

Giới thiệu Lạc Thần Tái Sinh

Đau, đau đầu kinh khủng, cứ như có hàng vạn con kiến đang gặm đầu của mình vậy.

Tạ Thiên nhíu mày, đau đớn rên lên một tiếng rồi chậm rãi mở mắt ra, tầm nhìn mờ mịt một lúc lâu mới dần trở nên rõ ràng. Trần nhà màu lam, bóng đèn màu tím, đây không phải phòng cô.

Đến bây giờ Tạ Thiên vẫn còn nhớ rõ tiếng phập phập khi con dao gọt hoa quả đâm vào cổ họng cô, cùng với hình ảnh rực rỡ khi máu tươi trào ra. Dưới tình huống như vậy, dù cuối cùng lương tâm của Đồng Luân trời dậy, quay về đưa cô đi bệnh viện cấp cứu e rằng cũng không cứu lại được.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Ảnh hậu Tạ Thiên!

Đau, đau đầu kinh khủng, cứ như có hàng vạn con kiến đang gặm đầu của mình vậy.

Tạ Thiên nhíu mày, đau đớn rên lên một tiếng rồi chậm rãi mở mắt ra, tầm nhìn mờ mịt một lúc lâu mới dần trở nên rõ ràng. Trần nhà màu lam, bóng đèn màu tím, đây không phải phòng cô.

Đến bây giờ Tạ Thiên vẫn còn nhớ rõ tiếng phập phập khi con dao gọt hoa quả đâm vào cổ họng cô, cùng với hình ảnh rực rỡ khi máu tươi trào ra. Dưới tình huống như vậy, dù cuối cùng lương tâm của Đồng Luân trời dậy, quay về đưa cô đi bệnh viện cấp cứu e rằng cũng không cứu lại được.

Tạ Thiên đưa tay lên xoa cổ, nơi đó trơn mịn không có dấu vết gì, không có chút cảm giác đau đớn hay vết thương nào. Chuyện này là sao?

Suy nghĩ hơn nửa tiếng đồng hồ, Tạ Thiên mới chống tay ngồi dậy, bức tường kính đối diện phản chiếu toàn bộ hình dáng của cô hiện giờ. Đối với ảnh hậu Tạ Thiên mà nói, thì đây là ngoại hình của một cô gái hoàn toàn xa lạ.

Ngũ quan xinh xắn đặt trên một khuôn mặt trái xoan nhỏ xinh, thuộc dạng người đẹp mà chỉ cần liếc nhìn một cái cũng đủ khiến ánh mắt người khác bùng sáng. Nhất là đôi mắt có thể coi là mắt hoa đào kia, rất linh động, chỉ đảo mắt một chút đã quyến rũ đến vô tận.

Tạ Thiên tung chăn ra, xiêu xiêu vẹo vẹo nhảy xuống giường, ánh mắt đầy vẻ khiếp sợ không thể tin nổi. Cho đến khi nhìn thấy đôi mắt hoa đào trên khuôn mặt xa lạ kia cũng lộ vẻ khiếp sợ y như vậy, Tạ Thiên mới không thể không tin rằng, cô thực sự đã chết, nhưng lại sống lại trên cơ thể của một cô gái xa lạ.

Kiếp trước, Tạ Thiên là một ảnh hậu, diễn không ít những kịch bản liêu trai này nọ, nên sau cảm giác kinh ngạc ban đầu, cô đã dần bình tĩnh lại. Hơn nữa, tính cách Tạ Thiên vốn rất trấn tĩnh trước mọi việc, nên cho dù trong lòng có bão tố ầm ầm thì ngoài mặt vẫn ung dung, nhã nhặn, không mất đi phong độ, khí chất của mình.

Tạ Thiên tỉnh táo lại, quét mắt nhìn trong phòng một vòng, nhẹ nhàng lướt qua lọ thuốc rơi trên mặt đất, cuối cùng dừng lại ở cái túi xách nhỏ dưới cuối giường!

Nếu đã sống lại trên cơ thể của cô gái này, ít nhất cô phải nắm rõ được thân phận của cô ấy trước đã.

Cô đồ hết mọi thứ trong chiếc túi kia ra giường, có điện thoại di động, một túi trang điểm nhỏ, một cái ví, hai túi giấy ăn. Tạ Thiên mở ví ra, quả nhiên có chứng minh thư bên trong.

Lâm Nhục, người thành phố C, sinh ngày 25 tháng 12 năm 1991.

Nhìn tới đây, Tạ Thiên hơi nhíu mày. Thân thể này nhìn thế nào cũng không giống cô gái mười bảy tuổi, chẳng lẽ hiện giờ không phải là năm 2008?!

Cô vứt vội cái ví xuống, cầm lấy điện thoại di động, khởi động máy.

Điện thoại báo có mười ba cuộc gọi lỡ, hai tin nhắn chưa đọc. Tạ Thiên còn chưa kịp xem ngày tháng thì chuông điện thoại đã vang lên. Vốn đang định ần từ chối, nhưng nghĩ một chút, Tạ Thiên lại bấm nghe.

“Alo.”

“Alo cái em gái nhà cô ấy chứ alo! Lâm Nhục, cô muốn chết phải không? Lại dám tắt điện thoại không nghe vào ngày quan trọng như vậy. Cô có biết tôi phải vất vả thế nào mới giành được cơ hội thử vai nữ chính số 2 cho cô không?! Cái đồ vô lương tâm, chỉ biết khổ sở vì mấy thằng rác rưởi, chẳng lẽ cô không biết thương các chị cô đây sao?! Lâm Nhục, chị nói cho cô biết, nếu cô còn tiếp tục chìm đắm như vậy, không ai cứu được cô đâu! Chúng ta cũng khó khăn lắm mới cứu em gi nữa, vì tôi không thể chịu nổi cái kiểu phụ nữ háp tấp, nông cạn như thế!”

Điện thoại vừa kết nối thì một tràng oanh tạc tấn công dồn dập đến không kịp thở. Tạ Thiên đưa điện thoại đã đẩy ra xa từ lâu vào tai mình lần nữa, bình tĩnh nói: “Em uống thuốc ngủ tự tử.”

“Cái gì?!”

Tạ Thiên không để ý đến tiếng hô kinh hãi ở đầu dây bên kia, nói tiếp: “Nhưng không chết, lại sống lại. Cũng vì thế mà suy nghĩ kỹ càng rất nhiều chuyện. Đàn ông thực sự không đáng tin, cho nên, chị là chị em tốt của em, tuyệt đối đừng khiến em phải thất vọng cả với phụ nữ nữa nhé!”

Tiếng thở bên đầu dây bên kia ngừng lại một chút, một lúc lâu sau mới có tiếng nói: “Tiểu Nhục, em nói thật đấy à?”

“Chị thấy giống nói dối sao?”

“Em... khốn kiếp!!!” Tiếng nói trong điện thoại nghẹn đi: “Ở nhà phải không? Chờ đấy, chị lái xe tới đón em đi thử vai.”

Ngắt điện thoại xong, Tạ Thiên mới nhìn tên hiển thị trên màn hình, Nữ vương A Lâm. Cái tên này rất chuẩn, có vẻ rất phù hợp với tính cách của người vừa gọi điện thoại.

Khỏe môi Tạ Thiên khẽ cong lên, mở lịch ra xem, bên trên đề ngày 16 tháng 7 năm 2013. Cuối cùng cô cũng hiểu rõ, mình sống lại vào 5 năm sau.

Tạ Thiên, bây giờ nên gọi là Lâm Nhục.

Lâm Nhục tú quần áo, thay một bộ đồ thể thao màu vàng nhạt rồi ra phòng khách rót nước uống, chợt nghe ngoài cửa vang lên tiếng mở khóa.

Tạ Lâm mở cửa, nhìn thấy cô gái xinh đẹp đang đứng dựa vào cánh cửa thủy tinh của nhà ăn, cầm cốc nước giữa đầu uống, rốt cuộc cô cũng tin lời Lâm Nhục vừa nói qua điện thoại không phải chỉ là để chọc cô vui. Bởi vì, chỉ có thực sự thông suốt rồi, mới có thể thoải mái ung dung như bây giờ.

“Tiểu Nhục.” Tạ Lâm bước tới vòng hai tay ôm lấy Lâm Nhục, “Cuộc đời người phụ nữ từ lúc mặc đồng phục đến lúc thay áo cưới, sẽ gặp phải vài tên rác rưởi, đó không phải là tai nạn, mà là sự thử thách Thượng đế dành cho chúng ta.”

“A Lâm, nói năng nghệ sỹ văn vẻ như vậy không hợp với chị đâu.” Trong mắt Lâm Nhục cũng đầy ý cười.

“Con nhóc thối, nếu đã có sức mà phi nhỏ tôi rồi, thì mau mau bắt đầu làm việc đi!”

Tạ Lâm cười dài, kẹp cổ Lâm Nhục rồi vội vàng kéo cô ra ngoài. Sau khi lên xe, cô lấy một bọc to từ trong túi ra, vừa nhìn là biết quả táo đã được rửa sạch: “Chưa ăn sáng đúng không? Ăn tạm quả táo này lót dạ đi. 10 giờ bắt đầu thử vai, không còn thời gian nữa, chúng ta phải đi đã! Nếu lấy được vai nữ chính số 2, trưa nay chị sẽ mời cô một bữa linh đình!”

Lâm Nhục nhận lấy quả táo, cầm trong tay nhưng không ăn mà hỏi lại: “Thử vai nữ số 2 của phim gì?”

“Con nhóc thối này, lại muốn ăn đòn à! Biết ngay lần trước em không chịu nghe kỹ mà. Đây, đây là kịch bản chị nhờ người lấy ra, chỗ nào dùng bút đỏ đánh dấu thì là nhân vật thử vai lần này. Nghiên cứu một chút đi. Đây... đây cũng coi như là cơ hội cuối cùng của em đấy. Lần này mà không thành công, thì cô đối nghề đi!”

Lâm Nhục khẽ nhưnng mày, kiếp trước cô là ảnh hậu, ngoài đóng phim ra, cô hầu như không có thú vui gì khác, đối nghề thì biết làm gì chứ? Cho nên, cứ tiếp tục đóng phim thôi. Hơn nữa, cô thích lột tả những nhân vật khác nhau, trải nghiệm những cuộc sống khác nhau.

Lâm Nhục đặt quả táo xuống bên cạnh, nhận lấy kịch bản. Trên bìa viết bốn chữ to: Thịnh Thế Trường An.

Cô mở kịch bản xem qua nhân vật nữ số 2 kia. Là một cô gái bướng bỉnh ngang tàng nhưng lại rất kiên cường. Chính chiến khắp thiên hạ cùng nam chính, một lòng một dạ yêu nam chính, nhưng khi nam chính lên ngôi vua, Hoàng hậu lại không phải là nàng, cuối cùng vì yêu sinh hận, liên tục chĩa mũi giáo về phía Hoàng hậu, cũng là vai nữ số 1, rốt cuộc rơi vào kết cục được ban thưởng ba thước lụa trắng.

Là vai phụ điển hình khiến khán giả ghét bỏ. Có điều, nếu diễn viên có thể lột tả nhân vật một cách linh động, sâu sắc, biểu hiện giai đoạn nàng đi theo nam chính cho đến khi thể hiện tình yêu sâu đậm không hối hận một cách sinh động, cũng không phải là không thể lấy được nước mắt của khán giả.

Lâm Nhục gấp kịch bản lại, nói thật, cô đã chẳng còn hứng thú gì với mô típ nhân vật cũ rích thế này từ lâu rồi. Nhưng bây giờ cô là Lâm Nhục, không phải ảnh hậu Tạ Thiên, cho nên vẫn phải chậm rãi bắt đầu lại từ đầu thôi, có lẽ cũng là một trải nghiệm mới lạ.

Giao thông của thành phố B luôn đông đúc khiến người ta không thoải mái, cũng may mà giờ đã hơn 9 giờ sáng, qua giờ cao điểm, tình hình giao thông mới khá hơn một chút.

là phim truyền hình do công ty giải trí Tinh Tế trực tiếp đầu tư và sản xuất, đạo diễn hạng nhất, biên kịch hạng nhất, tổ làm phim hạng nhất, đương nhiên cũng nhận những diễn viên hạng nhất.

Vai nam chính và vai nữ chính đã sử dụng người trong công ty, nghe nói đều là Thiên vương Thiên hậu, là nhân vật siêu sao có khả năng thống trị phòng vé cực kỳ mạnh mẽ.

Nghe vậy là biết sẽ có bao nhiêu người tranh cướp đến đầu rơi máu chảy trong buổi thử vai công khai những nhân vật khác của Thịnh Thế Trường An này, dù là diễn cung nữ, tiểu thị vệ chỉ được xuất hiện một lần thôi cũng khiến bao nhiêu người cạnh tranh rồi. Xuất hiện trong một bộ phim chắc chắn sẽ gây sốt có ích hơn xuất hiện trong những phim bình thường khác không biết bao nhiêu lần!

Khi Lâm Nhựt và Tạ Lâm đến công ty giải trí Tinh Tế, bên ngoài phòng khách không hề nhỏ đã có rất nhiều người ngồi chờ.

“Ồi chà, đây không phải là chị Lâm Nhựt trừ vai nữ chính ra sẽ không nhận bất cứ vai nào khác của chúng ta sao? Sao hôm nay cũng tới thử vai thế? Chẳng lẽ Đồng thiên vương chưa thăm hỏi đạo diễn à?” Một cô gái có đầy đủ cả diện mạo và dáng người nói, sau đó lại chột đưa tay lên che miệng cười khúc khích, “Ồi chà, xem tôi này, đêm qua A Luân vừa nói với tôi xong, phụ nữ phải tự mình vươn lên thì mới có sức quyến rũ. Chẳng lẽ chị định dựa vào sự cố gắng để thu hút sự chú ý của A Luân một lần nữa sao?”

Hầu như mọi người ở đây đều biết cô nàng kiều ngạo đang nói chuyện hình như là nữ chính trong scandal tình ái nóng bỏng nhất hiện giờ của Đồng thiên vương, Đồng Luân. Khi nhìn về phía Lâm Nhựt, có người cười trên nỗi đau của người khác, có người thông cảm, có người chán ghét, cũng có người không quan tâm.

Lâm Nhựt không biết cô nàng đang phỏng mang trộn mắt khoe khoang này là ai, nhưng lại rất quen thuộc với cái tên Đồng Luân, không khỏi cười giấu cợt trong lòng. Đồng Luân mà cô biết lúc đó, vẫn còn là một tay diễn viên mới vào nghề, muốn dựa vào cô để đi lên mà thôi. Không ngờ hiện giờ cũng lên được đến tầm Thiên vương, hơn nữa, cơ thể mà cô vừa sống lại này còn từng có quan hệ với hắn, thực sự... hơi ghê tởm!!!

Đối mặt với cô nàng vô cùng đắc ý kia, Lâm Nhựt chỉ bình tĩnh quay sang nhìn Tạ Lâm đang chuẩn bị nổi bão ở bên cạnh: “Cô ấy là ai?”

Mặt cô nàng khoe khoang kia cứng lại, vẻ mặt đắc ý dạt dào ngấy ra, nhìn vô cùng nực cười. Bên cạnh vang lên rất nhiều tiếng cười khê khiến sắc mặt cô ta càng lúc càng khó coi.

Vênh váo khoe khoang, kết quả là đối phương thậm chí còn chẳng biết mình là ai, còn chuyện gì khó coi hơn được nữa?!

“Ok, đến giờ thử vai rồi, mọi người xếp hàng lấy số thứ tự ở chỗ tôi.”

Giọng nữ thanh thanh vang lên ở cửa đại sảnh khiến không khí vừa thoải mái một chút thoáng căng thẳng hơn nhiều. Có một số người trẻ tuổi thậm chí hồi hộp đến phát run lên, cầm số thứ tự còn không cầm nổi.

Thấy mọi người mang tâm trạng rất khác nhau nhưng đều có quyết tâm cố gắng hết mình, Lâm Nhựt khẽ nở nụ cười.

Tạ Lâm hơi lo lắng nhìn cô, sợ cô nghĩ tới Đồng Luân nên đang tự cười nhạo mình: “Em cười gì thế?”

“Không có gì, em chỉ cảm thấy cuộc sống như thế này có vẻ cũng không tệ.” Lâm Nhựt vỗ nhẹ vào vai Tạ Lâm, nói: “Chị đừng lo, em sẽ cố gắng.”

Hết chương 1.

Chương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Thử vai

Buổi thử vai bắt đầu vào lúc 10h sáng, mấy cô diễn viên nữ mang vẻ mặt vui vẻ mãn nguyện cầm số thứ tự đi vào phòng thử vai dưới sự hướng dẫn của nhân viên nữ, sau đó hoặc là buồn bã thất vọng, hoặc là hy vọng tràn trề bước ra.

Lâm Nhựt ngồi trên ghế salon, vô cùng bình tĩnh, nhưng Tạ Lâm bên cạnh lại rất hồi hộp, thỉnh thoảng còn vịn vào ngón tay.

“Số 136, Lâm Nhựt.”

“Có!” Lâm Nhựt đứng dậy, vỗ nhẹ vào vai Tạ Lâm, trong lòng rất cao hứng.

Tạ Lâm căng thẳng như vậy hoàn toàn là vì coi Lâm Nhựt như chị em thân thiết, là thứ tình cảm mà chỉ cần cô ấy sống vui vẻ thì cô cũng cảm thấy hài lòng.

Lâm Nhựt khẽ gật đầu cười với cô nhân viên hướng dẫn, đưa tay lên gõ cửa phòng rồi vặn tay nắm cửa, bước vào.

Cô nhân viên hướng dẫn chớp chớp mắt, nghiêng đầu suy nghĩ, không phải mấy tờ tập san giải trí hay mấy tờ báo tin tức gì đó luôn nói Lâm Nhựt chỉ được cái mã ngoài, thực ra tính tình rất tệ sao? Sao hôm nay cô cứ cảm thấy Lâm Nhựt có vẻ rất nhã nhặn, lịch sự nhỉ? Quả nhiên, mấy tờ báo giải trí này chỉ nên xem cho vui thôi, không thể tin hoàn toàn được.

Lâm Nhựt bước vào phòng, bên trong bày năm cái bàn, đạo diễn ngồi chính giữa, bên cạnh còn có biên kịch của Thịnh Thế Trường An và người phụ trách chế tác của công ty giải trí Tinh Tế cùng với một đại diện doanh nghiệp duy nhất giành được cơ hội đầu tư. Trong đó, có một bàn để trống, bên trên chỉ đặt biển tên, An Tiệp.

An Tiệp.

Lâm Nhựt không xa lạ gì với cái tên này. Khi cô còn là ảnh hậu Tạ Thiên, An Tiệp cũng đã là một siêu sao Thiên vương không ai bì kịp rồi. Thậm chí hai người đã từng có dịp hợp tác với nhau, có điều sau đó An Tiệp lại ra nước ngoài để phát triển sự nghiệp. Lâm Nhựt rất thích cảm giác diễn chung với An Tiệp, nói thể nào nhỉ, có cảm giác tràn ngập niềm vui sướng khi gặp được đối thủ ngang sức ngang tài vậy.

Lúc đó, Lâm Nhựt còn cảm thấy hơi nuối tiếc vì không có cơ hội hợp tác nữa.

Không ngờ siêu sao Thiên vương được mời đến đóng vai nam chính Lý Thế Dân trong Thịnh Thế Trường An lại là An Tiệp.

Lâm Nhựt không giống những nữ diễn viên khác đến thử vai. Có người căng thẳng đến mức không nói được thành lời, tay chân run rẩy, có người to gan nháy mắt đùa tình với đạo diễn hay nhà đầu tư định dùng quy tắc ngầm để đi lên, cũng có người cố tỏ ra bình tĩnh, thoát nhìn có vẻ rất bình thường... Nhưng mà, không có ai giống như Lâm Nhựt, đối mặt với nhà biên kịch và đạo diễn hàng nhất, thậm chí biết rõ bộ phim mà mình thử vai có An Tiệp đóng vai nam chính, mà vẫn ung dung bình thản, cứ như... căn phòng này không phải là chiến trường để các diễn viên thử vai sát phạt nhau, mà là... lãnh địa của cô vậy.

“Lâm Nhựt?” Đạo diễn Lâu Kiều cảm sơ yếu lý lịch, đọc tên Lâm Nhựt.

Lại nói, Lâu Kiều cũng coi như là người quen cũ của Lâm Nhựt. Khi cô còn là Tạ Thiên, anh ta mới chỉ là đạo diễn nhỏ vừa bắt đầu ra nghề, miễn cưỡng cũng có thể coi là một đạo diễn trẻ triển vọng, không ngờ sau 5 năm đã trở thành người đứng đầu, là một trong những đạo diễn có khả năng thống trị phòng vé cao nhất.

Thời gian đúng là lưỡi dao sắc bén, cậu thanh niên tuấn tú phi phàm khi đó, giờ cũng đã thành một ông chú già hơn ba mươi tuổi rồi.

Lâm Nhựt khẽ cười, gật đầu: “Vâng.”

“Được rồi, cô cứ tự do thể hiện theo cách hiểu của cô về nhân vật Lý Linh Lung này đi.”

Lý Linh Lung, vai nữ số 2 trong Thịnh Thế Trường An.

Lâm Nhựt nhìn quanh, trừ năm bộ bàn ghế đặt thẳng hàng ra, trong phòng không có vật dụng gì khác: “Tôi có thể mượn cái ghế kia một chút được không?” Lâm Nhựt chỉ tay vào vị trí để trống của An Tiệp.

“Có thể.” Lâu Kiều khẽ gật đầu, trợ lý đạo diễn đứng bên cạnh rất nhanh ý, lập tức bê chiếc ghế đến bên Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt gật đầu cảm ơn, rồi nhẹ nhàng vung tay lên làm động tác như đang hất vạt áo choàng, phong thái rất tự nhiên, phóng khoáng ngồi xuống ghế. Cô không nói gì, cảm hơi nâng lên, mắt hơi hạ xuống mang theo khí thế ngạo nghễ nhìn về khoảng không trước mặt.

Ngay khi Lâm Nhựt vung tay lên, mọi người trong phòng đã cảm giác được không khí xung quanh rất khác biệt. Cô không còn là cô gái bình tĩnh thông dong khi vừa bước vào phòng nữa, mà biến thành nữ tướng Lý Linh Lung oai phong trên chiến trường, uy vũ nhưng cũng rất ngạo nghễ, ngông cuồng.

“Chỉ là một đội tình báo mười lăm người của kẻ địch, lại làm mất đi hai người bên ta. Các người làm giỏi thật!!!”

Giờ mọi người mới hiểu, thì ra nàng đang diễn lại trận chiến cuối cùng của Lý Thế Dân theo kịch bản. Đây là cảnh quân tình báo của kẻ địch lên vào, Lý Linh Lung phái đội nữ hộ vệ do chính mình đào tạo ra đuổi giết, cuối cùng hai người hy sinh, còn Lý Linh Lung nổi giận.

Nói đến thể hiện sự giận dữ, hầu như suy nghĩ đầu tiên của mọi người đều là quát tháo ầm ỹ, quăng ném đồ đạc, thậm chí còn ra tay đánh người khác v.v... Thậm chí ngay cả biên kịch cũng đã viết đoạn này là Lý Linh Lung vung roi lên quát hết những người đi thực hiện nhiệm vụ lần này.

Nhưng bây giờ Lâm Nhựt lại thể hiện như vậy. Một cách diễn không ngờ tới, nhưng lại như nằm trong dự đoán, chỉ như vậy nhưng thể hiện trọn vẹn cảnh giận dữ. Mỗi người trong phòng đều cảm nhận được áp lực bao phủ khắp toàn thân, giống như có một thanh đao vô hình đang kẻ sát vào cổ họ vậy.

Lâu Kiều chột đứng bật dậy, nhìn chăm chăm Lâm Nhựt không chớp mắt. Cách diễn xuất đánh sâu vào giác quan của người xem như thế này thật sự quá giống, rất giống cô ấy.

“Đạo diễn.” Vừa nhìn sắc mặt của Lâu Kiều, biên kịch cho rằng anh ta tức giận với cách tự biên tự diễn của Lâm Nhựt, liền vội vàng đưa tay ra kéo kéo Lâu Kiều, ý bảo anh ta chờ Lâm Nhựt diễn xong đã. Thực ra Lâm Nhựt diễn như vậy rất vừa ý ông. Trong một khoảnh khắc, biên kịch thậm chí còn nghĩ rằng, Lâm Nhựt chính là Lý Linh Lung trong tưởng tượng của ông.

Lâu Kiều cũng nhận ra mình vừa quá khích, liền gạt đầu với mấy người bên cạnh rồi ngồi lại xuống ghế, nhưng ánh mắt vẫn khóa chặt vào người Lâm Nhựt như cũ.

Cô gái trước mặt anh ta lúc này tên là Lâm Nhựt, không phải Tạ Thiển. Cô ấy đã chết từ 5 năm trước rồi, chết rồi! Lâu Kiều chột cảm thấy vô cùng buồn bực, lông mày nhíu chặt như đinh cựa vào nhau.

Diễn xuất của Lâm Nhựt cũng không hề bị ảnh hưởng bởi khúc nhạc đệm nhỏ này, cảnh tượng thay đổi, cô vẫn ngồi trên ghế như trước, nhưng tư thế thay đổi. Vừa rồi là ở trong quần áo trắng, còn tư thế hiện tại là mạnh mẽ, ngạo nghễ, ngông cuồng, oai vệ. Lúc này, cô mang vẻ mặt biếng nhác, hai mắt nhắm lại, cơ thể hơi nghiêng sang trái, giống như đang nằm trên sạp mỹ nhân trong cung điện Lữ Ly phồn hoa vậy. Cánh tay cô nhẹ đưa lên đỉnh đầu, chỉnh sửa lại một chút trong hư không, giống như đang chỉnh trang lại búi tóc vẫn cao trên đầu.

Bỗng nhiên, cô nhòm người dậy khỏi sạp mỹ nhân, cố gắng duy trì phong thái của mình nhưng lại khó giấu được vẻ vui mừng và ái mộ trong mắt, nhìn về phía cửa cung. Dường như cô nhìn thấy gì đó ở bên ngoài, bước chân đang hướng về phía trước chột dừng lại, vẻ mặt cao hứng đóng băng trên mặt, sau đó biến mất, trở nên lạnh lùng, xơ xác, không cam lòng và oán hận.

Mọi người trong phòng đều đang chờ xem diễn xuất tiếp theo của cô. Trong cảnh này, Lý Linh Lung rút cuộc cũng chờ được Lý Thế Dân tới, nhưng khi Lý Thế Dân vừa bước vào cung điện của nàng, thì một tiểu thái giám lại tới báo Trùng Tông hoàng hậu mang thai, Lý Linh Lung lập tức đập vỡ hết những thứ Lý Thế Dân ban thưởng mà bình thường nàng luôn giữ như bảo bối.

Họ đang chờ đợi xem Lâm Nhựt sẽ diễn cảnh Lý Linh Lung phát cuồng vì ghen tuông như thế nào, nhưng Lâm Nhựt lại dừng lại, cúi xuống trước mặt mọi người, không diễn nữa.

Hết chương 2

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: An Tiệp

Mọi người nhất thời không hiểu gì cả, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, thì ra phân biểu diễn của cô đã kết thúc.

Biên kịch kích động đến mức tay cầm bút còn run lên, hay, hay, hay quá, đây chính là hình tượng Lý Linh Lung trong lòng ông, quả thật giống như đúc, còn chính xác hoàn mỹ hơn cả những câu từ miêu tả của ông.

“Cô tốt nghiệp khoa diễn viên chuyên nghiệp của học viện đào tạo diễn xuất à?” Lâu Kiều nắm chặt cây bút trong tay, cố gắng trấn tĩnh nói: “Được rồi, cô về chờ thông báo đi.”

Đạo diễn nói như vậy, căn bản là chứng tỏ mình đã chọn được diễn viên. Những người khác trong phòng cũng rung động vì diễn xuất của Lâm Nhựt, không hề có bất cứ ý kiến gì. Nếu là người khác nghe được câu này, chỉ sợ đã sớm mừng rơi nước mắt rồi, nhưng Lâm Nhựt vẫn chỉ bình tĩnh như thường, nhẹ nhàng gạt đầu nói: “Cảm ơn.” Sau đó quay người mở cửa bước ra ngoài.

“Quá tuyệt vời! Cô ấy diễn hoàn toàn chính xác hình tượng Lý Linh Lung trong lòng tôi!” Biên kịch không nén được sự kích động, những người khác cũng gật đầu đồng ý, đúng là màn diễn xuất rất rung động.

Vào vai, xuất vai tự nhiên thoải mái như không vậy!

Lâm Nhựt vừa ra đến đại sảnh, Tạ Lâm đã lao tới, vẫn cố gắng trấn tĩnh không hét to lên mà nhỏ giọng hỏi dò: “Sao rồi?”

“Vẫn còn một chút chưa tốt lắm!”

Vậy là không được sao? Tạ Lâm hiểu khá rõ về khả năng diễn xuất của cô em nhà mình, khi cô ấy biểu diễn hơn hẳn bình thường còn bị người ta nói là diễn viên bình hoa, giờ còn nói chưa tốt thì kết quả hoàn toàn có thể dự đoán được rồi!

Tạ Lâm thờ dài, lại nghe Lâm Nhựt nói tiếp: “Đạo diễn nói là được rồi, bảo em về nhà chờ thông báo.”

“Cái gì?” Tâm trạng trước và sau của Tạ Lâm biến đổi như đang ngồi trên tàu lượn siêu tốc ấy, một giây trước xuống thấp đến tận cùng, rồi một giây sau lại bị kéo lên tới điểm cao nhất. Lên xuống nhanh như vậy, nếu khả năng chịu đựng không tốt thì thật sự không gượng dậy nổi.

Giọng Tạ Lâm hơi to, khiến những người khác đều nhìn hai người. Cô ấy vội vàng nắm tay Lâm Nhựt, kéo cô rời đi. Ra đến cửa thang máy, vừa vịn xung quanh không còn ai, cô ấy mới hỏi nhỏ: “Đạo diễn thực sự nói hai chữ ‘được rồi’ sao?” Mọi người trong giới đều biết Lâu Kiều xoi mói bói móc diễn xuất của diễn viên rất kỹ càng. Có lẽ trong giới này chỉ có duy nhất Tạ Thiên và An Tiệp là không bị anh ta nhúng mày châm chọc kỹ thuật diễn như cút chó thôi. Còn về Đồng Luân cũng thường được khen ngợi là có kỹ thuật diễn hạng nhất, thì không biết do vô tình hay cố ý, mà Lâu Kiều lại chưa từng hợp tác với anh ta. Người trong giới đều đồn đại không biết có phải có liên quan đến ảnh hậu Tạ Thiên hay không, nhưng Tạ Thiên qua đời cũng đã được 5 năm rồi, người chết đến đâu, dù có nổi tiếng đến mấy thì chết rồi cũng chỉ vô dụng mà thôi.

Lâm Nhựt cười xấu xa: “Lừa chị thôi.”

“Chị biết mà! Một người nghiêm khắc, tí mĩ như đạo diễn Lâu Kiều sao có thể khen em diễn tốt được chứ.”

“Câu này mới thực sự là lừa chị!”

“Con nhóc thôi, không biết được thật giả thế nào nữa, chị đánh cô bây giờ!” Như vậy, vai nữ số 2 này chắc chắn thuộc về Lâm Nhựt rồi. Trong lòng Tạ Lâm thầm mừng cho Lâm Nhựt, nhưng ngoài mặt lại ra vẻ hùng hổ, giơ tay lên định bóp cổ cô.

Lâm Nhựt toét miệng cười tươi, lách người tránh về phía cửa thang máy. Đúng lúc này, cửa thang máy lại kêu ding một tiếng rồi mở ra. Ánh mắt của Lâm Nhựt đối diện thẳng với ánh mắt của người đàn ông đeo kính râm đứng chính giữa thang máy.

Lông mày người đàn ông đeo kính râm kia khẽ nhúc nhích lại một chút, người đại diện và trợ lý ở bên cạnh anh lập tức bước lên phía trước một bước, ngăn Lâm Nhựt lại.

Trên mặt người đại diện còn miễn cưỡng nở nụ cười giả tạo theo chức nghiệp, còn trên mặt và trong mắt người trợ lý bên cạnh thì không giấu nổi vẻ chán ghét.

Mấy người đàn bà này không còn chút thể diện nào hay sao thế? Lần nào cũng tìm cơ hội dựng lên mấy màn “tình cờ gặp gỡ” với An Thiên vương, luôn muốn mượn danh tiếng của An Thiên vương, gây ra chút scandal tình ái để nổi tiếng, chẳng lẽ không biết tự đi lên bằng chính bản lĩnh của mình sao?

Trước buổi thử vai hôm nay, tin An Tiệp về nước nhận vai nam chính trong Thịnh Thế Trường An đều được giữ bí mật hoàn toàn. Không biết cô nàng này nghe tin An Tiệp về nước ở đâu ra nữa. Mặt người đại diện vẫn mang nụ cười giả tạo, nói: “Phiên cô nhường đường một chút, chúng tôi không có thời gian.”

Lâm Nhựt khẽ cười gật đầu rồi tránh sang một bên nhìn người đàn ông tao nhã lịch thiệp kia bước ra thang máy, nhanh chóng rời đi dưới sự tháp tùng của người đại diện và trợ lý.

Nhìn theo bóng An Tiệp, nụ cười trên môi Lâm Nhựt càng sâu hơn. 5 năm, dấu vết duy nhất lưu lại trên cơ thể người đàn ông này, chính là khiến anh càng trở nên tao nhã, trầm tĩnh, kín đáo hơn, cũng mang theo áp lực mạnh mẽ khiến người khác không thể bỏ qua được.

Tạ Lâm còn chưa kịp phản ứng, bước vào thang máy theo Lâm Nhựt rồi mới huých khuỷu tay vào người cô, hỏi: “Vừa... vừa rồi là An Thiên vương đúng không? Anh ấy bí mật về nước từ bao giờ? Sao không nghe tin tức gì nhỉ!?”

“Anh ấy diễn vai nam chính của Thịnh Thế Trường An.”

“Cái gì?” Âm lượng của Tạ Lâm bất giác cao lên tám lần, nhìn thấy ánh mắt bắt đầu đỏ của Lâm Nhựt, cô ấy mới hạ thấp giọng xuống, hung phấn nói: “Không ngờ An Thiên vương lại là vai nam chính lần này, thảo nào đoàn làm phim cứ giữ bí mật mãi. Nếu tin này mà truyền ra ngoài thì chắc chắn Thịnh Thế Trường An chưa quay đã nóng! Tiểu Nhựt, nếu có thể giành được vai nữ 2 thật, em nhất định phải thể hiện cho tốt đấy. Dù không thể nổi tiếng ngay lần đầu tiên, nhưng chắc chắn cũng sẽ làm tăng giá trị của mình lên!” Tạ Lâm hưng phấn như đánh tiết gà, kích động đến siết chặt nắm tay lại. Tốt quá, kìm nén bao lâu nay, cuối cùng cũng có cơ hội vuren lên!

Lâm Nhựt chỉ cười không đáp, nhưng trong lòng lại không mấy để tâm. Với thực lực của cô, được khán giả đón nhận chỉ là chuyện sớm hay muộn thôi, cần bản không cần phải nhờ đến An Tiệp. Hơn nữa, có thể nổi tiếng hay không, đối với Lâm Nhựt mà nói thì đều không quan trọng. Cô đã quá quen với những ngày tháng được các fan mê phim ảnh ủng hộ hào hào rồi, bây giờ cô chỉ muốn hưởng thụ quá trình diễn xuất yên tĩnh này mà thôi.

Không nằm ngoài dự đoán, Lâm Nhựt đã thành công giành được vai nữ số 2 trong Thịnh Thế Trường An, hai ngày nữa có mặt ở đoàn làm phim để bắt đầu bấm máy.

Đoạn đầu phim là chiến trường chém giết, cần không gian rộng lớn, không thể nào quay trong phim trường được, nên đoàn làm phim liền chọn địa điểm quay ở thảo nguyên Ma La, một nơi rất hoang vắng ở ngoại ô thành phố S.

Nhân viên đoàn làm phim tập trung sớm một ngày, cùng ngồi máy bay từ thành phố B đến thành phố S, sau đó sẽ đổi xe, ngồi ô tô thêm hơn 8 tiếng nữa là đến thảo nguyên Ma La.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Ảo giác của An Tiệp

Vì là vai nữ 2 nên Lâm Nhược được đối xử không tệ, cô ngồi cùng xe với ba diễn viên khác, không quá rộng rãi nhưng ít ra cũng không phải chen chúc như mấy xe khác.

Bay hơn ba tiếng đồng hồ, lại ngồi tiếp thêm tám tiếng xe ô tô nữa, tất cả mọi người đều có vẻ vô cùng mệt mỏi. Các diễn viên đều có trợ lý đi theo nhưng các trợ lý đó cũng bận ngược bận xuôi lo liệu đủ thứ chuyện. Trước kia danh tiếng của Lâm Nhược không được tốt lắm, nên chỉ có mỗi người đại diện Tạ Lâm là chị em tốt của cô là còn nhớ đến cô. Có điều, nghề sỹ trong tay Tạ Lâm cũng không chỉ có một mình cô, những người khác cũng cần được quản lý chăm sóc.

Lâm Nhược rút cái túi nhỏ đựng hai bộ quần áo sang một bên, mệt mỏi vịn người. Tuy nơi này hơi hoang vắng một chút, nhưng trời cao mây trắng, không khí vô cùng trong lành, mát mẻ.

Thảo nguyên Ma La không được phát triển thành khu du lịch nên xung quanh cũng không có hàng quán gì, muốn mua đồ đều phải lái xe hơn hai tiếng vào trong nội thành, thế nên lần này mọi người đều phải ở lều vải.

Lâm Nhược đưa mắt nhìn một vòng, An Tiệp và Lâu Kiều cũng không có mặt ở đây, mà diễn viên đảm nhiệm vai nữ số 1, Trương Tôn Hoàng Hậu, vẫn còn chưa lộ mặt.

Lại nói, với các đạo diễn khác, trước khi phim được bấm máy chắc chắn sẽ tổ chức một buổi họp báo để giới truyền thông đưa tin về bộ phim sắp quay, nhưng Lâu Kiều lại vẫn cứ như mấy năm trước, hoàn toàn không đầu tư tuyên truyền về bộ phim, mà lòi thẳng đoàn làm phim đi quay đi chụp.

Có điều, sau buổi thử vai hôm trước, tin An Tiệp xuất hiện nhận vai nam chính được lan truyền nhanh chóng, cũng vì vậy mà Thịnh Thế Trường An đã sớm được mọi người bàn tán xôn xao, luôn nằm trong top tìm kiếm trên mạng.

“Lâm Nhược tiểu thư, lều vải của cô dựng xong rồi, để tôi mang hành lý giúp cô.”

“Cảm ơn, tôi tự cầm được rồi.” Lâm Nhược cười, nói: “Cậu là trợ lý đạo diễn đúng không?”

“Đúng rồi, không ngờ Lâm Nhược tiểu thư cũng nhớ tôi. Hôm thử vai cô diễn quá tuyệt vời, bây giờ nghỉ lại mà tôi vẫn nổi hết cả da gà đây này.” Trợ lý trẻ nói chuyện rất thoải mái.

“Ha ha, cảm ơn cậu.” Lâm Nhược không ngạc nhiên lắm, cũng không khiêm tốn chối đẩy, chỉ ung dung gật đầu cảm ơn.

Nhưng vì vậy mà trợ lý trẻ lại cảm thấy thích cô hơn vài phần, nhiệt tình thu dọn lều vải giúp Lâm Nhược.

“Lâm Nhược tiểu thư, điều kiện quay phim ở đây có lẽ sẽ khá vất vả, khó khăn, nếu cô cần gì thì cứ đến tìm tôi. Còn nữa, ở bên đây núi bên kia có một suối nước nóng thiên nhiên, nếu cần tắm rửa, Lâm Nhược tiểu thư cứ qua đó là được.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn cậu.”

Ánh mắt trợ lý trẻ như tỏa sáng, Lâm Nhược tiểu thư không chỉ giỏi diễn xuất mà cư xử cũng lễ độ, nhã nhặn, thật không biết lúc trước đám phóng viên giải trí làm ăn kiểu gì mà viết Lâm Nhược tiểu thư chẳng khác nào mấy người phụ nữ thô lỗ, ngông cuồng như vậy chứ, đúng là không có mắt.

Ngồi xe cả một ngày quả thật không dễ chịu gì, nhưng hiện giờ chắc hẳn ở chỗ tắm rất đông người, Lâm Nhược cũng không muốn tham gia vào khu vực ‘sâm uất’ đó. Vừa rồi cô có nhìn thấy ở bên cạnh thảo nguyên có một cánh đồng hoa rất đẹp.

Giờ đang là mùa hè, nhưng ở trên thảo nguyên Ma La, ánh mặt trời lại không hề nóng cháy chút nào. Lâm Nhược thoa chút kem chống nắng, đội mũ che nắng rồi đi ra khỏi lều vải.

Những nữ diễn viên khác sợ ánh nắng làm đen da nên hầu như đều tránh ở trong lều, trừ các nhân viên đang dàn dựng bối cảnh ở ngoài ra thì rất khó nhìn thấy những người khác.

Mỗi khi đi qua các nhân viên trong đoàn, Lâm Nhược đều lễ độ gật đầu chào, những người này cũng biết cô chuẩn bị diễn vai nữ 2 nên thái độ cũng rất khách sáo.

Lâm Nhược đi thẳng sang bên kia, ở đó có một sườn dốc thoải mái, được tô điểm bởi cả một cánh đồng hoa dại màu tím, màu vàng, màu hồng, nhìn vô cùng dễ chịu.

Dù sao hiện giờ cô còn chưa nổi tiếng, không có đám paparazzi bám theo đoàn làm phim nên cũng không sợ bị tung ra tin đồn xấu gì.

Lâm Nhược thoải mái nằm xuống sườn dốc, úp mũi lên mặt, toàn thân được tắm trong ánh nắng ấm áp, mùi hoa dại thơm dịu nhẹ thoảng bay vào mũi, từng làn gió khe khẽ thổi qua, thích thú không tả nổi.

Lâm Nhược nằm hưởng thụ thỏa thích, rồi ngủ quên lúc nào không biết. Khi cô nghe có tiếng bước chân vang lên bên tai, giật mình tỉnh dậy thì mặt trời cũng đã sắp khuất dần sau núi, bảo sao đang ngủ lại thấy lạnh lạnh.

Cô ngồi dậy, nhìn thấy An Tiệp đang xô hai tay vào túi quần, đầu hơi cúi, chậm rãi bước về phía này.

Bốn mắt nhìn nhau, An Tiệp hơi ngần ngại một chút, dường như anh cũng không nghĩ là có người ngủ ở ngay sườn dốc này, có điều, anh cũng chỉ ngần ngại người ra một giây thôi: “Xin lỗi, tôi có làm phiền cô không?” Giọng nói trầm thấp, lịch thiệp, chứa đầy vẻ mê hoặc.

“Không sao, tôi cũng vừa mới tỉnh xong.” Lâm Nhược cười khẽ, vỗ vỗ quần áo cho rơi hết cỏ dại dính trên người xuống, rồi gật đầu với An Tiệp.

“Có phải chúng ta đã từng gặp nhau rồi không?”

“Có lẽ thế, ai biết được.” Lâm Nhược nhún vai, đưa tay ra trước mặt An Tiệp rất tự nhiên, “Hình như trong phim có khá nhiều cảnh diễn đôi của chúng ta, đến lúc đó, mong An thiên vương chỉ giáo nhiều hơn.”

Đối với những người phụ nữ không có tình tiếp cận mình, thái độ của An Tiệp khá hữu hảo, anh cũng đưa tay ra, bắt tay Lâm Nhược, nói: “Chỉ giáo thì không dám, mọi người cùng học hỏi nhau thôi.”

Ở ngoài đời, khi tiếp xúc với mọi người, An Tiệp luôn giữ vẻ lịch thiệp, hữu hảo, nhưng vẫn có chút xa cách, vừa không để người ta cảm thấy mình bị lạnh nhạt, nhưng cũng khiến người ta không dám tùy tiện đến gần.

“An thiên vương khiêm tốn quá. Tôi đi trước, không làm phiền anh nữa.” Lâm Nhược thu tay lại rồi quay người bước đi.

Nhìn theo bóng cô, cuối cùng An Tiệp cũng nhớ ra, đúng là họ đã từng gặp nhau, ở cửa thang máy của công ty giải trí Tinh Tế.

Ngày đó vô tình chạm mặt, hôm nay lại thoải mái bước đi, cô có vẻ thông minh hơn mấy người phụ nữ khác một chút, cũng biết chơi trò lạt mềm buộc chặt.

Khỏe môi An Tiệp khẽ cong lên cười giễu cợt, ngẩng đầu nhìn về phía mặt trời lặn ở chân trời. Thời gian trôi qua nhanh thật, chớp mắt đã 5 năm rồi, nếu cô ấy còn sống, chắc chắn vai nữ chính của phim này sẽ thuộc về cô nhi. Có điều, với tính cách của cô, chưa biết chừng sẽ còn thích vai nữ số 2 tính cách rõ ràng phóng khoáng hơn ấy chứ. Người con gái bốc đồng, tùy hứng ấy...

Bàn tay trái nhét trong túi quần của An Tiệp bất giác siết chặt lại!

Ngày hôm sau, toàn bộ đoàn làm phim bận rộn khai máy, vai nữ chính thần bí rốt cuộc cũng xuất hiện, tiểu thiên hậu Lăng Tâm đang nổi tiếng, còn được ưu ái đặt biệt hiệu là tiểu Tạ Thiên.

Các cảnh tiền kỳ đều là cảnh quay chiến trường, nên hầu như không có phân đoạn cho vai diễn Trương Tôn Hoàng Hậu của Lăng Tâm, có điều cô ấy vẫn đến đoàn kịch vào đêm hôm qua. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ mục đích của cô ấy, có người khinh bỉ, cũng có người ghen tị, vì thái độ của An thiên vương đối với cô ấy quả thực không giống với những người khác.

Lâm Nhược không mấy quan tâm đến những chuyện này, cô ngồi yên để thợ trang điểm hóa trang giúp mình, sau khi trang điểm xong mới khoác áo giáp mềm và áo choàng lên, còn chỗ nào cần chỉnh sửa thì thợ trang điểm lại chỉnh tiếp.

Nhìn nữ tướng quân Lâm Nhược oai phong mạnh mẽ trước mặt, thợ trang điểm tiểu Lý thực sự muốn ôm lấy ngực ngã xuống đất vì ngây ngất.

Hết chương 4

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5: Diễn xuất siêu đẳng, trang phục quyền rũ!

“Lâm... Lâm Nhựt tiểu thư... em... em chụp một tấm ảnh được không ạ?” Tuy hôm trước cũng đã chụp hình sau khi hóa trang rồi, nhưng thợ trang điểm hôm đó không phải là Tiểu Lý.

“Có cần tôi tạo dáng không?” Lâm Nhựt cười khể.

“Không cần, không cần ạ. Em chỉ chụp hai tấm chân dung thôi, đẹp quá!” Tiểu Lý vui sướng như vừa trúng năm trăm vạn, rút điện thoại di động ra chụp tách tách hai tấm chân dung, chụp xong còn dùng ánh mắt mê mẩn ôm điện thoại, “Chị Lâm Nhựt, chị xinh đẹp quá. Hoàn toàn là hình tượng nữ tướng quân hoàn mỹ nhất trong mắt em.” Kỹ thuật trang điểm của Tiểu Lý cao siêu như vậy, nhưng thực ra còn chưa tới 21 tuổi, sở thích lớn nhất là sưu tập các bức ảnh trai xinh gái đẹp.

Lâm Nhựt cũng không để tâm cách xưng hô của Tiểu Lý đối với mình đã thay đổi, chỉ mỉm cười nói: “Tôi cứ tưởng là nữ vương chứ!”

“Nữ vương! Nữ vương! Chính xác ạ!” Lâm Nhựt vui vẻ dễ gần như vậy khiến Tiểu Lý vui đến phát cuồng: “Chị Lâm Nhựt, chị cứ yên tâm, trước khi phim được khởi chiếu, em chắc chắn sẽ không để lộ ảnh ra ngoài đâu. Em thề!”

“Bức ảnh này cũng không xấu đến mức không công bố được, em chia sẻ với mọi người cũng không sao.”

“A ha, thật ả?” Tiểu Lý đưa hai tay lên ôm má, hai mắt như biến thành hình ngôi sao, nhận được sự đồng ý của Lâm Nhựt, cô suýt nữa thì lao luôn tới, “Chị Lâm Nhựt, chị tốt quá đi mất. Lát nữa em sẽ share ảnh với nhóm mấy chị em thợ trang điểm của bọn em, cho họ hâm mộ chết luôn.”

Lâm Nhựt cười, nhìn hình ảnh sau khi hóa trang của mình trong gương, xác định không còn chỗ nào cần chỉnh sửa nữa mới nói: “Em làm việc nhé, chị ra ngoài trước.”

“Chị Lâm Nhựt, chị chờ chút.” Tiểu Lý lục lọi một hồi trong cái túi vải của mình, cuối cùng rút một cây roi da màu đỏ ra, đưa cho Lâm Nhựt, nói: “Cái này em nhìn thấy trên mạng, cảm thấy rất hợp với bộ trang phục này của chị Lâm Nhựt. Ha ha, hàng rẻ ấy mà, không đáng bao nhiêu, chị Lâm Nhựt đừng chê nhé.”

“Cảm ơn, roi rất đẹp, chị rất thích.” Lâm Nhựt cảm thấy cô thợ trang điểm trẻ tuổi này rất đáng yêu, hơi khom người nheo mắt cô ấy một cái rồi mới cầm roi da bước ra khỏi phòng trang điểm.

Phân cảnh hôm nay quay là cảnh Lý Linh Lung đưa quân đội nữ của mình vào quy phục dưới trướng của Lý Thế Dân, lại tình cờ cứu được Lý Thế Dân bị sa vào bẫy của quân địch mai phục. Lý Linh Lung vốn là vì ngưỡng mộ Lý Thế Dân nên mới thiết lập quân đội nữ, lúc này vừa gặp đã yêu không thể kiềm chế được.

Mấy phân đoạn, từ anh dũng giết địch cứu người, đến nữ tính trường ngại ngại e thẹn, có thể nói, vai diễn Lý Linh Lung vừa xuất hiện đã có đất diễn rất rộng, rất hút mắt người xem. Có điều, chuyện này đương nhiên cũng phải tùy thuộc vào việc diễn viên có thể không chế tốt vai diễn đó hay không, nếu không, anh dũng có thể sẽ biến thành vô dụng, e thẹn cũng có thể biến thành cứng nhắc, cổ ra vè.

Khi Lâm Nhựt mặc trang phục diễn xuất hiện ở khu vực quay phim, mọi nhân viên đều thấy trước mắt mình như ngời sáng.

Áo giáp đỏ phác họa toàn bộ đường cong hoàn mỹ trên cơ thể của cô gái, quần dài đỏ ôm sát người, cùng với đôi giày boots pha đỏ đen đã điểm tô thêm cho đôi chân thon dài trắng tấp của cô gái càng hoàn mỹ hơn không có chút khiếm khuyết nào.

Áo choàng cùng màu phủ sau lưng, mái tóc đen dài buộc lên cao, một cơn gió thổi qua làm áo choàng và tóc cô đều bay lên, tư thế vô cùng hiên ngang, oai vệ, lại càng khiến người ta cảm thấy xinh đẹp đến khôn cùng.

Chắc chắn là sức quyến rũ của phục trang!

“Không hổ danh là hoa hậu giảng đường của trường điện ảnh, dù có là bình hoa trong diễn xuất thì đặt ở đâu nhìn cũng đẹp mà.”

“Đúng thế, trong giới showbiz không thiếu người đẹp, nhưng có được ngũ quan xinh xắn không chút tí vết nào như thế thì cũng không có mấy người. Tôi ở trong giới cũng khá lâu rồi, nhưng chỉ nhìn thấy có ba người như vậy thôi.”

“Ba người nào?”

“An Thiên Vương chắc chắn là người thứ nhất, Lâm Nhựt đây cũng được coi là một người nữa, còn lại là...”

“Người còn lại là ai?”

“Tạ Thiên, ảnh hậu độc nhất vô nhị không ai sánh bằng.”

“Không phải 5 năm trước Tạ Thiên hậu đã...?” chết rồi sao?

“Im ngay! Cô ấy vĩnh viễn tồn tại. Trong lòng fan Thiên chúng tôi, cô ấy là vị thần không thể xâm phạm được!” Người nhân viên lớn tuổi của đoàn làm phim trừng mắt lườm người nhân viên thực tập trẻ tuổi, hai tròng mắt hơi đỏ lên.

Nhân viên thực tập lạnh cả sống lưng, ngại ngại gãi đầu gãi tai không dám nói nữa. Cậu cũng đã từng xem phim của Tạ Thiên, trong giới showbiz quả thật không có nữ diễn viên nào vượt qua được cô ấy.

“Lâm Nhựt, cô chuẩn bị cho tốt, chúng ta quay phân đoạn Lý Linh Lung đưa quân đội nữ đến quy phục Lý Thế Dân trước.” Lâu Kiều phe phẩy quyển kịch bản trong tay, nói.

“Vâng.” Lâm Nhựt khẽ gật đầu. Các diễn viên quần chúng cũng đã bắt đầu đứng vào hàng, cô thì phải bước lên một đài cao ở cách đó không xa.

Lâm Nhựt bước lên vị trí tốt nhất, khẽ gật đầu với Lâu Kiều. Lâu Kiều hiểu ý, vung tay lên: “Action!”

Gần như ngay tại thời điểm đó, khí chất tùy hứng, phóng khoáng của Lâm Nhựt hoàn toàn thay đổi hẳn!

Mạnh mẽ, kiêu ngạo, một người con gái rực lửa khát khao được chinh chiến nơi sa trường như đấng mày râu!

Sự nhập vai trong nháy mắt làm thay đổi bầu không khí xung quanh khiến mọi người đều giật mình kinh ngạc, Lâu Kiều siết chặt cuốn kịch bản trong tay, nhìn chăm chăm cô gái trong khung hình không chớp mắt.

Từng lời nói cử chỉ của cô không phải là đang diễn xuất, mà giống như bản thân cô chính là Lý Linh Lung kiêu ngạo kia vậy, chỉ cần vung tay lên đã lộ rõ khí thế hiên ngang của nữ giới.

Giống, thật sự rất giống cô ấy!

Phân đoạn tập hợp quân đội đề xuất phát này của Lâm Nhựt được thông qua ngay lần quay đầu tiên không cần cân nhắc gì cả. Hơn nữa, nhìn chăm chăm Lâm Nhựt trên màn hình, Lâu Kiều đã kinh ngạc đến thất thần, cuối cùng phải nhờ phó đạo diễn ở bên cạnh đánh thức, anh ta mới có phản ứng.

An Tiệp đứng sau máy quay phim, hai tròng mắt sâu không thấy đáy nhìn cô gái đang thoả mái diễn xuất, tư thế oai hùng, mạnh mẽ kia, trong một khoảnh khắc, anh còn nhìn khuôn mặt đầy nét thanh xuân ấy thành một khuôn mặt khác.

An Tiệp bất giác cười khỏ, sao anh lại thoả cảm thấy như cô ấy đang diễn chứ? Rõ ràng đã 5 năm trôi qua rồi, nhưng anh vẫn không thể buông xuống được. An Tiệp, mày thật ngu ngốc!!!

“An thiên vương, sắc mặt anh không được tốt lắm, cơ thể anh không thoả mái à?” Trợ lý hơi lo lắng hỏi.

“Đừng lo, tôi không sao.” An Tiệp cười hòa nhã, lắc đầu đi vào giữa bối cảnh.

“An Tiệp, cậu tới đúng lúc lắm, chúng tôi chuẩn bị quay phân đoạn tiếp theo.” Sắc mặt Lâu Kiều cũng không được tốt, trên trán lộ rõ vẻ mệt mỏi, cười gượng với An Tiệp một cái rồi phẩy tay ngồi lại vào vị trí màn hình theo dõi.

“Lâm Nhựt, chuẩn bị một chút, chúng ta sẽ quay cảnh Lý Linh Lung và Lý Thế Dân gặp nhau lần đầu. Điểm đặc biệt của cảnh này là dùng im lặng để thắng mọi lời nói, bộc lộ rõ cảm xúc vừa gặp đã yêu. Hai người chuẩn bị xong chưa? Chúng ta bắt đầu nhé?!”

“Vâng.” Lâm Nhựt khẽ gật đầu cười với An Tiệp, không hề có vẻ mất bình tĩnh như những lớp đàn em nhìn thấy siêu sao Thiên vương, mà bình tĩnh, thoả mái đứng ở vị trí đã định.

Trong lòng An Tiệp chợt có cảm giác phấn nộ, một cô nhóc còn chưa dứt sữa sao có thể so sánh với cô ấy chứ, dù là cố tình bắt chước, thì vĩnh viễn cũng không ai có thể trở thành cô, vượt qua cô được!

An Tiệp khoác áo choàng ra ngoài chiến giáp rồi gật đầu với Lâu Kiều, ý nói bắt đầu được rồi.

“Action!”

Chỉ trong khoảnh khắc, khí thế toàn thân của An Tiệp cũng thay đổi hoàn toàn, anh vẫn nhã nhặn như xưa, vẫn cao quý xa cách như xưa, nhưng anh đã không còn là siêu sao Thiên vương được hàng vạn hàng nghìn fan tán tụng nữa, mà là tướng quân chinh chiến nơi sa trường, là Hoàng tử của triều đại nhà Đường, là Hoàng đế tương lai – Đường Thái Tông Lý Thế Dân!

Hết chương 5

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 6: An Tiệp hơi tức giận!

Các nhân viên của đoàn đều mở rộng tầm mắt, vừa xem vừa chép miệng nhỏ giọng khen ngợi. Dù xem bao nhiêu lần, nhưng diễn xuất của An Tiệp luôn

có thể khiến người ta lạc vào cảnh giới khác.

Có điều, đây đúng là lần đầu tiên An thiên vương bộc lộ toàn bộ khí thế của mình trước mặt một diễn viên mới. Liệu Lâm Nhưộc có bị khí thế của An thiên vương chế ngự đến mức quên cả diễn xuất không?

Mọi người chuyển hướng nhìn về phía Lâm Nhưộc. Lý Linh Lung đã từng nghe rất nhiều lời đồn về Lý Thế Dân, có thể nói là tâm hồn đã rất quen thuộc với hắn, trong lòng cũng mang tâm trạng khâm phục, kính trọng từ lâu, lần này gặp mặt, chỉ thoáng nhìn một cái đã bị khuất phục dưới khí thế oai hùng của Lý Thế Dân, chìm sâu vào bề tình đến không kiềm chế được.

Như vậy, Lâm Nhưộc phải diễn tả tình cảm mến mộ khi lần đầu gặp mặt như thế nào đây? Là mềm mại, hay là vừa cứng vừa mềm?

Vì diễn xuất vừa rồi của Lâm Nhưộc quá xuất sắc, nên mọi người không khỏi mong chờ màn diễn tay đôi đặc sắc giữa cô và An thiên vương.

Mất Lâm Nhưộc như tỏa sáng lấp lánh, An Tiệp đúng là An Tiệp, mấy năm trước diễn chung với anh đã cảm thấy quá thoải mái rồi, hiện giờ đối mặt với An Tiệp sau 5 năm bồi đắp, dù là Lâm Nhưộc cũng vẫn cảm thấy áp lực với khí thế của anh như xưa.

Có điều, Lâm Nhưộc cũng là loại người càng chịu áp lực sẽ càng cảm thấy kích thích và hưng phấn hơn. Cô cố gắng khống chế cảm giác kích động trong lòng, hơi hắt cằm nhìn An Tiệp ở cách đó không xa.

Xung quanh là chiến trường chém giết, nhưng trong mắt cô chỉ có duy nhất một mình anh. Cô quay người xuống ngựa, cầm roi ngựa trong tay, chậm rãi đi về phía An Tiệp.

Tốc độ của cô rất chậm, bất cứ ai xung quanh cũng đều có thể cảm nhận được sự thận trọng của cô theo từng bước chân thông thả ấy. Là sự thận trọng y như khi một cô gái khoác lên mình tấm áo cưới bước về phía mục sư, giao cả cuộc đời mình ra vậy.

Lý Linh Lung đi về phía Lý Thế Dân, đúng là chỉ trong khoảng cách mấy thước ngắn ngủi thôi, nhưng cô đã thận trọng trao đi tình cảm của mình, không oán trách không hối hận, vĩnh viễn không quay đầu lại!

Đến trước mặt Lý Thế Dân, Lý Linh Lung vẫn hơi hắt cái cằm xinh xắn của mình đầy ngạo nghễ, gương mặt xinh đẹp đầy vẻ kiêu ngạo, to gan tuyên bố: “Ta phải lòng huynh!”

Đúng là tuyên bố! Vào thời khắc này, Lý Linh Lung phải lòng Lý Thế Dân! Nàng là người con gái tùy tiện, ngông cuồng như vậy, nếu đã yêu ai, đương nhiên sẽ dũng cảm thổ lộ với người ta. Còn về phần Lý Thế Dân có yêu nàng hay không, ít nhất ở hiện tại nàng cũng không để tâm. Vì nàng tin rằng, nàng không chỉ biết chinh chiến khắp thiên hạ, cũng có thể bắt trọn tình yêu của đàn ông.

“Đừng rồi! Sao khi viết kịch bản tôi lại không nghĩ đến nhỉ? Một người con gái kiêu ngạo, ngông cuồng như Lý Linh Lung, nếu yêu thì chắc chắn cũng sẽ không phải là thứ tình yêu trời buột. Tình yêu của cô ấy, cho người ta một cảm giác y như tính cách của cô ấy, phải mạnh mẽ chiếm đoạt mới đúng là phong cách của cô.” Biên kịch vỗ trán, ngồi bên cạnh kích động đến đứng bật dậy.

Trong kịch bản không có lời thoại của Lâm Nhưộc, nhưng dù là biên kịch hay đạo diễn đều chấp nhận câu nói cô tự thêm vào này hơn là tính tiết Lý Linh Lung bước về phía Lý Thế Dân với vẻ mặt bất an rồi thể hiện sự trung thành của mình như nguyên tác trong kịch bản mà cô tự ý bỏ đi.

Tình yêu của Lý Linh Lung mạnh mẽ, cuồng nhiệt, cho nên sau này mới càng thù hận đến đau đớn khổ sở khi Lý Thế Dân yêu Trương Tôn Hoàng Hậu.

Yêu nhiều bao nhiêu, hận càng nhiều bấy nhiêu.

“Cô là ai?” An Tiệp túm lấy cổ tay Lâm Nhưộc, hai mắt nheo lại toát ra tia sáng nguy hiểm.

“Ta tên là Lý Linh Lung.” Lâm Nhưộc nghĩ An Tiệp phối hợp tự biên ra lời thoại theo diễn xuất ngẫu hứng của cô, nên cũng lập tức đáp lại.

“Không. Rốt cuộc cô là ai?” Không có ai bắt chước mà có thể bắt chước giống như đúc cả phong thái của người khác. Vì sao phong thái của cô khi diễn xuất lại giống hệt Tạ Thiên chứ? Bàn tay An Tiệp bất giác siết chặt lại, nhìn chăm chăm Lâm Nhưộc không chớp mắt.

Lúc này Lâm Nhưộc cũng kịp hiểu ra, An Tiệp đã không còn ở trong vai diễn nữa, cô hơi xoay nhẹ cổ tay bị nắm chặt đến phát đau, lại phát hiện không gãy ra được, liền mặc kệ cho An Tiệp nắm lấy, khẽ cười nói: “An thiên vương, tôi nhớ là cách đây không lâu đã tự giới thiệu với anh một lần rồi mà? Anh quên nhanh thế à?”

“Lâm Nhưộc.”

“Thì ra An thiên vương vẫn còn nhớ rõ tên tôi.” Lâm Nhưộc ung dung cười.

“Cô bắt chước Tạ Thiên.” Không phải câu hỏi, mà là câu khẳng định.

“Tôi là chính tôi, sao phải bắt chước?” Lâm Nhưộc chậm rãi đưa tay lên gỡ từng ngón tay của An Tiệp ra, cho anh một câu trả lời nước đôi.

Người khác nghe sẽ hiểu rằng cô là Lâm Nhưộc, sao phải bắt chước người khác. Mà Lâm Nhưộc chẳng qua cũng chỉ nói một câu rất thật thoi. Vì cô là Lâm Nhưộc, cũng là Tạ Thiên, mình lại đi bắt chước chính mình, chẳng phải là nực cười sao?!

“An thiên vương, bây giờ chúng ta còn đang quay phim, phiền anh chuyên nghiệp một chút. Có vấn đề hay thắc mắc gì, chúng ta có thể bàn luận sau.” Vì An Tiệp vừa thoát vai, nên phân đoạn vừa rồi chắc chắn phải quay lại. Lâm Nhược đi thẳng về vị trí của mình.

An Tiệp hoàn hồn, liếc nhìn Lâm Nhược một cái rồi không nói thêm gì nữa, khẽ gạt đầu với Lâu Kiều, quay lại lần nữa.

Lâm Nhược và An Tiệp diễn đối với nhau hầu như đều chỉ quay một lần là qua, khiến cho lịch quay của đoàn làm phim vốn rất dày đặc tự dừng lại thừa ra được một ngày để nghỉ ngơi. Hơn nữa, buổi chiều sau khi quay xong trời lại chợt đổ mưa, các cảnh quay tiếp theo đều ở ngoài trời, vì mưa nên không có cách nào quay tiếp được, đoàn làm phim liền cho nhân viên nghỉ hẳn một ngày.

Hơn một ngày không được tắm rửa, Lâm Nhược rất khó chịu, cầm áo ngắn với quần đùi đi về phía suối nước nóng mà trợ lý trẻ nhắc đến.

“Ô, Tiểu Nhược cũng đến ngâm nước nóng à?! Có mang áo tắm không?”

Lâm Nhược nhìn thoáng qua, thấy trong suối nước nóng duy nhất ngoài phụ nữ ra còn có cả mấy người đàn ông nữa. Thảo nào phải mang theo áo tắm.

Nhìn kỹ hơn một chút mới thấy, ngay cả vai nam 2 của đoàn cũng có mặt ở đây.

Tô Xán, đóng vai nam phụ, mặt mũi tuấn tú, là diễn viên trẻ có diễn xuất không tồi trong dàn diễn viên mới ra nghề, có điều, bản chất hình như hơi háo sắc, thích gần gũi với các cô gái trẻ, chuyện này mọi người trong giới đều biết rõ.

Lâm Nhược lại nhìn cô gái vừa chủ động chào hỏi mình, khẽ cười: “Nếu mọi người đều đang tắm thì tôi chờ muộn một chút rồi ra cũng được.”

“Đừng! Tôi vẫn còn một bộ áo tắm mới ở đây, nếu tiểu Nhược không chê thì cứ lấy mà mặc.” Cô gái kia cười mờ ám, “Hơn nữa, mọi người cùng ngâm mình ở đây mới vui chứ.”

“Vũ Thư nói đúng đấy, mọi người đều là chỗ quen biết cả, em Lâm Nhược đừng ngại.” Tô Xán cũng cười nói.

Đám người này hoàn toàn nghĩ cô là Lâm Nhược trước kia, thậm chí còn không thèm giấu diếm vẻ giễu cợt trong mắt, muốn nhìn thấy cô mất mặt sao?

Nụ cười trên mặt Lâm Nhược không hề thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Mỹ nhân như họa cách vân đoan

Câu này có nghĩa là người đẹp như trong tranh, tưởng rất gần mà lại rất xa như cách một đám mây. Theo mình hiểu thì nó gần nghĩa như câu hoa trong gương, trắng trong nước, tưởng gần gũi nhưng lại không nắm bắt được.

Trước kia, Lâm Nhược yêu kiều, kiều ngạo, ngang ngược, lại luôn bỏ nhào vào Đồng Luân không thèm để ý đến thể diện, nhìn người đàn ông hay phụ nữ nào cũng thấy không vừa mắt, chưa bao giờ sinh hoạt tập thể với mọi người.

Có lẽ mấy người này muốn mượn cơ hội lần này để nhìn thấy cô quát tháo om sòm, được thể chế giễu cô.

Lâm Nhược nhoen miệng cười: “Nếu chị Vũ và anh Tô Xán đều nói vậy, em đành phải cung kính nghe theo thôi. Cảm ơn chị Vũ Thư cho em mượn áo tắm.”

Cô cầm bộ áo tắm Arena số lượng hạn chế đi vào phòng thay quần áo dựng tạm ở bên cạnh suối nước nóng.

Vũ Thư nhất thời không phản ứng kịp, chỉ ngó người nhìn theo bóng Lâm Nhược, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần. Đã không chế nhạo được người ta, ngược lại còn mất bộ áo tắm Arena số lượng hạn chế mà khó khăn lắm cô ta mới mua được, chị Vũ đau như bị cắt thịt.

Mấy người khác cũng hơi ngạc nhiên, tính cách của Lâm Nhược vốn nổi tiếng trong giới vì rất dễ bùng nổ, sao hôm nay lại khác thường như vậy? Cũng không phải chỉ hôm nay, mà ngay từ khi bắt đầu xuất hiện ở đoàn làm phim, biểu hiện của Lâm Nhược đã rất khác thường, cứ như thay đổi thành một người khác vậy.

Tô Xán dựa vào thành suối nước nóng, bàn tay kín đáo sờ soạng lưng cô diễn viên trẻ bên cạnh: “Khá thú vị nhỉ.”

“Xán ca.” Hai gò má cô diễn viên trẻ ửng hồng, đôi mắt quyến rũ ướt át liếc nhìn Tô Xán một cái, hai người trao cho nhau một ánh mắt thấu hiểu không cần lời nói.

Trong giới nghệ sỹ, từ trước đến giờ không hề thiếu quy tắc ngầm cùng với những nghệ sỹ muốn dựa vào quy tắc ngầm để tiến thân.

“Ôi trời ơi, An thiên vương mà cũng tới đây à.”

Đối với các fan của điện ảnh mà nói, thì An Tiệp vĩnh viễn là thiên vương không thể thay thế được, còn đối với các diễn viên trong giới nghệ sỹ, thì anh vĩnh viễn là thần thoại không thể vượt qua.

22 tuổi bước vào nghề coi như cũng khá lớn tuổi so với các diễn viên lập nghiệp từ nhỏ, nhưng An Tiệp thì khác. Với khí chất nhã nhặn lịch lãm của mình cùng với khả năng diễn xuất tuyệt vời, chỉ mất gần một năm anh đã nắm trong tay danh hiệu Ảnh đế thành công, rồi cứ thế tiến lên cho đến tận ngày hôm nay.

Từ khi ra nghề, An Tiệp luôn đóng phim điện ảnh, nên khi mọi người biết anh nhận vai nam chính của phim truyền hình, tất cả đều ngạc nhiên đến rơi cằm. Có điều, vì nghe nói quan hệ của anh và đạo diễn Lâu Kiều rất tốt, nên ai cũng thấy dễ hiểu hơn.

An Tiệp không tới một mình, bên cạnh anh còn có Lăng Tâm, có biệt danh tiểu Tạ Thiên vừa được phong tặng danh hiệu Thiên hậu.

Mọi người trong buổi nước nóng nhìn thấy hai người đều bước lên, hoặc là lấy lòng, hoặc là cười gật đầu cung kính để làm thân.

Tô Xán lẳng lẳng siết chặt nắm đấm, cười nói: “An thiên vương.”

An Tiệp khẽ gật đầu nhã nhặn, không bắt lịch sự nhưng cũng hoàn toàn không cho Tô Xán có cơ hội bắt chuyện tiếp.

“Thật ra là vì tôi thấy ở đây đông vui nên cứ đòi tới đây.” Lăng Tâm cười xinh đẹp, vẻ mặt rất đáng yêu, thân thiện, nhưng lời nói lại không thể giấu được sự khoe khoang.

Cô ta muốn tới đây, nên An thiên vương mới đi cùng cô ta tới đây, có thể diện lắm chứ. Trong lòng đám nữ diễn viên đều thấy ghen tị, nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười nịnh nọt.

Trừ khi họ không muốn tiếp tục trong giới này nữa, chứ không thì làm gì có ai dám đối đầu với tân Thiên hậu đang lên như điều gặp gió chứ?!

An Tiệp không phản ứng gì với việc Lăng Tâm cố tình khoe khoang, hay nên nói là anh thậm chí không thèm để ý tới.

Mọi người đều xã giao khen qua tán lại vài câu, Lăng Tâm nhìn buổi nước nóng rồi ra vẻ tiếc nuối bĩu môi thờ dãi: “Muốn ngâm mình một lúc quá, chỉ tiếc là tôi lại không mang áo tắm theo.”

Mấy nữ diễn viên quay sang nhìn nhau, họ đều mang theo có một bộ áo tắm, chỉ có mỗi Vũ Thư là chuẩn bị hai bộ, nhưng bộ còn lại vừa bị Lâm Nhượng cầm đi rồi.

Vũ Thư áy náy nói: “Tôi vốn mang theo hai bộ, chỉ tiếc là vừa rồi Lâm Nhượng tới nên tôi đưa cho Lâm Nhượng rồi.”

Nghe thấy tên Lâm Nhượng, lông mày An Tiệp khẽ nhíu lại một chút. Thật ra, anh đồng ý đi sang bên này với Lăng Tâm, chẳng qua là vì vừa rồi anh nhìn thấy Lâm Nhượng cũng đi tới đây.

Mọi người còn đang nói chuyện, thì tấm màn che phòng thay đồ đã được vén lên.

Lâm Nhượng bước ra, trong cử chỉ tao nhã lại lộ ra chút vẻ lười biếng, tùy hứng. Đôi chân của cô thon dài, cân đối, làn da trắng nõn mịn màng, nhẹ nhàng bước từng bước thong thả y như một con mèo Ba Tư sang trọng. Vòng eo của cô gọn gàng, nhỏ xinh, y như bản phác thảo hoàn mỹ nhất dưới ngòi bút của một họa sĩ đại tài, làm tôn lên bầu ngực này nở cùng với xương quai xanh tinh tế, xinh đẹp y như một mỹ nhân bước ra khỏi bức tranh.

Ánh chiều tà len lỏi qua những khe hở trên tầng đá, chiếu lên cơ thể cô khiến cho làn da cô sáng lấp lánh như trong suốt vậy.

Mỹ nhân như họa cách vân đoan!!!

Mọi người đều biết Lâm Nhượng rất xinh đẹp, thậm chí có thể nói là đẹp hoàn hảo. Nhưng lúc trước Lâm Nhượng chưa từng khiến người ta có cảm giác rung động đến mức bị mê hoặc đến ngơ ngẩn và sùng bái như hiện giờ.

An Tiệp cũng thoáng rung động mắt hai giây sau đó lập tức trở lại trạng thái bình thường. Có điều, anh ngẩn ngơ không phải vì vóc dáng quyến rũ, gợi cảm hay khuôn mặt xinh đẹp của Lâm Nhượng, mà là vì phong cách rất tùy hứng kia. Rất giống cô gái bốc đồng ấy, thật sự rất giống!!!

Lăng Tâm trầm ngâm rằng, ngoài mặt lại nở nụ cười đáng yêu: “Ôi cha, không phải là chị Lâm Nhượng đây sao? Đẹp quá, suýt nữa Tâm nhi không dám nhận rồi.”

“Đừng thế đừng thế! Lâm Nhượng, cô đẹp thật đấy!” Dù là trong lòng ghen tị đến đâu, thì ngoài mặt cũng không thể không cười giả lả. Hơn nữa, An thiên vương còn đang đứng đây, dù diện mạo và thân hình của các cô ấy không bằng được Lâm Nhượng, nhưng cách cư xử ít ra cũng phải hơn cô chứ.

Nghe mọi người khen ngợi, Lâm Nhượng chỉ khẽ cười, bình tĩnh như thường: “Người ta nói người đẹp vì lụa, lụa tốt vì phân, là do bộ áo tắm này của chị Vũ Thư thôi.”

Chị Vũ nghe cô nói vậy, tức đến học máu! Cô ta bây giờ đúng là trộm gà không được còn mất nắm thóc, không chỉ không khiến Lâm Nhược mất mặt, còn giúp cô ấy tạo ấn tượng quá tốt trước mặt An thiên vương! Thiệt đủ đường!

“An ca, anh nhìn kìa, chị Lâm Nhược còn xấu hổ khiêm tốn nữa chứ.” Lăng Tâm nghiêng người sang, làm như vô tình kéo tay An Tiệp làm nũng.

An Tiệp khẽ nhủ mày rứt tay về, nhìn Lâm Nhược một cái, nói: “Quả thật nhìn rất đẹp.”

Đám nữ diễn viên đều ghen tị, chẳng lẽ Lâm Nhược đã quyến rũ An thiên vương thành công, từ nay về sau đã đặt được chân lên con thuyền lớn đó sao?

Lăng Tâm cắn răng, chỉ muốn tự tát cho mình một cái vì tội lảm nhảm!

Lâm Nhược kín đáo nhướn mày một chút, nếu cảm giác lúc trước của cô là đúng thì An Tiệp hẳn là rất ghét cô mới phải chứ? Tại sao bây giờ lại mở miệng vàng khen ngợi cô?

An Tiệp quay người cúi đầu, nói nhỏ vào tai trợ lý bên cạnh mấy câu, trợ lý liền quay về lều vải, một lát sau quay lại còn cầm theo một chiếc quần bơi hình tứ giác trong tay.

Vừa nhìn thấy chiếc quần bơi đó, Lăng Tâm không giấu được vẻ kinh ngạc: “An ca, anh muốn ngâm suối nước nóng à?”

An Tiệp gạt đầu: “Đã đến đây rồi, không ngâm thì tiếc quá. Mọi người không cần phải để ý đến tôi, cứ thoải mái tự nhiên đi.”

Đám nữ diễn viên vô cùng kích động vì có thể nhìn tận mắt An thiên vương mặc quần bơi! A a a a!!!

Đám nam diễn viên vẫn cười, nhưng trong lòng đã có chút ảm ức.

Lúc này, Lăng Tâm hỏi hận đến thất ruột, cô ta cố gắng kiềm nén sự kinh ngạc trong lòng, cười ngọt ngào: “VẬY An ca tắm đi, em thấy không thoải mái lắm, về lều vải nghỉ ngơi trước đây.” Dứt lời, cô ta liền quay người đi về cùng trợ lý.

“Mọi người cứ tự nhiên, tôi đi thay quần áo.”

Không phải An Tiệp cuồng sạch sẽ sao? Tự dưng nổi máu điên gì mà lại muốn ngâm suối nước nóng với mọi người?!

Lâm Nhược bữu môi bước xuống suối nước nóng trước.

Những nữ diễn viên khác không bình tĩnh được như cô. Suối nước nóng rộng như vậy, bọn họ đều thầm mong chờ không biết An thiên vương sẽ chọn ngâm mình ở cạnh ai đây?

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Áo tắm, rất đẹp!

Các nữ diễn viên đều đang hồi hộp chờ đợi sự lựa chọn của An thiên vương, còn các nam diễn viên đã bắt đầu mất hết cả hứng thú. Có điều, may mà còn có một đại mỹ nhân thân hình nóng bỏng như Lâm Nhược ở đây, ít nhiều gì cũng bù đắp được chút bức bối và tiếc nuối của họ.

Tô Xán là người hành động đầu tiên.

“Em Lâm Nhược, không phiền nếu anh đứng ở đây chứ?” Vừa nói xong hắn đã tự động bơi về phía bên tay phải của Lâm Nhược.

“Chị Lâm Nhược, em cũng là sinh viên trường điện ảnh, năm nay năm thứ tư rồi.” Một nam diễn viên trẻ tuổi khác cũng cười hi hi chiếm luôn vị trí bên trái của cô.

Mấy nam diễn viên khác hơi chậm chân một chút chỉ biết bóp cổ tay chờ dài, các nữ diễn viên thấy mọi người đều vây quanh Lâm Nhượng, trong lòng vô cùng ghen tức. Có điều, so với mấy tay đàn ông này, thì An Thiên Vương vẫn đáng để mong chờ hơn.

Màn che phòng thay đồ được kéo lên, An Tiệp mặc quần bơi thông thả bước ra.

Cơ thể hoàn hảo với tỷ lệ vàng dường như làm ánh mắt của các nữ diễn viên ở đây mờ đi trong chớp mắt, ngay cả trái tim cũng ngừng đập một giây. Mọi người đều nín thở, kìm nén hết âm thanh trong cổ họng, chỉ sợ kêu lên một tiếng sẽ làm phiền người đàn ông đẹp như thiên thần này.

Ánh mắt Lâm Nhượng cũng di chuyển từ vòng eo như tiên cá lên vùng cơ bụng sáu múi của An Tiệp, nhếch môi chép miệng một cái. Thân hình không tệ, nhìn khá hơn đám người mẫu nam cổ tích khoe cơ thể kia nhiều.

An Tiệp chậm rãi bước đến trong ánh mắt của Lâm Nhượng, mọi thứ xung quanh dường như biến mất hết trong khoảnh khắc này, chỉ còn lại người đàn ông tao nhã độc nhất vô nhị mang theo khí chất thông dong cao quý như bậc đế vương đó, dưới ánh chiều tà đổ xuống, từng bước đi của anh như muốn khẳng định sự gọi cảm không giới hạn của mình.

“Tôi cần trao đổi với Lâm Nhượng một vài phân cảnh trong kịch bản, phiền cậu tránh sang bên cạnh một chút được không?”

“Hả? À, vâng, vâng!” nam diễn viên trẻ tuổi tự xưng là đàn em trong trường của Lâm Nhượng giật mình hoảng hốt, vội vàng tránh sang một bên nhường lại vị trí cho An Tiệp.

Đối với cánh mày râu, An Tiệp luôn vô cùng ưu tú. Cậu em cùng trường Lâm Nhượng hốt hốt hoảng hoảng nhường lại vị trí, cho đến tận khi An Tiệp dựa vào thành suối nước nóng bên cạnh Lâm Nhượng một lúc lâu rồi, cậu ta mới hồi hồn lại được.

Ôi trời ơi! Mọi người đều nói An Thiên Vương tuy lịch thiệp phong độ nhưng tính cách rất lạnh lùng, chưa từng có tình tiếp cận hay thân thiết với ai, nhưng hôm nay anh lại ‘lễ độ’ mời người khác tránh ra để chủ động tiếp cận Lâm Nhượng sao?

Mọi người đều giấu diếm sự ngạc nhiên ngoài mặt rất giỏi, nhưng lại không kìm nén được cảm giác kinh hãi trong lòng, các nữ diễn viên thì vừa hâm mộ lại vừa ghen tị với Lâm Nhượng. Được An Thiên Vương coi trọng một chút thôi, cũng tương đương với việc mở ra một cánh cửa tươi đẹp trong giới nghệ sỹ rồi. Rốt cuộc Lâm Nhượng đắm phải cái bãi cát chỗ nào thế chứ! Ghen tị chết người ta mất! Đám nữ diễn viên lẳng lặng nghiêng răng ken két.

Lúc này Tô Xán cũng không hề dễ chịu! Thân hình và khuôn mặt của hắn vốn không tồi chút nào, nhưng giờ đứng cạnh An Tiệp, sự khác biệt một trời một vực lập tức lộ rõ. Tô Xán rất biết điều lùi xa ra một chút. Có khí thế mãnh liệt của An Tiệp, dù những người khác có thêm ngưỡng vị trí bên cạnh của Lâm Nhượng cũng không dám tới gần nữa.

So với sự kinh ngạc của mọi người, nhân vật chính Lâm Nhượng lại vô cùng bình tĩnh, thản nhiên, dường như người chủ động tiếp cận cô không phải là siêu sao cấp Thiên Vương gì cả mà chỉ là một người bình thường không thể bình thường hơn mà thôi, thậm chí, còn không phân biệt giới tính.

Lâm Nhượng uể oải dựa vào thành suối, nghiêng đầu liếc nhìn An Tiệp một cái, nói: “An Thiên Vương định trao đổi với tôi về phân đoạn nào?”

“Thật ra, là Lâu Kiều nhờ tôi hỏi cô một chút, xem cô có hứng thú đảm nhiệm hai vai một lúc không?” Khóe môi An Tiệp mang theo nụ cười rất nhẹ.

“Đồng hai vai?”

“Đúng vậy. Lâu Kiều muốn thêm vào một nhân vật, là em gái sinh đôi của Lý Linh Lung. Dung mạo giống nhau, nhưng tính cách khác nhau hoàn toàn. So với Lý Linh Lung, thì tính cách em gái của nàng thâm trầm hơn, biết giấu mình, biết bày mưu tính kế, hơn nữa, cũng cùng tiền cung làm phi tử của Lý Thế Dân, rất được sủng ái.” An Tiệp dừng lại một chút, “Một người diễn cùng một lúc hai vai với hai tính cách khác nhau rõ rệt như thế chắc chắn sẽ rất khó khăn, nhưng cũng là một sự thách thức. Nếu... nếu là Tạ Thiên, nhất định cô ấy sẽ vui vẻ tiếp nhận.”

Lâm Nhượng nhướng mày, kiếp trước quan hệ của cô và An Tiệp cũng không sâu sắc, không ngờ anh lại rất hiểu tính cách của cô.

“An Thiên Vương.” Lâm Nhượng quay sang đối diện với An Tiệp: “Tôi cũng thế, tôi cũng rất vui về đón nhận sự thách thức này.”

Đột nhiên An Tiệp nghiêng người tới gần cô thêm một chút: “Nghe nói, lúc trước Lâm Nhượng vốn không biết diễn xuất.”

“Vậy thì chắc chắn là bọn họ có mắt không trông, thực tế thì năng khiếu diễn xuất trời sinh của tôi cũng không hề thua anh, không phải hai hôm nay anh đã tự cảm nhận được rồi sao?!” Khóe mắt Lâm Nhượng nheo lại cười đầy tự tin và kiêu ngạo.

An Tiệp cũng hí hai mắt lại, lộ ra vẻ nguy hiểm: “Cô đang khiêu chiến với tôi sao?”

“An Thiên Vương, tôi chỉ ăn ngay nói thật thôi mà. Anh sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà ép tôi chết yếu trong giới showbiz chứ?” Lâm Nhượng cũng ghé sát vào tai An Tiệp, nhỏ giọng nói: “Anh sẽ hối hận đấy!”

Hương thơm dịu nhẹ đặc trưng của nữ giới len lỏi vào mũi, An Tiệp hơi nghiêng đầu nhìn vào đôi mắt đầy tự tin của cô gái kia, đột nhiên anh lại có một cảm giác rất kỳ diệu.

“An Thiên Vương, anh cứ từ từ mà tắm, tôi lên trước.”

“Vừa rồi tôi còn chưa nói hết câu, áo tắm nhìn rất đẹp.”

Bước chân đang rời đi của Lâm Nhựt hơi khựng lại một chút, quay đầu hung dữ trừng mắt nhìn An Tiệp. Sao trước đây cô không biết người đàn ông này hẹp hòi như thế chứ, dù là ngoài miệng thôi cũng không hề chịu thiệt chút nào!!!

“Phụt.” An Tiệp quay đầu đi, đưa tay lên miệng, khẽ bật cười thành tiếng.

Nụ cười này rất chân thật, toàn thân anh như phát sáng, khuôn mặt, ánh mắt đều điểm tô thêm cho vẻ đẹp sáng rực như kim cương của anh.

“Người xưa có câu, đàn ông không biết thương thức hay khen ngợi phụ nữ, đều là con lợn!” Lâm Nhựt nói xong liền nghênh ngang rời đi.

Mọi người trong suối nước nóng đều quan sát sắc mặt của An Tiệp, tuy vừa rồi họ không nghe thấy cuộc đối thoại của hai người, nhưng câu nói cuối cùng của Lâm Nhựt, bọn họ lại nghe rất rõ.

Lâm Nhựt này đúng là to gan lớn mật, dám mắng An thiên vương là lợn sao? Từ nay trở đi chắc chắn cô ấy sẽ bị dồn ép trong giới đến chết thôi!

Các nữ diễn viên cũng chờ An thiên vương bốc hỏa, nhưng An thiên vương lại như không để tâm chút nào. Lâm Nhựt vừa đi, anh cũng đi theo ngay lập tức.

Mọi người đều không hiểu ra sao, phản ứng này của An thiên vương rốt cuộc là tức giận hay không tức giận?

Quay về lầu vải của mình, An Tiệp lập tức bấm máy gọi điện thoại.

“Alo, tôi đây. Điều tra giúp tôi một cô gái tên là Lâm Nhựt, càng chi tiết càng tốt... Hôn nữa, chú ý sự thay đổi của cô ấy trong vòng nửa tháng vừa rồi.”

Cúp điện thoại xong, mặt An Tiệp không chút biến đổi, đứng một lát mới bước ra khỏi lầu vải, đi thẳng về phía lầu của Lâu Kiều.

Anh còn phải bàn với Lâu Kiều thêm vài vào nữa, nếu không em gái song sinh của Lý Linh Lung còn chưa ra đời được!

Nghe An Tiệp đề xuất xong, Lâu Kiều cảm kích bản im lặng một lúc lâu mới cúi đầu nói như mê sảng: “Có phải cậu cũng cảm thấy cô ấy rất giống Tạ Thiên không?” Trừ khuôn mặt kia, phong thái, hành động và diễn xuất của Lâm Nhựt đều giống Tạ Thiên như đúc. Nhưng rõ ràng 5 năm trước cô ấy đã...

Trong mắt An Tiệp thoáng lướt qua chút cảm xúc rất phức tạp: “Nếu cô ấy đang cố tình phục chế lại tất cả mọi thứ của Tạ Thiên, tôi nhất định sẽ bắt cô ấy phải trả giá đắt!”

Lâu Kiều hơi ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn An Tiệp: “Lăng Tâm cũng cố tình bắt chước Tạ Thiên, sao cậu...”

“Lăng Tâm không bắt chước được đến một phần vạn của Tạ Thiên.” Nhưng Lâm Nhựt thì khác, nếu không nhìn khuôn mặt đó thì ngay cả anh cũng đều cho rằng cô chính là Tạ Thiên.

“Được rồi, đề nghị của cậu rất thú vị, tôi sẽ bàn bạc với biên kịch.” Lâu Kiều cười khẽ, “Hôn nữa, tôi cũng rất mong chờ diễn xuất của Lâm Nhựt.”

Đúng, mọi người đều rất mong chờ!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Scandal bùng nổ

4h sáng ngày hôm sau, Lâm Nhựt bị tiếng chuông điện thoại kêu không ngừng của Tạ Lâm đánh thức.

“Lâm Nhựt, bây giờ em lên mạng được không?”

“Chắc điện thoại di động lên được, sao thế chị?”

“Có chuyện rồi!” Giọng nói của Tạ Lâm nghiêm túc hơn bao giờ hết, “Tự em lên mạng xem đi, sau đó chúng ta bàn bạc tiếp xem nên xử lý thế nào.”

“Vâng.” Lâm Nhựt cúp điện thoại, đang ở vùng nông thôn nên sóng điện thoại di động cũng không được tốt lắm, tải đi tải lại mất bao nhiêu lâu mới có thể tải lên được trang web đăng tin giải trí nào đó. Vừa vào trang chủ, bức ảnh chụp An Tiệp và Lâm Nhựt cùng tắm suối nước nóng rất thân mật

nằm chinh inh ngay đầu trang.

Trong ảnh, An Tiệp hơi nghiêng đầu, khoe môi khẽ mỉm cười, mà từ góc độ của bức ảnh này, cả người Lâm Nhược hầu như đều nghiêng qua dựa vào lòng anh, đầu ghé sát vào tai anh, vừa cười vừa nói chuyện. Bức hình này nhìn thế nào cũng giống hình ảnh đôi tình nhân thân mật ghé sát vào nhau.

Hơn nữa, bức ảnh vừa xuất hiện, toàn bộ fan hâm mộ của An Tiệp đều như phát điên.

Lâm Nhược xem thời gian đăng bài, là 3h sáng. Dù vào giờ này, nhưng mới chưa đầy một tiếng đồng hồ, số lượng phản hồi đã lên đến hơn mười vạn.

Tất cả đại khái đều muốn hỏi cô gái ở trong lòng An thiên vương là ai, sau đó, cuối cùng cũng có người nhận ra Lâm Nhược, rất nhiều fan hâm mộ của An thiên vương bùng nổ trong chớp mắt, đào bới mọi xó xỉnh của internet các tin tức về Lâm Nhược. Tin tức về chuyện Lâm Nhược đã từng dấy dưng có scandal với Đồng Luân cũng đã bị đào lên từ lâu.

Nhóm fan của An Tiệp cảm thấy như bị xúc phạm, sau đó hơn mười trang bình luận đều chỉ đăng cùng một câu.

“Lâm Nhược rác rưởi mau cút đi, đừng làm bẩn An thần! Lâm Nhược rác rưởi mau cút đi, đừng làm bẩn An thần!”

Lâm Nhược còn đang ngồi đọc từng dòng từng dòng văn tả thâm tình lai láng của người đăng bài viết, thì Tạ Lâm lại gọi điện tới.

“Nhìn thấy chưa?”

“Ừm, thấy rồi.” Lâm Nhược không mấy bận tâm đứng dậy khỏi thảm, đi rót cốc nước.

“Tiểu Nhược, em có ý đúng không? Muốn đánh bóng tên tuổi? Hay chỉ đơn thuần là muốn chọc tức tên Đồng rác rưởi kia?” Từ trước tới giờ Tạ Lâm không hề tôn trọng Đồng Luân, mà trên thực tế, người đàn ông khiến cô ấy căm ghét nhất chính là Đồng Luân, không có người thứ hai.

“Rõ ràng cả hai đều không phải.” Lâm Nhược uống nước xong đặt cốc xuống, “Có người cố tình lên lút chụp bức ảnh này, hơn nữa, lúc đó trong suối nước nóng còn có không ít các diễn viên khác của đoàn.”

Tạ Lâm thở phào một hơi: “Tiểu Nhược, chắc em không biết, An thiên vương phản cảm nhất là những nữ nghệ sỹ cố tình lan truyền scandal với anh ta. Em còn nhớ Không Văn Lệ của 6 năm trước không? Vì cô ta cố tình bịa đặt scandal với An thiên vương mà bị chèn ép đến mất tích luôn đấy. Đang làm diễn viên tử tế, bây giờ lại lụy bại đến mức phải trở thành nhân viên thu ngân trong siêu thị, kết cục như vậy thật không còn gì thảm hại hơn.”

Lâm Nhược có nghe đến chuyện của Không Văn Lệ. Lúc đó hầu như toàn bộ các báo giải trí đều đưa tin về scandal tình cảm của cô ta và An Tiệp, cô còn nhớ khi đó An Tiệp cũng không hề lên tiếng nói câu gì, chỉ có người đại diện của anh đứng ra thờ ơ nói một câu ‘chuyện này hoàn toàn không có thật’ khi được các ký giả hỏi vào thời gian thăm phim trường mà thôi.

Cuối cùng sự việc cũng tạm thời chìm xuống, các fan hâm mộ cũng dần dần quên mất chuyện này, nhưng người trong giới lại biết rằng, từ sau chuyện đó, mọi lời hẹn phỏng vấn của Không Văn Lệ đều bị hủy bỏ một cách kỳ lạ, đường đường là một diễn viên, nhưng lại bị công ty lẳng lặng im đi.

Khi đó An Tiệp chỉ mới vào nghề khoảng 1 năm đã có thể hành động như cuồng phong bão táp đến tận mức đó, khiến mọi người trong giới chỉ cần nghe đến An Tiệp là biến sắc. Có điều, sau đó lại có người hiểu rõ tình hình tiết lộ ra rằng, vì muốn nổi tiếng, Không Văn Lệ cố tình tìm mọi cách tiếp cận An Tiệp với ý đồ xấu, thậm chí, để tăng thêm dịp chạm mặt với An Tiệp, cô ta còn lên thuê người theo dõi An Tiệp. Khi bức ảnh bị tung ra, cô ta thậm chí còn gọi điện thoại đe dọa An Tiệp, nếu không thừa nhận có scandal tình cảm với cô ta, cô ta sẽ tung thông tin về địa chỉ và cuộc sống thường ngày của An Tiệp cho giới truyền thông biết, vì vậy nên mới dẫn tới tai họa như thế. Coi như là ác giả ác báo.

Có điều, điều mà mọi người trong giới quan tâm nhiều hơn đó là An Tiệp làm thế nào để khiến Không Văn Lệ không thể tồn tại nổi trong giới showbiz nữa?! Có không ít người còn lên lút điều tra về thân thế của An Tiệp, nhưng không hề có thu hoạch gì.

“Tiểu Nhược, em còn nghe không đấy?”

“Còn ạ.”

Tạ Lâm thở dài: “Khi mới vào nghề mà An thiên vương còn làm được đến mức đó, nếu hôm nay anh ta cũng muốn dồn ép em đến không còn đất sống, thực sự chỉ dễ như một câu nói thôi. Vì vậy, chúng ta phải mau chóng xử lý tốt chuyện này. Chị đã lên tiếng thanh minh trên weibo của em, cũng tìm hacker điều tra IP của người đăng bài, nhưng địa chỉ IP là địa chỉ công cộng. Chị nghĩ, e là có người cố tình dùng chuyện này để chơi em.”

“Muốn mượn tay An Tiệp để khiến em biến mất khỏi giới showbiz à?”

“Rất có khả năng này.” Tạ Lâm đẩy về nghi hoặc, “Nhưng chị nghĩ mà không hiểu. Diễn xuất của em... khụ... ừm... có thể giành được vai trong Thịnh Thế Trường An hơn một nửa là do số đó, lúc trước cũng đâu có ai hận thù gì em trong phương diện này chứ. Đang yên đang lành, vì sao vừa vào đoàn làm phim Thịnh Thế Trường An đã xảy ra chuyện? Liệu có phải...”

“Ừm. Hơn một nửa khả năng là do ai đó ở đây.” Hơn nữa, chỉ sợ là một ai đó cũng có mặt trong suối nước nóng hôm qua. Nhưng mà lúc đó không ít người lên bờ nghỉ ngơi, nhất thời khó mà xác định được rốt cuộc là ai đã chụp bức ảnh này.

“Lâm Nhược, em đứng là đồ điên, chẳng lẽ em lại đắc tội với ai trong đoàn làm phim hả?!” Ngữ điệu của Tạ Lâm bắt chợt cao vút lên đến 8 decibel.

Lâm Nhựt đưa điện thoại ra xa tai, chờ âm thanh bên kia nhỏ đi rồi mới đưa lại gần: “Đừng mất bình tĩnh. Nếu nói là làm chuyện gì đắc tội với người ta, thì có lẽ chỉ có mỗi chuyện em nói nhiều với An Thiên vương mấy câu thôi.”

“Thực sự chỉ đơn giản như thế sao?” Giọng Tạ Lâm đầy vẻ nghi hoặc.

“Chỉ đơn giản vậy thôi.” Lâm Nhựt bó tay, “Tạm thời chị cứ thanh minh rõ trên weibo đi, để ý xem có động tĩnh gì không, còn không cần làm gì khác nữa. Em đi tìm An Tiệp.”

“Đợi đã. Tiểu Nhựt, em thân thiết với An Thiên vương như thế từ bao giờ vậy?! Nửa đêm chạy đến lầu riêng của người ta, em chắc chắn là sẽ không làm tăng mức độ nghiêm trọng của scandal lên chứ?”

Giọng điệu đầy vẻ tò mò nhiều chuyện chờ nghe scandal thế này là muốn gì đây hả?

Khóe môi Lâm Nhựt run rẩy hai cái: “Nếu đúng là như thế thật, thì dù thế nào em cũng không thể chịu thiệt được.” Nếu đã là người yêu, thì làm chút việc người yêu nên làm cũng đâu có gì là quá đáng chứ? Chẹp chẹp, thân hình của An Tiệp quả thật rất đẹp.

Lâm Nhựt cúp điện thoại rồi đi ra khỏi lầu vài, phát hiện bên lầu của An Tiệp cũng đang sáng đèn, chắc hẳn cũng vừa bị người đại diện lôi cổ ra khỏi chỗ.

“An Thiên vương, anh còn thức không?”

“Có việc gì à?” Giọng nói thanh thanh lạnh lùng truyền từ trong lầu ra.

“Đúng là có chút việc.”

“Vào đi.”

Lâm Nhựt vén màn bước vào, An Tiệp mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng với một chiếc quần suông dài, vắt chân ngồi trên ghế, vẻ mặt rất tỉnh táo thoải mái, hoàn toàn không giống như người đang ngủ bị đánh thức dậy, ngược lại, còn giống đang ngồi để chờ người hơn.

“Anh biết tin tức trên mạng rồi chứ? Tuy người mà đối phương muốn chơi xỏ là tôi, nhưng dù sao anh cũng là nhân vật nam chính của scandal đó, nên tôi nghĩ vẫn cần phải trung cầu ý kiến của anh một chút.”

“Ý kiến của tôi?” An Tiệp ngược mắt nhìn Lâm Nhựt, chợt cười nói: “Chỉ bằng để tôi công bố nói rõ, chứng thực toàn bộ sự việc nhé?”

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: An Thiên vương, anh điên à?!

Về mặt An Tiệp rất tự nhiên khiến Lâm Nhựt nhất thời không nhận ra được rốt cuộc anh đang đùa hay đang nói thật.

“An Thiên vương, anh không bị bệnh đấy chứ?” Nếu không sao lại có dáng vẻ như đầu óc không tỉnh táo vậy?!

An Tiệp vốn đang nổi hứng cổ tình trêu chọc Lâm Nhựt, kết quả là lại phát hiện trên mặt cô không giấu được sự phản cảm, trong lòng anh đột nhiên dâng lên chút cảm xúc phẫn nộ.

“Tôi rất tỉnh táo.” An Tiệp đổi lại chân vắt sang, “Vì tôi vẫn luôn không có bạn gái, lại cũng không có scandal gì với phái nữ, nên có rất nhiều tin đồn không biết có phải tôi bị gay không. Để dẹp tan tin đồn đó, công ty đã chọn giúp tôi một cô bạn gái tin đồn, có điều, bây giờ hai chúng ta đã bị phát tán ảnh tầm chung, hơn nữa lại cùng đóng phim với nhau, nên tôi cũng đã suy nghĩ rất nghiêm túc, cảm thấy không cần thiết phải bỏ gần tìm xa làm gì.”

Đường đường là An thiên vương mà cũng để ý tin đồn đồn tính luyến ái không có thật đó sao? Còn chủ động tìm bạn gái tin đồn ư?

Lâm Nhược chớp chớp mắt hai cái, vừa rồi cách thức vén rèm bước vào lều để nói chuyện của cô không đúng sao? Sao cứ cảm thấy hôm nay An Tiệp quái quái nhỉ?

An Tiệp vẫn tiếp tục nói rất nghiêm túc: “Vì chuyện này cô cũng có thể có được nhiều cơ hội hơn, mà tôi cũng có thể thoát khỏi mấy tin đồn này, đây là kết quả hai bên cùng có lợi, cô thấy thế nào?”

Với thanh danh lúc trước của Lâm Nhược mà nói, nếu bây giờ muốn có nhiều cơ hội đóng phim hơn, thì việc kéo quan hệ với An Tiệp là sự lựa chọn không tồi.

Hơn nữa, đường đường là An thiên vương, dù là vóc dáng hay khí chất, dung mạo hay là giá trị con người đều ở mức cao nhất trong những người cao nhất, lan truyền scandal với anh, thật sự không hề thiệt thòi chút xíu nào cả.

“Cũng được!” Lâm Nhược gật đầu, “Vậy chuyện bức ảnh trên mạng giao cho anh xử lý. Sáng còn phải quay phim, tôi về ngủ tiếp chút nữa đã. Ngủ ngon.”

Lâm Nhược yên tâm thoải mái rời đi, để lại một mình An Tiệp với nội tâm vô cùng phức tạp.

Vừa rồi sao anh lại bịa ra cái lý do vớ vẩn thế không biết, còn tin đồn bị gay, lại còn bạn gái scandal...

An Tiệp day day mi tâm, hơi buồn bực thở dài, dường như chỉ cần đối mặt với Lâm Nhược là tâm trạng của anh lại không thể khống chế được.

An Tiệp rút ví tiền, lấy từ trong ngăn kéo ra một bức ảnh, cô gái trong ảnh xinh đẹp rạng rỡ như ánh mặt trời, nhưng mái tóc đen nhánh lại buộc lỏng lỏng leo leo ở sau đầu, xõa xuống hai bên tai, toàn thân toát lên vẻ lười biếng y như một con mèo đang nằm sưởi nắng.

Đây là bức ảnh chụp Tạ Thiên sau khi được phong danh hiệu ảnh hậu, ở trong ảnh, cô ôm cúp nhưng không hề khóc lóc cảm động như các ngôi sao nữ khác, mà chỉ khẽ cười rất ung dung thoải mái, dường như không hề có chút ngạc nhiên nào với việc mình được phong ảnh hậu. Trong ánh mắt tràn ngập sự hồn nhiên và tự tin khiến không ai có thể dời mắt đi được.

Năm đó, khi Tạ Thiên được phong ảnh hậu lần đầu tiên, chỉ mới có 21 tuổi, vẫn là sinh viên năm thứ 4 của trường đại học Bắc Ảnh.

Cô đã viết lên một huyền thoại của giới điện ảnh và truyền hình, đến tận bây giờ cũng không có ngôi sao nữ nào vượt qua được!

An Tiệp ngắm ảnh đến xuất thần, thời gian bất tri bất giác trôi qua, cho đến tận khi chuông điện thoại vang lên, anh mới hoàn hồn nhận ra bên ngoài lều vãi, trời đã dần sáng.

“Alo.” An Tiệp nhận điện thoại, rồi yên lặng không nói gì, chăm chú nghe đầu dây bên kia báo cáo kết quả điều tra về Lâm Nhược, hơn nửa tiếng sau mới ngắt máy.

“Đột nhiên trở nên kỳ quái, giống như biến thành một người khác à?” An Tiệp siết chặt điện thoại, lẩm nhẩm, chợt nhớ tới mấy cuốn tiểu thuyết trên mạng mà em gái nhà mình đặc biệt thích đọc, cơ thể bất giác hơi lay động một chút, “Thật sự có khả năng đó sao?”

Buổi quay phim hôm nay, Lâm Nhược cứ cảm thấy trạng thái của An Tiệp rất kỳ lạ, nhất là ánh mắt nhìn cô giống như đang muốn nhìn xuyên qua cơ thể cô để bắt lấy linh hồn cô vậy.

“Chị Lâm Nhược, hôm... hôm nay chị có lên mạng không?” Thợ trang điểm tiểu Lý vừa chỉnh lại lớp hóa trang cho Lâm Nhược, vừa thận trọng nhỏ giọng hỏi.

Lâm Nhược ra vẻ không biết: “Sao thế?”

Tiểu Lý hơi khó xử, lại cũng hơi lo lắng: “Trên mạng phát tán ảnh chụp chung của chị và An thiên vương. Tuy chúng em đều biết đó là hiểu lầm, nhưng hình như An thiên vương... cực kỳ phản cảm với việc bị tung tin đồn với ngôi sao nữ, chị Lâm Nhược, chị có muốn giải thích một chút không?”

Về lo lắng trong mắt tiểu Lý vô cùng chân thành, Lâm Nhược nghe vậy chỉ cười đáp: “Cảm ơn em đã quan tâm. Có điều, cây ngay không sợ chết đứng, chị tin An thiên vương cũng không phải người không nói lý lẽ như vậy.”

Tiểu Lý lè lưỡi không nói nữa. Lâm Nhược cũng hiểu rõ, có không biết bao nhiêu người ngoài kia đang chờ An Tiệp tỏ thái độ, chờ xem cô bị mất mặt.

“Lâm Nhược.” Đột nhiên An Tiệp đi tới, tiểu Lý sợ đến mức lưng dựng thẳng đứng. An thiên vương không nghe thấy mấy lời vừa rồi chứ? Không nghe thấy đúng không?

Lâm Nhược vỗ nhẹ vào mu bàn tay tiểu Lý an ủi, quay đầu hỏi: “Có chuyện gì không?”

Hiện giờ hai người đều mặc trang phục diễn xuất, một người là nữ tướng quân với tư thế hiên ngang oai hùng, một người là Hoàng tử trẻ tuổi ngọc thụ lâm phong, đứng gần nhau chói đến suýt mù hai mắt tiểu Lý.

“Cũng không có chuyện gì.” An Tiệp khẽ cười, rút điện thoại di động ra nói với tiểu Lý: “Phiền cô chụp giúp chúng tôi một bức ảnh được không?”

“Dạ?” Tiểu Lý ngẩn người nhận điện thoại, không kịp phản ứng gì cả.

An Tiệp đi tới bên cạnh Lâm Nhựt, xoay ghế lại, vòng tay ôm lấy cô từ sau lưng, đầu còn gác lên trên vai cô rất thân mật, cười vô cùng đẹp mắt, nói: “Chụp được rồi.”

“Dạ? À! Vâng vâng vâng!” Tiểu Lý vội gật đầu, lập tức cầm di động lên chụp ảnh. Ôi trai xinh gái đẹp, giấy vệ sinh, giấy vệ sinh đâu?! Cháy máu mũi rồi! Mắt mù luôn rồi!

Cho đến tận khi An Tiệp nói cảm ơn rồi cầm di động đi ra ngoài, tiểu Lý vẫn còn đắm chìm trong cảm giác như đang nằm mơ.

Lâm Nhựt ngược lại rất bình tĩnh. Nhìn tiểu Lý ôm mặt đứng bên cạnh như đang lạc vào cõi thần tiên, cô liền cầm hộp phấn tự mình chỉnh sửa lớp trang điểm.

“Chị Lâm Nhựt, chị mau nói cho em biết đi! Đây không phải là sự thật! Không phải là sự thật! Chẳng lẽ chị và An thiên vương thật sự là...”

Lâm Nhựt rất nghe lời, gật đầu đáp: “Ừ, không phải là thật!”

“Không thể thế được! Nếu hai người không phải là thật, vì sao vừa rồi An thiên vương lại ôm chị thân mật như thế?!” Tiểu Lý vẫn ôm hai tay lên mặt xoay tới xoay lui, “Ôi! Nếu An thiên vương có thể ôm em một cái vô cùng dịu dàng, vô cùng ấm áp, vô cùng tình cảm như thế thôi, em sẵn sàng chết luôn!!!”

Lâm Nhựt lắc đầu bó tay: “Dù sức quyến rũ của An thiên vương có cao không giới hạn, không ai chống cự được, thì cũng không đến mức khiến em mê trai thành như vậy chứ?”

“Chị Lâm Nhựt, trước kia chị luôn thích Đồng...” Tiểu Lý bịt miệng lại ngay lập tức, thấy Lâm Nhựt không tức giận mới lè lưỡi rồi nói tiếp: “Trước kia có thể chị không chú ý đến An thiên vương, nên không biết An thiên vương được hâm mộ thế nào. Nói sao nhỉ, dù là một ngày nào đó, máy bay của An thiên vương hạ cánh vào lúc 3,4h sáng, nếu để fan hâm mộ biết được, thì chắc chắn sẽ mang cặp lồng cơm ra sân bay ngồi trực đón máy bay từ 2 ngày trước. Bảo vệ sân bay có đuổi cũng không đuổi được.”

Quả thật, có rất nhiều fan hâm mộ đến phát cuồng, Lâm Nhựt cũng từng gặp rồi, nhưng cũng không khoa trương đến mức như An Tiệp.

Tiểu Lý nhỏ giọng nói tiếp: “Hơn nữa, người ta đồn rằng thân thể của An thiên vương vô cùng thần bí, hình như là gia đình gì đó vô cùng giàu có. Hơn nữa, An thiên vương có khí chất vương giả rất tự nhiên giống như là từ trong bản chất ấy, chech chech, các fan nữ có muốn không phát điên lên vì anh ấy cũng khó! Chị Lâm Nhựt, chị đừng có nhìn em như vậy, em là bình thường lắm rồi đấy!”

Mi tâm Lâm Nhựt hơi giật lên một chút, chợt cảm thấy làm bạn gái tin đồn của An Tiệp có vẻ hơi nguy hiểm!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: An thiên vương, vạch rõ ranh giới đi!

Thấy Lâm Nhựt trầm mặc, tiểu Lý cũng biết cô đang nghĩ tới điều gì, vội nói: “Chị Lâm Nhựt, chị yên tâm, dù có một số fan hâm mộ có hành vi hơi quá khích, nhưng nhất định An thiên vương sẽ bảo vệ chị!” Chech chech, vừa rồi An thiên vương cười vừa tình cảm vừa chiều chuộng như vậy, đúng là đẹp trai không thể chịu được!!!

Nếu thật sự là bạn gái của An thiên vương, chắc chắn anh sẽ bảo vệ tận tình, nhưng vấn đề là bọn họ không phải người yêu thật!!!

Lâm Nhựt hơi đau đầu day day mi tâm, xem ra chuyện scandal về tám ảnh kia vẫn nên để tự cô giải quyết thì tốt hơn.

“Tiểu Lý, chị ra ngoài trước.” Lâm Nhựt chào một câu rồi bước ra khỏi phòng hóa trang đi tìm An Tiệp.

“Ai chà, Tiểu Nhựt, em hay thật đấy, có chuyện như vậy mà giấu kỹ không lộ chút tiếng gió nào!” Vừa nhìn thấy Lâm Nhựt, Vũ Thư lập tức nhiệt tình bước tới, tự nhiên kéo lấy tay cô, ai không biết có khi còn tưởng họ là chị em thân thiết ấy chứ.

“Đúng thế.” Hai nữ diễn viên khác cũng đi tới gần, “Tiểu Nhựt xấu quá, chuyện vui như thế mà giấu các chị em.”

Lâm Nhựt kín đáo né tránh họ, chớp mắt hai cái, điện thoại trong túi đột ngột rung lên: “Ngại quá, tôi phải nghe điện thoại. Alo?”

“Lâm Tiểu Nhựt, em có tình đúng không?! Chắc chắn là em có tình phải không?” Tạ Lâm ở đầu dây bên kia nổi trận lôi đình, tiếng quát tháo vang lên

chối tai ở đầu dây bên kia: “May mà chị cô không bị bệnh tim, nếu không đã bị shock đến chết vì scandal của cô rồi! Không! Dù không có bệnh tim thì cũng bị cô kích thích đến mức phát bệnh tim luôn! Chị xin em đấy, bạn học Lâm Tiểu Nhược, chết cũng chẳng có gì đáng sợ, nhưng em làm ơn làm phúc thắt tay cho chị một dao cho xong chuyện được không? Thành thật nói rõ hết mọi chuyện ra cho chị nghe, được không hả?”

Lâm Nhược ần ần mi tâm: “Lần này lại có chuyện gì nữa ạ?”

“Em... em còn không biết ngược mà hỏi chị câu đó à?! Em qua lại với An thiên vương từ bao giờ? Vì cái lòng gì mà chị em tốt của cô lại không biết gì cả? Hả?!” Tạ Lâm thở hổn hển, hít sâu một hơi, “Lâm Tiểu Nhược, em giỏi lắm rồi đấy! Qua lại với ai không qua lại, lại đi dính vào An thiên vương, em sợ mạng em dài quá, chỉ mong được ném trúng thối, được hất son vào người phải không?”

Biết Tạ Lâm lo lắng cho mình, giọng Lâm Nhược cũng mềm đi: “A Lâm, chị bình tĩnh đã! Thứ nhất, em với An thiên vương không có đến nửa xu quan hệ nào, cũng không phải vì sợ mạng dài quá.”

“Thật sao?” Tạ Lâm ngập ngừng, “Vậy chuyện An thiên vương tự đăng lên weibo, còn đăng ảnh chụp chung thân mật như vậy của hai người là thế nào?”

“Chắc bị điên đấy! Chị yên tâm, em sẽ xử lý tốt chuyện này.” Nói xong, Lâm Nhược liền cúp điện thoại.

An Tiệp ngồi trên ghế, ngẩng đầu nhìn cô gái đang thông thả bước về phía mình, khóe miệng dần nhếch lên cười.

“An thiên vương, chúng ta đừng quây nhiễu được không?”

“Tôi rất thật lòng mà.” An Tiệp bỏ kịch bản xuống, nhìn thẳng vào mắt Lâm Nhược, nói.

Lâm Nhược nhìn chăm chăm vào đôi mắt đen sâu thẳm như vòng nước xoáy kia, hoàn toàn không thể tìm được tin tức mà mình cần ở trong đó, cuối cùng liền ngồi xuống một chiếc ghế bên cạnh, nói thẳng: “Thật ra, với năng lực của tôi, thì dần dần cũng có thể tạo ra cả một thế giới riêng của mình trong giới showbiz này, hoàn toàn không cần phải nhờ vào danh tiếng của anh. Thế nên, với đề nghị làm bạn gái tin đồn kia của anh, tôi nghiêm túc suy nghĩ rồi, có lẽ là thôi đi.”

An Tiệp im lặng, chỉ nghiêng đầu quan sát Lâm Nhược. Không khí xung quanh chợt trở đông cứng lại.

Anh đang tức giận sao? Lâm Nhược nhướn mày, một giao dịch chẳng có gì quan trọng cũng không ảnh hưởng gì đến ai, anh tức giận cái gì chứ?

“Trong giới showbiz này, tùy tiện đưa tay ra cũng tóm được cả một đống to những người muốn bước lên chiếc du thuyền xa hoa của An đại thần anh, anh tùy ý tìm bất cứ một ai đến cũng có thể giải quyết được tin đồn bị Gay kia. Hơn nữa, đảm bảo đối phương sẽ vô cùng vui vẻ giúp đỡ. Còn chuyện bức ảnh hôm trước, tôi sẽ xử lý.”

Nói xong, Lâm Nhược đứng lên chuẩn bị rời đi.

“Lâm Nhược, cô có thấy mình quá tự biên tự diễn không?” An Tiệp đột ngột đưa tay ra tóm lấy cổ tay Lâm Nhược, ngón tay siết chặt, kéo mạnh cô lại. Cơ thể cao lớn chặn hết cả ánh mặt trời, khiến trước mặt cô tối sầm lại.

“Đêm qua chúng ta đã thỏa thuận rõ ràng với nhau, hiện giờ cô đơn phương muốn chấm dứt là chấm dứt, Lâm Nhược, cô coi An Tiệp tôi là cái gì?” An Tiệp bước lên trước hai bước về phía Lâm Nhược, khuôn mặt tuấn tú không có chút cảm xúc nào, ánh mắt lại thoáng tỏa ra hơi lạnh, như sắp đóng băng thành vô văn lưỡi dao, cắt Lâm Nhược ra từng mảnh nhỏ.

“An thiên vương, trước khi đầu tư phải tính toán rủi ro đúng không? Đêm qua tôi cũng không biết bây giờ fan của anh đã trở nên điên cuồng đến như vậy rồi...”

“Fan hiện giờ?” An Tiệp nheo hai mắt lại, “Vậy cô biết trước kia fan của tôi như thế nào sao? Theo tôi được biết, trong mắt Lâm Nhược hình như chỉ có Đồng Luân chứ không còn bất cứ nam diễn viên nào khác chứ?”

Lâm Nhược á khẩu: “Tóm lại, An thiên vương à, chúng ta nên vạch rõ ranh giới thì tốt hơn.”

Vạch rõ ranh giới à?! An Tiệp không thể nói rõ được cảm xúc phần nộ đột ngột trào lên trong lòng là thế nào, nhưng tay đã hành động trước khi não kịp điều khiển, mạnh mẽ đưa ra siết chặt lấy eo Lâm Nhược, áp vào lòng mình: “Lâm Nhược, em đừng mơ!”

Lâm Nhược nhũn mày, trong lòng cũng hơi khó chịu, sắc mặt lạnh đi.

“An thiên vương, anh cảm thấy hiện giờ anh có đủ điều kiện để khiến tôi cam tâm tình nguyện chịu cảnh bị ném trúng thối, bị hất son vì anh sao?”

An Tiệp hơi ngẩn người nhưng cánh tay siết chặt eo Lâm Nhược không hề buông lỏng chút nào, một lúc sau mới nói: “Sẽ không có chuyện như thế xảy ra.”

Không có chuyện như thế xảy ra là sao? Là anh sẽ bảo vệ cô sao?

“An thiên vương...” Lâm Nhược ngửa đầu, yên lặng nhìn An Tiệp, nói rất thật lòng: “Anh như thế này, rất dụ dỗ người ta phạm tội!”

Khí lạnh trong mắt An Tiệp tan mất, khóe miệng chậm rãi cong lên, ghé sát vào tai Lâm Nhược, nhỏ giọng nói đầy ám muội: “Vậy tôi dùng sắc đẹp dụ

đỡ em có thành công không?”

Hơi thở ấm áp mang theo mùi hương nhẹ nhẹ dễ chịu phát qua bên cạnh má, tai cô đều bị thứ hơi thở ấm muội này vây lấy. Mỹ nam như ngọc, hiếm có nhất là một mỹ nam độc nhất vô nhị còn mang theo phong thái cột nhà như bất cứ lúc nào mình cũng có thể lao tới đây ngã như thế...

Tim Lâm Nhựt lúc này chợt giống như một mặt hồ phẳng lặng bị đá trẻ tình nghịch ném hòn đá xuống, tản ra từng vòng từng vòng gợn sóng lăn tăn, rồi lại có lúc như nổi cơn sóng lớn...

Trai quá đẹp, phong cảnh quá hữu tình!!!

“Thôi được, tôi chấp nhận sự dụ dỗ của anh!” Lâm Nhựt thân nhiên gật đầu: “Bạn gái tin đồn thì bạn gái tin đồn.” Dù sao nếu cô đã thực sự muốn làm, thì cũng chẳng sợ gì cả.

“Không phải hiện giờ chúng ta nên làm cho scandal nóng bỏng hơn một chút sao?” An Tiệp cúi đầu, nhẹ nhàng mà lại vô cùng dịu dàng, thâm tình hôn lên đôi môi như đóa hoa hồng của Lâm Nhựt.

Các nữ diễn viên ở đằng xa nhìn thấy cảnh này đều vừa hâm mộ vừa ghen tị đến chết đi được!

Ở một góc hẻo lánh gần đó, một người siết chặt di động trong tay, vì nắm quá chặt, gân xanh trên mu bàn tay còn nổi hẳn lên.

Trên màn hình di động chính là ảnh An Tiệp và Lâm Nhựt hôn nhau vừa chụp được.

Kẻ làm bản thân thể của Thần, đều phải chết!!!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Fan cuồng!

Mấy ngày sau đó, những nữ diễn viên lúc trước cố tình làm xấu mặt Lâm Nhựt đều sán lại làm thân, ra vẻ chị em tốt.

Phản ứng của Lâm Nhựt rất bình thản. Cái giới nghệ sỹ này vốn là nơi mạnh được yếu thua, ai cũng muốn làm ngôi sao nổi tiếng, nhưng đâu có mấy người thực sự nổi tiếng được.

Tiến trình quay phim rất thuận lợi, đêm hôm đó, sau khi kết thúc quay phim, Lâm Nhựt tẩy trang xong, sửa sang lại gọn gàng rồi quay về lầu vải của mình. Vừa vén màn cửa lên, một con rắn độc liền rơi từ trên xuống, nếu không phải vì phản ứng của Lâm Nhựt rất trấn tĩnh, thì có lẽ con rắn độc vừa rơi xuống cánh tay cô đã lập tức cắn cô vì cảm giác bị uy hiếp rồi.

Lâm Nhựt điều chỉnh hơi thở nhẹ đi, đứng yên ở cửa lầu không động đậy. Con rắn độc nhỏ kia đã dần bình tĩnh lại sau khi hoảng hốt vì bị rơi xuống dưới, bắt đầu trườn người quấn quanh cánh tay cô.

Vũ Thư bê đồ ăn khuya định đến tìm Lâm Nhựt, vừa nhìn thấy cô đứng ngoài cửa, cô ta rất thắc mắc: “Tiểu Nhựt, cô đứng ở cửa lầu làm... A!” Nhìn thấy con rắn độc trên cánh tay Lâm Nhựt, cô ta sợ hãi hét ầm lên.

Lâm Nhựt khẽ nhú mày, có điều cũng may vì Vũ Thư vẫn còn đứng khá xa, nên tiếng hét kia cũng không đánh động đến con rắn.

Màn lầu vải vẫn còn móc ở ngón tay, Lâm Nhựt nhìn thấy hai con rắn nhỏ cũng đang chậm rãi bò từ trong thảm cô nằm ngủ ra, tuy loài khác nhau nhưng con nào cũng đều rất độc, chỉ cần một nhát thôi cũng đủ mất mạng rồi.

Mấy người khác nghe tiếng hét của Vũ Thư đều chạy lại, An Tiệp đi đầu tiên. Lốp trang điểm trên mặt anh đã được tẩy đi, nhưng trang phục diễn vẫn chưa thay ra. Lăng Tâm quay chung với anh cảnh quay đêm cuối cùng cũng bước ra theo, mặt còn chưa kịp tẩy trang.

Nhìn thấy con rắn độc trên cánh tay Lâm Nhựt, Lăng Tâm sợ đến bạc mặt, lập tức ngã người nhào vào lòng An Tiệp.

“Không được lại gần!” An Tiệp lạnh lùng đẩy Lăng Tâm ra, nhẹ nhàng bước tới.

Lâm Nhựt chậm rãi quay đầu sang, chớp mắt hai cái với anh. An đại thần, anh làm được không? Không được thì đừng có làm liều! Cẩn chết tôi anh đền được không?!

An Tiệp tức khí, cô nàng này... đến lúc nào rồi mà còn nghĩ lung ta lung tung thế? Đủ chưa hả?

“Đừng sợ.”

Sắc mặt của Lâm Nhược thực sự rất bình tĩnh, An Tiệp cũng không biết rốt cuộc cô có sợ không, nhưng vẫn không kìm lòng được an ủi một câu.

Lâm Nhược không dám đáp lời vì sợ làm kinh động đến con rắn quấn trên tay, chỉ nhếch môi nở nụ cười.

An Tiệp nhẹ nhàng tới gần, sau đó đột ngột đưa tay ra, nói là dùng tốc độ nhanh như chớp cũng không đủ để miêu tả, nhưng chỉ trong nháy mắt, khi mọi người kịp phản ứng, thì con rắn độc vốn đang quấn trên cánh tay Lâm Nhược đã bị anh túm chặt trong lòng bàn tay rồi.

Lâu Kiều cũng nghe thấy động tĩnh nên vội vàng chạy từ bên bồi cảnh sang, trong tay vẫn còn đang cầm kịch bản, xem ra vừa rồi anh ta đang bận bàn bạc về nội dung kịch bản với biên kịch.

“Sao thế?”

“Rắn.” An Tiệp đáp rồi nói với trợ lý bên cạnh: “Kiểm cái hộp lại đây để đựng.”

“Vâng.” Trợ lý chạy đi, chỉ một lát sau liền ôm một chiếc hộp xấp xỉ thường dùng để đựng đá về.

An Tiệp ném con rắn độc vào, cậu ta nhanh chóng đẩy nắp lại.

“Xung quanh khu này đều phun thuốc chống rắn rồi, làm sao lại có rắn ở đây được?” Lâu Kiều nhíu mày hỏi.

Lâm Nhược nhún vai cười: “An thiên vương bắt rắn giỏi thật, trên thảm ngủ của tôi còn hai con nữa đấy.”

Giờ thì dù là kẻ ngu cũng biết trong lều vải của Lâm Nhược tuyệt đối không thể vô duyên vô cớ mà xuất hiện rắn độc một cách trùng hợp như thế được.

“Tôi biết bắt rắn, để tôi vào.”

“Tôi cũng biết!” Làm sao có thể tiếp tục để cho An thiên vương bắt rắn được, lỡ mà sảy tay bị cắn thì sao! Hai trợ lý đi theo An thiên vương lập tức chạy vào trong lều của Lâm Nhược, cẩn thận bắt gọn hai con rắn trên thảm rồi ném cả vào trong hộp xấp.

Những người khác quay sang nhìn nhau, người trong đoàn làm phim nói nhiều cũng không nhiều, mà nói ít thì cũng chẳng phải là ít, rốt cuộc ai muốn hại Lâm Nhược? Hơn nữa, thả rắn độc rõ ràng là muốn đẩy cô vào chỗ chết.

Những nữ diễn viên đang lấy lòng Lâm Nhược mấy ngày nay bất giác lùi về phía sau hai bước, sợ bị vạ lây.

Sắc mặt Lâu Kiều vô cùng khó coi: “Báo công an, dùng quay để điều tra!”

“Đạo diễn, dùng quay một ngày sẽ tổn thất rất nhiều, chi bằng để cho mình Lâm Nhược nghỉ ngơi hai ngày, những người khác vẫn quay theo kế hoạch được không?”

Đã bắt đầu bấm máy, thì từ việc thuê địa điểm, đồ đạc linh tinh, tất cả mọi thứ đều tốn tiền cả, mỗi ngày tiêu tốn khoảng mấy chục vạn, làm sao nói dừng là dừng được.

An Tiệp nói: “Ngày mai cứ quay những cảnh khác trước, cũng không cần báo công an.”

An thiên vương đã nói vậy, chắc chắn cũng không muốn làm chậm tiến độ quay, hơn nữa, bộ phim chỉ mới bấm máy được mấy ngày mà đã suýt nữa xảy ra án mạng chết người, nếu bị đưa tin ra ngoài, thì không tốt với cả đoàn làm phim.

Những người khác đều hòa theo ý An thiên vương, quyết định cuối cùng là, Lâm Nhược được nghỉ hai ngày cho đỡ sợ, người trong đoàn phim sẽ điều tra xem rốt cuộc có chuyện gì.

Vì mọi người đều đã mặc định An Tiệp và Lâm Nhược là người yêu, nên việc An Tiệp ở lại sau cùng để ‘an ủi’ Lâm Nhược cũng hoàn toàn hợp lý hợp tình.

Lâm Nhược ngồi trên ghế, thật ra cũng không có biểu hiện sợ hãi gì cả, sắc mặt vẫn rất ung dung bình thản ngồi uống nước.

An Tiệp gọi hai cuộc điện thoại, hai trợ lý được cử đi ra ngoài điều tra cũng đã quay về.

“An ca, có tin rồi.”

“Nói.” Mặt An Tiệp không chút thay đổi, ánh mắt chứa đầy vẻ tàn bạo.

Trợ lý giấu đi vẻ hoảng sợ trên mặt, vội nói: “Một nhân viên chạy việc của đoàn phim nói, khoảng 8h tối đã nhìn thấy có người quanh quẩn ở gần lều của Lâm Nhược tiểu thư.”

“Có nhìn thấy là ai không?”

“Một người đàn ông lạ mặt. Hơn nữa, nhân viên đó nói là lúc trước hình như có nhìn thấy người đàn ông đó nói chuyện với Tô Xán. Ban đầu anh ta còn nghĩ đó là bạn Tô Xán đến thăm phim trường, nên không để ý mấy.”

“Tô Xán?” Lâm Nhược đặt cốc nước xuống, đáp án này khiến cô hơi ngạc nhiên. Tô Xán giết cô cũng chẳng được lợi gì cả.

“Đi bắt gã đàn ông đó lại! Chắc chắn hắn ta đang ngồi chờ xem kết quả, sẽ không bỏ đi xa.” An Tiệp ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Đừng để lộ ra ngoài, bắt được người thì gọi điện thoại cho tôi.”

“Vâng!” Hai trợ lý bước nhanh ra ngoài.

Lâm Nhược liếc mắt nhìn An Tiệp, như cười như không nói: “Bản lĩnh của hai cậu trợ lý nhà anh cũng không tồi.”

“Bọn họ cũng kiêm chức vệ sỹ cho tôi.” An Tiệp vừa nói vừa rót nước ấm trong phích ra, thản nhiên bước tới lau cánh tay bị rấn quần cho Lâm Nhược.

Động tác của anh rất nhẹ nhàng, nhưng luồng khí lạnh bao quanh cơ thể anh lại tỏ rõ anh đang cố gắng kiềm chế cơn giận nào đó.

Vì anh ấy thực sự lo cô sẽ xảy ra chuyện gì sao?

Nụ cười trên mặt Lâm Nhược thoáng dịu dàng đi một chút, cup mắt nhìn chăm chú khuôn mặt tuần tú có một không hai của An Tiệp. Người đàn ông này, hình như cũng không tệ.

An Tiệp dừng tay, bỗng nhòm người về phía trước, ôm lấy hai vai Lâm Nhược, hôn lên môi cô. Nụ hôn này không hề dịu dàng chút nào, thậm chí còn vô cùng ngang ngược, độc tài. Nhưng đằng sau sự ngang ngược đó, lại như ẩn chứa sự hoảng sợ, vội vàng muốn chứng thực gì đó.

Lâm Nhược khẽ cười một tiếng rồi vòng tay ôm thắt lưng An Tiệp, ngẩng đầu đáp lại nụ hôn của anh.

An Tiệp tỉ mỉ thưởng thức hương vị ngọt ngào trong miệng cô, tâm trạng bức bối cuối cùng cũng được vỗ về.

Suýt nữa lại để mất cô! May quá, may mà tất cả vẫn còn kịp!!!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: An thiên vương tức giận, hậu quả rất nghiêm trọng

Trong không khí tràn ngập hơi thở mờ ám, mặt Lâm Nhược đã đỏ hồng lên vì thiếu dưỡng khí.

Nhận ra sự biến hóa của cô, An Tiệp hôn khẽ lên môi cô một cái nữa rồi mới chịu buông lỏng cô ra.

Lâm Nhược hít sâu vài hơi cho dễ thở rồi mới nói: “Khả năng nhịn thở của anh có cần phải lợi hại như thế không!” Cô thậm chí còn cảm thấy sắp tắt thở luôn rồi mà An Tiệp lại như không có chuyện gì xảy ra, hô hấp vẫn rất bình thường.

Ngón tay An Tiệp xoa nhẹ lên đôi môi đỏ tươi của Lâm Nhược, cười khẽ: “Tôi còn có nơi khác lợi hại hơn.”

“Phụt!” Lâm Nhược phì cười: “An Tiệp, thì ra anh khoác lớp da thanh cao nhã nhặn, nhưng trong lòng lại giấu một tâm hồn lưu manh. Đúng là nên để các cô gái luôn coi anh như thần thánh chứng kiến, làm gì có vị thần nào lưu manh thế này chứ?”

An Tiệp cũng cười, tâm trạng tốt hẳn lên. Đúng lúc này, điện thoại trong túi quần rung lên. Vừa nhìn thấy người gọi tới là trợ lý, An Tiệp ngẩng đầu nói: “Nếu không buồn ngủ thì đi xem cùng tôi nhé?”

“Đương nhiên.” Lâm Nhược đứng dậy, khoe miệng hơi cong lên nở nụ cười tươi vừa lạnh lùng, vừa tà ác, “Đánh đập hay gây sự còn có thể cho qua, nhưng muốn lấy mạng tôi, thì hẳn cũng phải chuẩn bị sẵn tinh thần bị lột mất một lớp da là vừa.”

An Tiệp nghe điện thoại: “Ồ đâu?”

Hai người cùng đi tới nơi mà trợ lý báo về, gã đàn ông kia đang bị giữ ở trong lồng nhỏ để thay quần áo dựng tạm ở bên cạnh suối nước nóng.

Vừa nhìn thấy An Tiệp, sắc mặt hơi hoảng hốt của gã đàn ông kia lập tức trở nên kích động: “An... An thần...” Đây là cách các fan hâm mộ gọi An Tiệp.

An thần, là vị thần sáng chói mà bọn họ vĩnh viễn thờ phụng, kính ngưỡng!

Nghe cách gọi này, lông mày An Tiệp khẽ nhú lại một chút: “Anh là fan của tôi?”

“Vâng. Vâng!” Gã đàn ông kích động gật đầu lia lịa: “Từ 6 năm trước con đã bắt đầu sùng kính ngài rồi.”

Không phải là thích, mà là sùng kính! Đây chắc chắn không phải là từ mà một fan bình thường dùng để nói về thần tượng của mình. Hơn nữa, trong mắt người này trừ về kích động ra, còn không thể giấu được một chút về... điên cuồng đến cực đoan.

“Vì sao lại làm như vậy?”

“Đáng đời cô ta!!! Cô ta làm bản thân!!! Cô ta đáng bị trừng phạt!!!” Gã đàn ông kia vô cùng kích động, ánh mắt nhìn Lâm Nhược tràn ngập sự thù hận, cứ như Lâm Nhược vừa giết chết cả nhà hắn ta vậy!

“Vậy mày có biết không?” An Tiệp chợt bước tới một bước, đến gần gã đàn ông điên cuồng kia, “Cô ấy là người con gái mà khó khăn lắm tao mới chinh phục được, là người duy nhất có thể sánh vai với tao!!!”

Tâm trạng gã đàn ông kia bình tĩnh hơn một chút, ngẩng đầu nhìn An Tiệp.

An Tiệp cúi xuống, đưa tay ra giữ chặt gáy hắn ta, nói tiếp: “Cô ấy sống vui vẻ bình an, tao mới là thần! Nếu cô ấy chết, tao chỉ có thể thành ma!!!”

Hai cậu trợ lý ở bên cạnh đều giật mình kinh ngạc, ánh mắt nhìn về phía Lâm Nhược lại tăng thêm vẻ cung kính.

Gã đàn ông kia trợn trừng mắt không thể tin nổi, một lúc sau mới điên cuồng giãy dụa, thậm chí còn rút dao găm từ trong tay áo ra, đâm về phía bụng An Tiệp: “Không!!! Mày không phải là An thần! Mày không phải An thần!!!”

“An thần mà mày sùng bái chẳng qua chỉ là sự huyền hoặc trong lòng mày mà thôi! An Tiệp chỉ là An Tiệp, không phải là An thần mà mày có thể dâm loạn trong tư tưởng!!!” Lâm Nhược lao tới nhanh như chớp, đưa tay ra không chừa cỗ tay đang cầm dao găm của gã đàn ông kia, khẽ dùng lực bẻ “rắc” một tiếng, cỗ tay gã đàn ông bị bẻ gãy gấp lại. Sau đó, Lâm Nhược tung chân đạp một cước vào cổ gã đàn ông, đẩy hắn ngã thẳng xuống suối nước nóng.

“Ào ào!” gã đàn ông kia rơi xuống nước làm nước bắn tung tóe khắp nơi.

Hai cậu trợ lý vội nhảy xuống theo, bẻ ngược hai tay gã đàn ông kia ra sau lưng, đè gã vào thành suối.

“Em đang tức giận.” Tâm trạng của An Tiệp lập tức tốt hẳn lên, quả thực là y như bầu trời trong xanh mát mẻ không một gợn mây.

“Đến tôi đây còn chưa làm gì anh, mà một tên biến thái điên loạn lại dám cưỡng hiếp anh trong tư tưởng hàng vô số lần, đổi lại là anh thì anh có tức không? Đá hắn một cái đã là nhẹ nhàng cho hắn lắm rồi!” Lâm Nhược trừng mắt lạnh lùng nói.

“Ừ!” An Tiệp rất ngoan ngoãn gật đầu, “Nếu có tên biến thái nào đó dám làm thế với em, tôi sẽ giết chết hắn luôn!”

“An thiên vương, thời đại này là xã hội pháp trị! Giết người phải đền mạng!” Khóe mắt Lâm Nhược khẽ cười, lờ mờ anh một cái.

“Thế nên tôi sẽ tự tay đẩy hắn vào án tử hình, chờ bị xử bắn!” An Tiệp cầm tay Lâm Nhược rất tự nhiên, sau đó quay sang nhìn gã đàn ông bị khống chế bên thành suối nhưng vẫn không ngừng điên cuồng gào thét ‘mày không phải là An thần’, hỏi: “Ai dẫn mày vào nơi này?”

Trong khoảnh khắc cất tiếng hỏi, khí thế của An Tiệp lập tức thay đổi. Anh hơi cup mắt, trên mặt không có chút cảm xúc nào, giống như một vị thần lạnh lùng hờ hững, đứng ở tít trên cao, vô cùng thần thánh mà tàn nhẫn!

Gã đàn ông kia ngẩn ra nhìn An Tiệp, trong mắt dần toát ra vẻ mừng rỡ và kích động: “An thần, tin đồ tham kiến An thần!”

“Ai đưa mày vào trong này?”

“Tin đồ không quen hắn, nhưng có ảnh, tin đồ có ảnh.”

Dưới ám hiệu của An Tiệp, hai cậu trợ lý liền buông gã đàn ông ra. Hắn ta bò lên trên bờ, chạy ù té vào trong lều vải nhỏ, một lát sau lại quay lại, hai tay cung kính dâng ảnh lên.

Ảnh chụp lấy ngay, chất lượng không được tốt lắm, nhưng có thể nhận ra người tiếp xúc với gã đàn ông này trong bức ảnh chính là Tô Xán.

“An... An thần, còn có cái này nữa!” Gã đàn ông lấy ra một cuộn băng ghi âm.

Hiện giờ nhìn hắn ta vô cùng điên cuồng, kích động, nhưng lúc làm việc vẫn tính toán rất kín kẽ. Chắc hẳn hắn ta sợ sau này bị Tô Xán cắn ngược lại một cái, nên mới lên lút chụp ảnh và ghi âm lại làm bằng chứng.

“Đưa hắn ta đến Cục cảnh sát!”

“An ca, có cần ‘dặn dò’ riêng bên trên vài câu không ạ?”

“Không cần. Thần kinh của hắn rõ ràng là không bình thường. Nếu không bị tống vào tù, thì cũng sẽ phải chui vào bệnh viện tâm thần thôi.” Dứt lời, An Tiệp liền đưa Lâm Nhượng về lầu vài.

Hai người đi thẳng về phía lầu vài của Lâu Kiều vì chỉ có anh ta có thói quen mang máy ghi âm theo.

Ba người cùng nghe đoạn băng ghi âm, cuộc nói chuyện của Tô Xán và gã đàn ông kia rất rõ ràng, hơn nữa, Tô Xán nói xa nói gần cũng đều chỉ muốn gợi ý để gã đàn ông kia phối hợp đối phó với An Tiệp.

Bằng chứng vô cùng xác thực!

Lâu Kiều ấn nút tạm dừng, nói: “Cậu định xử lý thế nào?”

“Chắc chắn là phải báo công an rồi. Có điều, trước đó...” Trong mắt An Tiệp hiện lên vẻ tàn độc, lạnh lùng.

“Được.” Lâu Kiều rút điện thoại ra, “Lâm Nhượng bị chấn kinh, An Tiệp, việc này cậu cứ xử lý theo cách của cậu là được, tôi liên lạc với nam 2 mới đây.”

“Anh định bao giờ thì xử lý Tô Xán?” Lâm Nhượng vừa đi ra ngoài theo An Tiệp, vừa hỏi.

“Người xưa có câu: Thừa thắng xông lên! Hiện giờ chắc chắn Tô Xán đang hoảng hốt nôn nóng ngồi chờ chiều cuối cùng!”

“Vậy thì còn chờ gì nữa.” Lâm Nhượng cười: “Chỉ là một nguyện vọng nhỏ bé thôi mà, chúng ta cũng nên thỏa mãn hắn.”

Hiển nhiên là An Nhượng bị từ ‘chúng ta’ của Lâm Nhượng lấy lòng, gạt đầu đồng ý vô cùng thoải mái.

Đúng là Tô Xán đang lo lắng đi qua đi lại trong lầu vài của mình, trán lấm tấm mồ hôi. Vừa rồi khi hắn âm thầm đi tìm gã fan cuồng của An Tiệp kia, mới phát hiện hắn ta đã bị mấy người bên phía An Tiệp tóm được rồi, quá sợ hãi nên hắn vội vàng chạy về lầu vài ngay.

Tô Xán nghĩ ngược nghĩ xuôi, nghĩ mãi vẫn không bình tĩnh lại được, cuối cùng đành rút điện thoại ra, bấm số gọi đi.

“Alo, tôi đây! E rằng hiện giờ An Tiệp đã biết chính tôi để tên fan cuồng kia vào khu vực này rồi, cô bảo phải làm sao bây giờ?”

Giọng phụ nữ vang lên ở đầu dây bên kia: “Chuyện này do anh tự chủ trương, chẳng liên quan gì đến tôi cả.”

“Cái gì gọi là không liên quan?! Cô đừng quên bức ảnh đó là do cô bảo tôi phát tán ra ngoài!” Tô Xán nghiêng răng nghiêng lợi, “Lăng Tâm!”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Xử lý Tô Xán!

Lăng Tâm ở đầu dây bên kia cũng có vẻ tức giận: “Tô Xán, anh nên phân biệt cho rõ ràng, lúc đó chính anh muốn tóm được Lâm Nhượng, mượn tay An Tiệp để ép chết cô ta, khiến cô ta không thể tồn tại trong giới được nữa, anh sẽ thừa cơ mà tha cô ta lên giường anh. Anh đừng quên những điều đó!!!”

“Nếu không phải do cô cung cấp bức ảnh đó cho tôi, trong lòng tôi cũng sẽ không nảy sinh ra ý đồ xấu! Hơn nữa, cô cũng đâu có nói với tôi An Tiệp và Lâm Nhượng là người yêu thật chứ?!” Tô Xán nạt lại cô ta.

Lăng Tâm cười khẩy: “Tô Xán, anh dám nói rằng khi anh biết An Tiệp và Lâm Nhượng là người yêu thật, anh không có cảm giác càng muốn lôi cô ta lên giường hơn sao?”

Tô Xán á khẩu không trả lời được! Mọi thứ của An Tiệp đều cao hơn các nam diễn viên trong giới một cái đầu, nếu nói là hoàn toàn không ghen tị chút nào, thì ngay cả Tô Xán cũng không tin nổi. Hơn nữa, khi biết An Tiệp và Lâm Nhượng thực sự là người yêu, đúng là hắn cực kỳ kích động. Nhưng nghĩ mãi không có cách nào khác, hắn đành phải thử bôi nhọ Lâm Nhượng. Nhưng hắn lo nếu chuyện bức ảnh bị lộ ra, thì ngược lại có lẽ chính hắn là người bị An Tiệp xóa sổ, vì thế hắn mới như bị ma quỷ ám ảnh, đưa tên fan cuồng kia vào trong khu vực lầu trại. Hắn cứ tưởng sự hợp tác giữa hai người đều là thần không biết quỷ không hay. Kết quả, chẳng có chuyện gì hoàn thành cả. Tên ngu xuẩn kia lại đi ném ba con rắn độc vào lầu của Lâm Nhượng, không chỉ không thực hiện xong công việc, mà còn khiến người khác nghi ngờ mình.

“Lăng Tâm, cô nói rõ đi, rốt cuộc lần này cô có giúp tôi không?!”

“Tô Xán, nếu là đối phó với Lâm Nhượng, thì tôi có thể giúp anh, nhưng đối phó với An Tiệp là đi tìm đường chết!” Nói xong, Lăng Tâm lập tức cúp điện thoại.

Tô Xán nhìn cái điện thoại chăm chăm, ánh mắt toát ra tia sáng hung dữ tàn độc. Lăng Tâm, cô đã bắt nhân thì đừng trách tôi bắt nghĩa! Hắn xoay người vén màn lên định đi ra ngoài, vừa vặn gặp ngay Lâm Nhược và An Tiệp đang đi tới.

Tô Xán dừng bước, không kịp suy nghĩ nhiều, lập tức xoay người định bỏ trốn.

An Tiệp dễ dàng bắt người lại, quét chân một cái khiến Tô Xán ngã sòng xoài xuống đất.

“Hai người muốn gì?” Trong lòng Tô Xán vốn chột dạ nên không dám hét to.

Chuyện xảy ra đêm nay, tuy mọi người đều biết rõ có người nhắm vào Lâm Nhược, nhưng nhớ đến mấy con rắn độc kia, họ vẫn nổi hết cả da gà, nên căn bản không có ai ngủ được.

“Chúng tôi muốn gì, không phải anh biết rất rõ sao?” Lâm Nhược ngồi xổm xuống bên cạnh Tô Xán, “Chỉ bằng, tôi cũng kiếm con rắn con đến chơi cùng anh cho vui nhé?”

Tô Xán trợn trừng mắt sợ hãi, vì hắn phát hiện ra Lâm Nhược không hề nói đùa, cũng có thể là cố tình hù dọa hắn, nhưng trên tay cô thực sự cầm một con rắn nhỏ màu xanh đốm vàng.

Hắn sợ hãi bỏ lùi người lại: “Lâm Nhược, Lâm Nhược, cô đừng có làm vậy! Giết người là phạm pháp!”

“Đâu có nghiêm trọng như thế, tôi chỉ để nó chơi với anh chút thôi mà!” Lâm Nhược kéo áo Tô Xán ra, cười tủm tỉm thả con rắn con vào.

“A!!!” Tô Xán hét ầm lên, hoảng loạn kéo quần áo, một mùi khai nồng còn dần lan tỏa trong không khí.

Lâm Nhược kinh tởm lùi về phía sau hai bước, một gã đàn ông mà sợ hãi đến mức đái cả ra quần, thật mất mặt!

Tiếng hét của Tô Xán đánh thức hết mọi người vốn đang không ngủ yên. Tất cả đều khoác áo rồi lao ra ngoài, nhìn thấy ngay Tô Xán đang vừa kéo quần kéo áo lung tung, vừa lăn lộn trên đất gào thét.

Không khác gì trò hề!!!

Lăng Tâm đi tới bên An Tiệp, nhíu mày hỏi: “An thiên vương, Tô Xán làm sao vậy?”

An Tiệp im lặng không đáp, ngay cả một cái liếc mắt cũng không hề bỏ thí cho Lăng Tâm.

Lăng Tâm siết chặt nắm đấm, nén cơn giận dâng lên đến tận cổ họng xuống!

“Không phải Tô Xán phát điên rồi chứ?” Một người nhỏ giọng nói.

“Không giống lắm! Có vẻ anh ta bị thứ gì đó dọa hay sao ấy!”

“A!” Thọ trang điểm tiểu Lý đột nhiên hô to, xông lên phía trước, bắt con rắn con đang vắt vẻo trên túi quần sau của Tô Xán xuống: “Sao con rắn đồ chơi tôi mua cho cháu tôi lại ở đây?”

Mọi người quay sang nhìn nhau, lại là rắn, chẳng lẽ hôm nay đoàn làm phim của họ dính dóp với rắn à?

Rắn đồ chơi? Tô Xán chợt sững lại như vừa bị sét đánh.

“Tô Xán ca thích rắn đồ chơi à? Vậy em tặng anh đây, bao giờ về em sẽ mua lại cho cháu em sau!” Tiểu Lý rất hào phóng lại đưa con rắn đồ chơi ra cho hắn.

“Cút đi!” Tô Xán hất con rắn đồ chơi kia đi, trừng mắt hung dữ nhìn Lâm Nhược: “Cô cố tình!!!”

“Cố tình cái gì?! Anh Tô Xán, không phải anh sợ đến hồ đồ rồi đấy chứ? Nói lung tung gì vậy?” Về mặt Lâm Nhược vô cùng thành thật, vô tội, hoàn toàn không thể nhìn ra chút giả vờ này, thậm chí trong mắt còn hiện lên vẻ quan tâm rất chân thật.

Lâu Kiều đứng bên cạnh hơi giật giật khóe môi. Diễn xuất đến mức này, sao trước đây lại bị nói là bình hoa nhỉ? Không giành giải ảnh hậu Oscar cũng là có lỗi với Oscar rồi!!!

“An thiên vương, cả anh nữa...” Tô Xán lại nhìn về phía An Tiệp.

An Tiệp gật đầu: “Nghe tiếng hét nên chúng tôi mới chạy tới đây, thực sự không biết chuyện gì xảy ra.”

Tô Xán suýt thì tức đến nôn ra máu. Hai kẻ khốn kiếp, quá nham hiểm!!!

“Vết vết thương và vết bầm tím trên chân tôi...”

“Đúng là bị hỗn loạn thật rồi, tự cậu ngã mà còn không nhớ à?” An Tiệp lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc.

Lâm Nhựt cũng gật đầu hòa theo: “Nếu không làm chuyện gì thẹn với lương tâm, thì nửa đêm cũng chẳng sợ ma gõ cửa. Anh Tô Xán, không phải là anh đã làm chuyện gì không nên làm đấy chứ?”

Một ngum máu dâng lên chèn cổ họng Tô Xán, suýt nữa chết ngất vì tức không thở được!

Lúc này Lâu Kiều mới bước tới, đưa cuộn băng ghi âm và bức ảnh mà Lâm Nhựt vừa kín đáo đưa cho anh ta ra, nghiêm nghị nói: “Tô Xán, chuyện này là thế nào?”

Mọi người đều vron dài cổ ngó bức ảnh trong tay Lâu Kiều, Lâm Nhựt còn rất tâm lý cầm đèn pin chiếu sáng cho họ.

Trong bức ảnh, Tô Xán gặp gỡ một người đàn ông lạ mặt, trong tay người đàn ông kia cầm một chiếc hộp hình chữ nhật, qua cái lỗ nhỏ thông khí có thể nhìn thấy đầu một con rắn, giống như đúc con rắn vừa quấn quanh cánh tay Lâm Nhựt lúc tối.

Mọi người đều hiểu ngay, thì ra là Tô Xán thuê người hại Lâm Nhựt!

“Không... không phải!!! Đạo diễn Lâu, anh nghe tôi giải thích đã!” Tô Xán hoảng hốt.

“Cậu tự giữ lại để ngày mai đi mà giải thích với cảnh sát đi.”

“Không! Không phải!!!” Nhìn về mặt lên án của mọi người, Tô Xán liền hướng ánh mắt cầu cứu về phía Lăng Tâm.

Lăng Tâm siết chặt tay, bình tĩnh quay đầu đi chỗ khác.

Được!!! Nếu phải chết, tao cũng phải kéo mày làm đệm lưng!!!

“An Tiệp, chẳng lẽ anh không muốn biết ai là người tung ảnh của anh và Lâm Nhựt lên mạng sao?”

Lăng Tâm trợn trừng hai mắt, cảnh cáo nhìn Tô Xán! Tô Xán cười khẩy, nói tiếp: “Là Lăng Tâm!!! Chính cô ta gửi ảnh cho tôi, để tôi đăng lên mạng!”

“Tô Xán, anh đừng có nói bậy!” Lăng Tâm lạnh lùng nạt!

“Tôi có nói bậy hay không trong lòng cô biết rõ nhất. Đương nhiên, An thiên vương cũng biết rất rõ, đúng không?!” Tô Xán vạch trần hết tất cả, “Muốn bò lên giường của An Tiệp à, còn không tự nhìn lại xem bản thân mình là cái chết tiệt gì! Một con điếm đi liếm đũng quần của biết bao nhiêu nhà đầu tư, sao không tự nhìn lại xem mình là loại hàng gì?”

Mặt Lăng Tâm trắng bệch! Cô ta vẫn luôn giữ hình tượng ngọc nữ trong sáng, đáng yêu, nếu để chuyện này lộ ra ngoài, về sau cô ta sao có thể tồn tại trong giới này nữa.

Mọi người lại nhìn nhau, trong mắt một số nữ diễn viên còn lộ vẻ hả hê.

Chắc chắn, thì ra ngôi vị ngọc nữ thuần khiết trong sáng của người ta cũng là do dựa vào việc lăn lên giường mà ra à!!!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chưa trình chiếu đã nổi tiếng!

Lăng Tâm giận đến run rẩy cả người, không phải cô ta không có thực lực, nhưng nước trong giới này quá sâu, nhưng liệu có được mấy người thực sự sạch sẽ? Có rất nhiều người vì muốn giành được cơ hội mà không từ thủ đoạn, cô ta chẳng qua cũng chỉ là một trong số đó mà thôi!

“Lăng Tâm, tất cả do cô tự chuốc lấy thôi!” Tô Xán đắc ý nói. Dù hán ta mất hết rồi, ít ra cũng kéo được tân ảnh hậu làm đệm lưng cho mình!

Lăng Tâm rung rung nước mắt quay sang nhìn An Tiệp, nhìn rất khổ sở đáng thương: “An ca, anh hiểu bản chất của em mà, anh nhất định phải tin em. Em... em sao có thể gây bất lợi cho anh được.”

An Tiệp lạnh lùng nhìn cô ta, mặt không chút cảm xúc nào. Lâm Nhựt che miệng ngáp một cái.

Vốn quay xong đã là rạng sáng rồi, cuối cùng lại bị giày vò thêm một hồi nữa, chân trời cũng đã sáng dần lên. Mọi người đều có vẻ mệt mỏi uể oải.

Lâu Kiều nói: “Chuyện này cần phải xử lý trước đã, hôm nay nghỉ quay một ngày, mọi người về nghỉ ngơi đi.”

Lâu Kiều sắp xếp mấy người canh chừng Tô Xán chờ cảnh sát đến. Mãn khóc lóc thảm thương của Lăng Tâm không được An Tiệp đáp lại, đành phải mang khuôn mặt trắng bệch đi theo trợ lý về lều vải của mình.

Lâm Nhược đã không còn chút hứng thú nào với việc sự tình sẽ tiếp diễn ra sao nữa. Cô có thể hiểu sự ghen tị của Lăng Tâm khi nhìn thấy An Tiệp chú ý đến cô, nhưng cô không thể thông cảm được! Đừng nói cô nhỏ nhen, hẹp hòi, giới showbiz này vốn là nơi đạp lên người khác để tiến thân. Thắng làm vua, thua làm giặc!

“Ngủ ở lều của tôi nhé?” An Tiệp đi tới bên cạnh Lâm Nhược hỏi.

Lâm Nhược ra vẻ không hiểu, An Tiệp giải thích: “Rán. Em không bị sang chấn tâm lý chút nào sao?”

Cô cũng đâu phải mấy cô học trò nhỏ, sợ hãi đến mức vì lều bị thả rấn vào mà không dám về ngủ chứ?! Thực ra thì, nếu An Tiệp không giúp cô, tự cô cũng có thể giải quyết được con rắn quấn trên cánh tay kia. Lúc ấy cô không cử động, chỉ vì cô cảm thấy người nóng phát điên lên, cơ thể con rắn lạnh lạnh, quấn vào tay rất thoải mái thôi.

Lâm Nhược không bận tâm phát phát tay rồi quay về lều của mình.

An Tiệp thầm nghĩ rằng, sao cô nàng này vĩnh viễn cũng không có chút tế bào lãng mạn nào thế.

Xe cảnh sát nhanh chóng có mặt, phía sau xe cảnh sát còn có ba cái xe bán tải màu trắng nữa.

Xe vừa dừng lại, các phóng viên cầm micro và máy quay phim, máy ảnh đều lao xuống dưới, nhìn thấy Tô Xán đều thi nhau bấm máy.

“Tô Xán tiên sinh, xin hỏi vì sao anh lại có ý đồ dùng rắn độc giết An thiên vương và Lâm Nhược tiểu thư?”

“Tô Xán tiên sinh, nghe nói anh yêu thầm Lâm Nhược tiểu thư mà không được đáp lại nên mới vì yêu sinh thù hận. Chuyện này có thật không?”

“Tô Xán tiên sinh...” Các micro chen nhau đưa tới phía trước, máy ảnh bấm liên hồi, các câu hỏi thi nhau ập tới, mặt Tô Xán lạnh đi không trả lời câu nào hết.

Cảnh sát bước tới hỏi rõ tình hình, sau đó bấm còi số 8 vào tay Tô Xán, chặn các phóng viên điên cuồng ở bên ngoài, đưa người lên xe.

Không còn Tô Xán, các phóng viên quay ngược lại vây lấy Lâu Kiều.

“Đạo diễn Lâu, xin hỏi An thiên vương có bị thương không?”

“Đạo diễn Lâu, nghe nói Đồng thiên vương sẽ thay Tô Xán diễn vai nam số 2 trong Thịnh Thế Trường An, chuyện này có thật không?”

Về mặt kiên nhẫn dần hiện lên trên mặt Lâu Kiều. Trợ lý vừa nhìn thấy vậy, vội ngăn các phóng viên đang thi nhau lao tới lại. Đạo diễn Lâu ghét nhất là phải đối phó với đám phóng viên giải trí này. Hơn nữa, trong giới showbiz, tính cách của anh ta cũng nổi tiếng quái đản, một khi mất hứng, dù là siêu sao Thiên vương anh ta cũng không thêm nề mặt.

“Xin các vị phóng viên bình tĩnh đừng vội vàng, bình tĩnh đừng vội vàng.” Trợ lý dẹp yên đám phóng viên rồi mới nói tiếp: “Đoàn làm phim xảy ra chuyện thế này, tất cả chúng tôi đều cảm thấy rất khó chịu và đáng tiếc.”

“Vậy xin hỏi tin Đồng thiên vương chuẩn bị nhận vai nam số 2 có thật hay không?”

Trợ lý thực sự muốn tóm lấy cái tên phóng viên cứ ráo riết bám lấy vấn đề này không chịu thôi ấy, hành hung một trận cho đã đòi!!! Anh là con chim non mới vào nghề đấy à?!!! Không biết từ trước đến giờ đạo diễn Lâu vốn không thích Đồng thiên vương sao?! Dù nam diễn viên của cả thế giới đều chết hết, thì chắc chắn đạo diễn Lâu cũng không dùng Đồng thiên vương, anh không có não à?!

Trợ lý lén liếc Lâu Kiều một cái, quả nhiên, sắc mặt Lâu Kiều vô cùng khó coi! Anh ta thầm nghĩ, quả này xong rồi!!!

Lâu Kiều bình tĩnh nói: “Phim của tôi, chưa bao giờ cần bình hoa!!!”

Trợ lý nhũn chân, suýt ngã xuống đất! Ôi trời ơi, đạo diễn Lâu của tôi ơi, dù anh không thích Đồng thiên vương cũng đừng thẳng thừng như thế chứ? Tốt xấu gì người ta cũng từng nhận được giải thưởng Ánh đế, câu này của anh không chỉ hạ thấp Đồng thiên vương, mà còn đập vào mặt mấy vị chuyên gia phê bình nghệ thuật nữa!

Tuy tất cả đều có lý do.

Ánh mắt của các phóng viên chợt sáng rực lên, y như sói đói nhìn thấy thịt tươi. Đạo diễn nổi tiếng công kích, châm chọc siêu sao thiên vương là bình hoa ngay tại trận, đây là một tin tức nóng hổi, tin tức đặc biệt nóng hổi! Mọi người vội vàng bấm điện thoại về tòa soạn, phải lên trang nhất! Lên đầu trang nhất!

“Đạo diễn Lâu, đây cũng là nguyên nhân vì sao phim của anh chưa bao giờ mời Đồng thiên vương sao?”

“Đạo diễn Lâu, nghe nói anh và Đồng thiên vương không hợp nhau, điều này có thật không?”

Gân xanh ở thái dương Lâu Kiều nảy lên bần bật, đã gần tới giới hạn của sự giận dữ.

“Từ trước tới giờ đạo diễn Lâu vốn không thích khói lửa nhân gian, chỉ chú ý đến tác phẩm của mình, còn không để ý tới chuyện gì khác, mọi người cũng đừng làm khó anh ấy.” An Tiệp xuất hiện với nụ cười tao nhã khéo léo, giải vây giúp Lâu Kiều.

Hai tay trợ lý chấp lại thành hình chữ thập, cảm kích cúi người chào An Tiệp rồi lập tức kéo đạo diễn Lâu biến mất khỏi hiện trường.

An thiên vương đã lên tiếng, các phóng viên đương nhiên phải nể mặt, lập tức chuyển chủ đề về scandal tình ái của anh và Lâm Nhượng.

“An thiên vương, anh và Lâm Nhượng tiểu thư thực sự đang tìm hiểu nhau sao?” Câu này do một nữ phóng viên hỏi, hai má ửng hồng, đôi mắt tỏa sáng tràn ngập sự mong chờ. Hiển nhiên cô ta cũng là fan của An Tiệp.

“Đúng vậy.” An Tiệp thân nhiên đáp.

Dù rằng khi An Tiệp đăng ảnh lên weibo, mọi người căn bản đã khẳng định mối quan hệ của hai người, nhưng lúc này nghe thấy An Tiệp chủ động thừa nhận, bọn họ vẫn cảm thấy như có một cơn sóng trào lên.

An thiên vương vốn không hề có scandal với các sao nữ, luôn giữ mình trong sạch lại im hơi lặng tiếng tìm hiểu bạn gái, sức công phá của tin này ở trong giới giải trí thực sự không khác gì một quả bom nguyên tử.

An Tiệp có mức độ ảnh hưởng vô cùng lớn ở trong giới giải trí, cả đám phóng viên lập tức tươi cười chúc tụng. Cô phóng viên nữ kia thì như sắp khóc, An thần mà họ sùng bái cuối cùng cũng thuộc về riêng một người phụ nữ sao? Khổ sở đau lòng chết đi được!!!

“An thiên vương, anh có thể mời Lâm Nhượng tiểu thư ra chụp chung một bức ảnh được không?”

“Chuyện này e hơi khó.” An Tiệp tiếu nuối nói: “Hôm qua tiểu Nhượng bị kinh sợ, giờ vừa chợp mắt được một chút, tôi không nỡ đánh thức cô ấy dậy.”

An thiên vương đã nói vậy rồi, bọn họ còn nói gì được nữa. Đám phóng viên đều cười tỏ vẻ thông cảm.

“Có điều, mọi người đã đi cả quãng đường dài tới đây, cũng không thể đi về tay không được.” An Tiệp luôn luôn giữ mối quan hệ rất hữu hảo với các phóng viên, lấy điện thoại di động, tìm bộ sưu tập rồi mở một bức ảnh ra, “Ảnh trong phim của tiểu Nhượng, đây là tư liệu thực tế.”

An Tiệp bắn bluetooth gửi ảnh cho các phóng viên có mặt ở đây.

Tuy các phóng viên cũng hơi tiếc nuối vì không gặp được trực tiếp Lâm Nhượng, nhưng tin tức mà lần này bọn họ thu thập được cũng đủ gây shock rồi, hoàn toàn có thể đẩy mạnh lượng tiêu thụ của bọn họ lên gấp ba lần! Sao có thể không biết chừng mực mà đòi thêm nữa chứ!

Đám phóng viên lại hỏi thêm một chút tình hình quay phim của đoàn phim Thịnh Thế Trường An, cuối cùng cũng hài lòng rút lui!

Sáng hôm sau, chuyện tình cảm của An Tiệp và Lâm Nhượng được chứng thực, chuyện Tô Xán dùng rắn độc định giết chết An Tiệp và Lâm Nhượng, cùng với chuyện đạo diễn nổi tiếng Lâu Kiều ngẫu nhiên phủ nhận diễn xuất của Đồng thiên vương, gọi hần là bình hoa, cả ba tin này đều chiếm toàn bộ trang đầu của các báo giải trí.

cũng trở nên nóng hổi ngay khi chưa kịp công chiếu, vọt lên chiếm hàng đầu kết quả tìm kiếm trong baidu, gần như sánh ngang với Lâm Nhượng đã từng làm kinh ngạc cả đoàn làm phim.

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Ý đồ của An thiên vương

Trong suốt mấy ngày, các bức ảnh trên mạng của Lâm Nhược đều bị lục lên, cư dân mạng thi nhau so sánh chúng với hình ảnh nữ tướng quân áo đỏ oai hùng hiên ngang, xinh đẹp khuynh thành được cắt ra từ những hình ảnh chụp màn hình, ảnh hậu trường của .

Đây không phải là sự thật!!! Cảm giác trước kia và hiện tại hoàn toàn là hai người khác nhau!!! Chắc chắn ảnh trong phim này đã được photoshop!! Chắc chắn là dùng photoshop!!!

Vì thế, các thánh soi bắt đầu ra sức công hiến miễn phí, dùng tất cả các phần mềm để kiểm tra ảnh trong phim của Lâm Nhược, kết quả là phát hiện ra, ảnh hoàn toàn tự nhiên, không có một chút dấu vết gì của photoshop, thậm chí đến công cụ làm sáng da hay che khuyết điểm đơn giản nhất cũng chưa từng dùng tới.

Hơn nữa, có người cẩn thận quan sát so sánh còn phát hiện ra, đây là một bức ảnh chụp bằng điện thoại di động, chứ không phải là poster chính thức của phim!

Ảnh chụp di động mà có thể đẹp đến mức này, nếu thực sự là ảnh từ máy chuyên nghiệp không phải sẽ đẹp đến mù cả mắt người ta sao?! Mỹ nữ Lâm Nhược, cô đẹp đến mức không ai sánh kịp như thế, là do bố mẹ cô tạo ra sao?

Đoàn làm phim cũng không phụ sự mong chờ của cư dân mạng, lập tức công bố poster của phim.

Toàn bộ poster của phim được đăng lên, tỏa sáng nhất trong đoàn đương nhiên là ba người An Tiệp, Lăng Tâm, Lâm Nhược. Vì Lâm Nhược đóng hai nhân vật có tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, nên sau giai đoạn chế tác hậu kỳ, lại thiết kế thêm một hình tượng muối muối sinh đôi của Lý Linh Lung vào.

Phong thái của cô gái ấy rất mềm mại, linh động, uyển chuyển, tự nhiên. Nàng khẽ đưa ngón tay trắng bóc chạm nhẹ lên mái tóc đen, cánh tay áo lụa rủ xuống một nửa, để lộ ra cánh tay trắng nõn xinh xắn. Rèm mi dài như cánh bướm hơi ngước lên, lộ ra đôi mắt đen lay láy, lại toát ra vẻ quyến rũ, mưu toan khác hẳn với khí chất trên người nàng.

Sống động kết hợp với quyến rũ, thanh khiết kết hợp với xảo trá, hoàn toàn rất tự nhiên, đối lập hoàn toàn với hình tượng nữ tướng quân hiên ngang oai hùng dám yêu dám hận. Rốt cuộc tài năng của cô ấy đến mức nào mới có thể diễn xuất tự nhiên, lột tả hết khí chất của cả hai nhân vật hoàn toàn khác nhau, đánh thẳng vào lòng người như thế?! Hơn nữa, hiện giờ mọi người chỉ mới nhìn thấy qua poster, nếu như xem phim thì sẽ thế nào?

Đồng Luân ném thẳng cái máy tính bảng trong tay đến ‘rầm’ một cái xuống đất, trong mắt đầy vẻ không thể tin nổi.

Trợ lý vội chạy tới nhặt cái máy tính bảng lên, trên màn hình là poster của . Trợ lý tưởng Đồng Luân tức giận vì lời nói của Lâu Kiều, lập tức an ủi: “Bọn em đều hiểu quá rõ diễn xuất của Đồng ca mà, anh đừng để ý đến mấy lời phi báng đầy ác ý này!”

“Không! Sao có thể thế được! Chuyện này hoàn toàn không thể!!!” Mặt Đồng Luân trắng bệch ra, lảo đảo.

“Đồng ca?” Trợ lý hơi lo lắng, sắc mặt khó coi như vậy, chẳng lẽ là bị cảm sốt gì đó sao? Sắp đến tiết mục của Đồng ca rồi!!!

Đồng Luân thoáng bình phục lại, cố gắng trấn tĩnh tinh thần, day day mi tâm nói: “Tôi không sao, cậu cứ lo việc của mình đi. Tôi chớp mắt một chút, đến giờ thì gọi tôi.”

Tuy trợ lý rất nghi hoặc nhưng cũng không dám hỏi nhiều, đặt máy tính bảng xuống rồi đi ra ngoài.

Đồng Luân chống hai tay lên trán, ánh mắt ngơ ngẩn. Vừa rồi, trong một khoảnh khắc, vì sao hắn lại cảm thấy như mình đang nhìn thấy Tạ Thiên chứ? Vì sao????

Ở bên thảo nguyên Ma La, Lâm Nhược coi trang phục nữ tướng quân, thay trang phục tiểu thư nhà giàu. Tiểu Lý ôm hai tay lên má, mắt biến thành hình trái tim hồng: “Chị Lâm Nhược, xin cho em được quỳ gối dưới gấu váy của chị đi! Đẹp quá! Thật sự quá đẹp!!!”

Lâm Nhược còn chưa nói gì, An Tiệp vén màn bước vào đã cười trước: “Tôi luôn muốn bóp chết tất cả mọi tình địch từ trong trứng nước. Cô có chắc là mình muốn thử một chút không?”

“An thiên vương, anh đừng như thế chứ?! Nhưng mà em cũng không lo đâu, nhất định chị Lâm Nhược sẽ che chở cho em. Đúng không, chị Lâm Nhược?!” Đuôi của tiểu Lý sắp vênh lên tận trời xanh rồi.

Lâm Nhược cười: “Em chắc không? Không sợ chị nói giáo cho giặc à?”

“Chị Lâm Nhược, dù là phu xướng phụ tùy thì cũng đừng trắng trợn như thế chứ? Chơi chẳng vui gì cả!” Tiểu Lý chun mũi, ra vẻ đáng thương nói: “Em phải ra ngoài ăn cái gì đã, phải hóa đau thương thành ăn uống mới được, hừ hừ!”

Tiểu Lý chạy ra khỏi lều vải. An Tiệp chậm rãi bước đến bên bàn trang điểm, ngồi ghé lên mặt bàn, một tay chống xuống, một tay nghịch ngợm mái tóc dài của Lâm Nhược, nói: “Hình như em có vẻ không vui vì tôi chưa được em đồng ý đã công khai ảnh trong phim của em à?”

“An thiên vương, chi tiết mà anh quan tâm hình như không đúng lắm?” Lâm Nhược đặt hộp phấn trong tay xuống: “Chúng ta chỉ là người yêu scandal,

đâu nói là phải quen nhau thật?”

“Em không thích tôi trở thành bạn trai của em à?”

“An Tiệp, không phải là anh có mục đích này từ đầu đấy chứ?” Lâm Nhược nhướn mày.

“Có gì không được nào?!” An Tiệp khom người áp lại gần cô, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vào bên vành tai của Lâm Nhược, “Tôi rất thích, nên cũng không định buông tay.”

Lâm Nhược nghiêng đầu tránh nụ hôn của An Tiệp, nói: “Nói thật, tôi không ghét anh, cũng không ghét nụ hôn của anh, thậm chí còn có thể tiến thêm một bước nữa. Nhưng mà, An Tiệp, chúng ta thực sự không hợp làm người yêu.” An Tiệp có ham muốn khổng chế và chiếm giữ rất mãnh liệt, mà cô lại là người tùy hứng, phóng khoáng, bất kham, ghét sự giam cầm, thích sự tự do. Vì thế, tính cách của bọn họ chắc chắn không thể ở bên nhau được.

Ánh mắt An Tiệp chột sâu hơn, giọng nói cũng trầm hẳn xuống, không khí trong phòng trang điểm càng lúc càng thấp: “Tôi không hợp, vậy còn Đồng Luân thì hợp sao? Có phải thế không?” Cô trước kia cũng gần gũi với Đồng Luân, giờ cũng thế! Kết quả là...

“Không!” Lâm Nhược lắc đầu rất thật lòng, từ trước tới giờ cô chưa từng yêu Đồng Luân. Kịp trước cô hay gặp gỡ Đồng Luân chẳng qua là vì hai người đều thích đi du lịch, khi các phóng viên chụp được những bức ảnh cô và hân cùng đi nghỉ ở nước ngoài, đưa tin cô và hân qua lại với nhau, vì phiền phức nên Lâm Nhược cũng không cố gắng thanh minh làm gì, mà khi đó, vì Đồng Luân đang muốn dựa vào danh tiếng của cô nên đương nhiên cũng không nói gì cả. Còn về Lâm Nhược của kiếp này, tuy cô ấy yêu Đồng Luân điên cuồng, nhưng cô gái này cũng là người rất ngây thơ, luôn cho rằng lần đầu tiên của con gái phải dành cho chồng của mình vào đêm tân hôn, nên chưa từng ngủ cùng Đồng Luân bao giờ, khiến cho Đồng Luân chán nản, lăn lên giường với người khác sau khi hai người qua lại chưa được bao lâu.

Lâm Nhược ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt An Tiệp: “Trong mắt tôi, Đồng Luân còn không bằng một cây cỏ dại. Tôi nói không hợp là vì tính cách của chúng ta không hợp! An Tiệp, bản chất của anh rất mạnh mẽ, độc đoán, cố chấp, còn tôi...”

“Tùy hứng, bất kham, yêu tự do, vĩnh viễn không dừng bước vì bất cứ ai!” An Tiệp tiếp lời Lâm Nhược.

“Ha ha. An Tiệp, có phải anh rất quan tâm đến tôi không? Tôi phát hiện ra là anh rất hiểu tôi! Tính cách này nọ, cả sở thích ăn uống, hình như anh cũng biết rõ hết!”

Cho tới bây giờ cũng chưa có lúc nào ngừng quan tâm. An Tiệp nuốt những lời này vào trong lòng. Bây giờ chưa phải là lúc nói cho cô biết những điều đó. Cô gái tùy hứng này, nếu phát hiện ra anh để ý đến cô, chỉ sợ sẽ cảm thấy đó là gánh nặng rồi cố gắng lảng tránh anh mọi lúc mọi nơi mất!

An Tiệp tránh không trả lời câu hỏi này, Lâm Nhược cũng không để trong lòng.

Lúc này, rèm lại bị vén lên, Lăng Tâm mặc trang phục quay phim đi tới, dù mặt đã trang điểm nhưng vẫn có thể nhận ra khí sắc của cô ta không tốt.

“An ca, em có chút chuyện muốn nói với anh.” Lăng Tâm cắn môi như sắp khóc.

Mặt An Tiệp không chút cảm xúc nào, đứng thẳng người dậy, cũng không có phản ứng gì.

Lăng Tâm cắn răng một cái, bỏ nhào vào lòng An Tiệp!

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Xin chào sen trắng. Tạm biệt sen trắng!

Nhiều ngày nay, An Tiệp vẫn không tỏ thái độ gì, dù thế nào, hôm nay cô ta cũng phải thăm dò được chút suy nghĩ của anh.

“An ca, em thích anh từ lâu rồi. Em thi vào khoa điện viên của trường điện ảnh cũng là vì muốn đến gần anh thêm một chút.” Nước mắt Lăng Tâm đã chảy ra, “Anh biết không, khi anh nói chuyện với em lần đầu tiên, em vui sướng biết chừng nào. Khoảnh khắc đó, em cảm thấy mình như hạnh phúc đến chết mất. An ca, em thích anh, muốn vĩnh viễn được ở bên anh.”

Dù là người đàn ông nào, chỉ cần phụ nữ ra vẻ đáng thương, nũng nịu đứng trước mặt anh ta nói thích anh ta, thì mọi lỗi lầm căn bản đều có thể bỏ qua được.

Lâm Nhượng vòng hai tay trước ngực, đứng dựa vào bàn trang điểm xem kịch hay. An thiên vương, anh có điểm phúc thật đấy!

An Tiệp liếc mắt nhìn Lâm Nhượng, không biết làm sao với cô. Mặt anh không chút biến đổi, đây Lăng Tâm nhu nhượng đáng thương ra.

Tim Lăng Tâm run lên: “An ca...”

“Nam nữ thụ thụ bất tương thân, Lăng Tâm tiểu thư nên giữ chút khoảng cách thì tốt hơn.”

“An ca, chuyện bức ảnh thực sự không phải do em làm mà.” Lăng Tâm khề cần môi nhỏ giọng nói: “Có lẽ là ai đó muốn tiếp cận anh nên cố tình hãm hại em.” Lăng Tâm không nói rõ, nhưng dù là kẻ nào cũng hiểu cô ta đang ám chỉ ai.

“An ca, em nghe nói công ty có ý muốn sắp xếp một người bạn gái tin đồn cho anh, anh và chị Lâm Nhượng là như thế đúng không?” Lăng Tâm bám lấy bàn tay An Tiệp, “An ca, trong lòng chị Lâm Nhượng chỉ có Đồng thiên vương thôi, scandal của hai người chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến tình cảm của Đồng thiên vương dành cho chị Lâm Nhượng, trong lòng chị Lâm Nhượng hẳn không muốn như thế đâu. An ca, em thích anh, dù chỉ là làm bạn gái tin đồn thôi em cũng sẵn lòng.”

Lâm Nhượng đứng bên cạnh khẽ nhủ thầm, cô gái này không bị điên chứ? Đang yên đang lành lại lôi Đồng Luân ra làm gì? Tưởng cô vẫn là Lâm Nhượng trước kia, chỉ nghe thấy tên Đồng Luân đã nổi điên lên à?!

“Lăng Tâm tiểu thư, tôi nghĩ là cô hơi hiểu lầm rồi.” Khóe môi Lâm Nhượng cong lên cười nhạt, “Tôi và Đồng thiên vương chẳng có một xu quan hệ nào cả, về điểm này, tôi cảm thấy cần phải nói rõ cho cô biết một chút.”

Lăng Tâm ngẩn người, rồi lại lập tức khôi phục vẻ mặt chị em tốt tri âm tri kỷ: “Chị Lâm Nhượng, em biết trong lòng chị rất khó chịu, nhưng mấy hôm trước em gặp Đồng thiên vương, anh ấy vẫn nhắc đến chị, chắc chắn anh ấy vẫn còn yêu chị. Chị cần gì phải tự làm khổ, tự giày vò mình như vậy chứ?” Chuyện Lâm Nhượng điên cuồng theo đuổi Đồng thiên vương đã không còn là bí mật gì trong giới này. Chỉ cần Đồng thiên vương hơi gần gũi thân thiết với một sao nữ nào đó thôi, cô ấy cũng sẽ phát điên lên khóc lóc âm ỉ, cũng vì vậy mà bao nhiêu lần bị mất thể diện.

Khóe môi Lâm Nhượng run lên, quay sang nhìn An Tiệp, chỉ tay về phía Lăng Tâm: “Cô ta vẫn luôn... hoang tưởng theo ý mình như thế sao?” Cô vốn định nói là ‘không hiểu tiếng người’ gì gì đó, nhưng thẳng thắn quá như vậy lại không lịch sự cho lắm, nên đổi cách nói khéo léo một chút vậy.

Sắc mặt Lăng Tâm cứng lại.

Trong mắt An Tiệp tràn đầy ý cười: “Mỗi người đều có sở thích độc đáo của riêng mình. Có điều, Lăng Tâm tiểu thư này, có lẽ là cô hiểu lầm từ đầu tới cuối rồi. Ai tung mấy bức ảnh đó ra hoàn toàn không quan trọng chút nào. Ngược lại, tôi còn phải cảm ơn người đã tung ảnh lên mạng nữa. Chính người đó đã thúc đẩy tình cảm của tôi và Tiểu Nhượng, giúp cho tình cảm của chúng tôi tiến thêm một bước nữa, trở thành người yêu thực sự của nhau.”

Lại phá hỏng thanh danh của cô!!! Lâm Nhượng dùng ánh mắt bắn đao về phía An Tiệp.

Nhưng trong mắt Lăng Tâm lại là hai người đang đánh mắt đưa tình với nhau hoàn toàn không kiêng dè ai hết.

Hóa ra quan hệ của họ là nhờ bức ảnh kia nên mới thành sự thực sao?! Hóa ra là do chính tay cô ta thúc đẩy sao? Sắc mặt Lăng Tâm thối y như vừa nuốt phải một con ruồi to. Oán hận cắn môi, quay người đi ra ngoài.

“An thiên vương, còn một phân cảnh nữa. Đi thôi.”

Phân cảnh này là quay cảnh sau khi Lý Ngọc Kỳ, em song sinh của Lý Linh Lung vào cung, đến ngự hoa viên yết kiến Lý Thế Dân lúc đó đã thành Hoàng đế. Lý Linh Lung lấy cớ bị bệnh không xuất hiện, chỉ có Trương Tôn Hoàng Hậu và Lý Thế Dân ở đó.

Trong cảnh này có xuất hiện một cái tát.

Vì sau khi Lý Thế Dân đi bàn việc nước, Lý Ngọc Kỳ vì muốn lôi kéo mượn sức Trương Tôn Hoàng Hậu, nên bước tới tự mình rót trà cho Trương Tôn Hoàng Hậu. Kết quả là nàng bị cung nữ đập vào váy, nên cả người cùng với âm trà đều ngã bổ nhào vào váy Trương Tôn Hoàng hậu, khiến mu bàn tay của Trương Tôn Hoàng hậu bị bóng đổ ửng lên. Trương Tôn Hoàng hậu giận dữ đứng dậy, tát cho Lý Ngọc Kỳ một cái.

Nhìn đoạn kịch bản vừa được thêm vào này, Lâm Nhượng cảm thấy rất khó hiểu. Trong cả bộ phim, Trương Tôn hoàng hậu luôn là nhân vật chính diện, nhưng phân cảnh này xem thế nào cũng giống như đang miêu tả một nhân vật phản diện vậy!

Lâu Kiều giải thích là hậu cung rất nhiều phụ nữ có tâm cơ, Trương Tôn Hoàng hậu làm như vậy là vì muốn áp đảo tinh thần Lý Ngọc Kỳ, để đạt được mục đích lôi bè kéo cánh của nàng ta.

Các phân đoạn trước quay rất thuận lợi, tiếp theo là màn Trương Tôn Hoàng hậu ra oai dẫn mặt.

Diễn viên đều đứng vào vị trí của mình!

“Action!”

Lý Ngọc Kỳ bước tới, mang vẻ mặt cung kính nhưng không nịnh bợ, nhấc ấm trà lên, cung nữ bên cạnh đưa chân ra đập vào váy nàng!

“Dừng lại!!! Tôi bảo cô diễn vai cung nữ đắc lực, chứ không bảo cô làm đầu gối diễn vai quần chúng qua đường! Dù là vai quần chúng đi chăng nữa, nhưng cô có thể chuyên nghiệp chút được không? Cơ mặt của cô bị liệt rồi à?! Thần kinh của cô không chỉ huy được chúng nữa à?! Lại lần nữa!” Ngoài việc nổi tiếng là đạo diễn khó tính luôn muốn tác phẩm của mình đã tốt còn phải tốt hơn ra, Lâu Kiều còn có biệt danh là đạo diễn độc mồm. Từ trước đến nay, tất cả các diễn viên tham gia vào phim điện ảnh hay truyền hình của anh ta, ngoài Tạ Thiên có lẽ chỉ có một mình An Tiệp là chưa từng bị anh ta mắng chửi. Hôm nay xuất hiện thêm một người nữa là Lâm Nhược.

Tiểu cung nữ bị mắng đỏ ửng vành mắt, Lâm Nhược cười trấn an cô ấy: “Đóng phim luôn phải tích lũy và tiến bộ từng bước từng bước một, hầu như ai cũng có lúc không hiểu vai diễn mà. Cố gắng nhiều hơn một chút, đừng căng thẳng.”

Tiểu cung nữ cười cảm động, đoàn phim lại tiếp tục quay lại lần nữa.

Có sự động viên của Lâm Nhược, tiểu cung nữ bình tĩnh hơn rất nhiều, cuối cùng cũng không gây ra lỗi nữa.

Lý Ngọc Kỳ ngã xuống, nước từ trong ấm trà văng ra, đổ ập lên người Trương Tôn Hoàng hậu.

Trương Tôn Hoàng hậu chột nôi trợn lồi đình, tát ‘bốp’ một cái vào mặt Lý Ngọc Kỳ. Cái tát này vốn chỉ là tát giả, làm cho có hình có vẻ thôi, còn khi nào làm hậu kỹ sẽ tạo hiệu ứng âm thanh sau.

Nhưng cái tát này của Lăng Tâm là hàng thật giá thật, tát mạnh vào mặt Lâm Nhược. Âm thanh vang to đến mức ngay cả An Tiệp đứng một bên xem hai người diễn tay đôi cũng đều nghe thấy rõ ràng.

Mọi người ở xung quanh đều sững sờ.

Mặt Lăng Tâm đầy vẻ bất ngờ, lập tức bước tới kéo tay Lâm Nhược: “Chị Lâm Nhược, ngại quá, xin lỗi chị, em không cố ý... A!”

Đột nhiên Lăng Tâm lùi mạnh về phía sau, chân bước lảo đảo rồi ngã vào cái ghế mà cô ta vừa ngồi để quay phim.

Tình huống bất ngờ phát sinh, đối với mọi người, họ đều nhìn thấy như Lâm Nhược đưa tay đẩy Lăng Tâm ra. Mấy diễn viên nữ vội bước tới đỡ cô ta dậy.

Lăng Tâm vô cùng kinh ngạc nhìn Lâm Nhược, nét mặt đầy vẻ khổ sở: “Chị Lâm Nhược, em biết chị không thích em, nhưng vừa rồi em thực sự chỉ lỡ tay thôi mà, chị...” Vừa nói tới đây, vành mắt cô ta đã đỏ lên, nước mắt cứ tự nhiên chảy xuống.

An Tiệp nhú mày, đứng từ ghế của mình lên, định bước tới, nhưng Lâm Nhược lại nhanh hơn anh một bước, cúi đầu bật cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Muốn xác định quan hệ sao?

Nghe tiếng cười này, mọi người đều cảm thấy khó hiểu, bản thân Lăng Tâm cũng sững người.

Nụ cười tươi trên mặt Lâm Nhược vẫn không hề thay đổi, bước tới hai bước đỡ Lăng Tâm lên, nói: “Sao Tâm nhi lại nói thế, từ nhỏ tôi đã có bệnh cuồng sạch sẽ, không quen với việc đột nhiên va chạm tay chân với người không thân thiết gì thôi. Hơn nữa, Tâm nhi xinh đẹp đáng yêu như vậy, tôi thích vô cùng ấy chứ. Không tin thì em thử hỏi An Tiệp mà xem, hôm qua tôi còn nói với anh ấy là muốn xin chữ ký của em đấy.”

Bị vu oan, không phải đều giải thích kêu oan, thậm chí to tiếng cãi cọ với cô ta sao? Lăng Tâm hoàn toàn không ngờ Lâm Nhược lại phản ứng như thế này, cô ta cứ ngỡ ra một lúc cũng không hồi phục được tinh thần, để mặc cho Lâm Nhược tùy ý cầm cánh tay mình, kéo mình đứng dậy.

“Tâm nhi ngã có đau không? Có muốn đi bệnh viện khám thử một chút không?! An Tiệp, hay là anh lái xe đưa Tâm nhi đi bệnh viện khám được không?” Lâm Nhược quay đầu hỏi An Tiệp.

An Tiệp cau mày nhưng cũng không phản bác. Vừa nhìn thấy phản ứng này của An Tiệp, Lăng Tâm làm sao dám nhân cơ hội này để đòi An Tiệp đưa đi bệnh viện nữa, đành cắn răng nói: “Chị Lâm Nhược, chỉ ngã một chút thôi, không sao ạ.”

“Thực sự không có chuyện gì chứ? Có thể quay tiếp được không?” Lâm Nhược tiếp tục sắm vai chị gái tri kỷ, vẻ mặt vô cùng chân thành, ngay cả ánh mắt cũng đều tỏ rõ sự lo lắng và thương xót.

“Vâng, không sao ạ.” Lăng Tâm gật đầu.

“Nếu vậy thì tiếp tục thôi. Lăng Tâm, lần này đừng lỡ tay nữa đấy.” Lâu Kiều cảm kích bản cố tình nhấn mạnh một câu rồi quay về ghế giám sát của mình.

Tuy ngoài mặt mọi người không thể hiện cảm xúc gì, nhưng trong lòng đều hiểu rõ như gương sáng.

Sắc mặt Lăng Tâm hơi khó coi, nắm đầm giấu trong tay áo siết chặt lại. An thiên vương bên vực Lâm Nhược, ngay cả đạo diễn Lâu luôn rất hà khắc cũng thiên vị Lâm Nhược. Vừa rồi cô ta cố tình dòn cả góc lẫn lẩn ngã một cú cho chân thật, lưng va mạnh vào thành ghế e là cũng tím bầm cả rồi. Nhưng bây giờ lại không thể nói gì cả, chỉ có thể tự nuốt ầm ứ vào lòng, còn phải tỏ ra không sao cả nữa chứ.

Có lời cảnh cáo của Lâu Kiều, lần quay lại thứ hai này, Lăng Tâm không dám giở trò ma quỷ gì nữa, quy quy củ củ diễn qua cảnh.

Những cảnh quay tiếp theo diễn ra rất thuận lợi, cho đến tận nửa đêm khi phần quay của hôm nay kết thúc, cũng không xảy ra sai sót lớn nào nữa.

Khi tiểu Lý tẩy trang cho Lâm Nhược, nhìn thấy trên mặt Lâm Nhược vẫn còn có vết đỏ hồng, xót ruột nói: “Cô ta có cần phải mạnh tay thế không? Đầu phải là diễn viên mới mà còn lỡ tay như thế chứ?! Chị Lâm Nhược, chị chờ một chút, em đi lấy mấy viên đá đến cho chị chườm lên.”

“Tiểu Lý, không cần phiền vậy đâu, ngày mai sẽ ổn thôi mà. Chị về trước, em cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi.” Lâm Nhược nhéo nhéo hai má xị ra như bánh bao của tiểu Lý rồi đi ra khỏi phòng trang điểm.

Tiểu Lý vẫn còn rất bất bình giận dữ, lấy di động ra bắt đầu trút giận điên cuồng trong nhóm các chị em của mình.

Tiểu Lật từ: “Oa oa oa oa oa, tức chết tôi mất thôi!”

Lòng ta vẫn vẹn nguyên: “Tiểu Lý từ, ai chọc giận cô thế? Nói ra đi, chị đây sẽ đánh gãy răng hấn cho cô!”

Tiểu Lật từ: “Không phải em! Mà là có người ức hiếp nữ thần nhà em! Hu hu, làm em đau lòng chết đi được!”

Mái tóc phiêu bông: “Lý từ, không phải cô chỉ luôn thần tượng An thần thôi sao? Từ lúc nào mà còn có cả nữ thần nữa rồi?”

Tiểu Lật từ: “(ưỡn ngực kiêu ngạo) Chị lạc hậu quá! Nữ thần của em chính là bạn gái của An thần ấy! Không phải lúc trước em đã chụp ảnh gửi cho các chị xem rồi sao? Nữ tướng quân oai phong lẫm liệt, đầm trứng tim của người ta trong nháy mắt, muốn không ngã lòng cũng không được!”

Muốn chạy khóa thân: “Gớm, cô chỉ có mỗi hai cái bánh mìn thẩu bé xiu thế kia, còn ưỡn ngực cái rắm ấy! Không phải nữ thần nhà cô còn đang quay phim sao? An đại thần cũng hộ vệ ở bên cạnh rồi, còn ai dám to gan lên khiêu khích thế? Không sợ An đại thần gọt cho vài cái chết tươi sao?”

Tiểu Lật từ: “Nhắc đến là lại thấy tức! Hoa sen trắng đi chết đi! Chết đi! Chết đi! Trà xanh biếu chết đi chết đi chết đi! (*) Lại còn dám mượn lúc quay phim để tát nữ thần của em, còn giả vờ vô tội, giả vờ yếu đuối! A a a a, muốn đập cho cô ta vài cái quá!”

(*) Theo ngôn ngữ mạng của TQ thì Hoa sen trắng là chỉ những người ra vẻ thánh mẫu, cao thượng, còn Trà xanh biếu là chỉ những người chuyên cướp người yêu của chị em bạn bè mình. Vì mình không tìm được từ nào tương tự nên đành phải giữ nguyên và giải thích. Mong cả nhà thông cảm.

Lòng ta vẫn vẹn nguyên: “Tiểu Lý từ, tỉnh trưng lại, tỉnh trưng lại!!!” (Ý bạn ấy nói bình tĩnh lại nhưng cô tình nói bậy bạ ấy)

Tiểu Lật từ: “Trưng tôi nát lâu rồi.”

Muốn chạy khóa thân: “Phiền các cô lịch sự chút được không? Lý từ, người cô đang nói là Lăng Tâm à?”

Tiểu Lật từ: “(Bầu môi) không phải cô ta thì còn ai vào đây nữa! Rõ ràng là vì không chiếm được An thần nên mới ghen tị với nữ thần nhà em, ngực nhỏ hẹp hòi đã đành, đây bụng to mà lòng như ruột gà ấy!”

Mái tóc phiêu bông: “Hai cô tranh một chàng, lại là một kịch bản máu chó nữa!”

Tiểu Lật từ: “Còn lâu ấy! Em phát hiện ra nhé, An thần thực sự rất thích nữ thần nhà em, nhưng hình như nữ thần nhà em không có cảm tình với An thần mấy đâu. Chẹp chẹp, nữ thần nhà em quá cao tay luôn, ngay cả An thần cũng phải ngoan ngoãn nghe lời!”

Muốn chạy khóa thân: “Tiểu Lý từ, cô hoàn toàn rút chân ra khỏi đảng An thần rồi! Khinh bỉ cô!”

Tiểu Lý cầm di động cười ha hả, dù sao An thần và nữ thần cũng là một đôi, cô bảo vệ nữ thần, chắc chắn An thần sẽ không ghen đâu.

Quay phim xong, Lâm Nhược cũng không trở về lều vải ngay mà cầm một chiếc túi to cùng một ít bánh ngọt đi xa ra ngoài.

Cô nàng này, đêm hôm rồi còn chạy lung tung, không sợ gặp nguy hiểm à?! An Tiệp luôn đi theo cô khế nhủu mầy, nhưng vẫn im lặng đi theo không nói

gi.

Lâm Nhựt đã ra ngoài phạm vi của đoàn làm phim, lục lọi trong túi một lúc mới lôi ra một cái bẫy đã được gài sẵn bánh ngọt, đặt bên cạnh rồi chậm rãi ngồi chờ con mồi sa bẫy.

An Tiệp ngồi xuống cạnh Lâm Nhựt hỏi: “Em định bẫy cái gì đấy?”

“Chuột.” Lâm Nhựt đứng dậy, tự nhiên kéo tay An Tiệp: “Bọn chuột thông minh lắm, chúng ta trốn xa một chút, nếu không chúng sẽ không tới đâu.”

“Em định bắt chuột dọa Lăng Tâm à?” Quả nhiên, tính cách của cô gái này vẫn luôn không chịu thiệt thòi như thế. An Tiệp khẽ cười.

“Đâu đơn giản thế. Ôi, tôi cũng thực sự rất bó tay với bản chất có thù tất báo của mình, nhưng chết cũng không thay đổi được ấy.” Lâm Nhựt ngồi xuống mặt cỏ.

Trên bầu trời đầy sao, mặt trăng như chiếc mâm bạc treo trên không trung, dải ngân hà ả ả hiện hiện, tô điểm thêm cho bầu trời đen sâu thẳm, đẹp y như một tấm ảnh động có hiệu ứng đặc biệt vậy.

An Tiệp ngồi cạnh cô, nghiêng đầu ngắm nhìn khuôn mặt nhỏ xinh đẹp tuyệt trần của cô dưới ánh sao, cả cõi lòng như dịu đi. Ngón tay thon dài bắt giắc phủ lên khuôn mặt nghiêng của cô, đầu ngón tay dịu dàng lướt qua đường viền khuôn mặt cô, cuối cùng dừng lại ở cái cằm nhỏ xinh xắn.

“Lâm Nhựt, tôi muốn hôn em.” Câu nói còn chưa dứt, An Tiệp đã hôn lên cánh môi ửng hồng như cánh hoa của Lâm Nhựt.

Đầu lưỡi lướt qua cánh môi mềm mại, đàn hồi y như chiếc bánh pudding mát lạnh, vừa thơm vừa tròn mịn rất ngon miệng.

Lâm Nhựt không ghét nụ hôn của An Tiệp, hơi ngẩng đầu tí mĩ đáp lại.

Hai đầu lưỡi quấn quít lấy nhau, y như lửa gần rơm, lập tức bùng cháy.

Hơi thở của An Tiệp dần trở nên hỗn loạn, thu tay về ôm lấy eo Lâm Nhựt như muốn ép chặt cô vào trong máu thịt của mình.

Cảm nhận được sự biến hóa của cơ thể An Tiệp, trong đầu Lâm Nhựt đột nhiên xuất hiện hai chữ “đã chiến”, mặt chợt đỏ ra.

“An Tiệp, nếu còn hôn nữa thì con chuột tôi khó khăn lắm mới dụ tới được sẽ chạy mất.” Hơi thở cũng Lâm Nhựt cũng không mấy bình tĩnh, hai mắt như tỏa sáng dưới ánh sao, đẹp lung linh lại phủ thêm một lớp sương mờ ảo.

“Lâm Nhựt, em cũng không ghét tôi, vì sao không thể ở bên tôi?” An Tiệp hôn nhẹ vào chóp mũi Lâm Nhựt,蹭蹭 vào trán cô, nhỏ giọng hỏi.

Lâm Nhựt chăm chú nhìn khuôn mặt tuấn tú như thần tiên của người đàn ông ưu tú này. Không thể phủ nhận, dù là kiếp trước hay kiếp này, cô cũng đều không ghét anh, thậm chí còn rất yêu thích.

Lâm Nhựt chủ động ghé sát lại gần, hôn nhẹ lên khóe môi An Tiệp.

Hết chương 18.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Ra ngoài xã hội, đã nợ là phải trả!

Trong mắt An Tiệp chợt lóe sáng vẻ ngạc nhiên vui sướng, chăm chú nhìn sâu vào ánh mắt sáng như sao của Lâm Nhựt.

“An Tiệp, có đôi khi tôi rất nghi ngờ, liệu có phải anh yêu thầm tôi từ lâu rồi không?” Lâm Nhựt vỗ vỗ váy đứng dậy, cười kiêu ngạo, rồi đi về phía con chuột đã mắc bẫy, đã quấy đạp ầm ĩ trong túi nylon.

An Tiệp nghiêng răng ken két, cô nàng giảo hoạt này!!!

Hai người cùng quay về nơi dựng trại của đoàn làm phim, Lâm Nhựt cầm chiếc túi to đựng con chuột bên trong, lẳng lặng tiến lại gần lều của Lăng Tâm, nháy nháy mắt với An Tiệp, cắt một lỗ nhỏ ở góc lều rồi thả con chuột vào.

“10, 9, 8, 7, 6, 5...”

“A! Chuột! Có chuột! A!!!” Tiếng kêu thảm thiết thê lương của Lăng Tâm vang lên.

An Tiệp tận mắt nhìn thấy vẻ mặt của Lâm Nhục biến đổi từ vẻ vui sướng trên nỗi khổ của người khác sang lo lắng quan tâm chỉ trong chớp mắt. Cô bước vài bước ra khỏi chỗ tối, xông vào trong lều của Lăng Tâm.

“Tâm nhi, sao thế?” Lâm Nhục bước nhanh vào trong.

Lăng Tâm vừa chạy loạn khắp nơi vừa sợ hãi hét ầm ĩ trong lều, vừa nhìn thấy Lâm Nhục, cô ta cũng chẳng thèm quan tâm người ta là bạn hay thù, vội vàng lao tới như nhìn thấy vị cứu tinh: “Chị Lâm Nhục, có chuột, cứu em! A!!!”

Chân Lâm Nhục lệch đi một chút, hơi tránh ra khỏi chỗ đứng ban đầu một cách cực kỳ kỳ xảo, Lăng Tâm lập tức lao vào khoảng không, chân không kịp dừng lại, liền ngã ‘rầm’ một cái xuống đất.

Lăng Tâm sợ con chuột, con chuột lại sợ tiếng hét ầm ĩ của cô ta. Lều bị bịt kín hết, nó không chạy ra ngoài được, nên cũng chạy tán loạn bên trong lều.

Lăng Tâm vừa ngã xuống, lại vừa vịn dụng cụ vào con chuột chạy đúng đến chỗ này. Con chuột sợ hãi giờ vuốt lên, cào mạnh vào mặt Lăng Tâm một cái rồi kêu chít chít tiếp tục chạy trốn.

“A!!!” Tiếng hét của Lăng Tâm càng trở nên thảm thiết hơn, đánh thức hết mọi người trong đoàn, tất cả đều vội vàng mặc quần áo rồi chạy về phía này.

“Sao thế? Lại xảy ra chuyện gì vậy?” Cả khu dựng trại dần dần ồn ào lên.

Lâm Nhục khẽ cười, tiện tay cầm một chiếc dép của Lăng Tâm, vừa đánh xuống vừa hô: “Con chuột chết tiệt! Đừng có chạy! Đánh chết mày này!”

Lăng Tâm sợ hãi ngồi bệt xuống đất, hai tay ôm lấy mặt, nước mắt vòng quanh, mông còn bị chiếc dép kia ‘vô tình’ đập cho vài cái nhưng cũng không kêu ca gì.

An Tiệp cảm thấy cũng đã đủ rồi, liền vén màn bước vào lều đầu tiên. Con chuột vừa nhìn thấy ánh sáng, liền chạy vèo một cái ra cửa, nhanh chóng bỏ cả lên mu bàn chân trợ lý của Lăng Tâm rồi chạy biến mất.

“A! Chuột!” Trợ lý của Lăng Tâm cũng nhảy dựng lên, hét ầm ĩ.

Mấy nữ diễn viên khác vừa nghe thấy ‘chuột’ cũng hơi sợ hãi không dám lại gần. Nam diễn viên thì ngại đó là lều riêng của Lăng Tâm nên cũng không thể mặt dày bước vào được, chỉ đứng bên ngoài nhìn quanh.

Lâu Kiều không bước vào, đứng ngoài cửa hỏi: “Lăng Tâm sao rồi?”

Lâm Nhục vừa đỡ vai Lăng Tâm vừa đáp: “Không sao, sợ hãi chút thôi. Nghi ngơi một lát chắc là sẽ ổn. Có điều mặt Tâm nhi bị chuột cào, phải bôi thuốc khử trùng một chút.”

Chuyện Lăng Tâm bị chuột cào hoàn toàn nằm ngoài kế hoạch của Lâm Nhục. Cô ta sợ hãi đến tái mặt, toàn thân run lên, hơi ngẩng đầu nhìn An Tiệp bằng ánh mắt đáng thương, yếu đuối, muốn tìm kiếm sự an ủi của anh.

An Tiệp không thèm để mắt đến, quay ra nói với mọi người bên ngoài: “Chỉ là một con chuột thôi mà. Không có gì đâu. Mai còn phải quay tiếp, mọi người về nghỉ trước đi!”

Quả thật mọi người cũng đã buồn ngủ không mở được mắt ra rồi, nói vài câu tỏ vẻ quan tâm sau đó đều quay về lều của mình để ngủ.

Mọi người đi hết, tâm trạng hoảng hốt của Lăng Tâm dần bình tĩnh lại, đầu óc hỗn loạn cũng dần tỉnh táo hơn.

Cô ta giữ chặt lấy cổ tay Lâm Nhục, giọng đầy vẻ căm hận: “Chính cô thả chuột vào đúng không? Chắc chắn là cô!”

Mọi người đi rồi, Lâm Nhục cũng chẳng thèm đóng kịch nữa, cầm lấy cánh tay Lăng Tâm, hơi dùng sức giật mạnh tay cô ta ra, cong môi cười, đáp: “Lăng Tâm, ra ngoài xã hội ấy mà, nợ thì phải trả!!!”

Lăng Tâm chột trợn trừng mắt. Không biết vì sao, nhưng rõ ràng Lâm Nhục đang cười, mà cô ta lại cảm thấy nụ cười đó vô cùng u ám, khiến cô ta nhìn mà trong lòng cũng run lên sợ hãi.

Lăng Tâm quay sang nhìn An Tiệp, nức nức nở nở nói: “An ca, anh nhìn xem, đây là bộ mặt thật của Lâm Nhục. Một người phụ nữ nhỏ nhen xấu xa như vậy, vốn không xứng với anh.”

An Tiệp khẽ nhủ thầm, mắt đầy vẻ căm ghét: “Lúc mà cô dám giờ tay tát tiểu Nhục một cái, còn dám giả vờ ngã để vu oan cho cô ấy, cô có nghĩ sẽ có hậu quả thế nào không? Dù tiểu Nhục không ra tay, tôi cũng sẽ ra tay! Cô hẳn là nên cảm ơn vì tiểu Nhục đã ra tay trước tôi!”

Cơ thể Lăng Tâm bắt đầu run lên! Lâm Nhục ra tay cũng chỉ là dọa cô ta, đánh cô ta hai ba cái. Nhưng nếu như là An Tiệp ra tay, chỉ e cô ta sẽ không bao giờ tồn tại được trong giới này nữa!!!

“Em có gì kếm cô ấy chứ?” Lần này Lăng Tâm thực sự khóc vì đau lòng. Cô ta thực sự thích An Tiệp, không phải như mấy người có ý đồ muốn bám

vào anh để tiến thân, mà là thật lòng yêu thích.

“Cô vốn không thể so với cô ấy.” An Tiệp kéo tay Lâm Nhược sang, đưa người đi ra khỏi lều vải.

Hoàn toàn không thể so sánh! Vì trong mắt anh, cô hơn tất cả mọi thứ, còn Lăng Tâm thì chẳng là gì cả!

Không phải An Tiệp kiêu ngạo lạnh lùng, mà tình yêu, vốn phải là như thế!

Lăng Tâm nằm gục xuống thảm, đầu đón khóc òa lên.

Lâm Nhược dùng ngón tay gãi nhẹ vào lòng bàn tay An Tiệp: “Cô ta thích anh thật lòng, so với những người phụ nữ muốn bám vào anh để tiến thân, thì cũng coi như không tệ lắm.”

“Đối với tôi, người khác thích tôi thật lòng hay muốn bám vào tôi cũng chẳng có gì khác biệt.” An Tiệp siết chặt tay Lâm Nhược, “Đến lều của tôi nhé?”

Lâm Nhược nhìn chăm chăm vào mắt anh, chớp chớp hai cái, rồi chợt cười ha hả, nhân lúc An Tiệp không kịp phản ứng, cô liền vùng ra khỏi bàn tay anh, vừa đi về phía lều vải của mình, vừa quay lưng về phía An Tiệp, vẫy vẫy tay: “Chúng ta vẫn nên anh về nhà anh, ả về nhà ả thì hơn!”

An Tiệp tức tối nghĩ rằng, anh đã gọi ý rõ ràng như thế rồi, không tin cô nàng giáo hoạt đó không hiểu.

Rõ ràng đã có thể chủ động hôn anh rồi cơ mà?!!!

Ôi!!!

Cuối cùng, An Tiệp chỉ thờ dài bó tay. Tay phải đáng thương ối, đêm nay lại bắt mầy phải thiệt thòi rồi. Cô nàng đáng ghét, chờ một ngày nào đó, nhất định anh sẽ khiến cho cô ba ngày không xuống giường được mới thôi!!!

Một đêm ngon giấc.

Sáng hôm sau, Lâm Nhược chỉ có một cảnh quay, sau khi hóa trang trong phòng trang điểm xong, lại nghe thấy bên ngoài xôn xao ồn ào hẳn lên.

Tiểu Lý ra ngoài nghe ngóng một vòng, lại lo lắng quay trở lại.

Lâm Nhược vừa dặm thêm phấn lên mặt, vừa nhìn tiểu Lý qua gương trang điểm, hỏi: “Cái vẻ mặt như cát giấu bí mật động trời này là sao hả?”

Tiểu Lý ngập ngừng không biết phải nói thế nào: “Chị Lâm Nhược, ngoài kia... có người đến thăm đoàn làm phim.”

“Không phải chuyện này rất bình thường sao?”

“Thăm đoàn làm phim thì rất bình thường. Nhưng người đến thăm hôm nay lại không được bình thường lắm ạ.” Tiểu Lý vỗ trán, “À, không phải là không bình thường... mà là không tầm thường.”

“Rốt cuộc là ai chứ?” Lâm Nhược dừng tay, quay lại nhìn tiểu Lý, cười hỏi.

“Là... ôi giờ ối... là Đồng Luân Đồng thiên vương ạ!” Tiểu Lý cắn răng đáp, “Hon nữa, Đồng thiên vương còn nói là đến để thăm chị!”

Lâm Nhược nhướn mày: “Tôi và hần đầu có một xu quan hệ nào, đến thăm tôi làm gì?”

Hết chương 19.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Tình địch của An thiên vương đến?!

“Nhược nhi, em nói vậy làm anh đau lòng quá.” Màn cửa phòng hóa trang bị mở ra, Đồng Luân cầm một bó hoa lily bước vào.

Khuôn mặt của hần rất góc cạnh, ngũ quan sắc nét. Vì là con lai, nên hai tròng mắt hần rất sâu, khi nhìn chăm chăm vào người ta, sẽ khiến người ta có ảo giác như hần rất thâm tình.

Tiểu Lý liếc nhìn Lâm Nhược một cái, Lâm Nhược cười với cô ấy. Tuy vẫn do dự không muốn, nhưng cuối cùng tiểu Lý vẫn đi ra ngoài.

“Nhược nhi, anh rất đau khổ.” Đồng Luân ôm bó hoa lily, từ từ bước tới, “Từ sau khi chúng ta xa nhau, anh không thể tập trung làm việc được, bất tri bất giác lại nhớ đến em, nhớ tới từng li từng tí những hình ảnh khi chúng ta bên nhau.”

Nói xong, Đồng Luân đưa tay ôm lấy vai Lâm Nhược: “Nhược nhi, anh yêu em, hãy tha thứ cho phản ứng chậm chạp của anh, quay về bên anh được không?”

Nếu là Lâm Nhược trước đây mà nghe được những lời này, chắc chắn sẽ lập tức òa khóc rồi nhảy bổ vào lòng Đồng Luân. Mà Đồng Luân mở rộng hai tay ra, cũng thực sự chứng minh hẳn tin rằng chỉ như vậy cũng đủ để hẳn làm Lâm Nhược động lòng.

Cô gái này yêu hắn đến chết đi được, chỉ cần hắn nói vài câu ngon ngọt, còn không lập tức quay về bên hắn sao?! Khóe môi Đồng Luân cong lên cười, An Tiệp, anh sẽ nhanh chóng cảm nhận được mùi vị bị phụ nữ đá như thế nào!!!

Đồng Luân tràn đầy tự tin, hoàn toàn không chú ý đến vẻ trào phúng trong mắt Lâm Nhược.

Lâm Nhược lật ngược tay khổng chế cổ tay của Đồng Luân, dễ dàng bẻ quặt lại một cái. Đồng Luân liền quay tròn như con quay. Đến khi kịp có phản ứng, thì một cánh tay hắn ta đã bị Lâm Nhược bẻ ngược ra sau lưng, gân cốt kéo căng vô cùng đau đớn.

Đồng Luân biến sắc: “Lâm Nhược, cô làm cái gì đấy? Buông ra!”

“Chính anh bảo tôi buông ra đấy nhé!” Lâm Nhược toét miệng cười, thật sự buông tay ra. Có điều, trước khi buông tay, cô còn hơi đẩy Đồng Luân về phía trước một chút, nhân lúc Đồng Luân chưa đứng vững, liền móc gót chân, đạp ‘bốp’ một cái, Đồng Luân mất thăng bằng, hoa hoa lệ lệ ngã cắm đầu xuống như chó liếm phân!

Mấy người lên nấp ở ngoài phòng hóa trang vừa nghe tiếng động này, vội vàng lao vào, thấy ngay Đồng Luân đang úp mặt xuống đất, ngực còn đè nát bó hoa lily xuống. Áo sơ mi trắng bị lấm bẩn, mái tóc dùng keo xịt để giữ kiểu tóc cũng bị vương mấy cánh hoa lên trên, thoạt nhìn vô cùng nhếch nhác thảm hại.

Mọi người vừa xông vào vội đưa tay lên che miệng, kiểm chế để không hét lên, trong lòng thầm hối hận vì đã lao vào đây.

Lâm Nhược đặt hộp phấn xuống, giả vờ giả vịt bước tới hỏi: “Ôi trời, Đồng thiên vương, sao anh lại bất cẩn thế? Ồ? Còn chảy máu nữa à? Không phải anh cần vào lưỡi đẩy chứ?” Lâm Nhược tròn trừng mắt ra vẻ kinh ngạc.

Đúng là Đồng Luân cắn vào lưỡi thật, vừa động một chút đã đau đến mức hít khí lạnh, nhưng vì có những người khác lao vào nên hắn vẫn phải giữ phong thái tao nhã của mình.

Đồng Luân cắn chặt răng đứng dậy, lướt mắt nhìn một vòng mấy người đang đứng trong phòng hóa trang, rồi bước nhanh ra ngoài.

Tiểu Lý lẽ lưỡi, rồi vội vàng vọt tới bên Lâm Nhược, nhỏ giọng hỏi: “Chị Lâm Nhược, sao Đồng thiên vương đang yên đang lành lại bị ngã? Hơn nữa, có vẻ ngã không nhẹ đâu, mặt biến sắc luôn rồi kìa?”

Mấy người kia là nhân viên chạy việc của đoàn làm phim, bình thường quan hệ với Lâm Nhược cũng không tệ. Vừa rồi tiểu Lý ra khỏi phòng hóa trang muốn đi tìm An thiên vương, kết quả là không tìm thấy người, lại lo Lâm Nhược bị Đồng thiên vương ức hiếp gây khó dễ này nọ, nên mới lôi mấy nhân viên của đoàn làm phim tới đây canh chừng bên ngoài, nếu có động tĩnh gì lập tức lao vào cứu Lâm Nhược ngay.

“Ừ.” Lâm Nhược gật đầu, ra vẻ thật thà nói: “Đầu óc không tốt, nên không đứng vững được, tự ngã thôi.”

Mấy người nhân viên của đoàn không hiểu gì cả, tiểu Lý lại phì cười thành tiếng. Cô biết chị Lâm Nhược tuyệt đối không phải người dễ bị bắt nạt mà. Đáng đời tên Đồng thiên vương gặp nạn.

“Tiểu Lý từ, cô cười ngây ngô cái gì thế?”

“Ha ha, không có gì không có gì, mọi người ra ngoài làm việc tiếp đi, lát nữa phải xong bối cảnh để quay rồi đấy.” Tiểu Lý đẩy mấy người kia ra khỏi phòng hóa trang, quay đầu nháy mắt với Lâm Nhược: “Chị Lâm Nhược, không cần biết chị làm gì, em sẽ luôn ủng hộ chị!” Nữ thần, hãy chiếu ánh sáng hắc ám của chị lên người em đi!

Lâm Nhược cười, gõ nhẹ vào trán tiểu Lý: “Con nhóc quý này, quay về làm việc đi!”

“Ha ha.” Tiểu Lý ôm trán, “Chị Lâm Nhược, chị nghĩ nếu An thiên vương quay về mà biết Đồng thiên vương đến đây thì sẽ phản ứng thế nào ta?!” Ghen tuông cái kinh gì gì đó ấy, chà chà, thật đáng mong chờ!!!

Lâm Nhược cười không đáp.

Sáng sớm nay An Tiệp đã lái xe lên thị trấn, khi quay về lại vừa vặn gặp Đồng Luân đang đứng giữa đường vì xui xẻo bị hỏng xe.

Đồng Luân che miệng, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn An Tiệp.

Mặt An Tiệp cũng không chút thay đổi nhìn lại hắn.

Hết chương 20.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: An thiên vương ra tay

Trợ lý của Đồng Luân lập tức nở nụ cười thân thiện bước tới: “An thiên vương, xe của chúng tôi bị hỏng rồi, có thể phiền anh cho chúng tôi đi nhờ lên thị trấn được không?”

An Tiệp đeo kính râm dựa vào ghế lái, hơi nghiêng đầu nói: “Xe tôi không có chỗ ngồi trống.”

Trợ lý của Đồng Luân nghe vậy, khóe miệng run mạnh lên vài cái. Không có chỗ ngồi trống à? Thế ba ghế ngồi phía sau xe với ghế phụ lái kia là cái gì? Trợn mắt nói dối cũng không đến mức như vậy chứ?

“An thiên vương, ở đây đi động cũng bị mất sóng, chúng tôi không gọi xe cứu hộ được. Giờ cũng ra đến giữa đường rồi, dù quay về hay lên thị trấn đều xa cả, anh có thể giúp chúng tôi chút được không?” Trợ lý của Đồng Luân cúi đầu xuống nước năn nỉ.

“Thì ra các cậu cũng còn biết xe mình đang chặn giữa đường à?!” An Tiệp chậm rãi tháo kính râm xuống, “Vậy phiền hai cậu dịch xe sang bên cạnh để tôi đi qua chút.”

Cả cái xe Suvs to như vậy muốn dịch là dịch được sao? Anh nghĩ nó là xe đồ chơi à?! Mặt tay trợ lý của Đồng Luân nhăn lại như cái bánh bao, lo chết đi được! Từ sau khi đi theo Đồng thiên vương, dù là bất cứ lúc nào, cứ gặp phải An thiên vương là hắn ta chưa từng được đối xử tử tế, hắn có trêu chọc vào ai đâu chứ?!

“An thiên vương, anh thấy đấy, giờ cũng không còn sớm nữa.” Còn chần chờ nữa thì đừng nói là giữa trưa, có khi đến tối bọn họ cũng không quay về thị trấn được. Giữa nơi hoang vu vắng vẻ này, chỉ xảy ra chút chuyện nhỏ thôi cũng phiền phức to.

“Nên là các cậu mau tránh xe sang một bên đi, tôi còn vội về quay phim nữa.” An Tiệp lại đeo lại kính râm lên.

Trợ lý của Đồng Luân chỉ muốn gào lên khóc một trận. An thiên vương, xin ngài giờ cao đánh khẽ đi mà!

“An thiên vương, tâm trạng của anh có vẻ không được tốt lắm nhỉ?” Đồng Luân có chịu đau ở đầu lưỡi, cổ tui cười ra vẻ bình thần.

Đôi mắt sau kính râm của An Tiệp hơi nheo lại nhìn Đồng Luân, không nói gì.

“Ai chà, mà nghe nói An thiên vương còn có scandal với Nhược nhi đúng không nhỉ? Có điều, ngại quá, tôi mới là bạn trai thực sự của Nhược nhi.” Đồng Luân cười vô cùng gọi đòn: “Hơn nữa, vừa rồi tôi đã bàn bạc ổn thỏa với Nhược nhi rồi, để tránh xảy ra những hiểu lầm không đáng có, chúng tôi quyết định sẽ công khai tình cảm của mình. Vì thế, An thiên vương này, thật ngại quá.”

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của An Tiệp, trong lòng Đồng Luân thầm sung sướng! An Tiệp, không ngờ cũng có ngày anh bị tôi dè chừng lại phải không?!

Trợ lý của Đồng Luân đứng bên cạnh nghe vậy chỉ muốn lao tới bịt mồm Đồng Luân lại. Quậy phá cái gì thế, áp suất không khí xung quanh đều giảm mạnh rồi, tôi còn có cảm giác như đang đứng giữa mùa đông giá rét đây này! An thiên vương sẽ không đánh người chứ? Hắn là vẫn phải giữ hình tượng của mình đúng không?!

Nhưng sự thật chứng minh rằng, trợ lý của Đồng Luân vẫn còn ngây thơ lắm.

An thiên vương là ai nào? Đương nhiên là người có thể vừa ra tay đánh người, lại vừa giữ trọn vẹn hình tượng của mình.

Đồng Luân đứng dựa vào cửa xe, đắc ý vênh mặt lên, căn bản không hề nghĩ đến An Tiệp sẽ đột ngột mở cửa xe ra, hơn nữa còn mở cực kỳ nhanh, hoàn toàn dùng cánh cửa xe như vũ khí lợi hại vậy.

“Rầm”, cửa xe bị mở mạnh ra đẩy Đồng Luân ngã nhào sang một bên, đập phịch mông xuống đất.

Bụng bị một lực va chạm lớn đập vào khiến hắn đau quặn lên. Đồng Luân ngẩng đầu u ám nhìn An Tiệp.

“A? Đụng phải cậu à?” An Tiệp hơi cúi người xuống, đưa tay phải về phía Đồng Luân, “Sao lại không có mắt mà đứng cạnh cửa xe thế? Mau đứng dậy đi!”

Vừa rồi bị đẩy bất ngờ trong lúc đang nói chuyện, không kịp đề phòng, nên răng cũng cắn lại vào đúng vết thương trên đầu lưỡi. Đồng Luân đau đến nghẹn thở, cắn bản không nói được thành lời, mặt đen lại đưa tay ra nắm lấy tay An Tiệp định đứng dậy.

Cổ tay An Tiệp xoay một cái, vô cùng khéo léo buông lỏng tay Đồng Luân ra. Đồng Luân vừa được kéo lên lưng chừng, lại tiếp tục đập phịch xuống đất. Hơn nữa, không hiểu vì sao vừa rồi vẫn còn là mặt cỏ êm ái, đột nhiên bây giờ lại nhảy ra thêm một hòn đá sắc nhọn nữa.

“Ui da!” Mông Đồng Luân bị đâm đau nhói, nhưng vì thể diện nên không muốn kêu đau thành tiếng, đành phải cắn răng nhịn xuống.

“Ngại quá, trượt tay!” An Tiệp bình tĩnh rút tay lại, đút vào trong túi quần, quay người bước lên xe.

Tên khốn kiếp nham hiểm, xảo quyệt này, không biết đám fan hâm mộ nhìn thế nào mà nghĩ anh ta thanh cao lịch lãm chứ? Rắm thôi ầy!!!

An Tiệp vất một tay lên cửa kính xe, hỏi trợ lý của Đồng Luân: “Tôi phải về quay phim, có cần tôi đưa cậu quay trở lại đoàn phim không?”

“Tôi á?” Trợ lý của Đồng Luân ngẩn ra, chỉ tay vào mũi mình.

“Ừ.” An Tiệp gật đầu, “Nếu đi bộ thì dù là quay về đoàn phim hay là lên thị trấn hẳn là cũng phải đi đến tối mới tới.”

An thiên vương, tuy tôi rất cảm động vì sự quan tâm của anh, nhưng mà, hiện giờ thủ trưởng của tôi là Đồng thiên vương, xin anh đừng làm gia tăng chỉ số thù hận cho tôi nữa!!!

“À, cảm ơn An thiên vương, nhưng mà không cần đâu ạ.” Trợ lý của Đồng Luân lau hai dòng nước mắt, nói cảm ơn.

An Tiệp không nói thêm gì nữa, quay cửa kính xe lên, đảo tay lái một cái, xe Hummer ngang ngược lao thẳng xuống bãi cỏ, rồi phóng đi thẳng.

Đồng Luân nghiêng răng nghiêng lợi, An Tiệp, mày chờ đấy!!!

“Đồng ca, hay là chúng ta khóa xe lại rồi vừa đi vừa bắt xe được không?” Trợ lý vừa nói vừa kéo Đồng Luân dậy, “Chưa biết chừng sẽ gặp được xe đi qua ngay thôi.”

“Tôi như thế này rồi còn đi đi cái gì nữa!” Mặt Đồng Luân đen như đất nồi, “Cậu chạy lên thôn bên cạnh, gọi xe quay lại đây đón tôi!”

Trong lòng trợ lý cũng hơi oán giận, nhưng kẻ nào trả tiền lương thì kẻ đó to nhất: “Vâng, vậy Đồng ca ngồi trên xe chờ em một chút.”

“Đội đã! Cậu mua giúp tôi một chai rượu ngon, thêm một bó hoa lily nữa, sau đó đi đến shop người lớn mua giúp tôi cái này!” Đồng Luân cúi đầu nói nhỏ tên thuốc vào tai trợ lý.

“Đồng ca, cái đó... không ổn lắm đâu ạ!” Trợ lý khẽ nhủ mày.

“Có nhớ thỏa thuận bảo mật mà trợ lý phải ký không? Tôi bảo cậu làm việc gì thì lo mà làm cho ổn thỏa, những chuyện khác đừng có nói nhiều.” Đồng Luân nhắc chân khắp khiêng bước vào xe, “Cái nơi thối nát gì thế này, chỗ nào cũng có muỗi. Tốt nhất là cậu nên quay lại trước 6h tối! Còn nữa, phải mua cho được mấy thứ quan trọng kia!”

Lâm Nhược, An Tiệp, chúng ta cùng chờ xem!!!

Hết chương 21.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tình trạng của Lâm Nhược không bình thường

Hôm nay không có cảnh quay của Lăng Tâm, nên cô ta cũng lên thị trấn từ sáng sớm, đến tối khi quay về, trong xe lại có thêm Đồng Luân.

“Đồng Luân ca, anh không vào khu dựng trại của đoàn phim thật sao?” Lăng Tâm quay sang hỏi Đồng Luân ngồi bên cạnh.

Trợ lý của Đồng Luân sang thôn bên cạnh mua đồ, lúc định gọi xe thì gặp được Lăng Tâm.

“Nếu tôi qua đó, chẳng phải bọn họ sẽ cảnh giác hơn một chút sao?” Trong bóng tối mập mờ, sắc mặt của Đồng Luân hoàn toàn bị sự nham hiểm bao phủ.

“Được. Em sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa giúp Đồng Luân ca, vậy Đồng Luân ca cũng đừng quên chuyện đã hứa với em đấy.” Lăng Tâm xoay bình thuốc nhỏ trong tay, rồi nâng ly nhấp một ngụm rượu vang, mày khẽ nhủ lại một chút, ở cái nơi nhỏ bé này, dù là mua loại rượu ngon nhất thì hương vị cũng vẫn rất kỳ quái không thuần khiết.

“Đương nhiên rồi! Chỉ cần cô giúp tôi đối phó với Lâm Nhược, sớm muộn gì An Tiệp cũng là người của cô!”

“Ha ha, vậy em gái xin chờ tin tốt của Đồng Luân ca.” Lăng Tâm trầm giọng cười, nâng ly rượu cộng ly với Đồng Luân, “Đồng Luân ca, chúc cho chúng ta hợp tác vui vẻ.”

Đồng Luân cũng cười, nhưng nụ cười đầy vẻ nham hiểm. Lâm Nhược, chờ lát nữa cô hoàn toàn thuộc về tôi, hơn nữa còn bị chụp ảnh khóa thân, để xem sau này cô có ngoan ngoãn nghe lời tôi không! Còn An Tiệp, bạn gái mày bị người khác đề lên, còn chụp ảnh quay phim lại, thế diện bị đập không nhẹ đâu nhỉ!!!!

Tương tượng đến phản ứng của Lâm Nhược và An Tiệp sau tối nay, Đồng Luân cảm thấy vô cùng sung sướng!

Đêm xuống, cảnh quay cuối cùng đã thực hiện xong, toàn thân Lâm Nhược đều vô cùng mệt mỏi. Vì lúc trước liên tiếp xảy ra chuyện, đoàn phim muốn đẩy nhanh tốc độ, nên phần quay của mấy ngày nay đều rất nặng nề, cô lại diễn hai vai cùng một lúc nên không có một ngày nghỉ ngơi nào.

“Mấy ngày nay mọi người vất vả quá. Hôm nay tôi có lên thị trấn mua đồ ăn đây, mọi người cùng tới ăn đêm đi!”

Mọi người mệt mỏi cả một ngày trời, bây giờ lại có đồ ăn ngon để ăn đêm nên ai cũng vui vẻ, ngay cả Lâu Kiều cũng nở nụ cười, khẽ gật đầu với Lăng Tâm.

“An ca, anh cũng đến nếm thử chút đi! Đây là món bánh của tiệm nổi tiếng nhất trên thị trấn đây, ăn ngon lắm!” Lăng Tâm niềm nở mời An Tiệp. Đến khi nhìn thấy Lâm Nhược, cô ta cũng như quên hết khúc mắc lúc trước, cười tươi mời mọc: “Chị Lâm Nhược, vất vả quá, chị cùng tới ăn chút gì đó đi.”

Cô ta lo An Tiệp sẽ chèn ép chết cô ta nên cố kiếm cảm tình sao? Lâm Nhược lẳng lặng liếc nhìn An Tiệp một cái.

An Tiệp nói nhỏ vào tai cô: “Tôi chẳng làm gì cả.”

Lâm Nhược nhướn mày, vậy đang yên đang lành Lăng Tâm lại tỏ ra quan tâm chăm sóc thế làm gì?

“An ca, chị Lâm Nhược, hai người mau tới đây đi, mọi người sắp ăn xong hết rồi này.” Thật ra, hiện giờ trong đoàn phim Thịnh Thế Trường An làm gì còn ai dám tranh giành đồ ăn của An Tiệp và Lâm Nhược, dù là thịt Đường Tăng thì cũng phải chủ động để phần lại hai miếng cho họ.

Nhưng đây là Lăng Tâm cô tình đùa vui để làm nóng không khí, trong giới nghệ sỹ này, có người nào không tinh ý, lập tức ồn ào đua theo cô ta.

Nếu mọi người đều ăn chắc hẳn Lăng Tâm cũng không giờ trò gì được.

Vì không muốn làm mọi người mất hứng, Lâm Nhược và An Tiệp cũng đi tới. Lập tức có người vồn vã đưa hai miếng bánh đặc sản của thị trấn sang. Lâm Nhược cắn một miếng, mềm mềm mịn mịn, ngọt mà không ngấy, ăn rất ngon, hơn nữa, quay phim đến tận nửa đêm, quả thực cô cũng hơi đói bụng.

Miếng bánh to bằng ba ngón tay chỉ ăn vài miếng đã hết. Không ăn thì không sao, ăn vào rồi Lâm Nhược lại càng cảm thấy đói hơn.

An Tiệp kín đáo đưa miếng bánh trong tay mình sang.

Lâm Nhược đón lấy, hỏi: “Anh không ăn à?”

“Không thích đồ ngọt.” An Tiệp lắc đầu, “Em đừng ăn nhiều như vậy, trong lều của tôi có thứ ngon hơn.”

“Có thật à?” Mắt Lâm Nhược sáng rực lên, ngày nào cũng ăn cơm hộp, cô sắp nhớ thịt đến chảy cả nước miếng rồi.

Trong mắt An Tiệp thoáng cười: “Gà quay, cùng với rượu trúc điệp thanh đặc sản của địa phương.”

“Quá tuyệt!” Lâm Nhược lập tức không chờ được nữa, cầm chiếc cốc giấy trên bàn, rót một cốc nước giò lên với mọi người, “Tôi hơi mệt, về nghỉ trước, mọi người cứ ăn thoải mái.”

“Chị Lâm Nhược, không cần đề ý đến bọn em, chị cứ đi nghỉ đi ạ.”

Lâm Nhược uống hết cốc nước rồi cười gật đầu đứng dậy rời đi. Còn về chuyện An Tiệp cũng rời đi theo cô thì mọi người đều đã nhìn quen rồi.

Từ sau khi công khai quan hệ, hầu như lúc nào An thiên vương cũng dính lấy Lâm Nhược.

Hừ, càng thể hiện tình yêu nhiều thì càng nhanh chia tay hơn thôi! Trong lòng các nữ diễn viên vừa cảm thấy hâm mộ, lại vừa ghen đến cháy ruột.

Ngay khi Lâm Nhược quay người đi, Lăng Tâm liền lặng lẽ cầm chai nước vừa mở ở trên bàn, cất đi, trong mắt chợt lướt qua chút sung sướng.

Lâm Nhược đi thẳng vào lều của An Tiệp. Ánh mắt An Tiệp đầy ý cười, lấy mấy thứ hôm nay vừa mua về ra. Gà quay, thịt bò trộn cay Tứ Xuyên, gói

tai lợn, còn có cả Trúc điệp thanh nữa.

Sau khi mua về, trừ gà quay, còn mấy món khác An Tiệp đều cắt trong thùng xốp, dùng đá giữ lạnh, nên bây giờ lấy ra ăn hơi mát mát lạnh lạnh rất ngon miệng.

“Toàn thịt là thịt! Ngon quá!!!” Lâm Nhựt không hề khách sáo, đưa tay gấp một miếng gỏi tai lợn cho vào miệng, đôi mắt xinh đẹp híp lại như đường chỉ.

“Biết ngay là em thèm ăn thịt mà.” Giọng nói của An Tiệp đầy vẻ cưng chiều, “Thử ly trúc điệp thanh đi, mùi vị rất tuyệt.”

“An Tiệp, tôi phát hiện ra là anh không chỉ hiểu tôi bình thường đâu.” Lâm Nhựt ăn một miếng thịt lại nhấp một ngụm rượu, thích thú không tả nổi.

An Tiệp chủ động phục vụ cô, xé gà quay, dùng dao nhỏ tách xương ra, đặt vào đĩa ở trước mặt Lâm Nhựt, thậm chí còn không quên rót đầy rượu cho cô.

Mục đích à? Chỉ có trong lòng An thiên vương là biết rõ nhất!!!

Lâm Nhựt ăn uống no say, lại cảm thấy toàn thân vô cùng mệt mỏi, hầu như không muốn động đậy. Hơn nữa, không biết có phải do rượu trúc điệp thanh khá nặng hay không, mà cô còn cảm thấy một ngọn lửa đang chậm rãi bốc lên trong bụng mình.

—o0o—

Tác giả: Các bạn muốn ăn thịt à? Thế thì đừng làm tàu ngầm nữa! Nếu không sẽ không có thịt ăn đâu!

Hết chương 22

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Bắt dân tặc!

Lâm Nhựt tin An Tiệp chắc chắn không phải là kẻ vô liêm sỉ như vậy, nhưng phản ứng của cơ thể cô lúc này thực sự không bình thường.

“Sao thế?” An Tiệp phát hiện ra sắc mặt Lâm Nhựt có vẻ không thoải mái, đặt con dao đang lọc xương xuống, hỏi.

“Bị bỏ thuốc.” Sắc mặt Lâm Nhựt sa sầm xuống.

Trong giới nghệ sỹ này, không phải cô chưa từng nhìn thấy nữ minh tinh hay sao nam bị bỏ thuốc. Mặc dù trong lòng mọi người đều biết rõ, nhưng ít nhiều gì cũng vẫn rất căm ghét nấy thủ đoạn đê tiện hèn kém này.

Tính cả kiếp trước và kiếp này, Lâm Nhựt tung hoành trong giới showbiz cũng được hơn mười năm gần hai mươi năm, nhưng đây là lần đầu tiên cô gặp tình cảnh này.

An Tiệp khẽ nhủ mày. Đúng là anh rất muốn dụ Lâm Nhựt lên giường, nhưng không cho phép kẻ khác dùng thủ đoạn bẩn thỉu để đối phó cô.

Hai người liếc nhìn nhau, trong lòng đều hiểu rõ đại khái cô bị bỏ thuốc lúc nào.

“Lăng Tâm cũng to gan thật, bao nhiêu người có mặt ở đó mà cô ta cũng dám xuống tay.” Trong mắt Lâm Nhựt hiện lên vẻ tàn độc, từ trước tới nay, cô chưa từng là người dễ bị ức hiếp, nếu Lăng Tâm đã dám dùng loại thủ đoạn hèn hạ này để hại cô, thì cũng phải chuẩn bị tốt tinh thần sẽ bị cô đáp trả ra trò!!!

An Tiệp nhớ lại một chút, nói: “Lúc ấy chỉ có mỗi chai nước khoáng trước mặt em là vừa mở ra, không có ai động vào. Tiểu Át, cậu chạy ra ngoài xem chai nước còn ở đó không?”

“Vâng!” Trợ lý kiêm vệ sỹ tiểu Át vẫn chờ bên ngoài lều vải lập tức ra khu vực quay phim. Các diễn viên ăn uống xong cũng chưa giải tán mà vẫn ngồi nói chuyện phiếm với nhau. Trên bàn, chai nước mà Lâm Nhựt vừa uống đã không còn thấy đâu nữa.

“An ca, chai nước kia bị lấy đi rồi.”

“Biết rồi.” Mặt An Tiệp không có chút cảm xúc nào, “Cậu và Đại Bình đi sang canh chừng lều của Lâm Nhựt, dù là ai vào cũng bắt lại!”

Tiểu Át và Đại Bình lập tức đi sang lều của Lâm Nhược, nấp trong chỗ tối. Lần này An ca thực sự nổi giận, không biết tên trướng thối nào sẽ gặp chuyện đây.

“Tôi quay về lều của mình đã.” Lâm Nhược kìm nén cảm giác khô nóng đang trào lên từ bụng dưới, đứng dậy bước ra ngoài.

“Em chờ ở đây đi, để tôi sang.” An Tiệp cầm cổ tay Lâm Nhược, giữ lại. Rốt cuộc cô gái này có biết đáng về hiện giờ của cô ấy cuốn hút người ta đến mức nào không? Biết rõ có người hãm hại mình mà còn dám tự đưa thân vào hòng sủng à?

“Yên tâm, chút thuốc nhỏ ấy chưa hạ gục được tôi! Tôi nhất định phải về để nhìn xem rốt cuộc ai cho Lăng Tâm mượn lá gan chó to như vậy!” Nói xong, Lâm Nhược lại quay đầu nheo mắt cười với An Tiệp, “Hơn nữa, không phải còn có anh bảo vệ tôi sao? Sợ gì chứ?!”

An Tiệp ngẩn ngơ, nhìn khuôn mặt mơ màng như say rượu đầy quyến rũ của Lâm Nhược, trong lòng anh lại cảm thấy như bị một con mèo tên Lâm Nhược cào mạnh cho một cái.

“Lâm Nhược, nếu em còn cứ tiếp tục vô thức quyến rũ tôi, thì đừng trách tôi lợi dụng lúc em gặp sự cố!!!” An Tiệp bước tới gần, cúi đầu ngậm lấy cánh môi đỏ sẫm như hoa của Lâm Nhược. Càng hôn, anh càng cảm thấy trong lòng trống trải, càng muốn giành lấy nhiều hơn.

Dưới tác dụng của thuốc, cái ôm siết và nụ hôn này thực sự quá kích thích đối với Lâm Nhược: “An... An Tiệp, chờ chút đã! Bất dâm tặc trước đã!”

An Tiệp cố gắng đè nén dục vọng nguyên thủy như con mãnh thú đang muốn đâm thủng lí trí mà lao ra, kiềm chế hơi thở nặng nề, nhéo mạnh vào lưng Lâm Nhược một cái.

Lâm Nhược khẽ bật cười, chủ động nắm lấy bàn tay to khô ráp của An Tiệp: “Đi thôi, đi bắt tên dâm tặc nào!”

Hai người bước trên những cái bóng của các lều vải khác, quay về lều của Lâm Nhược, Tiểu Át và Đại Bình nấp trong bóng tối nhìn thấy hai người đều gạt đầu chào.

“Tôi quay về lều vải nằm, dù là ai muốn bước vào lều của tôi, các cậu cứ hành hung trước một trận đã rồi nói sau. Dám hãm hại tôi, để xem tôi có đánh chết họ không!” Lâm Nhược hầm hừ hai tiếng rồi bước vào trong.

Tiểu Át hỏi: “An ca, bắt được người thì xử lý thế nào ạ? Tiêu diệt luôn sao?” Nói xong cậu ta còn đưa tay làm động tác cắt cổ.

Đại Bình đưa chân đạp cho Tiểu Át một cái: “Cái này mà còn phải hỏi à? Dám gài bẫy phu nhân tương lai của chúng ta, làm sao dễ dàng tha thứ cho họ được!”

Mặt An Tiệp rất âm u, nhìn bóng người đang lén lút hướng về phía này trong bóng đêm, nói: “Đúng thế, không dễ dàng bỏ qua được!” Món nợ cả lúc trước và bây giờ, đều phải tính toán rõ ràng với hắn!!!

Mọi người còn đang tán gẫu với Lăng Tâm ở khu vực quay phim, cả khu dựng trại này, trừ một số nhân viên bê đạo cụ của đoàn phim thỉnh thoảng đi qua ra, thì không còn ai khác nữa.

Đồng Luân cầm tấm bản đồ hướng dẫn đơn giản mà Lăng Tâm vẽ cho, chậm rãi tới gần lều của Lâm Nhược.

Còn chưa vén màn lên, hắn đã nghe tiếng hơi thở trầm thấp cố đè nén của Lâm Nhược vọng ra từ trong lều, khóe môi hắn nhếch lên một nụ cười dâm dăng.

Lâm Nhược, không phải cô luôn bo bo giữ mình trong sạch, không phải đêm tân hôn thì không chịu lăn lên giường ông đây sao?! Để xem hôm nay ông có chơi cô đến kêu cha gọi mẹ không!!!

Đồng Luân lấy cái máy ảnh mini ra trước, bật lên xong mới vén màn bước vào lều.

Nhìn Lâm Nhược đang không ngừng ngân nga, uốn éo người trên thảm vì tác dụng của thuốc, bụng dưới của hắn cũng như bốc lửa.

Đồng Luân nuốt nước miếng một cái, rồi đi về phía Lâm Nhược.

“Đồng Luân, sống yên lành không chịu lại cứ thích tự tìm rắc rối, xem ra vĩnh viễn mày cũng không học xong đạo lý này.”

Giọng nói lạnh băng của An Tiệp vang lên sau lưng. Đồng Luân còn chưa kịp phản ứng đã bị Tiểu Át khống chế hai tay, đè cả người xuống khiến hắn quỳ phịch một cái xuống đất.

“An Tiệp!” Đồng Luân tròn trừng mắt đầy vẻ kinh hoàng.

An Tiệp nửa ngồi xổm xuống, ngón tay túm lấy cằm Đồng Luân, lạnh lùng nói: “Lúc trước tao tha cho mày, là vì tao nghĩ Tạ Thiên thực sự thích mày. Nhưng vì thế nên mày cho rằng mày ghê gớm lắm sao?”

Ngón tay An Tiệp hơi dùng sức, ‘rắc’ một tiếng, cằm Đồng Luân bị anh bẻ lệch đi.

Đồng Luân đau đớn còn chưa kịp kêu thành tiếng, đã bị Đại Bình nhét thẳng một chiếc tất thối vào mồm.

Đồng Luân sợ hãi trốn tránh mắt, vì hân ý thức được, lần này dường như An Tiệp thực sự sẽ xử lý hắn!

“A a...” Đồng Luân ra sức giãy dụa muốn kêu cứu, chỉ tiếc là cằm bị bẻ lệch, nên miệng cũng không thể khép lại được.

“Giờ mới biết sợ à?! Muộn rồi!” Lâm Nhược đứng dậy, bước chân không tránh khỏi bị hụt hẫng. Tên khốn kiếp này vì muốn làm nhục cô nên mua thuốc kích dục loại mạnh nhất. Hiện giờ cả cơ thể cô nóng như lò lửa, trong bụng cũng như có ngàn vạn con kiến đang cào cào cắn xé, cực kỳ khó chịu.

Lâm Nhược đập một cước dẫm vào cổ Đồng Luân, nhờ tác dụng của thuốc và rượu trúc điệp thanh, nên bây giờ ánh mắt của cô gần như không có tiêu cự nữa, đầu óc cũng không còn tỉnh táo như vừa rồi.

“Lúc trước, tôi cứ nghĩ tuy cậu hơi ích kỷ một chút, nhưng cũng là kẻ hiểu biết, biết điều, làm bạn tán gẫu, đi du lịch cũng không tồi. Nhưng không ngờ, chỉ có mấy năm không gặp, mà cậu đã trở thành một tên khốn như thế này.” Lâm Nhược hơi khom người xuống, “Đồng Luân, mấy năm nay cậu sống trong bụng chó à?! Con mẹ nó, thật quá mất mặt!”

“Có điều, nghĩ đi nghĩ lại thì thấy cũng đúng. Lúc trước khi trộm đột nhập vào nhà tôi cướp giết, một thằng đàn ông như cậu còn có thể sợ đến mức vất chân lên cổ mà chạy, bây giờ hèn nhát thế này cũng dễ hiểu thôi. Chỉ tiếc cho chai Lafite năm 82 của tôi. Mời cậu uống, thà rằng cho chó uống còn hơn.” Người Lâm Nhược lão đảo một cái, An Tiệp nheo mắt, vội bước đến ôm eo cô, tránh để cô ngã xuống vì chân không có lực, đứng không vững.

Trong mắt của Đồng Luân bị đập dưới đất lúc này đã chỉ còn lại vẻ hoảng sợ!

“Tạ... Tạ Thiên?!”

Hết chương 23

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: An thiên vương, ăn hay không ăn?

Lâm Nhược rút chiếc tất thối trong miệng Đồng Luân ra.

Toàn thân Đồng Luân lúc này đã bị cảm giác sợ hãi bao phủ, ngẩng đầu nhìn Lâm nhược, run giọng nói: “Tạ... Tạ Thiên... cô là Tạ Thiên.”

“Không! Không thể nào! Tạ Thiên chết từ 5 năm trước rồi. Làm sao ở đây được! Không thể nào! Không thể nào!” Mặt Đồng Luân trắng bệch, đáng vẻ y như gặp ma giữa ban ngày.

Hiện giờ suy nghĩ của Lâm Nhược đã trở nên rất mơ hồ, hai chân cũng nhũn ra đứng không vững nữa, dồn hết cả trọng lượng vào lòng An Tiệp. Nhìn sắc mặt trắng bệch vì sợ hãi của Đồng Luân, cô cười ha ha đầy xấu xa: “Mặt mũi tôi cũng đâu có hung dữ gì, thế mà cũng dọa được cậu sợ đến mức này. Đúng là vô dụng!” Nói xong, cô lại ngẩng đầu nhìn An Tiệp, “An Tiệp, có phải anh đã sớm phát hiện ra rồi không? Cho nên mới đối xử với tôi đặc biệt như thế. Chẳng lẽ trước kia anh vẫn luôn yêu thầm tôi sao?”

Sau khi sống lại, Lâm Nhược cũng chưa từng có ý định giấu diếm gì. Có điều, người bình thường hầu như sẽ không tin tưởng vào chuyện sống lại này, nên dù những người quen biết cô sẽ ngạc nhiên, nhưng chắc chắn không có ai nghĩ đến cô chính là Tạ Thiên. Đương nhiên, thỉnh thoảng cũng sẽ tồn tại những người không như bình thường. An thiên vương chẳng hạn.

An Tiệp nhìn vào đôi mắt như nước hồ thu của cô gái trước mặt, cánh tay đang ôm eo cô bỗng siết chặt lại, nhẹ giọng nói: “Đúng thế!” Vì thích em, nên mới bước chân vào giới showbiz này, cuối cùng, vì muốn tưởng niệm em, nên mới ở lại tới tận bây giờ. Đến ngày hôm nay, tất cả những nơi em đã từng đến để quay phim, tôi đều đã đi qua. Khi tôi đang chuẩn bị quên em đi, rồi khỏi giới giải trí, em lại dùng khuôn mặt xa lạ nhưng vẫn mang phong cách phóng túng tùy hứng quen thuộc đến tận xương tủy ấy, một lần nữa bước chân vào sinh mạng của tôi. Lần này, dù thế nào tôi cũng sẽ không buông tay nữa! Có điều, những lời này hiện giờ chưa thể nói cho em biết được.

Không ngờ An Tiệp lại thẳng thắn thừa nhận như thế, khiến chính Lâm Nhược cũng ngạc nhiên ngẩn cả người: “Tôi chỉ nói đùa thôi mà, anh cũng thế đúng không?” Kiếp trước quan hệ của cô và An Tiệp chỉ giới hạn ở mức cùng quay chung với nhau một bộ phim, sau đó không hề xuất hiện cạnh nhau lần nào nữa, nhìn thế nào cũng không giống như kiểu vừa tiếp xúc đã tóe lửa tình! Hơn nữa, tính cô vốn phóng túng, thoải mái, thích tự do, nếu là yêu thật, chỉ sợ với bản chất của cô, có lẽ tránh còn không kịp.

An Tiệp không trả lời, mà nói với Tiểu Át và Đại Bình ở bên cạnh: “Đưa Đồng Luân xuống xử lý đi.”

“Vâng, An ca!”

“An Tiệp, đây là xã hội pháp chế, giết người là phạm pháp! Nếu trợ lý của tao phát hiện ra tao mất tích, nhất định sẽ báo cảnh sát! Mày dám giết tao à?!” Người Đồng Luân đã run lên cầm cập, đến giờ hẳn ta mới ý thức được, An Tiệp không phải là người mà hẳn có thể chọc vào.

Tiểu Át nhét thẳng tất thối vào miệng Đồng Luân, bịt miệng hẳn ta lại: “Cầm còn không khép lại được, nói cũng chẳng rõ lời, y như ma gào áy!”

Đại Bình cũng lườm hẳn một cái khinh bỉ: “Nghĩ cái gì thế không biết! An ca là siêu sao thiên vương, đâu phải ông trùm xã hội đen? Giết ai chứ?! Hơn nữa, với một tên oắt con như mày, cần An ca phải tự ra tay sao?! Đi mau!”

Tiểu Át và Đại Bình đưa Đồng Luân ra khỏi lều vải.

“Anh định xử lý Đồng Luân như thế nào?”

“Ít nhất cũng khiến hẳn sau này không thể xuất hiện trước mặt chúng ta, cũng không thể nói ra bí mật của em được.”

Lâm Nhược nhún vai không quan trọng: “Hắn cứ thử nói ra đi xem ai tin. Thậm chí còn có thể giúp tôi làm nóng tên tuổi, tội gì không làm!”

“Vậy còn Lăng Tâm, em định xử lý thế nào?”

“Ha ha, thế nào thì cũng phải chờ quay Thịnh Thế Trường An xong rồi tính sau. Nói gì thì nói, tôi cũng không thể để người ta phá hỏng tác phẩm của Lâu Kiều được.”

Cánh tay An Tiệp siết chặt thêm hai phần, hai mắt nheo lại: “Em đối xử với Lâu Kiều rất đặc biệt nhì?”

“Nói thế nào nhì? Có thể coi như là bạn rất thân, vui chơi với nhau được lại hoàn toàn không có gánh nặng tâm lý gì áy! Chẳng phải hai người cùng là bạn thân sao?” Vừa nói, Lâm Nhược vừa quay người lại đối mặt với An Tiệp.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, cánh tay Lâm Nhược chậm rãi đặt lên cổ An Tiệp, híp mắt cười như con cáo nhỏ thành tinh: “An thiên vương, xung quanh đây không có cái bệnh viện nào cả, không biết anh có tình nguyện làm thuốc giải của tôi không?”

Giọng nói khàn khàn ngàn xoay vạn chuyển chui vào tai, làm tim An Tiệp đập mạnh lên, khó chịu y như bị mèo cào mèo cắn.

“Lâm Nhược, bây giờ em đang coi tôi là thứ gì đây? Là bạn tình muốn chơi trò tình một đêm sao?” An Tiệp rũ mi mắt xuống nhìn Lâm Nhược, ánh mắt đầy vẻ nguy hiểm.

“Đừng nản lòng thế mà!” Ngón tay Lâm Nhược chạy quanh vành tai và hai má của An Tiệp, “Dù là bạn tình, thì chắc chắn anh cũng sẽ là bạn tình được sủng ái nhất.”

“Lâm Nhược!” An Tiệp nghiêng rằng, cô gái này, không chọc anh tức chết thì không chịu thôi phải không?!

“Ừm?” Lâm Nhược thuận thế áp sát lại gần An Tiệp hơn, kiễng chân nhẹ hôn vào cái cằm hằn bóng của anh một cái, “Chẳng lẽ An thiên vương thực sự định thấy chết mà không cứu sao?”

An Tiệp không chế cảm xúc kích động trong lồng ngực, cũng thực sự tự cân nhắc lại. Nếu nói là anh không muốn có được Lâm Nhược, thì hoàn toàn là nói dối. Nhưng trong tình huống này, suy nghĩ của Lâm Nhược chẳng được mấy phần tỉnh táo, dù hai người bọn họ có thực sự xảy ra quan hệ thể xác đi chăng nữa, thì với tính cách đáng ghét của cô gái này, sau khi tỉnh táo lại, bước xuống giường chắc chắn sẽ phui tay đi mất. Nhưng đối mặt với sự cám dỗ của Lâm Nhược, ngọn lửa dục vọng trong cơ thể An Tiệp đã sớm bị châm lên từ lâu rồi.

Vì thế, ngủ hay không ngủ, đó là một câu hỏi rất nghiêm túc!

“Lâm Nhược, nếu chúng ta có quan hệ về thể xác, dù sau này em có chạy đến chân trời góc biển, anh cũng sẽ không thả em ra. Dù phải dùng thủ đoạn đê tiện đến mức trói nhốt em lại, anh cũng sẽ không chùn bước.” An Tiệp nâng cái cằm nhỏ xinh của Lâm Nhược lên, nghiêm túc nói, “Em đã suy nghĩ cẩn thận chưa?”

Lâm Nhược chớp chớp mắt hai cái, lập tức khàn giọng cười, sau đó rướn người hôn lên môi An Tiệp.

Con mãnh thú trong An Tiệp cuối cùng cũng phá lồng lao ra, gào thét muốn giành lấy nhiều hơn nữa.

“Lâm Nhược, đây là sự lựa chọn của chính em! Cuộc đời này, dù sống hay chết chúng ta cũng phải quấn lấy nhau!!!”

—o0o—

Tác giả: Hôn môi cũng không được, cho nên ngủ tắt đèn này này nọ nọ, mọi người không thể trách tôi được.

(Ý tác giả nói là trang Tiêu Tương kiểm duyệt truyện rất nghiêm ngặt, hôn môi cũng không được tả quá kỹ càng, vì thế các tình tiết trên giường, xin mời mọi người thỏa sức tưởng tượng. Còn chương sau, cả nhà biết rồi mà =)))) – Mẹ Cherry –)

Hết chương 24.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Sau đêm đầu!

Ngày hôm sau, Lâm Nhựt ngủ thẳng tới tận hai giờ chiều mới tỉnh lại, mặt trời chói chang nóng rực, nhưng trong lều vải, quạt điều hòa thổi gió mát rất thoải mái.

Cây quạt điều hòa này nhìn hơi quen mắt nhỉ? Không phải là quạt ‘ngư dụng’ trong lều của An thiên vương sao?

Lâm Nhựt day day mi tâm, những cảnh tượng tình cảm triền miên mãnh liệt đêm qua hiện lên trong đầu cô như những thước phim quay chậm. Từ thăm lên ghế dựa rồi sang bàn, chỉ thiếu mỗi nước lên nóc lều mà đánh đã chiến nửa thôi. Rốt cuộc là cô hay An Tiệp bị bỏ thuốc kích dục chứ? Làm gì mà mãnh liệt như vậy???

Hiện giờ cả vùng eo của cô đau nhức muốn chết đi được, chỉ cần vừa dùng sức một chút là hai chân lại run rẩy như nhũn cả ra.

“Chị Lâm Nhựt, chị dậy rồi à?! Mau ăn cháo đi này, vừa mới ướp lạnh xong.” Tiểu Lý bê bát cháo vén cửa lều đi vào, mặt cười mờ ám.

Lâm Nhựt nheo mắt, tối hôm qua quá điên cuồng, e rằng mấy lều trại quanh khu này đều nghe thấy tiếng động hết. Cô cũng không phải người dễ ngại ngùng, nhưng dù sao cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

“Tiểu Lý, mấy cảnh quay sáng nay đều quay xong hết rồi à? Có phải sắp đến lượt chị không?” Lâm Nhựt ngồi trên thảm đón lấy bát cháo, vừa húp vừa hỏi.

“An thiên vương đã xin phép đạo diễn Lâu rồi ạ. Hôm nay quay mấy cảnh của anh ấy và Lăng Tâm tiểu thư trước, để chị nghỉ ngơi thoải mái một ngày.” Tiểu Lý ngồi xuống cạnh Lâm Nhựt, vừa cười vừa đụng khế vào vai cô, nháy nháy mắt nói: “Chị Lâm Nhựt, An thiên vương quan tâm đến chị thật! Bát cháo này là do An thiên vương cố tình dậy từ sáng sớm lái xe lên thị trấn để mua về cho chị đấy!”

“Khụ khụ!” Lâm Nhựt bị sặc cháo, ho mạnh vài tiếng, khóe miệng run lên: “Con nhóc này, mấy thứ tốt thì không học, lại đi ngồi lê đôi mách thế hả?”

“Chà chà, không ngờ một người luôn bình tĩnh như chị Lâm Nhựt mà cũng có lúc thẹn thùng nha, hi hi hi.” Tiểu Lý cười trêu chọc, “Chị Lâm Nhựt, hôm nay tiểu Ngư xin nghỉ nên em phải trang điểm cho Lăng Tâm tiểu thư thay cô ấy, em đi trước đây. Nếu chị vẫn còn buồn ngủ, thì ngủ thêm một lát nữa nhé.”

“Không được cười.” Lâm Nhựt trợn mắt, “Đi đi, đi đi.”

Tiểu Lý đi rồi, Lâm Nhựt uống xong cháo lại nằm nghỉ chút nữa, nhưng không làm sao ngủ được, cuối cùng quyết định rời giường, mặc áo ngắn tay với quần vào rồi đi ra ngoài xem An Tiệp quay phim.

Hôm nay bối cảnh quay phim đã chuyển ra ngoài trời, bắt đầu quay mấy cảnh chiến tranh lớn, theo ý Lâu Kiều thì anh ta định xé chiều hôm nay sẽ quay luôn trận chiến ở Huyền Vũ Môn nổi tiếng nhất luôn, vì thế công việc vô cùng gấp gáp.

> có tổng cộng 20 tập, là lần đầu tiên trong suốt bao nhiêu năm trong nghề, Lâu Kiều bỏ phim điện ảnh để quay phim truyền hình, cũng là bộ phim truyền hình đầu tiên mà An Tiệp nhận vai. Chỉ hai yếu tố này thôi cũng đã đủ khiến > được mọi người vô cùng chú ý. Có điều, tính khí Lâu Kiều cũng nổi tiếng là cực cần nóng nảy ở trong giới showbiz, trừ lần xảy ra chuyện của Tô Xán ra, không còn phóng viên nào dám đến thăm đoàn phim nữa, nên mọi người chỉ có thể dài cổ mong chờ ngày đoàn phim > chính thức đăng tin quảng cáo.

Lâm Nhựt đội mũ rồi đi ra bối cảnh, nhân viên trong đoàn thấy cô đều chủ động cười chào hỏi. Thái độ của bọn họ đương nhiên rất bình thường, không có ai to gan như tiểu Lý mà dám trêu chọc Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt cũng cười chào lại họ, bình tĩnh, thoải mái đi đến bên màn hình giám sát.

Lâu Kiều dời mắt khỏi màn hình, cười gật đầu với nàng: “Ngồi không?”

“Cảm ơn.” Lâm Nhựt ngồi xuống cạnh anh ta.

Trên màn hình giám sát đang chiếu cảnh Lăng Tâm mặc một bộ váy dài màu xanh nước biển chạy về phía An Tiệp vừa chiến thắng trở về.

“Diễn xuất của Lăng Tâm hôm nay rất tệ, biểu cảm cứng nhắc, nhất là khi đối mặt với An Tiệp.” Lâu Kiều nhíu mày nói.

Cô ta có tật gật mình mà! Lâm Nhựt cũng không nói gì, chỉ chống tay dưới cằm cười khế.

“Cà An Tiệp nữa, hôm nay cậu ta bộc lộ khí thế quá mạnh mẽ!” Lâu Kiều nói tiếp, “Với cái khí thế đó của cậu ta, người diễn cùng làm sao có thể tập trung hoàn toàn để mà đối phó, phát huy diễn xuất của mình được nữa chứ? Chắc chắn là tên kia cố tình! Không biết ai kích thích cậu ta nữa.”

Lâm Nhược nhướn mày, chợt nhìn thấy ở trên màn hình giám sát, ngay vào khoảnh khắc mà Lăng Tâm lao tới, rõ ràng An Tiệp đột ngột tránh sang một bên khiến Lăng Tâm vồ hụt, chân không kịp trụ lại liền ngã thẳng xuống đất.

“Thấy chưa! Rõ ràng là cậu ta cố tình mà!” Lâu Kiều hoàn toàn bị nhố lỏng, cầm kịch bản đập rầm một cái xuống bàn, hùng hùng hổ hổ đứng dậy cầm loa quát: “An Tiệp, đêm qua đầu cậu bị lừa đá hay bị lợn húc?! Ông tổ nhà cậu có thể diễn nghiêm túc một chút không?! Há?!”

Đây là lần đầu tiên kể từ khi hợp tác với nhau, Lâu Kiều mớ miệng quát An Tiệp.

Mấy nhân viên bên cạnh không dám ngẩng đầu lên, sợ bị gặp họa lây, cũng sợ nhìn lên lại khiến An thiên vương khó chịu.

Lòng bàn tay Lăng Tâm bị trầy xước hết cả da, tứa máu, nhưng cô ta cũng không dám kêu đau, lập tức đứng dậy cúi đầu giải thích với Lâu Kiều: “Đạo diễn Lâu, là do tôi diễn không tốt, chọn vị trí không đúng. Không liên quan đến An ca đâu ạ. Chúng ta quay lại lần nữa đi!”

Đây đã là lần thứ ba cô ta bị ngã sấp xuống trong cảnh này, làm sao lại không biết An Tiệp cố tình làm chứ! Nhưng cô ta chợt dạ, mắt cũng không dám nhìn thẳng vào mắt An Tiệp. Trong lòng cô ta lúc này vô cùng sợ hãi, nếu An Tiệp chỉ trả thù nho nhỏ như vậy thôi thì còn đỡ, nhưng cô ta chỉ lo anh sẽ còn có những hành động khác, thì cô ta thật sự không thể tồn tại được trong cái giới này nữa.

Lăng Tâm vừa nghĩ vừa nghiêng răng nghiêng lợi, Đồng Luân vô dụng, đã bỏ thuốc thay hấn rồi mà còn không xử lý mọi chuyện ôn hòa, ngược lại còn khiến cho Lâm Nhược kia có cơ hội hợp lý để trở thành người phụ nữ của An Tiệp, nghĩ vậy là cô ta lại bức bối muốn chết.

“Lăng Tâm, hôm nay cô diễn thực sự rất gượng gạo, không tự nhiên. Nhưng cảnh này người sai là An Tiệp.” Lâu Kiều tiếp tục cầm loa quát: “An Tiệp, cậu đứng yên ở vị trí cho ông. Không cho di chuyển nữa bước!”

An Tiệp nhìn Lâu Kiều, mặt không chút cảm xúc nói: “Nếu cậu thấy có thứ gì đó khó chịu về phía cậu, cậu có tránh theo bản năng không?”

Lâu Kiều nghẹn họng! Về mặt mấy người bên cạnh trở nên vô cùng kỳ quái.

Hết chương 25.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: An thiên vương tỏ thái độ!

Sắc mặt Lăng Tâm vừa tái nhợt vừa cứng nhắc, An Tiệp thể hiện sự căm ghét rõ rệt như thế với cô ta, sau này trong giới showbiz còn ai dám đến gần cô ta nữa? Anh thật sự muốn chen ép cô ta biến mất khỏi giới sao?!

Hoàn toàn do Lâm Nhược. Nếu cô ấy không xuất hiện, cô ta cũng sẽ không vì ghen tuông mà bước sai hết lần này đến lần khác, cuối cùng phải đón nhận sự căm ghét của An Tiệp.

Tuy Lâu Kiều cũng không thích sử dụng mấy cô nàng tráo trở mưu mô, nhưng diễn xuất của Lăng Tâm qua được màn thử vai của anh ta, hơn nữa trước giờ vốn có biệt hiệu là tiểu Tạ Thiên, nên Lâu Kiều mới chọn cô ta vào vai nữ số 1 của

“An Tiệp...” Lâu Kiều không nói nên lời, cũng không biết phải nói gì. Nếu bảo An Tiệp phải thể hiện sự chuyên nghiệp của mình để diễn tiếp, chẳng phải là gián tiếp nói Lăng Tâm bị người ta ghét bỏ sao? Nhưng phim vẫn phải quay tiếp, không thể cứ dừng mãi ở cảnh này được.

Lâm Nhược chỉ đứng quan sát, không nói gì. An Tiệp cũng không định gây khó dễ cho Lâu Kiều: “Quay lại lần nữa đi.”

Lâu Kiều thở dài: “Mọi người chuẩn bị, quay lại cảnh vừa rồi lần nữa!”

Lăng Tâm xách váy rộng thùng thình, cúi đầu nhỏ giọng nói: “An ca, em xin lỗi.”

“Người cô phải xin lỗi hẳn không phải là tôi.” An Tiệp dừng lại một chút, nói tiếp, “Hơn nữa, có một vài lỗi lầm, không phải chỉ một câu xin lỗi là có thể giải quyết được. Hẳn là cô cũng biết rõ, nếu tối hôm qua người chờ trong lều của Lâm Nhược không phải là tôi mà là người khác, thì cuộc đời của Lâm Nhược sẽ bị hủy trong chớp mắt.”

“Không phải.” Lăng Tâm vội túm lấy cơ hội để giải thích, “Đồng ca nói với em là anh ta thật sự yêu chị Lâm Nhược, em cũng không biết...”

“Không biết trừ việc hấn muốn dùng cách thức bản thủ để xâm chiếm Lâm Nhựt ra, còn chuẩn bị quay phim lại để uy hiếp Lâm Nhựt sao?” Ánh mắt An Tiệp lạnh đi, “Lăng tiểu thư, làm người phải chừa lại đường lùi cho chính mình, nếu không, hậu quả không phải là thứ cô có thể thừa nhận đâu!!!”

“An ca, không phải mà, em...” Dưới ánh mắt xuyên thấu của An Tiệp, mặt Lăng Tâm trắng bệch, không nói được gì nữa.

“Yên tâm, đối với cô, tạm thời tôi cũng sẽ chỉ làm đến thế này thôi.” Còn tiếp theo, anh tin rằng Lâm Nhựt càng muốn tự ra tay hơn. Mà anh, sẽ tôn trọng quyết định của cô.

An Tiệp nghĩ rồi nhìn về phía Lâm Nhựt đang cười tủm tỉm ngồi trước màn hình giám sát, trong đầu lại hiện lên những hình ảnh đêm qua. Dù đồ cô lên giường vẫn luôn là kế hoạch của anh, mà tối hôm qua, đã thành công rồi, anh còn được nhận sự bất ngờ vô cùng vui sướng nữa. Anh thật sự không ngờ, đêm qua là lần đầu tiên của Lâm Nhựt.

Vừa vui sướng, An Tiệp lại càng kiên định hơn, dù chết, anh cũng sẽ không buông cô ra!

“Tối hôm qua sau khi tôi đi lên thị trấn, có phải đoàn phim xảy ra chuyện gì không?” Lâu Kiều hỏi Lâm Nhựt ở bên cạnh. Sáng nay khi quay về đoàn phim, Lâu Kiều phát hiện tuy sắc mặt của mọi người vẫn bình thường, nhưng không khí vẫn có gì đó hơi kỳ quái, nhưng không một ai dám đến nói lung tung trước mặt anh ta, mà anh ta cũng chưa từng có hứng thú với mấy tin đồn đại này nọ. Nếu không phải vì An Tiệp cố tình nhắm vào Lăng Tâm, thì hiện giờ anh ta cũng sẽ không hỏi Lâm Nhựt.

Vành tai Lâm Nhựt nóng lạ thường, ngẩng đầu nhìn lên trời, ra vẻ không bận tâm nói: “Có lẽ là Lăng Tâm không cẩn thận đắc tội An thiên vương chăng?”

“An Tiệp không phải loại người hẹp hòi nhỏ nhen như thế.” Lâu Kiều khẳng định, “Nếu chỉ vì một chút chuyện nhỏ, cậu ta sẽ không so đo với một cô gái trẻ.”

“Ví dụ như Lăng Tâm muốn cưỡng hiếp An thiên vương chẳng hạn. Chuyện đó có phải là chuyện nhỏ không?”

“Phụt!” Ngụm nước lợ vừa vào miệng Lâu Kiều lập tức phun thẳng ra, “Lăng Tâm cưỡng hiếp An Tiệp á?! Cô đùa đấy à?”

Lâu Kiều là người duy nhất trong giới showbiz biết thân phận thật sự của An Tiệp. Nếu Lăng Tâm thực sự làm như thế, đừng nói là không thể tiếp tục tồn tại trong giới nghệ sĩ, dù ở trong nước cũng không thể nào sống yên ổn được nữa.

“Ừ, tôi đùa ấy mà!” Khóe môi Lâm Nhựt lộ ra nụ cười gian xảo.

Lâu Kiều ngẩn người. Vì sao không chỉ diễn xuất mà ngay cả sắc mặt bình thường của Lâm Nhựt ngồi trước mặt anh ta đây đều giống Tạ Thiên như thế chứ? Nếu che khuôn mặt xa lạ kia đi, thì Lâu Kiều hoàn toàn có ảo giác hiện giờ người đang ngồi cạnh anh ta, nhỏ giọng nói chuyện với anh ta chính là Tạ Thiên.

“Đạo diễn Lâu? Anh có ổn không? Sao sắc mặt tự dưng khó coi vậy?” Trợ lý đạo diễn ở bên cạnh quan tâm hỏi.

Lâu Kiều hoàn hồn, uống ngụm nước trấn tĩnh lại tinh thần: “Không sao. Mọi người chuẩn bị xong chưa?”

“Ok!”

“Rồi! 3, 2, 1, action!” Các cảnh quay tiếp theo quả nhiên rất trôi chảy.

Hai cảnh quay chiến tranh vẫn thực hiện đến tận hơn 6h chiều, khi mặt trời bắt đầu ngả về phía Tây mới xong.

Vì thế, toàn bộ cảnh quay của > cũng đã tiến hành được hai phần ba chặng đường. Theo tốc độ gấp rút hiện giờ, có lẽ chỉ khoảng hơn nửa tháng nữa là có thể đóng máy được rồi.

An Tiệp bỏ bảo kiếm và khiên dùng để quay phim xuống, mặc cả bộ áo giáp đi về phía Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt cười đưa cho anh một chai nước lạnh: “Khi diễn chung không thấy gì mấy, nhưng bây giờ đứng ngoài xem mới phát hiện ra, diễn xuất của anh thực sự rất ổn.” Lâm Nhựt thật lòng khen ngợi. Khi hai người diễn đôi với nhau, cả hai đều là kỳ phùng địch thủ, thoải mái phô diễn hết khả năng của mình, hơn nữa, khí thế vô cùng mạnh mẽ, ngược lại cũng không mấy để ý đến diễn xuất của đối phương. Nhưng khi ra ngoài, dùng góc độ người xem để nhìn lại, Lâm Nhựt không thể không tán thưởng. An Tiệp thực sự rất giỏi.

Khóe môi An Tiệp cong lên: “So với em thì sao?”

Lâm Nhựt ra vẻ thực sự cân nhắc, nhướn mày nói: “Vẫn kém hơn một chút!”

Nếu không phải còn có mọi người xung quanh, An Tiệp rất muốn kéo cô vào lòng, hôn mạnh vài cái. Cô gái này, dù là tỏ vẻ kiêu ngạo ngang ngược cũng vẫn kích thích thần kinh của anh.

An Tiệp kéo tay Lâm Nhựt sang, nấn nấn nói: “Vậy thì vĩnh viễn cũng không vượt qua em được rồi.”

Lâm Nhược không hiểu.

“Thịnh Thế Trường An là bộ phim cuối cùng anh nhận diễn, sau đó anh sẽ tổ chức họp báo tuyên bố rời khỏi showbiz.”

“Rời khỏi showbiz sao?” Lần này Lâm Nhược thực sự kinh ngạc. Một siêu sao thiên vương có thực lực như An Tiệp mà rời khỏi showbiz chắc chắn là tổn thất lớn cho khán giả.

“Cũng phải lo làm việc nghiêm túc rồi.” An Tiệp khẽ cười, cúi đầu nói nhỏ vào tai Lâm Nhược: “Nếu không, sau này làm sao chắn gió che mưa cho em được đây.”

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tặng anh một hộp ‘áo mưa’

Thân thế thực sự của An Tiệp vẫn là một câu đố lớn trong giới giải trí, thậm chí công ty giải trí vận dụng hết tất cả các thế lực cũng không thể điều tra ra được, ngược lại còn bị những nhân vật lớn thần bí cảnh cáo.

Tính cách của An Tiệp cũng rất khép kín, lạnh lẽ, trừ việc khai tử một nữ diễn viên tung scandal ác ý và uy hiếp anh ra, thì đều chỉ chú tâm vào diễn xuất của mình, hôm nay lại đột ngột tuyên bố muốn rời khỏi giới showbiz, không biết sẽ có bao nhiêu khán giả khóc ngất trong WC.

“Anh thực sự nghĩ kỹ rồi chứ?”

“Ừ.” An Tiệp gật đầu, “Nếu còn không quay về làm việc nghiêm chỉnh nữa, trong nhà sẽ có ý kiến, đến lúc đó, chỉ sợ họ cũng sẽ có thành kiến với cả em nữa. Anh cũng không muốn sau này chính mình lại phải đứng giữa cuộc chiến của mẹ chồng và nàng dâu.”

“Khụ khụ!” Lâm Nhược bị sắc nước bọt, ho một lúc lâu mới bình tĩnh lại được, “An thiên vương, lần sau nếu anh muốn kích thích người khác thì nhớ báo trước một tiếng đi.”

An Tiệp cũng biết Lâm Nhược thích tự do, đơn giản là không muốn bị tình cảm và hôn nhân ràng buộc. Anh khẽ cười một tiếng rồi chuyển chủ đề: “Chờ lâu thế có buồn ngủ không? Có muốn về ngủ thêm chút nữa không?”

“Em có phải lộn đâu.” Lâm Nhược lườm anh một cái, “Anh mặc cả cây giáp thể này mà không nóng à? Mau đi tẩy trang đi!”

“Ừ, lát nữa anh sẽ gọi em đi ăn tối.” An Tiệp nhéo nhẹ vào lòng bàn tay Lâm Nhược, cười rồi quay người đi tẩy trang. Dáng người đàn ông cao, rắn rỏi mặc áo giáp màu bạc như bước đi trong ánh hào quang tỏa rộng khắp nơi, vô cùng phong nhã.

Nhìn theo bóng anh, Lâm Nhược cup mắt sờ sờ lên vành tai, hơi nóng thì phải. Mấy cái từ như bà xã tương lai gì gì đó mà anh cũng dám nói ra. Hiện giờ, bọn họ nhiều lắm cũng chỉ coi là người yêu tin đồn cộng thêm bạn tình thôi được không hả?!

“Tôi có thể nhận ra An Tiệp thực sự rất thích cô.” Lâu Kiều đứng sau lưng Lâm Nhược, cười nói, “Con người này rất kiêu ngạo, lại giỏi ngụy trang, chỉ lúc ở bên cô mới là lúc cậu ta chân thật nhất.”

Lâm Nhược quay đầu, cười ngao ngễ liếc nhìn Lâu Kiều: “Đạo diễn Lâu muốn nói rằng, vẻ ngoài cao quý lạnh lùng của An thiên vương chỉ là ngụy trang thôi, còn nghĩ một đằng nói một nẻo, bụng dạ đen tối nham hiểm mới là bản chất à?”

“Hoàn toàn chính xác!” Nếu không ở trong thời gian quay phim, Lâu Kiều rất ôn hòa nhã nhặn, “Lại nói, nhìn cô có vẻ rất có tinh thần, đầu gối bị ồm đầu? An Tiệp xin nghỉ cho cô làm gì?”

Khóe môi Lâm Nhược hơi giật giật một chút: “Đạo diễn Lâu, phụ nữ luôn có vài ngày đặc biệt mà.”

Lâu Kiều hiểu ngay ý cô, nhưng mà... trước đây cũng chưa từng có nữ diễn viên nào... xin nghỉ vì lý do đó cả.

“An Tiệp thực sự... rất... coi trọng cô!!!” Lâu Kiều nói, “Có cần trợ lý lên thị trấn mua... Sophie cho cô không?” Đây là thương hiệu duy nhất mà Lâu Kiều nhớ được.

“Không cần không cần.” Lâm Nhượng vỗ vỗ trán, “Tôi tự đi lên thị trấn cũng được mà. Đạo diễn Lâu, có thể cho tôi mượn xe một lúc được không?”

“Cứ tự nhiên.” Lâu Kiều ném chìa khóa x echo Lâm Nhượng. Lâm Nhượng vẫy vẫy tay rồi lái xe lên thị trấn. Có điều, còn lâu cô mới lên thị trấn để mua cái Sophie quý giá gì đó!!!

An Tiệp tẩy trang xong muốn tìm Lâm Nhượng để ăn tối cùng cô, kết quả là tìm khắp cả khu dựng trại cũng không thấy cô đâu.

Lâu Kiều cầm một cốc nước đá nhìn anh trên choker: “Tìm ai à?”

An Tiệp gạt đầu: “Có thấy Lâm Nhượng đâu không?”

“Lái xe lên thị trấn rồi.” Lâu Kiều cười, yên lặng quan sát An Tiệp 6 giây rồi mới nói: “Thật lòng sao? Không phải là chơi bời cho vui à?”

“Ừ.” Đối diện với cậu bạn thân, An Tiệp cũng không định giấu diếm gì, “Tôi định sẽ kết hôn với cô ấy.”

Đã đến mức khiến An Tiệp muốn kết hôn sao? Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lâu Kiều: “Cậu nghĩ kỹ chưa? Tạm thời chưa nhắc đến bác trai, nhưng chắc chắn bác gái sẽ không chấp nhận thân phận nghệ sỹ của Lâm Nhượng. Cậu biết mà, trong mắt họ, dù có là thiên hậu thì cũng chỉ là đào kép mà thôi.”

“Thế nên, trước khi kết hôn, tôi sẽ xử lý ổn thỏa hết mọi việc.”

“Xem ra cậu hạ quyết tâm rất cao!” Lâu Kiều cười, “Tôi ủng hộ cậu! Hơn nữa, cũng rất hâm mộ cậu, có thể tìm được một người khiến cậu bất chấp tất cả để yêu như thế.” Lâu Kiều nhìn về phía mặt trời đang dần hạ xuống phía Tây, tỏa sáng khắp mọi nơi, nhưng lại không chói mắt, cũng giống như người đó trước kia, dù đứng ở đỉnh cao nhất của giới nghệ sỹ này, cũng vẫn lười biếng, tùy tiện, tất cả mọi hành động chỉ phụ thuộc vào việc cô ấy có thích hay không. Dù chỉ là một gã ăn mày, nhưng nếu cô ấy thấy vừa mắt, cũng có thể ngồi cạnh nhau luận chuyện trường giang đại hải, hoàn toàn không thêm đề ý đến ánh mắt của người đời. Một người đặc biệt như vậy, vì sao lại chết chứ?!

Đến khi trời tối hẳn, Lâm Nhượng mới quay về khu dựng trại, xách theo một túi to toàn đồ ăn ngon, lại thêm ba két bia lạnh khiến cả đoàn phim đều hò reo vui sướng.

Toàn thịt là thịt, ăn đã miệng hơn bánh ngọt gì gì đó đêm hôm qua nhiều! Ăn kèm với bia lạnh nữa, đời còn gì sung sướng hơn!

Lâm Nhượng lấy ra một túi nhỏ, cười chào mọi người rồi đi về phía lều của An Tiệp.

An Tiệp vừa tắm xong, mặc một chiếc áo phông màu trắng với quần thể thao màu đồng, tóc vẫn còn đang ướt nhưng anh cũng mặc kệ nó không sấy, gác chân ngồi trên ghế đọc sách.

“Ăn đi này.” Lâm Nhượng lấy đồ ăn trong túi ra, đặt lên bàn, bỗng rút mạnh cánh tay vô tình chạm vào chai bia lạnh trong túi lại, “A, chai bia này lạnh chết đi được.”

An Tiệp đưa cánh tay dài của mình ra, kéo Lâm Nhượng ngồi lên đùi mình, ôm gọn cô vào lòng: “Quay đi quay lại một cái đã không thấy tắm hơi đâu rồi, sao em còn hiếu động hơn cả mấy con khỉ con thê?”

“Dù sao cũng đã xin nghỉ rồi, đi cải thiện bữa ăn cho mọi người chút thôi mà.” Lâm Nhượng cười gian xảo: “Hơn nữa, mục đích chính của em cũng đâu phải là chạy lên thị trấn mua đồ ăn đâu. Mà là nó kia.”

Lâm Nhượng móc đâu ra một hộp Durex, ánh mắt An Tiệp sáng rực lên. Bà xã đã chủ động gợi ý như vậy, nếu còn không hành động thì không phải là đàn ông nữa rồi!

Bàn tay An Tiệp trơn trượt trên lưng Lâm Nhượng, từ từ luồn vào trong áo.

“Đội đũa!” Lâm Nhượng lập tức chặn bàn tay to đang tác oai tác quái lại, mặt hơi ửng hồng.

Đêm qua An Tiệp đã phát hiện ra, lưng là tử huyệt của Lâm Nhượng, chỉ cần chạm vào đó cô ấy sẽ đầu hàng ngay.

“Ừm? Sao thế?” An Tiệp cúi đầu hôn vào sau vành tai Lâm Nhượng, giọng nói mang theo vẻ trầm trầm khàn khàn rất lười biếng.

Quyến rũ chết đi được!!!

“Hộp áo mưa đó để tặng cho anh đấy!”

Hết chương 27.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: An thiên vương muốn có danh phận!

An Tiệp khẽ cười: “Tiểu Nhược muốn sau này mỗi khi tới gặp em, anh đều mang theo mấy cái sao?”

“Mấy cái á?” Lâm Nhược nhướn mày.

An Tiệp hôn mạnh vào gò má của cô một cái, nghiêm túc nói: “Em phải tin vào khả năng của ông xã em. Chỉ một hai lần làm sao có thể thỏa mãn được.”

Khỏe miệng Lâm Nhược co rút, thuộc tính cao quý lạnh lùng của An thiên vương chạy đi đâu mà bị thuộc tính lưu manh thay thế hết rồi thế này?!

“Chỉ bằng bây giờ chúng ta thử cảm giác mang nó luôn đi được không?”

“Dừng lại!” Lâm Nhược đề bàn tay bắt đầu không an phận của người nào đó lại, “Em tặng anh một hộp áo mưa này không phải để anh dùng, mà là nhắc anh không nên dùng, coi như cảnh cáo trước! Em co bệnh cuồng sạch, không thích người khác chạm vào người của em!”

Mắt An Tiệp vừa sáng lên được một chút, lại nghe Lâm Nhược cười xấu xa: “Dù là bạn tình, thì trong khoảng thời gian chúng ta vẫn còn hẹn hò, em không muốn có người khác nhúng chàm anh.”

Câu nói này nghe hơi độc đoán, nhưng trọng điểm mà An thiên vương quan tâm hiển nhiên không phải là phần đó.

An thiên vương gác cảm lên vai Lâm Nhược, ngón tay thon dài lật lật cái hộp Durex kia, lẩm nhẩm: “Chỉ là bạn tình thôi à?!”

Lâm Nhược liếc mắt nhìn An Tiệp, suýt phì cười vì giọng điệu giận dỗi rất trẻ con này của anh.

Đường nét khuôn mặt tuần tú, ngũ quan như điêu khắc, sâu sắc mà rõ nét, dù nhìn từ góc độ nào cũng thấy anh đẹp hoàn mỹ không chút tỳ vết nào, thực sự là nét đẹp hoàng kim 360 độ không có góc chết.

“An Tiệp, nếu anh rời khỏi giới showbiz, chắc chắn sẽ có rất nhiều fan ngồi trong WC khóc đến mù hai mắt.” Lâm Nhược cảm thán.

Dù cô là người lăn lộn trong cái giới showbiz muôn hình muôn vẻ này bao nhiêu năm, nhưng cô cũng phải khẳng định rằng bàn về khí chất hay dung nhan, thì An Tiệp cũng ưu tú đến mức không có ai sánh bằng được.

“Ha ha, vậy em có tiếc không?”

Thú thật, Lâm Nhược thực sự rất tiếc nuối. Diễn cùng với An Tiệp, cô hoàn toàn không cần phải kiềm chế chính mình để chú ý hạ thấp cường độ cho hợp với đối phương, mà cả hai người đều chỉ cần tự nắm chắc tempo của chính mình, là có thể phối hợp cực kỳ ăn ý, tận hưởng trọn vẹn sự vui thú khi diễn xuất.

Đến thời điểm hiện nay, Lâm Nhược đã từng hợp tác với rất nhiều diễn viên khác nhau, nhưng nhẹ nhàng nhất và hưởng thụ nhất thì chỉ có diễn cùng An Tiệp thôi. Nhất là khi hai người phô diễn trọn vẹn khả năng của mình, cảm giác của cô y như mình là một vị tướng đang chém giết trên chiến trường vậy, vô cùng sung sướng, thỏa mãn.

Lâm Nhược thu lại tâm tư của mình, chuyển chủ đề: “Lão Lương của công ty giải trí Tinh Tế đã đồng ý cho anh giải nghệ chưa?”

“Rồi.” An Tiệp cầm bàn tay Lâm Nhược lên nghịch nghịch, “Từ 3 năm trước anh đã là cổ đông lớn nhất của công ty giải trí Tinh Tế, ông ấy cũng không có quyền ngăn cản quyết định của anh.”

“Anh là cổ đông lớn nhất của giải trí Tinh Tế á?” Chuyện này hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Lâm Nhược. Công ty giải trí Tinh Tế là lão đại trong giới showbiz, có thể nói là mỗi ngày kiếm được cả đống tiền. Không ngờ từ 3 năm trước An Tiệp đã lặng lẽ trở thành cổ đông lớn nhất, là chủ tịch hội đồng quản trị thực sự đứng phía sau để điều hành công ty. Có phải người đàn ông này hơi lợi hại quá đáng rồi không?!

“Thế nên là, chờ quay xong Thịnh Thế Trường An, em cũng chuyển sang Tinh Tế được không? Hoặc anh sẽ chuyển giao cổ phần của anh bên giải trí Tinh Tế sang cho em nhé?”

“Ha ha, vậy em sẽ là người đi ôm đùi đại gia rồi được bao nuôi hả?” Lâm Nhược cười, “Có thể em sẽ chuyển sang Tinh Tế, nhưng không phải bây giờ.”

An Tiệp vuốt ve tay Lâm Nhược: “Anh không có ý đó.”

“Em biết.” Lâm Nhựt đứng dậy, “Ăn gì đã.”

Trong mắt An Tiệp thoáng hiện lên vẻ bất lực. Anh tin rằng với sự thông minh của Lâm Nhựt, cô hoàn toàn có thể hiểu rõ anh muốn nói gì. Cô cố tình đáng trống láng chứng tỏ hôm nay cô cũng vẫn chưa muốn để mối quan hệ của hai người tiến xa hơn.

Muốn có một danh phận, thực sự cũng chẳng dễ dàng gì. An Tiệp không nản lòng, anh tin rằng đối với Lâm Nhựt, chắc chắn anh là một sự tồn tại rất đặc biệt.

An Tiệp bước tới, vòng tay ôm eo Lâm Nhựt từ sau lưng, trầm giọng cười nói: “So với ăn gì đó, thì anh thích ăn em hơn.”

Cái gì gọi là dê rơi vào miệng sói, tự mua dây buộc mình?! Lần này rốt cuộc Lâm Nhựt cũng giác ngộ sâu sắc hai câu nói này. Tính lực của người đàn ông này thừa thãi đến mức khiến người ta giận điên lên được.

Sau khi làm hai lần xong, Lâm Nhựt thậm chí còn không có sức để nhấc tay lên nữa, nhưng ‘biểu tượng giới tính’ của An Tiệp lại vẫn ngẩng cao đầu như cũ.

Cửa lều đã được kéo khóa cẩn thận từ bên trong, nên hai người cứ trần truồng ôm nhau nằm trên thảm. Lâm Nhựt cảm nhận được rõ ràng cái thứ vô lại nào đó đang đặt ngay sau đuôi mình lại bắt đầu có phản ứng, cô vội vàng tránh ra, trùng mắt nhìn An Tiệp: “Sáng mai em còn phải quay phim nữa.”

“Anh biết.” An Tiệp đưa tay ra, kéo Lâm Nhựt vào lại trong lòng mình, giọng đầy vẻ ai oán, “Anh thủ thân như ngọc bao nhiêu năm nay, khó khăn lắm mới được phá thân mà cũng không được ăn uống no nê, cô nàng nhẫn tâm này!” Tuy nói vậy, nhưng An Tiệp cũng không thực sự muốn làm cho Lâm Nhựt mệt đến mức không xuống giường được. Anh chỉ ôm cô cọt cọt rúc rúc, không có thêm động tác nào xa hơn nữa.

Lâm Nhựt hơi ngạc nhiên, vội quay lại đối mặt với An Tiệp: “Ý anh là... anh lớn như vậy rồi nhưng vẫn là lần đầu tiên sao...”

“Tại em hạ độc anh sâu quá, nên nhìn phụ nữ nào anh cũng thấy chướng mắt.” An Tiệp khẽ cười, “Thế nên, em phải chịu trách nhiệm với anh!”

Không thể phủ nhận rằng, trong lòng Lâm Nhựt lúc này hơi thỏa mãn một chút. Cô có bệnh cuồng sạch về thân thể, dù là cô hay là người mà cô thân thiết gần gũi, thì cô cũng không thích bị người khác sờ mó vào.

Lâm Nhựt cũng chưa bao giờ là người thích che giấu tâm tư tình cảm của chính mình. Khóe môi cô hơi cong lên, ngón tay chạy từ cơ ngực của An Tiệp xuống, đi qua cơ bụng, xuống đường eo Apollo (*), đến mục tiêu cuối cùng: “Vi biểu hiện ưu tú của anh, thưởng thêm cho anh lần nữa.”

Mắt An Tiệp lập tức sáng như sao, lật người một cái, đặt Lâm Nhựt dưới thân mình, vừa khẽ hôn lên môi, lên cằm, lên cổ Lâm Nhựt, vừa khàn giọng nói: “Mang bao giúp anh.”

Ban này chỉ có cảm giác tự mua dây buộc mình, còn đến lúc này, Lâm Nhựt thực sự giác ngộ triệt để cảm giác chưa thấy quan tài chưa đổ lệ...

Vì hôm qua đã xin nghỉ, nên cả ba cảnh quay sáng nay đều là của Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt rời giường từ 5h sáng, cả cơ thể như muốn vỡ vụn thành từng mảnh, trên người cũng đã được mặc chiếc áo ngủ sạch sẽ, xem ra, đêm qua khi cô ngủ, An Tiệp đã giúp cô lau người sạch sẽ rồi thay áo cho cô.

“Au.” Lâm Nhựt hít một hơi lạnh, người đàn ông khốn kiếp này, khỏe như hổ ấy, hai chân cô bây giờ đều nhũn hết cả.

“Dậy rồi à?!” An Tiệp cũng ngồi dậy.

“Ừm. Vẫn còn sớm, chiều nay anh mới có cảnh quay, ngủ thêm chút nữa đi.” Lâm Nhựt vừa nói vừa thay quần áo, “Em đi tắm rồi sang thẳng phòng hóa trang luôn.”

“Sau này anh sẽ kiểm chế hơn một chút.” An Tiệp áp sát người về phía cô, nhỏ giọng nói.

Khóe môi Lâm Nhựt run lên: “Kiểm chế hay không kiểm chế, chờ bản cung cân nhắc đến lúc cho truyền anh rồi sẽ tính sau!!!” Dứt lời, cô kéo khóa kéo cửa lều rồi đi thẳng ra ngoài.

Ý cô là muốn cắt bớt món ăn tinh thần của anh sao?!

Hết chương 28.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chó điên Lãng Tâm muốn cắn người!

An Tiệp thờ dài ừ rừ. Điện thoại trên bàn chợt vang lên.

“Alo.”

“Cứu thiếu, lệnh điều động đã gửi xuống rồi, muộn nhất là một tháng nữa anh phải có mặt ở thành phố S để báo cáo.”

“Tôi biết rồi. Đạo này sức khỏe ông nội thế nào?”

“Sức khỏe của lão già vô cùng cường tráng, bây giờ cũng đã rời giường chuẩn bị ra ngoài tập Thái Cực quyền rồi.”

“Tôi biết. Cho tôi gửi lời hỏi thăm ông nội. Tạm biệt.” An Tiệp cúp điện thoại, “Tiểu Át, bên phía Đồng Luân sao rồi?”

“An ca yên tâm, Đồng Luân rơi vào tay Đại Hắc thiếu, lại được chúng ta dẫn dò đặc biệt, không chết được.” Có điều, e rằng cũng nửa sống nửa chết.

“Ừ, dặn hấn lo liệu cho gọn gàng sạch sẽ một chút.” An Tiệp ngừng lại, rồi nói tiếp, “Còn nữa, bảo hấn một tháng nữa đến thành phố S gặp tôi.”

“Vâng, An ca.” Tiểu Át cúi đầu hỏi, “An ca còn dặn dò gì không ạ?”

“Bảo Đại Bình sau này đi theo Lâm Nhượng xử lý công việc giúp cô ấy. Nhất là chuyện như Đồng Luân, tôi không muốn xảy ra lần thứ hai nữa.”

Xem ra An ca rất thật lòng với Lâm Nhượng tiểu thư. Tim Tiểu Át hơi run lên một chút, “Em sẽ bảo Đại Bình.”

Khi Lâm Nhượng tới phòng hóa trang, phòng trang điểm của Lãng Tâm ở bên cạnh đã sáng đèn.

Có vẻ như không dạy cho Lãng Tâm chút bài học thì cô ta sẽ không biết sợ.

Lâm Nhượng cầm điện thoại di động, bật chế độ ghi âm lên, đi vào phòng trang điểm của Lãng Tâm.

“Chào buổi sáng, Tâm nhi.”

Vừa nghe thấy giọng Lâm Nhượng, cơ thể Lãng Tâm bất giác run lên. Cô ta hơi hồi hận vì vừa sai trợ lý đi giúp việc mấy người trong đoàn phim để lôi kéo quan hệ, nếu không cũng không đến mức vì thợ trang điểm đi sang lều lấy đồ giúp cô ta mà để cô ta ở lại đây một mình thế này.

Lãng Tâm chợt đề cao cảnh giác, nhìn Lâm Nhượng chăm chăm: “Cô muốn gì?”

“Chào buổi sáng mà.” Giọng nói của Lâm Nhượng đầy vẻ vô tội, nhưng lại bước từng bước đến gần Lãng Tâm, cầm thỏi son trên bàn trang điểm, thông thả kéo cánh tay cô ta qua, viết lên tay cô ta chữ “thuốc”.

Mỗi một nét cô viết xuống, người Lãng Tâm lại run lên một chút, mặt cũng càng trắng bệch hơn.

“Tâm nhi, chai nước hôm trước em mua cho chị uống rất ngon, em mua ở đâu vậy?” Giọng điệu của Lâm Nhượng vẫn chân thành vô tội như trước, nhưng biểu cảm trên khuôn mặt cô đã trở nên vô cùng lạnh lùng.

Nếu hôm trước Đồng Luân thành công, thì dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết sau này Đồng Luân sẽ dùng thủ đoạn gì để uy hiếp cô.

“A! Lâm Nhượng! Cô cút đi!” Lãng Tâm có tật giật mình, rụt mạnh tay lại, trong lòng vừa bức bối vừa sợ hãi.

Lâm Nhượng cất thỏi son đi, nhìn Lãng Tâm như cười như không, ánh mắt đó giống như nhìn một con rệp đang ra sức giãy dụa vậy.

Dù sao hiện giờ cũng không có ai trong phòng trang điểm, Lãng Tâm then quá hóa giận, không nghĩ ngợi nhiều: “Lâm Nhượng, cô là đồ hồ ly tinh, có gì đáng hả hê chứ?! Chỉ tiếc là Đồng Luân không thành công mới giúp cô tránh được tai họa lần này, nếu không, làm sao cô có thể đắc ý nở mày nở mặt như bây giờ?! An ca bị ma quỷ mê hoặc rồi nên mới thích loại phụ nữ như cô!”

“Tâm nhi, em làm sao thế?!” Giọng Lâm Nhượng vẫn thể hiện trọn vẹn sự vô tội, nhưng lại dùng nét mặt để kích thích Lãng Tâm

“Lâm Nhượng, cô đừng có đứng đây giả vờ giả vịt làm người tốt!!! Đúng thế, tôi bỏ thuốc kích dục vào chai nước của cô đấy, thì sao hả?” Lãng Tâm nghiêng rằng nghiêng lợi, “Nhưng cô nói ra thì ai tin? Cô đừng quên, tối hôm trước mọi người đều ăn thức ăn giống nhau, uống nước giống nhau! Không có chứng cứ, dù cô biết thì làm gì được tôi nào?!”

Càng nói, Lãng Tâm càng cảm thấy mình nắm đằng chuôi, lại bình tĩnh hơn chút: “Tôi phải hóa trang, mời cô ra ngoài đi.”

“Tâm nhi, chị coi em như bạn thân, không ngờ em lại đối xử với chị như vậy.” Lâm Nhượng chậm rãi rút điện thoại di động từ trong túi ra, cười với Lãng Tâm, nói câu nói cuối cùng, “Thực sự khiến chị rất đau lòng.” Rồi lập tức ấn nút dừng ghi âm

Nhìn biểu tượng ghi âm trên màn hình điện thoại, Lãng Tâm tròn trừng mắt: “Lâm Nhượng, cô ghi âm?!”

“Đương nhiên! Nếu không ghi âm, tôi lấy đâu ra bằng chứng để tố cáo cô?” Lâm Nhựt cười tủm tỉm cất điện thoại đi, “Có điều, trước khi đưa cô đến Cục Cảnh sát, tôi cảm thấy vô cùng cần thiết phải để cho chính mình thoải mái một hồi trước đã.”

Trong mắt Lăng Tâm hiện lên vẻ hoảng loạn, túm chặt vạt áo mình theo bản năng, chân liên tục lùi về phía sau: “Lâm Nhựt, tôi cảnh cáo cô đừng có làm vậy! Nếu cô dám gọi người đến cưỡng hiếp tôi, tôi nhất định sẽ giết cô!”

“Lăng Tâm, đầu cô bị lừa á?” Bước chân Lâm Nhựt lóe lên một cái, tiến sát lại gần Lăng Tâm, vạt đưa tay bịt miệng cô ta trong chớp mắt, “Với một kẻ vạn người đều có thể cười lên như cô mà lại đi gọi người tới cưỡng hiếp, cô chắc rằng đó là tôi trả thù cô chứ không phải là để cô hưởng thụ chứ?”

Lăng Tâm ra sức gỡ tay Lâm Nhựt ra, nhưng căn bản không xô dịch được một chút nào, ánh mắt vô cùng hoảng hốt. Cô ta không biết với tính cách xấu xa của Lâm Nhựt, thì tiếp theo cô ấy sẽ làm gì mình.

“Cho nên, dùng nắm đấm sẽ hữu dụng hơn một chút.” Lâm Nhựt vùng nắm đấm, đấm thẳng vào bụng Lăng Tâm.

Vì Lâm Nhựt từng rất thích du lịch khắp nơi, nên để đảm bảo an toàn, cô cũng có học một chút võ thuật, hơn nữa còn nhân tiện tìm hiểu luôn mấy chục chiêu thức ra đòn khiến người ta đau đớn trong xương cốt mà không thể nhìn ra dấu vết gì trên da thịt.

Cô vốn không muốn so đo nhiều với một con nhóc ranh như Lăng Tâm, nhưng không ngờ Lăng Tâm lại không hề biết điều, cố tình gây chuyện để chò ăn đòn, cô ta nghĩ cô vẫn còn là cô nhóc ngốc nghếch Lâm Nhựt chỉ biết nổi giận trước đây sao?!

Cú đấm này của Lâm Nhựt đập vào người Lăng Tâm một cách rất kỹ xảo, không thấy vết tích gì nhưng lại khiến Lăng Tâm đau đến trắng bệch mặt mũi.

Dù sao cũng là con gái chưa từng bị đánh đập bao giờ, Lâm Nhựt chỉ vừa đấm được sáu cái, đã thấy Lăng Tâm trợn trắng mắt.

“Con nhóc ngu ngốc, lần sau nên thông minh một chút!! Đi đêm lẩm có ngày gặp ma, đi gần sông sẽ có lúc ướt giày!!! Chị đây không phải là người cô có thể chọc vào, hiểu chưa?!” Nói xong, Lâm Nhựt ném Lăng Tâm vào ghế rồi phui tay đi mất.

Toàn thân Lăng Tâm đau như bị xe cán qua, quay đầu nhìn theo bóng Lâm Nhựt, ánh mắt tràn ngập sự oán hận.

Cô ta rút điện thoại di động trong ngăn kéo ra, bấm một dãy số: “Alo, Lý Minh ca ạ? Gần đây có đưa tin gì không?”

Lý Minh ở đầu dây bên kia vừa nghe đã biết có tin hot: “Lăng Tâm tiểu thư có việc gì cần phân phó sao?”

“Anh liên hệ giúp tôi hai nhà truyền thông, sau đó kiếm một tay bác sĩ, cùng đến đoàn phim. Có người đánh tôi.” Hai mắt Lăng Tâm hiện lên vẻ tàn độc. Danh tiếng của cô ta hơn xa Lâm Nhựt, chỉ cần cô ta ra tay trước, thì dù sau này Lâm Nhựt có đưa ra bằng chứng, cô ta cũng có thể tìm người xóa đoạn ghi âm đi, nói là vì Lâm Nhựt thù hận nên bày trò bôi nhọ cô ta! Sau đó lại kiếm một vài kẻ chuyên đặt điều trên mạng để bôi xấu Lâm Nhựt, không sợ không làm hồng được thanh danh của cô.

Lăng Tâm cúp điện thoại, siết chặt nắm đấm! Lâm Nhựt, cô chờ đấy!!!

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Lăng Tâm tự tìm đường chết

Tân ảnh hậu bị đánh, tin tức này thật sự quá thú vị! Vừa cúp điện thoại, Lý Minh lập tức dùng danh nghĩa tổng công ty liên hệ hai nhà truyền thông khác: “Có tin, tin lớn!!! Tân ảnh hậu Lăng Tâm bị đánh, thủ phạm có thể chính là diễn viên trong đoàn phim Thịnh Thế Trường An, mau mang theo thiết bị đến tập trung dưới sảnh công ty, chúng ta cùng đi thảo nguyên Ma La!”

“Lý Minh, anh lấy tin đâu ra vậy? Có chính xác không?” Tin tức này quả thật rất nóng hổi, nhưng đoàn phim Thịnh Thế Trường An không như những đoàn phim khác, có thể cho phép bọn họ viết những viết cuội. Nếu tin mà họ viết chỉ là tin vớ tin vẩn, chắc chắn sẽ bị đạo diễn Lâu xé nát, hơn nữa, đoàn làm phim còn có cả An thiên vương trấn thủ ở kia.

“Chính Lăng Tâm gọi điện thoại báo cho tôi biết, còn dặn tôi đưa một bác sĩ qua đó nữa. Anh nghĩ tin này có chính xác không?” Lý Minh khó có thể kìm chế được cảm xúc kích động, “Tóm lại, hai người các anh mau lên một chút, xuống tập trung dưới sảnh, nếu đến muộn tôi không chờ các anh đâu. Đến lúc đó, đừng trách là anh em có com ăn mà không gọi hai anh!”

Dứt lời, Lý Minh liền cúp điện thoại, bắt đầu liên lạc với bác sĩ quen. Đề tin tức sau này tung ra có thêm tính chân thật và chân động, Lý Minh còn cố tình liên lạc với bác sĩ khoa ngoại có uy tín nhất của bệnh viện nổi tiếng nhất thành phố B.”

Tất cả công tác chuẩn bị đều đã xong, chỉ còn thiếu mỗi tin tức của Lăng Tâm nữa thôi.

Quá trình quay phim buổi sáng vô cùng thuận lợi, Lâm Nhưộc thật sự không ngờ Lăng Tâm không hề gây rối hay khóc lóc kêu gào gì cả, còn cố nén đau quay hết ba cảnh quay buổi sáng.

Chó không sủa mới là chó cắn người! Với tính cách ghen tuông đến mất hết cả lý trí của Lăng Tâm, Lâm Nhưộc không tin cô ta có thể kìm nén hết oán hờn trong phòng trang điểm sáng nay. Chẳng lẽ vì Lăng Tâm sợ đoạn ghi âm kia bị công bố?! Nhưng chuyện này căn bản không phải là vấn đề cô ta có sợ hay không, mà chỉ cần vai diễn Trường Tôn hoàng hậu của cô ta trong Thịnh Thế Trường An quay xong, chắc chắn cô sẽ giao đoạn ghi âm đó cho cảnh sát. Lăng Tâm hẳn cũng có thể đoán được điều này chứ!!

Buổi chiều vẫn còn có cảnh quay nên Lâm Nhưộc không tẩy trang. Lúc đi qua phòng trang điểm của Lăng Tâm để đi ăn trưa, cô cũng vừa vụng chạm mặt Lăng Tâm khắp khả khắp khiêng được trợ lý đỡ đi ra khỏi phòng trang điểm.

Lâm Nhưộc dừng bước, cười đưa tay ra, tỏ vẻ nhường người tàn tật đi trước.

Lăng Tâm cắn răng, hung dữ trừng mắt nhìn Lâm Nhưộc. Lâm Nhưộc, để xem cô có thể đắc ý đến bao giờ, ngày tàn của cô sắp đến rồi!!! Tôi sẽ khiến cho bộ phim đầu tiên của cô trở thành bộ phim cuối cùng!!!

Cô ta gạt tay đỡ của trợ lý ra, giận dữ quay người đi trước!

Trợ lý không hiểu ra sao, vội vội vàng vàng gạt đầu chào Lâm Nhưộc rồi đuổi theo Lăng Tâm

“Lâm Nhưộc tiểu thư.” Đại Bình nhanh chân đi từ bên ngoài tới, tay còn cầm theo một hộp com.

Lâm Nhưộc thoải mái đón lấy, cười hỏi: “An thiên vương đâu?” Rất lạ là hôm nay An Tiệp cũng không đến ăn com cùng cô.

“An ca có hẹn gặp người ta trên thị trấn nên bây giờ không ở khu dựng trại.” Đại Bình lễ độ nói, “Lâm Nhưộc tiểu thư, An ca nói sau này tôi sẽ đi theo chị, làm trợ lý của chị.”

Lâm Nhưộc cân nhắc một chút rồi đồng ý: “Được, vậy sau này cậu đi theo tôi đi. Nhưng mà, có một yêu cầu duy nhất, nếu cậu đã đi theo tôi, thì tôi là chủ nhân của cậu! Cậu không được phép báo cáo chuyện của tôi cho An Tiệp biết nếu chưa được phép của tôi. Nếu không, cậu đến từ đâu thì quay về đó đi.”

Tạ Lâm là người đại diện, trong tay cô ấy còn có các nghệ sỹ khác, nên không thể đặt hết lòng dạ lên cô được. Sớm muộn gì cô cũng cần một người giỏi giang và đáng tin cậy làm trợ lý.

Đại Bình và Tiểu Át vẫn luôn đi theo An Tiệp từ khi anh ra mắt đến giờ, dù là chăm lo đời sống hay là chạy việc vặt, xử lý tình huống đột ngột phát sinh, họ đều làm rất trôi chảy, thuần thục. Hơn nữa, quan trọng nhất là, Lâm Nhưộc tin rằng người của An Tiệp rất kín miệng, đáng tin cậy.

Vậy lẳng lặng báo cáo, không để chị biết là được đúng không?! Đại Bình thoải mái gật đầu: “Vâng, sau này tôi sẽ nghe theo sự sắp xếp của Lâm Nhưộc tiểu thư.”

“Đừng có gọi Lâm Nhưộc tiểu thư Lâm Nhưộc tiểu thư xa lạ như thế, cứ gọi tôi là Lâm Nhưộc là được rồi.” Lâm Nhưộc cười. Không phải cô không biết tính toán của An Tiệp khi đưa Đại Bình sang cho mình. Trừ việc bảo vệ sự an toàn của cô và chăm sóc sinh hoạt thường ngày ra, thì e là cũng muốn cậu ta liên tục báo cáo hoạt động của cô cho anh.

Lâm Nhưộc không khó chịu với hành động đó của An Tiệp, nhưng cô cũng không phải là mấy cô gái nhỏ chỉ vì thấy mình được coi trọng như thế mà vui sướng trong lòng. Cô muốn tự do, muốn có không gian riêng, cùng với quyền làm chủ tuyệt đối với cuộc đời của mình.

Sau khi ăn com trưa xong, đoàn phim được nghỉ ngơi một tiếng. Lâm Nhưộc dựa vào ghế gấp, tay ôm cốc nước đá, ngồi hóng gió quạt nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lâu Kiều có thói quen mỗi ngày đều phải ngủ trưa nửa tiếng, những diễn viên đã từng cộng tác với anh ta đều đồng ý rằng, đây mới là chân tướng của việc vị đạo diễn Lâu dùng phụ nữ như đàn ông, dùng đàn ông như gia súc tự dung lại mở lòng từ bi cho mọi người nghỉ trưa một tiếng đồng hồ.

“Lâm Nhưộc tiểu thư...”

Lâm Nhựt hể mở đôi mắt còn chưa có tiêu cự, liếc nhìn Đại Bình một cái. Cái nhìn này khiến người đàn ông có khuôn mặt khôi ngô chất phác kia hơi đỏ bừng mặt mắt tự nhiên, ngừng lại một lúc mới nói: “À... Lâm Nhựt, ngoài kia có mấy người phóng viên giải trí, nói là muốn phỏng vấn chuyện Lăng Tâm bị đánh, chỉ có muốn tạm tránh mặt chút không?” Đại Bình dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết ai là người đánh Lăng Tâm. Mà đoàn phim Thịnh Thế Trường An chưa từng có phóng viên giải trí nào dám tùy tiện xông vào, hôm nay lại đột ngột xuất hiện ba người phóng viên ở đoàn phim, hơn nữa mục đích còn vô cùng rõ ràng, chuyện này chắc chắn không đơn giản. Huống chi, Lăng Tâm đã gặp họ rồi, bây giờ đang chuẩn bị để bác sĩ kiểm nghiệm thương tổn.

Nghĩ vậy là biết ai báo phóng viên, và muốn nhắm vào ai.

Mọi người trong đoàn phim đều cảm thấy rất kỳ quái, Lăng Tâm bị đánh à?! Chuyện đó xảy ra khi nào?!

Đúng! Đây mới đúng là tác phong của con nhóc ngu ngốc Lăng Tâm kia! Kim nén giận dữ gì gì đó thực sự không hợp với tác phong của cô ta.

Lâm Nhựt đặt cốc nước xuống, chậm rãi đứng dậy: “Không sao, chúng ta cũng qua đó đi.”

“Lâm Nhựt,, vết thương của Lăng Tâm...” Lâm Nhựt thân nhiên như vậy, chẳng lẽ không phải cô ấy đánh Lăng Tâm sao? Hiếm khi Đại Bình có cảm giác nghi hoặc với những phán đoán của mình.

“Không cần phải nghi ngờ, chính tôi đánh cô ta đấy.” Lâm Nhựt cười, “Có điều, cậu không cần phải lo. Cô ta làm rùm beng lên như vậy, cuối cùng cũng chỉ là tự bẽ mặt đập vào chân mình thôi.”

Đại Bình không nói gì. Dù có xảy ra chuyện gì thì An thiên vương cũng có thể giải quyết được, việc này căn bản không cần lo. Nhưng cậu ta rất tò mò, khi mà An thiên vương không có ở đây, tự Lâm Nhựt sẽ giải quyết nguy cơ về truyền thông thế nào đây?

Giấu sự tò mò trong lòng, Đại Bình lập tức đuổi theo Lâm Nhựt.

Hết chương 30.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Hại chết Lăng Tâm!

Vừa bước ra khỏi lều vải, Lâm Nhựt đối diện với một loạt các tiếng chụp ảnh ‘tách tách’.

Lý Minh cầm micro nhanh chân bước tới: “Xin hỏi Lâm Nhựt tiểu thư, Lăng Tâm tiểu thư bày tỏ rằng chính cô đã dùng bạo lực đánh cô ấy, chuyện này có thật không?”

“Đánh gì cơ?” Mặt Lâm Nhựt đầy vẻ vô tội, “Tôi không hiểu mọi người đang hỏi gì. Có điều, vừa vặn tôi cũng đang có chuyện muốn tìm mọi người.”

Ánh mắt Lý Minh sáng lên. Lâm Nhựt là người bạn gái mà An thiên vương công khai thừa nhận, còn chuyện Lăng Tâm thích An Tiệp đã không còn là bí mật gì trong giới này. Hay phải nói là, trong giới showbiz, có rất ít phụ nữ không thích An thiên vương.

Chẳng lẽ vì tình cảm dành cho An thiên vương mà Lăng Tâm và Lâm Nhựt cãi cọ nhau, dẫn đến xô xát sao?!

Đám phóng viên giải trí đánh hơi thấy tin tức còn nhanh hơn chó ngửi thấy mùi thịt. Vừa đến khu dựng trại gặp Lăng Tâm, thấy người cô ta muốn đưa lên báo là Lâm Nhựt, Lý Minh biết ngay chắc chắn chuyện này có uẩn khúc gì đó, nên vội vàng vác camera trốn ở nơi cách lều vải của Lâm Nhựt không xa, còn Lăng Tâm thì vào lều của mình để bác sĩ kiểm nghiệm thương tổn.

“Không biết Lâm Nhựt tiểu thư tìm chúng tôi có chuyện gì?” Ngôi sao tìm phóng viên giải trí thì có thể có chuyện gì ngoài việc tung lên scandal của những ngôi sao đối nghịch với mình.

“Mọi người có thể nghe đoạn ghi âm này một chút.” Lâm Nhựt lấy điện thoại di động ra, mở phần ghi âm rồi bật đoạn đối thoại kia lên.

Loa ngoài của điện thoại di động phát ra tiếng Lâm Nhựt thân thiết hỏi thăm, nhưng ngay sau đó, tiếng hỏi thân mật đó lại bị giọng nói phẫn nộ của người khác ngắt lời!

Mọi người vừa nghe lập tức biết ngay chủ nhân của giọng nói này là tân ảnh hậu Lăng Tâm.

“Cô muốn gì?”

“Chào buổi sáng mà.” Tiếp theo vẫn là giọng của Lâm Nhựt, “Tâm nhi, chai nước hôm trước em mua cho chị uống rất ngon, em mua ở đâu vậy?”

“A! Lâm Nhựt! Cô cút đi!” Giọng Lăng Tâm gào lên, “Lâm Nhựt, cô là đồ hồ ly tinh, có gì đáng hả hê chứ?! Chỉ tiếc là Đồng Luân không thành công mới giúp cô tránh được tai họa lần này, nếu không, làm sao cô có thể đắc ý nở mày nở mặt như bây giờ?! An ca bị ma quỷ mê hoặc rồi nên mới thích loại phụ nữ như cô!”

“Tâm nhi, em làm sao thế?!” Giọng Lâm Nhựt vẫn đầy vẻ vô tội và nghi hoặc như trước, còn thêm chút lo lắng nữa.

“Lâm Nhựt, cô đừng có đứng đây giả vờ giả vịt làm người tốt!!! Đúng thế, tôi bỏ thuốc kích dục vào chai nước của cô đấy, thì sao hả?”

“Nhưng cô nói ra thì ai tin? Cô đừng quên, tối hôm trước mọi người đều ăn thức ăn giống nhau, uống nước giống nhau! Không có chứng cứ, dù cô biết thì làm gì được tôi nào?!”

Giọng Lăng Tâm chợt bình tĩnh lại: “Tôi phải trang điểm, mời cô ra ngoài.”

“Tâm nhi, chị coi em là bạn thân, không ngờ em lại đối xử với chị như vậy!”

“Khiến chị rất đau lòng.”

Đoạn ghi âm kết thúc, mặt Lâm Nhựt tràn ngập sự đau buồn, ấn nút tắt, hai tròng mắt đen láy như mực rung rung nước mắt, “Từ khi vào đoàn phim, tôi và Tâm nhi vẫn luôn là chị em tốt, nhưng tôi hoàn toàn không ngờ, Tâm nhi mà tôi yêu quý như em gái lại, lại...”

Lâm Nhựt đau đớn lắc đầu, giọng nghẹn ngào nức nở, không nói tiếp được nữa.

Lý Minh bị miếng bánh to đột nhiên rơi từ trên trời xuống che mờ hai mắt. Tân ảnh hậu Lăng Tâm lại bỏ thuốc kích dục vào nước uống của Lâm Nhựt, bạn gái An thiên vương, hơn nữa còn là cầu kết với Đồng Luân Đồng thiên vương.

Không có phóng viên nào không biết, Lâm Nhựt từng điên cuồng theo đuổi Đồng Luân, hơn nữa hai người còn từng có khoảng thời gian ngắn qua lại với nhau.

Chẳng lẽ Đồng thiên vương và Tân ảnh hậu yêu quá hóa hận, quay sang hợp tác với nhau để hãm hại Lâm Nhựt vô tội sao?

Đây đúng là tiết mục ân oán tình thù hãm hại chèn ép kẻ yếu vô cùng phấn khích!!!

Lý Minh chỉ muốn lập tức gọi điện thoại báo cho tổng biên tập, dặn ông ta giữ lại trang bìa của ngày mai, ngày kia, ngày kia cho anh ta hết!

Mặt anh ta đỏ bừng lên, kích động như đánh tiết gà: “Lâm Nhựt tiểu thư, xin hỏi cuối cùng cô giải quyết sự việc đó thế nào?”

Lâm Nhựt đột nhiên xuất hiện nét ửng hồng rất khả nghi: “Khi đó tôi đang ở bên An Tiệp.”

Câu chuyện dừng lại ở đây. Mọi người đều là người trưởng thành, làm gì có ai không hiểu sau đó sẽ xảy ra chuyện gì.

Trên mặt họ đều lộ ra nụ cười thấu hiểu. Nghe qua ghi âm, họ đều biết Lăng Tâm và Đồng Luân không thành công, chỉ không ngờ là việc này lại gián tiếp thúc đẩy chuyện tốt của An thiên vương và Lâm Nhựt, có lẽ họ sớm tức giận đến nát ruột rồi.

Bao sao mà khi Lâm Nhựt không biết gì cả qua hỏi thăm Lăng Tâm, cô ta lại xé rách lớp vỏ nguy trang chị em thân thiết, trở nên tức tối như vậy.

Lý Minh rất biết điều không hỏi đến nguồn gốc của đoạn băng ghi âm, mấy người sống trong cái giới này, không có ai là kẻ ngốc cả. Hơn nữa, anh ta chỉ quan tâm đến nội dung đoạn băng, nhưng vấn đề xung quanh không có gì quan trọng.

“Lâm Nhựt tiểu thư, có thể cho tôi sao lại một bản của đoạn ghi âm này không?”

“Chuyện này...” Lâm Nhựt ra vẻ khó xử, “Vì tôi nghe trợ lý nói Tâm nhi vu oan cho tôi đánh cô ấy, trong lòng quá tức giận bất bình nên mới nhất thời kích động công khai đoạn ghi âm này. Dù sao Tâm nhi cũng còn nhỏ tuổi, làm sai chuyện gì chỉ cần sửa chữa kịp thời là được rồi, tôi không muốn...”

“Lâm Nhựt tiểu thư, tôi là phóng viên, có nghĩa vụ phải lên tiếng vì lẽ phải!” Lý Minh nói đầy công minh, đồng thời cũng nháy mắt ra hiệu cho thợ ảnh đang quay phim và ghi âm từ nãy đến giờ.

Lâm Nhựt còn giả như không phát hiện ra: “Thôi đừng. Nhưng mà Tâm nhi sao rồi? Không phải sáng nay vẫn quay phim bình thường sao? Sao đột nhiên lại nói là bị đánh chứ?”

Buổi sáng vẫn quay phim bình thường không sút mẻ chút nào?! Vậy Lăng Tâm kia gọi điện cho anh ta hoàn toàn chỉ đơn thuần là muốn bôi nhọ Lâm Nhựt sao?! Suy nghĩ trong đầu Lý Minh thay đổi rất nhanh, làm phóng viên giải trí bao nhiêu năm nay, anh ta hiểu rõ những mặt sáng tối, xích mích hãm hại nhau trong giới.

Đúng lúc này, ở trong lều vải của Lăng Tâm, mặt cô ta vô cùng khó coi nhìn bác sỹ đang thu dọn dụng cụ khám bệnh lại.

“Bác sĩ, anh kiểm tra kỹ một chút đi. Tôi bị người ta đánh thật mà! Toàn thân đau chết đi được, làm sao lại không có vết tích gì được chứ?”

Sắc mặt bác sĩ cũng rất khó coi. Vì nghe nói có người bị thương nặng, nên anh ta mới nhanh chóng chạy tới thảo nguyên xa xôi còn chưa được khai phá này, kết quả là người ta khỏe mạnh bình thường, không hề có chút hao tổn nào cả. Muốn giỡn mặt anh ta sao?!

“Xương cốt của cô vẫn bình thường, cũng không có tổn thương gì ngoài da, vô cùng khỏe mạnh!” Bác sĩ cố nhấn nài thu dọn dụng cụ.

“Không đúng! Rõ ràng tôi bị người ta đánh, sao lại không kiểm tra ra?!” Anh không phải là tay lang băm giả danh bác sĩ đấy chứ?” Rõ ràng mỗi khớp xương của cô ta đều đau như bị kim chích, bác sĩ lại không khám ra được. Chắc chắn là lang băm!!! Lãng Tâm cắn răng, Lý Minh, anh giỏi thật, dám lòi lang băm đến để chơi tôi à?!

“Không sao cả lại giả vờ bị thương, còn nghi ngờ bác sĩ không khám ra bệnh! Tôi thấy cô cần phải kiểm tra lại thần kinh chứ không phải cơ thể đâu! Vô lý vừa thôi!” Bác sĩ đen mặt, nổi giận đùng đùng kéo hai cậu trợ lý đi thẳng ra khỏi lều vải.

Lý Minh vội chạy tới hỏi: “Bác sĩ Lưu, kết quả khám thế nào?”

“Cơ thể khỏe mạnh bình thường, hoàn toàn không có chút vấn đề gì cả! Lý Minh, tôi coi cậu là bạn, nhưng lần sau xin cậu xác định cho rõ, nếu người ta thật sự bị bệnh thì hãy gọi tôi! Vậy mà cũng là người của công chúng, nhân phẩm cái kiểu gì thế?!” Bác sĩ Lưu tức giận đi ra xe của mình.

Chỉ trong một giây, Lý Minh lập tức hiểu ngay tiêu đề bài báo sẽ nghiêng về bên nào! Chưa nói đến chuyện Lâm Nhược có An thiên vương là chỗ dựa, chỉ với việc cô ấy nắm trong tay chứng cứ xác thực như thế, cùng với kết luận Lãng Tâm giả vờ bị thương của bác sĩ thôi, cũng đủ khiến Lãng Tâm thua trắng ván bài này rồi!

“Lâm Nhược tiểu thư, chúng tôi nhất định sẽ đòi lại công bằng cho cô! Tôi đi trước!” Lý Minh thu lại micro, gạt đầu với Lâm Nhược một cái rồi quay người đi ra ngoài.

An Tiệp đi tới, một tay xách túi nylon, một tay tháo kính râm xuống, vừa vặn gặp Lý Minh đi ra.

Trong lòng Lý Minh hơi run lên một cái, ánh mắt An Tiệp đã liếc về phía này: “Chuyện gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Người của An thiên vương mà cũng dám bôi nhọ à?!

Lãng Tâm, đừng trách anh không giúp cô! Cô bôi nhọ ai không bôi, lại đi bôi nhọ người của An thiên vương, không phải là đâm đầu tự sát sao?!

Lý Minh điều chỉnh lại sắc mặt, vội tươi cười chào hỏi: “An thiên vương, chào buổi trưa.”

An Tiệp tiện tay gài kính râm vào cổ áo T-shirt, Tiểu Át bước tới đón lấy túi đồ trong tay anh, mắt bắt cần nhìn thấy thứ gì đó trong túi, cậu ta suýt ngạt nhiên đến rơi cằm xuống đất.

Thấy sắc mặt Tiểu Át khác thường, Đại Bình dùng ánh mắt như muốn hỏi có chuyện gì.

Miệng Tiểu Át méo đi, lườm một cái, ‘cậu quan tâm nhiều thế làm gì, muốn chết à?’

Đại Bình càng tò mò hơn. An ca mua cái gì mà có thể khiến Tiểu Át kích thích như thế?! Cái túi này cũng chẳng to lắm, dù có vẻ nặng nhưng bên trong chỉ thấy màu đen thôi, cũng chẳng dễ được đầu người hay gì đó. Chẳng lẽ An ca trang bị súng đạn để Lâm Nhược phòng thân sao?

Tiểu Át cất cẩn thận túi đồ kia, kiên quyết không thể để cho người thứ hai nhìn thấy bên trong có gì.

Lý Minh chào hỏi xong, thấy An Tiệp không trả lời, mồ hôi cũng ứa đầm sau gáy.

Lãng Tâm ơi là Lãng Tâm, lần này cô hại chết cả tôi luôn rồi! Lý Minh cười ha hả, chỉ thiếu nước khom lưng cúi đầu: “An thiên vương lên thị trấn mua đồ à? Đường cũng xa nhì!”

“Cũng không xa bằng các cậu chạy từ thành phố B tới.” An Tiệp lãnh đạm nói.

Lý Minh dựng hết tóc gáy, hik, giọng điệu này rõ ràng không hề có chút thân thiện nào hết! Người ta luôn đồn rần An thiên vương có quan hệ rất tốt với giới truyền thông, nhưng hôm nay lại dùng khí thế đàn áp anh ta thế này, chứng tỏ anh ấy thực sự rất quan tâm đến Lâm Nhược!

Anh ta liếc mắt nhìn Lâm Nhựt một cái, vội nói: “Cũng tạm tạm, tạm tạm ạ! Chúng tôi nghe tin Lâm Nhựt tiểu thư bị chèn ép, nên mới muốn chạy tới xem có hỗ trợ được gì không. Chắc An thiên vương không biết chứ, hiện giờ chúng tôi đều là fan của Lâm Nhựt tiểu thư, cương quyết ủng hộ Lâm Nhựt tiểu thư! Nếu có ai dám ức hiếp Lâm Nhựt tiểu thư, Lý Minh tôi sẽ là người đầu tiên dùng nước miếng dìm chết người đó!”

Lăng Tâm vừa đi tới nơi, nghe anh ta nói mấy lời này, suýt nữa thì ngất xỉu tại chỗ.

Quả nhiên, sau màn nịnh hót tron tru vừa rồi, sắc mặt An thiên vương dịu hẳn đi một hai phần: “Ừ. Tiểu Nhựt chịu uất ức, phải phiền các vị dùng sức mạnh của ngòi bút, để lấy lại công bằng cho cô ấy.”

“An thiên vương nói rất đúng, vậy... tôi xin phép về trước để chuẩn bị!” Lý Minh nói rồi chỉ tay vào chiếc xe đỗ ở đằng xa.

“Tôi tin rằng đại ký giả Lý sẽ lo liệu ổn thỏa mọi chuyện. À, phải rồi, phiền đại ký giả Lý về nhà nhớ cho tôi gửi lời hỏi thăm Quan tổng. Nhân viên trong công ty của ông ấy ai cũng tận tụy trách nhiệm, thật khiến người khác phải kính nể.” Nói xong, An Tiệp khẽ cười, “Đại ký giả Lý đi thông thả.”

Lý Minh hơi run lên, vội cười đáp lễ rồi chạy vội vàng vào trong xe. Ôi mẹ ơi, rõ ràng là đang đe dọa anh ta phải đưa tin cho đảng hoàng, tốt nhất là phải tô hồng Lâm Nhựt lên, nếu không thì ngay cả bát cơm cũng không chắc sẽ giữ được, thậm chí còn không còn chỗ đứng trong giới phóng viên đây mà!!!

“Đi thôi! Đi nhanh lên! Mẹ kiếp, suýt nữa thì bị hại chết!”

“Minh ca, sao thế ạ? Không phải chúng ta phải đòi công bằng cho Lăng Tâm sao? Còn chưa phỏng vấn mà?!” hai phóng viên khác đang chờ trong xe không hiểu tình hình thế nào. Đi máy bay rồi đi ô tô đường dài, vất vả lắm mới đến được đoàn phim, sao chưa nghĩ được nửa tiếng đã lại phải quay về rồi?!

“Đòi công bằng cái rắm gì cho cô ta! Con mụ ngu ngốc ấy, yêu đến mụ mị cả đầu óc, còn không phân biệt được ai được phép chọc vào, ai không được phép chọc vào nữa! Bị thế là xứng đáng!” Lý Minh rất khó chịu với việc Lăng Tâm báo tin bị thương giả để vu oan cho Lâm Nhựt, suýt nữa gián tiếp hại chết cả anh ta.

Hai người kia nghe mà không hiểu gì cả: “Minh ca, anh nói thế là sao?”

“Lăng Tâm cố tình muốn bôi nhọ Lâm Nhựt! Nhưng cô ta cũng không chịu nhìn xem, bây giờ Lâm Nhựt là người của ai?! Nếu Đồng Luân thì còn có thể miễn cưỡng đánh xa đánh gần một chút, nhưng đó là An thiên vương!!! Cô ta muốn tự sát đã đành, còn muốn kéo cả ông đây chết theo!!! Đi, về thôi! Dù sao hiện giờ cũng có chứng cứ vô cùng xác thực rồi, dù là bôi nhọ Lâm Nhựt hay bôi nhọ Lăng Tâm thì cũng là tin tức lớn cả! Chúng ta đi chuyện này không uống công!” Xe khởi động rồi rời đi! Các phóng viên vội vàng lao tới, giờ quay về càng vội vàng hơn, phóng vọt đi như bị ma đuổi sau lưng!

Lăng Tâm đứng sững tại chỗ, sắc mặt khó coi y như vừa nuốt cả một mâm ruồi vào họng.

Những người khác trong đoàn phim ít ỏi nhiều nhiều cũng nghe được chút tin tức, cứ tưởng rằng có thể xem được trò hề của Lâm Nhựt, ai ngờ cuối cùng chính Lăng Tâm lại tự bẽ mặt đập vào chân mình.

Lâu Kiều có bệnh nổi khùng khi tỉnh dậy rất nghiêm trọng, mặt anh ta đen lại đứng trước cửa lều của mình. Trợn mắt rất sáng suốt giữ vững khoảng cách hai mét với anh ta.

Lúc chưa tỉnh ngủ, đạo diễn Lâu thực sự là ác ma đại nhân!!!

Sắc mặt Lâu Kiều rất bình tĩnh, bước vài bước tới: “Lăng Tâm, cô lê đít ở nhà trẻ, lăn mông lên tiểu học đã từng học được cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ, đoàn kết tương thân tương ái giúp đỡ bạn bè, khoan dung độ lượng chưa? Cô nghĩ đây là đâu? Đây là đoàn phim Thịnh Thế Trường An, là địa bàn của ông đây, không phải là chỗ để mặc cho cô năm lần bảy lượt gây chuyện!!! Nếu không muốn quay phim cho đảng hoàng thì cuốn gói cút mẹ nó đi cho ông! Mẹ kiếp!!!”

Đạo diễn Lâu chưa tỉnh ngủ quả nhiên thật khủng khiếp!!! Còn chửi bậy nữa!!! Xem ra lời đồn đạo diễn Lâu dễ nổi khùng khi vừa ngủ dậy, nếu chưa tỉnh ngủ thì dù là Ngọc Hoàng đại đế xuống anh ta cũng không nể mặt là có thật!!! Mọi người rụt rụt cổ thà quyết định, sau này dù thiên lôi đánh xuống tuyệt đối cũng không thể phá hỏng giấc ngủ của đạo diễn Lâu.

Hai mắt Lăng Tâm đỏ lên, nước mắt thi nhau rơi xuống: “Đạo diễn Lâu, tôi không đặt điều, tôi bị người ta đánh thật mà!” Lần này Lăng Tâm có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch tội được. Rõ ràng cô ta bị Lâm Nhựt đánh, sao lại khám không ra chứ?!

“Người ta nói có nhân mới có quả!!! Chiều nay nghĩ quay, mọi người giải tán đi!” Lâu Kiều bực bội phẩy tay, đi sang lều của biên kịch tìm biên kịch.

Cái ung nhọt tai họa thích sinh sự đó, mau cút khỏi đoàn phim của anh ta sớm một chút thì tốt hơn! Đúng là làm bẩn cả danh hiệu tiểu Tà Thiên!!! Không xứng để xách giày cho Tà Thiên!!!

Lâu Kiều đi rồi, những người tinh ý một chút cũng đều tàn đi hết. Dù sao Lăng Tâm cũng là tân ảnh hậu, là diễn viên mới mà công ty giải trí Tinh Tế đang ra sức đầu tư, bọn họ cũng không dám tùy tiện thêm dầu vào lửa trong khi còn không rõ tình hình thế này.

Mọi người đi hết, Lăng Tâm mới ngược đời nhất đăm lẹ nhìn An Tiệp, thần thức rất đáng thương: “An ca, em...”

Đều là diễn viên ký hợp đồng với công ty giải trí Tinh Tế, quả thật An Tiệp từng quan tâm đến Lăng Tâm hơn các nữ diễn viên khác một chút. Đó cũng là lý do vì sao Lăng Tâm cho rằng vì Lâm Nhượng đột ngột xuất hiện, chen vào giữa phá hoại tình cảm của cô ta.

“Đường như cô không hề nhớ những điều tôi nói. Nếu vậy, thì cô tự gánh lấy hậu quả đi.” An Tiệp thân nhiên ném lại những lời này rồi nhấc chân đi qua người Lăng Tâm, bước về phía Lâm Nhượng.

Mặt Lăng Tâm trắng bệch ra. Vì An Tiệp nên cô ta mới tự ý gọi điện cho phóng viên mà không hỏi ý kiến người đại diện, kết quả thật không ngờ cuối cùng vẫn bị Lâm Nhượng phản đòn hăm hại ngược lại! Chắc chắn Lâm Nhượng đã nghĩ mọi chuyện sẽ như vậy nên mới tính toán tất cả rồi chờ chính cô ta bê đá đập vào chân mình!

Lăng Tâm trừng mắt nhìn Lâm Nhượng đầy oán hận!

Lâm Nhượng cong môi cười, nhẹ nhàng nói: “Tôi vốn không muốn so đo tính toán với một con nhóc như cô, nếu không sẽ tự hạ thấp mình. Nhưng cô lại không biết điều, được thể làm tôi, cố tình muốn tự sát, tôi đành phải rộng lượng giúp đỡ cho cô vậy. Ôi, đoạn ghi âm đó tôi vốn chỉ định giữ để chơi chút thôi, không ngờ cuối cùng là bị cô ép không thể không đưa cho các bạn phóng viên nghe chơi chơi, tôi cũng chẳng còn cách nào mà.”

Nói xong, Lâm Nhượng khẽ nhún vai buông tay vói về rất vô tội.

Nếu có thể, Lăng Tâm chỉ muốn phun thẳng máu vào mặt cô!

Trong mắt An Tiệp thoáng hiện lên nụ cười, thoải mái cầm tay Lâm Nhượng, nói: “Đại Bình và Tiểu Át sẽ xử lý chuyện ở đây, anh có cái này muốn đưa cho em”

Tiểu Át rất biết ý, lập tức nâng hai tay lên đưa túi đồ kia cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Lâm Nhượng nổi tiếng

Thấy mặt Tiểu Át thần thần bí bí, Lâm Nhượng không khỏi liếc mắt nhìn An Tiệp một cái, chuyện gì đây?

An Tiệp không nói gì, đưa Lâm Nhượng về lều vải.

“An thiên vương, anh không định giết người diệt khẩu đấy chứ?” Lâm Nhượng đùa giỡn.

An Tiệp gõ khê vào trán cô một cái: “Với bản lĩnh đánh người không để lại vết đó của em, chỉ sợ muốn giết em diệt khẩu cũng chẳng dễ dàng gì. Mà anh vốn theo phương châm dĩ hòa vi quý, tặng em chút quà mọn để hóa thù thành bạn thôi!”

Lâm Nhượng bĩu môi rất đáng yêu, cô biết cô không lừa qua mắt được An Tiệp, người đàn ông này chẳng khác nào con giun trong bụng cô, hiểu rất rõ bản tính và tác phong làm việc của cô.

“Quà gì?” Lâm Nhượng nghi hoặc nhận lấy cái túi nilon từ tay An Tiệp. Cô thực sự không đoán ra được trong cái túi nilon này có thể chứa được món quà gì, hơn nữa còn dùng hai cái túi màu đen đục để đựng, nhìn thế nào cũng giống như là... đựng băng vệ sinh...

Nghĩ đến hình ảnh người đàn ông cao to đeo kính râm đội mũ lên siêu thị nhỏ trên thị trấn để mua băng vệ sinh, mặt Lâm Nhượng lập tức đỏ ra.

“Sao thế?” An Tiệp nhìn Lâm Nhượng khó hiểu. Còn chưa nhìn thấy gì, sao đáng vẻ lại như bị sét đánh thế này?

“An thiên vương, lúc anh đi mua mấy thứ này, không bị người ta vây lấy nhòm ngó đấy chứ?”

Tuy rằng quả thật anh đã bị nhân viên thu ngân nhìn chăm chăm, cũng bị một bác gái thu giỏ đựng hàng theo dõi, nhưng cũng không đến mức bị vây lấy nhòm ngó.

An Tiệp lắc đầu: “Mua thứ này cũng không đến mức bị vây lấy đâu.”

Chẳng lẽ không phải như cô đoán? Lâm Nhượng chớp chớp mắt, mở túi ra.

Đàn ông đi mua thứ này, đúng là không đến mức bị bao vây thật!!!

Lâm Nhượng dờ khóc dờ cười lấy ba hộp Durex từ trong túi ra, bên trong đó ít nhất cũng phải còn khoảng hai mươi, ba mươi hộp nữa. An thiên vương

thu gom sạch sẽ toàn bộ hàng trong siêu thị sao?!!!

“Thế này gọi là có thù báo thù, có oán báo oán đấy à?” Đưa cho cô mấy chục hộp Durex một lúc. An thiên vương, anh mang cái về ngoài đạo mạo trong ruột đen thui thế này là do các fan của anh đào tạo ra sao?!

“Đây gọi là tình thú.” An Tiệp cười, đưa tay lên néo néo mặt Lâm Nhược hai cái.

Đương nhiên Lâm Nhược cũng hiểu nguyên nhân An Tiệp đưa cho cô mấy thứ này. Cô bị bệnh cuồng sạch sẽ, không thích người của mình bị những người khác nhiễm bẩn. Một người xuất sắc kiêu ngạo như An Tiệp cũng có sự độc đoán và chiếm hữu của riêng anh. Lâm Nhược thoáng cảm thấy cứ tiếp tục thế này với An Tiệp, có một số chuyện gì đó sẽ vượt ngoài khả năng kiểm soát của cô.

Hiện giờ gần gũi với An Tiệp cũng đã hơi vượt quá việc Lâm Nhược có thể nắm hoàn toàn quyền kiểm soát và tự do điều khiển không gian riêng của mình rồi.

Lâm Nhược không né tránh vì cô thấy cảm giác đó không tồi. Nhưng nếu muốn tiến xa thêm một bước nữa, thì cô phải suy nghĩ cẩn thận.

Nghỉ ngơi một buổi chiều, ngày hôm sau phải đẩy nhanh tốc độ quay phim lên. Lâu Kiều chỉ đích danh An Tiệp và Lăng Tâm ra quay chung một vài cảnh, sau đó là đến cảnh quay chung của Lâm Nhược và Lăng Tâm.

Ban đầu mọi người còn không hiểu đạo diễn Lâu có ý gì. Chẳng lẽ anh ta cố tình muốn xoa dịu quan hệ của ba người họ sao?

Nhưng kết quả hai cảnh diễn đó là: một cảnh An Tiệp trong vai Lý Thế Dân biếm Trương Tôn Hoàng hậu Lăng Tâm vào lãnh cung, một cảnh sau là Lâm Nhược trong vai muội muội song sinh Lý Ngọc Kỳ đến lãnh cung chế giễu Trương Tôn Hoàng hậu, sau đó... Không có sau đó nữa!

Trương Tôn Hoàng hậu nổi tiếng trong lịch sử mà lại bị biếm vào lãnh cung rồi sống chết mặc bay sao?!

Cảm mọi người đều rơi cả xuống đất, đạo diễn Lâu làm thế này là cố tình cải biên hoàn toàn lịch sử à?! Theo lời của biên kịch vô tình để lộ ra, thì đạo diễn Lâu yêu cầu cải biên nguyên tác đã sử thành hư cấu để loại bỏ nhân vật Trương Tôn Hoàng hậu, là vì diễn xuất của Lăng Tâm trong những cảnh quay trước đều bị Lâm Nhược đè bẹp, vai nữ số 1 không khác gì diễn viên quần chúng. May mà nội dung của bộ phim vốn nói về cuộc đời đầy thành tựu huy hoàng của Lý Thế Dân, nên phụ nữ cũng chỉ như trang sức điểm tô thêm mà thôi.

Có điều, đạo diễn Lâu luôn tôn trọng nguyên tác lại đột ngột đòi cải biên kịch bản, biến phim đã sử thực sự thành phim hư cấu, thì cũng đủ hiểu rằng bây giờ anh ta ghét Lăng Tâm đến mức nào!

Bị đạo diễn nổi tiếng ghét, lại vì Lâm Nhược mà đắc tội với An thiên vương, sau này Lăng Tâm còn muốn tồn tại trong giới này nữa sẽ càng khó khăn hơn.

Chuyện này vẫn chưa kết thúc. Sáng nay, hầu như tất cả các diễn viên có danh tiếng một chút trong đoàn phim đều nhận được điện thoại của người đại diện, tỏ ý rõ ràng yêu cầu bọn họ phân rõ giới hạn, giữ khoảng cách với Lăng Tâm, đừng gây rối cùng cô ta, để đỡ hại người khác không thành, ngược lại còn khiến mình bị truyền thông đập chết.

Lý Minh làm việc cũng rất hiệu quả, tối hôm qua anh ta chạy cả quãng đường về nhà, hôm nay tin tức đã nhảy lên đầu trang nhất. Hơn nữa, sức ảnh hưởng của tập san giải trí Đông Đô quả thật không tầm thường, lập tức khiến cho các tòa soạn khác hưởng ứng.

Các trang bìa báo giải trí hầu như đều đưa tin về Lâm Nhược và Lăng Tâm. Đương nhiên, tin tức về Lâm Nhược đều là tin tốt, còn tên của Lăng Tâm bị những lời chỉ trích, phê phán bao phủ.

Từ khi Lâm Nhược trở thành bạn gái tin đồn của An Tiệp rồi lại phát tán ảnh hậu trường, cô cũng có fangirl của riêng mình, tuy tạm thời còn chưa lớn mạnh, nhưng họ đều là những người hâm mộ rất trung thành, hơn nữa, khả năng tấn công có thể nói là mạnh mẽ ngang máy bay chiến đấu, là máy bay oanh tạc các loại máy bay chiến đấu! Một cái địch lại trăm cái, chửi mắng người ta còn không dùng từ thô tục nào, khiến weibo chính thức của Lăng Tâm đều sắp bị quá tải vì bình luận!

Là tân ảnh hậu, đương nhiên Lăng Tâm cũng có fangirl không nhỏ của mình, trong những người này, trừ một số ít người cảm thấy bất bình vì Lâm Nhược bị vu oan nên biến thành antifan, hoặc cảm thấy hành động của Lăng Tâm quá bần thiêu nên trở thành người đứng ra, những người hâm mộ trung thành còn lại đều đã bắt đầu cuộc đấu võ mồm với fan của Lâm Nhược.

Trang Thiên Nhai còn cố tình mở một chuyên mục riêng, coi như dọn sẵn chiến trường cho hai phe.

Vừa nghe tin này, Tạ Lâm lập tức gọi điện thoại cho Lâm Nhược, tuy trước mắt mọi việc đều có lợi cho Lâm Nhược, nhưng cô ấy vẫn lo Lâm Nhược thực sự bị thiệt thòi hoặc có biến cố gì.

“Lại còn ‘tiểu Tạ Thiên’ cái gì chứ, đừng làm nhục tên nữ thần quốc dân của chúng ta! Chỉ với việc cô ta có thể sử dụng mấy thủ đoạn bị ỉm đó thôi, thì nhân phẩm cũng đã rác rưởi lắm rồi. Tiểu Nhược, em không sao chứ?”

“Cô ta chỉ là một con nhóc con thì làm gì được em, em không sao.”

“Ừ, em không sao là tốt rồi. Chuyện này tạm thời em đừng ra mặt, cứ để các tạp chí giải trí làm ầm lên đi, chúng ta im lặng chờ phản ứng của công ty giải trí Tinh Tế, xem bọn họ sẽ xử lý thế nào.” Tạ Lâm dừng lại một chút rồi nói tiếp, “Tiểu Nhược, tuy tin tức lần này bị tung ra đều có lợi cho danh tiếng của em, nhưng chị cũng tính vài ngày nữa sẽ đề nó xuống. Tiếng tăm tốt rất quan trọng.”

“Chị yên tâm, em hiểu mà.” Tính cách A Lâm hơi nóng nảy, nhưng lại là người rất bình vực người nhà, chuyện gì cũng dựa trên lợi ích của cô để tính toán, khiến Lâm Nhược cảm thấy rất vui vẻ.

“A Lâm, chờ em quay về, chị xin công ty trở thành người đại diện riêng của em được không?” Mỗi ngày quản lý bao nhiêu nghệ sỹ, chẳng khác gì vú em, đi sớm về khuya, quá mệt mỏi.

Mũi Tạ Lâm hơi cay cay, cười nói: “Con nhóc thối cũng lớn rồi đấy nhỉ, biết quan tâm đến người khác rồi! Yên tâm, chị biết chừng mực mà. Nếu ngày nào đó quá mệt mỏi, chị sẽ xin nghỉ việc, đến lúc đó, em phải chịu trách nhiệm nuôi chị.”

“Nuôi chị thành con lợn con.”

Hai người nói thêm vài chuyện khác rồi mới ngắt điện thoại.

Trái ngược với tình hình tốt đẹp ở bên Lâm Nhược, bên phía Lăng Tâm vô cùng thê thảm. Không chỉ bị mắng té tát trên mạng, trên báo chí, mà suốt hơn ba tiếng đồng hồ, người đại diện cũng không hề gọi cho cô ta một cuộc nào.

Công ty không tiến hành xử lý truyền thông, chẳng lẽ họ thật sự định vứt bỏ cô ta sao?! Đến lúc này Lăng Tâm mới bắt đầu thấy sợ hãi và hối hận.

An Tiệp cầm ipad, nhàn hạ ngồi trên ghế. Lâm Nhược bê đĩa nho đã rửa sạch vào, thuận miệng hỏi: “Anh đang làm gì thế?”

“Đăng weibo!” An Tiệp vừa nói vừa ấn nút gửi đi.

An thiên vương bày tỏ thái độ! Trên internet lại tiếp tục nổi sóng thần!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: An tẩu ra đời!

Lâm Nhược không để tâm, An Tiệp cũng không nói nhiều. Hiếm khi được nghỉ quay, hai người vừa ăn nho vừa tán gẫu linh tinh mà không biết rằng, vì tin weibo mà An thiên vương vừa phát lên, cư dân mạng đã như phát điên rồi.

Tính đến bây giờ, weibo của An Tiệp chỉ đăng tin 3 lần. Lần thứ nhất là năm năm trước, anh đăng lên bức ảnh hậu trường khi anh và anh hậu Tạ Thiên quay phim chung với nhau. Một tin khác là bức ảnh chụp chung với Lâm Nhược cách đây không lâu. Một cái còn lại chính là cái vừa đăng lên.

“Tiểu Nhược là người yêu của tôi. Tôi không muốn bất cứ ai làm tổn thương cô ấy.”

Ba tin weibo này đều có lượng phản hồi lớn kinh khủng, mỗi tin đều hơn mười vạn phản hồi. Nhất là tin vừa phát này, chỉ trong vài phút đã lên đến hơn một vạn phản hồi, chỉ e lát nữa thôi sẽ quá tải vì lượng bình luận mất.

An thiên vương đã bày tỏ thái độ, lực lượng hỗ trợ của fclub An thần cũng lập tức có hành động.

Trên trang chủ của Thiên Nhai lập tức xuất hiện ba bài mới, , ,

Ba bài đăng đều có đội trưởng đội hỗ trợ của fclub An thần trấn thủ, chỉ trong vòng mười mấy phút ngắn ngủi, số lượng bình luận đã lên đến hơn một nghìn trang. Có thể thấy khả năng của fclub An thần kinh khủng đến mức nào.

Fclub Lâm Nhược vừa thấy có người hỗ trợ, sĩ khí liền tăng mạnh! Lập tức thay đổi trận địa, tập trung hết vào bài , thi triển sở trường mắng chửi không thô tục của mình. Dù sao, nói một cách chân thành thì người như Lăng Tâm đúng là sống phí không khí, chết phí không gian, hòa thiêu cũng ô nhiễm môi trường.

Hơn nữa, có hacker chủ động cống hiến công sức, moi ra rất nhiều ảnh và clip của Lăng Tâm khi chưa nổi tiếng. Trong đó có không ít hình ảnh đều là Lăng Tâm ra vào khách sạn với nhà sản xuất hoặc đạo diễn khác nhau. Đương nhiên, vì không để cho nữ thần Lâm Nhược, An tẩu của bọn họ bị người ta thù hận, khi nhóm hacker tung ảnh và clip lên, đều tự giác che mờ mặt của mấy nhà sản xuất và đạo diễn đi. Thậm chí có người còn phát hiện ra, lần đầu tiên Lăng Tâm nhận được giải thưởng cho diễn viên mới xuất sắc nhất cũng là do dùng tiền mua chuộc ban hội thẩm.

Fclub An thần vừa ra tay, quả nhiên không tầm thường. Không ít fan của Lăng Tâm lại thành người xa lạ.

Hơn nữa, trong fanclub của cô ta vốn không ít người rất thích An thần, nên chỉ chuyển từ fan thành người xa lạ mà không biến thành antifan cũng đã là tốt phúc cho Lăng Tâm lắm rồi.

Trên internet như nổi cơn sóng thần, mà đến tận lúc sáng tối, công ty giải trí Tinh Tế vẫn không có phản ứng gì, cứ như coi chuyện Lăng Tâm bị vùi dập là hết sức bình thường vậy.

Ngồi trong lều vải xem weibo, Lăng Tâm vừa giận dữ, vừa buồn bực, vừa lo lắng lại vừa hối hận, bàn tay cầm ipad đều run lên.

Trợ lý đứng bên cạnh khẽ cắn môi, cuối cùng cũng nói: “Chị Tâm, chỉ bằng chị gọi điện thoại cho Vương Lỗi ca đi.” Thật ra đây cũng chỉ là vì cùng đường nên cô ôm ấp chút ảo tưởng thôi. Họ đều hiểu rõ, nếu công ty vẫn còn quan tâm đến Lăng Tâm, thì đã sớm gọi điện thoại đến hỏi han tình hình, nghĩ cách ngăn chặn chuyện này mới có thể khiến cho Lăng Tâm thoát khỏi nguy cơ bị đẩy ra ngoài giới giải trí.

Tay Lăng Tâm run lên cầm điện thoại, nghĩ một lúc lâu mới bấm danh bạ tìm số Vương Lỗi, ấn nút gọi.

Điện thoại kêu lên bốn tiếng, rốt cuộc cũng có người nghe. Giọng nói bình tĩnh của Vương Lỗi vang lên từ đầu dây bên kia: “Lần này tôi không giúp được cô.”

Cơ thể Lăng Tâm run rẩy, mặt đỏ bừng lên, nước mắt chảy xuống. “Vương Lỗi ca, anh còn không giúp được em, thì còn ai giúp được em nữa?”

“Lâm Nhưộc là người phụ nữ của ai?”

Tuy Lăng Tâm không cam lòng, nhưng chỉ có thể trả lời thành thật: “Người phụ nữ của An Tiếp?”

“Tôi nghĩ cô vẫn chưa hiểu rõ.” Giọng Vương Lỗi vẫn bình tĩnh như cũ, “Tạm thời chưa bàn đến thủ đoạn riêng của Lâm Nhưộc, chỉ xét bên phía An Tiếp thôi, đó là người cô có thể đắc tội sao? Dù bản chất Lâm Nhưộc chỉ là một người phụ nữ ngu ngốc đần độn, nhưng chỉ cần cô ấy còn là người của An thiên vương một ngày, thì cũng không có ai trong giới showbiz dám chọc vào cô ấy! Hơn nữa, dựa vào bản thân đẹp để gạt gẫm lần này của cô ấy, cũng đủ dễ thấy rằng, cô ấy không chỉ không ngu ngốc, hơn nữa còn vô cùng thông minh, cũng hiểu cực kỳ rõ nguyên tắc sinh tồn mạnh được yếu thua, có thể nâng thuyền cũng có thể chìm thuyền của giới này.”

Hiện giờ chính Lăng Tâm cũng rất hối hận, nức nức nở nức: “Vương Lỗi ca, bây giờ em phải làm gì?”

Vương Lỗi im lặng một chút, nói: “Tôi cũng bó tay rồi, cô tự lo liệu cho ổn thỏa.” Nói xong, anh ta lập tức cúp máy.

Nghe tiếng tút tút truyền đến từ đầu dây bên kia, Lăng Tâm giận dữ ném mạnh điện thoại ra ngoài, sau đó khom người ôm đầu gối khóc ầm lên.

Cô ta vẻ vờ vang vang bước vào đoàn phim Thịnh Thế Trường An nhận vai nữ số 1, nhưng không ngờ cuối cùng lại sa sút đến mức từ nữ số 1 thành nữ phụ quần chúng, thậm chí còn có thể đến mức bị công ty vùi dập đi.

Đều là lỗi của Lâm Nhưộc!!! Tất cả là do Lâm Nhưộc!!! Nếu Lâm Nhưộc không xuất hiện, chắc chắn cô ta vẫn là tân ảnh hậu địa vị cao quý được fanclub yêu mến nồng nhiệt, được công ty nâng đỡ! Tất cả đều là lỗi của Lâm Nhưộc!

Lăng Tâm hận đến nghiến răng nghiến lợi!

Những diễn viên trước đây thân thiện với Lăng Tâm, giờ này cũng không có ai an ủi cô ta câu nào.

Đêm xuống, Lăng Tâm ủ rũ kín đáo rời khỏi đoàn phim. Lúc cô ta đi, thậm chí còn không có một ai đưa tiễn. Đây là phương pháp sinh tồn!!! Khi phải đối diện với một nhân vật lớn không thể kháng cự lại được, ai cũng chỉ nghĩ đến chuyện bo bo giữ mình mà thôi.

Trên mạng bàn luận nóng sốt cả ngày, hoàn toàn không có dấu hiệu chìm xuống. Lại có fan đăng lên ảnh hậu trường của Lâm Nhưộc cùng với teaser 45 giây của vừa được công bố cách đây không lâu.

Trong đó, dù là hình tượng hay là diễn xuất của Lâm Nhưộc đều khiến mọi người mở rộng tầm mắt. Cùng ngày hôm đó, weibo chính thức của Lâm Nhưộc lập tức tăng lên một trăm vạn fan. Hơn nữa, cũng có không ít fan lấy tên theo số thứ tự!

Chào An tẩu số 1, Chào An tẩu số 2... Chào An tẩu số 101... Chào An tẩu 20001...

Buổi tối, Lâm Nhưộc ngồi trên ghế dựa hóng gió thảo nguyên, Tạ Lâm gọi điện thoại không nói gì nhiều, chỉ vô cùng hưng phấn bảo cô lên xem weibo chính thức của mình.

Lâm Nhưộc cầm di động xoa xoa vuốt vuốt, vừa nhìn thấy một chuỗi nickname An tẩu, mặt cô lập tức đỏ ra.

An Tiếp đi tới, cúi người tự nhiên đút cho cô một miếng quýt vào miệng: “Ngoài này buổi tối có sâu đấy, sao không xị ít thuốc chống côn trùng?” Nói xong, anh đi vào trong lều cầm chai xịt ra, nửa ngồi xổm xuống xịt thuốc cho Lâm Nhưộc. Động tác, sắc mặt hoàn toàn tự nhiên khiến Tiểu Át nấp sau lưng Đại Bình cắn cắn nắm tay.

Thì ra An thần vốn lạnh lùng xa cách, cao quý kiêu ngạo cũng có thể đáp xuống mặt đất chiều chuộng bà xã như vậy. Ôi ôi, hình ảnh đó đẹp đến mức cậu ta cũng không dám nhìn nữa.

Lâm Nhược đưa điện thoại cho An Tiệp, khoe miệng run lên: “Fanclub của anh thật sự rất khủng bố.”

An Tiệp đặt chai xịt côn trùng xuống, cầm điện thoại xem sau đó trả lại cho Lâm Nhược, lấy điện thoại của mình ra, lại bắt đầu đăng weibo, khoe miệng xinh đẹp còn hơi cong lên.

Lâm Nhược bị một dãy dài nickname đánh số thứ tự của fan đánh bại, hoàn toàn đầu hàng không có hứng thú tiếp tục xem các trang bình luận tiếp theo nữa, quay về trang chủ liền nhìn thấy ngay weibo mới nhất mà An Tiệp vừa phát lên.

“Cách gọi An tẩu này, nghe rất hay!” Bên dưới còn đính kèm bức ảnh Lâm Nhược ngồi trên ghế gấp, mặc trang phục quay phim, ngủ gà ngủ gật.

Hết chương 34.

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số kí tự: 0

Họ tên Email +=

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Một đôi xấu xa đen tối!

Có người đã từng nói, chỉ có người đàn ông thực sự yêu bạn, mới có thể chụp hình bạn xinh đẹp quyến rũ ngay cả khi dáng vẻ của bạn bình thường nhất, bởi vì lúc chụp bạn, anh ấy rót vào đó tất cả tình cảm yêu thương sâu đậm của mình dành cho bạn.

Lâm Nhược không thích vào thời điểm không quay phim mà trên mặt vẫn còn nguyên lớp trang điểm, vì thế, chỉ cần thời gian nghỉ ngơi đủ dài, cô đều nhờ tiểu Lý tẩy trang giúp mình, quay trở về với khuôn mặt xinh xắn của mình, đồ trang sức cũng đều là những đồ nhả nhận, chỉ cần không phải tạo hình tóc thì vài phút là tiểu Lý có thể xử lý xong.

Trong bức ảnh ngủ gà ngủ gật kia, Lâm Nhược để mặt mộc, nhưng ngũ quan của cô rất xinh xắn, lông mày như lá liễu, mũi cao thẳng, cánh môi như cánh hoa không tô mà đỏ, làn da trắng nõn phơn phớt hồng, đôi lông mi dày đen mướt tạo thành bóng râm nhàn nhạt trên khuôn mặt.

Các fan từng giây từng phút theo dõi weibo của An Tiệp và Lâm Nhược đều như phát điên, kêu gào ầm ĩ, tha thiết yêu cầu An Tiệp đăng thêm ảnh của An tẩu, thỏa mãn lòng xuân rục rịch đang trào dâng suy nghĩ muốn quỳ gối dưới gấu váy An tẩu của bọn họ.

Chỉ tiếc là An thần quá keo kiệt, sau khi đăng một tấm ảnh đó lên, liền kiên quyết không đăng tiếp cái nào nữa.

Các fan âm thầm oán giận, ham muốn độc chiếm của An thần với An tẩu quá mạnh mẽ gì gì đó, xem cũng không cho xem gì gì đó, thật sự chơi không đẹp gì hết. Sau đó, fan của Lâm Nhược cũng gào khóc, mặt mũi ướt đẫm nước mắt.

“Nữ thần, chị đẹp như thế không phải là nhân tạo đấy chứ?”

“Nữ thần, sao chị không nói gì cả? Chúng em đang gọi tên chị, chị có nghe thấy không?”

Mà một lần nữa, lại nằm trong top từ khóa tìm kiếm, không cần biết có phải đạo diễn Lâu bóc đồng để nữ chính biến thành diễn viên quần chúng hay không, chỉ cần có Lâm Nhược và An Tiệp ở đây, tỷ suất người xem của bộ phim này chắc chắn được đảm bảo.

Ngày hôm sau, công ty quản lý của Lâm Nhược cũng phát biểu ý kiến: “Những chuyện khác đều đã qua rồi, mong mọi người quan tâm đến tác phẩm của Lâm Nhược nhiều hơn.”

Câu nói này thoát nhìn thì tưởng rằng muốn nói chuyện của Lâm Nhược và Lăng Tâm đã qua, nhưng rõ ràng là đồ thêm dầu vào lửa, một lần nữa thổi bùng lên trận gió đồng cho Lâm Nhược.

Sau chuyện này, Lâm Nhược hoàn toàn trở thành cái tên nóng bỏng. Thịnh Thế Trường An còn chưa quay xong, thì các kịch bản khác cùng với lời mời tham dự chương trình giao lưu cùng ngôi sao đã ầm ầm gửi về cho Tạ Lâm.

Công ty cũng nhận ra tiềm lực cực lớn và viễn cảnh tươi đẹp của Lâm Nhượng, lập tức ra quyết định để Tạ Lâm trở thành người đại diện riêng của Lâm Nhượng, chỉ chuyên chịu trách nhiệm xử lý công việc của Lâm Nhượng.

Công ty cũng không biết An Tiệp đã sắp xếp trợ lý riêng cho Lâm Nhượng, nên hôm đó liền hạ lệnh cho Tạ Lâm đưa trợ lý theo, đi thẳng từ thành phố B đến thảo nguyên Ma La.

Tiến trình quay cũng đã gần đến hồi kết, nội dung của bộ phim còn phải quay khoảng năm sáu ngày nữa là xong, một vài cảnh riêng biệt sẽ quay rời sau.

Trừ việc là người đại diện của Lâm Nhượng, Tạ Lâm cũng là chị em tốt của cô, nên cũng không làm phiền đoàn phim, thoải mái ở chung lều vải với Lâm Nhượng. Về việc này, thì người duy nhất bị tổn thương lợi ích chỉ có mình An thiên vương.

Buổi tối cuộn mình trong chăn, Tạ Lâm vô cùng chăm chú kéo kéo tay Lâm Nhượng, hỏi: “Tiểu Nhượng, chuyện của em và An thiên vương là thật đấy à? Chắc chắn, chị vào giới này cũng ba bốn năm rồi, nhưng lần đầu tiên thấy An thiên vương quan tâm đến một người phụ nữ như thế! Ngay cả trợ lý riêng kiêm vệ sỹ cũng tặng cho em, không vừa đâu!”

“A Lâm nữ vương, không ngờ chị cũng có lúc bà tám như vậy!” Lâm Nhượng lườm cô ấy một cái.

“Còn gì nữa! An thiên vương là ai nào, là nam thần của toàn dân, là người đàn ông mà bất cứ người phụ nữ nào cũng ao ước được gả cho anh ta! Đẹp trai phong độ nhiều tiền, quan trọng nhất là hoàn toàn giữ thân trong sạch không lãng nhăng gì.” Tạ Lâm bĩu môi, “Em nhìn đàn ông trong giới bây giờ xem, không phải đều là hôm nay thì hẹn hò với người này, ngày mai lại bị bắt gặp bước ra khỏi quán bar với người khác hay sao, ai có thể giống An thiên vương không hề có chút scandal nào chứ?!”

“Tiểu Nhượng, nói thật đi! Có phải kiếp trước em cứu vớt cả dải thiên hà không mà kiếp này lại gặp được An thiên vương đối xử tốt với em thế hả?!” Tạ Lâm vừa nói vừa trêu chọc, nhưng trong mắt đầy sự vui vẻ cho người chị em tốt của mình. Đường như kể từ sau khi rời bỏ được tên rác rưởi Đồng Luân kia, mọi thứ của Lâm Nhượng đều trở nên tốt đẹp vậy, cả tính cách cũng biến đổi khiến người ta yêu thích.

“Chị chết đi! Em ưu tú như thế này, sao không phải là vì anh ấy cứu vớt cả dải ngân hà nên mới gặp được em chứ?!”

“Nói vậy là hai người thực sự đến với nhau à?”

“Đeo bịt mắt vào đi ngủ đi, nhiều chuyện quá!” Lâm Nhượng đưa bịt mắt cho Tạ Lâm, mình cũng đeo một cái vào rồi đi ngủ.

Thấy Lâm Nhượng không muốn nói nhiều, Tạ Lâm cũng không hỏi gì nhiều nữa, nhưng thực sự vui mừng cho chị em của mình. Cô tin tưởng vào nhân phẩm của An Tiệp, nếu là anh ấy, chắc chắn có thể đem lại hạnh phúc cho tiểu Nhượng.

Thịnh Thế Trường An vẫn tiếp tục quay, tuy trong lòng đám phóng viên ngoài kia đã ngứa ngáy như bị mèo cào, muốn lên vào trong đoàn phim phỏng vấn An thiên vương và Lâm Nhượng, nhưng lần này dường như Lâu Kiều bức hóa rất lớn, gọi một cú điện thoại, điều một nhóm vệ sỹ khối ngũ tuần tú đến trấn thủ ở đoàn phim, đừng nói là phóng viên, ngay cả một con ruồi lạ cũng đừng hy vọng bay vào được.

Lại nói, thân phận của Lâu Kiều cũng rất thần bí, mọi người chỉ nghe đồn rằng anh ta là thiếu gia của một gia đình có thế lực lớn nào đó, có điều cho tới bây giờ cũng chưa từng được chứng thực.

Nhưng chỉ một cú điện thoại đã có thể điều đến một nhóm vệ sỹ có thể so với vệ sỹ của khu Trung Nam Hải, thì thật sự không phải là số tiền mà người bình thường có thể bỏ ra được, huống chi, toàn bộ nhóm vệ sỹ đó đều vô cùng cung kính với Lâu Kiều.

Vì thế, trong suốt thời gian quay phim sau đó không còn ai dám ngoe hớ hênh gì nữa, kể cả cô nàng diễn viên nào đó ham muốn dâng trào có ý đồ thử trèo lên giường của Lâu Kiều cũng lập tức sợ hãi mà dừng lại.

Nhưng trong thời gian này, oán niệm của An thiên vương khá lớn. Từ sau khi Tạ Lâm tới đây, cơ hội để anh có thể được ở riêng với Lâm Nhượng gần như bằng không, chứ đừng nói đến chuyện bồi dưỡng tình cảm sâu thêm một chút.

Người đàn ông thèm mà không được thực sự rất kinh khủng.

Thấy ngày mai sẽ chuẩn bị đóng máy quay kết thúc công việc, Tạ Lâm cũng đã sắp xếp dày đặc lịch trình kế tiếp của Lâm Nhượng, thậm chí ngay cả vé máy bay quay về thành phố B cũng đã được đặt sẵn từ hai ngày trước, thực sự không còn một chút thời gian trống nào cả.

Rốt cuộc An thiên vương cũng bùng nổ!!!

An Tiệp bê đĩa nho đã được rửa sạch tìm đến Lâm Nhượng vẫn đang ngồi hóng gió trên ghế xếp như mọi ngày, quả nhiên, Tạ Lâm đang ngồi bên cạnh lăm lăm đọc lịch trình kế tiếp cho cô nghe. Cái gì mà tham gia chương trình, cái gì mà phim điện ảnh hẹn, biến hết đi!!!

“Tạ Lâm tiểu thư, đạo diễn Lâu tìm cô, hình như có chuyện gì đó muốn bàn bạc với cô, hình như là về bộ phim tiếp theo của Lâm Nhượng. Nghe nói là của đạo diễn Trần An.”

Đạo diễn Trần An tuyệt đối là đạo diễn giỏi số một của nghiệp phim ảnh, phim của ông luôn khiến những đạo diễn khác có phi ngựa cũng không đuổi kịp. Hơn nữa, phim điện ảnh của đạo diễn Trần An chắc chắn luôn đi kèm với nhà chế giễu, đội ngũ giỏi, nếu Lâm Nhượng có thể thông qua Lâu Kiều bám lấy sợi dây của đạo diễn Trần An, có thể nói là lên hàng ngũ ngôi sao cũng chỉ là chuyện nhỏ, chưa biết chừng còn có thể được phong ảnh hậu!

“An thiên vương, đạo diễn Lâu ở đâu? Tôi qua ngay!” Tạ Lâm lập tức đóng lịch trình trong tay lại, kìm nén cảm xúc kích động trong lòng, bình tĩnh nói.

“Trong lều của cậu ấy.”

An Tiệp cười vô cùng thân mật tự nhiên, Tạ Lâm không chút nghi ngờ, quay sang nói với Lâm Nhượng một tiếng rồi đi mất. Đi đến lều của Lâu Kiều tìm Lâu Kiều thôi!!!

Lâm Nhượng uể oải nhướn mày nhìn An Tiệp: “Đạo diễn Lâu tìm A Lâm thật à?”

An Tiệp khom người hôn lên má Lâm Nhượng một cái, ngồi xuống bên cạnh đút nho vào miệng Lâm Nhượng rồi mới nói: “Chắc là không tìm”

Khỏe môi Lâm Nhượng giật lên hai cái: “Nếu em nhớ không nhầm, thì bây giờ đang là thời gian tắm rửa của đạo diễn Lâu?!”

“Hình như vậy!” An Tiệp gật đầu như chẳng có chuyện gì xảy ra, tiếp tục bóc nho cho Lâm Nhượng ăn.

Dường như An thiên vương rất yêu thích công việc đút đồ ăn cho Lâm Nhượng này.

Lâm Nhượng cắn nho, đồng thời cắn nhẹ vào đầu ngón tay trắng nõn mang theo vị nho chua chua ngọt ngọt của An thiên vương: “Đồ xấu xa đen tối!”

Nói xong chính cô cũng cười ha ha: “Tính cách của A Lâm và đạo diễn Lâu cùng một phom, đã xù lông lên thì ngay cả ông trời cũng không thêm nể mặt. Nếu hai người họ mà đối đầu nhau, thì có trò vui để xem rồi!”

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: An thiên vương vừa ngốc nghếch vừa đáng yêu!

Lâm Nhượng nhai quả nho chua chua ngọt ngọt trong miệng, gật đầu hài lòng

Đầu ngón tay bị cắn của An Tiệp như có điện chạy qua khiến lòng anh ngứa ngáy. Anh cũng không thu tay lại mà nhẹ nhàng mon trón cánh môi phớt hồng của Lâm Nhượng, trầm giọng cười nói: “Có điều, nếu Lâu Kiều mà biết rõ đầu đuôi, thì người đầu tiên bị đuổi giết sẽ là anh.”

“Biết vậy mà anh còn dám kích thích anh ta?! Đạo diễn Lâu nổi giận, chắc chắn sẽ là một con bạo long bốc hỏa!”

Lâm Nhượng còn chưa dứt lời đã nghe tiếng gầm giận dữ như núi lửa phun trào vang từ bên lều Lâu Kiều sang: “An Tiệp, tên khốn nạn nhà cậu, mau lăn đến đây chịu chết đi!!!”

An Tiệp lại như không nghe thấy tiếng gào thét giận dữ vang khắp cả khu dựng trại vậy, không chút nao núng, nhẹ nhàng nói: “Thấy chưa, sắp bị đuổi giết đến nơi rồi! Vì cái mạng nhỏ này, không biết Lâm Nhượng tiểu thư có bằng lòng chạy trốn cùng ta không?”

Nghĩ đến dáng vẻ của Lâu Kiều khi tính cách thô bạo của anh ta bùng phát, thực sự không khác gì khủng long bạo chúa, hơn nữa còn là con khủng long bạo chúa đầu đàn nữa, Lâm Nhượng rụt rụt cổ đứng vụt dậy: “Giờ không trốn thì còn chờ đến lúc nào nữa! Chạy!”

An Tiệp trầm giọng cười, một tay bẻ đĩa trái cây, một tay nắm tay Lâm Nhượng, kéo cô chạy về phía trước khu dựng trại, bước vào bóng đêm...

Lâu Kiều cầm giá máy quay, mặc quần đùi áo may ô, đi dép lê lao ra, đi theo phía sau là Tạ Lâm đang đẩy gọng kính, mặt đỏ bừng rất đáng nghi.

Đạo diễn Lâu nhìn có vẻ rất gầy, thì ra còi hết đồ lại là người đàn ông có thể hình như thế! Lại còn vai rộng, eo nhỏ, chân dài, nhìn vô cùng đáng yêu nữa chứ!

Lâu Kiều tức tối cầm giá máy quay đi một vòng quanh khu dựng trại, khiến vô số người kinh ngạc túm vạt áo đầy bất an, nhưng lại không thể tìm được tên đầu sỏ đâu. An Tiệp, ngày mai cậu chết với tôi!!!

An Tiệp đưa Lâm Nhược chạy đi một đoạn đường rất xa mới dừng lại. Đã không còn những ngọn đèn cao áp chiếu sáng, ánh trăng và ánh sao đều sáng đến lạ thường, cả bầu trời lấp lánh như những viên kim cương, đẹp đến mức vô thực.

Lâm Nhược chống thất lưng thở hổn hển hai hơi lại bắt đầu buồn cười: “Hiện giờ chắc Lâu Kiều tức đến nổ phổi rồi, ngày mai chắc chắn sẽ trừng trị anh trong bữa tiệc đóng máy! Ha ha ha!”

“Bây giờ em cũng là đồng phạm rồi!” An Tiệp cười, kéo Lâm Nhược đi mấy bước nữa là nhìn thấy ở trên sườn dốc thoải trước mặt có trải sẵn một tấm đệm khoảng hai mét vuông, những thanh dạ quang được bày thành hình trái tim bao xung quanh, vừa vịn ôm lấy cái đệm trắng muốt kia.

Dưới bầu trời đầy sao, làn gió đêm nhẹ nhẽo thổi mùi hương thơm ngát của hoa dại trên thảo nguyên tới, xung quanh không có một bóng người, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vang, hợp tấu thành bản dạ khúc ánh trăng. Thế giới rộng lớn, vạn vật mênh mông, vào thời khắc này dường như chỉ còn lại duy nhất hai người đang nắm tay nhau, kề sát vai nhau, chỉ còn lại tình yêu đang hiện hữu.

An Tiệp thực sự là một người đàn ông rất kiêu ngạo, không dễ gì mà hao tâm tổn sức làm những hành động lãng mạn của mấy cậu nhóc trẻ tuổi như hiện giờ. Nếu nói lúc này Lâm Nhược không cảm động thì đúng là nói dối.

Vì cô, dường như người đàn ông này đang không ngừng bỏ qua các nguyên tắc của mình, tìm cách thể hiện tình cảm thâm sâu nhất trong lòng mình.

Nhìn trái tim phát ra ánh sáng xanh lấp lóe dưới ánh trăng, cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay truyền tới, khóe miệng Lâm Nhược chậm rãi cong lên.

“Không thích à?” Đây là lần đầu tiên An Tiệp làm mấy thử này, trong lòng ít nhiều gì cũng có cảm giác lúng túng và hơi mong chờ. Nếu làm thế này mà không khiến Lâm Nhược vui, ngược lại còn làm cô muốn lùi bước, thì quay về anh nhất định sẽ trừng trị tên Tiểu Át kia một phen. Cái gì mà tim phụ nữ đều làm bằng nước, rất dễ cảm động chứ?! Cậu ta đâu biết cô nàng Lâm Nhược này tùy hứng đến mức nào, chỉ cần cảm thấy không ổn một cái sẽ lập tức lùi lại ngay!

Nghe anh hỏi, Lâm Nhược hơi liếc nhìn sang, nhờ ánh trăng ánh sao, cô có thể thấy được người đàn ông có dung mạo vô song khí chất phi phàm bất cứ lúc nào cũng luôn bình tĩnh đó, hiện giờ trong hai mắt lại thoáng có vẻ ngượng ngùng và chờ mong, khiến cô cảm thấy âm áp từ trong ra ngoài. Rốt cuộc trong lòng anh yêu thương cô đến mức nào mới có thể làm ra mấy chuyện vừa ngốc nghếch lại vừa đáng yêu thế này?!

An Tiệp cùng nhìn Lâm Nhược không dời mắt, trên mặt dần dần tràn ra nụ cười hạnh phúc. Ánh mắt sáng quắc của anh nhìn thẳng vào cô cứ như chỉ một giây nữa sẽ thiêu đốt cô vậy.

Lâm Nhược chuyển mắt đi chỗ khác, hai má hơi nóng lên, không kìm được thăm câu nhậu trong lòng, đã bao nhiêu tuổi rồi mà còn chơi mấy trò tò tính như thanh niên mười tám mười chín thế này không biết.

Khóe môi Lâm Nhược vẫn cong lên, cô rút tay ra khỏi tay An Tiệp, đi về phía trái tim. Cô cởi giày ra ở ngoài, rồi nhảy vào trong đệm.

Đứng giữa tấm đệm màu bạc, cô quay đầu cười nhìn An Tiệp. Gió mát thổi qua, chiếc váy dài màu xanh nhạt cùng với mái tóc dài đen nhánh của cô tung bay trên không trung, vẽ nên những đường cong tuyệt mỹ, giống như ở giữa hồ nước bạc, một nàng tiên cá hiện ra dưới ánh trăng vậy.

“An thiên vương, mấy màn thanh xuân tươi trẻ thế này không hợp với khí chất của anh chút nào cả!”

Nhìn Lâm Nhược như vậy, An Tiệp nhất thời cảm thấy sống mũi hơi cay cay.

5 năm trước, anh nghĩ mình đã mất cô vĩnh viễn. Có vô số đêm dài không ngủ được, một mình anh cô đơn đứng bên cửa sổ ngắm ánh cô, hối hận vô cùng. Hối hận vì sao mình không đọc đoán hơn một chút, hối hận vì sao mình không thể bắt chấp tất cả, mạnh mẽ giành lấy cô về bên mình, hối hận vì sao mình không sớm bày tỏ tình cảm tích tụ của chính mình bao nhiêu năm nay, nhiều chuyện khiến anh hối hận như vậy, nhưng vĩnh viễn cũng không có cách nào quay lại để đổi được cô trở về nữa.

Khi anh nghe được tin báo, lao vào trong biệt thự của cô, nhìn thấy cơ thể lạnh như băng nằm trong vũng máu của cô, anh cảm thấy mình đã chết ngay tại thời khắc đó. Toàn thân lạnh băng như rơi xuống mười tám tầng địa ngục.

Nhưng hiện giờ, cô đã trở lại! Dù sự tình có khó tin đến mức nào, thì cô vẫn là thật, vui vẻ đứng trước mặt anh, khẽ cười với anh, trong ánh mắt tràn ngập vẻ tự tin lơ đãng đầy quen thuộc, cùng với sự kiêu ngạo và kiên định vốn có.

Thời khắc này, An Tiệp vô cùng biết ơn trời cao, biết ơn quý thần, vì nhờ có sự tồn tại của họ, mà kiếp này anh mới có thể gặp lại được tình yêu chân chính của mình một lần nữa.

“An thiên vương, em còn chưa cảm động đến phát khóc đâu, sao anh lại mang về mặt cảm động đến không chịu nổi thế kia hả?” Lâm Nhược cười, mở rộng hai cánh tay, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đầy sao. Từng vì sao lóe sáng, dường như có thứ gì đó đang phá tung xiềng xích trong lòng cô để lao ra.

Lâm Nhược hơi quay đầu sang, mắt tràn ngập ý cười: “An Tiệp, em múa cho anh xem nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37: An tẩu múa làm say An thần!

Lâm Nhược kiễng chân, đưa ngón tay lên, múa trong im lặng.

Đương nhiên An Tiệp nhớ rõ điệu múa này! Tạ Thiên trước kia một đêm nổi danh trong cuộc thi múa. Điệu múa cổ điển (lần đầu gặp gỡ khó quên) chính là do cô tự biên đạo ra, thành công giành lấy ngôi vị quán quân trong trận chung kết của cuộc thi múa năm đó. Mà khi vô tình nhìn thấy cô múa điệu này, chính anh cũng trầm luân không thể không chế được.

Tung người, xoay tròn, hạ eo, mỗi một động tác của Lâm Nhược đều vô cùng nhẹ nhàng mềm dẻo, nhưng trong mỗi động tác mềm mại đó lại mang theo sự mạnh mẽ khó có thể bỏ qua được. Mềm mại và mạnh mẽ vốn mâu thuẫn với nhau, nhưng Lâm Nhược lại kết hợp được chúng vào nhau một cách rất khéo léo, vừa hài hòa vừa rung động.

An Tiệp nhìn Lâm Nhược đến không chớp mắt lấy một cái, bước chân cũng chậm rãi nhấc lên, đi về phía cô.

Khi Lâm Nhược xoay tròn một vòng, vừa vặn đối mặt với An Tiệp đang đi tới. Cô cười đưa tay ra làm động tác mời.

An Tiệp đặt đĩa hoa quả xuống, cởi giày bước vào đệm, nhẹ nhàng đưa tay cầm lấy ngón tay trắng nõn nhỏ xinh của Lâm Nhược, hơi dùng sức kéo cô lại gần.

biến thành điệu Waltz lãng mạn.

Dưới ánh trăng, đôi trai tài gái sắc ôm nhau âu yếm, diu nhau khiêu vũ. Nếu các fan mà nhìn thấy hình ảnh hiện giờ, nhất định sẽ gào thét gào thét, thể hiện tình yêu gì gì đó, đúng là sáng mù mắt người ta mà a a a a!!!

An Tiệp nâng tay, Lâm Nhược nắm lấy tay anh, xoay tròn xoay tròn xoay tròn.

Mái tóc đen nhẹ phất qua chóp mũi An Tiệp, mang theo mùi thơm ngát của dầu gội đầu.

Ánh mắt An Tiệp như sâu hơn, kéo Lâm Nhược vào lòng mình.

Lâm Nhược dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh cười: “Đêm nay sao sáng lấp lánh, không khí cũng rất phù hợp, chi bằng bỏ hạ theo hầu bàn cung đi?!”

“Tiểu yêu tinh hại người!” An Tiệp cúi đầu ngậm lấy môi Lâm Nhược.

Miệng Lâm Nhược vang lên tiếng cười khê rồi kiễng chân, hai tay vòng qua cổ An Tiệp, đáp lại nụ hôn của anh.

Đêm xuân quá ngắn mặt trời lên cao, từ nay về sau, quân vương không còn lên triều sớm nữa!

An Tiệp thay đổi mặt trận, di chuyển từ môi Lâm Nhược sang hai má, lên vành tai rồi xuống cổ.

Đầu gối Lâm Nhược như nhũn ra, dựa hết trọng lượng toàn thân vào người An Tiệp, hai tay ôm lấy cổ anh, khe khẽ thở hổn hển.

Hơi thở của An Tiệp cũng dần nặng nề hơn, khẽ cắn vành tai Lâm Nhược, khàn giọng nói: “Trong túi có áo mưa.”

Người đàn ông giảo hoạt, ừ mưu hết từ trước rồi.

Lâm Nhược nhéo một cái vào đùi anh rồi mới lấy áo mưa từ trong túi quần anh ra.

An Tiệp gạt mình một cái, hơi thở càng nặng hơn nữa, động tác hôn Lâm Nhược càng cuồng nhiệt mạnh mẽ hơn.

Trời đất làm giường, trăng sao làm chăn!

Tiểu Át ngậm một cọng cỏ trong miệng, ngồi xổm dưới bụi cây, ngẩng đầu nhìn bầu trời đầy sao, cậu ta lẳng lặng thở dài.

“Cậu nghĩ, nếu phu nhân biết An ca yêu Lâm Nhược tiểu thư thật lòng, liệu có phản đối không?”

Đại Bình đang bện một con châu chấu cỏ, nghe cậu ta hỏi liền dừng tay một chút, không mấy bận tâm nói: “Thủ đoạn của phu nhân rất lợi hại, có điều Lâm Nhược cũng không đơn giản, chưa chắc đã thua phu nhân. Hơn nữa, người cần lo lắng phu nhân sẽ bắt mất phản đối Lâm Nhược không phải là An ca sao?”

“Hừ, mới có vài ngày mà cậu nói chuyện đã toàn bên vực Lâm Nhược tiểu thư rồi!” Tiểu Át lườm cậu ta một cái bất mãn, “Có điều, cậu nói cũng đúng. Aizz!”

“Cái cậu này sao mà lăm lăm xấu thế, thờ dài cái gì?” Đại Bình ném con châu chấu bện xong vào lòng Tiểu Át, tiếp tục ngắt cỏ cỏ đuôi chó ở bên cạnh, bện một con mới.

“Chắc cậu không biết rồi, tôi nghe ông quản gia già của bên nhà chính nói là, An ca có vợ chưa cưới đấy.” Tiểu Át nhỏ giọng nói với vẻ thần thần bí bí. Dù Lâm Nhược và An Tiệp đang ở cách xa họ đến mấy trăm mét, nhưng cậu ta vẫn lo nói to quá họ sẽ nghe thấy.

Đại Bình dừng tay, im lặng một lúc lâu mới nói: “Vậy thì An ca thâm rồi!”

“Làm sao mà thâm?”

“Trước khi chuyện có vợ chưa cưới bị lộ ra ngoài ánh sáng, trừ khi An ca có thể hoàn toàn thu phục Lâm Nhược, nếu không thì cứ chờ bị đá bay đi!”

Tuy cảm thấy ông chủ nhà mình bị phụ nữ đá cũng hơi mất mặt, nhưng Tiểu Át không khỏi gật đầu. Nếu là Lâm Nhược tiểu thư, thì e rằng sẽ thật sự bỏ rơi An ca không chút do dự. Chưa biết chừng còn hành hung một trận chứ chẳng chơi.

Mây dừng mưa lặng, toàn thân Lâm Nhược mềm nhũn ra. An Tiệp dùng khăn ướt lau sạch sẽ cho hai người rồi mặc quần áo vào.

“Muốn quay về lều trại ngủ không?” An Tiệp duỗi cánh tay dài ra ôm Lâm Nhược vào lòng, nhỏ giọng hỏi.

Lâm Nhược vừa nếm trái dư vị của cao trào, cơ thể rất uể oải lười biếng, cô thậm chí còn chẳng muốn động đến một ngón tay chứ đừng nói là quay về lều trại. “Lâu rồi chưa được nhìn thấy bầu trời sao đẹp như vậy, nằm thêm chút nữa đã.”

An Tiệp cười dịu dàng, lấy đĩa hoa quả bên cạnh qua, trong đó còn khá nhiều nho. Anh lột vỏ rồi vừa đút cho Lâm Nhược vừa nói: “Anh có một khu biệt thự ở ngoại ô thành phố B, nếu em thích ngắm sao, sau này chúng ta tới đó ở là được.” An Tiệp nói sau này, đương nhiên là sau này khi họ đã kết hôn.

Lâm Nhược ăn nho không trả lời. Không thể phủ nhận rằng cô quả thật không ghét An Tiệp, thậm chí rất có cảm tình với anh, nhưng tới tận bây giờ, cô cũng chưa từng hỏi về thân thế của An Tiệp, là vì cô vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để quên đi bản thân, gia nhập vào cuộc đời của An Tiệp.

Trong mắt An Tiệp thoáng xuất hiện vẻ buồn bã, đôi mắt khác: “Thời gian của anh hơi gấp, sáng ngày kia có thể sẽ phải đi máy bay đến thẳng thành phố S rồi, chuyện ở bên đó hơi phức tạp, trong một thời gian ngắn chắc sẽ không có thời gian cho việc khác nữa. Anh cũng không tham gia được hoạt động tuyên truyền hậu kỳ của Thịnh Thế Trường An. Còn về hợp báo tuyên bố rời khỏi showbiz, chắc cũng chỉ có thể quay clip trực tiếp rồi giao cho Tiểu Át đưa đến hiện trường thôi.”

Lâm Nhược không hỏi rốt cuộc An Tiệp đến thành phố S làm gì, chỉ nhỏ giọng ‘ừ’ một tiếng ra vẻ đã hiểu.

Hai người nằm cạnh nhau không nói thêm gì nữa, An Tiệp lột vỏ cả đĩa cho đút cho Lâm Nhược, trong mắt tràn đầy nụ cười dịu dàng.

Ở trên thảo nguyên này, dù ban ngày nóng bức thế nào thì đến chiều tối cũng se se lạnh, nhất là nửa đêm, mặc quần áo mỏng ngủ ngoài trời chắc chắn sẽ bị cảm lạnh. An Tiệp cúi đầu nhìn Lâm Nhược đã ngủ say trong lòng mình, khẽ hôn nhẹ lên mí mắt của cô rồi mới cẩn thận nâng tay lên, bế cô quay về lều trại.

“An ca.” Nhìn thấy An Tiệp đến gần, Tiểu Át và Đại Bình đều đứng dậy.

“Thu dọn xong mấy thứ bên kia rồi các cậu cũng đi nghỉ sớm một chút đi.” An Tiệp nói rồi bế Lâm Nhược về khu dựng trại.

Mấy ngày nay đầy nhanh tiến độ, ngày mai chỉ còn một vài cảnh nhỏ nữa là đóng máy kết thúc, nên mọi người cũng có thể buông lỏng nghỉ ngơi một giấc.

Khi Lâm Nhược tỉnh dậy đã hơn 9h sáng. Bên ngoài không ít người đang thu dọn đạo cụ không dùng đến nữa, trừ những diễn viên phải quay bổ sung một số cảnh nhỏ, thì các diễn viên khác đều giúp đỡ để chuẩn bị buổi tiệc đóng máy đêm nay.

Nhìn áo ngủ trên người, Lâm Nhược biết ngay đêm qua khi quay về chắc chắn An Tiệp đã tắm rửa rồi thay giúp cô.

Lâm Nhược thay quần áo, rửa mặt mũi sau đó bước ra khỏi lều trại.

Tiểu Lý đang giúp mọi người lập tức hào hứng chạy tới: “Chị Lâm Nhược, đạo diễn Lâu nói là chị phải quay bổ sung hai cảnh, mau đi trang điểm thay trang phục đi ạ.”

“Đi.” Lâm Nhược gật đầu rồi đi sang bên bối cảnh.

Tạ Lâm cầm notepad đi đến, sắc mặt hơi khó coi: “Tiểu Nhược, có người muốn gặp em.”

Tác giả: Mọi người đoán xem người nào đến đây?

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Người đàn ông như thanh đao sắc bén

Tiểu Lý rất biết ý cười nói: “Chị Lâm Nhược, vậy em đến phòng hóa trang chờ chị nhé.” Nói xong cô ấy lập tức chạy đi.

Từ lúc sống lại đến giờ, đây là lần đầu tiên Lâm Nhược nhìn thấy trên mặt Tạ Lâm xuất hiện thần sắc khó coi và nghiêm trọng như thế, nụ cười nơi khóe môi cũng hơi thu lại một chút, hỏi: “Sao thế chị?”

“Tóm lại là em cứ đi gặp người ta một chút đi, những chuyện khác chúng ta sẽ nói sau.”

Lâm Nhược phát hiện ra trong mắt Tạ Lâm dường như có chút gì đó không thoải mái, hơn nữa còn cảm giác được đối tượng khiến cô ấy không thoải mái chính là mình, vì thế rốt cuộc cô cũng thấy hơi tò mò với người tới!

“Vâng! Người ở đâu ạ?”

“Ồ cửa vào bên kia, tự em qua... à thôi, chị đi cùng em” Tạ Lâm cắn răng một cái, nói.

Lâm Nhược cười thấu hiểu, cái chị này, rõ ràng không vui vì cô có chuyện gì đó giấu diếm, nhưng vẫn lo cho cô như thường, thực sự là một người bạn... rất rất tốt.

Lâm Nhược móc tay Tạ Lâm nói: “Chị yên tâm, chỉ cần chị hỏi, em mà biết gì em sẽ nói cho chị nghe hết, đừng mất hứng mà.”

Cuối cùng Tạ Lâm cũng nhoen miệng cười, quay sang lườm Lâm Nhược một cái: “Học được cách quan sát sắc mặt người ta rồi cơ đấy, để xem bản lĩnh của cô thế nào.”

“Phụt!” Lâm Nhược phì cười, “Không phải là quan sát sắc mặt người ta, mà trên mặt A Lâm nữ vương viết rõ ràng mấy chữ to ‘bà đây rất khó chịu với cô’ kia. Nếu em nhìn mà còn không đoán ra nữa thì em mù rồi.”

Tạ Lâm bị Lâm Nhược chọc vui vẻ hắt lên: “Con nhóc thối, thích ăn đòn à! Người ở bên kia kia, mau cút đi cho tôi. Chị đứng đây chờ em”

Một chiếc xe Hummer gầm hổ dừng ở đằng xa, cửa xe hé ra một nửa, có thể nhìn thấy một cái chân dài thẳng tắp thả từ trong xe ra.

Cái chân dài này được bao bọc bởi lớp vải màu rằn di, chân cũng đi giày cao cổ. Lâm Nhược nhướn mày, quân nhân à?!

Tạ Lâm lo lắng nhìn về phía Lâm Nhược, liên tục đưa tay đẩy mắt kính lên. Người đàn ông đó nói là anh trai của tiểu Nhược, hơn nữa, quả thật nhìn mặt mũi hai người cũng hơi hơi giống nhau, chắc không nguy hiểm đâu nhỉ? Có nên gọi điện thoại cho An Tiệp không?

Lâm Nhược bước tới, dừng lại cách chiếc xe Hummer kia khoảng 3 mét, không lên tiếng, chỉ lẳng lặng đứng đó vòng hai tay trước ngực.

Một lát sau, cánh cửa xe hơi hé mở đó cũng mở hẳn ra, một cái chân dài biến thành hai cái. Người đàn ông có thân hình cao lớn khom người bước ra từ ghế lái.

Chỉ nhìn qua cũng có thể thấy người đàn ông này phải cao hơn 1m85, mặc một bộ rằn di vừa khít cơ thể, chân đi giày cao cổ, bọc lộ trọn vẹn đường cong của cơ thể anh ta, cũng phô bày sự mạnh mẽ như sắp bùng nổ khiến người ta run sợ. Anh ta đeo kính râm, che đi hơn một nửa khuôn mặt góc cạnh tuấn tú, chỉ để lộ đường viền khuôn mặt cùng với sống mũi cao, cái miệng đẹp như điêu khắc.

Da người đàn ông này màu lúa mạch, nhìn vô cùng khỏe mạnh. Lâm Nhược thăm quan sát anh ta, cô tin rằng phía sau chiếc kính râm kia là một đôi mắt sắc bén như lưỡi đao.

Người đàn ông đưa tay lên tháo kính râm xuống, quả nhiên, đôi mắt của anh ta thực sự rất sắc bén, hơn nữa, trong ánh mắt của anh ta còn thoáng ẩn chứa sát khí như tôi luyện từ nơi gió tanh mưa máu mà ra, khiến toàn thân anh ta như một thanh đại đao khát máu vừa tung hoành ngang dọc trên chiến trường vậy.

Lâm Nhược thầm than trong lòng, đúng là một người đàn ông oai phong凛冽, chỉ liếc mắt một cái cũng đủ khiến nhiều người run chân, không dám nổi

ý muốn phản kháng.

Người đàn ông cầm kính râm trong tay, mở rộng hai cánh tay về phía Lâm Nhựt, trong đôi mắt sắc bén cũng dần hiện lên nụ cười áp áp.

Khóe môi Lâm Nhựt hơi giật giật, thế này là sao? Phương thức chào hỏi đặc thù à?!

Thấy Lâm Nhựt không như trước kia, vừa nhìn thấy anh ta là vui vẻ lao tới, trên mặt người đàn ông đó thoáng hiện lên vẻ tổn thương: “Có vẻ như bé út không vui về gì khi nhìn thấy đại ca nhỉ!”

Đại ca?! Mi tâm Lâm Nhựt khẽ nhảy lên, nhìn kỹ lại, quả thực mặt người đàn ông trước mắt cô cũng có nét khá giống cô. Chẳng lẽ đúng là đại ca của Lâm Nhựt tới đây?

Cho tới tận bây giờ, Lâm Nhựt cũng chưa từng suy đoán về thân phận của Lâm Nhựt, dù sao trong điện thoại của Lâm Nhựt cũng không hề có số điện thoại của người nhà, mà người chị em tốt Tạ Lâm cũng chưa từng nói với cô thân phận của cô như thế nào. Lại cả tên nguy quân tử Đồng Luân thích bám vào người khác để tiến thân kia nữa, nếu thân phận của Lâm Nhựt đặc biệt, thì chắc chắn hẳn sẽ bám chặt lấy mà nịnh bợ, sao có thể đạp thẳng xuống lòng bàn chân không chút bận tâm nào như vậy được. Vì thế, tổng hợp tất cả các thông tin lại, Lâm Nhựt vẫn cứ tưởng rằng mình là đứa bé mồ côi, bố mẹ đã qua đời hay đại loại vậy, căn bản không ngờ đến sẽ có một ngày người thân của mình lại đột ngột xuất hiện, hơn nữa, nhìn trang phục và chiếc xe Hummer của người đàn ông kia, cô biết thân phận của mình càng không đơn giản.

Suy nghĩ trong đầu Lâm Nhựt nhanh chóng đảo qua, ngoài mặt vẫn vô cùng bình tĩnh thông thả, không lộ chút sơ hở nào.

“Bé út, em đừng đề phòng đại ca như vậy mà. Vì đại ca rất nhớ bé út, lo bé út sống không thoải mái nên mới lén giấu bố mẹ tới thăm em này. Em yên tâm, chỉ cần em không muốn, đại ca tuyệt đối sẽ không bắt em quay về. Cả cái tên chồng chưa cưới vứt đi đó nữa, nếu em thực sự không thích, đại ca sẽ từ hôn giúp em. Dù sao Lâm gia ta cũng chỉ có một cục cưng là em thôi, không đến mức phải làm đám cưới chính trị.”

Bất về? Chồng chưa cưới? Đám cưới chính trị? Lượng tin tức trong câu nói này hơi nhiều nhỉ?! Lâm Nhựt đưa tay lên che đi khóe môi run rẩy, che đi cảm xúc trên mặt, nhìn người đàn ông tự xưng là đại ca của mình, bình tĩnh nói: “Em không biết anh.”

“...” Người đàn ông kia, cũng chính là đại ca Lâm Thiên của Lâm Nhựt lập tức hóa đá. Bé út yêu quý nhất nói không biết anh ta, thật sự rất đau lòng, rất khổ sở, rất... muốn đánh người!!!

Không biết có phải do tình cảm của chủ nhân cơ thể này tác động hay không, mà trong lòng Lâm Nhựt lúc này chợt dâng lên chút cảm xúc vừa ấm áp lại vừa chua xót. Nhìn về mặt tổn thương của Lâm Thiên, Lâm Nhựt im lặng một chút, cuối cùng cũng giải thích: “Em uống thuốc ngủ tự tử, đầu va vào mép giường, sau khi tỉnh lại thì không nhớ gì chuyện cũ nữa, cho nên không nhớ anh.” Và đầu mất trí nhớ gì gì đó... là một lời nói dối thiện chí mà.

“Cái gì?!” Hai mắt Lâm Thiên tròn trĩnh lên, bên trong thoáng lộ ra sát khí, bước nhanh đến trước mặt Lâm Nhựt, túm hai vai cô, hỏi: “Bé út, có phải em một thân một mình ở bên ngoài bị người ta ức hiếp không? Nói cho đại ca biết, đại ca sẽ làm thịt nó cho em!!! Dù, dám ức hiếp em gái cưng của Lâm Thiên ông, đúng là chán sống!” Lại còn dám làm cho bé út nảy ra suy nghĩ muốn uống phỉ bản thân mình nữa chứ, tuyệt đối không thể tha thứ được!

Hiện giờ Lâm Thiên vừa nghĩ vừa hỏi hặn, nếu biết trước như vậy anh ta tuyệt đối sẽ không vì muốn để bé út có khoảng thời gian yên tĩnh để tự trưởng thành nên không tìm hiểu tin tức của cô, nếu không, cũng sẽ không xảy ra nhiều chuyện vớ vẩn như vậy. Nếu bé út thực sự xảy ra chuyện gì không hay, Lâm gia chắc chắn sẽ loạn hết lên mất. Đầu tiên là chính anh ta phát điên trước, sau đó là nhị đệ, tam đệ, còn cả ông bà già ngày nào cũng ôm lấy album của bé út nữa chứ, chắc chắn sẽ điên vì tức giận!

Hết chương 38

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Cuồng em gái!

Sự lo lắng và giận dữ của Lâm Thiên đều rất chân thực khiến lòng Lâm Nhựt vô cùng ấm áp.

Rõ ràng chủ nhân của cơ thể này có người thân yêu thương mình như vậy, mà lại đi uống thuốc ngủ tự sát vì một tên khốn như Đồng Luân, thật quá nông nổi, cũng quá ích kỷ. Có lẽ là chủ nhân của cơ thể Lâm Nhựt vốn cũng rất hối hận, nên lúc này trong nội tâm của cô mới dao động mãnh liệt như thế.

“Đại ca, anh tạm thời đừng kích động, mọi chuyện đều đã qua rồi, không phải hiện giờ em rất ổn sao?!” Lâm Nhựt nhoen miệng cười, “Còn về trí nhớ, em tin rằng sau này em sẽ từ từ hồi phục thôi. Dù không thể hồi phục, thì chúng ta cũng nên quý trọng tương lai, chứ không phải cứ nhìn mãi về quá khứ, đúng không anh?”

“Bé út nói rất đúng.” Lâm Thiên đưa tay kéo Lâm Nhựt vào lòng, “Chỉ cần bé út hạnh phúc, bình yên, mọi chuyện khác đều không quan trọng!” Đúng,

chỉ cần bé út yên ổn, những vấn đề khác cũng chẳng phải là vấn đề nữa. Dù sao hiện giờ ông bà già cũng đã thông suốt rồi, chỉ cần bé út về nhà, chồng chưa cưới gì đó lập tức cắt ngay!

Có lẽ cũng chỉ có tình cảm gia đình thân thiết nhất mới có thể tin tưởng nhau vô điều kiện như thế, dù lý do có hoang đường đến mấy.

Trái tim Lâm Nhược thực sự cảm động vì sự bảo vệ chân thành của Lâm Thiên dành cho em gái, cũng vòng tay ôm lấy eo Lâm Thiên, còn vỗ nhẹ như an ủi: “Đại ca yên tâm, sau này em cũng sẽ không làm những chuyện tổn hại đến mình nữa.”

“Chúng ta phải nói cho rõ, nếu sau này em còn làm mấy chuyện tổn hại đến mình nữa, đại ca sẽ... đại ca sẽ...” Lâm Thiên nghĩ ngợi, bình thường anh ta đều sinh hoạt cùng cả đám quân nhân, nếu không vui sẽ lôi họ ra ngoài huấn luyện một trận, thì thoảng cũng bày cách này cách nọ trừng phạt họ, nhưng những biện pháp đó cũng không thể dùng với em gái cưng của mình được, vậy phải phạt thế nào đây?

Lâm Thiên nghĩ một lúc lâu, chợt có tia sáng lóe lên trong đầu, nói: “Sau này mà em còn làm mấy chuyện tổn hại mình nữa, đại ca sẽ khóc cho mà coi.”

Khóc cho mà coi! Khóc cho mà coi! Khóc cho mà coi!!!

Một người đàn ông khí thế như cây đại đao lại nói sẽ khóc cho mà coi, vừa nghĩ vậy, Lâm Nhược như bị sét đánh bay ra vài chục cây số.

Khi An Tiệp tới vừa vặn nhìn thấy hai người đang ôm nhau, ánh mắt hơi trầm xuống, đôi chân dài càng bước nhanh hơn, chỉ vài bước chân đã đi tới nơi.

“Lâm đại thiếu!” Giọng điệu rất khó chịu, động tác cũng có thể gọi là thô lỗ, kéo Lâm Nhược vào lòng mình, nói: “Để tôi giới thiệu một chút, đây là người yêu của tôi!” Thể hiện ham muốn chiếm giữ vô cùng nhuần nhuyễn.

“Người yêu à?” Nụ cười trên mặt Lâm Thiên biến mất, hơi nhướn đuôi mắt lên, vẻ mặt vừa kiêu căng vừa quân phiệt liếc nhìn An Tiệp.

An Tiệp cũng không hề nhượng bộ, lạnh lùng nhìn lại! Chiều cao của hai người không khác nhiều lắm, khí chất cũng ngang hàng nhau. Một người quân phiệt sắc bén, một người lạnh lùng cao quý, cứ thế nhìn nhau khoảng hai phút.

Trong lòng Lâm Thiên ít nhiều cũng hơi khâm phục dũng khí của An Tiệp. Phải biết rằng bình thường chỉ cần anh ta lạnh lùng nhìn người khác, thì bao nhiêu người run rẩy hai chân, dù là người đã quen sống to gió lớn cũng kiêng nể vài phần. Chỉ một mình An Tiệp là vẫn bình tĩnh thoải mái như thế.

Rốt cuộc sắc mặt Lâm Thiên cũng tĩnh lặng lại, nói tiếp: “Từ bao giờ mà em gái cưng của ông đây lại thành người yêu của cậu? Đã được người đại ca tôi đây đồng ý chưa?” Anh ta kéo dài giọng câu nói cuối cùng, còn “Hả” một tiếng đầy uy hiếp.

Em gái cưng?

An Tiệp cúi đầu nhìn Lâm Nhược đang bị giam cầm trong ngực mình, Lâm Nhược cũng mỉm cười nhướn mày, ý tứ rất rõ ràng. Tự gây họa thì tự giải quyết đi, An thiên vương!

Anh lại ngẩng đầu lên, vẻ lạnh lùng trên mặt đã tan đi, tuy vẫn không có nụ cười như trước, nhưng rõ ràng khí thế đã ôn hòa hơn rất nhiều: “Thì ra là đại ca, vừa rồi em thất lễ.” Dù là xin lỗi nhưng anh vẫn lãnh đạm như cũ.

“Ai là đại ca của cậu, đừng có gọi bừa!” Lâm Thiên trợn trắng mắt, “Bỏ cái tay của cậu ra khỏi vai em gái cưng của ông đây ngay, nếu không, coi chừng ông đây tháo luôn nó xuống đấy!!!”

Yêu cầu của anh vợ căn bản đều phải đáp ứng vô điều kiện, nhưng chỉ duy nhất điều này là tuyệt đối không thể thỏa hiệp được!

An Tiệp và Lâm Thiên trừng trừng nhìn nhau, bàn tay đặt trên vai Lâm Nhược vẫn kiên định không chịu di chuyển một phân nào.

Hừ! Tên nhóc này cũng cứng xương thật! Lâm Thiên nhướn mày, nắm đấm siết chặt phát ra những tiếng răng rắc! Thăng nhóc giỏi lắm, để xem hôm nay ông có luyện chết cậu không!

“Bé út, tên nhóc này là ai? Đánh được không?”

Lâm Nhược còn chưa trả lời, An Tiệp đã nói trước: “Em rất sẵn lòng giúp đại ca luyện quyền luyện cước.”

Nếu An thiên vương đã nói vậy, đại ca cũng tỏ ra thực sự rất muốn đánh người, mà cô lại không ủng hộ bọn họ một chút thì e rằng rất không thấu tình đạt lý.

Lâm Nhược khẽ nhún vai, cười tủm tỉm nói: “Mời hai vị cứ tự nhiên.”

Lâm Thiên đảo mắt nhìn thấy bãi đất trống ở cách đó không xa liền nói: “Sang bên kia! Thăng nhóc thôi, dám tơ tưởng đến em gái của ông, để xem ông có đánh chết cậu không!” Năm nay Lâm Thiên hơn 30 tuổi, quả thật hoàn toàn có thể gọi An Tiệp 28 tuổi là tên nhóc!

Đối diện với Lâm Thiên đang tràn ngập khí chất nhà binh, An Tiệp cũng không nổi giận. Đương nhiên anh biết Lâm gia đứng đầu giới quân sự ở thủ đô, tất nhiên cũng biết Lâm Thiên. Nhưng anh thật sự không ngờ vị tiểu thư thân bí nhỏ tuổi nhất được chiều chuộng yêu quý nhất chưa từng công khai lộ mặt vì lý do sức khỏe yếu của Lâm gia lại là Lâm Nhược. Hơn nữa, quan hệ của hai người họ...

Nghĩ tới đây, khoe môi An Tiệp hơi cong lên! Cô nàng gian xảo kia, giờ thì em muốn trốn cũng không thoát được! Chúng ta thậm chí có thể nhảy vọt qua cả bước bạn trai bạn gái rồi.

“Đừng cười gọi đồn như thế, coi chừng sẽ kích thích ông đây ra tay không chút nể nang đâu!”

“Rất hợp ý em” An Tiệp nhún vai không bận tâm, còi đồng hồ ở cổ tay ném cho Lâm Nhựt, “Cầm giúp anh một chút. Dáng đồng hồ này hơi cứng, anh không muốn làm đại ca bị thương.”

Lông mày Lâm Thiên dựng ngược lên, thẳng nhóc thối, còn dám khiêu khích anh ta à?!

Lâm Nhựt càng không còn gì để nói, cái tên An Tiệp này thực sự rất đen tối. Rõ ràng đã biết đại ca là quân nhân, chỉ nói chuyện bằng nắm đấm mà còn khiêu khích đại ca.

Có điều, với một người có tính cách như Lâm Thiên, thì có thể nào cũng không quan trọng bằng việc thực lực của anh được anh ta thừa nhận. Hơn nữa, dù Lâm Thiên không để ý đến mấy tin tức giải trí, nhưng vừa rồi thấy An Tiệp ôm Lâm Nhựt mà Lâm Nhựt cũng tỏ ra rất tự nhiên thoải mái, thì anh ta đã biết chắc chắn quan hệ của hai người không tầm thường.

Nhưng điều khiến Lâm Thiên tức không chịu được đó là, cô em gái cục cưng của cả gia đình bao nhiêu năm nay, vừa mới một mình chuyển ra khỏi nhà có một năm, sao đã bị người đàn ông khác bắt cóc mất rồi?! Anh ta không cam lòng!!!

Tạ Lâm đứng ở đằng xa nhìn thấy An thiên vương đánh nhau với người ta, liền vội vàng chạy tới bên Lâm Nhựt hỏi: “Tiểu Nhựt, người kia đúng là anh trai em à?”

“Vâng, đại ca của em!” Lâm Nhựt cười rồi quay người đi về phía lều trại.

Nhìn hai người đang đánh đấm tung bừa bên kia, lại nhìn Lâm Nhựt thông thong thả quay về lều trại, Tạ Lâm lại vội đuổi theo: “Tiểu Nhựt, không cần ngăn họ lại sao?”

“Có Đại Bình và Tiểu Át canh ở đó rồi, An Tiệp cũng không chịu thiệt đâu.”

“Vâng à.” Tạ Lâm khẽ gật đầu, “Nhưng mà chị thật sự không ngờ thân thủ của An thiên vương lại cao như thế, không trở thành siêu sao hành động đúng là uổng phí.”

Lâm Nhựt không nói gì, Tạ Lâm lại nói tiếp: “Đại ca em vừa đến thăm em đã đánh nhau với An thiên vương, chẳng lẽ muốn thử thách xem vị em rể tương lai này có đủ tư cách hay không sao?”

Nghe vậy, Lâm Nhựt liền quay đầu, nheo hai mắt lại: “Em rể tương lai?”

Hết chương 39

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Cử thiếu của An gia!

Vừa nhìn thấy dáng vẻ tươi cười như cáo của Lâm Nhựt, Tạ Lâm lạnh sống lưng, vội phẩy tay, cười ha ha chuyển chủ đề: “Em mau đi thay trang phục rồi hóa trang đi, vừa rồi trợ lý đạo diễn Lâu đến tìm em đấy.”

Lâm Nhựt trừng mắt làm động tác cửa cổ: “Lần sau còn nói lung tung nữa, thì chị tự cắn lưỡi tự tử đi!”

“Vâng vâng vâng, An tẩu, mau đi đi đi!” Tạ Lâm ôm notepad tiếp tục sắp xếp công việc tiếp theo cho Lâm Nhựt.

An tẩu à?! Lâm Nhựt bữu môi đi tới phòng hóa trang tìm tiểu Lý.

Lâm Thiên vừa đầu một chút đã biết An Tiệp là người có bản lĩnh thực sự. Sau hơn mười chiêu quyền cước, anh ta càng khẳng định An Tiệp không chỉ là người tập võ, mà thậm chí còn là cao thủ! Ban đầu anh ta vốn định nể nang vì Lâm Nhựt, nhưng hiện giờ mới thấy hoàn toàn không cần phải làm thế.

Lâm Thiên tung một cú đấm nhưng đến nửa đường lại mở nắm tay ra, túm về phía cổ họng của An Tiệp.

An Tiệp không tránh không lùi ngược lại còn lao tới, một tay đỡ lấy bàn tay Lâm Thiên, đồng thời huyếch mạnh khuỷu tay ra!

Lâm Thiên đưa cánh tay ra đỡ, đồng thời vung tay lên chém, mà một bàn tay của An Tiệp cũng lập tức tiếp đòn.

“Bốp!” Hai người đều bị lực phản đòn đẩy ngược ra xa.

Lâm Thiên phẩy phẩy tay, cười nhạt: “Thằng nhóc giỏi lắm, rất có tài!”

“Đại ca cũng rất giỏi a.” Mấy lời này hoàn toàn không phải là lời khách sáo, từ trước đến giờ, An Tiệp mới chỉ gặp duy nhất một mình Lâm Thiên có thể đánh nhau với anh đến mức này.

“Tiếp đi!” Trong mắt hai người đều dâng lên sự hiếu chiến, cùng lao vào đối phương.

Đại Bình và Tiểu Át đứng bên cạnh xem cũng dâng trào nhiệt huyết. Hai người họ vốn là bộ đội đặc chủng xuất ngũ, giờ nhìn An Tiệp và Lâm Thiên đánh nhau mà phát ghen, cũng cảm thấy nắm đấm của mình ngứa ngáy đến khó chịu.

“Có thể đón mấy chục chiêu của An ca mà không thua cuộc, không hổ danh là Lâm đại thiếu không có đối thủ trong quân đội.” Tiểu Át kích động xoa xoa tay, ánh mắt lại khóa chặt vào hai người đang đánh nhau kia, không dời một giây nào.

Đại Bình tương đối bình tĩnh hơn Tiểu Át một chút, có điều, không khó để nhìn ra hai ngọn lửa nhỏ đang bùng lên trong đáy mắt cậu ta, cậu ta thuộc dạng người cơ mặt đã hoại tử nhưng nội tâm lại cuồng nhiệt.

“Thật muốn luyện một trận với Lâm đại thiếu.” Đại Bình nắm nắm hai tay, làu bàu.

Tiểu Át lập tức ngắt đầu đáp cậu ta một cái: “Lâm đại thiếu là ai? Là đại ca của Lâm Nhược tiểu thư, là anh vợ của An ca đấy. Dám đánh nhau với anh ta, cậu muốn bị An ca đập à?!”

“A, đợi chút!” Tiểu Át thoáng ngẩn ra, “Lâm đại thiếu là đại ca ruột của Lâm Nhược tiểu thư, như vậy Lâm Nhược tiểu thư không phải là thiên kim đại tiểu thư bảo bối duy nhất của Lâm gia sao? Mà nhà có hôn ước với An gia chính là... Ôi ôi, thì ra là người một nhà cả à!” Tiểu Át vỗ tay một cái, túm chặt vạt áo Đại Bình, vô cùng kích động, “Nếu An ca mà biết tin này chắc chắn sẽ rất cao hứng! Lát nữa kết thúc tôi phải nói với An ca mới được!”

Đại Bình nheo mắt nhìn Tiểu Át, khinh bỉ nói: “Cậu nghĩ rằng An ca cần chờ cậu nói mới phát hiện ra sao?”

“Đúng nhì.” Tiểu Át gật đầu, nhưng lại lập tức không vui, “Không đúng, này tên kia, sao dạo này cậu cứ luôn phi nhổ tôi thế?! Nói thật đi, có phải trong lòng cậu thường xuyên thầm phi nhổ IQ của tôi không?”

Đại Bình nghiêm túc suy nghĩ một chút, lắc đầu nói: “Không phải.” Luôn luôn phi nhổ, chứ không phải là thường xuyên.

“Nhưng tôi cảm thấy cậu không thích tôi như trước!” Tiểu Át ôm hai má, vẫn tỏ ra không vui như trước.

Đại Bình lẳng lặng nhìn cậu ta vài giây, rồi dịch sang bên cạnh hai bước, nói: “Biểu hiện nào của tôi khiến cậu cảm thấy tôi thích cậu? Cậu nói cho tôi biết để tôi còn sửa.”

Ngay khi họ đang phân tâm thì trận đấu của An Tiệp và Lâm Thiên rốt cuộc cũng kết thúc.

Trong tay Lâm Thiên không biết đã xuất hiện thêm một khẩu súng từ lúc nào, hiện giờ đang dí thẳng vào hàm dưới đầm mồ hôi của An Tiệp: “Nhóc, đây cũng không phải chiến trường cũ chỉ so tài bằng võ công đâu. Chúng ta phát minh ra thứ đồ chơi này, dùng tốt hơn nắm đấm nhiều, ha ha.”

Khóe môi An Tiệp hơi nhếch lên, cũng không nói gì.

Lâm Thiên dùng nòng súng hất hất vào cằm An Tiệp không nặng không nhẹ: “Lần sau nhớ cho kỹ, còn dám động tay động chân với bé út nữa, thì coi chừng ông đây bắn một phát vỡ đầu cậu!”

“Lâm đại thiếu, anh chơi xấu, không công bằng!” Tiểu Át bất mãn lên tiếng đòi công bằng cho An Tiệp.

“Chơi xấu à?! Ha ha! Từ hơn một nghìn năm trước người xưa đã biết đạo lý dùng binh không ngại đối trá rồi! Hơn nữa, nếu là quyết đấu sống chết thực sự, thì người sống đến phút cuối mới là người thắng, ai quan tâm cậu dùng thủ đoạn gì?!” Lâm Thiên cười phì một tiếng khinh bỉ.

An Tiệp cũng gật đầu, đẩy tay lên phía trước, nói: “Đại ca nói rất có lý, em cũng nghĩ vậy.”

Lúc này Lâm Thiên mới cảm giác có thứ gì đó đặt vào bụng mình, cúi đầu liền nhìn thấy tay An Tiệp đang đặt ở vị trí bụng anh ta, mà trong lòng bàn tay không biết đã xuất hiện thêm một con dao Thụy Sĩ vô cùng sắc bén từ bao giờ, chỉ cần dùng sức một chút thôi, lưỡi dao cũng có thể cắt rách quần áo của anh ta, đâm vào trong da thịt anh ta, thậm chí còn có thể xé rách cả ruột già của anh ta.

Ngay cả Lâm Thiên cũng không khỏi chấn động, lưng hơi toát khí lạnh.

“Thằng nhóc giỏi lắm, ra tay lúc nào đấy?” Lâm Thiên thu súng lại, múa một vòng quanh ngón trỏ rồi nhét vào bao súng gài bên hông.

“Tốc độ cũng không thua đại ca là mấy.” An Tiệp cũng thu dao lại, nhét vào trong túi.

Lâm Thiên cười to một tiếng, khẽ lắc đầu: “Nhóc khá lắm, không tồi!” Thật ra nếu nói về tốc độ, anh ta tin rằng chắc chắn An Tiệp nhanh hơn anh ta.

Đột nhiên Tiểu Ất rất muốn bịt mắt khóc rồi chạy đi. Vừa rồi cậu ta lại đứng ra nói mấy câu chính nghĩa để phê phán Lâm đại thiếu nữa chứ? Sao tự dưng cậu ta lại quên mất thật ra An ca cũng không phải người hiền lành gì chứ? Đúng là khiến cậu ta không còn mặt mũi làm người nữa, mất mặt quá!

Lâm Thiên thừa nhận thực lực của An Tiệp, lau mồ hôi trên mặt rồi mới nói tiếp: “Có điều, đừng nghĩ như vậy thì tôi sẽ mất nhắm mắt mở cho cậu cướp bảo bối của Lâm gia chúng tôi! Hai việc đó hoàn toàn khác nhau!”

Không ngờ An Tiệp lại gật đầu, nhìn thấy ánh mắt có vẻ hơi ngạc nhiên lại hơi bất mãn vì sao lại thỏa hiệp dễ dàng như thế, anh mới chậm rãi nói: “Đại ca có thể chọn cách nhắm cả hai mắt mà!”

“Hả?!”

An Tiệp đón lấy chiếc khăn trong tay Đại Bình, vừa lau mặt lau tay vừa nói: “Sắp đến trưa rồi, đại ca muốn cùng ăn cơm trưa không?”

“Thằng nhóc thối, không danh không phận, còn chưa giao ngày sinh tháng đẻ đâu, ai là đại ca của cậu, còn gọi bữa nữa coi chừng tôi đập cậu!”

“Nhắc đến danh phận.” An Tiệp chợt dừng tay, ngẩng đầu tươi cười.

Lâm Thiên cứ cảm thấy nụ cười đó lộ ra mùi vị của con cáo đen tối, thần kinh bất giác căng lên! Thế mới nói, anh ta ghét nhất là loại người gian gian xảo xảo, vòng vòng vèo vèo này mà, đúng là không thể sợ ý một giây nào hết!

Quả nhiên, An Tiệp đột ngột đưa tay ra, cười nói: “Hình như em quên không tự giới thiệu với đại ca!”

Lâm Thiên chợt cảm thấy hình như nhìn An Tiệp hơi quen quen, hai mắt bỗng trợn trừng lên hai phần, lập tức xua tay: “Không cần giới thiệu! Không cho giới thiệu! Ông đây không muốn biết cậu là ai một chút nào hết!!!”

An Tiệp không bận tâm: “Dù sao sớm muộn gì mọi người cũng phải nhận nhau, nếu đại ca đã nhận ra rồi, thì cần gì phải dối lòng như thế! Lần đầu gặp anh, em là An Tiệp, là Cửu thiếu của An gia!”

Hết chương 40.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Con đường của vợ thật gian nan!

Mi tâm của Lâm Thiên giật giật lên vài cái: “An gia mà cậu nói, là An gia mà tôi nghĩ tới kia sao?”

“Nếu đại ca đang nghĩ tới An gia ở thủ đô, thì không sai ạ.” An Tiệp cười khẽ.

Lâm Thiên không nói gì, day day mi tâm một lúc lâu mới nói: “Vậy là cậu đã biết thân phận của bé út từ trước?”

“Con gái út cưng nhất của Lâm gia chưa bao giờ lộ mặt, ngay cả em là chồng chưa cưới mà còn chưa từng gặp lần nào. Nếu không phải nhờ có đại ca đến đây hôm nay, thì em thật sự không biết thân phận của tiểu Nhược.” An Tiệp cười, “Cũng có thể là do ba người con trai của Lâm gia đều giống bố, còn tiểu Nhược lại giống người mẹ rất ít xuất hiện của mình! Thế nên khi nhìn thấy tiểu Nhược, em cũng không hề liên tưởng tới Lâm gia.” Mà lý do chính là, cả đầu anh chỉ nghĩ đến có thể trong thân thể của cô gái tên Lâm Nhược này đang chứa đựng linh hồn của Tạ Thiên, thì làm gì còn tâm trí đâu mà quan tâm đến thân phận nữa.

“Vậy tiểu Nhược có biết thân phận của cậu không?” Càng nghĩ Lâm Thiên càng đau đầu! Khó khăn lắm người lớn trong nhà mới chịu mềm đi, bằng lòng hủy bỏ hôn ước để nuôi bé út như bảo bối trong nhà. Nhưng ai ngờ cái vị chồng chưa cưới không mời mà đến kia, giờ lại có quan hệ không bình thường với bé út chứ?!

“Hiện giờ hẳn là không biết.” An Tiệp mỉm cười, “Dường như tiểu Nhược cũng không quá để ý thân phận của em là gì. Theo như lời cô ấy nói thì là, cô ấy thích là thích con người của em, chẳng liên quan gì đến thân phận cả.” An thiên vương nói láo không chớp mắt.

“Thằng nhóc thối, đừng có khoe khoang! Dù bé út có thích cậu, nhưng cậu cũng phải vượt qua được cửa của ba anh em chúng tôi đã! Nếu không qua được, thì lần xa ra một chút, kiếm chỗ mát mà ngồi chơi.” Mặt Lâm Thiên không chút cảm xúc, trừng mắt nhìn An Tiệp rồi phẩy tay đi về phía lầu trại.

An Tiệp cúi đầu cười không bận tâm, nhắc chân đuổi theo.

Ở phía sau, Tiểu Át giật khê tay áo Đại Bình, nhỏ giọng hỏi: “Lâm Nhược tiểu thư thực sự nói mấy câu tình cảm như thế á?”

An Tiệp quay lại, mắt như phóng đao. Tiểu Át sợ hãi vội bịt miệng lại, đứng nghiêm trang!

Đại Bình lườm cậu ta một cái: “Nhiều chuyện.”

Tiểu Át tủi thân vắn vò nắm tay, tại cậu ta rất tò mò mà... Mọi người chỉ giỏi bắt nạt cậu ta thôi...

Hai cảnh quay cần bổ sung cuối cùng rất đơn giản, một cảnh là Lý Linh Lung một bước lên trời, tay cầm phượng ấn được sắc phong Hoàng hậu. Còn một cảnh là sau khi Lý Linh Lung tự đưa muội muội song sinh Lý Ngọc Kỳ của mình vào am ni cô, một mình nâng đi bộ về phía trước, tay đỡ lấy tường rơi lệ.

Khi Lâm Thiên bước tới, đoàn phim đang quay cảnh Lâm Nhược bám lấy bức tường bên cạnh, hơi ngẩng mặt lên, nước mắt lẳng lẳng rơi xuống thái dương.

Cô không khóc lên thành tiếng, chỉ mở to hai mắt, lẳng lẳng rơi lệ, nhưng ngược lại càng khiến bầu không khí nhuộm đậm vẻ bi thương một cách vô cùng tinh tế.

Năm xưa vì người thương nên nhập cung, lòng ngập tràn tình yêu lại vì vô số mỹ nữ cung đình mà biến thành oán hận, từ người được sủng ái nhất biến thành phi tử chịu mọi sự lạnh nhạt. Nàng dần học được cách thu mình, học được cách vùi chôn tình yêu nơi hoàng cung ăn thịt người này. Đón muội muội song sinh tiến cung, hai tỷ muội phối hợp với nhau, hủy diệt hết những kẻ thù của mình. Ai ngờ rằng khi một lần nữa giành được sự sủng ái, muội muội lại trở thành đối thủ mạnh nhất.

Ở chốn hậu cung cắn xé lẫn nhau, Lý Linh Lung nồng nhiệt như lửa, yêu ghét rõ ràng, vì tình yêu mà làm tất cả... đã chết rồi, chỉ còn lại Đức Nhân Hoàng hậu vô tâm vô tình, vì quyền lợi địa vị mà không từ bất cứ thủ đoạn nào mà thôi!

Hôm nay, ngay cả muội muội ruột cũng đã bị đưa tới am ni cô, nắm quyền thế ngập trời trong tay, được đế vương độc sủng, nhưng nàng lại đau lòng khổ sở đến vậy...

Người con gái trong bộ giáp đỏ bên tàu nơi sa trường, oai hùng ngạo nghễ đó, nàng đã chết ở đây rồi!

Lâm Nhược diễn rất thật, lại vô cùng hiểu cách tạo dựng bầu không khí, khiến những người xung quanh đều bị cảm xúc bi thương toát ra từ người cô làm ảnh hưởng, một vài cô gái trẻ như Tiểu Lý đã sớm đỏ ửng hai mắt, len lén lau nước mắt.

Khi Lâm Thiên bước đến khu vực quay phim, vừa vận nhìn thấy hình ảnh này, trái tim anh ta như co rút lại.

“Ok!” Lâu Kiều đập clapperboard!

Tâm trạng bi thương bao phủ toàn thân Lâm Nhược lập tức biến mất trong chớp mắt, khóe môi nhoen miệng cười khế, “Đạo diễn Lâu, tất cả đều ok rồi chứ ạ?”

Thật ra lúc trước Lâm Nhược quay cảnh này rất khó. Lâu Kiều muốn cô bổ sung lại cảnh này là vì muốn nhìn xem liệu cô có thể làm được tốt hơn nữa không. Kết quả cuối cùng đã chứng minh rằng, cô thực sự làm được!

Lâu Kiều hơi kích động, anh ta tin rằng hình ảnh cuối cùng này sẽ kiếm bội thu nước mắt của khán giả!

“Tất cả đều ok! Đóng máy!” Lâu Kiều vừa nói câu này, mọi người đều nhảy dựng lên hoan hô.

Từ lúc bắt đầu quay đến giờ, sự cố xảy ra liên tiếp! Đầu tiên là chuyện fan cuồng lên vào vút rần độc nên phải thay nam phụ số 2, sau đó lại vì chuyện thuốc kích dục mà vai nữ số 1 đột ngột biến thành nữ phụ. Kịch bản ban đầu vốn là phim dã sử, lại bị chỉnh thành phim cổ trang hư cấu, nữ phụ biến thành nữ chính rởn rở nhất.

Bọn họ cũng đều thấy bội phục biên kịch của . Quá trâu bò!!! Kịch bản sửa đi sửa lại sửa tái sửa hồi mà không thấy chút khập khiễng nào! Hơn nữa, khi nhìn lại mấy cảnh quay ban đầu, bọn họ còn phát hiện ra, nhìn từ góc độ nào cũng thấy vai Lý Linh Lung của Lâm Nhược đều như là vai nữ chính vậy khiến bọn họ không kim được mà khẳng định chắc chắn biên kịch là fan của An tẩu.

Ba tháng đẩy nhanh tiến độ quay điên cuồng, mọi người đều mệt như lừa kéo xe, hôm nay đóng máy chắc chắn phải tung bùng một chút để chúc mừng.

Khi quay phim, Lâu Kiều rất nghiêm khắc, nhưng chỉ cần rời khỏi công việc, anh ta lại rất hòa nhã.

Sáng sớm, Lâu Kiều đã sai vệ sỹ của Lâu thị lên thị trấn mua đầy đủ thịt dê, rượu bia gì gì đó, lúc này họ cũng đã quay về.

Mọi người vội vàng giúp nhóm lửa trại, bày bàn ghế v.v... Mấy người vệ sỹ phụ trách chậm rãi nướng dê, thỏ, gà, còn mấy người nhân viên của đoàn phim thì bắt đầu gỡ bối cảnh, thu dọn đồ đạc.

Lâm Nhược thay quần áo tẩy trang xong bước ra, cả An Tiệp, Lâm Thiên, Lâu Kiều, Tạ Lâm đều đang chờ ở ngoài.

Lâm Thiên không hiểu gì về phim ảnh, nhưng anh ta cũng có thể nhìn ra được diễn xuất của Lâm Nhựt vô cùng lợi hại, anh ta dựng thẳng ngón tay cái với cô.

Lâm Nhựt bước tới cười nói: “Đại ca, tiệc đóng máy phải đến tối mới bắt đầu, bây giờ chúng ta đi ăn gì đó trước nhé?!”

“Hiếm khi Lâm đại ca tới thăm đoàn phim, tôi đã sai mấy người đi làm một vài món đơn giản rồi.” Lâu Kiều nháy mắt với An Tiệp một cái rồi bước đi.

An Tiệp khẽ gật đầu với mọi người sau đó đuổi theo Lâu Kiều.

Đến tận bên ngoài phòng bếp dựng tạm, Lâu Kiều mới nói: “Đột nhiên Lâm đại thiếu xuất hiện ở đây là muốn làm gì đây? Lâm Nhựt thực sự là cô thiên kim tiểu thư thân bí đồ của Lâm gia sao? Là vợ chưa cưới của cậu?”

“Sự tình thực sự trùng hợp như thế, có điều tiểu Nhựt cũng chưa biết.”

“Phát điên mất!” Lâu Kiều không nói gì, lườm anh một cái, “Lúc trước chính cậu phản đối hôn ước này nên mới bỏ nhà đi, giấu diếm tung tích nhảy vào giới showbiz. Kết quả là đi một vòng lớn lại ngã vào vòng tay của vợ chưa cưới. Mà ba anh em Lâm gia có tiếng là cuồng em gái, vì cô em gái cưng, chuyện gì mấy người đó cũng làm được. Nếu họ mà biết lúc trước cậu bỏ nhà đi vì ruồng bỏ vợ chưa cưới của mình, hậu quả thực sự sẽ rất nghiêm trọng! Chà chà... Xem ra nếu cậu muốn theo đuổi lại vợ chưa cưới của cậu, nói gần mà lại xa đây! An Cửu thiếu!”

“Trước đây thế nào không quan trọng.” An Tiệp nói, “Quan trọng là... hiện tại và tương lai! Hiện giờ tiểu Nhựt là vợ chưa cưới của tôi, tương lai sẽ là bà xã của tôi! Không ai thay đổi được!”

« Chương sauChương tiếp »

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email + =

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Bạo long VS Nữ vương!

An Tiệp vẫn luôn là người rất kín đáo, hiếm khi bộc lộ cảm xúc ra ngoài mặt như thế này.

Lâu Kiều ngăn người một giây rồi nhoẻn miệng cười, đưa tay lên vỗ vai An Tiệp: “Anh em đứng về phía cậu!”

Buổi trưa, mọi người dựng một cái lều che nắng để ăn trưa. Lâm Thiên có thân hình cao ráo cộng với khuôn mặt tuấn tú hiển nhiên khiến những người khác trong đoàn phim để ý.

Có điều, vì Lâm Thiên nhập ngũ, không giống những nhà chính trị hay xuất hiện trên tin tức báo chí, hơn nữa Lâm gia luôn rất khiêm tốn kín tiếng, thế nên dù mọi người thầm suy đoán trong lòng rất nhiều khả năng, nhưng cũng không đoán ra được thân phận của Lâm Thiên là gì.

Hiện giờ An thiên vương là của Lâm Nhựt, đạo diễn Lâu dường như không có hứng thú với mấy cô diễn viên thích dùng quy tắc ngầm, hơn nữa tính cách còn rất nóng nảy đáng sợ. Việc Lâm Thiên đến đây rõ ràng đã khiến tinh thần của các nữ diễn viên trong đoàn cao vọt lên như đánh tiết gà.

Không ít các cô diễn viên mượn cơ mụn thứ này thứ kia để thường xuyên lác qua lác lại như ả như hiện trước mặt Lâm Thiên, ngắm nhìn Lâm Thiên... Có điều, mọi sự chú ý của Lâm Thiên đều đặt ở cô em gái cưng của mình, hoàn toàn bỏ qua những ánh mắt quyến rũ như làn thu thủy của các nữ diễn viên.

Nhìn Lâm Thiên đang chăm chú gọt hoa quả cho mình, Lâm Nhựt không nhịn được liền bật cười.

“Bé út, cười gì thế?” Lâm Thiên không hiểu gì, tiếp tục chiếm lấy vị trí của An thiên vương, gấp thức ăn cho Lâm Nhựt.

“Cười ai đó không biết lãng mạn, uống phí hào quang của chính mình!” Lâm Nhựt vịn người đứng dậy, đi sang kéo tay An Tiệp nói: “Chúng ta đi xem nướng dê đi.”

An Tiệp cười: “Anh lấy cho em một xiên nhỏ, em tự nướng nhé.”

Hai người cứ vừa nói vừa đi xa.

Lâm Thiên cầm quả quýt trong tay, nhìn Tạ Lâm vừa lập tức ra về vô tội cúi đầu xem notepad, lại nhìn sang Lâu Kiều đang chống cằm ngồi trên ghế xếp ngủ gà ngủ gật, lại thêm hai người Đại Bình Tiểu Át cùng ngẩng đầu lên ra về xem thời tiết, mặt anh ta không chút cảm xúc nào, tách quýt ném vào miệng, “Thăng nhóc thối, thèm ăn đòn!!!” Dứt lời liền đứng dậy đi theo.

“Lâm đại ca, ngoài kia nóng lắm” Lâu Kiều hơi hé mắt, thông thả nói.

“Lắm chuyện! Ông vào xe ngủ!”

Chờ Lâm Thiên đi khuất, Tạ Lâm dời mắt khỏi notepad, đẩy gọng kính lên.

Còn chưa kịp nói gì đã thấy Lâu Kiều lên tiếng: “Không phải ai đeo kính mắt cũng đều giống trí thức tài giỏi. Không cần thị mà đeo kính cái quái gì chứ, không thấy vướng à?”

“Ha, tôi nói này, sao anh nhỏ nhen thế hả?” Tạ Lâm đặt notepad xuống, “Chỉ lỡ nhìn thấy anh đang tắm thôi mà, cũng chẳng thêm miếng mỡ bớt miếng thịt nào của anh, có gì ghê gớm đâu chứ? Làm gì mà cứ nhảy lên như phụ nữ vậy, so đo tính toán!” Nói xong cô lườm anh ta một cái.

“Chỉ lỡ nhìn thấy tôi tắm à?” Lâu Kiều tròn trừng mắt lên, “Bình thường phụ nữ mà nhìn thấy đàn ông tắm đều lảng lảng đi ra ngoài, còn cô thì sao? Không ra ngoài đã đành, còn xem rất chi là thoải mái. Xem đã đành, lại còn chảy nước miếng! Cô có phải là phụ nữ không thể?”

“Tôi không phải thì anh phải à!” Tạ Lâm lau bầu cát notepad đi, vừa quay người định rời đi vừa lẩm bẩm, “Bà đây không thèm chấp với cái loại người tự ti vì chim nhỏ như anh.”

“Phụt!” Tiểu Át phì cười.

Ánh mắt như lưỡi dao của Lâu Kiều lập tức phóng tới, Tiểu Át vội bịt miệng lại chạy trốn nhanh như chớp. Đại Bình bình tĩnh gật đầu với hai người rồi cũng chạy theo.

Lâu Kiều bước dài vài bước đến, túm lấy vai Tạ Lâm, đưa tay gỡ kính mắt của cô ấy xuống, gần từng chữ một: “Khốn kiếp, có gan thì cô lặp lại lần nữa xem!”

“Sao hả? Còn không cho người ta được nói thật nữa à?! Có còn luật pháp nữa không thể?” Tạ Lâm cũng nổi cáu, “Anh tưởng rằng anh có vệ sỹ thì giỏi lắm à?! Muốn đánh tôi à?! Đến đây, đánh vào mặt đây này!”

Từ bé đến giờ đúng là Lâu Kiều chưa từng đánh phụ nữ bao giờ, nhìn thấy khuôn mặt hất lên đến gần mình, anh ta lại ngăn người ra.

Tạ Lâm thừa lúc anh ta không để ý, nhấc đôi giày mềm độn đế rất dày lên, đập một cước xuống chân Lâu Kiều, sau đó hất cằm nghênh ngang bỏ đi.

“AA! Đò đàn bà bạo lực!!!” Lâu Kiều khập khiễng nhảy lò cò về ghế của mình, đau đến mức chân giật giật lên.

Anh ta là thư sinh hàng thật giá thật, không phải người có chí số bạo lực khủng khiếp như An thiên vương, bị đâm vài cái đá vài cái cũng không sao.

“Thiếu gia, có cần dạy dỗ cô ta một chút không?” Vệ sỹ xí xón chạy tới hỏi.

Lâu Kiều ngó người ra một chút, đúng là anh ta đang rất giận dữ, nhưng nếu thật sự ra tay dạy dỗ một người phụ nữ thì hình như không được hay lắm nhỉ?

“Cậu lui ra đi, tự tôi sẽ xử lý cô ấy.”

Đúng là Tạ Lâm chạy đi vì tức giận thật, nhưng càng chạy trong lòng cô càng luống cuống, Lâu Kiều là đạo diễn nổi tiếng, nhất cử nhất động đều vô cùng có trọng lượng ở trong giới. Anh ta hẳn sẽ không nhỏ nhen đến mức chỉ vì chuyện nhỏ đó mà chèn ép Lâm Nhục và cô đâu nhỉ?! Quan trọng nhất là Lâm Nhục. Hiện giờ sự nghiệp của cô ấy đang khởi sắc, nếu chỉ vì cô nhất thời bốc đồng mà phá hỏng hết thì cô thực sự sẽ vô cùng áy náy với chị em tốt của mình. Vậy có cần quay lại xin lỗi không?

Thấy Tạ Lâm đi tới, sắc mặt còn có vẻ không ổn, Lâm Nhục cầm cây chổi phết đầu ăn, đứng thẳng người hỏi: “Sao A Lâm nữ vương lại mang về mặt mệ kẻ thế kia? Đang u sầu gì đấy?”

Tạ Lâm nhăn nhó: “Em còn có tâm trạng mà trêu chị nữa. Em không biết đâu, chị vừa mới không kìm chế được, đánh Lâu Kiều rồi. Em nghĩ liệu anh ta có chèn ép chúng ta để trả thù riêng không?”

“Đánh đạo diễn Lâu á?” Lâm Nhục nhướn mày.

“Ai bảo anh ta nhỏ nhen, chỉ nhìn thấy anh ta tắm thôi mà anh ta cũng để bụng rõ lâu, còn nhí nha nhí nhéo công kích bản thân chị nữa.” Tạ Lâm bĩu môi, “Anh ta thù dai như vậy, hẳn sẽ trả thù chúng ta nhỉ? Thôi thôi, để chị quay lại cúi đầu xin lỗi anh ta là được! Sự nghiệp của em đang khởi sắc, không thể

gặp khó khăn chỉ vì chút chuyện nhỏ này được.”

“Chỉ lo quá nên bị rối đây. Yên tâm, đạo diễn Lâu không phải người như thế.” Lâm Nhựt đưa cây chổi trong tay cho Tạ Lâm, “Có muốn thử phết dầu ăn không? Vui ra phết.”

“Anh ta sẽ không trả thù thật sao?” Tạ Lâm đón lấy cây chổi, nhưng vẫn lo lắng. Bản thân cô thì không sao, nhưng không thể liên lụy cả Lâm Nhựt được.

An Tiệp lấy khăn lau tay cho Lâm Nhựt: “Lâu Kiều đối xử với cô không tệ nhỉ?”

Khóe môi Lâm Nhựt cong lên, An thiên vương lại muốn đồ thêm dầu vào lửa rồi!

“Đúng là rất tốt ấy chứ.” Lâm Nhựt hòa theo.

“Hả?” Tạ Lâm ngẩn người không hiểu gì.

An Tiệp lại nói tiếp: “Thời gian cô tới đoàn phim cũng không phải là ngắn, cô đã thấy Lâu Kiều gần gũi với phụ nữ xung quanh bao giờ chưa? Hơn nữa, trừ lúc làm việc, bình thường cậu ta rất lười nói chuyện với người khác, chứ đừng nói là cố tình nói mấy lời độc địa để trêu chọc cô.”

Nghĩ lại một chút, Tạ Lâm cũng cảm thấy hình như đúng là có thật, nhưng đó cũng không thể trở thành lý do khiến Lâu Kiều luôn luôn gây sự với cô được!

An Tiệp chỉ nói vừa đủ, không nói thêm nữa. Lâm Nhựt cười mà không nói gì, lên dưng ngón cái với An Tiệp.

An Tiệp mỉm cười với cô.

Bạo Long Lâu Kiều vs Nữ Vương Tạ Lâm, tiết mục này mới thực sự đặc sắc.

Lâm Nhựt mang theo nụ cười vô tội lại chắc chắn có vẻ hả hê, tập trung xoay xoay mấy xiên thịt dê.

Hình như từ trước tới giờ A Lâm nữ vương chưa từng yêu ai nhỉ? Ôi chà, mấy vụ như mối tình đầu gì gì đó, thực sự là cầu không được, cầu không được!

Lâu Kiều ngồi trên ghế, bôi thuốc lên mu bàn chân. Người đàn bà bạo lực, đập gì mà mạnh thế, tím bầm hết cả rồi! Còn dám nói anh ta chim nhỏ nữa, nhỏ chỗ nào?!

“Au! Sao tự dưng lại cảm thấy như có gió lạnh thế nhỉ?” Lâu Kiều nhìn trái nhìn phải một chút, bên ngoài mái hiên, ánh mặt trời chói chang tỏa khắp nơi. Áo gió, là áo gió!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Vợ chồng chưa cưới

Sau khi mọi người thu dọn ổn thỏa những thứ có thể dọn dẹp được hôm nay thì trời cũng đã tối.

Họ chuẩn bị một khoảng đất trống rộng lớn, đốt ba đồng lửa, mỗi cái nướng một con dê, những món đã nướng chín từ trước thì được bày hết ra bàn trước mặt mọi người, mùi thơm xộc vào mũi khiến ai cũng có cảm giác thèm thuồng.

Lâu Kiều nâng cốc: “Thời gian vừa rồi mọi người vất vả quá. Lát nữa tôi sẽ tặng mỗi người một cái bao lì xì, coi như cá nhân tôi tặng mọi người chút vất vả.”

“Tốt quá!!! Cưng ly vì đạo diễn Lâu bị băng huyết nào!!!” Từ trước tới nay, bao lì xì của Lâu Kiều chưa bao giờ là mong nên mọi người đương nhiên cũng rất vui sướng vì có thêm một khoản, đều nâng cốc chúc mừng, không khí khá hài hòa, náo nhiệt.

Tất cả mọi người đều là những tay lão làng trong giới nghệ sĩ, chỉ cần vài ly đã trở nên cởi mở hơn rất nhiều. Hơn nữa, những buổi tiệc đóng máy như thế này cũng là thời cơ tốt để tạo dựng mối quan hệ tốt với đoàn phim.

Mọi người cùng đồng loạt nâng ly ba lần, sau đó bắt đầu có người đi mời rượu, mà người được mời rượu nhiều nhất đương nhiên là An Tiệp, Lâu Kiều và Lâm Nhựt. Cũng có một số nữ diễn viên to gan mời rượu Lâm Thiên, có điều, chắc là do e ngại địa vị của An thiên vương, nên mọi người không dám mời anh dồn dập, ngược lại lại vây lấy Lâm Nhựt.

Từ lượng của Lâm Nhựt cũng không tồi, uống liền bốn năm cốc bia mà mặt cũng không biến sắc.

An Tiệp kín đáo nghiêng người gấp thịt dê cho Lâm Nhựt, ngăn cản mấy người tới mời rượu. Lâm Thiên thì trực tiếp hơn, toàn thân tỏa khí lạnh, mặt không chút cảm xúc trừng mắt nhìn mấy người vẫn còn đang muốn mời Lâm Nhựt.

Mọi người đều khá biết điều, vừa nhìn là biết đêm nay không chuốc Lâm Nhựt quá chén được, liền quay sang mời Tạ Lâm. Không chuốc say được Lâm Nhựt, thì chuốc say người đại diện của cô ấy cũng không tệ.

An Tiệp ngược mắt nhìn Lâu Kiều một cái, không nói gì.

Lâm Thiên đón lấy cốc rượu một nữ diễn viên mời, uống một hơi cạn sạch, sắc mặt dịu hơn một chút.

Đối diện với những người tới cụng ly, hiển nhiên Tạ Lâm không dễ từ chối, hơn nữa còn có ý muốn xây dựng quan hệ tốt với những người này thay Lâm Nhựt, sau này hoạt động trong giới có gặp mặt nhau thì cộng tác cũng thuận lợi hơn.

Tạ Lâm không từ chối bất cứ ai, từ lượng rất cao, uống liên tục ba bốn chai bia mà mặt vẫn tỉnh táo như thường. Trước kia, vì muốn làm tốt công việc đại diện này, nên cô cũng chú ý nâng cao từ lượng của mình.

Sau khi uống mấy ly rượu mọi người mời, có người khác đến nữa là Lâu Kiều lập tức xua tay từ chối khéo, mọi người không dám chuốc say anh ta, nên cũng đành bỏ qua.

Cô gái này không chỉ bạo lực mà còn là thùng rượu nữa sao? Lâu Kiều cầm cốc rượu ra về đang uống nhưng thực ra khóe mắt lại luôn quan sát tình hình chiến sự bên phía Tạ Lâm.

Hắn cũng phải uống đến bảy tám chai rồi chứ ỉ à?! Sao mấy người này cứ đến suốt vậy? Lấy đâu ra mà lăm lăm lý do vớ vẩn để mời rượu thế?

Lâm Nhựt dùng khuỷu tay huých nhẹ An Tiệp: “Phản ứng của đạo diễn Lâu có phải quá chậm chạp không, còn không bùng nổ nữa là em ra tay trước đây. A Lâm cứ uống tiếp nữa dạ dày sẽ không chịu nổi.”

An Tiệp liếc nhìn Lâu Kiều, nói: “Cậu ta đã ngồi không yên rồi, nhiều nhất là hai phút nữa sẽ đi qua thôi.”

“Anh nói đấy nhé. Nếu hai phút nữa anh ta còn không có động thái gì, em sẽ ra mặt đấy. Bỏ qua một cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân tốt như vậy chính là tổn thất của anh ta.” Lâm Nhựt bĩu môi, xem trò vui thì cũng được thôi, nhưng không thể thật sự khiến A Lâm nữ vương nhà cô chịu thiệt thòi được.

Vừa dứt lời đã thấy Lâu Kiều ở bên kia đứng vụt dậy, cầm một cốc rượu đi nhanh về phía Tạ Lâm. Mọi người còn chưa hiểu ra sao thì Lâu Kiều đã nâng cốc trong tay nói: “Các vị xấu bụng thật đấy, sau bộ phim này còn muốn hợp tác với nhau nữa không mà không ai uống rượu với tôi thế hả?”

Mọi người đều là rất tinh ý, thoáng ngẩn người ra một chút rồi lập tức chuyển đổi tượng, quay sang chúc tụng Lâu Kiều.

“Thu đoạn quá kém” Lâm Nhựt bĩu môi, “Vào thời điểm này thì phải nhanh chóng bước tới, giành lấy cốc bia của A Lâm rồi uống cạn một hơi chứ.”

An Tiệp vừa dứt thịt dê cho Lâm Nhựt, vừa nói: “Em không thể kỳ vọng một tên ngốc nghếch hơn hai mươi năm chưa bao giờ biết yêu có thể hạ thấp cái tôi xông lên tranh đấu trong chớp mắt được. Chuyện gì cũng cần có thời gian.”

“Thật ra anh cố tình không nói để chờ xem A Lâm và đạo diễn Lâu cấu véo nhau đúng không?”

“Ừ.” An Tiệp thần nhiên gật đầu, “Hai người họ chiếm quá nhiều thời gian của em.”

Khóe môi Lâm Nhựt run lên, An Thiên vương, bụng dạ anh đen tối như vậy là do bố mẹ anh tạo ra sao?!

Lâm Thiên cầm cốc bia, mặt u ám trừng mắt nhìn An Tiệp. Thằng nhóc thôi, chỉ biết nói mấy lời ngon tiếng ngọt dụ dỗ bé út.

“Bé út, xong việc ở đây em sẽ về thành phố B à?”

“Tạm thời sắp xếp như thế ạ. Có điều ngày hôm sau chắc là sẽ bay đến thành phố C để ghi hình.”

Công tác hậu kỳ của phim truyền hình rất nhiều, phải cắt ghép biên tập lại rồi gửi đi thẩm định, có thể xong kịp để post vào lễ Giáng sinh tháng 12 cũng là nhanh lắm rồi. Đến lúc đó bọn họ mới cần phải ghi hình để tuyên truyền cho phim, thế nên hiện giờ đài Hồ Nam mời Lâm Nhựt ghi hình, hoàn toàn chỉ là muốn phỏng vấn bản thân Lâm Nhựt thôi.

“Chỉ có một ngày thôi à?” Lâm Thiên nhíu mày, anh ta thật sự không ngờ thời gian làm việc của bé út lại sít sao như thế.

“Em sẽ sắp xếp thời gian về thăm bố mẹ, đại ca cứ yên tâm” Lâm Nhựt biết Lâm Thiên nghĩ gì, liền cười nói.

“Bà rất nhớ em, ông cũng xuôi xuôi rồi, chỉ cần em lên tiếng, lập tức có thể đá bay tên chồng chưa cưới kia.” Nói xong, Lâm Thiên còn trừng mắt lườm An Tiệp một cái.

An Tiệp ngược mắt lên, khẽ cười với anh ta.

Ái chà, tên nhóc thối này, còn ra vẻ bình tĩnh thản nhiên như là thắng chắc nữa chứ, đáng ghét chết đi được!

“Chồng chưa cưới à?” Lâm Nhựt suốt nửa quên chuyện này. Hôn nữa, nếu cô là con gái của Lâm gia ở thủ đô, thì e rằng thế căn cước cô nhìn thấy khi mới tỉnh lại là giả, “Đại ca có biết chồng chưa cưới mà em chưa từng gặp đó là ai không?”

“Biết.” Lâm Thiên nghiêng răng nghiêng lợi cười như sói thấy mồi, “Đề tiện, vô sỉ, đen tối, nham hiểm, đáng ghét, giả vờ giả vịt, dù sao từ đầu đến chân cậu ta chỉ toàn là khuyết điểm, dù cầm kính hiển vi cũng không soi ra được một đầu mũi kim ưu điểm nào.”

“Nếu vậy, sao ngày xưa mọi người lại định đoạt cho em một hôn ước như thế chứ?” Mí mắt Lâm Nhựt giật mạnh lên, “Em thật sự là ruột thịt của mọi người sao?”

“Hà? Bé út, em tuyệt đối đừng hiểu lầm mà.” Lâm Thiên vội giải thích, “Vi anh khó chịu tên nhóc đó nên mới nói vậy thôi. Thật ra... thật ra cậu ta rất xuất sắc, hôn nữa, Lâm gia chúng ta theo quân đội, còn An gia nhà họ theo chính trị, hai gia đình coi như cũng môn đăng hộ đối.”

Càng nói Lâm Thiên càng khó chịu, khóe miệng An Tiệp lại hơi cong lên.

“Đại ca, anh vừa nói là An gia à?” Lâm Nhựt nhìn Lâm Thiên chằm chằm, nhìn đến tận khi Lâm Thiên khó chịu hừ hừ hai tiếng rồi quay đầu đi, cô mới quay lại nhìn về phía An Tiệp.

An thiên vương không những không tức giận, mà còn đang nhovn miệng cười, tâm trạng có vẻ không tệ!

An thiên vương có thân thể thần bí, nghe nói địa vị khá cao, nhưng chưa từng có người điều tra được ra một chút gì...

An thiên vương tên là An Tiệp, cũng họ An!

“Anh?!”

An Tiệp cầm một miếng dưa hấu cắn vào miệng Lâm Nhựt, sau đó mới gật đầu cười nói: “Đây gọi là duyên phận!”

Ôi trời ơi! Một bãi ‘cứt vượn’ to thật ấy chứ!!! (*) Hai người là bạn tình, quan hệ bất minh đã đành, giờ lại còn biến thành vợ chồng chưa cưới có danh có phận đẳng hoàng!!! Thảo nào đại ca cứ cố tình gây sự với An Tiệp!

(*) Từ duyên phận và từ cứt vượn có cách đọc giống nhau, nhưng chữ viết khác nhau và nghĩa khác nhau, nên bạn Lâm Nhựt chơi chữ :D

Lâm Nhựt chợt hiểu hết, mặt cười nhưng lòng không cười nhìn An Tiệp: “Có nghĩa là, muốn từ hôn có vẻ hơi khó nhì.”

Hết chương 43

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Tạm thời xa nhau

An Tiệp thu tay lại, nghe cô nói vậy liền lườm cô một cái, nói: “Em cứ thử từ hôn xem.”

Ngữ điệu rất bình tĩnh nhưng tràn ngập sự uy hiếp. Lâm Nhựt hơi nghiêng người ghé sát vào An Tiệp, cười nói: “Nếu em từ hôn thật, anh làm được gì nào?”

Đúng là không thể làm được gì! Muốn nói là đánh đòn cô mấy cái, thì bản thân An Tiệp sẽ không nỡ trước. Nhưng nếu buông cô ra, thì chắc chắn càng không thể được!

An Tiệp chán nản thở dài, đưa tay lên nheo nheo má Lâm Nhựt: “Đúng là anh cũng không biết được chính mình sẽ phải làm thế nào.”

Trong mắt Lâm Nhựt đầy ý cười, thì ra An thiên vương không gì không làm được cũng có lúc phải bó tay à.

“Sáng mai anh bay chuyến mấy giờ?” Lâm Nhựt đổi đề tài, hỏi.

“Mười rưỡi.”

“Từ đây lên thị trấn rồi đi đến sân bay ít ra cũng phải mất 4,5 tiếng, nếu thế thì anh phải dậy từ 3,4h sáng à?”

Tiểu Át dùng vắn vò nắm tay nhìn đôi tình nhân đang ngồi bên đống lửa, rõ ràng đã sắp xếp để An ca xuất phát vào hôm nay, nếu thế thì đâu cần phải dậy sớm chứ.

An Tiệp cười không mấy bận tâm, sau hôm nay chia tay nhau, anh đi thành phố S, cô quay về thành phố B, nếu muốn gặp nhau còn phải đi máy bay mất 2 tiếng. Hơn nữa, công việc của Lâm Nhựt đã sớm bị Tạ Lâm sắp xếp kín mít, căn bản không có thời gian rảnh, mà anh đi nhận công tác ở thành phố S, cũng có rất nhiều việc cần phải xử lý, trong một khoảng thời gian ngắn e cũng không giành ra được chút thời gian rảnh nào.

Vậy nên anh mới muốn nán lại, ở bên Lâm Nhựt thêm một chút nữa.

Mấy cảnh quay bổ sung hôm nay hoàn toàn không có liên quan gì đến An Tiệp, thật ra anh hoàn toàn có thể rời đi. Hơn nữa, với địa vị của anh thì chắc chắn cũng không ai dám nói gì cả. Nghĩ một chút là Lâm Nhựt hiểu ngay lý do An Tiệp nán lại. Ngón tay cô chạy xuống dưới, nép vào bên người, lặng lẽ gãi gãi nhẹ vào lòng bàn tay An Tiệp.

An Tiệp quay sang nhìn cô, Lâm Nhựt nhỏ giọng nói: “Ngày mai anh ngủ bù trên xe và máy bay sau nhé.”

“Được.” An Tiệp khẽ cười, nắm bàn tay lại cầm lấy ngón tay đang gây sự của Lâm Nhựt.

Ngọt ngào một chút, bàn tay của hai người úp vào nhau, mười ngón siết chặt.

Lâm Thiên bữu môi quay mặt đi chỗ khác! Thằng nhóc thôi, coi thường khả năng quan sát của anh ta à, đừng tưởng rằng lặng lẽ kín đáo thì anh ta không phát hiện ra bọn họ lên cầm tay nhau nhé.

“Đại ca, anh đừng chỉ uống rượu như thế, ăn chút gì đi ạ. Mùi vị của thịt dê nướng này thật sự không tệ, anh nếm thử xem.” Lâm Nhựt gấp một miếng thịt dê đã chấm gia vị, mỉm cười đưa lên miệng Lâm Thiên.

Tâm trạng của Lâm Thiên lập tức tươi tỉnh hẳn: “Chỉ có bé út là biết thương đại ca.”

Cuồng em gái gì gì đó, thật sự quá dễ dãi dành!

Tiệc đóng máy nướng thịt dê vẫn tiến hành đến tận 2 – 3 giờ sáng mới tàn. Mọi người hầu như đều uống nhiều, lão đà lão đảo quay về lều của mình để ngủ.

Bình thường Lâm Thiên cũng hay uống rượu nên tư lượng khá cao, một chút bia đó căn bản không làm anh ta say được. Anh ta nhìn thoáng qua An Tiệp và Lâm Nhựt đang nhỏ giọng nói chuyện, rồi đứng dậy giúp Tạ Lâm đỡ Lâu Kiều về lều vải.

“Tư lượng không tốt còn đòi làm anh hùng, uống chết anh luôn!” Tạ Lâm ôm ngang eo Lâu Kiều, dưới sự giúp đỡ của Lâm Thiên, cô ấy đỡ anh ta đứng dậy, vừa đi vừa cần nần.

Lâm Nhựt khẽ cười: “A Lâm đúng là miệng cứng lòng mềm, ánh mắt của đạo diễn Lâu cũng không tệ.”

“Ánh mắt của anh càng không tệ.” An Tiệp kéo Lâm Nhựt đứng dậy, “Tối nay em ăn nhiều như thế, đi dạo một chút cho tiêu đi.”

“Còn không biết xấu hổ mà nói em ăn nhiều nữa, không phải đều là anh gắp cho em à. Cứ ăn thế này, sớm muộn gì cũng thành lợn mất.” Lâm Nhựt lườm anh một cái, rồi để mặc cho An Tiệp nắm tay cô, chậm rãi đi dạo.

Đại Bình và Tiểu Át tự giác giữ khoảng cách xa.

An Tiệp cười: “Em có biết về Lâm gia không?”

“Trước đây có nghe nói một chút,” Lâm Nhựt gật đầu, “Ba người con trai, mỗi người một vẻ, đều rất xuất sắc. Chỉ có duy nhất cô con gái cưng lại là một người vừa bốc đồng vừa vô dụng. Lâm gia là một thế gia lớn trong quân đội, từ đời nhà Thanh đã là tướng quân cầm binh đi đánh giặc, sau đó lại gia nhập vào Đảng chống Nhật, mỗi thế hệ đều là quân nhân. Có thể nói, địa vị và vinh quang hiện giờ của Lâm gia đều là do tổ tiên Lâm gia dùng nhiệt huyết và tuổi trẻ để đổi lấy.”

“Cũng có thể nói như vậy.” An Tiệp cũng biết giống như thế, “Có điều hiện giờ Lâm gia đã có ý muốn lui về ở ẩn rồi. Trong ba người con trai, chỉ có đại ca Lâm Thiên nhập ngũ, hơn nữa cũng không cố gắng thăng tiến, từ 4 năm trước đã cố tình ở lại quân hàm Trung tá. Nhị ca Lâm Nhiên sau khi du học ở nước ngoài về thì lập tức xuất ngũ theo kinh doanh, thành lập công ty. Tam ca Lâm Phong bỏ nhà đi từ năm 18 tuổi, trưởng thành ở ngoài xã hội, hiện giờ đã rất có địa vị trong giới xã hội đen.”

“Nếu Lâm gia đã có ý định ẩn dật, thì sao lại đính hôn với An gia?” Lâm Nhựt không hiểu.

An Tiệp khụ một tiếng nói: “Thật ra hôn ước của chúng ta là do ông nội định đoạt.”

Lâm Nhựt không để ý tới điểm ấy mà lại nhớ ra một chuyện khác: “Nếu em nhớ không nhầm, thì phu nhân Lâm gia hẳn là con gái của Tạ gia đúng không?”

“Tính ra thì đúng là cô út của em rồi.”

Thì ra là người một nhà! Có lẽ đây cũng là nguyên nhân mà cô có thể sống lại trong cơ thể của Lâm Nhược. Dù sao cũng là người thân có quan hệ huyết thống.

Kiếp trước, từ khi cô còn rất nhỏ bố mẹ cô đã qua đời vì gặp tai nạn, một tay ông nội nuôi cô lớn lên. Quan hệ trong Tà gia tương đối phức tạp, trừ ông nội ra, người duy nhất thân thiết với cô cũng chỉ có người cô này thôi.

Có điều, cô út gà tới Lâm gia khiến ông nội rất tức giận, vì thế cũng dẫn đến việc tuy hai nhà Lâm Tà là thông gia nhưng căn bản không hề qua lại gì, cũng chưa từng chính thức gặp gỡ thăm hỏi nhau, khi gặp gỡ giữa chốn đông người, cũng đều coi như người xa lạ.

Nhưng cô út vẫn rất thương cô, đối xử với cô như con gái ruột, dù sau này có con gái ruột của mình rồi, nhưng tình yêu đó cũng không hề giảm đi chút nào.

Chỉ là, khi cô 13 tuổi chuyển ra khỏi Tà gia vào ở ký túc xá của trường, đa số đều chỉ gọi điện thoại liên lạc với cô út, còn rất ít khi gặp nhau. Sau đó cô lại bước chân vào giới nghệ sỹ, ngay cả điện thoại cũng ít dần đi. Khi ấy cô chỉ biết cô út có một cô con gái nhỏ tên là tiểu Nhược, còn chưa gặp mặt bao giờ.

Thế nên khi vừa sống lại, dù soi vào gương cô cũng chỉ nghĩ là mặt mũi Lâm Nhược hơi hao hao giống mình, còn nghĩ rằng đó chính là lý do mình có cơ hội sống lại. Bây giờ nghĩ kỹ mới thấy, khuôn mặt này không phải là đặc trưng của Tà gia sao?!

Tất cả các gia đình có gia thế ở thủ đô đều biết Tà gia sản sinh toàn người đẹp!

Lâm Nhược cười, trong lòng có thêm vài phần thân thiết với mọi người trong Lâm gia, bọn họ đúng là người thân thật!!!

An Tiệp cầm tay Lâm Nhược nói: “Sức khỏe của ông nội Tà cũng rất tráng kiện, nhưng 5 năm trước khi nghe nói em gặp chuyện không may, ông cũng đau lòng rất lâu.”

Đương nhiên Lâm Nhược rất nhớ ông nội, nhưng cô đột ngột sống lại một cách kỳ quái thế này, dù có đi gặp ông nội thì cô cũng không biết phải giải thích từ đâu. Hơn nữa, lúc đó cô còn chưa biết thân phận của mình, thăm nghĩ dù có đến cửa thăm nom e cũng sẽ bị từ chối, nên mới tạm thời hoãn lại việc đến thăm ông nội.

“Mấy năm nay anh vẫn chăm sóc ông nội à?”

“Chỉ thỉnh thoảng có thời gian thì đến thăm nắng, chơi hai ba ván cờ vua với ông thôi.” An Tiệp cũng không nói nhiều.

Trong lòng Lâm Nhược vô cùng cảm động: “Cảm ơn anh, An Tiệp! Chân thành đấy!”

Lâm Nhược luôn là người phóng khoáng, tùy hứng, hầu như không bận tâm đến bất cứ chuyện gì, cảm xúc luôn lưng chừng không rõ. Nhưng lúc này, cô nhìn thẳng vào mắt An Tiệp, vô cùng chân thành nói lời cảm ơn.

“Nếu muốn cảm ơn anh thì đừng từ hôn, coi như để trả ơn đi!”

“Quân tử giúp đỡ người ta không cần phải báo đáp chứ An thiên vương.”

An Tiệp đưa tay kéo Lâm Nhược vào lòng, nói: “Anh vốn đâu phải là quân tử.”

Lâm Nhược không kìm được bật cười một lúc mới nói: “Đề em nghĩ xem đã nhé.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Rời đi, tình huống đột ngột phát sinh

Hai người cũng không đi xa, chỉ đi đi dừng dừng ở cách đó không xa, cũng đã hơn 3h, sắp 4h sáng rồi, nếu An Tiệp còn không thu dọn một chút để xuất phát, trên đường mà bị kẹt xe gì đó thì sẽ lỡ chuyến bay mất.

Lâm Nhược tiễn anh ra ngoài khu dựng trại, Tiểu Át đã thu dọn quần áo đồ đạc xong xuôi, đánh xe tới cửa khu lều trại để chờ.

Hiện giờ Lâm Nhược đã biết thân phận của An Tiệp, đương nhiên cũng đoán được anh rời khỏi giới nghệ sỹ tới thành phố S để làm gì. An gia theo chính trị, là đứa cháu được coi trọng nhất An gia, An Tiệp tất nhiên không thể chối bỏ trách nhiệm.

“Thượng lộ bình an.” Lâm Nhựt nói.

An Tiệp cúi đầu hôn nhẹ vào mi tâm của cô một cái: “Nhớ gọi điện thoại cho anh.”

“Biết rồi. Anh mau đi đi, chán chừ nữa sẽ muộn mất.”

An Tiệp thờ dài tiếc nuối: “Cô gái nhần tâm, mong đuổi anh đi vậy à?!” Nói thì nói vậy nhưng An Tiệp vẫn khom người chui vào trong xe.

Lâm Nhựt lùi về phía sau vài bước, cười vẫy tay với anh.

An Tiệp cũng vẫy tay lại rồi mới bấm cửa kính lên, nói với Tiểu Át: “Đi thôi.”

“An ca, đại thiếu truyền tin tới nói là lần này Du gia đánh mất chức thị trưởng thành phố S, rất có thể sẽ ôm hận rồi gây bất lợi cho anh, anh xem có cần phải tăng số lượng vệ sỹ lên không?” Tiểu Át vừa cẩn thận lái xe vừa nhỏ giọng hỏi ý kiến.

An Tiệp bắt chéo chân dựa lưng ngồi trên ghế sau rộng rãi, tiện tay cầm một xấp tài liệu đặt sẵn ở ghế sau lên, lật ra xem, trên mặt không còn chút tình cảm, âm áp nào như vừa rồi nói chuyện với Lâm Nhựt nữa mà đã trở lại thành Cửu thiếu của An gia lạnh lùng cao quý mọi người vẫn thường thấy!

“Du Nhất Minh già rồi, dù là gan hay mất cũng không còn lớn như trước nữa.” An Tiệp nhìn người đàn ông sắc mặt nghiêm túc trong tài liệu, nói: “Nhưng lão Đại và lão Nhị của Du gia đã không chờ được nữa muốn thi triển khả năng, rõ ràng Du Nhất Minh muốn trấn áp cũng không được. Có điều từ trước đến giờ hai anh em họ vốn không cùng quan điểm, chúng ta có thể kéo một bên đây một bên...”

An Tiệp đang nói thì điện thoại kêu lên: “Alo, đại ca?! Vâng, em đang trên đường ra sân bay.”

Người ở đầu dây bên kia hình như đang bước ra khỏi phòng. An Tiệp nghe thấy tiếng đóng cửa rất nhỏ.

An Bân đi ra ngoài ban công phòng khách, giọng nói cũng to hơn một chút: “Đêm qua đại tẩu của chú tăng ca ngủ muộn, nếu còn ngái ngủ thì lại làm ầm lên.”

Đại ca và đại tẩu kết hôn đã bảy tám năm nhưng tình cảm vẫn rất tốt. Hơn nữa, nếu Lâm Nhựt mà cũng tăng ca ngủ muộn thì chính anh cũng không nỡ đánh thức cô như thế.

An Bân nói tiếp: “Sắp tới e rằng Du gia sẽ hành động, chú đi thành phố S phải đề ý một chút. Anh đã nói với lão Lâu rồi, ngày mai sẽ cử mười vệ sỹ giỏi nhất sang cho chú, toàn bộ đều là bộ đội đặc chủng xuất ngũ.”

“Thật ra không cần đâu ạ.” An Tiệp nói, “Nếu Du Nhất Minh còn chút đầu óc thì cũng sẽ không gây sự với chúng ta ở thời điểm nhạy cảm này.”

“Anh không lo Du Nhất Minh, mà lo về Du Ngạo. Tính cách hắn ta vốn thâm độc lại thù dai, mà nếu không có lão gia ra mặt thì chức thị trưởng thành phố S vốn nằm trong lòng bàn tay của hắn. Anh lo hắn quá tức giận sẽ lên lút giờ trò thôi. Tóm lại chúng ta cứ đề phòng thì tốt hơn.”

An Tiệp cũng biết đây là ý tốt của mọi người nên không nói thêm gì nữa, đổi chủ đề khác: “Phải rồi, đại ca, gần đây lão đại của Du gia thế nào?”

“Nghe nói gần đây hắn đầu tư thất bại, đang bị bỏ hán giam lại. Sao thế?”

An Tiệp đặt tài liệu trong tay xuống, nói: “Lòng dạ lão Nhị của Du gia rất thâm sâu, hơn nữa còn là một con rắn độc nung kiêu gì cũng không nóng. Nhưng lão Đại Du gia lại khác, từ nhỏ đã bị lão Nhị giành hết hào quang, làm việc cũng dễ kích động ít cân nhắc hơn, sốt ruột muốn chứng minh bản thân. Hơn nữa, hai anh em họ cùng cha khác mẹ, từ nhỏ đã không vừa mắt nhau. Nếu chúng ta muốn tấn công Du gia, cũng có thể bắt đầu từ chỗ này.”

“Chú muốn chia ra để đánh? Từ dễ đến khó?”

“Không.” An Tiệp nhìn bóng đêm mịt mờ qua cửa sổ xe, trầm giọng nói: “Muốn đốn ngã một cây đại thụ tán che cả trời, thì trước hết phải bào mòn gốc nó, để nó chậm rãi thối nát, héo rũ từ bên trong.”

An Bân cũng là người thông minh, lập tức hiểu ý của An Tiệp: “Đúng là chú nghĩ nhanh hơn anh. Anh sẽ tìm người tiếp cận lão Đại của Du gia! Chú đi đường nhớ chú ý an toàn, đến thành phố S chúng ta sẽ liên lạc sau.”

An Tiệp cúp điện thoại, ánh mắt vẫn không rời khỏi cửa kính xe. Vừa mới chia xa một chút thôi đã cảm thấy nhớ nhung rồi, không biết cô nàng nhần tâm kia đang làm gì?

Lâm Nhựt tiễn An Tiệp xong cũng cùng Đại Bình quay về doanh trại. Lâm Thiên nghiêng người dựa vào lều vải chờ cô.

“Đại ca, anh chưa ngủ à?”

“Bé út đi cùng con sói trắng cả đêm không về, anh là đại ca làm sao mà yên tâm ngủ được.” Lâm Thiên bước tới cầm một chiếc áo len mỏng khoác lên vai Lâm Nhựt, “Ban đêm trên thảo nguyên rất đầy sương lạnh, tên nhóc thối kia cũng không biết khoác áo cho em nữa.”

“Có đại ca rồi mà.” Sau khi biết họ vốn là người nhà, Lâm Nhựt cũng thân thiết với Lâm Thiên hơn, “Đại ca, dù sao cũng sắp bình minh rồi, hay là anh

sang lều của em, kể cho em nghe mấy chuyện thú vị trong quân đội của anh đi, hoặc là kể cho em nghe chuyện chúng ta trước kia ấy.”

Đã lâu không gặp cô em gái cưng của mình, đương nhiên Lâm Thiên cũng có rất nhiều điều muốn nói. Bây giờ An Tiệp đi rồi, Tạ Lâm đang chăm sóc Lâu Kiều say rượu, cuối cùng cũng không có ai làm phiền anh ta trò chuyện với bé út nữa.

“Ừ, chúng ta vào lều rồi nói.”

Hai anh em vô cùng vui vẻ đi vào lều, Đại Bình nghỉ ngơi sau đó thu dọn một chút rồi cũng đi ngủ.

Lâm Thiên và Lâm Nhượng trò chuyện say sưa đến mức không biết trời sáng lúc nào. Nghe tiếng động bên ngoài lều vải, họ mới chậm chạp phát hiện ra trời đã sáng.

“Đại ca, anh về thành phố B cùng em hay thế nào?”

“Ở đây anh vẫn còn có việc phải làm, tạm thời không quay về thành phố B. Em thu dọn một chút đi, anh đưa em đi sân bay trong thành phố.” Lâm Thiên tới đây vì nhiệm vụ, chẳng qua tranh thủ chút thời gian tới thăm em gái cưng nhà mình mà thôi.

“Đại ca, anh cũng thức cả đêm chưa ngủ rồi, lái xe không sao chứ? Hay là anh ngủ chút đi, em đi xe của đoàn phim cũng được.”

“Bình thường khi đi làm nhiệm vụ, anh không ngủ ba ngày hai đêm cũng vẫn tỉnh táo như thường. Em mau đi thu dọn đi, anh ở đây chờ em.”

Nếu Lâm Thiên đã kiên quyết như thế, Lâm Nhượng cũng không nói thêm gì nữa. Thật ra cô cũng chẳng có gì để thu dọn, chỉ có mấy bộ quần áo, để trợ lý trẻ mà Tạ Lâm đưa tới thu dọn là được rồi.

Lâm Nhượng đi thẳng đến lều của Lâu Kiều, vừa vặn gặp được Tạ Lâm bước từ trong ra, sắc mặt rất khó coi.

“A Lâm, chị chăm sóc đạo diễn Lâu cả đêm không ngủ đấy à?”

“Em đừng nói nữa, chị sắp tức chết rồi đây! Chưa từng thấy ai say rượu rồi còn điên khùng như thế!” Tạ Lâm lườm một cái khinh bỉ, trong đầu chợt hiện lên hình ảnh đêm qua Lâu Kiều nôn ra xong chưa kịp súc miệng đã hôn cô ấy!

Tạ Lâm bùng nổ, cầm chai nước súc miệng điên cuồng! Lâu Kiều, tên khốn kiếp chết tiệt!!!

“A Lâm, chị thế này thì hôm nay có bay được nữa không? Hay là chúng ta về thành phố B muộn một hôm?”

“Không được, lịch trình tiếp theo của em đã sắp xếp kín rồi, không trì hoãn được nữa. Thu dọn đồ đạc xong chưa?”

“Rồi ạ! Đại ca bảo sẽ đưa chúng ta ra sân bay.”

Tạ Lâm gật đầu: “Vây cũng tốt. Em ra xe trước chờ chị, chị đi rửa mặt cái đã.”

Lâm Nhượng liếc mắt nhìn lều vải của Lâu Kiều một cái, cười ha hả, hấp dẫn thật.

Trợ lý trẻ xếp hết đồ của Lâm Nhượng lên xe Lâm Thiên, dường như vì muốn thể hiện giành cảm tình nên không cho Đại Bình có cơ hội nhúng tay vào.

“Chị Lâm Nhượng, mau lên xe đi ạ.” Trợ lý trẻ nhiệt tình mở cửa xe.

Lâm Nhượng cười: “Phiền em.” Nói rồi cô khom người vào xe.

Lâm Thiên cũng vào ghế lái, Đại Bình len theo.

“Đại ca, chờ A Lâm một chút nữa.”

Lâm Thiên khẽ gật đầu, quay cửa kính xe xuống châm điếu thuốc. Đại Bình ngồi ngay ngắn không nói gì nhưng lông mày hơi nhíu lại.

Lâm Thiên cũng quay đầu, đột nhiên trầm giọng quát: “Tiểu Nhượng, nhảy ra khỏi xe!”

Cùng lúc đó, Đại Bình vội lao người tới bảo vệ Lâm Nhượng. Đạp một bước tung cửa, nhảy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 46: Có người muốn hại chết họ!

Lâm Thiên cũng nhảy ra ngoài ngay sau đó.

“Ầm ầm!!” Chiếc xe Hummer phát ra tiếng nổ lớn, luồng khói hình cây nấm phụt lên tận chín tầng mây. Vụ nổ mạnh khiến chiếc xe vỡ tan thành từng mảnh nhỏ bắn ra xung quanh, một loạt tiếng xì xèo lẹt xẹt vang lên một lúc sau mới yên tĩnh lại.

Lâm Thiên cảm giác lưng mình bỏng rát. May mà khi đi làm nhiệm vụ, anh ta luôn mặc áo chống đạn cài tiền bên trong, nếu không lần này chắc chắn sẽ bị thương nặng.

“Phi phi.” Lâm Thiên phun máu và đất cát trong miệng ra, chậm rãi đứng dậy, tìm kiếm trong đồng hoang tàn, “Bé út!”

Nhìn thấy một cánh tay giơ lên từ đồng khói bụi mịt mù, Lâm Thiên lập tức xuyên qua màn khói tối, vừa lật mảnh vỡ của xe ra, vừa lo lắng hỏi: “Bé út, em sao rồi? Có bị thương không?”

“Em không sao. Nhưng Đại Bình che cho em, chắc chắn bị thương nặng. Đại ca, anh cẩn thận một chút, đỡ Đại Bình ra.”

Khi bom nổ, Đại Bình lập tức bảo vệ Lâm Nhược, bị luồng khí nổ đánh úp tới cùng với ván xe đập lên nên đã ngất xỉu từ lâu.

“Tên nhóc giỏi lắm, Lâm gia thiếu cậu ta một mạng.” Lâm Thiên cẩn thận đỡ Đại Bình ra, để cậu ta nằm úp sấp trên mặt đất, toàn bộ sau lưng cậu ta bị cháy xém, máu thịt lẫn lộn.

Nếu không có cậu ta bảo vệ Lâm Nhược kịp thời, thì cơ thể nhỏ nhắn kia của Lâm Nhược làm sao chịu được lực nổ mạnh như vậy?! Lâm Thiên chỉ mới nghĩ đã thấy cơ thể căng lên.

“Phải đưa cậu ấy đi bệnh viện ngay.” Lâm Nhược ngẩng lên nói với vệ sỹ của Lâu gia đang chạy tới: “Phiền các anh lái xe giúp!”

“Vâng!” Hai người vệ sỹ lập tức đánh xe lại gần, cùng nhau đỡ Đại Bình lên xe.

Lâm Nhược vốn định đi theo nhưng bị Lâm Thiên ngăn lại: “Bé út, mục tiêu của vụ gài bom lần này rõ ràng là anh, em đi theo không an toàn.”

Lâm Nhược chỉ chần chừ một giây rồi quyết định ở lại: “Phiền các anh chăm sóc cậu ấy cẩn thận.”

“Cô yên tâm! Bọn họ sẽ chăm sóc tốt cho Đại Bình!” Lâu Kiều cũng đã đi tới, sắc mặt hơi khó coi. Thứ nhất là vì say rượu, thứ hai là vì có người dám gài bom ở địa bàn của anh ta, có khác nào hoàn toàn không để anh ta và Lâu gia vào mắt?!

Lâm Thiên tìm thấy mấy mảnh bom vụn trong đồng đồ nát kia: “Là bom trọng lượng! Chỉ cần cảm ứng được trọng lượng vừa đạt mức sẽ lập tức kích hoạt ngòi nổ! Chúng ta chỉ vừa lên xe vài giây, xem ra người gài bom muốn giết chết tôi ngay lập tức!”

Lâu Kiều nhíu mày: “Tôi có phái người trông coi xe của Lâm đại ca cẩn thận, chắc chắn không thể nào hoàn toàn không phát hiện ra có người tới gần xe.”

Mọi người đều là người thông minh, lập tức nghĩ ngay ra khúc mắc có thể xảy ra ở đâu.

Lâm Nhược bước nhanh mấy bước đến, kéo tay trợ lý trẻ đang cố gắng rút vai lẩn sang một góc ra: “Nói! Ai sai cậu làm như vậy?”

Trong mắt tay trợ lý trẻ hiện lên vẻ hoảng sợ và kích động, cố gắng giữ bình tĩnh nói: “Chị Lâm Nhược, chị nói gì thế, em không hiểu.”

Lâm Nhược nhìn hẩn chăm chăm: “Khi vệ sỹ rời khỏi đây, trước khi chúng tôi tới, chỉ có một mình cậu tiếp cận cái xe này. Biểu hiện của cậu hôm nay cũng ân cần quá mức, muốn không nghi ngờ cậu cũng khó!”

“Tiền đồ của chị Lâm Nhược vô cùng xán lạn, em chỉ là một trợ lý nhỏ, đương nhiên cũng muốn biểu hiện tốt một chút để chị có ấn tượng thôi. Việc này đâu có sai ạ.” Trợ lý trẻ ôm chặt hai tay, toàn thân run lên, “Vừa rồi khi bom nổ, chính em cũng suýt gặp nạn lây. Nếu em gài bom thì sao rõ ràng biết có nguy hiểm mà còn lượn lờ xung quanh xe được ạ.”

Mấy người của đoàn phim nghe tiếng nổ chạy tới xem cũng đều gật đầu, quả bom chết người này đâu phải là pháo của đám trẻ con nghịch chơi đâu. Nếu biết rõ có bom hẹn giờ mà còn lẩn quẩn bên cạnh thì khác nào muốn tự sát.

Xung quanh vang lên mấy tiếng bàn tán nho nhỏ của những người có cùng quan điểm, trong mắt tay trợ lý trẻ thoáng hiện lên vẻ đắc ý.

Sắc mặt Lâm Thiên sa sầm xuống, bước tới không nói lời nào, đập mạnh một cước khiến tay trợ lý trẻ ngã sõng xoài xuống đất, dẫm một chân lên người tay trợ lý, cúi xuống lục túi áo của hắn.

“Leng keng!” Một cây tô vít nhỏ, một cây kéo nhỏ bị ném ra đất, còn có một bộ cảm ứng trọng lực đã sử dụng cùng với mấy sợi dây đỏ, xanh, vàng, xanh lục nữa.

“Để quả bom cảm nhận được sự gia tăng trọng lượng của thân xe, tất nhiên phải cài một bộ cảm ứng trọng lực vào nó.” Lâm Thiên đứng trên cao lạnh

lùng nhìn xuống tay trợ lý kia, “Bây giờ tang chứng vật chứng đều ở đây, mày còn muốn nói káo nữa à?”

Lâm Thiên ấn mạnh chân đi giày đế dày, mọi người đều nghe thấy tiếng xương cốt kêu răng rắc, không khỏi lạnh sống lưng.

“Nói, ai sai mày làm việc này?” Giọng điệu của Lâm Thiên trở nên rất lạnh lẽo, vô tình.

Tay trợ lý đau trắng bệch mặt mũi, hẳn thật sự không ngờ Lâm Thiên có thể lục soát người hẳn trước mặt mọi người, thậm chí còn đánh hẳn.

Hắn dù sao cũng chỉ là một con tôm con tép mạo hiểm vì tiền bạc mà thôi, không ngờ lại lòi cả mạng sống của mình vào.

“Anh... anh đừng đập nữa, tôi nói, tôi nói!” Tay trợ lý thỏa hiệp nhận tội ngay, “Đêm qua có một người đàn ông khời ngô cho tôi tiền, bảo tôi làm thế. À, đúng rồi, trên mặt người đàn ông đó có một vết thương rất dữ tợn, giống con rết ấy, hơn nữa còn đeo miếng đen bịt một bên mắt, chính anh ta dạy tôi dùng bộ cảm ứng trọng lực thế nào.”

“Ai ôi!!! Đại ca ơi, tôi khai hết rồi, anh có thể nhấc chân ra không? Xương ngực tôi sắp bị đập nát rồi! Ôi ôi!” Sắc mặt tay trợ lý trắng bệch, sau gáy ướt đầm mồ hôi lạnh. Hẳn là một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, nhưng đây là lần đầu tiên bị người ta đánh thê thảm thế này.

“Quả nhiên là họ.” Lâm Thiên thu chân lại, cúi xuống túm gáy tay trợ lý nhấc lên, quay lại nói với Lâm Nhược: “Bé út, anh phải đi giải quyết gấp một số việc, xem ra không đưa em ra sân bay được rồi!”

Lâm Nhược cũng biết thân phận của Lâm Thiên rất đặc biệt, khi chấp hành nhiệm vụ căn bản đều phải giữ bí mật tuyệt đối, nên cũng không tiện nói nhiều.

“Vâng! Em đi xe cùng đoàn phim cũng được. Đại ca nhớ chú ý an toàn, có việc gì thì gọi cho em.” Lâm Nhược nói.

“Anh biết rồi.” Về lạnh lùng trên mặt Lâm Thiên tan đi nhiều, khoe môi nhếch lên cười, gõ nhẹ vào hai má Lâm Nhược, “Nhớ sắp xếp thời gian về thăm ông bà già. Anh đi đây!”

Lâm Nhược gật đầu.

“Đạo diễn Lâu, tôi mượn xe của cậu dùng tạm chút.”

Lâu Kiều không nói nhiều, lập tức ném chìa khóa cho Lâm Thiên: “Lâm đại ca, lần sau uống vài ly nhé.”

“Chuyện nhỏ.” Lâm Thiên kéo tay trợ lý, không nói thêm gì nữa, lái xe rời đi.

Tạ Lâm kích động chạy từ trong khu lều trại ra, vừa đến trước mặt Lâm Nhược, liền kéo tay cô kiểm tra từ trên xuống dưới một lượt, thấy trù trên cánh tay bị rách hai vết ra còn không có chỗ nào đáng ngại nữa, cô ấy mới thở phào nhẹ nhõm, hỏi: “Vừa rồi có tiếng nổ lớn như vậy là sao? Xe bị rí xăng nên nổ à?”

Khi có tiếng nổ vang lên, cô ấy đang ngồi trong toilet, mà toilet nằm ở vị trí xa nhất trong khu lều trại, nên cô ấy mới ra chậm.

“Vâng, không sao nữa rồi.” Lâm Nhược không muốn nói nhiều vào lúc này, “Chị chuẩn bị một chút đi, chúng ta ngồi xe của đoàn phim ra sân bay.”

“À, ừ.” Tạ Lâm cũng bình tĩnh lại, “Trợ lý trẻ đâu?”

“Vừa rồi nghe tiếng nổ sợ quá nên chạy mất rồi.”

Lúc này, ánh mắt của mấy người trong đoàn phim nhìn Lâm Nhược cũng thêm chút kiêng dè, vừa như thăm dò, lại vừa như e ngại, kính nể.

Anh trai cô ấy lại có thể khiến người khác dùng đến thủ đoạn khủng bố như gài bom ám sát thế này, không phải là xã hội đen chứ?

Lâm Nhược cũng không quan tâm đến phán đoán của họ, đi thẳng về lều trại rửa mặt mũi lần nữa, cũng băng bó qua loa vết thương trên tay rồi lên xe Lâu Kiều sắp xếp riêng cho họ, rời khỏi thảo nguyên Ma La.

Dựa vào lưng ghế sau, Lâm Nhược cũng không nghỉ ngơi. Không biết vì sao nhưng trong lòng cô cứ có cảm giác bất an, lo đại ca sẽ xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Cảnh tượng khá hoành tráng

Tạ Lâm đặt notepad sắp xếp lịch trình xuống, nhìn Lâm Nhựt qua gương chiếu hậu, hơi lo lắng nói: “Tiểu Nhựt, đêm qua em thức trắng cả đêm rồi, bây giờ tranh thủ ngủ chút đi. Sau khi quay về thành phố B chúng ta còn phải tới công ty báo cáo, chị sợ cơ thể em không chịu nổi.”

Lâm Nhựt biết bây giờ nghỉ nhiều cũng chẳng có ích gì, đại ca thực hiện nhiệm vụ chắc chắn cũng không phải lần một lần hai, hẳn có thể giải quyết ổn thỏa.

“A Lâm, em ngủ một lát, đến sân bay thì gọi em nhé.” Lâm Nhựt không phải người hay nghỉ luân phiên, sau khi quyết định lập tức sẽ gạt bỏ những cảm xúc không nên có, tranh thủ thời gian để nghỉ ngơi.

Khi cô tỉnh dậy, họ đã tới sân bay.

Thời gian bay còn không bằng một nửa thời gian họ đi từ thảo nguyên Ma La đến sân bay, nên cô cảm thấy nhanh đến kỳ lạ.

Sau khi xuống máy bay, hai người cũng không cần chờ lấy hành lý mà đi thẳng tới cửa ra.

Lâm Nhựt đội một chiếc mũ cói rộng vành màu vàng nhạt, đeo kính râm, mặc bộ đồ thể thao màu nhạt, dáng vẻ như sinh viên vừa đi học về, vô cùng đơn giản, thoải mái.

Cô rút điện thoại từ trong túi ra, khởi động lên, lập tức có cuộc gọi tới. Nhìn tên hiển thị, Lâm Nhựt mới ấn nút nghe trên màn hình, “Đạo diễn Lâu.”

Chắc Lâu Kiều vẫn còn trên xe nên cô có thể nghe thấy tiếng còi xe ô tô vang lên: “Thủ tục chuyển viện cho Đại Bình sang bệnh viện trung tâm của thành phố B đã làm xong rồi, tôi sẽ dùng trực thăng tư nhân để đưa cậu ta đến thành phố B, cô đừng lo.”

“Làm phiền đạo diễn Lâu quá, khi nào về thành phố B tôi sẽ mời anh bữa cơm.” Lâm Nhựt cũng không nói nhiều mấy lời cảm ơn khách sáo. Cô hiểu rõ tính cách của Lâu Kiều, nếu anh ta không tự nguyện thì dù có quý xuống đất dập đầu trước mặt anh ta, anh ta cũng sẽ không giúp đỡ. Có điều, cô vẫn nhớ rõ ân tình này, sau này có cơ hội nhất định sẽ trả lại.

“E rằng trong một thời gian ngắn cô cũng không có thời gian để mời cơm gì đi đâu.” Lâu Kiều khẽ cười ở đầu dây bên kia, “Mụ phù thủy Tạ Lâm kia chắc chắn đã sắp xếp lịch trình kế tiếp của cô chặt kín rồi, còn lâu mới cho cô có cơ hội nhàn rỗi.”

Lâm Nhựt cong môi, liếc mắt nhìn Tạ Lâm đang gọi điện thoại cho công ty ở bên cạnh, đáp: “Đạo diễn Lâu, nói xấu sau lưng A Lâm nữ vương nhà tôi là tội tổ cáo đấy.”

Tạ Lâm đang hí hoáy gọi điện thoại khề đây gọng kính quay đầu nhìn sang, đôi mắt phía sau gọng kính như lóe ra những cây đao sắc nhọn.

Lâu Kiều lười biếng dựa vào lưng ghế sau, nhìn hàng xe nối dài bên ngoài qua cửa sổ, vừa nghe cô nói vậy liền bật thẳng người dậy: “Lâm Nhựt, bây giờ chắc Tạ Lâm đang ở bên cạnh cô đúng không?”

Lâm Nhựt nheo mắt cười với Tạ Lâm đã cúp điện thoại, đáp: “Đúng vậy, hiện giờ A Lâm đang nhìn điện thoại của tôi đầy thâm tình.”

Tạ Lâm giật lấy điện thoại, giọng méo mó kỳ quái nói: “Đạo diễn Lâu, mới mấy tiếng không gặp, nhớ quá đi mất!”

Đang ngồi trong xe mà đột nhiên Lâu Kiều cảm thấy từng cơn gió lạnh thổi qua lưng anh ta, đạo diễn Lâu luôn luôn độc mồm độc miệng đánh bay cả thiên hạ lại... cúp máy ngay lập tức, khiến các vệ sỹ bên cạnh đều nhìn anh ta khó hiểu.

Nhìn điện thoại bị cúp, Tạ Lâm lẩm bẩm hai câu rồi trả lại cho Lâm Nhựt, nói: “Người đàn ông nói xấu sau lưng phụ nữ là kẻ thiếu nhân phẩm nhất!”

Lâm Nhựt thâm ngưỡng mụ A Lâm nữ vương, quá giỏi, chỉ một câu đầu tiên đã khiến Lâu đại công tử sợ hãi cúp điện thoại rồi.

Tạ Lâm tức giận lườm Lâm Nhựt đang có vẻ rất hứng thú một cái, nói: “Con bé xấu xa này, đừng tưởng là chị không biết vừa rồi cô cố tình kích động chị. Để báo đáp cô, chị quyết định lát nữa nhất định sẽ không cứu trợ cho cô!”

Tạ Lâm đẩy gọng kính, nhấc gót bước thẳng đi trên đôi giày cao 5cm của mình.

Lâm Nhựt bĩu môi, là một người tốt luôn luôn lo lắng cho chung thân đại sự của các chị em từng giờ từng phút, cô cảm thấy mình rất oan uổng, rất ảm ức, rất muốn lần sau... phải tiếp tục cố gắng...

Hai người đi thang cuốn từ tầng hai xuống, vừa xuất hiện đã khiến một loạt những tiếng hò hét ầm ĩ vang lên.

“An tẩu! An tẩu! An tẩu!” Đây là fanclub của An thần tới đón An tẩu thay An thần.

“Lạc thần! Lạc thần! Lạc thần!” Đây là fanclub của chính Lâm Nhựt. Vì tên Nhựt thần của Lâm Nhựt nếu đọc lái đi nghe gần giống Lạc thần, nên dần dần bọn họ cũng gọi nữ thần của mình thành Lạc thần.

Những dải băng rôn rất to được giăng ra, bên trên có ảnh của Lâm Nhựt và biểu ngữ.

Fanclub đón An tẩu xếp hàng đứng dậy, tạo thành một hình vuông ngay ngắn, đồng loạt hô to: “An thần tuyệt thế, An tẩu vô song! Tuyệt thế vô song, trời đất tác thành!”

Sau đó, cô gái trưởng fanclub đứng đầu đội hồng khuôn mặt trái xoan, cúi người chào Lâm Nhựt nói: “An tẩu, chúng em thay An thần đến đón chị! Lần đầu gặp chị, chào chị ạ!”

Lần đầu tiên có một fanclub có trật tự như thế, hơn nữa còn rất bình tĩnh đón ngôi sao ở sân bay, ngay cả mấy người bảo vệ và các hành khách khác có mặt ở sân bay đều giật mình nhìn sang phía này.

Lâm Nhựt cười thân thiện, cũng cúi người gật đầu với cô gái trưởng fanclub kia: “Lần đầu gặp mặt, chào em”

Khuôn mặt của cô bé trưởng fanclub kia càng đỏ hơn, trong mắt đầy vẻ kích động. Ai dám bảo An tẩu chưa ngoa xác xược vô giáo dục, cô nhất định sẽ ném đá nát kính thủy tinh nhà người đó. Rõ ràng là An tẩu nhã nhặn, ung dung như thế, cười xinh đẹp khéo léo, tự nhiên như vậy cơ mà. Không được không được, cô say mất rồi.

Lâm Nhựt quay đầu nhìn về phía nhóm fan khác đang hô to Lạc thần, nói: “Cảm ơn các bạn đã có lòng tới đón tôi. Tôi rất vui.” Nụ cười của cô vừa chân thành vừa thoải mái, không hề giống những nụ cười máy móc trên mặt các ngôi sao khác. Hơn nữa, thần thái của cô cũng rất ung dung, phóng khoáng, không giống một số các ngôi sao bắt chước tỏa sáng khác liền rơi nước mắt thất thố trước mặt những người hâm mộ nhiệt tình của mình.

Toàn thân cô tỏa ra bầu không khí vừa hiền hòa vừa tùy tiện, khiến các fan kích động vui vẻ hơn rất nhiều, nhưng trong lòng không hiểu sao lại sinh ra chút cảm giác sợ hãi và tôn trọng khiến họ không dám bước lại gần.

“Lạc thần, bọn em có thể chụp chung với chị một tấm được không ạ?” Có fan nhỏ giọng hỏi.

Lâm Nhựt bước tới, tự nhiên đưa tay ra vén một lọn tóc ra sau tai cho cô bé, nói: “Sao lại không chứ. Mọi người có mang máy ảnh không?”

“Có! Em có!” lập tức có fan giơ cao máy ảnh kỹ thuật số trong tay lên.

Lâm Nhựt nhận lấy đưa cho Tạ Lâm có vẻ hơi khó xử ở bên cạnh: “A Lâm, chị chụp giúp em với mọi người một tấm đi.”

“An tẩu, cả bọn em nữa! Mọi người cùng chụp đi ạ!” Hai nhóm fan gộp lại thành một, đứng sau lưng Lâm Nhựt.

Tạ Lâm giơ cao máy ảnh, chọn góc độ có thể chụp Lâm Nhựt xinh đẹp nhất rồi ấn nút.

Mấy người bảo vệ sân bay nhìn sang bên này, do do dự dự huých đồng nghiệp bên cạnh: “Trước đây cậu đã bao giờ gặp trường hợp fan với ngôi sao hài hòa như vậy ở sân bay chưa?”

Một lúc sau không thấy ai trả lời, anh ta quay sang mới phát hiện bạn đồng nghiệp của mình đang say sưa nhìn sang bên kia, nói: “Tôi cũng rất muốn qua chụp ảnh với Lạc thần.”

Lâm Nhựt chụp ảnh cùng các fan xong liền trả lại máy ảnh cho fan, nói: “Khi nào rửa ảnh xong nhớ cho tôi xin một tấm nhé.”

“Chắc chắn ạ, chắc chắn ạ!” Nhóm fan đều kích động gật đầu lia lịa, có nhiều người còn len lén chấm nước mắt. Nữ thần vừa xinh đẹp vừa thân thiện, bọn họ say hết cả rồi.

“Mọi người, lập tức tản ra hai bên!” Cô gái trưởng fanclub An tẩu hô to một tiếng, các fan đều lùi ngay sang hai bên, chừa đường đi ở giữa.

Tuy họ rất muốn trò chuyện tiếp với nữ thần, nhưng họ cũng để ý thấy vẻ mệt mỏi hiện lên trên mặt nữ thần, trong lòng cũng thấy xót xa không chịu nổi.

“Ra cửa! Chia ra cửa B cửa C, ngăn đám phóng viên lại! Nhớ, không được nói năng thô lỗ, không được ra tay đánh người!”

“Vâng!” Các fan đều nghiêm túc đáp lời rồi chia nhau chạy ra hai cửa, nghiêm chỉnh không khác gì quân nhân ra chiến trường.

Các phóng viên vẫn ngồi xổm cạnh chùng bên ngoài cửa sân bay căn bản không hiểu được vì sao đột nhiên lại có nhiều người bắt ngờ xuất hiện trước mặt mình như vậy. Mấy người đó còn chặn hết lối đi khiến họ muốn bước thêm một bước cũng khó.

“Công ty đã sắp xếp xe chờ bên ngoài, đi thôi.” Tạ Lâm cũng không ngờ nhóm fan này lại lý trí như vậy, vừa thờ phào nhẹ nhõm vừa thấy vui thay cho Lâm Nhựt. Một fan nào tào bậy mướn antifan, gặp được mấy fan lý trí là chuyện may mắn nhất.

Hết chương 47

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Điều kiện để ở lại.

Lâm Nhượng và Tạ Lâm ngồi xe công ty dễ dàng rời khỏi sân bay. Không có fan cuồng chặn đường, cũng không có đám phóng viên giải trí tận dụng mọi lúc mọi nơi, ngay cả bảo vệ sân bay và vệ sỹ mà công ty phái tới để hộ tống cũng không có đất dụng võ!

Cho đến khi xe của họ rời khỏi đường lớn, mấy nhân viên được phái tới cùng với mấy người bảo vệ vẫn còn chưa hồi hồn, bọn họ đã chuẩn bị sẵn tinh thần ngày hôm nay sẽ bị đám fan cuồng đập nát, nhưng cuối cùng lại không có chuyện gì xảy ra cả, cảm giác rất không thật!!!

Xe thuận lợi chạy thẳng về công ty, Lâm Nhượng day day đôi mắt hơi buồn ngủ, khi nhân viên còn chưa kịp tới gần, cô đã tự mở cửa xe, bước xuống.

Trời xanh mây trắng, thời tiết như hôm nay là thực sự rất hiếm có ở thành phố B.

Nhìn Lâm Nhượng thanh thoi đứng dưới ánh mặt trời, khuôn mặt như giãn ra nhẹ nhõm, trái tim của người nhân viên chạy tới mở cửa xe bỗng lạc nhịp: “Lâm... Lâm Nhượng tiểu thư, tôi... tôi có thể xin chữ ký của cô không?” Nhân viên kia cẩn thận hỏi.

Công ty giải trí kiêng kỵ nhất là nhân viên sùng bái ngôi sao như người hâm mộ, vì nếu mức độ quá cao sẽ rất ảnh hưởng đến công việc của họ, khi gặp ngôi sao mà mình thích, có thể sẽ không đủ lý trí để giải quyết công việc.

Tạ Lâm xuống xe theo, nghe vậy khẽ nhún mày: “Cậu nên nhớ quy định của công ty! Nếu không muốn mất việc thì sau này đừng làm mấy việc như thế nữa!”

Nhân viên vừa muốn xin ký tên liền đỏ bừng mặt, vô cùng khó xử. Khi vừa nói ra câu đó, anh ta đã biết mình quá thô lỗ, nhưng nụ cười tươi trong khoảnh khắc đó của Lạc thần thật sự rất rực rỡ khiến anh ta không kim lòng được.

Lâm Nhượng không ngăn Tạ Lâm, mà hỏi ngược lại: “Cậu là fan của tôi à?” Thấy đối phương gật đầu, cô mới nói tiếp: “Cảm ơn cậu đã thích tôi. Nhưng mà, tôi muốn hỏi cậu một câu, vì sao cậu thích tôi?”

Rõ ràng nhân viên xin ký tên kia không ngờ Lâm Nhượng lại hỏi như vậy, ngẩn người không kịp phản ứng.

Lâm Nhượng cười: “Chờ đến lúc cậu hiểu được vì sao cậu thích tôi, tôi sẽ tự tay tặng cậu tấm ảnh có ký tên.” Dứt lời, cô liền đi cùng Tạ Lâm vào đại sảnh công ty.

Nhân viên kia nhìn theo bóng Lâm Nhượng, một vầng sáng nhẹ nhàng như bao phủ quanh bộ quần áo thể thao màu vàng nhạt, vô cùng chói mắt.

Là thích vẻ đẹp của Lạc thần sao? Có, nhưng chắc chắn chỉ là một phần rất nhỏ của sự yêu thích đó. Lý do lớn hơn là cảm giác bị thuyết phục bởi khí chất của Lạc thần. Nhưng nếu phải hình dung một cách cụ thể, thì anh ta lại không thể tìm được từ ngữ thích hợp, anh ta chỉ cảm thấy, cô xứng đáng trở thành thần tượng mà anh ta theo đuổi.

Người nhân viên lấy điện thoại di động ra, lẳng lặng đăng một phản hồi trong một bài viết về Lạc thần, >

Bình luận này vừa đăng lên, một lát sau đã được mọi người nhiệt tình hưởng ứng. Chủ bài viết vô cùng kích động trả lời một bình luận bên dưới, đây bài viết lên trang nhất.

“Thích Lạc thần, vì cô ấy là nữ vương độc nhất vô nhị trong lòng chúng ta!”

Lúc này Lâm Nhượng và Tạ Lâm đang đẩy cửa phòng làm việc của chủ tịch công ty, đương nhiên không biết trên mạng đã nổi lên phong trào khảo sát lý do “vì sao thích Lạc thần”.

“Tiểu Nhượng về rồi đấy à? Mau ngồi đi, ngồi đi!” Vương Vĩ, chủ tịch công ty giải trí Tân Thiên nhiệt tình đứng dậy đón hai người.

Lâm Nhượng cũng không kinh ngạc với sự nhiệt tình khác thường của Vương Vĩ, chỉ khẽ cười ngồi xuống ghế salon, nói: “Đã lâu không gặp, phong thái của Vương tổng vẫn mê người như xưa.”

“Ha ha ha, béo phát ngất luôn đúng không.” Vương Vĩ cười tự bêu riếu mình một câu, rồi ngồi xuống ghế salon đối diện, nói: “Quay phim vất vả lắm không, lẽ ra phải để tiểu Nhượng nghỉ ngơi thoải mái một ngày mới đúng, nhưng tiểu Nhượng cũng biết đây, tính tôi hay nóng vội, có việc mà chưa làm xong thì trong lòng bức rứt, tôi cũng không ngủ ngon được.”

Tạ Lâm ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhượng, vừa nghe vậy liền ngồi thẳng lưng lên.

Khóe môi Lâm Nhượng vẫn cong lên như cũ, khẽ cười không nói.

Vương Vĩ than thầm trong lòng, cũng không biết bị cái gì kích động mà Lâm Nhượng hiện giờ quả nhiên rất khác Lâm Nhượng trước kia, cũng khó đối phó và nắm bắt hơn.

Tuy trong lòng nghĩ vậy, nhưng bên ngoài mặt, sự nhiệt tình và chân thành của Vương Vĩ vẫn không hề thay đổi chút nào: “Tiểu Nhượng, cô xem cái này đi.” Vương Vĩ cầm bản hợp đồng trong tay đưa sang cho cô.

Tạ Lâm hơi nghiêng người nhận hợp đồng, mở phong bì ra.

Đây là bản hợp đồng gia hạn, yêu cầu Lâm Nhượng gia hạn hợp đồng với công ty giải trí Tân Thiên thêm 5 năm nữa. Ngược lại, công ty cũng đề xuất những ưu đãi vô cùng hậu hĩnh.

Dù là các công việc lớn như phim điện ảnh, phim truyền hình, hay nhỏ như quảng cáo, MV, chỉ cần là công việc bên công ty nhận được thì Lâm Nhượng đều có quyền được lựa chọn đầu tiên, hơn nữa, tất cả đều là vai nữ chính.

Trừ những điều này ra, công ty thậm chí còn đồng ý chuyển nhượng miễn phí 3% cổ phần công ty cho Lâm Nhượng. Phải biết rằng, tuy công ty giải trí Tân Thiên cũng không phải công ty lớn nhất trong giới giải trí, nhưng ít ra cũng có thứ có hạng. 3% cổ phần công ty cũng tương đương với việc Lâm Nhượng nghiêm nhiên trở thành cổ đông của công ty giải trí Tân Thiên, có thể được hưởng hoa hồng từ lãi suất của công ty, trở thành phú bà tài sản hơn nghìn vạn trong chớp mắt.

Tạ Lâm xem hết hợp đồng gia hạn một lượt, thấy không có ý kiến gì cần phát biểu cả. Nói cách khác, trừ thời gian 5 năm ra, Lâm Nhượng không có chút tổn thất nào hết.

Cô ấy quay sang nhìn Lâm Nhượng. Thật ra, thời hạn hợp đồng của Lâm Nhượng và công ty giải trí Tân Thiên còn không đến nửa năm, cô ấy định nhân thời gian nửa năm còn lại này để tìm một công ty tốt hơn cho Lâm Nhượng. Cô ấy tin rằng tiền đồ của Lâm Nhượng rất sáng sủa, nhưng bây giờ điều kiện mà công ty giải trí Tân Thiên đưa ra quả thực vô cùng hấp dẫn, khiến cô ấy không thể đơn phương quyết định được.

Lâm Nhượng nhận bộ hợp đồng xem qua một chút rồi đặt xuống bàn nước gỗ lim, cười nói: “Vương tổng, anh định đánh thẳng vào mặt tôi đấy à?”

“Không, đây hoàn toàn là thành ý của công ty, hơn nữa, tiểu Nhượng đủ tư cách để hưởng đãi ngộ này.” Mặt Vương Vĩ rất bình tĩnh. Đang nói chuyện, thư ký lại bê cả phê bước vào.

Lâm Nhượng thoải mái dựa vào lưng ghế salon, chờ thư ký đóng cửa ra ngoài rồi mới hơi nhướn mắt nhìn Vương Vĩ, nói: “Vương tổng cảm thấy tiền đồ của tôi sẽ phát triển như thế nào?”

Vương Vĩ trả lời đúng trọng tâm: “Không thể ước lượng được.”

“Vậy Vương tổng cho rằng có bao nhiêu người có thể nhìn thấy điểm này?”

Cả một đồng!!! Phàm là những người làm việc trong giới này, làm gì có ai không nắm tinh tai thính?! Sắc mặt trấn định của Vương Vĩ rốt cuộc cũng có khe nứt, nhượng bộ một chút: “Nếu tiểu Nhượng có gì không hài lòng với hợp đồng, chúng ta có thể bàn bạc thêm.”

“Cũng không có nhiều, chỉ hơi có ý kiến với hai điểm thôi.”

Vương Vĩ cảnh giác! Hợp đồng này vốn cũng có một điểm dễ thương lượng, nhưng chỉ giới hạn nhiều nhất là đổi thời gian kéo dài từ 5 năm xuống 3 năm thôi. Bây giờ Lâm Nhượng lại nói có hai chỗ cần xem lại, trực giác nhạy bén nói cho anh ta biết, chắc chắn là hai vấn đề rất khó quyết định.

Lâm Nhượng nói: “Kéo dài 1 năm, cổ phần công ty 5%. Nếu Vương tổng thấy được thì có thể gọi điện cho A Lâm.”

Sắc mặt Vương Vĩ sa sầm xuống.

Lâm Nhượng cười rộ lên: “Vương tổng cũng đừng cảm thấy thiệt thòi. Trong thời gian một năm, tôi cũng có thể giúp công ty giải trí Tân Thiên kiếm được lợi nhuận gấp trăm lần hiện giờ! Đương nhiên, nếu Vương tổng cảm thấy tôi đang cố tình gây sự, thì cũng có thể đim tôi nửa năm. Có điều, > sắp khởi chiếu, dù tôi có nghỉ ngơi nửa năm cũng không ảnh hưởng đến danh tiếng. Hơn nữa, tôi tin rằng, hẳn là có công ty sẵn lòng trả thay tôi phí phá vỡ hợp đồng. Ví dụ như công ty giải trí Tinh Tế chẳng hạn.”

Vương Vĩ trầm mặc một lúc mới nói: “Chuyện này tôi cần phải triệu tập ban giám đốc họp rồi bàn bạc lại!”

“Tôi chờ tin tốt của Vương tổng.” Lâm Nhượng cười, “Cà phê của Vương tổng rất ngon, tôi rất mong có thể uống lại nó một thời gian không xa trong tương lai.”

Dứt lời, cô lập tức rời đi, Tạ Lâm cũng đứng dậy đi theo.

“Đánh một roi rồi cho một viên kẹo! Lâm Nhượng, cô giỏi thật! Trước kia đúng là tôi quá coi thường cô.” Sắc mặt Vương Vĩ không hề dễ nhìn, nhưng quả thật giá trị của Lâm Nhượng hoàn toàn đúng như cô ấy nói, chỉ trong một năm cũng có thể đẩy công ty giải trí Tân Thiên lên tầm cao mới. Anh ta không thể trơ mắt nhìn một gốc cây rụng tiền chạy sang công ty của người khác được.

Vương Vĩ rất hối hận vì lúc trước vẫn luôn nghĩ rằng chờ khi hợp đồng hết hạn sẽ thanh lý hợp đồng với Lâm Nhượng nên mới không làm thủ tục gia hạn từ trước.

Ngẫm nghĩ một hồi, rốt cuộc Vương Vĩ cũng đứng dậy đi tới bên bàn làm việc, ấn nút gọi nội bộ: “Mau thông báo cho các cổ đông lớn, 10h sáng mai họp khẩn cấp! À không, 4h chiều nay họp khẩn cấp!”

Chương 49: Tham vọng của Lâm Nhược.

Hai người ra khỏi công ty, Tạ Lâm lái xe đưa Lâm Nhược về thẳng nhà trọ.

Trên xe, Tạ Lâm vừa lái vừa hỏi: “Tiểu Nhược, em định tiếp tục ở lại Tân Thiên à?”

Lâm Nhược gác khuỷu tay lên cửa kính xe, ngửa đầu nhìn lên bầu trời ngoài cửa sổ, uể oải gật đầu: “Vâng, Tân Thiên cũng không tồi.”

“Tân Thiên không tồi thật, nhưng với ưu thế của em hiện giờ, nhân lúc này nên chuyển sang Tinh Tế mới là lựa chọn thông minh.” 5% cổ phần của Tân Thiên đúng là rất hấp dẫn, nhưng so với Tinh Tế, Tân Thiên vẫn còn thua xa.

“A Lâm.” Lâm Nhược thu ánh mắt lại, hỏi: “Chị nghĩ nếu bây giờ em sang Tinh Tế thì sẽ được hưởng đãi ngộ thế nào?”

Tinh Tế có không ít ảnh hưởng, thiên vương thiên hậu lại càng nhiều hơn. Hiện giờ Lâm Nhược đang đà lên mạnh, lại có thêm An thiên vương hậu thuẫn, qua đó quả thực có thể được chú trọng bồi dưỡng, nhưng nếu muốn có thêm đãi ngộ đặc biệt, dù công ty đồng ý, các ảnh hưởng thâm căn cố đế trong công ty cũng sẽ không đồng ý. Hơn nữa, rất có thể Lâm Nhược sẽ bị bài xích vì chuyện đó.

Tạ Lâm suy nghĩ kỹ càng, cũng hiểu rõ phần được phần mất trong chuyện này, có điều vẫn hơi thắc mắc: “Nếu đã vậy, sao em lại rút ngắn thời gian kéo dài xuống 1 năm?” Thời gian ngắn như vậy, có thể nói là mở ra một tiền lệ mới cho các công ty giải trí kéo dài hợp đồng với nghệ sĩ.

Lâm Nhược trầm giọng cười: “Một năm chỉ là bắt đầu thôi, sau này em cũng sẽ không rời khỏi Tân Thiên.”

“Vậy thì chị càng không hiểu.” Tạ Lâm càng nghi hoặc hơn.

“Sau 1 năm nữa, giá trị và danh tiếng của em đương nhiên sẽ khác xa hiện tại. Tân Thiên muốn giữ em lại, chỉ có thể ra điều kiện thật cao.” Lâm Nhược vừa nói xong, di động liền vang lên, nhìn màn hình hiển thị, nụ cười trên môi cô sâu hơn một chút, “Mục tiêu của em là trở thành cổ đông lớn nhất của Tân Thiên.” Nói xong cô mới ấn vào màn hình nhận cuộc gọi.

Tạ Lâm không ngờ mục tiêu mà Lâm Nhược nhắm tới lại là toàn bộ công ty giải trí Tân Thiên, tay hơi trượt đi một chút, xe lập tức đánh thành hình chữ S.

Lâm Nhược cười, uể oải dựa lưng vào ghế, nói với đầu dây bên kia: “Alo.”

“Em đến thành phố B rồi à?” Giọng nói trầm thấp trong trẻo của An Tiếp vang lên trong điện thoại.

“Vâng, em vừa đến được một lúc. Quay về công ty bàn bạc một chút, bây giờ đang trên đường về nhà trọ.”

“Bàn chuyện gia hạn hợp đồng à?” An Tiếp cũng vừa tới khách sạn, tùy tiện vắt áo vest trên cánh tay vào lưng ghế sofa, vừa kéo cà vạt, hỏi.

Lâm Nhược hoàn toàn không thấy kỳ lạ với việc An Tiếp biết chuyện hợp đồng của cô và Tân Thiên chỉ còn khoảng nửa năm: “Kéo dài 3 năm, 3% cổ phần công ty Tân Thiên.”

“Vương tổng của Tân Thiên đúng là không hiểu em.” An Tiếp rót một ly rượu vang, đứng bên cạnh cửa sổ sát đất, cười nói.

Trong mắt Lâm Nhược hiện lên ý cười, chuyển chủ đề khác: “Anh thì sao? Thành phố S thế nào?”

Lâm Nhược hỏi thành phố S thế nào, đương nhiên không phải hỏi về thành phố, mà hỏi về những chuyện An Tiếp sẽ gặp ở đó.

“Nhiều bè cánh hơn trong dự đoán, tình hình rối rắm cũng không ít.” Hiếm khi Lâm Nhược chủ động hỏi thăm chuyện của mình, đương nhiên An Tiếp sẽ không bỏ qua cơ hội quý giá này, “Muốn xử lý sạch sẽ cũng chết không ít tế bào não, không biết An tâu có thể cho anh chút an ủi động viên không?”

“An ủi thì không có, có cần động viên không?”

“Nếu động viên bằng một nụ hôn, anh sẽ rất vui sướng.” An Tiếp nhìn những tòa nhà cao tầng và dòng xe cộ tấp nập bên ngoài cửa sổ, trong đầu chỉ nghĩ về Lâm Nhược. Mới một ngày, sự nhớ nhung về cô đã sâu đến tận trong xương.

Lâm Nhược ngược mắt nhìn Tạ Lâm đang lái xe ở đằng trước, vừa vận bắt gặp ánh mắt trên choker của đối phương qua gương chiếu hậu.

Ánh mắt Lâm Nhược đảo sang chỗ khác, bình tĩnh ‘chọt chọt’ một tiếng vào điện thoại, vành tai hơi nóng lên, trong lòng có chút tê tê dại dại, cảm giác chua chua lại như bùng cháy. Rất mới lạ, từ trước đến giờ cô chưa từng trải nghiệm qua.

Tay An Tiệp run mạnh một cái, rượu trong ly chân dài hơi sánh ra ngoài một chút, thắm đỏ một khoanh nhỏ trên tấm thảm dưới chân.

Hiện giờ Lâm Nhược đang ngồi trên xe, ít nhất cũng đi cùng Tạ Lâm đúng không? Nhưng cô lại thực sự hôn anh qua điện thoại ngay trước mặt một người thứ ba, có phải điều này cũng chứng tỏ rằng thật ra cô cũng đang nhớ anh không?

Khỏe môi An Tiệp chậm rãi cong lên, đôi mắt tràn ngập nụ cười, cả trái tim đều bị cảm giác sung sướng lấp đầy. Đầy ắp, căng phồng, như muốn phá tung lồng ngực để trào ra vậy.

Anh nghiêng đầu, hôn nhẹ vào điện thoại một cái, khẽ gọi như tiếng thờ dài: “Tiểu Nhược.” Chỉ là một cái biệt danh, nhưng lại chứa đầy sự nhung nhớ. Anh nhớ cô! Chỉ muốn ôm chặt cô vào lòng ngay lập tức, khắc cô vào tận trong xương máu, không bao giờ rời xa nữa... Dù là một tích tắc, một giây, một cái chớp mắt, cũng không muốn chia lìa!

“Ừm.” Lâm Nhược thoải mái dựa vào lưng ghế, trầm giọng đáp, lại nghiêng đầu nhìn lên bầu trời ngoài cửa sổ xe, cả trái tim như rơi xuống lọ mật đường, vừa mềm vừa ngọt chưa từng có.

Hai người cứ đặt điện thoại bên tai như vậy, ở hai đầu đều nghe thấy tiếng hít thở khe khẽ của đối phương, nhưng không ai nói thêm câu gì, chỉ yên lặng cảm nhận sự tồn tại của đối phương.

Nụ cười trên khỏe môi Lâm Nhược rất nhẹ, nhưng lại vô cùng ấm áp.

Khó khăn lắm mới vững tay lái, Tạ Lâm thu lại ánh mắt thường liếc qua gương chiếu hậu của mình, đánh lái, xe chạy như bay ra ngoài. Thật đúng là chịu không nổi hai người này mà, tình nồng ý mật giờ điện thoại cả nửa ngày không nói lời nào, rốt cuộc là muốn chơi trò gì chứ?? Ngấy chết người ta!

Chờ xe dừng lại dưới nhà trọ, Lâm Nhược mới nói: “Em về đến nơi rồi!”

“Ừ. Về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc thật ngon đi.” Giọng nói của An Tiệp dịu dàng như vắt ra nước.

“Anh cũng nghỉ một chút đi. Thế nhé, em cúp đây!” Lâm Nhược cúp điện thoại, lập tức nhìn thấy ngay vẻ mặt ‘không thể chịu nổi hai người’ của Tạ Lâm.

“Tiểu Nhược, lần này em đồ thật rồi!” Tạ Lâm kết luận với vẻ mặt khẳng định.

Lâm Nhược cũng không phủ nhận: “Tối qua chị chăm sóc đạo diễn Lâu cả đêm chắc cũng mệt lắm rồi, mau về nhà nghỉ ngơi đi.”

Nhắc đến Lâu Kiều đêm qua, điều đầu tiên Tạ Lâm nghĩ đến là nụ hôn đó, sắc mặt thay đổi trong chớp mắt, “Chị về trước, em nghỉ ngơi cho khỏe, sáng mai chị qua đón em ra sân bay!” Phải về nhà đánh răng, ngay lập tức! Cô thể, hôm nay cô sẽ dùng hết sạch một tuýp kem đánh răng.

Nhìn Tạ Lâm vội vàng lái xe đi, Lâm Nhược cười giảo hoạt.

Nhà trọ đã mấy tháng không có người ở, nhưng định kỳ đều có người đến dọn dẹp nên cũng không bẩn.

Lâm Nhược thoải mái ngâm nước nóng một lúc rồi quay về phòng ngủ say sưa.

Dưới nhà trọ, bên trong một chiếc xe Audi giản dị, một người phụ nữ mặc bộ váy dài màu mật ong được cắt may khéo léo, trang nhã chậm rãi bấm cửa kính lên, trên mặt không có cảm xúc gì nhưng trên người bà tỏa ra từng luồng khí lạnh.

“Phu nhân?” Lái xe hỏi ý, “Phu nhân muốn đi đâu tiếp ạ?”

Người phụ nữ có dung mạo xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng nhã nhặn nhìn chỉ khoảng ba mươi tuổi, bà dè dặt sự lạnh lùng xuống, trầm mặc một lúc mới nói: “Quay về nhà lớn đi.”

“Vâng.” Lái xe khởi động xe, chiếc xe Audi màu đen bóng rờ lên đường chính, chậm rãi rời đi.

Lâm Nhược đã nằm trên giường ngủ say cũng không biết có người đã lặng lẽ đến thăm dò cô.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Lên chương trình

Lâm Nhược ngủ đến 9h tối mới tỉnh dậy, rửa mặt xong liền nhìn điện thoại, có một tin nhắn.

“Dậy chưa?” An Tiệp nhắn.

Lâm Nhược vừa uống nước vừa dựa vào bàn ăn trong bếp, bấm trả lời: “Rồi.”

Một lát sau bên kia lại nhắn lại: “Ăn chút gì đi.”

Lâm Nhược đảo qua tủ lạnh một vòng, bên trong trống rỗng chẳng có gì ăn. Phải ra ngoài ăn à? Hay là lên mạng gọi tạm một suất com gì đó cũng được.

Lâm Nhược ôm laptop ra, ngồi xếp bằng trên thảm, vừa bật máy thì chuông cửa đã kêu lên.

Không phải là A Lâm nữ vương đưa bữa tối đến cho cô đấy chứ? Đến cũng đúng lúc thật!

Lâm Nhược mở cửa, người chờ ở bên ngoài không phải là Tạ Lâm, mà là nhân viên mặc đồng phục của Minh Kế Hiên.

“Lâm Nhược tiểu thư, com cô gọi đây ạ.”

Lâm Nhược ngẩn ra một giây mới hoàn hồn, cười nói: “Chắc cậu nhầm rồi, tôi chưa gọi com.”

“Là An tiên sinh gọi đặt món cho cô, đây là hóa đơn, xin cô ký nhận ạ.”

“VẬY CẬU CHỜ CHỨT, TÔI LẤY TIỀN TRẢ CẬU.”

“Không cần ạ, An tiên sinh là hội viên VIP của chúng tôi, có thể trừ thẳng vào trong tài khoản. Cô cứ ký một chữ vào đây là được ạ.”

Lâm Nhược cầm bút ký vào chỗ người nhận rồi nhận hộp com. Nhân viên giao hàng cúi người rất lễ phép rồi mới quay người đi.

Điện thoại vang lên, Lâm Nhược cầm hộp com đóng cửa vào nhà, nhận cuộc gọi.

“Mùi vị đồ ăn ở Minh Kế Hiên cũng khá ổn, em nếm thử xem.” Giọng An Tiệp vang lên ở đầu dây bên kia.

Lâm Nhược mở hộp com ra, mùi đồ ăn thơm nức xộc vào mũi. Những món ăn rất gia đình, một phần rau xào đậu tương Đông Bắc, một bát sườn hầm khoai tây, còn có một bát canh thịt bò củ cải nữa.

Chay mặn phối hợp, nhìn rất ngon miệng.

Lâm Nhược vừa đặt đồ ăn ra bàn vừa hỏi: “Anh ăn com tối chưa?”

“Ăn rồi. Em ăn ngon miệng nhé, anh xử lý chút việc đã.”

“Vâng, anh làm đi.” Lâm Nhược cúp điện thoại, chậm rãi ăn com. Lần đầu tiên cô biết được, thì ra một người thực sự quan tâm đến cô thì dù có cách xa hàng nghìn cây số, người đó cũng có thể chăm sóc chu đáo từng việc nhỏ nhất trong cuộc sống của cô.

Lâm Nhược từ tốn ăn hết suất com, quyết định sau này sẽ thường xuyên ghé Minh Kế Hiên, mùi vị thực sự không tồi.

Ăn com tối xong, Lâm Nhược dạo diễn đàn một lát, xem một số tình hình mới nhất của giới giải trí.

“Đồng thiên vương hôn mê vì hút ma túy quá liều trong nhà, hiện giờ đang được bệnh viện cấp cứu, đã bị cảnh sát khống chế.”

Lâm Nhược nhìn thoáng qua rồi lờ tin tức đó sang một bên, tiếp tục đọc những tin khác. Nữ ngôi sao nào đó đi không cẩn thận bị vấp ngã trên thảm đỏ, mối tình đầu kéo dài 10 năm của nam ngôi sao nào đó cuối cùng cũng tu thành chính quả, bước chân vào nắm mồ hôn nhân, người đàn ông nào đó giành được giải thưởng âm nhạc, tin tức giải trí nhiều vô số kể.

Lâm Nhược đảo qua một vòng, cuối cùng dừng lại ở một tiêu đề thử vai cho phim điện ảnh!

“Bộ phim điện ảnh mới nhất của đạo diễn Trần An tuyển vai nam nữ chính! Thời gian: Từ ngày 01 tháng 9 đến ngày 31 tháng 9.”

Cô rút điện thoại đi động ra xem ngày tháng, hôm nay là ngày 28 tháng 9, có lẽ cô vẫn kịp tham gia buổi tuyển diễn viên cho bộ phim kia.

Lâm Nhược bấm số điện thoại của Tạ Lâm gọi sang, chưa được hai hồi chuông, bên kia đã nhấc máy.

Đầu dây bên kia truyền đến tiếng ăn mì sột soạt.

“A Lâm, ăn một gói mì cơ thể sẽ mất 7 ngày để thải độc, chị cứ ăn mì suốt như thế chẳng khác nào tự sát đâu.”

“Ngủ dậy không muốn đi ra đường, thì thoải mái ăn một bữa cũng không sao.”

“Dù sao chị cũng nên để ý một chút.” Lâm Nhựt nói, “Chị sắp xếp cho em chút thời gian rảnh vào ngày 31 đi.”

“Em chờ chút.” Tạ Lâm lập tức rút notepad ra xem lịch trình, “Sáng ngày 31 có một hàng mỹ phẩm dưỡng da nổi tiếng mời em làm đại diện quảng cáo, buổi chiều phải đi chụp ảnh bia tạp chí thời trang.”

“Tạm hoãn lời mời quảng cáo đi, cho em một buổi sáng là được rồi.”

Tạ Lâm đặt notepad xuống, đưa tay đẩy kính mắt theo thói quen mới phát hiện ra sau khi ngủ dậy chưa kịp đeo kính, “Sáng 31 em có chuyện quan trọng à?”

“Vâng. Đi thử vai cho bộ phim điện ảnh mới của đạo diễn Trần An. Em rất có hứng thú.”

So với vai chính trong phim mới của đạo diễn nổi tiếng Trần An, thì làm đại diện cho nhãn hàng nổi tiếng nào đó quả thực là quá nhỏ bé.

“Được, chị sẽ gọi điện từ chối người ta.”

Lâm Nhựt và Tạ Lâm nói vài câu trên trời dưới biển nữa rồi mới cúp máy.

Trần An trở thành đạo diễn mới nổi tiếng bằng bộ phim tình yêu thanh xuân, sau đó nhờ mà giành được giải thưởng Kim Cầu, trở thành một trong số ít những đạo diễn người Hoa giành được giải thưởng này.

Mấy năm nay, đạo diễn Trần An đã ít làm phim hơn, bây giờ đột ngột công bố về nước để tuyển diễn viên, xem ra ông ấy đã tìm được tác phẩm điện ảnh vô cùng tâm đắc.

Lâm Nhựt lục tìm tư liệu của Trần An cả đêm, xem mấy bộ phim điện ảnh của ông, không để ý đã thức đến tận 3h sáng.

Chưa đến 6h đã phải rời giường đi ra sân bay để bay tới thành phố C ghi hình, Lâm Nhựt tắt máy tính rồi đánh răng leo lên giường ngủ tiếp.

Từ thành phố B đến thành phố C bay mất hai tiếng là tới. Khi Lâm Nhựt và Tạ Lâm đến đại sảnh đài truyền hình, cũng mới chỉ hơn 9h sáng.

là một chương trình thực tế vô cùng nổi tiếng trong nước, dù là ngôi sao nổi tiếng hay không nổi tiếng, cứ tham gia Happy Camp vài lần chắc chắn sẽ nổi. Vì thế, nói một cách khác, Happy Camp gần như là chương trình để thăng bốc các ngôi sao.

Có 5 người dẫn chương trình, mỗi người đều có điểm đặc biệt riêng, hơn nữa cũng đều là trai xinh gái đẹp rất có máu hài hước và sẵn sàng vứt bỏ hành trang của các ngôi sao.

Đạo diễn Happy Camp vừa nhìn thấy Lâm Nhựt liền tươi cười chạy tới đón: “Lâm Nhựt tiểu thư, không ngờ cô tới sớm như vậy. Lần đầu hợp tác, cô cứ gọi tôi A Mai là được rồi.”

“Chị Mai cứ gọi em là Lâm Nhựt hay tiểu Nhựt đi ạ. Lần đầu hợp tác, hy vọng chị Mai hạ thủ lưu tình.” Lâm Nhựt thoải mái cười nói.

“Ha ha, chương trình của chúng tôi là chăm sóc nghệ sĩ nhất đấy. Tiểu Nhựt cứ yên tâm, chắc chắn sẽ không hỏi em mấy câu riêng tư đâu.”

“Cảm ơn chị Mai đã quan tâm.” Lâm Nhựt cười đáp.

“Hai người ăn sáng chưa? Nếu chưa thì đi ăn đã rồi trang điểm sau, 10h chúng ta mới bắt đầu ghi hình.”

“Bọn em ăn rồi.”

Tạ Lâm bên cạnh lập tức giơ hai chiếc túi to trong tay lên: “Bánh bao, bánh rán, trứng gà, bánh mì, còn có cả sữa tươi và sữa đậu nành nữa. Tiểu Nhựt không biết khẩu vị của mọi người nên mua nhiều loại, mọi người thử xem có vừa miệng không.”

Không những ngồi máy bay từ sáng sớm đến đây, còn tâm lý đến mức chuẩn bị bữa sáng cho mọi người, Lâm Nhựt gần đây tiếng tăm nổi trội này thực sự rất biết cách đối nhân xử thế.

“Thế thì tốt quá, chúng tôi cũng chưa kịp ăn sáng đây.” Đạo diễn nhận hai túi to kia đưa cho trợ lý, “Chia cho mọi người đi.”

Vào những lúc như thế này, dù có ăn rồi cũng phải giả vờ như chưa ăn, tất cả đều vui vẻ ăn thêm một chút nữa.

Nếu Lâm Nhựt biết cách cư xử như vậy, đương nhiên đạo diễn cũng vui vẻ bàn bạc về công việc sắp tới hơn.

“Tiểu Nhựt.” Đạo diễn nhỏ giọng nói: “Hôm nay ở trường quay có một vị đặc biệt đến xem em tham gia, hơn nữa, tối hôm qua cô tình gọi điện thoại cho chị để hỏi về vào, thân phận hình như khá đặc biệt, khi em quay chương trình thì để ý một chút.”

Lâm Nhựt thầm nhướn mày, người có thân phận đặc thù cố tình đến xem cô à? Là ai?!

Hết chương 50

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 51: Lên chương trình trực tiếp bị gây sự

Mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, bắt đầu ghi hình, người dẫn chương trình lên sân khấu làm nóng không khí.

“Nghe nói vị khách mời của chúng ta lần này có một biệt danh vô cùng đặc biệt.” Người dẫn chương trình số 1 dừng lại rất đúng chỗ.

Bốn người dẫn chương trình khác lập tức tỏ vẻ ngạc nhiên, tò mò hoặc mong chờ: “Biệt danh gì thế?”

Lúc này người dẫn chương trình số 1 mới nói: “Mọi người đều biết bài Lạc Thần phú, tác phẩm tiêu biểu của Tào Thực chứ? Mà vị khách mời của chúng ta hôm nay lại được các fan của cô ấy thân thương gọi bằng cái tên Lạc thần.”

“Ôi! Lạc Thần à?! Mong quá đi mất! Chúng ta mau mời cô ấy xuất hiện đi!”

“Được! Bây giờ mời mọi người cùng nhiệt liệt vỗ tay hoan nghênh Lạc thần của chúng ta, Lâm Nhược!”

Sân khấu tối sầm xuống, âm nhạc chậm rãi vang lên, một bóng đèn đuổi đột ngột hạ xuống từ không trung, chiếu sáng một khoảnh ở giữa sân khấu.

Ở nơi đó dựng một tấm lụa trắng rất mỏng, phía sau lụa trắng là một dáng người rất yếu điệu.

Thân hình yếu điệu đó nhanh nhẹn múa theo tiếng nhạc, điệu múa vừa mềm mại lại vừa mạnh mẽ, vô cùng duyên dáng.

Âm nhạc đột ngột tăng cao, tấm lụa trắng bị xé từ chính giữa, sân khấu tối đen cũng sáng lên theo.

Mọi người lập tức nhìn thấy Lâm Nhược mặc một chiếc váy trắng dài đến đầu gối nhẹ nhàng bước từ sau tấm lụa trắng ra, trên khuôn mặt xinh đẹp chỉ phủ một lớp trang điểm rất nhẹ nhàng, phong cách thanh thuần, thoát tục, giống như một nàng tiên lạc bước xuống trần gian vậy. Đội múa phụ họa yên lặng chờ ở hai bên cũng bắt đầu múa theo tiếng nhạc, vây xung quanh cô.

Âm nhạc dừng lại, động tác của Lâm Nhược và nhóm múa phụ họa cũng dừng theo, từ phía trước nhìn vào, tạo hình của họ giống y như một đóa hoa thùy tiên đang lặng lẽ nở rộ.

“A a a a!” Cả khán phòng im lặng khoảng hai giây, sau đó tiếng gào thét chói tai cuối cùng cũng bùng nổ trong trường quay.

“Lạc thần! Chúng em yêu chị!”

“Lạc thần! Chị đẹp quá, bọn em say rồi!”

“Lạc thần! Lạc thần! Lạc thần!”

“An tàu! An tàu! An tàu!”

Những tiếng hò hét của các fan vang lên không ngừng, suýt nữa thổi bay cả nóc trường quay.

“Ôi! Đẹp quá!” Cả năm người dẫn chương trình mang theo sự cảm thán và kinh ngạc quay lại giữa sân khấu một lần nữa. Tuy vừa rồi khi tổng duyệt chương trình, bọn họ cũng đã ngỡ ngàng một lần rồi, nhưng cảm giác lần này còn mãnh liệt hơn.

Cũng giống như bản thân của Lâm Nhược, vừa mới gặp sẽ làm ánh mắt người ta sáng rực lên, cảm thấy cô ấy rất đẹp! Nhưng khi gặp lại, lại cảm thấy hình như cô ấy càng trở nên cuốn hút hơn! Tóm lại, Lâm Nhược là kiểu phụ nữ xinh đẹp mà bất cứ khi nào cũng có thể tác động mạnh vào thị giác của người khác.

“Mọi người đều rất thích tiểu Nhược. Tiểu Nhược mau chào mọi người đi nào!” Người dẫn chương trình số 1 đứng cạnh Lâm Nhược cười nói.

“Chào mọi người, tôi là Lâm Nhược!” Khóe môi Lâm Nhược cong lên mỉm cười vừa đúng chuẩn, hơi cúi người đứng quy đúng củ, chào khán phòng.

“A a a a!” Trong khán phòng lại bùng nổ tiếng vỗ tay và hò hét vang dội.

“Xem ra mọi người thực sự cực kỳ cực kỳ cực kỳ cực kỳ thích tiểu Nhược nhỉ.” Người dẫn chương trình số 1 nói, “Nghe nói hôm qua tiểu Nhược mới quay phim xong rồi quay lại thành phố B, sáng sớm nay lại phải bay đến thành phố C, bạn có thấy mệt không?”

Hồi thừa, chạy tới chạy lui như vậy, dù là người sắt thì cũng sẽ thấy mệt chứ!

Lâm Nhựt thầm phi nhỏ trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn nở nụ cười thân thiện: “Cũng ổn ă! Chỉ nghĩ là hôm nay sẽ được gặp mọi người ở đây, gặp nhiều fan hâm mộ yêu quý tôi như vậy thì dù bắt tôi bay thêm vài lần nữa tôi cũng tình nguyện.”

“Thật thế sao? Trước đây tiểu Nhựt có xem chương trình của chúng tôi không?” Mấy người MC kia đều lộ vẻ mặt kinh ngạc vì được sủng ái.

“Có chứ! Không chỉ xem mà tập nào tôi cũng tải xuống nữa. Tôi thấy các bạn đều rất hài hước, rất thú vị.” Nói xong, Lâm Nhựt còn làm một vẻ mặt cực kỳ nghịch ngợm đáng yêu, “Nói có khi mọi người không tin, nhưng tôi là fan của các bạn đấy. Thế nên hôm nay được gặp mọi người, tôi cảm thấy vô cùng kích động.”

Cái gì?! Hóa ra Lạc thần là fan của Happy Camp sao? Nhanh nhanh nhanh, điện thoại đâu rồi? Chúng ta phải theo dõi weibo của Happy Camp thôi, chương trình mà Lạc thần thích thì chúng ta cũng phải thích chứ!

Vì chương trình này được truyền hình trực tiếp, nên ngay thời điểm phát sóng, nhân viên vẫn phụ trách weibo chính thức của Happy Camp lập tức phát hiện ra số người theo dõi weibo đột ngột tăng vọt khiến anh ta còn nghi hoặc không biết có phải hệ thống weibo bị virus hay không. Nếu không thì làm sao có thể đột ngột tăng thêm mấy chục vạn người theo dõi chứ? Thực sự quá đáng sợ!!!

Lâm Nhựt tuyên truyền miễn phí giúp Happy Camp của bọn họ, đương nhiên Happy Camp cũng rất vui vẻ. Đạo diễn lập tức ra hiệu cho MC bỏ qua những câu người hâm mộ hỏi Lâm Nhựt vì sao gần đây lại thay đổi nhiều như vậy.

Đây gọi là có qua có lại!

Lâm Nhựt không phản ứng gì, làm như không nhìn thấy đạo diễn ra hiệu cho các MC, vui vẻ trò chuyện với năm người dẫn chương trình.

MC số 1 nói: “Tôi nghe thấy trong tiếng gọi Lạc thần hình như cũng có người gọi An tẩu. Tiểu Nhựt, bạn không định chia sẻ với chúng tôi một chút về hạnh phúc của bạn sao?”

Á á, An tẩu sẽ chia sẻ hạnh phúc của mình với An thần kia!!! Các fan đều mở to hai mắt sáng rực nhìn Lâm Nhựt chằm chằm, ánh mắt vô cùng mong chờ y như con cún con đang chờ được cho ăn vậy.

Toàn là do An tẩu bình thường không mấy khi đăng weibo, mà An thần lại keo kiệt đến mức người ta tức phát điên, hoàn toàn không thể hiện tình cảm cho họ xem gì cả. Thậm chí đăng ảnh của An tẩu cũng vô cùng keo kiệt, có thể đăng một cái thì nhất định sẽ không đăng thêm cái thứ hai, nếu không, đám fan bọn họ cũng không đến mức đói khát như thế này! Thêm muốn chết đi được!!!

Lâm Nhựt khẽ cười nói: “Thật ra cũng không có gì để nói cả, chúng tôi cũng chỉ giống những đôi tình nhân bình thường khác thôi, mà có khi còn thâm hại hơn nữa. Anh ấy rất bận, tôi cũng bận. Trời Nam biển Bắc, ngay cả muốn nhìn thấy mặt nhau cũng còn chẳng được.”

Ao ao ao ao, An thần, An thần, anh nghe thấy không? An tẩu đang oán trách kia! Mau mở rộng vòng tay ôm ấp An tẩu đi!!!

MC số 1 cười thông cảm, nói: “Có điều cũng vì các bạn giống những đôi tình nhân bình thường, mới chứng tỏ rằng tình cảm của hai bạn rất thuần khiết và chân thành, thật lòng.”

Đúng thế đúng thế! Các fan bên dưới ra sức gật đầu! Từ trước đến giờ An thần và An tẩu đều không công khai thể hiện tình yêu như những cặp đôi ngôi sao cổ tình gây scandal khác, đơn giản vì tình cảm của họ hoàn toàn là tình cảm thật.

Hâm mộ quá! Ghen tị quá!!! Họ cũng rất muốn có một người bạn trai/ bạn gái như vậy!!!

“Bịa đặt vớ vẩn!” Ngay khi tất cả mọi người đều đắm chìm trong sự cảm động với tình yêu chân thành của họ, một giọng nói sắc sảo của một người phụ nữ đột ngột vang lên trong khán phòng.

Tiếng nói này quá bất ngờ khiến cho mọi người trong trường quay đều sửng sốt. May mà đạo diễn phản ứng nhanh, lập tức ra hiệu phát quang cáo.

Mọi người nghi hoặc quay đầu về phía phát ra tiếng nói, nhìn thấy ngay một cô gái ăn mặc quần áo sang trọng giận dữ đứng dậy, chỉ tay về phía Lâm Nhựt ở trên sân khấu, tức tối nói: “Cái thứ cô đầu con hát, làm chim sẻ mà muốn bay lên thành phượng hoàng, không biết xấu hổ!”

Hết chương 51.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Phượng hoàng cái tự tìm đường chết!

Giọng cô gái đó sắc sảo đầy phần nộ, vang vọng trong trường quay.

“Lâm Nhược, cô coi lại xem thân phận mình mà gì, xứng đáng làm bạn gái của Cừu ca ca sao?! Không biết xấu hổ!”

Lâm Nhược nhướn mày, cô gái này gọi An Tiệp là Cừu ca ca, chứng tỏ cũng biết thân phận của An Tiệp!

Đạo diễn đã sớm dùng mắt ra hiệu cho bảo vệ, hai người bảo vệ lập tức nhanh chóng len lỏi qua hàng ghế khán giả, đi tới trước mặt cô gái kia, lễ phép nói: “Tiểu thư, chúng tôi đang ghi hình, phiền cô có thể im lặng một chút được không?”

“Mấy người là cái đỉnh gì?! Các người mà cũng dám nói bản tiểu thư im lặng à?! Cút ngay!” Cô gái kia đẩy mạnh hai người bảo vệ ra, nhấc chân đi xuống bậc thang nhỏ bên cạnh hàng ghế khán giả, định xông lên sân khấu.

Các fan An tẩu và fan của An thần hoàn toàn nổi giận! Cái cô ả ngu xuẩn xấu xí vừa nhìn là thấy không biết đã phẫu thuật thẩm mỹ bao nhiêu lần này mà cũng dám chỉ thẳng vào mặt Lạc thần/ An tẩu mắng chửi, còn dám nói An tẩu không xứng với An thần, tuyệt đối không thể tha thứ được!!!

Lúc này nhóm fan An tẩu và fan Lạc thần đều đứng dậy, tự giác chạy về phía lối đi, chặn đường cô ta!

“Cô là cái thá gì?! Gào thét ầm ĩ giữa chỗ đông người thế này, bố mẹ cô không dạy cô cái gì gọi là tổ chức à?”

“Nhìn cái bộ mặt oán phụ kia, chắc chắn là thích An thần của chúng ta, nhưng An thần của chúng ta không thích cô ta, nên mới vì yêu sinh hận, ra mặt công kích An tẩu của chúng ta đây mà! Hừ! Cô là cái thá gì?”

Các fan chặn đường cô ta, bắt đầu thi nhau mắng xối xả, chẳng qua vì họ muốn giữ hình tượng cho Lâm Nhược nên không chửi mấy lời thô tục thôi!

“Mấy người thì biết cái gì?!” Cô gái kia giận đến mức hai mắt như phun ra lửa, chỉ tiếc là không len qua được, đành phải đứng từ xa chỉ vào mặt Lâm Nhược chửi bới: “Cái thứ cô đầu con hát rẻ tiền, không biết dùng thủ đoạn bẩn thỉu gì để mê hoặc Cừu ca ca, muốn làm bà chủ nhà giàu à?! Tôi nói cho cô biết, chắc chắn An gia sẽ không cho phép Cừu ca ca lấy một con hát về bồi nhọ nê nếp gia phong đâu! Đừng có nằm mơ nữa!”

Cô ta càng nói càng bẩn thỉu, thực sự không có chút đáng về gì của một tiểu thư gia đình gia giáo nên có.

Đám fan tức giận đến xì khói đầu, cái thứ ngu xuẩn ở đâu mọc ra rồi tự cho mình là đúng thế này?! Chỉ muốn đập cho cô ta một trận thôi!!!!

Một số khán giả khác thì mang về mặt ngồi xem trò vui nhìn về phía này. Năm người MC hơi đen mặt, vì xét theo một khía cạnh nào đó, bọn họ thật ra cũng coi như là con hát giải trí cho mọi người, cô gái kia không chỉ mắng Lâm Nhược, mà mắng hết tất cả mọi người trong giới showbiz rồi còn gì! Chính xác là dùng một cây gậy tre mà lật nghiêng cả một con thuyền.

Về mặt Lâm Nhược lại vô cùng bình tĩnh, cũng không tỏ ra giận dữ hay xấu hổ, phần nộ vì bị cô gái kia chửi mắng.

Thấy cảm xúc của các fan càng lúc càng nóng nảy, nếu cứ tiếp tục như vậy e sẽ xảy ra xô xát đánh nhau mất. Đạo diễn Happy Camp đang định mở miệng nhắc bảo vệ ‘mời’ cô gái kia ra khỏi Happy Camp, thì Lâm Nhược vẫn luôn yên lặng đột ngột lên tiếng: “Mọi người tránh ra đi, để cô ấy lên đây!” Giọng nói không to nhưng lại mang theo sự kiên quyết không cho người khác trái lời.

Các fan An tẩu và fan Lạc thần hừ lạnh với cô ta hai tiếng, rồi nghe lời lùi lại, để nhường đường cho cô ta.

Đường đã mở ra, nhưng đối mặt với Lâm Nhược vẫn không có chút cảm xúc gì, toàn thân tỏa ra khí lạnh, cô gái kia lại dừng chân không dám bước tiếp nữa.

Thấy trong mắt cô ta có vẻ sợ sệt không dám bước lên, trong mắt Lâm Nhược đầy vẻ trào phúng: “Cô không lên đây, thì chúng ta đứng thế này nói chuyện cũng được. Không biết bố mẹ cô có từng dạy cô hai chữ ‘tôn trọng’ là thế nào không?”

Không chờ cô gái kia đáp, Lâm Nhược lại nói tiếp: “Trước khi tức giận mắng chửi người khác, cô có từng nghĩ đến câu nói ‘bản thân không muốn nhận thì đừng bắt người khác nghe’ không? Tôi và An Tiệp yêu nhau quang minh chính đại, hoàn toàn bình đẳng, không liên quan gì đến thân phận của anh ấy! Người ta đều nói gia đình giàu có danh giá đều dạy dỗ con gái rất nghiêm khắc, lễ phép, nhã nhặn. Hôm nay gặp mới biết, tai nghe không bằng mắt thấy!!!”

Nếu không có ánh mắt của Lâm Nhược ngăn lại, thì các fan đều muốn vỗ tay reo hò vì cô! An tẩu quá sắc bén, tôn trọng mà vẫn sâu cay!

Bị Lâm Nhược nói một tràng như vậy, sắc mặt cô gái kia chợt đỏ bừng lên! Vừa rồi cô ta không kiềm chế được khiến sự ghen tị xông thẳng lên não, hủy hoại hết lý trí nên mới đứng bật dậy như phát điên như thế. Nhưng nếu bây giờ bị Lâm Nhược chèn ép đẩy lùi lại phía sau sẽ chỉ càng mất thể diện hơn!

Cô gái kia cứng đầu cứng cổ nói: “Tôi nói có gì sai nào? Tôi cho cô biết, dù cô có nổi tiếng đến bao nhiêu trong giới giải trí này, thì trong mắt mọi người của An gia, cô chẳng qua cũng chỉ là một con hát bán rẻ tiếng cười, thậm chí bán cả xác thịt mà thôi, vĩnh viễn thấp hèn như thế!”

“Cô là người của An gia à?” Lâm Nhược nhướn mày, ánh mắt lộ ra chút châm chọc.

Đương nhiên cô biết cô gái này không phải người của An gia! Kiếp trước, trừ An Tiệp từ nhỏ đã sinh hoạt ở nước ngoài ra, ít nhiều gì cô cũng đều nhìn thấy mấy vị thiếu gia, tiểu thư của An gia xuất hiện trên TV ở các tỉnh hướng khác nhau, trong đó tuyệt đối không có con phượng hoàng cái (giống kiểu ngu mà tò về nguy hiểm) ngu xuẩn vô lễ lại tự cho là đúng này!

“Nếu không phải, cô cứ luôn miệng dùng từ ‘người của An gia’ này là muốn thừa cơ đổ tiếng xấu cho An gia, để họ bị cuốn vào vòng xoáy dư luận không cần thiết sao?”

Chỉ mấy câu ngắn ngủi, chỉ một chút thời gian thôi, Lâm Nhược đã lật ngược cả thế cờ, ngược lại còn ép phượng hoàng cái đến bước tiến thoái lưỡng nan!

Những người khác lẳng lặng tán thưởng Lâm Nhược!

Phượng hoàng cái cũng ngẩn người, đạo diễn lập tức ra hiệu cho bảo vệ bước tới.

Bảo vệ đã không còn khách khí như vừa rồi nữa: “Tiểu thư, phiền cô đừng phá rối chúng tôi ghi hình, mời đi bên này!”

“Cút ngay!” Phượng hoàng cái giận dữ trợn trừng hai mắt, bàn tay cầm quai túi đang run lên vì tức giận.

“Tiểu thư, xin cô phối hợp với chúng tôi!” Bảo vệ bước tới, một trái một phải túm lấy cánh tay của phượng hoàng cái, cưỡng chế cô ta ra khỏi trường quay!

Thời gian phát quảng cáo của Happy Camp luôn rất dài, nên sau khi kết thúc màn hài kịch này, bọn họ cũng vẫn còn 10 phút để nghỉ ngơi.

Trong một góc khán phòng, một người phụ nữ mặc quần áo sang trọng, trang điểm nhả nhẹn khẽ hừ lạnh một tiếng.

Vệ sỹ bên cạnh lập tức cúi người ghé sát tai vào, hỏi: “Phu nhân cần phân phó gì không ạ?”

“Dù tôi có không hài lòng với thân phận của bạn gái tiểu Tiệp, nhưng chỉ cần nó vẫn là bạn gái tiểu Tiệp một ngày, thì cũng không có lý nào để cho người ngoài hạ nhục như vậy! Các cậu giám sát cô gái kia cho tôi, trước khi chương trình kết thúc, đừng để cô ta đi! Cứ luôn miệng nói An gia ta thế này thế nọ, tôi rất muốn hỏi cô ta xem trong mắt cô ta, rốt cuộc An gia chúng ta là thế nào!”

“Vâng, phu nhân!” Hai người vệ sỹ lẳng lặng đi ra ngoài.

Một chú trung niên là vệ sỹ kiêm tài xế ở bên cạnh kín đáo liếc nhìn phu nhân một cái. Rõ ràng phu nhân rất tức giận vì Cừu thiếu qua lại với một mình tinh, còn không ngại bay đến thành phố C vì muốn ‘phủ đầu dẫn dắt’ nữ minh tinh Lâm Nhược này, để cô ấy biết khó mà lui, nhưng cuối cùng vẫn không thay đổi được thói quen thích bao che khuyết điểm này, thật đúng là...

Đạo diễn Happy Camp cũng xin lỗi Lâm Nhược, Lâm Nhược khẽ cười tỏ ý không sao cả. Thời gian quảng cáo kết thúc, chương trình tiếp tục được phát sóng. Đến nửa sau không ai quấy rối nữa, hơn hai tiếng đồng hồ, chương trình được ghi hình và chấm dứt suôn sẻ.

Sau khi tẩy trang rồi chào tạm biệt mọi người trong Happy Camp xong, Lâm Nhược và Tạ Lâm cùng rời đi.

Hai người đi thang máy xuống đại sảnh ở tầng một, vừa đến chỗ rẽ đã nhìn thấy phượng hoàng cái vừa rời đồ ủng hai mắt, mặt đầy tức giận giờ tay lên cao lao nhanh về phía này!

Hết chương 52.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: An phu nhân tới!

Vừa nhìn thấy phượng hoàng cái bước về phía này, Tạ Lâm lập tức che trước mặt Lâm Nhược, cái túi đang đeo ở khuỷu tay cũng hạ xuống cầm trong bàn tay! Nếu cô ta còn dám làm bậy nữa, để xem cô có cầm túi đập nát mặt cô ta không!

Lâm Nhược lách người lên phía trước, đưa tay ra bảo vệ Tạ Lâm sau lưng mình, khóe môi cong lên cười mỉa mai, cô nàng này còn dám tới thì đừng trách cô dùng lý do phòng vệ chính đáng để xử lý cô ta!

Hai người vệ sỹ được phái tới để canh chừng phượng hoàng cái kia vừa nhìn thấy lập tức nhanh chóng bước tới, một trái một phải chặn đường của phượng hoàng cái.

“Mấy người là cái thứ gì? Cút ngay cho bản tiểu thư!” Phụng hoàng cái giận đến sắp phát điên rồi! Hôm nay nhất định cô ta phải tát cho cái à Lâm Nhược kia hai cái mới hả giận!

Hai người vệ sĩ không nói lời nào, chỉ kiên quyết chặn đường của phụng hoàng cái.

“Bản tiểu thư bảo các người cút ngay!” Phụng hoàng cái không đẩy được hai người to con vạm vỡ kia, giận dữ đấm đá bọn họ y như mấy mụ đàn bà chưa ngoa.

Không ít người trong đại sảnh đã dừng chân nhìn về phía này, phụng hoàng cái gào thét đấm đá một hồi cuối cùng cũng chậm chạp phát hiện ra đáng và hiện tại của mình quá mất mặt.

Chờ đến khi mấy người qua đường ở đại sảnh thấy không còn gì hay nữa đều tản đi hết rồi, phụng hoàng cái mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Các người biết thân phận của tôi là gì không mà dám can tôi?!”

Tùy tiện chạy ra đường rồi khoe khoang thân phận của mình, cô ta nghĩ mình là nguyên thủ quốc gia người người đều biết sao?! Đầu óc cô nàng này không bị bệnh đấy chứ?

Trong đầu hai người vệ sĩ đồng loạt xuất hiện suy nghĩ này, ngoài mặt vẫn không có chút cảm xúc nào, y như hai hung thần vậy.

“Các người nghe cho rõ, tôi chính là...”

“Cô là cái gì?” Một giọng nói không cao không thấp, thanh thanh lạnh lạnh, vừa ôn hòa những cũng vừa uy nghiêm vang lên ngắt lời phụng hoàng cái.

Phụng hoàng cái nghe tiếng nói liền quay đầu sang, vừa nhìn thấy người phụ nữ trung niên cầm túi xách nhỏ nhả nhận bước tới, sắc mặt cô ta lập tức biến đổi.

“An... An phu nhân.” Phụng hoàng cái không còn vẻ kiêu ngạo như vừa rồi nữa, mặt trắng bệch hơi cúi người chào An phu nhân, thần sắc vừa lễ độ vừa biết điều, hai mí mắt rũ xuống giấu đi vẻ bối rối của cô ta.

An gia coi trọng nhất là lễ nghi, chẳng lẽ vừa rồi mọi việc cô ta làm đều bị An phu nhân nhìn thấy hết rồi sao? Nếu vậy thì sau này làm sao cô ta lấy lòng An phu nhân được, làm sao kiếm có tiếp cận Cửu ca ca được?!

Phụng hoàng cái càng nghĩ càng hốt hoảng. Đều do Lâm Nhược đáng ghét kia, làm cô ta mất hết lý trí, vứt bỏ cả lễ nghi mà các thế gia quý tộc coi trọng nhất!

“An phu nhân, vừa rồi... vừa rồi là hiểu lầm thôi ạ. Tại cháu giận quá hóa vụng, nên mới... mới...”

Dưới ánh mắt không chút cảm xúc của An phu nhân, giọng nói của phụng hoàng cái càng lúc càng nhỏ, cuối cùng không nói ra được lời nào nữa.

“Dù là cô giận quá nên làm bừa, hay là cô tinh táo rõ ràng, thì An gia cũng không phải là tấm lá chắn để cô có thể treo trên miệng như thế.” Giọng nói của An phu nhân lạnh như băng, nhưng vẫn duy trì sự cao quý và cần trọng của một vị phu nhân.

“Vâng ạ, Quý Lũng biết sai rồi.” Phụng hoàng cái Quý Lũng hoàn toàn bỏ đi đáng vẻ đàn bà chưa ngoa vừa rồi, ngoan ngoãn cúi đầu nhỏ giọng nhận lỗi.

“Quý Lũng? Cô là con gái nuôi của lão Quý à?” Lòng này An phu nhân khẽ nhủ lại một chút.

“Vâng ạ! Lúc trước cháu có theo ba đến An gia mấy lần, bao nhiêu năm không gặp, nhìn bác gái vẫn xinh đẹp trẻ trung như xưa, không khác gì cả!” Quý Lũng lập tức thuận gió đổi chiều, xưng hô với An phu nhân cũng thay đổi hẳn, cười nói ra vẻ rất thân thiết: “Hồi ở nước ngoài cháu học trung học và đại học cùng với Cửu ca ca.”

Một cô gái có bộ não như vậy mà cũng có thể thi vào trường của tiểu Tiệp, chẳng lẽ trường mà tiểu Tiệp học ở nước ngoài thực ra không phải trường danh tiếng gì mà là trường rất bình thường sao?

Tâm lý của An phu nhân biến chuyển nhiều đến vậy thì ngoài mặt cũng không lộ ra một phần nào, cũng không cố tình sửa lại cách xưng hô của Quý Lũng đối với mình, khẽ cười xa cách: “Lũng nhi càng lớn càng xinh đẹp đáng yêu, ta nhất thời không nhận ra.” Dù sao Quý Lũng cũng là con gái nuôi của lão Quý, đánh chó phải ngó mặt chủ, hơn nữa, Quý gia và An gia cùng phe, quan hệ trước giờ không tệ.

“Ha ha, bác gái quá khen.” Trên mặt Quý Lũng nảy lên hai rặng mây hồng, cười cười bước lên hai bước, muốn kéo tay An phu nhân nhưng lại bị An phu nhân khéo léo tránh được.

An phu nhân né tránh Quý Lũng, lại quay sang nói với Lâm Nhược: “Tiểu Nhược, có mệt không? Nếu mệt thì con cứ quay về khách sạn nghỉ ngơi trước đi, không cần phải cố gắng gượng để đi cùng bác đâu.”

Lâm Nhược biết An phu nhân, nhưng đây là lần đầu tiên dùng thân phận Lâm Nhược để đối mặt với An phu nhân. Cô dám chắc rằng đây chắc chắn cũng là lần đầu tiên An phu nhân gặp cô, nhưng trong giọng nói lại thể hiện sự thân thiết, chân thật, người ngoài nhìn vào có khi còn tưởng quan hệ hai người rất hòa thuận nữa.

Ngay cả Tạ Lâm cũng đều nhìn Lâm Nhượng đầy nghi hoặc, em quen An phu nhân này từ bao giờ thế? Hơn nữa nhìn dáng vẻ còn rất quen thuộc.

Lâm Nhượng lảng lảng nháy mắt với Tạ Lâm một cái, rồi lập tức cười khẽ phối hợp với bà, dùng thái độ thoải mái mà nhã nhặn bước tới, nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay An phu nhân, ghé sát đầu vào rất thân mật, khẽ cọ cọ làm nũng trên vai An phu nhân, nói: “Con không mệt ạ. Nhưng lần đầu tiên bác đến nơi như thế này để xem con quay chương trình, chắc cũng không quen lắm đúng không ạ?”

“Cảm giác cũng không tệ!” An phu nhân cười rất tự nhiên, vỗ nhẹ vào bàn tay Lâm Nhượng đang đặt ở khuỷu tay của mình y như người lớn trong nhà yêu thương con cháu của mình vậy, “Con thể hiện rất xuất sắc, bác rất thích.”

Quý Lũng hoàn toàn không ngờ quan hệ giữa An phu nhân và Lâm Nhượng lại tốt như vậy, cứ ngỡ người đứng một bên, mắt tròn trĩnh lên, không thể hiểu được, cũng không thể tin được.

An phu nhân lại hướng mắt về phía Quý Lũng lần nữa, nụ cười thân mật khi đối diện với Lâm Nhượng đã biến thành nụ cười nhạt xa lạ: “Lũng nhi, ta còn có việc, ta đi trước. Cháu tự tới đây à? Có cần ta phái vệ sỹ đưa cháu về khách sạn không?”

“Không... Không cần ạ!” Quý Lũng vội xua tay nói: “Bác gái có việc bận thì cứ đi đi ạ, cháu đi dạo một chút rồi bay về thành phố B luôn, bác không cần để ý đến cháu ạ.”

“Vậy chúng ta đi trước.” Hai bên chào nhau. Nhìn Lâm Nhượng và An phu nhân vừa cười vừa nói kéo tay nhau đi ra khỏi đại sảnh, Quý Lũng vẫn không kịp phản ứng gì.

Tài xế đã sớm đánh xe ra chờ ở cửa, chiếc xe Audi màu đen giản dị cũng không khiến bất cứ người nào đặc biệt chú ý đến.

Người tài xế xuống xe mở cửa, Lâm Nhượng và An phu nhân một trái một phải ngồi vào trong xe.

Lâm Nhượng ra đầu qua cửa sổ bảo Tạ Lâm không cần đi theo, lại đưa tay ra hiệu sẽ gọi điện thoại sau, rồi rời đi cùng An phu nhân.

Bên trong xe, hai người phụ nữ vừa rồi còn vô cùng thân thiết như mẹ con ruột thịt, lúc này mỗi người ngồi một bên ở hàng ghế phía sau, khí thế khác biệt, lập trường khác biệt.

An phu nhân ngồi thẳng lưng, dù ở trong hàng ghế sau chật hẹp của xe ô tô, nhưng bà vẫn duy trì phong thái lễ nghĩa của thế gia quý tộc, nhất cử nhất động đều đúng tiêu chuẩn như khuôn mẫu.

Còn dáng vẻ của Lâm Nhượng thì tùy tiện hơn rất nhiều, nhưng dù trong vẻ tùy tiện đó, cũng vẫn không mất đi lễ tiết và sự nhã nhặn, dường như vẻ cao quý của cô là do trời sinh như thế, hoàn toàn không liên quan gì đến việc ngồi thế nào hay hành động ra sao.

Hai người ngồi đó, không ai lên tiếng nói chuyện trước.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: An Tiệp có vợ chưa cưới!

Lâm Nhượng thoáng liếc nhìn An phu nhân, cảm thấy mình cứ lờ người lớn đi như vậy cũng không được, liền hỏi: “Phu nhân, chúng ta tìm một chỗ ăn trưa được không ạ?”

An phu nhân đưa mắt nhìn Lâm Nhượng một cái, nói: “Ta không thạo thành phố C lắm.”

Hiểu rồi!!! Lâm Nhượng nhún vai một cái, vỗ nhẹ vào lưng tài xế: “Đến ngã tư phía trước phiên chú rẽ phải ạ.” Nói xong cô mới quay lại nhìn An phu nhân, “Phu nhân thích ăn đồ ăn Trung Quốc, đồ Tây hay là đồ ăn Nhật Bản, Hàn Quốc ạ?”

“Cô thì sao?”

“Cháu thiên vị đồ ăn Trung Quốc hơn.”

“Vậy ăn đồ Tây đi.” An phu nhân bình thản nói.

Khóe miệng Lâm Nhượng giật mạnh vài cái. Cháu biết bác không thích cháu rồi, nhưng cũng không cần cố tình làm ngược lại như thế chứ? Ấu trĩ quá!

“Chú ơi, phiên chú dừng xe trước cửa quán có biển hiệu màu vàng nhạt kia đi ạ.”

“Vâng.” Chủ tài xế cẩn thận đánh lái sang, dừng xe vững vàng, một chiếc xe vệ sỹ đi theo sau cũng dần dừng lại.

“Bít tết và các món ăn ở đây cũng không tệ, mời phu nhân.”

Tài xế mở cửa xe, An phu nhân bước thẳng xuống xe, không thèm liếc nhìn Lâm Nhược lấy một cái.

Lâm Nhược nhún vai không để tâm, tự mở cửa xuống xe.

Hai người vừa vào cửa, bồi bàn mặc áo gile âu phục vừa lịch sự vừa nhiệt tình bước tới đón tiếp: “Xin hỏi hai vị đi mấy người ạ?”

“Hai người. Có phòng riêng không?” Dáng vẻ này của An phu nhân chắc chắn là muốn nói chuyện với mình, Lâm Nhược cảm thấy chọn một phòng riêng không bị ai quấy rầy vẫn tốt hơn.

“Có ạ. Mời hai vị đi bên này.” Bồi bài cúi người đưa tay ra mời, sau đó dẫn Lâm Nhược và An phu nhân lên một căn phòng tương đối nhỏ ở tầng 2 nhưng trang trí rất lịch sự nhã nhặn.

Dưới lệnh của An phu nhân, nhóm vệ sỹ cũng không vào nhà hàng Tây cùng hai người mà chờ ở trong xe.

Lâm Nhược nhìn An phu nhân ngồi đối diện một cái, thấy bà hoàn toàn không có ý định gọi đồ ăn, cũng đành phải tự quyết định.

“Một phần ốc bò lò, một phần ngò tây, hai phần bít tết tiêu đen kiểu Pháp, chín 70%. Không cần đồ ngọt tráng miệng, cho tôi hai tách hồng trà là được rồi.”

“Vâng, xin hỏi hai vị muốn gọi rượu gì không ạ?”

Thấy An phu nhân vẫn không định lên tiếng, Lâm Nhược đành nói tiếp: “Một chai Montana năm 86, cảm ơn!”

“Vâng, xin hai vị chờ một chút.” Bồi bàn bê bình nước lạnh lên, cung kính cúi người chào rồi ra khỏi phòng.

“Xin chờ một chút.” Lâm Nhược đi ra khỏi phòng theo, “Phiền cậu sang tiệm đồ ăn Trung Quốc ở đối diện, bảo họ làm giúp tôi một phần canh mướp hầm tôm tươi, một phần ngô bao tử xào ngũ sắc, một phần cơm nữa. Cảm ơn.”

“Vâng.”

Chờ bồi bàn đi rồi, Lâm Nhược mới đẩy cửa quay lại phòng, gặp ngay ánh mắt An phu nhân đang chăm chú theo dõi ngoài cửa, trong lòng cô không khỏi hơi buồn cười.

An phu nhân đưa mắt sang chỗ khác, nói: “Ăn không nói, ngủ không nói, trước khi ăn cơm, chúng ta nói chuyện một chút đi.”

“Bác cứ nói đi ạ.” Lâm Nhược ngồi xuống, cười đáp: “Cháu xin chăm chú lắng nghe.”

“Cô cũng là một người thông minh, ta sẽ không nói lòng vòng nhiều.” An phu nhân nói, “Thứ nhất, An gia không thể chấp nhận thân phận của cô. Thứ hai, tiểu Tiệp đã sớm đính hôn rồi, vì thế tôi hy vọng cô có thể chủ động rời xa tiểu Tiệp.”

Lâm Nhược không nói gì, chỉ chống một tay dưới cằm cười tủm tỉm nhìn An phu nhân.

An phu nhân cũng nhìn lại cô, nói: “Cô có điều kiện gì, cứ nói.”

“Cháu không có điều kiện gì cả. Cháu đang chờ ạ.” Lâm Nhược khẽ lắc đầu.

Rõ ràng là An phu nhân hơi bất ngờ một chút: “Chờ cái gì?”

“Chờ bác lấy chi phiếu ném vào mặt cháu ạ. Không phải trong phim truyền hình đều diễn như thế sao ạ?”

Sắc mặt nghiêm túc của An phu nhân rốt cuộc cũng nứt ra một chút, liên tục co co hai nắm đấm dưới gầm bàn. Thứ phim truyền hình gì mà buồn nôn, tầm thường như thế chứ, mấy thế gia quý tộc thực sự làm sao có thể làm mấy chuyện hạ thấp thân phận như thế được, đâu phải mấy tay nhà giàu sổi mới phát đâu!

“Ngại quá, ta không chuẩn bị chi phiếu.” An phu nhân cố gắng giữ bình tĩnh nói.

Cửa phòng bị gõ nhẹ mấy tiếng, Lâm Nhược không nói tiếp nữa. Bồi bàn đẩy toa ăn bước vào, bày đồ khai vị lên bàn trước.

An phu nhân khẽ nhíu mày, nhìn mấy món khai vị trên bàn, hoàn toàn không muốn ăn chút nào.

Lâm Nhược ăn một con ốc bò lò, cảm thấy mùi vị cũng không tệ lắm: “Phu nhân không thích ăn mấy món này sao?” Rõ ràng không thích ăn đồ Tây còn cố tình đòi đến tiệm cơm Tây để ngược ý cô, cuối cùng không phải chính dạ dày của bà chịu khổ hay sao.

An phu nhân ăn một cọng ngò tây, ăn thế nào cũng cảm thấy mùi vị lạ! Dù sao, từ trước đến giờ bà vẫn luôn không thích tất cả mọi món ăn Tây.

Tiếp theo đó, món chính bít tết tiêu đen được đưa vào, Lâm Nhược phát hiện ra An phu nhân ở đối diện tuy rất ghét đồ Tây nhưng lễ nghi vẫn hoàn hảo như cũ không có chút thất thố nào.

Cô lẳng lẳng cười khẽ lắc đầu, rồi bắt đầu ăn phần bít tết của mình. Bít tết chín 70% không chín quá, cũng không còn tơ máu như chín 50%, nên Lâm Nhược vẫn ăn được.

An phu nhân ăn một miếng thịt bò nhỏ rồi nhẹ nhàng đặt dao đĩa thành hình chữ bát trên bàn ăn, không phát ra âm thanh gì. Bà lau miệng, khẽ nhấp một ngụm rượu.

Cửa phòng lại bị gõ nhẹ, bồi bàn bê một hộp com bước vào, dưới ánh mắt ra hiệu của Lâm Nhược, bồi bàn đó lấy đồ ăn ra, xếp hết lên trước mặt An phu nhân.

Trong mắt An phu nhân thoáng có vẻ kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn Lâm Nhược một cái.

Lâm Nhược cười gật đầu, tiếp tục ăn bít tết trong đĩa của mình.

An phu nhân hơi xấu hổ, vì cố tình muốn phủ đầu Lâm Nhược nên bà mới chọn đồ Tây mà đối phương không thích và chính mình cũng rất ghét, không ngờ kết quả lại là Lâm Nhược bình thản ăn đồ Tây, ngược lại còn gọi đồ ăn Trung Quốc đưa tới đây cho bà.

Còn lâu An phu nhân mới thừa nhận là cách làm này của Lâm Nhược có thể xem như biết điều và biết chăm sóc người khác. Hôm nay bà đến đây là để chia rẽ uyên ương!!!

An phu nhân ăn qua loa một chút com rồi đặt đĩa xuống. Bà cũng không thúc giục, thậm chí trên mặt còn không có chút vẻ mất kiên nhẫn nào, chờ Lâm Nhược chậm rãi ăn xong, bồi bàn bước vào thu dọn bàn ăn rồi đặt hồng trà lên bàn, bà mới lên tiếng tiếp.

“Thật ra, nếu xét riêng về bản thân cô, thì cô cũng không khiến người ta ghét bỏ, nhưng thân phận của cô quả thật không phù hợp để gả vào An gia chúng ta.” An phu nhân dừng một chút rồi nói tiếp: “Cô có thể nói một yêu cầu, chỉ cần ta có thể làm được cho cô, ta sẽ cố gắng đáp ứng.”

“Phu nhân, trước khi trả lời vấn đề này, cháu có thể hỏi một câu không ạ?”

“Cô hỏi đi.” An phu nhân khẽ gật đầu.

“Vì sao bác muốn cháu rời khỏi An Tiệp? Thật sự chỉ liên quan đến thân phận thôi sao?” nét mặt Lâm Nhược lộ ra vẻ như cười như không, “Có phải hơi vớ vẩn không ạ? Người xưa có câu, anh hùng không hỏi thân phận, trước khi Chu Nguyên Chương làm hoàng đế cũng chỉ là gã ăn mày mà thôi. Nếu bác muốn dùng lý do đó để bắt cháu rời khỏi An Tiệp, cháu chỉ có thể nói là, ngại quá, cháu không làm được ạ.”

“Tiểu Tiệp có vợ chưa cưới rồi.” An phu nhân hơi nhướn mày.

“Cháu biết ạ.” Lâm Nhược khẽ gật đầu.

“Cô đã biết mà còn không chịu chủ động rời khỏi nó?!” Sự cẩn trọng, cao quý của An phu nhân thực sự sắp bị Lâm Nhược kích thích đến mất sạch rồi.

Lâm Nhược cười gian xảo: “Cháu biết, nhưng cháu không quan tâm! Cháu yêu An Tiệp, cháu muốn ở bên anh ấy!”

Hết chương 54.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Mẹ chồng nàng dâu nhất định phải đối đầu sao?

Sao... sao con bé có thể thân nhiên một cách vô sỉ như thế chứ?!!!

An phu nhân sắp bị Lâm Nhược kích thích mất hết cả dướng về thường ngày rồi: “Cô xen vào hôn nhân của người khác như vậy, là người thứ ba!!!” Cuối cùng An phu nhân cũng nặng lời hơn, lông mày nhướn lên, vẻ mặt lạnh lùng nghiêm nghị.

“Cháu không xen vào hôn nhân của người khác, cũng không phải là tiểu tam không dám gặp người khác.” Lâm Nhược khẽ nhấp một ngụm hồng trà, sau khi đặt tách trà xuống lại nhún vai nói: “Từ lúc cháu và An Tiệp bắt đầu qua lại với nhau, chúng cháu đều quang minh chính đại, chưa bao giờ lén lút!”

“Tóm lại, là mẹ của tiểu Tiệp, ta sẽ không cho phép một người có thân phận như cô trở thành con dâu của ta!” An phu nhân lạnh mặt nói.

Sắc mặt Lâm Nhựt cũng sa sầm xuống, cô thoải mái dựa vào lưng ghế, nhướn mày nói: “Cũng chính vì bác là mẹ của An Tiệp, nên bây giờ cháu mới có thể ngồi đây nói chuyện với bác. Còn về quan điểm của bác dành cho cháu, cháu hiểu rồi. Nhưng cháu cũng không thể gạt bừa được. Có tiếp tục qua lại với An Tiệp hay không, quyền quyết định thuộc về cháu. Nếu cháu không muốn rời khỏi An Tiệp, dù bác có đứng giữa ngăn cản thế nào cũng chẳng có tác dụng gì. Cũng như thế, nếu cháu không muốn ở bên An Tiệp nữa, thì dù toàn bộ An gia của thủ đô có đứng trước mặt cháu nói tốt cho An Tiệp, cũng là vô dụng.”

Lâm Nhựt mỉm cười, nhẹ nhàng chống hai tay xuống bàn đứng dậy: “Nói thật là, thứ An gia có, cháu cũng có, mà thứ An gia không có, cháu cũng có. Nếu không tin, bác cứ việc xuất chiêu, cháu sẽ tiếp nhận từng đòn một.”

An phu nhân hơi nâng cằm nhìn vào mắt Lâm Nhựt. Khuôn mặt của Lâm Nhựt lúc này đã không còn vẻ lãnh đạm thoải mái như vừa rồi nữa mà chợt trở nên vô cùng tự tin, kiên định, cùng với sự kiêu ngạo, ngang ngược đến khó tả.

Dường như chỉ cần cô muốn, thì trên thế giới này sẽ không có bất kỳ ai hay cái gì có thể ngăn cản bước chân cô vậy!

Đây thực sự là khí phách mà một mình tinh nhỏ nhỏ có thể có được sao? An phu nhân không khỏi hoảng hốt.

“Chiều nay cháu còn có việc, không uống trà với bác được ạ. Nếu ở thành phố C này bác muốn đi đâu mà không biết đường thì cứ gọi điện thoại cho cháu.” Lâm Nhựt lấy giấy nhớ trong túi ra, viết số điện thoại của mình lên, đặt xuống mặt bàn rồi đẩy ra trước mặt An phu nhân.

An phu nhân nhìn thoáng qua số điện thoại trên giấy, từ những con số này cũng có thể thấy chữ viết của Lâm Nhựt không tồi.

An phu nhân trấn tĩnh lại, nói: “Cô có thể suy nghĩ kỹ càng về điều kiện mà ta nói. Nếu nghĩ thông suốt rồi thì có thể gọi điện nói với ta bất cứ lúc nào.” An phu nhân nói rồi lấy một tấm danh thiếp trang nhã từ trong túi ra đưa cho Lâm Nhựt.

Hai người giữ nguyên chính kiến và sự kiên quyết của mình, không ai nhường ai.

Xét về một khía cạnh nào đó, thì tính cách của Lâm Nhựt và An phu nhân thật ra cũng có điểm giống nhau, đều là những người có chính kiến, hơn nữa, một khi đã cho là đúng thì vô cùng cương quyết và kiên trì!

Lâm Nhựt nhận danh thiếp, mỉm cười, cầm túi lên khẽ gạt đầu rồi quay người đi về phía cửa phòng.

Ở đây là tầng hai của nhà hàng Tây, vì thẩm mỹ nên họ không làm nhiều cửa sổ. An phu nhân quay lưng về phía cửa sổ nên cũng không phát hiện ra có hai người đang lặng lẽ leo lên cửa sổ phía sau không một tiếng động nào.

Tay Lâm Nhựt đã đặt vào tay nắm cửa, chợt nhìn thấy bóng hai người nhảy lên trên cửa sổ phản chiếu trên cánh cửa gỗ sơn đỏ bóng, sắc mặt cô nghiêm lại, nhanh chóng phi chiếc túi xách trong tay về phía hai người ở cửa sổ.

Một người đi trước nhanh chân tránh được, gã đi sau vừa nhô đầu lên bị túi ném thẳng vào mặt, kêu lên một tiếng đau đớn rồi tuột tay rơi xuống.

An phu nhân phản ứng cũng rất nhanh, hoặc nên nói là, đây không phải lần đầu tiên bà gặp chuyện thế này.

Vừa thấy Lâm Nhựt ra tay, bà cũng không kinh hoảng hỏi nhiều, lập tức đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi.

Gã đàn ông nhảy được vào phòng túm vào khoảng không, khẽ hừ lạnh một tiếng.

Lâm Nhựt lắc lắc tay nắm cửa, chợt phát hiện ra cửa đã bị khóa trái từ bên ngoài. Xem ra đám người kia đã chuẩn bị cẩn thận hết cả, chỉ là không biết mục tiêu của họ là cô hay là An phu nhân.

Lâm Nhựt đưa tay ra bảo vệ An phu nhân ở sau lưng mình theo bản năng, vừa cảnh giác nhìn chằm chằm gã đàn ông to lớn mới nhảy vào phòng, bình tĩnh hỏi: “Bác có liên lạc được với vệ sỹ ngoài kia không?”

“Có.” An phu nhân gạt đầu, lập tức rút điện thoại di động trong túi ra.

“Chiui!” Một viên đạn xé gió lao tới, bắn trúng không chút sai lệch vào chiếc điện thoại trong tay An phu nhân.

Lực bắn quá mạnh đánh vào khiến cổ tay An phu nhân đau đớn, thoáng mất đi sức lực, di động rơi cách một tiếng xuống sàn nhà, mà bên trên màn hình di động đã thủng một lỗ hình viên đạn to bằng đầu ngón tay.

Có cả tay súng bắn tia mai phục nữa?!!!

Sắc mặt Lâm Nhựt sa sầm xuống, chuyện này hình như quá đúng lúc. Hai người tới đây ăn cơm chỉ là quyết định nhất thời, vậy mà đám người kia lại có thể chuẩn bị cả tay súng bắn tia, chứng tỏ rằng giữa đám người này, có người đã thông báo hành tung của họ cho mấy kẻ kia.

Hiển nhiên An phu nhân cũng nghĩ tới điểm này, ánh mắt thoáng lạnh như băng.

Có điều, tay súng kia chỉ bắn nát di động của An phu nhân, để ngăn bà không gọi điện thoại cho vệ sỹ, chứng tỏ rằng tạm thời đám người kia vẫn tính sẽ bắt sống hai người.

Nếu là bất sống, thì vẫn còn đường cứu vãn.

Lâm Nhựt lặng lẽ dùng mắt ra hiệu cho An phu nhân, đồng thời bước nhanh lên một bước, hai tay cầm chiếc ghế dựa ném về phía gã đàn ông kia!

“Đi thôi!” Lâm Nhựt kéo tay An phu nhân, lao nhanh về phía cửa sổ.

“Muốn chạy à?! Không có cửa đâu!” Gã đàn ông tung một quyền đập vỡ chiếc ghế kia, lập tức đuổi theo.

Lâm Nhựt nhìn tình hình, tuy ở đây là tầng 2 nhưng cũng không quá cao, vừa rồi một người bị cô ném túi vào người rơi xuống, xui xẻo rơi trúng bồn hoa hôn mê rồi, hiện giờ bên dưới không có ai khác.

“Nhảy đi! Cháu xuống ngay!” Còn chưa dứt lời, Lâm Nhựt đã tung chân đá gã đàn ông đang lao tới kia.

Tầng 2 này không cao, nhưng đối với một vị phu nhân sống an nhàn sung sướng mười ngón tay không chạm vào nước mà nói, thì muốn nhảy xuống vẫn cần phải có sự quyết đoán và dũng khí cực kỳ lớn.

Nhưng An phu nhân gần như chỉ do dự 1 giây đồng hồ rồi lập tức quăng người qua cửa sổ nhảy xuống.

Gã đàn ông tung một đám qua, nện vào vai Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt lùi liên tục lại phía sau mấy bước, cô nghe thấy tiếng xương bả vai rạn ra rất rõ ràng.

Khi thật!!! Đánh nhau với một tên đàn ông vạm vỡ như gấu đen là đau thế này đây!!!

Lâm Nhựt ôm bả vai, quay người đập lên bậc cửa sổ, nhảy xuống dưới đất.

“Vai cô làm sao thế?” An phu nhân lao ra từ sau bồn hoa.

“Kệ nó đi ạ, chạy thoát trước rồi nói sau!”

Toàn bộ nhà hàng này là một dãy nhà liền nhau, hai người Lâm Nhựt vừa nhảy từ cửa sổ tầng 2 ở mặt sau tòa nhà xuống, nếu muốn quay lại cửa trước để tìm vệ sỹ thì phải đi vòng hết khu nhà rộng lớn này một vòng mới tới được.

“Mục tiêu của họ là ta, cô chạy bên kia, ta chạy bên này.”

“Sao bác nói nhiều thế! Mau chạy thôi!” Vừa thấy gã đàn ông trong phòng ăn cũng nhảy xuống theo, Lâm Nhựt kéo An phu nhân bỏ chạy.

Dù là nhà hàng sang trọng cỡ nào thì con hẻm phía sau dành để chất rác rưởi, đồ ăn thừa và đồ phế thải cũng không dễ đi chút nào, hơn nữa trong đó còn thường xuyên có mấy sinh vật nhỏ nhỏ như gián, chuột chạy ra giúp vui nữa.

Lâm Nhựt phát hiện ra, chỉ cần thấy chuột hay gián xuất hiện là cánh tay An phu nhân lại cứng lại. Lần sau nhìn thấy hai loài này xuất hiện nữa, cô lập tức tự động đuổi đi hoặc chặn lại giúp An phu nhân.

Không vì cái gì cả. Đơn giản chỉ vì bà là mẹ của An Tiệp thôi!

Hết chương 55.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Sát thủ đẹp trai ngốc nghếch tuyệt thế.

Vì muốn ngăn cản An phu nhân và Lâm Nhựt chạy trốn nên đám người mai phục bắt đầu nổ súng vào gần chân hai người.

“Chúu chúu chúu!” Viên đạn ghim xuống lòng đường ngay phía trước mũi chân, làm bắn lên một đồng bụi đất và đá vụn.

Lâm Nhựt nhắc một cái thùng rác ném về phía gã đàn ông bám theo không chịu ngừng ở đằng sau, đồng thời kéo An phu nhân chui vào trong một con hẻm nhỏ giữa hai tòa nhà cao tầng. Con ngõ này rất nhỏ, chỉ đủ cho người phụ nữ có dáng người mảnh mai hoặc trẻ con đi qua.

Rất may là dáng người của An phu nhân và Lâm Nhựt đều rất chuẩn, dù cử động hơi khó khăn một chút, nhưng cố gắng cũng vẫn đi qua được.

Sắc mặt An phu nhân trắng bệch, tuy bà vẫn rất bình tĩnh, nhưng dù sao cũng là phu nhân sống trong nhung lụa, chạy trốn kịch liệt thế này khiến cho thể lực của bà dần dần không chịu nổi.

“Bác Ồn không?” Lâm Nhựt nhìn gã đàn ông đã bắt đầu nghiêng người đi chậm chậm vào trong con hẻm, cất tiếng hỏi An phu nhân ở phía trước.

Bàn tay chống vách tường của An phu nhân đã bắt đầu run rẩy vì vận động quá mạnh: “Ừm, không sao.”

“Bác cố gắng một chút, ra khỏi con hẻm này là đường cái rồi.” Vì muốn tránh né các tay súng bắn tỉa nên họ phải chui vào con hẻm này, có điều cũng vì như thế mà càng cách xa đám vệ sỹ đang chờ ngoài cửa nhà hàng Tây kia hơn.

Bước chân An phu nhân chậm lại rõ rệt, nhưng vẫn gắng sức như cũ.

Gã đàn ông phía sau dù phải nghiêng người để đi chuyển nhưng cũng đã sắp đuổi kịp họ rồi.

Lâm Nhựt nhú đôi mày thanh tú, đưa hai tay ra xuyên qua nách An phu nhân, nhắc cả người bà lên rồi vội vàng tăng tốc chạy nhanh hơn.

Xương bả vai bị rạn vỡ truyền đến cảm giác đau đớn tận xương tủy, sắc mặt Lâm Nhựt lập tức tái nhợt, trán cũng dần tiết ra mồ hôi lạnh.

Mẹ kiếp! Sau khi trốn được, thế nào cô cũng phải đòi lại những gì phải chịu đựng ngày hôm nay gấp trăm lần!!!

Cửa ra ở ngay phía trước, hai người đã bắt đầu có thể nhìn thấy ô tô và dòng người qua lại trên đường.

Đám người kia muốn bắt cóc An phu nhân, dù có chuẩn bị chu đáo đến mấy chắc cũng sẽ không dám to gan xuống tay ở ngay trên đường phố đông người qua lại.

Ánh mặt trời len lỏi qua đầu con hẻm nhỏ chiếu vào trong, Lâm Nhựt và An phu nhân đều khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bỗng nhiên, ánh mặt trời vàng rực bị một bóng người cao lớn chặn lại. Người vừa tới đưa lưng về phía ánh sáng nên hai người cũng không nhìn thấy rõ lắm khuôn mặt của anh ta, chỉ có thể lờ mờ nhìn vào cái bóng mà quan sát được hình dáng khuôn mặt người này.

Trong một khoảnh khắc, Lâm Nhựt liên tưởng tới bức họa chân dung được hình thành từ những nét phác họa mềm mại.

Người này chắn ở đầu hẻm vào lúc này cũng không phải là tình cờ.

Sau lưng có gã đàn ông to lớn bám theo không thôi, phía trước có người lai lịch bất minh chặn mất lối thoát duy nhất.

Lâm Nhựt khiêng An phu nhân, dần bước chậm chậm lại. Cô đang cân nhắc xem có nên lùi lại không. Không biết về ngoài thế nào, nhưng thoát nhìn gã đàn ông sau lưng có vẻ dễ đối phó hơn người đang chặn đầu hẻm rất nhiều.

Lâm Nhựt còn đang mải tính toán thì một viên gì đó tròn tròn lăn lết xẹt xẹt từ đầu hẻm vào sát chân cô. Cô còn đang phải khiêng An phu nhân, nên cũng không thể nào cúi đầu nhìn xem bên cạnh chân mình là thứ gì.

An phu nhân cúi đầu nhìn rồi nói: “Là một cái bánh bao!”

Vào thời điểm như thế này, thứ kêu lết xẹt xẹt lăn vào lẽ ra phải là bom hay gì đó mới đúng chứ nhỉ? Sao lại là một cái bánh bao?

Lâm Nhựt đặt An phu nhân xuống để bà bước lên trước mấy bước. Lúc này cô mới nhìn thấy rõ chiếc bánh bao dừng lại ở đầu mũi chân mình. Từ một miếng khuyết nhỏ vì bị cắn, cô còn có thể thấy được nhân đậu đỏ bên trong!

Bánh bao đậu đỏ!

Khóe môi Lâm Nhựt giật mạnh mấy cái, chợt nghe thấy người ở đầu hẻm khẽ a lên một tiếng, giọng nói không có chút trầm bổng nào, hoàn toàn chỉ như là một câu trần thuật đều đều: “Bánh bao của tôi!”

Dứt lời, hình như người đó muốn vào nhặt bánh bao, sau đó phát hiện ra cơ thể hơi cao lớn quá, nên chỉ lách vào được một chút đã bị... bị kẹt lại!

Bị kẹt đã đành, anh ta còn cố gắng giật giật, cuối cùng đã khẳng định rõ ràng rồi, anh ta lại cất giọng nói không hề có chút trầm bổng, trần thuật tiếp tình huống hiện tại: “Kẹt rồi!”

Người vừa tới này không phải là đám bắt cóc, không phải sát thủ, mà là một tên gốc sao? Hơn nữa còn là một tên gốc hồn nhiên?!

“Kẹt rồi, bánh bao!” Người kia ngẩng đầu ngoác nhìn Lâm Nhựt một cái rồi lại một lần nữa chuyển mắt về phía chiếc bánh bao đậu đỏ trên mặt đất.

Đã không còn bị ánh mặt trời hắt ngược lại, rốt cuộc Lâm Nhựt cũng nhìn thấy rõ diện mạo của người kia.

Nếu như diện mạo của An Tiệp là tao nhã ẩn tượng, Lâu Kiều là vẻ uể oải cao quý, diện mạo của Lâm Thiên là dạng sắc bén như thanh đao, vậy thì diện

mạo của người trước mặt này là dạng trong treo đến thoát tục.

Trên mặt và trong mắt của anh ta không có chút tính toán âm mưu nào, trong sáng như một đứa trẻ vừa chào đời. Dù hiện giờ, ánh mắt anh ta vẫn tập trung vào chiếc bánh bao đậu đỏ kia, cứ như chỉ cần không lấy lại được chiếc bánh bao đó, thì những chuyện khác đều không phải là chuyện quan trọng với anh ta vậy.

Trong đầu Lâm Nhựt đột nhiên hiện lên một ý đồ táo bạo: “Tôi nhất giúp cậu chiếc bánh bao này, cậu thả chúng tôi đi, được không?”

Người kia hoàn toàn không cần phải nghĩ ngợi gì, lập tức gật đầu: “Được.”

Gã đàn ông đuổi theo phía sau vừa nghe vậy liền tức giận suýt nôn ra máu: “Mặc Lâm, mẹ nó chứ, mày đừng quên nhiệm vụ của mày!”

“Nhiệm vụ?” Ánh mắt Mặc Lâm rõ ràng hơi mơ hồ không hiểu.

“Mày đã nhận tiền công, đồng ý sẽ giúp bọn tao bắt người rồi!” Gã đàn ông kia nổi trận lôi đình! Tên khốn này rõ ràng là thằng ngốc mà, nếu không phải vì bản lĩnh của hắn tốt đến mức kỳ quái khó lường thì bọn họ còn lâu mới liên lạc với hắn!

“Tiền công à?” Rốt cuộc Mặc Lâm cũng nhớ ra, thành thật gật đầu, “Mười cái bánh bao đậu đỏ, giúp các người bắt...” Anh ta đảo mắt nhìn An phu nhân và Lâm Nhựt một lượt, cuối cùng dừng lại ở người An phu nhân, “Bắt bà ấy.”

Mười cái bánh bao đậu đỏ mà đã giúp bắt người rồi, sát thủ này thuê dễ quá nhỉ!!!

Gã đàn ông khề thờ phào: “Vậy sao mày còn không hành động đi? Bắt lấy bà ta!”

Mặc Lâm giật giạt bả vai, lại nói rất thành thật tiếp: “Kẹt rồi.”

Phụt! Gã đàn ông nội thương học máu.

Lâm Nhựt nhếch môi hỏi: “Tôi có thể nhất giúp cậu cái bánh bao đậu đỏ này, còn có thể cho cậu hai mươi cái bánh bao đậu đỏ nữa, cậu thả chúng tôi đi nhé.”

Mặc Lâm cũng nghiêm túc cân nhắc một chút, cuối cùng không thể cưỡng lại sức hấp dẫn quá lớn của hai mươi cái bánh bao đậu đỏ, liền gật đầu đồng ý: “Được.”

“Vậy cậu lùi ra ngoài đi, chúng tôi mới đi ra được.” Vừa nói, Lâm Nhựt vừa cúi xuống nhặt cái bánh bao đậu đỏ ở dưới đất lên, còn giả vờ giả vịt thổi bụi đi nữa.

Mặc Lâm lùi ra ngoài, An phu nhân quay đầu liếc nhìn Lâm Nhựt một cái rồi mới bước chân đi ra. Lâm Nhựt theo sát phía sau.

An phu nhân vốn mang trạng thái cảnh giác và đề phòng, không ngờ từ đầu đến cuối Mặc Lâm lại thật sự chỉ đứng bên cạnh, hoàn toàn không có ý định bắt bà. Lúc này bà mới khe khẽ thở phào.

Lâm Nhựt cũng đi ra khỏi con hẻm nhỏ, thấy gã đàn ông sau lưng vẫn đang nghiêng người lách ra, cô mỉm cười đi sang hàng trà sữa bên cạnh, mua một cốc trà sữa nóng rấy cỡ đại mang về.

Gã đàn ông đã ra gần đến đầu hẻm cảnh giác nhìn Lâm Nhựt đang tươi cười, linh cảm thấy có chuyện không hay.

Lâm Nhựt mở nắp cốc trà sữa, thẳng tay hất mạnh cốc trà sữa vào đầu gã đàn ông kia, trong nụ cười không có chút hơi ấm nào: “Mời mày uống trà sữa ấy mà. Không cần phải cảm ơn.”

Mặt gã đàn ông kia đỏ ửng vì bị bỏng, mắt không mở ra được, lại không dám kêu ầm ĩ, chỉ có thể cắn răng chịu đau.

An phu nhân lại nhìn Lâm Nhựt một cái nữa, nhưng không nói gì.

Mặc Lâm thì lại tự động bỏ qua hết mọi chuyện vừa xảy ra, chỉ nhìn Lâm Nhựt nói: “Bánh bao! Hai mươi cái! Không đưa là tôi giết cô!”

Hết chương 56.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 57: Chương 57 (5)

Dù An phu nhân tu dưỡng rất tốt thì lúc này cũng cảm thấy không biết phải nói gì về sự cố chấp với một đồng tiền ba cái bánh bao đậu đỏ của Mặc Lâm.

Lâm Nhựt đã từng học võ, đương nhiên có thể nhận ra một người đi lại không phát ra chút tiếng động nào như Mặc Lâm rõ ràng là cao thủ, có điều, bây giờ đã quá trưa, muốn tìm hàng bánh bao trên tuyến phố thương mại này thật chẳng dễ dàng gì.

Mặc Lâm bước tới một bước, đưa tay ra giữ bả vai Lâm Nhựt: “Cô thiếu tôi hai mươi cái bánh bao, không được đi!”

Giờ thì Lâm Nhựt hiểu rồi, trong đầu tên gốc này ngoài bánh bao đậu đỏ ra thì chẳng có gì khác cả.

“Ở đây không có hàng bánh bao, tôi đưa cậu đi chỗ khác mua được không?” Lâm Nhựt hỏi ý anh ta.

“Cô mà nói dối, tôi sẽ giết cô.” Mặc Lâm buông vai Lâm Nhựt ra, sau khi khẽ gật đầu còn không quên bồi thêm một câu uy hiếp.

“Vâng vâng vâng, nếu tôi lừa cậu, thì cậu sẽ giết tôi.” Khóe môi Lâm Nhựt run lên hai cái. Tên gốc này, muốn hại chết cậu ta dễ như trở bàn tay, còn dám uy hiếp cô à.

Ba người đi bộ trên khu phố thương mại, Lâm Nhựt và An phu nhân đi ngang nhau, Mặc Lâm vẫn còn cầm chiếc bánh bao dính bản trong tay, muốn ăn nhưng lại thấy bẩn, mà vứt đi thì lại tiếc, về mặt vừa nghiêm túc vừa rối rắm.

“Này này, cậu nhìn xem. Đó... đó là An tẩu đúng không?”

“Không thể nào! An tẩu làm sao xuất hiện ở đây được, hơn nữa bộ dạng, quần áo còn nhếch nhác thế kia!”

“Chẳng lẽ thực sự chỉ là giống nhau thôi à?”

Cô gái căn ống hút trà sữa nhìn nhìn, đi ngang qua người Lâm Nhựt, thỉnh thoảng còn quay đầu nhìn một cái với vẻ tiếc nuối, đi một đoạn xa rồi Lâm Nhựt vẫn nghe thấy tiếng cô gái vang lên: “Thật sự rất giống An tẩu.”

An phu nhân hừ một tiếng không mặn không nhạt: “An tẩu là nữ đầu bếp bên lão trạch của chúng tôi.” Dứt lời, trong mắt bà thoáng hiện lên nụ cười đắc ý.

Chẳng lẽ con người ta càng lớn tuổi lại càng trẻ con thật sao? Lúc ăn cơm cô tình phản ứng ngược, kết quả cuối cùng chính bà là người bị dối. Bây giờ cũng vì một cách xưng hô của các fan hâm mộ mà cô tình lấy nữ đầu bếp ra để so sánh kích thích này nọ một phen. Đây là hành vi mà một người trưởng thành nên có sao?! Ấu trĩ quá đi mất!

Hình như An phu nhân cũng ý thức được hành động của mình hơi ấu trĩ, xấu hổ ho khan một tiếng, đánh trống lảng: “Cảm ơn cháu hôm nay đã cứu tôi. Nhưng dù thế thì tôi vẫn không dễ dàng nhượng bộ chuyện của cháu và tiểu Tiệp đầu.”

“Bác có nhượng bộ hay không cũng không sao ạ.” Lâm Nhựt phẩy tay không mấy bận tâm, “Khách sạn bác đang ở ế cũng không an toàn, đi theo cháu nhé?”

Mỗi lần đều như vậy, khó khăn lắm mới tích cóp được chút cảm tình, nhưng nàng lại luôn có bản lĩnh phá hủy toàn bộ trong chớp mắt. An phu nhân không nói gì lờ mờ Lâm Nhựt một cái, cuối cùng lại thờ dãi chấp nhận: “Vậy phiền cháu.”

Thật ra, bà không hề ghét tính cách của Lâm Nhựt, nhưng hôn ước của Lâm gia và An gia đã được định ra từ đời trước, lão gia vẫn còn đang ở nhà quan sát, tuyệt đối không thể từ hôn được.

An phu nhân đưa mắt nhìn khuôn mặt nghiêng xanh xán của Lâm Nhựt một cái, không khỏi thờ dãi, cô bé này cũng họ Lâm, nếu là người Lâm gia thì tốt quá. Dù sao họ cũng chỉ định ước với Lâm gia, chứ không nhất định phải là cô con gái út của Lâm gia thì mới được.

Sau khi nhận ra mình đang nghĩ gì, An phu nhân lại thầm khinh bỉ mình, sao chưa gì đã bắt giác nghĩ cho Lâm Nhựt rồi.

Có người muốn bắt cóc An phu nhân, Lâm Nhựt cũng không thể lờ bà đi dạo lung tung trên đường được. Cô tìm hai nơi, nhưng không tìm được hàng bánh bao nào, đành phải quay về khách sạn Tạ Lâm đặt phòng trước.

Buổi chiều nay cô còn phải chụp một số ảnh trang bìa ở thành phố C.

Tạ Lâm mở cửa, vừa nhìn thấy bộ dạng của Lâm Nhựt và An phu nhân liền hoảng sợ vội đưa hai người vào phòng. Sau khi nhìn thấy Mặc Lâm tự nhiên đi theo sau, bệnh nghề nghiệp của người đại diện phát tác, hai mắt cô ấy sáng rực lên. Bộ dạng đẹp thế này, hơn nữa lại rất đặc biệt, không biết cậu ta có hứng bước chân vào giới giải trí không?

“A Lâm, chị lần chần ở cửa làm gì thế? Vào gọi bác sĩ giúp em với.” Vai Lâm Nhựt đau đến tê dại.

“Cái gì? Tiểu Nhựt, em bị thương à?” Lúc này Tạ Lâm mới hoàn hồn, vừa hỏi tình hình của Lâm Nhựt vừa lấy điện thoại di động ra tìm bạn bè thân quen ở đây nhờ gọi bác sĩ hộ.

“Vẫn ổn, không nghiêm trọng lắm.” Lâm Nhựt ngồi trên ghế salon không bao lâu, một bác sĩ già đã được gọi tới.

Người bác sĩ già dùng kéo cắt vải áo trên vai Lâm Nhựt, để lộ ra bả vai vừa sưng đỏ vừa bầm tím bên trong.

Ông nhíu mày, ngón tay khẽ ấn một cái vào vai cô.

Lâm Nhựt nhíu mày, trán toát ra một lớp mồ hôi mỏng nhưng không kêu lên tiếng nào.

An phu nhân nói theo bản năng: “Bác sĩ, phiền ông nhẹ tay một chút, con bé đau lắm.” Nói xong bà cũng thoáng giật mình, mắt tự nhiên quay đầu đi chỗ khác. Sao bà phải quan tâm Lâm Nhựt có đau hay không chứ!

Người bác sĩ già rút tay lại nói: “Biết đau còn làm vậy, nếu không gặp tôi thì cái vai trái này của cô ấy tàn phế rồi.”

Bác sĩ già vừa quay người lấy thuốc vừa nói tiếp: “Mấy cái cô cậu thanh niên này không hiểu yêu quý cơ thể của mình mà, cứ tưởng va chạm một chút thì không sao, hừ hừ, đến lúc thực sự chơi hồng cả chỗ nào đó thì muốn khóc cũng không kịp.”

Khỏe môi Lâm Nhựt khẽ run lên một chút, làm sao mà người bác sĩ già này lại có thể nghĩ cô như mấy tên du thủ du thực gây sự đánh nhau ngoài đường được chứ?

Người bác sĩ già cẩn thận xử lý vết thương trên vai cho Lâm Nhựt, kê mấy loại thuốc giảm đau, dặn dò một số việc cần chú ý rồi mới đi.

Bả vai Lâm Nhựt quần băng trắng xóa, chiều nay không thể nào chụp ảnh trang bìa được nữa rồi.

Tạ Lâm gọi điện thoại cho tòa soạn, nói hết lời rồi lại nhún nhường lại giải thích mãi mới có thể hủy bỏ công việc này.

“Thế này thì công việc của mấy ngày nữa chỉ có thể hủy bỏ thôi. Em cố gắng nghỉ ngơi cho khỏe, chị sẽ nói chuyện với Vương tổng.” Tạ Lâm nhìn lịch trình trên notepad, đẩy gọng kính nói.

“Thật ra cũng không...”

“Nghỉ! Ngồi! Cho! Khỏe!!!” Tạ Lâm ngắt lời Lâm Nhựt, hung dữ trừng mắt nhìn cô! Con nhóc thối, lại không biết trân trọng chính mình!

An phu nhân hơi nhíu mày có vẻ không vui: “Con bé không nghe lời cô cũng từ từ mà nói chứ.” Dù là người đại diện thì giọng điệu cũng không thể hung dữ như thế được! Bạn gái của tiểu Tiệp nhà bà sao có thể để người khác quát tháo như vậy?!

Tạ Lâm nghe mà há hốc mồm kinh ngạc, chớp chớp mắt nhìn Lâm Nhựt. Tình hình này là sao?!

Lâm Nhựt cười bó tay, tốt nhất chị đừng đoán tâm lý của người lớn, đoán tới đoán lui cũng chẳng đoán trúng được.

Tạ Lâm cười với An phu nhân, đổi chủ đề khác: “An phu nhân, bác đi nghỉ tạm một chút đi ạ. Cháu ra ngoài mua cho bác bộ quần áo sạch sẽ khác.”

Tạ Lâm thầm gờn ngón tay cái với Lâm Nhựt rồi chạy biến đi mất như bôi dầu vào chân.

An phu nhân cúi đầu hừ một tiếng, dường như bà không phát hiện ra hai người thầm nháy mắt ra hiệu với nhau.

Lâm Nhựt cũng hơi khó xử với tính cách của An phu nhân: “Phu nhân, trong đám vệ sỹ của bác có thể có nội gián...”

“Tôi sẽ giải quyết.”

Bị ngắt lời nhưng Lâm Nhựt cũng không tức giận, nếu An phu nhân tự có cách xử lý thì cô cũng không cần phải lo thừa làm gì.

Lâm Nhựt chuyển mắt nhìn Mặc Lâm: “Đợi tôi báo đầu bếp khách sạn làm bánh bao cho cậu được chứ?”

Mặc Lâm khẽ gật đầu, đột ngột nói: “Tôi biết là ai.”

Lâm Nhựt và An phu nhân đều ngạc nhiên một chút rồi mới hiểu ý của cậu ta.

Lâm Nhựt nói: “Cậu đã từng gặp nội gián báo tin à? Như vậy, cậu cũng biết người thuê cậu chứ?”

“Ừ.” Mặc Lâm gật gù đầu, An phu nhân và Lâm Nhựt đều chờ cậu ta nói tiếp, nhưng cậu ta lại đứng ngẩn người không nói gì nữa.

“Có thể nói cho tôi biết ai thuê các người tới bắt tôi được không? Có phải người đó họ Du không?” An phu nhân hỏi.

Mặc Lâm nhìn bà một cái lại chuyển mắt nhìn về phía Lâm Nhựt, dường như không định trả lời.

“Cháu hỏi cậu ta đi.” Gặp một tên ngốc không hiểu lý lẽ không biết cách cư xử như vậy, An phu nhân cũng không biết làm sao.

“Cậu nói chút đi, rốt cuộc là ai?”

Lâm Nhựt hỏi nhưng kết quả là Mặc Lâm vẫn không trả lời như cũ. Lâm Nhựt nhướn mày: “Thêm mười cái bánh bao nữa, tổng cộng là 30 cái, nói được rồi chứ?”

“Nội gián là một gã đàn ông có một nốt ruồi đen rất lớn trên cổ.” Mặc Lâm lại im lặng.

Khóe môi Lâm Nhựt run lên: “Thêm 10 cái nữa, người thuê cậu có phải họ Du không?”

“Người thuê tôi họ Tào, không phải họ Du.” Nói xong, trong mắt Mặc Lâm nhanh chóng hiện lên nụ cười, “40 cái bánh bao.”

Khốn kiếp! Ai bảo cậu ta là một tên ngốc chỉ biết bánh bao chứ, nói vớ vẩn!!!

Lâm Nhựt chấp nhận số phận quay điện thoại nội bộ của khách sạn: “Phiền cô làm giúp tôi 20 cái bánh bao nữa. Đùng rồi, vẫn là bánh bao đậu đỏ.”

“Đùng rồi, 40 cái.” Lâm Nhựt cúp điện thoại.

Mặc Lâm gật đầu vô cùng hài lòng, đứng ở một góc phòng, không nói gì nữa.

“Phu nhân biết người họ Tào gì đó không?” Lâm Nhựt lại hỏi An phu nhân bên cạnh.

“Việc này cháu biết càng ít càng tốt, cho tôi mượn điện thoại một chút.” An phu nhân nhú mày suy nghĩ một chút rồi mới bấm điện thoại.

Đầu dây bên kia vang lên mấy tiếng mới có người nghe.

“Đại thiếu, cô đây.”

“Cô út?! Không phải cô đi thành phố C rồi ă?” Giọng nói hơi kinh ngạc của An Bản truyền ra từ đầu dây bên kia.

“Ừ, cô đang ở thành phố C, hơn nữa còn gặp chút chuyện.”

“Đám người theo bảo vệ cô đâu ă?” Giọng An Bản lập tức nghiêm túc hẳn.

“Tách ra rồi! Trong đám vệ sỹ còn có người bị mua chuộc nên mới xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Cháu đừng lo, hiện giờ cô rất an toàn.” An phu nhân dùng một chút rồi nói tiếp: “Điện thoại của cô bị hỏng rồi. Cháu gọi điện cho chú Vương, bảo ông ta bắt một tay vệ sỹ có nốt ruồi to trên cổ, hẳn chính là nội gián.”

“Vâng, cháu gọi cho chú Vương ngay.” An Bản nói, “Cô út, bây giờ cô ở đâu? Cháu lập tức phái người tới đón cô.”

An phu nhân không trả lời An Bản ngay mà bịt micro rồi quay sang hỏi Lâm Nhựt đang dựa vào ghế, “Bao giờ cháu quay về thành phố B?”

“Buổi chụp hình bìa báo bị hủy bỏ rồi, chắc là xế chiều nay sẽ ngồi máy bay về ă.” Lâm Nhựt nói.

An phu nhân khẽ gật đầu, bỏ micro ra nói: “Xế chiều nay cô sẽ tự về, cháu phái vệ sỹ đến sân bay chờ là được. Còn nữa, đừng nói cho tiểu Tiệp biết chuyện này, thằng bé vừa đến thành phố S nhận chức, bận nhiều việc, đừng để nó phân tâm.”

“Vâng, cháu hiểu rồi, cháu sẽ nhanh chóng điều tra rõ ai là người động thủ.”

“Không cần điều tra nữa.” Ánh mắt An phu nhân lạnh như băng, “Vẫn là người đó.”

“Vô liêm sỉ! Du Nhất Minh còn không già nua hồ đồ đến mức đó, việc này chắc chắn có liên quan đến Du Ngạo. Cô út, cô cứ yên tâm, cháu sẽ khiến hẳn phải trả giá đắt.” Dám động vào người của An gia thì phải chuẩn bị sẵn tâm lý đón nhận lửa giận của toàn bộ An gia.

“Đương nhiên không thể tha cho họ được!” Nói rồi An phu nhân nhìn thoáng qua bả vai bị thương của Lâm Nhựt, nói: “Cô muốn phết một cánh tay của hẳn!”

An Bản kinh ngạc! Cô út luôn rất thận trọng, cao quý, dù giận dữ nhưng tuyệt đối sẽ không thất thố. Không ngờ lần này bà lại nói rõ là muốn phết đi một cánh tay của đối phương...

“Cô út, tay cô bị thương ă?”

“Cô không bị thương, cháu cứ làm theo ý cô là được rồi. Vậy đi, khi nào xác định chính xác giờ bay, cô sẽ báo lại cho cháu.” Nói xong, An phu nhân chờ đầu dây bên kia chào tạm biệt rồi mới cúp điện thoại.

Tâm trạng Lâm Nhựt rất tốt, cong khóe môi nói: “Phết một cánh tay của đối phương vì muốn báo thù cho cháu ă?”

“Đừng có tự đa tình!” Trước mặt Lâm Nhựt, An phu nhân rất khó giữ được vẻ đoan trang thường ngày của mình, “Tôi chỉ muốn cảnh cáo đối phương, dám động vào người của An gia, sẽ phải trả giá đắt thế nào.”

Lâm Nhược cười, An phu nhân đúng là khẩu xà tâm phật, hơn nữa, chỉ cần là người một nhà, bà sẽ vô cùng dung túng! Ngay cả chính cô là một người chưa được bà thừa nhận là bạn gái của An Tiệp mà còn được bà bênh vực hết mực nữa là.

Lâm Nhược chợt phát hiện, người phụ nữ mạnh mẽ từng oai phong trên chính trường của thủ đô, được mệnh danh là Thượng Quan Uyển Nhi thời hiện đại này, thực ra rất đáng yêu.

“Vâng vâng vâng, cứ coi như cháu tự đa tình đi, bác hoàn toàn không hề có ý định báo thù hộ cháu.”

An phu nhân á khẩu, con nhóc thối, sao lại đáng ghét thế không biết? Sao lại đáng ghét thế hả?!

Tạ Lâm đã đặt xong máy bay quay về thành phố B, Mặc Lâm thì ôm bốn mươi cái bánh bao đậu đỏ rời đi. An phu nhân cũng không báo lại cho đám chú Vương nữa, trực tiếp bay cùng Lâm Nhược về thành phố B.

May mà Lâm Nhược đã giao cho Tạ Lâm giữ toàn bộ giấy tờ tùy thân, nên trong cái túi xách bị ném đi kia cũng chỉ có mấy món đồ trang điểm, ví và di động thôi, nếu không, rơi mất giấy tờ tùy thân thì ngay cả máy bay cũng chẳng ngồi lên được nữa.

Quay về thành phố B, An phu nhân lập tức rời đi theo vệ sỹ. Vì Lâm Nhược về trước thời hạn, fancelub muốn đến đón máy bay cũng bị lỡ, nên cũng không gây ồn ào gì. Cô im lặng ra khỏi sân bay, bắt taxi quay về nhà trọ nghỉ ngơi.

An phu nhân ngồi trong xe, nhìn theo bóng Lâm Nhược lên taxi rời đi.

An Bản hỏi: “Đó là bạn gái tiểu Tiệp ạ? Thoạt nhìn cũng không tệ.”

An phu nhân không nói, thu mắt lại.

“Sao cô út không để cháu phái xe đưa họ về?” Ban đầu An Bản còn tưởng cô út không thích bạn gái Cửu đệ, nhưng hiện giờ nhìn mới thấy hình như cũng không hẳn như vậy.

“Với thân phận của cô ấy, căn bản không thể gả vào An gia chúng ta được, tất nhiên Du gia cũng nghĩ như thế. Nếu chúng ta phái xe đưa con bé về, sẽ khiến Du gia cảm thấy chúng ta rất coi trọng con bé, ngược lại còn khiến con bé gặp phiền phức không đáng có.” An phu nhân thở dài nói: “Tính cách của tiểu Tiệp, người làm mẹ như cô hiểu rõ nhất. Thằng bé ngang nhiên công bố quan hệ của nó và Lâm Nhược, chẳng qua cũng chỉ để chúng ta xem thôi. Một khi nó đã quyết định điều gì, thì ngay cả lão gia cũng không thay đổi được.”

Nói xong, An phu nhân lại cười: “Thằng nhóc thối, từ nhỏ đã không làm cho cô bớt lo được rồi. Nói chuyện yêu đương, cưới cô vợ về thôi cũng để người làm mẹ như cô phải đi xin lão gia nhượng bộ. Mấy năm nay Lâm gia không có phản ứng gì, không biết rốt cuộc có thể thuận lợi từ hôn được không đây.”

Cô út mà lại chủ động suy nghĩ xem làm thế nào để làm trái ý lão gia, từ hôn giúp Cửu đệ sao?! Ánh mắt An Bản đầy vẻ kinh ngạc, cũng vô cùng tò mò về Lâm Nhược! Rốt cuộc là tính cách như thế nào mà có thể chinh phục được cô út mạnh mẽ này chỉ trong vòng một ngày ngắn ngủi chứ?!

Lạc Thần Tái Sinh – Chương 57.2

An thần nổi giận!

An Tiệp đang ngồi trong công ty xử lý giấy tờ, mặt tiểu Át rất nghiêm trọng gõ cửa bước vào.

“An ca.”

An Tiệp không ngẩng đầu lên: “Video cho buổi họp báo đã chuẩn bị xong chưa?”

“Chuẩn bị xong rồi ạ, sáng mai sẽ gửi về họp báo.”

Nghe vậy, An Tiệp ngẩng đầu lên, trong tay vẫn cầm bút: “Còn chuyện gì khác à?”

Tiểu Át do dự không thôi, Đại Bình nói Lâm Nhược tiểu thư không có chuyện gì, không cần nói chuyện này với An ca, nhưng nếu trong lòng cậu ta có chuyện giấu diếm An ca, thì dù thế nào cũng không yên lòng được.

Tiểu Át cắn răng một cái, nói: “An ca, Đại Bình nói, khi bọn họ rời khỏi thảo nguyên Ma La, xe của Lâm đại ca bị người ta gài bom nổ tung, lúc ấy Lâm Nhược tiểu thư và Lâm đại ca đều ở trong xe. Nhưng mà...” Vừa thấy sắc mặt An Tiệp biến đổi, Tiểu Át vội nói, “Nhưng Lâm Nhược tiểu thư không sao, không bị thương tổn gì. Hơn nữa, hình như mục tiêu của vụ đặt bom đó cũng là Lâm đại ca.”

“Vi sao hôm qua không có ai nói chuyện này cho tôi biết?” Mặt An Tiệp không chút cảm xúc, áp suất không khí trong phòng đều trở nên rất thấp.

“Vi lúc Đại Bình bảo vệ Lâm Nhược tiểu thư bị thương, hôm nay mới tỉnh lại ạ.” Tiểu Át liếc sắc mặt An Tiệp một cái, không dám mở miệng nói tiếp tin tức vừa nhận được nữa.

Lâm Nhựt tiểu thư bình an vô sự mà về mặt An ca còn như muốn giết người thế kia, nếu biết Lâm Nhựt tiểu thư bị thương, có khi còn ăn sống nuốt tươi người ta nữa.

An Tiệp điều hòa cảm xúc của mình, nói: “Còn chuyện gì nữa?”

“Dạ...”

“Muốn ăn đòn phải không? Có tin gì nói mau!” An Tiệp nhủ mày.

“Dạ... Lâm Nhựt tiểu thư và phu nhân bị người ta truy đuổi bắt cóc ở thành phố C. Lâm Nhựt tiểu thư bảo vệ phu nhân chạy trốn suôn sẻ... nhưng mà... nhưng mà xương vai trái bị vỡ nát.” Tiểu Át cảm thấy áp suất không khí trong phòng làm việc càng lúc càng thấp, bất giác nói càng lúc càng nhỏ, quả thực cậu ta sắp ôm lấy cánh tay chạy trốn ra ngoài rồi.

Hu hu, An ca nổi giận rất khủng khiếp!!! Trước kia ít nhiều gì còn có Đại Bình chống chọi, cậu ta còn trốn được một chút, bây giờ thì đáng thương làm sao, chỉ còn một mình cậu ta đối mặt với khí áp siêu thấp của An ca thôi!!!

Tiểu Át thầm rên la trong lòng, Đại Bình, cậu mau quay về đi, mình tôi không chịu đựng nổi.

Đại Bình đang nằm bẹp trên giường bệnh bỗng hắt xì hơi hai cái khiến vết thương trên lưng bị kéo đau rút người.

Lâm Nhựt nói với y tá bên cạnh: “Phiền cô tăng nhiệt độ lên một chút.”

“Vâng.” Y tá đỏ mặt đáp rồi chạy điên cuồng đi chỉnh điều hòa. Chính xong còn không quên rút điện thoại di động ra đăng tin lên forum của Lạc thần.

Thiên sứ không phải người chim: A a a, mọi người đoán xem tôi gặp ai ở bệnh viện?! Lạc thần đó!!! Lạc thần đến bệnh viện của chúng tôi! Hơn nữa, Lạc thần còn rất lịch sự, rất lễ độ, rất thân thiện nữa!!! Nhìn gần mới thấy Lạc thần xinh đẹp vô cùng tận. Làn da cực kỳ đẹp, không nhìn thấy một cái lỗ chân lông nào cả. A a a!!! Không được rồi không được rồi, tôi bán loạn bán loạn bán loạn mất rồi!!!

Lạc thần đẹp nhất: Người chim, không đùa đấy chứ? Lạc thần thật sự xuất hiện ở bệnh viện của cô à?!

Tóc bay bay: Người chim, Lạc thần bị ốm à?! Hay quay phim bị thương?! Mau mau đăng địa chỉ bệnh viện của cậu đi, chúng ta phải tổ chức đi thăm tập thể!!!

Thiên sứ không phải người chim: Không phải! Bạn của Lạc thần bị thương, Lạc thần tới thăm người ta.

Thiên sứ không phải người chim: Phì phì, không nói được đâu! Bệnh viện chúng tôi đã ký hiệp ước giữ bí mật rồi, nhất là thấy người nổi tiếng nằm viện, thì tuyệt đối không được để lộ tin tức gì cả. Tôi đi làm việc đã.

Tim bay lên: Người chim, mau lăn ngược về đây, địa chỉ địa chỉ địa chỉ địa chỉ...

Lạc thần đẹp nhất: Người chim, ít nhất cũng chuyển lời hỏi thăm Lạc thần giúp chúng tôi nhé. Khốn kiếp!

Cô y tá trẻ cười vô cùng bí ối cắt di động đi, nhanh chóng đổi nụ cười lễ độ vô cùng chuyên nghiệp quay lại, nhẹ nhàng nói: “Lâm Nhựt tiểu thư, tăng nhiệt độ lên 23 độ được không ạ?”

“Được rồi, cảm ơn cô.”

“Không cần khách sáo ạ. Nếu còn cần gì, chị cứ ấn nút gọi người ở đầu giường.” Cô y tá trẻ đỏ bừng mặt, bổ sung thêm, “Gọi thẳng em cũng được ạ.”

Lâm Nhựt nhìn biển tên gài trên ngực cô y tá trẻ, mỉm cười nói: “Tiểu Linh, cảm ơn cô.”

Cô y tá trẻ ôm mặt sung sướng, vui phát điên mất thôi!!! Lạc thần mà cũng biết tên cô đấy! Thấy chưa thấy chưa!!! A uuuuuu!!!! Lần đầu tiên cô ta cảm thấy kiêu ngạo vì cái tên của mình như vậy.

Cô y tá trẻ bước ra khỏi phòng bệnh như bước trên mây, Lâm Nhựt ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh, nói: “Đại Bình, bây giờ cậu thấy thế nào?”

“Không sao rồi, chỉ là không được cử động nên hơi khó chịu chút.” Đại Bình nhăn nhó nói. Lúc trước khi họ đi làm nhiệm vụ cũng thường bị thương, nặng nhẹ đủ cả, đôi khi còn nguy hiểm đến tính mạng, cũng phải điều trị, nhưng chưa có lần nào giống bây giờ, ở trong phòng bệnh riêng, có y tá hầu hạ, bác sĩ thì luôn miệt mài dò không được cử động tránh để vết thương bị nứt ra, khiến cậu khó chịu như có rận bò khắp toàn thân vậy.

Tạ Lâm gọt vỏ táo đưa cho Đại Bình, cười nói: “Cố chịu đựng một chút, chờ hai ngày nữa vết thương đóng vảy thì có thể cử động nhẹ nhàng rồi.”

“Cảm ơn chị.” Đại Bình đón lấy quả táo, cắn vài miếng là xong.

Chờ cậu ta ăn xong, Lâm Nhựt mới nói: “Cậu đừng nói cho An Tiệp biết chuyện chúng ta gặp khi rời khỏi thảo nguyên Ma La. Anh ấy đã đủ bận rồi, không cần phải phân tâm thêm nữa.”

Đại Bình khẽ gật đầu, trong lòng thầm nghĩ, cậu ta chỉ nói cho Tiểu Át thôi mà, còn Tiểu Át có nói cho An ca không thì không phải chuyện mà cậu ta quản lý được.

“Vây cậu cố gắng dưỡng bệnh cho tốt, hai hôm nữa tôi quay lại thăm cậu.” Lâm Nhựt cũng đã hẹn thay băng ở bệnh viện, thấy đến giờ rồi nên cô đứng dậy chào tạm biệt.

“Lâm... Lâm Nhựt, vai trái của cô sao lại băng lên vậy?” Đại Bình hỏi ngay trước khi Lâm Nhựt ra cửa.

“À, đi quay chương trình không cẩn thận bị va một cái, không sao, cậu nghỉ ngơi đi, tôi về trước.” Lâm Nhựt cười giấu diếm.

Hai người ra đến cửa, Tạ Lâm mới lườm Lâm Nhựt một cái: “Xương vỡ vụn cả ra còn kêu bắt cần va nhẹ, em nghĩ em ngồi tên lửa hay sao mà va nhẹ một cái cũng bị vỡ xương được?”

Biết Tạ Lâm lo lắng vì chuyện lúc trước, Lâm Nhựt cười xòa: “Dù sao đó cũng là mẹ của An Tiệp, em không thể thấy chết không cứu được! Hơn nữa, nếu mẹ anh ấy bị bắt lại thật, đến lúc đó người bị uy hiếp sẽ là An Tiệp. Nói tới nói lui em cũng vẫn không thể thực sự làm nger, chỉ bằng như bây giờ, ngăn chặn trước mọi nguy cơ có phải hơn không. Chị thấy đúng không, A Lâm nữ vương?”

“Xem em kìa xem em kìa!” Tạ Lâm khẽ nhéo vào tay phải của Lâm Nhựt một cái, “Đúng là con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, vì nhà người ta mà không để ý đến cả an nguy của mình, xem ra uống công tôi quan tâm cô thôi! Con nhóc thói vô lương tâm!”

“A Lâm nữ vương, em biết sai rồi mà. Tối nay em mời, muốn ăn ở đâu tùy chị chọn, được không?”

“Chính em nói đấy nhé.” Tạ Lâm trừng mắt, “Đặt một bàn tất cả các món ở Long Viên đi! Để xem chị đây có ăn cho cô phá sản luôn không.”

Nếu không có tiền trả cùng lắm thì gọi điện cho Lâu Kiều tới cứu giá là được chứ gì. Lâm Nhựt mỉm cười gật đầu.

Thay băng xong, khi Lâm Nhựt đi ra cửa bệnh viện cùng Tạ Lâm, đèn đường đã được bật sáng.

Vai Lâm Nhựt bị thương, đương nhiên Tạ Lâm cũng không thể thật sự bắt cô vòng từ khu phố phía Tây sang khu phố phía Đông để ăn cơm ở Long Viên được.

Hai người tìm một quán lẩu gần đó, gọi một bát canh xương hầm, sau đó gọi thêm mấy món đồ ăn kèm nữa, vừa húp canh vừa xuýt xoa.

“Tiểu Nhựt, An gia cũng không phải gia đình bình thường, em có lo không?” Tạ Lâm vừa múc canh cho Lâm Nhựt vừa hỏi, “Cái hồ nước sâu thăm thẳm đó, em mà không cẩn thận một chút thôi là rơi vào đến không cả có cơ hội kêu cứu nữa.”

“Phi, đâu có nghiêm trọng như thế ả?” Lâm Nhựt uống hóp canh, cười đáp, “Tuy An gia không ở riêng, tất cả mọi người đều ở trong nhà lớn, nhưng nghe nói quan hệ vô cùng hòa thuận, ngay cả anh chị em họ cũng coi nhau như anh chị em ruột trong nhà. Một gia đình thân thiết, đoàn kết như vậy, em nghĩ tâm tư cũng không xấu đâu.”

“Đấy đều là lời đồn thôi cô ả! Bước vào nhà giàu như bước xuống biển sâu, đây là lời dạy bảo từ trăm nghìn năm trước rồi.” Tạ Lâm lườm cô một cái khinh thường, “Dù sao thì em cũng cẩn thận một chút, đừng để đến lúc gả qua đó rồi lại không có chỗ mà khóc.”

“Phụt.” Lâm Nhựt phun hết canh trong miệng ra, “Xin chị đấy, A Lâm nữ vương, bọn em mới đang ở giai đoạn đầu của yêu đương thôi mà, bàn chuyện hôn nhân gì gì đó có phải là hơi sớm không?”

“Hừ! Ai mà không nhận ra cô thật lòng chứ.” Tạ Lâm gấp nắm kim châm vào bát cho Lâm Nhựt, nói: “Nói thật là, chỉ nhìn cách An Tiệp tồn tại trong giới mấy năm gần đây thì đủ thấy con người cậu ấy rất tốt. Hơn nữa, chị cũng nhìn thấy được cậu ấy rất quan tâm đến em. Chỉ nói riêng điểm đó thôi, thì chị hoàn toàn tán thành việc em và cậu ấy qua lại với nhau.”

“Vâng.” Lâm Nhựt cười gật đầu.

Thấy bộ dạng không lo không vội đó của cô, Tạ Lâm chợt có cảm giác như mình đúng là Hoàng thượng chưa vội thái giám đã lo. Có lẽ cũng vì trước đây cô đã quen với việc quan tâm hết mọi chuyện của Lâm Nhựt rồi. Hiện giờ Lâm Nhựt luôn luôn có thể bình tĩnh thoải mái đối phó với bất kỳ tình huống nào, nhưng cô ấy vẫn chưa bỏ được thói quen quan tâm chăm sóc này.

“Nói thật là, từ sau khi chia tay Đồng Luân, tính cách của em thay đổi rất nhiều, tự dưng chị có cảm giác ‘nhà tôi có con gái trưởng thành’ trong một đêm vậy. Hiểu chuyện, cũng biết quan tâm người khác.” Nụ cười của Tạ Lâm xuất phát từ nội tâm, cô thật sự cảm thấy vui sướng vì chị em thân thiết của mình càng ngày càng tốt đẹp hơn.

“A Lâm, thực sự cảm ơn chị. Thật lòng đấy.” Lâm Nhựt bê cốc trà trên bàn lên mời Tạ Lâm, “Dù là quá khứ, hiện tại hay tương lai, em đều biết ơn chị.”

“Con nhóc thói, còn khách sáo với chị nữa.” Mũi Tạ Lâm hơi cay cay, cầm cốc trà lên cụng nhẹ vào cốc của Lâm Nhựt. Bây giờ chỉ mới là bước khởi điểm đầu tiên, tương lai, chắc chắn họ sẽ càng ngày càng tốt đẹp hơn. Một ngày nào đó, cô phải đứng cùng cô ấy trên sân khấu nhận giải thưởng Oscar, để cả thế giới này biết rằng, có một cô gái tên là Lâm Nhựt!

Hai người vừa ăn cơm vừa tán gẫu, ăn xong cũng đã hơn 10h.

Tạ Lâm lái xe đưa Lâm Nhựt về đến dưới cửa nhà trọ: “Hai ngày tới em nghỉ ngơi cho tốt, sáng 31 còn đi tham gia buổi casting công khai của đạo diễn Trần An, chị đã từ chối hết công việc của mấy ngày sau đó rồi, nếu không có gì bất trắc thì đến lúc đó chờ vết thương lành sẽ đi thẳng sang đoàn phim luôn.” Hiện giờ Tạ Lâm cực kỳ tin tưởng vào khả năng diễn xuất của Lâm Nhựt.

“Vâng.” Lâm Nhựt gật đầu, “Nếu bên công ty có chuyện gì thì chị cứ gọi báo em biết.”

“Trước khi cuộc họp có quyết định cuối cùng, chị nghĩ Vương tổng sẽ không gọi điện tìm em đâu.” Tạ Lâm cười, “Em lên đi, chị về đây.”

“Chị lái xe cẩn thận. Ngủ ngon.” Lâm Nhựt đứng tại chỗ vẫy tay, chờ Tạ Lâm lái xe đi khuất cô mới quay vào tiểu khu.

Bảo vệ khu nhà nhìn thấy Lâm Nhựt liền cười hi hi chào: “Lâm Nhựt tiểu thư về rồi à, vừa rồi có người tìm cô đấy.”

Lâm Nhựt cười: “Khuya thế này rồi còn ai tìm tôi à?” Vì tôn trọng cô nên Lâm gia cũng không thăm dò hành tung và tin tức của cô, chắc không phải họ, mà trước mặt An gia hẳn cũng sẽ không đến tìm cô.

Việc duy trì bảo mật ở tiểu khu này vô cùng tốt, trước giờ chưa từng xuất hiện tình trạng người hâm mộ tới vây lấy cửa, nhưng đêm hôm thế này, rốt cuộc là ai đến?

Lâm Nhựt nhìn bảo vệ, có điều rõ ràng người bảo vệ kia không định nói thêm gì nữa, chỉ là, trong nụ cười của anh ta lại thêm chút mờ ám.

Lâm Nhựt mang tâm trạng nghi hoặc rồi đi trong nụ cười mờ ám của bảo vệ.

Thé mở cửa cất trong chiếc túi bị mất hôm nay, Lâm Nhựt đánh bấm nút gọi xuống phòng bảo vệ: “Tòa số 6.”

Tút! Cửa điện tử tự động mở ra.

Lâm Nhựt bước vào thang máy, ấn tầng 13. May mà cô có thói quen cất một chiếc chìa khóa ở trên bậc cửa, nếu không thì bây giờ còn chẳng vào được cửa nhà nữa. Lúc này cô mới chợt nhớ ra, vừa rồi cũng quên không hỏi bảo vệ người đến tìm cô đã đi chưa, hay có để lại thông tin liên lạc gì không.

Hôm nay cô quá mệt mỏi, bả vai cứ giật giật lên đau nhức. Thôi, để mai hỏi lại cũng được.

Lâm Nhựt khẽ cười uể oải bước ra khỏi thang máy.

Ánh đèn vàng khiến dãy hành lang có vẻ rất ấm áp, cửa các nhà hàng xóm đều đóng chặt, thi thoảng còn nghe thấy văng vẳng tiếng TV truyền ra từ sau cửa nhà nào đó.

Nhà của Lâm Nhựt là cánh cửa ở chỗ rẽ cuối cùng trên hành lang. Cô chậm rãi bước tới, vừa đến chỗ rẽ, nhìn thấy người đàn ông tuần tú cúi đầu hơi nhú đôi mày kiểm duyệt dựa lưng vào tường kia, cô thoáng ngăn người sững sờ.

Nghe thấy tiếng động, An Tiệp chậm rãi ngẩng đầu lên.

Anh vẫn còn đang mặc đồ Tây công sở, nhưng lúc này, áo vest đã được cởi ra vắt ở khuỷu tay, trên người anh mặc một chiếc sơ mi màu xám có hoa văn chìm, kết hợp với cà vạt màu lam nhạt, vừa nhã nhặn vừa tuần tú.

An Tiệp rũ mi mắt xuống, dưới ánh đèn vàng ấm áp, hai tròng mắt của anh đen láy, sâu thẳm, khiến người ta không phán đoán được cảm xúc của anh.

Nhìn người đàn ông tuần tú vô song lẻ ra đang bận bù đầu ở thành phố S, hoặc hẳn là đang phải bình tĩnh đối phó với sự thăm dò của các phe phái đối lập chứ hoàn toàn không thể xuất hiện tại đây kia, Lâm Nhựt nhất thời không biết phải nói gì.

Lạc Thần Tái Sinh – Chương 57.3

Tiểu biệt thắng tân hôn.

An Tiệp chậm rãi đứng thẳng người dậy, hai người im lặng nhìn nhau khoảng 10 giây, anh mới nhấc chân đi về phía Lâm Nhựt.

Ban đầu bước chân còn thông thả, càng về sau sải bước càng dài hơn, nhanh hơn.

An Tiệp tới gần, đưa một tay ra ôm Lâm Nhựt, ấn vào trong lồng ngực mình.

Anh ôm cô rất chặt, nhưng lại tinh tế tránh đi vết thương trên vai trái của Lâm Nhựt ra.

Lâm Nhựt dựa vào ngực anh, cả khuôn mặt đều bị áp vào trong lồng ngực An Tiệp, thậm chí còn có thể cảm nhận được cơ ngực của anh phập phồng dưới lớp áo sơ mi.

Mùi hương nước hoa nam Burberry London nhàn nhạt mang theo chút mùi gỗ hương Đông, vừa thần bí lại vừa chín chắn, vững vàng.

Lâm Nhưộc hít sâu một hơi, còn có thể ngửi được mùi hương tự nhiên từ cơ thể của An Tiệp lẫn trong mùi gỗ xanh thoang thoảng. Hai mùi hương hoàn toàn hòa lẫn vào nhau khiến toàn thân anh tỏa ra một vẻ cấm dục đầy tao nhã, vừa bí ẩn vừa gợi cảm, hơn nữa còn khiến cô vô cùng yên lòng.

Lâm Nhưộc thừa nhận, thật ra cô cũng nhớ người đàn ông này, dù hai người chỉ mới chia xa có vài chục giờ mà thôi.

Cô cọ cọ hai má vào ngực An Tiệp y như con mèo con, nhỏ giọng nói: “Sao anh lại về vậy?”

“Nếu anh không về, có phải em định sẽ không nói gì cho anh biết không?” An Tiệp buông Lâm Nhưộc ra, nheo hai mắt lại đầy vẻ nguy hiểm.

Lâm Nhưộc sờ sờ mũi theo thói quen, vì cô nghĩ anh đang rất bận mà, hơn nữa chính cô cũng đủ năng lực để xử lý mấy việc này, sao anh không cảm kích mà ngược lại còn nổi giận thế này. A Lâm nói chẳng sai tí nào, lòng đàn ông như kim dưới đáy biển, căn bản không đoán được cũng chẳng sờ tới nổi.

An Tiệp cảm ngón tay đang sờ mũi của Lâm Nhưộc, rũ mắt xuống nhìn sâu vào mắt cô.

Lâm Nhưộc ngẩng đầu nhìn lại, không khỏi cảm thán, người đàn ông này quá đẹp trai! Nhìn từ khoảng cách gần như thế này mà vẫn đẹp hoàn mỹ không chút tý vết nào.

Anh trầm giọng thờ dài, ngón tay hơi nâng cái cằm nhỏ xinh của Lâm Nhưộc lên, đồng thời khom người cúi đầu hôn xuống.

Hơi thở quen thuộc lan ra từ đôi môi gắn kết với nhau, len vào trong cổ họng rồi đi thẳng vào trái tim.

Trái tim vẫn treo cao suốt chặng đường lúc này mới dần quay về chỗ cũ. Đầu lưỡi linh hoạt của An Tiệp thăm dò từng chút từng chút một trong miệng Lâm Nhưộc, cho đến khi xác nhận chắc chắn cô đang ở trong lòng mình, và chính mình thật sự đang hôn cô, thần kinh và sống lưng vẫn căng cứng giờ rồi cuộc cũng hoàn toàn thả lỏng.

Dù ở thời điểm vô cùng lo lắng, thậm chí còn hơi tức giận như bây giờ, nụ hôn của An Tiệp vẫn dịu dàng như cũ. Anh rất tâm lý, chú ý đến cảm giác của Lâm Nhưộc, tình cảm nồng nhiệt, sâu đậm dường như muốn nhấn chìm Lâm Nhưộc trong nụ hôn này.

Hai người dùng nụ hôn để truyền đạt sự nhưng nhớ đến đối phương, Lâm Nhưộc nhón chân, một tay bấu lấy cánh tay An Tiệp, cảm giác sắp không thở nổi.

Khó khăn lắm mới dứt ra được một chút, Lâm Nhưộc trầm giọng thờ dốc rồi nói nhỏ: “Vào nhà đi.”

An Tiệp buông cô ra, hơi thở cũng hơi nặng nề: “Chìa khóa đâu?”

“Trên bậc cửa.”

An Tiệp cao khoảng 1m85, không cần phải nhón chân cũng có thể lấy được chìa khóa cửa phòng.

Vừa vào nhà đóng cửa, hai người lại triển miên quấn lấy nhau.

Nụ hôn lần này càng cuồng nhiệt hơn, mang theo hơi thở dục vọng nồng đậm.

An Tiệp nhiệt tình, mà Lâm Nhưộc cũng không hề giấu diếm sự nhớ nhung của mình dành cho anh.

Cô ngẩng đầu, cũng nhiệt tình đáp lại An Tiệp như thế, đồng thời còn chủ động đưa tay giúp An Tiệp cởi cà vạt và cúc áo sơ mi ra.

Đây là lần đầu tiên An Tiệp nhận được sự đãi ngộ và chủ động như vậy từ Lâm Nhưộc, hai mắt sáng rực, cả cơ thể cũng nóng dần lên.

Hai người đều đã động tình nhưng An Tiệp vẫn dịu dàng né tránh vết thương của Lâm Nhưộc ra. Quần áo cô mặc không tiện cởi, anh liền thẳng tay xé rách ra giúp cô.

Lâm Nhưộc nằm trên thảm, ngắm nhìn An Tiệp vô cùng gợi cảm và hoang dã hiện giờ, khẽ cười hỏi: “An thiên vương, anh có biết hiện giờ anh quyến rũ đến mức nào không?”

Trong mắt An Tiệp cũng tràn ngập ý cười, cúi đầu khẽ cắn một cái vào cổ Lâm Nhưộc: “Vậy có quyến rũ được em không?”

“Đương nhiên.” Lâm Nhưộc thẳng thắn thừa nhận, “Chẳng lẽ anh không nhìn ra sao? Em không thể chờ được nữa muốn nuốt anh vào bụng ngay lập tức!” Còn chưa dứt lời, Lâm Nhưộc đã lật người thay đổi vị trí trên dưới của hai người.

An Tiệp nằm trên thảm, cười dịu dàng đỡ lấy eo Lâm Nhưộc, nháy mắt một cái cực kỳ yêu nghiệt: “Xin ngài thương tiếc!”

Chết mất thôi!!! Cái tên yêu nghiệt đen tối này, anh không biết anh như vậy hấp dẫn đến mức nào à!!!!

Lâm Nhưộc hạ thấp người đè lên ngực An Tiệp, cắn một cái vào hầu kết của anh.

“Anh đến vội quá, không chuẩn bị bao.” An Tiệp nói.

Lâm Nhược ngẩng đầu, nhìn anh cực kỳ ngây thơ vô tội: “Cái túi lớn anh đưa cho em cũng bị A Lâm nữ vương tạm thời bảo quản rồi...”

“Hôm nay có phải kỳ an toàn của em không?” An Tiệp thầm tính toán chu kỳ của Lâm Nhược, thời gian này hẳn là đang kỳ an toàn đúng không?!

Lúc này hai người đã như tên lắp trên cung, nếu dừng lại giữa đường thì sẽ khó chịu chết mất.

Lâm Nhược cúi xuống hôn vào khoe môi An Tiệp: “Dù sao anh cũng nhớ rõ hơn em, anh nói đúng thì chắc không sai đâu.”

An Tiệp biến bị động thành chủ động, hơi nghiêng đầu để nụ hôn càng sâu hơn.

Tiểu biệt thăng tân hôn có lẽ chính là tình trạng hiện giờ của hai người họ.

Hai người làm từ thăm đến salon, cuối cùng vào bồn tắm rộng lớn trong phòng tắm còn làm tiếp một lần nữa, lửa dục vọng mới dần lắng xuống.

Toàn thân Lâm Nhược đều mệt mỏi rã rời, cảm giác như chân tay không phải của mình nữa, mềm nhũn người không dùng được chút sức lực nào, chỉ dựa vào An Tiệp để anh tắm rửa giúp cô.

Sau khi hai người tắm rửa xong, An Tiệp bế Lâm Nhược ra khỏi phòng tắm.

Phòng khách vừa trải qua trận chiến kịch liệt, khắp nơi đều rơi rớt giấy vệ sinh trắng vo tròn lại, thật sự là thăm đến không nỡ nhìn lâu. An Tiệp bế thẳng cô vào phòng ngủ, vén chăn điều hòa rồi đặt cô lên giường.

Lâm Nhược dựa vào đầu giường, uể oải hơi khép mắt mỉm cười nhìn An Tiệp.

An Tiệp cũng cõi dếp, ngồi dựa vào cạnh Lâm Nhược ở trên giường, vòng tay ôm vai cô để cô hơi dựa vào người mình.

“Tiểu Nhược, em còn chưa trả lời câu hỏi vừa rồi của anh. Có phải nếu anh không đến, thì em cũng sẽ không nói gì cho anh biết không?” An Tiệp cúi đầu nhìn Lâm Nhược như con mèo Ba Tư trong lòng mình, trầm giọng hỏi.

Sống lưng đang thoải mái buông lỏng của Lâm Nhược chợt căng cứng lại, cô biết vì chuyện này mà An Tiệp có vẻ hơi tức giận, nhưng phải giải thích thế nào mới xoa dịu được cơn giận của anh đây?!

Chep chép, dùng sắc dụ mà cũng không đánh lạc hướng sự chú ý của anh được!!! Đôi khi đàn ông lý trí quá rõ ràng gì gì đó cũng chẳng đáng yêu chút nào.

Lâm Nhược nhanh chóng đảo mắt một vòng nghĩ kỹ kế.

An Tiệp khẽ nheo vào vai cô một cái nói: “Dù có lấy lý do hoàn mỹ cỡ nào thì trong tình huống này cũng chỉ là bao biện thôi. Đối với việc này, anh có một quyết định không tồi.”

Không phải đề nghị, mà là ra quyết định luôn sao?! Lâm Nhược cảnh giác ngẩng đầu lên: “Quyết định gì?”

“Lập gia quy!”

“Lập... lập gia quy á?” Lâm Nhược lập tức như con mèo gặp ma, toàn thân cong lên, ngồi thẳng người đẩy bật xa ra khỏi vòng tay của An Tiệp.

“Au!” Động tác quá mạnh lại động tới vết thương trên vai trái, đau quá!

Lâm Nhược nhìn chăm chăm An Tiệp đầy phòng bị, hỏi dò: “Anh muốn lập gia quy gì?”

Nhìn thấy toàn thân Lâm Nhược đều đầy tín hiệu cảnh báo, An Tiệp bỗng trầm mặc không nói.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau chừng vài giây.

Lâm Nhược nhìn anh, chớp chớp mắt hai cái.

An Tiệp quay đầu đi, vén chăn điều hòa lên xuống giường, đi dếp lê rồi bước thẳng ra khỏi phòng ngủ không nói lời nào.

Nhìn theo bóng anh, Lâm Nhược tiếp tục chớp mắt, tình hình này là sao?

Lâm Nhược ngồi trên giường, còn đang suy nghĩ xem rốt cuộc An Tiệp muốn cài cọ kiêu gì, thì tiếng đàn piano trầm thấp vang lên từ căn phòng để đàn được cài tạo lại từ phòng cho khách ở bên cạnh phòng ngủ.

Tiếng đàn trầm thấp đó như truyền đến một cảm giác đầy bất lực khiến Lâm Nhược thoáng giật mình ngẩn người.

Từ tiếng đàn đó, dường như Lâm Nhược nhìn thấy dáng vẻ đau buồn của An Tiệp trong những đêm dài ngồi bên cửa sổ ngắm vầng trăng nón trên không trung, cô đơn tưởng nhớ người nào đó vĩnh viễn cũng không giữ lại được.

Tuy bản thân Lâm Nhược chưa bao giờ từng trải nghiệm sự bi thương cô độc và tuyệt vọng đến cùng cực như vậy, nhưng giờ phút này, cô lại cảm thấy vô cùng khổ sở.

An Tiệp là người đàn ông ưu tú kiêu ngạo cao quý đến mức nào, nhưng lại chỉ vì cô mà bỏ qua tất cả thân phận địa vị, chỉ dịu dàng đặt cô trong tim, chăm sóc, quan tâm, thậm chí cũng từng vì sự tùy hứng thích tự do của cô, mà chấp nhận đứng từ xa theo đuổi, bảo vệ.

Một khúc “The day I lost my love” làm cho Lâm Nhược trong khoảnh khắc như nhìn thấy một An Tiệp trước đây cô chưa từng thấy, rồi lại khiến cho cô vô cùng cảm động.

Thì ra, anh đã từng vì cái chết của cô mà tuyệt vọng bi thương như thế sao?

Trái tim Lâm Nhược run lên, bước chân trần xuống giường, chậm rãi đi đến cửa phòng để đàn ở bên cạnh.

Ánh đèn của thành phố len qua cửa sổ đang hé mở vào phòng, hắt bóng mờ mờ lên trên mặt sàn gỗ, bức rèm lụa màu xanh nhạt khẽ bay bay theo gió đêm, phát qua một góc đàn piano rồi lưu luyến không rời từ từ rơi xuống.

An Tiệp rũ mi mắt xuống, ngón tay trắng nõn thon dài nhẹ nhàng di chuyển trên phím đàn đen trắng, tỏa ra sự cô quạnh trông vắng tĩnh mịch.

Một người không hay cười, khi cười lên đều có cảm giác rạn rờ như mặt trời ló ra sau đám mây. Mà một người luôn mạnh mẽ như vĩnh viễn cũng không hề có nhược điểm, không thất bại trước bất cứ kẻ nào, bất cứ chuyện gì, đột nhiên bộc lộ ra một mặt cô đơn tro trọi trước mặt cô, hoàn toàn chạm được vào thần kinh của cô, đánh thẳng một cú thật mạnh vào trái tim cô.

Lâm Nhược nhẹ nhàng đi tới, cúi người gác vào lưng An Tiệp, vòng một tay ôm lấy eo anh, im lặng không nói.

Cơ thể An Tiệp khẽ run lên một cái, rồi tiếp tục đánh xong bản nhạc này.

Trong phòng để đàn không bật đèn, chỉ có ánh đèn đường leo lét len vào, nghiêng nghiêng chiếu xuống cơ thể hai người, tiếng đàn piano dường như vẫn còn quanh quẩn bên tai, vắng vắng chưa dứt.

“Tiểu Nhược.” Giọng nói trầm thấp của An Tiệp vang lên, “Anh không muốn có một ngày lại đột ngột mất đi tin tức của em, cũng không muốn có một ngày nào như lúc đó, em nằm trong nguy hiểm mà anh lại không hề biết chuyện gì... Anh càng sợ khi em gặp nguy hiểm mà anh lại không kịp tới cứu...” Chưa bao giờ có được thì có lẽ anh còn quen với sự cô quạnh, nhưng một khi có rồi lại mất đi, anh sợ lại phải trải qua vô số đêm dài bùng tình từ những cơn ác mộng, sợ sự hoảng hốt và tuyệt vọng khi đưa tay lên với vào không trung nhưng lại không nắm giữ được gì cả!

An Tiệp cầm lấy bàn tay Lâm Nhược: “Nếu lại để mất em, anh không biết mình sẽ biến thành thế nào nữa.” Không biết, vì chính anh cũng không dám nghĩ tới! Nếu lại để mất cô... chỉ e cả thế giới này cũng chỉ còn lại một màu đen thối.

Lâm Nhược lật tay lại, đan mười ngón tay vào tay An Tiệp, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn vào vành tai anh: “Sẽ không có ngày đó. Dù là vì anh, em cũng sẽ phải sống thật bình an, hạnh phúc.” Đây là lần đầu tiên Lâm Nhược nói mấy câu tình cảm, thẳng thắn hứa hẹn trước mặt An Tiệp.

Trong mắt An Tiệp thoáng có nụ cười lướt qua, rồi lại khôi phục trạng thái im lặng vừa rồi.

Lâm Nhược thấp giọng thờ dãi thỏa hiệp: “Anh muốn lập gia quy gì? Nói đi.”

“Nói miệng không nhớ được. Em đi lấy giấy bút đến đây, chúng ta thương lượng xong điều nào thì ghi vào điều đó.”

Nếu đã thỏa hiệp rồi, thì ngại gì mà không lùi thêm bước nữa. Có điều, sao cô cứ loáng thoáng có cảm giác bị gài bẫy nhỉ? Áo giáp sao?!

Lâm Nhược đứng dậy đi ra khỏi phòng để đàn tìm giấy bút.

Thấy cô ra khỏi phòng để đàn, An Tiệp mới bình tĩnh rút điện thoại ra, mở một bài đăng tên là , dùng account phụ để trả lời bình luận bên dưới.

“Chiều thứ 16, chơi bài nhạc buồn, dùng sự bi thương làm đối phương cảm động, hiệu quả không tồi.”

Bình luận thành công, An Tiệp cong khóe môi, thoát khỏi trang web, bình tĩnh cất điện thoại vào lại trong túi áo choàng tắm, cũng đứng dậy ra khỏi phòng để đàn.

Lâm Nhược lục tung trong phòng ngủ một lúc lâu mới tìm được một tập giấy nhớ và một chiếc bút ký tên, chậm rãi quay trở lại phòng khách.

“Không có giấy trắng to, dùng giấy nhớ nhỏ này nhé.”

An Tiệp nhận lấy tập giấy nhớ, lật lật lên xem, có hai trang là Lâm Nhược trước kia viết như để phát tiết cảm xúc, An Tiệp lập tức xé bỏ hai tờ đó không chút do dự, “Dùng cái này cũng được.” Dứt lời, anh cầm bút ký tên lên, múa bút viết xuống giấy hai chữ to rõ ràng.

Nét bút lưu loát, mạnh mẽ sống động như muốn xé giấy lao ra!

Lâm Nhựt nhìn mà run rẩy khóe môi, người đàn ông có thể viết ra nét chữ như lưỡi dao kia thực sự sẽ có một mặt bất lực cô đơn sao?! Vì cái lòng gì mà càng lúc cô càng cảm thấy như mình vừa tự chui đầu xuống hố thế nhỉ?

An Tiệp cầm bút nhìn Lâm Nhựt: “Điều đầu tiên là hai bên phải duy trì sự thẳng thắn, thật thà, không được giấu diếm đối phương bất cứ điều gì nhé?”

Cảm giác bị gài bẫy sờ sờ trước mặt khiến Lâm Nhựt không dám nhìn thẳng. Cô nhìn An Tiệp chăm chăm hỏi: “Vì sao vừa rồi anh phải đàn bà?”

“Đột nhiên muốn đàn thôi mà.” Về mặt An Tiệp rất thân thiện vô tội.

“Vậy những lời anh vừa nói thì sao?”

“Là thô lỗ thật lòng! Tiểu Nhựt không cảm thấy trong bầu không khí như vậy, rất thích hợp để thô lỗ sao?”

Thích hợp thô lỗ cái em gái nhà anh ấy! Tên khốn kiếp đen tối này!!! Cả cô mà cũng dám gài bẫy nữa!!!

Lâm Nhựt trừng mắt rồi lập tức mỉm cười gật đầu, lười biếng dựa vào ghế salon, nói: “Không tồi.”

“Ừm, vậy điều thứ nhất quyết định như vậy nhé.” An Tiệp vừa nói vừa viết gia quy điều thứ nhất xuống, “Vậy điều thứ hai...”

Lâm Nhựt nói: “Điều thứ hai của gia quy thì để em quyết định!”

Nghe cô nói vậy, An Tiệp dừng bút, ngẩng đầu lên lại thấy Lâm Nhựt ngồi đối diện đang cười tủm tỉm nhìn anh. Anh lặng lẽ thờ dài, cô nàng này rất gian xảo, hơn nữa, không bao giờ chịu thiệt một chút nào hết, nếu không để cô chiếm lợi thế ngược lại thì không biết còn so đo đến bao giờ. Tính tình hẹp hòi như vậy thật đúng là khiến anh vừa yêu vừa hận.

An Tiệp đặt bút xuống, gật đầu: “Ồ nhà hân là nên để bà xã có đặc quyền. Điều thứ hai của gia quy là gì, tùy bà xã quyết định.”

“Rất đàn ông.” Lâm Nhựt cười tủm tỉm giơ ngón tay cái với An Tiệp, nói: “Thật ra em nghĩ điều thứ hai gia quy cũng rất đơn giản.”

Càng nói đơn giản thì lại càng không đơn giản! Nhìn An Tiệp có vẻ đồng ý rất thoải mái nhưng thật ra trong lòng đã thầm đề cao cảnh giác rồi.

“Điều gia quy thứ hai em quyết định là, tất cả phải xuất phát từ sự tình nguyện của hai bên.”

Câu này đúng là rất đơn giản, nhưng lại hoàn toàn phủ định lại điều thứ nhất trong gia quy, cùng với việc sau điều này sẽ không thể thiết lập được một điều nào khác trong gia quy nữa!!! Cô gái gian xảo này!!!

“An thiên vương, đừng thất thần nữa, mau viết ra giấy đi.”

Lâm Nhựt đắc ý hí hóp mắt thành một đường chỉ, An Tiệp thậm chí còn có thể nhìn thấy cái đuôi cáo giấu sau lưng cô đang dựng lên lắc qua lắc lại nữa.

An Tiệp không cầm bút mà đứng dậy đi vòng qua bàn nước, ngồi xuống bên cạnh Lâm Nhựt. Lâm Nhựt lập tức cảnh giác đề phòng anh: “An thiên vương, chính anh nói muốn lập gia quy, quân tử động khẩu không động thủ, em đang là người bệnh đấy nhé.”

“Tiểu Nhựt đặt ra điều thứ hai gia quy như vậy thì việc lập gia quy này của chúng ta còn có ích gì nữa?” Khóe môi An Tiệp chậm rãi cong lên lộ ra nụ cười khó hiểu.

Lâm Nhựt bĩu môi nói nhỏ: “Ai bảo anh gài bẫy em trước.”

“Nếu anh không làm thế, em sẽ đồng ý lập gia quy với anh sao?” An Tiệp vòng tay ôm lấy vai Lâm Nhựt, cười hỏi.

Lâm Nhựt cứ cảm thấy nụ cười tươi này của anh rất có mùi âm mưu thâm hiểm. A a, sao cô lại quên mất người đàn ông này thực ra là một con cáo vô cùng đen tối nham hiểm chứ?!

Có điều, nếu An Tiệp không chơi bản nhạc bi thương kia, thì có lẽ cô thật sự sẽ không chịu thỏa hiệp, nhường bước, đồng ý lập cái gia quy quỷ quái gì đó.

Lâm Nhựt tự biết mình đuối lý trước, nên cũng hơi nhụt chí, “Nhưng mà anh quy định không thể giấu diếm gì đối phương thì cũng không thỏa đáng! Chẳng lẽ một ngày em đi WC mấy lần cũng phải báo cáo với anh à?” Lâm Nhựt biết rõ điều thứ nhất trong gia quy mà An Tiệp định ra là có ý gì, hiện giờ cô nói vậy chỉ là cái cùn mà thôi.

An Tiệp thờ dài: “Vậy sửa lại điều thứ nhất, có khó khăn hay nguy hiểm gì phải thẳng thắn nói với đối phương.”

Nghĩ đến mấy lời vừa rồi của An Tiệp, Lâm Nhựt trề khóe môi, gật đầu đồng ý: “Được.”

“Vậy trước hết chúng ta thực thi điều thứ nhất gia quy trước, sau đó sẽ thương lượng điều thứ 2, thứ 3 sau.”

Lâm Nhựt còn chưa kịp có phản ứng gì, cánh tay An Tiệp đã mạnh mẽ kéo người Lâm Nhựt nằm úp sấp trên đùi mình, vì vậy, hiện giờ Lâm Nhựt

hoàn toàn giống một con lợn con đang cong mông lên hằm hừ vậy.

“An Tiệp, anh định làm cái quái gì thế?”

Lâm Nhược vừa hoảng hốt kêu thì An Tiệp đã giơ tay lên, đánh ‘bốp’ một cái vào cái mông nhỏ của cô: “Đây là hình phạt cho việc vi phạm gia quy điều thứ nhất. Vi phạm lần đầu, phạt năm cát tát, vi phạm lần thứ hai số lượng tăng gấp đôi, cứ thế mà tính.”

An Tiệp xuống tay cũng cân nhắc độ mạnh yếu, hoàn toàn không thực sự làm Lâm Nhược đau đớn gì, nếu không chính anh sẽ đau lòng trước. Có điều, ngay cả chuyện bị thương mà Lâm Nhược cũng giấu anh, phải trừng phạt cô một chút thì cô mới nhớ lâu được.

Đánh xong năm cái, Lâm Nhược không thấy mông đau đớn gì mấy, nhưng tê tê, hơn nữa, cô còn cảm thấy vô cùng ảm ức tủi thân.

Lâm Nhược quay mặt sang, bĩu môi nhìn An Tiệp, đôi mắt hoa đào đen lay láy ngập nước. Lâm Nhược cô hai kiếp đều tùy hứng kiêu ngạo, đã bao giờ bị người ta đánh vào mông đâu chứ. Chỉ có duy nhất An Tiệp thôi!!! Hơn nữa, cô giấu diếm không nói cũng vì lúc đó không muốn để anh lo lắng mà! Người ta có ý tốt mà lại thành lỗi lầm, càng nghĩ cô càng thấy ảm ức, ngồi thẳng dậy quay mặt đi, hừ khê hai tiếng không thêm để ý đến anh nữa.

An Tiệp thờ dài, vòng tay qua eo Lâm Nhược, gác cằm lên hõm vai cô, trầm giọng nói: “Tiểu Nhược, anh chỉ hy vọng em có thể coi anh là chỗ dựa của mình, em hiểu không?”

Tất nhiên là Lâm Nhược hiểu, nhưng cô không phải dạng phụ nữ chỉ mong sống ý lại vào đàn ông. Cô có thể coi An Tiệp là chỗ dựa của mình, đồng thời cô cũng hy vọng mình có thể trở thành chỗ dựa của An Tiệp.

Lâm Nhược lảng sang chuyện khác: “Anh quay về thành phố B đã gặp phu nhân chưa?”

“Anh về An trạch trước rồi mới sang chỗ em.” Nói xong, trong mắt An Tiệp hiện lên nụ cười, “Hình như em chưa nghiêm túc tự giới thiệu với mẹ anh đúng không? Có điều, bà vẫn rất thích em” Dứt lời, ánh mắt An Tiệp dầy vẻ kiêu ngạo.

Mẹ anh là người phụ nữ ngạo mạn, xoi mói như thế nào, bản thân An Tiệp hiểu rất rõ, nhưng Lâm Nhược không nói thẳng thân phận ra mà vẫn chiếm được cảm tình của mẹ anh, điều này chứng tỏ rằng sự ưu tú của chính bản thân Lâm Nhược cũng đủ để khiến mẹ anh đồng ý rồi, những điều kiện khác có thêm vào cũng chỉ là dệt hoa trên gấm mà thôi.

Nhớ đến mấy hành động của An phu nhân, Lâm Nhược không kìm được liền bật cười: “Đó là Thượng Quan Uyển Nhi đã từng làm mưa làm gió trên chính trường của thủ đô sao? Sao em cứ thấy hơi ngây thơ nhỉ?”

“Ngây thơ?” An Tiệp không hiểu. Trong ấn tượng của anh, mẹ anh luôn giữ phong thái tao nhã, khéo léo, độ lượng, thận trọng, cao quý, hay trí tuệ, nên nã, chứ hoàn toàn không có liên quan gì tới hai từ ‘ngây thơ’.

Lâm Nhược cười giải thích: “Rõ ràng bác ấy không quen hay thậm chí là rất ghét ăn đồ Tây, kết quả là chỉ vì em nói thích ăn đồ Trung quốc mà bác chọn ngay địa điểm ăn cơm ở quán đồ Tây. Cuối cùng chính bác lại là người bị đối...”

Cô chậm rãi kể chuyện của mình với An phu nhân, An Tiệp lắng lắng ngồi nghe, không xen vào, Thời gian cứ nhẹ nhàng trôi qua, ảm áp mà hài hòa.

“Rồi sau đó nữa, rõ ràng ngoài miệng luôn nhấn mạnh là không thích em đến mức nào, thế mà bác sĩ vừa làm đau tay em một chút, A Lâm chỉ nói đùa quát em một câu mà bác cũng tỏ ra cực kỳ không vui còn đứng ra bênh em nữa! Thực sự đáng yêu không chịu được!” giọng nói của Lâm Nhược rất nhẹ, tốc độ cũng rất chậm.

Thật ra, nguyên nhân cuối cùng An phu nhân sẽ thích Lâm Nhược, hơn nữa còn gián tiếp thỏa hiệp chỉ đơn giản là vì bà rất yêu thương An Tiệp, nên cũng muốn thử yêu thích người con gái mà An Tiệp yêu thôi. Có điều, rất may là tính cách của Lâm Nhược lại hợp với tính cách của An phu nhân, nên tự nhiên bà cũng cảm thấy thuận mắt hơn một chút.

Lâm Nhược nói một lúc lâu cũng không thấy An Tiệp có phản ứng gì, cô quay đầu nhìn mới thấy An Tiệp đã thờ đều đều ngủ say từ bao giờ rồi.

Lúc này Lâm Nhược mới phát hiện ra quãng mắt An Tiệp thoáng hiện lên vẻ mệt mỏi.

Chắc khi biết cô bị thương, người đàn ông này đã rất lo lắng đứng không, nên mới bỏ hết chuyện ở thành phố S, vội vội vàng vàng bay ngược về đây, chỉ vì muốn xác nhận cô có thực sự khỏe mạnh hay không.

Lâm Nhược cong khóe môi, cẩn thận dịch chuyển người một chút để An Tiệp dựa vào ngủ thoải mái hơn.

Người đàn ông tuần tú vô song lại ưu tú, kiêu ngạo này lại trở thành tài sản riêng của cô! Trong mắt Lâm Nhược tràn ngập ý cười, nắm lấy bàn tay to ảm áp của An Tiệp, cũng nhắm hai mắt lại.

Một người bay cả đêm từ thành phố S tới, một người thì bay từ thành C về sau một cuộc truy đuổi nguy hiểm, cả ngày nay họ đều trải qua những chuyện không thoải mái, nên tự nhiên đều cảm thấy mệt.

Dưới ánh đèn vàng ảm áp, hai người cứ dựa sát vào nhau như vậy, ngồi dựa vào salon ngủ say sưa.

Giấc ngủ này của An Tiệp vô cùng yên bình, cho đến khi di động trong áo choàng tẩm rung lên anh mới dần tỉnh dậy.

Màn hình hiện tên Tiểu Át, mà thời gian hiển thị trên điện thoại mới là 5h30 sáng.

An Tiệp cẩn thận nhấc tay ra, không muốn đánh thức Lâm Nhược, nhưng cuối cùng Lâm Nhược vẫn tỉnh.

“Anh xin lỗi, đánh thức em.” An Tiệp cúi đầu đặt một nụ hôn chào buổi sáng lên trán Lâm Nhược.

“Không sao.” Lâm Nhược cười lắc đầu, “Anh phải bay chuyến sớm quay về thành phố S à?”

“Ừ, sáng nay anh phải chủ trì một hội nghị rất quan trọng.” Nói xong, An Tiệp ấn nút nhận cuộc gọi, “Tiểu Át, cậu đứng dưới lầu chờ tôi một lát.”

“An ca, anh còn 10 phút để rửa mặt, cũng có thể thoải mái từ từ tạm biệt Lâm Nhược tiểu thư, không cần phải vội đâu ạ.” Giọng nói của Tiểu Át vang lên ở đầu dây bên kia.

An Tiệp cúp máy nhìn Lâm Nhược đang mơ màng buồn ngủ một cái. Cô quấy rầy như thế kia, chỉ có 10 phút làm sao mà đủ để chào tạm biệt được chứ.

Thời gian trôi quá nhanh, An thiên vương quyết định đi rửa mặt thay quần áo chỉnh tề, tránh để lửa lại bùng lên, đến lúc đó, không có cách nào giải quyết, người chịu khổ vẫn chỉ là mình thôi.

Ở nhà Lâm Nhược không có quần áo cho An Tiệp thay, anh đành phải rửa mặt rồi mặc lại bộ quần áo hôm qua.

Lâm Nhược ôm hai tay vào cốc nước ấm, đứng dựa vào khung cửa gỗ đen, uể oải nhìn An Tiệp thay quần áo, thất cả vạt, chài đầu rồi đi giày.

An Tiệp xử lý xong diện mạo của mình liền bước tới hai bước, vòng hai tay ôm eo Lâm Nhược, cười nói: “Không cho anh một nụ hôn ly biệt sao?”

Lâm Nhược trầm giọng cười rồi kiễng chân hôn lên môi An Tiệp.

An Tiệp ôm cô vào lòng để nụ hôn càng sâu hơn.

“Thời gian của anh hình như đã quá 10 phút rồi.”

Bàn tay An Tiệp đang luồn vào bên trong áo choàng tắm của Lâm Nhược chợt khựng lại, cắn mạnh vào môi Lâm Nhược một cái như trừng phạt: “Không có ai xấu xa như em, chỉ châm lửa rồi không chịu dập.”

“Anh đã thấy ai phóng hỏa còn đi dập tắt chưa?” Lâm Nhược cười ha hả, “Đi mau đi, nếu không lát nữa tắc đường, không kịp giờ bay đâu.”

“Cô nàng nhẩn tâm, lần nào cũng mang bộ dạng không một chút luyến tiếc chia xa anh như thế.” An Tiệp hung dữ nhéo vào lưng Lâm Nhược một cái, chỉ tiếc là động tác thì hung hãn, nhưng lực nhéo lại quá dịu dàng, dù là đùa giỡn nhưng cuối cùng anh vẫn không nỡ làm cô đau.

Lâm Nhược chủ động bước tới hôn nhẹ vào khóe môi An Tiệp một cái nói: “Lần sau em sẽ đi thăm anh.”

Ánh mắt An Tiệp lập tức sáng rực lên: “Bao giờ?”

Lâm Nhược cúi người mở cửa cho anh, nhún vai cười xấu xa: “Ai mà biết được! Đi mau đi mau, anh lại đây đưa thêm 10 phút nữa rồi đấy.”

“Hứa rồi đấy, không được quên đâu.” An Tiệp hôn lên trán Lâm Nhược, “Anh chờ em đến thăm anh.”

Tuy trong lòng không nỡ, nhưng những chuyện khác cũng rất quan trọng, anh không muốn chuyện giống như ngày hôm qua sẽ có cơ hội xảy ra lần thứ hai nữa!

An Tiệp rời đi, Lâm Nhược đứng bên cửa sổ sát đất nhìn xe của anh từ từ rời khỏi tiểu khu, đi ra đường nhỏ, chợt cười tự giễu, thật sự không có chút luyến tiếc nào sao?

Cô đứng yên bên cửa sổ rất lâu, cho đến khi mặt trời từ từ lộ dạng, cô mới quay về phòng ngủ, ngủ thêm chút nữa.

Hầu hết các bác sỹ đều nói cho người bệnh những khả năng phát bệnh tồi tệ nhất, cũng như bả vai trái của Lâm Nhược đây, thật ra chính cô cũng biết rõ, còn lâu mới đến nỗi bị tàn phế.

Ở nhà dưỡng bệnh hai ngày, ngày 31 mà cô chờ đợi cuối cùng cũng tới, có điều, vì công việc buổi chiều đã bị hủy bỏ nên Lâm Nhược cũng không dậy sớm, nằm trên giường ngủ nướng, chờ khi Tạ Lâm tới đón, cô mới uể oải rời giường.

“Nghỉ ngơi hai ngày nhìn sắc mặt khá hơn rồi đấy.” Tạ Lâm bước vào nói, “Casting xong chị đưa em đến thẳng bệnh viện thay băng nhé?”

“Vâng.” Lâm Nhược mặc một chiếc váy không tay dài đến đầu gối vào, “A Lâm, chị kéo khóa giúp em với.”

Tạ Lâm đặt túi xuống, vào phòng ngủ giúp cô. Vừa nhìn thấy sau lưng Lâm Nhược, cô ấy lập tức cười mờ ám: “Sao lại nhiều dấu tây thế này, tác phẩm của ai đấy?”

Khi ấy hai người đều động tình, chỉ còn chú ý mình là người của công chúng nên cố gắng không để lại dấu hôn ở những nơi dễ nhìn như xương quai xanh hay cổ gò đố, còn sau lưng thì...

“An thiên vương đến à? Chị biết ngay mà, em gặp chuyện như thế, anh ấy sao có thể không có phản ứng gì được.”

Lâm Nhựt lườm cô ấy một cái, không chỉ có phản ứng, mà còn phản ứng gay gắt nữa là đằng khác, cả gia quy cũng lập xong rồi kìa.

“Anh ấy đến vào ban đêm, nhưng vì quá bận nên 5h sáng hôm sau đã đi rồi.”

“Chep chep, anh ấy bay tới bay lui như vậy, người sắt cũng chẳng chịu nổi.” Tạ Lâm cảm thán, quả nhiên, những người đang yêu cuồng nhiệt đều rất điên cuồng, dù là An thiên vương cũng không ngoại lệ.

Lâm Nhựt cong khoe mời ra bàn ăn ngồi ăn bữa sáng mà Tạ Lâm đưa tới, chuyển chủ đề: “A Lâm, chị ăn chưa? Có muốn ăn cùng em không?”

“Chị ăn rồi, em ăn đi.” Tạ Lâm cũng ngồi xuống: “À phải rồi, hôm qua Vương tổng gọi điện thoại cho chị báo là ban giám đốc công ty đồng ý với điều kiện em đưa ra, hỏi em khi nào có thể quay về công ty ký gia hạn hợp đồng?”

“Kết quả nằm trong dự kiến, nhưng bọn họ mất những hai ngày mới quyết định được, chứng tỏ ánh mắt của họ vẫn khá thiện cận.” Lâm Nhựt chậm rãi ăn xong thìa cháo cuối cùng trong hộp, nói.

“Quyết định như thế là công ty cũng phải chấp nhận mạo hiểm khá lớn rồi cô ạ.” Tạ Lâm lườm cô một cái, “Nếu trong vòng 1 năm này em vẫn ra sức cống hiến cho công ty thì không sao, nếu em có tình huống gì đặc biệt phải nghỉ ngơi nửa năm hay vài ba tháng gì đó, thì mấy cô đồng trong ban giám đốc sẽ khóc chết luôn ấy.”

“Đầu tư càng cao thì mạo hiểm càng nhiều. Em tin là bọn họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý rồi.” Lâm Nhựt cười nhìn đồng hồ đeo tay, cũng đến giờ rồi, “Đi thôi.”

“Em không cần khoác áo à? Để như vậy ra ngoài, các fan nhìn thấy sẽ đau lòng chết.”

Lâm Nhựt nghĩ một chút, gạt đầu rồi quay về phòng ngủ cầm một chiếc áo khoác len dệt kim mỏng rộng rãi khoác lên vai.

Hai người cùng đi ra ngoài, giao thông của thành phố B vào lúc 9h sáng thực sự đông đến mức không còn chút kẽ hở.

“Sao hôm nay sắp 10h rồi vẫn tắc đường thế nhỉ?!” Tạ Lâm quay cửa kính xe xuống, lộ đầu ra ngoài nhìn phía trước. Ôi, hàng xe dài quá, nhìn không thấy điểm bắt đầu đâu, thật sự không có cách nào thoát được.”

“Nhìn thế này thì chắc hôm nay lại kiểm tra giới nghiêm cái gì đó rồi. Nửa tiếng nữa mà chúng ta có thể xuống được cầu vượt cũng là tốt lắm rồi.” Tạ Lâm rút đầu vào trong xe, tiện tay mở đài lên.

Đài phát thanh vang lên giọng nói hùng hồn của phát thanh viên: “Hôm qua trên đường Minh Long đã xảy ra một vụ tai nạn xe cộ liên hoàn khá nghiêm trọng, có 5 người bị thương nặng đã được đưa vào viện ngay lúc đó, chiếc xe tải gây tai nạn đã bỏ chạy khỏi hiện trường. Theo tin tức mật từ các ngành liên quan thì vụ tai nạn xe cộ liên hoàn này rất có thể là do có người cố tình gây ra, hiện giờ vẫn đang được điều tra làm rõ.”

Tạ Lâm đưa tay chuyển kênh.

“Hôm qua một vị quan chức họ Du đã gặp tai nạn xe cộ nghiêm trọng...”

“Sao toàn là tin về tai nạn thế.” Tạ Lâm lẩm bẩm một câu, lại định chuyển kênh tiếp.

“Nghe cái này chút đi.” Lâm Nhựt nói.

“... Hiện giờ đã qua cơn nguy kịch, có điều, nghe nói vì dây thần kinh tay trái bị hoại tử nên rất có thể sẽ vĩnh viễn mất khả năng cử động.”

“Sao tai nạn xe cộ lại làm cho thần kinh cánh tay bị hoại tử được? Cùng lắm là chỉ gãy hay rạn gì thôi chứ?!” Tạ Lâm lắc đầu nói, mấy chiếc xe phía trước chỉ di chuyển được một chút, cô ấy lại vội lái xe nhích lên theo một chút.

Quan chức họ Du à? Lâm Nhựt nhớ lại mấy lời lúc trước An phu nhân nói, cũng thấm hiểu được vì sao vị quan chức họ Du này gặp nạn.

Nếu nói An gia là Big Mac của chính trường thành phố B, thì Du gia chính là Transformer duy nhất của chính trường thành phố B đủ sức chống lại An gia. Cả hai đều là thế lực mà chỉ cần dậm chân một cái cũng khiến cả thành phố B rung chuyển vài lần.

Người nào đó của Du gia gặp chuyện, hơn nữa rõ ràng là có người cố tình ra tay hủy hoại một cánh tay của hắn ta, điều này khiến các cơ quan chức năng của thành phố B đều căng thẳng thần kinh, đây rõ ràng không phải chuyện mà người thường có thể làm được. Nếu điều tra đến cùng, thế lực đằng sau sẽ không bỏ qua cho họ, nhưng nếu không điều tra rõ ràng, thì chắc chắn Du gia cũng không chịu để yên. Chẳng trách hôm nay lại kiểm tra giới nghiêm.

Tạm thời Lâm Nhựt còn chưa muốn chen chân vào cuộc đấu này nên cũng không gọi điện thoại cho An Tiếp để xác nhận xem vụ tai nạn liên hoàn tới

qua có phải cũng do anh sắp đặt hay không.

Tắc đường hơn một tiếng đồng hồ, mãi tới khi hai người từ đường chính rẽ sang đường nhỏ mới đi thuận lợi được.

Hai người ra khỏi nhà lúc 9h sáng, kết quả là hơn 10h vẫn còn ở trên đường, mà buổi casting của đạo diễn Trần An thường chỉ kéo dài muộn nhất là tới 11h30 buổi sáng. Hôm nay đã là ngày casting cuối cùng, nếu đến muộn thì sẽ bỏ lỡ mất cơ hội được hợp tác với đạo diễn tầm cỡ Quốc tế.

Tạ Lâm tăng tốc, cuối cùng cũng dừng được xe ở dưới sảnh tòa nhà thử vai vào lúc 11h: “Tiểu Nhượng, em lên trước đi, chị đánh xe vào bãi để xe đã.”

“Vâng. Vừa kịp giờ, chị đừng cuống.” So với sự căng thẳng của Tạ Lâm, Lâm Nhượng lại trấn định hơn nhiều.

Trong đại sảnh dưới lầu, một vài người mang vẻ mặt chán nản ủ rũ bước ra, trong tay vẫn còn đang cầm hồ sơ của mình, chắc hẳn cũng là người đến thử vai nhưng xui xẻo bị loại.

Dung mạo của Lâm Nhượng rất xinh xắn bắt mắt, hơn nữa gần đây cô đang đà nổi tiếng, nên chỉ vừa xuất hiện đã thu hút ánh mắt của không ít người, ngay cả những người vừa bị loại đang ủ rũ ra về cũng đều dừng chân, lảng lảng ngắm cô, còn thì thầm bàn tán.

“Ô? Có phải Lâm Nhượng kia không? Không ngờ cô ấy lại đến tham gia thử vai phim này.”

“Có gì lạ đâu, so với ảnh hậu Quan Vũ Tinh thì trọng lượng của cô ấy vẫn còn nhẹ hơn nhiều, nhưng người ta cũng vẫn đến tham gia casting đó thôi.”

“Nói vậy cũng phải. Nếu có thể tham gia vào bộ phim điện ảnh của đạo diễn Trần An, dù là diễn viên quần chúng thôi cũng có thể đẩy cao giá trị trong chớp mắt, chỉ có ngốc mới bỏ qua cơ hội như vậy, không biết Lâm Nhượng tới thử vai gì nhỉ?”

“Thử vai gì mà còn phải đoán nữa sao?” Giọng nói hơi ghen ghét vang lên, “Hiện giờ người ta là người bạn gái mà An thiên vương công khai thừa nhận, đương nhiên phải thử vai nữ chính rồi. Dù là đạo diễn Trần thì cũng phải nể mặt An thiên vương vài phần thôi.”

Mấy người phụ nữ nói thẳng những lời rất chua ngoa. An thiên vương là người đàn ông mà họ tôn thờ, sùng bái, ngưỡng mộ như thần như thánh, thế mà lại thành bạn trai của người khác, khiến họ vô cùng đổ kỵ.

Lâm Nhượng làm như không nghe thấy mấy lời bàn tán này, tháo kính râm xuống, khóe miệng vẫn treo một nụ cười đúng công thức đi qua đại sảnh, bước vào thang máy.

Để tiện cho mọi người đến thử vai, trong thang máy không chỉ dán poster quảng cáo, mà còn chỉ dẫn chi tiết số tầng số phòng nữa.

Đình đình! Thang máy dừng lại ở tầng 12.

Lâm Nhượng chỉnh trang lại quần áo, đi ngang qua mấy cô gái đang khóc lóc thảm thương, chậm rãi bước ra khỏi thang máy.

“Ô? Người vừa rồi là Lạc thần đúng không?”

“Ai mà biết được! Tôi không ngờ đạo diễn Trần An lại độc mồm độc miệng như vậy, đem qua ông ấy ăn nhằm một cân thạch tín đấy à?!” Cô gái vừa nói vừa lau nước mắt.

Cửa thang máy lại đóng lại.

Lại nói, thực lực của Tạ Thiên trước đây trong giới showbiz hầu như không có nữ diễn viên nào sánh bằng, nhưng không hiểu duyên số thế nào mà chưa từng có cơ hội hợp tác với vị đạo diễn Trần An nổi tiếng tầm cỡ quốc tế này bao giờ. Đó cũng là lý do vì sao khi nhìn thấy thông báo tuyển diễn viên của Trần An, Lâm Nhượng đã cảm thấy vô cùng hứng thú.

Hơn nữa, cách tuyển diễn viên của Trần An luôn khác hẳn người bình thường, đây cũng là lý do thứ hai khiến Lâm Nhượng muốn khiêu chiến với cơ hội này.

Toàn bộ tầng 12 được thiết kế thông suốt, không chia thành từng căn phòng nhỏ mà giống một phòng tập múa rộng lớn trống rỗng hơn.

Lúc này, các nam thanh nữ tú đến thử vai đứng đầy phòng, mà ở mảng tường trước mặt được gắn một màn hình 3D, trên đó hiển thị 1,2,3,4,5,6,7, liệt kê những nhân vật tương đối quan trọng trong bộ phim điện ảnh này, hơn nữa còn miêu tả chi tiết những đặc điểm về nhân vật đó ra, bao gồm cả nam chính và nữ chính.

Ở bên dưới màn hình có một khu vực dùng lựa đồ quay lại thành vòng tròn rộng khoảng 10m, bên cạnh vòng tròn có đặt 6 cái bàn, trên mặt bàn là biển tên từng người, đạo diễn, nhà sản xuất, biên kịch, nhà đầu tư, v.v...

Ánh mắt Lâm Nhượng đảo từ màn hình 3D xuống dưới, thoáng nhoẻn miệng cười.

Người ta cứ nói đạo diễn Trần An tuyển diễn viên không giống những người khác, là vì ông chưa bao giờ giấu giếm điểm điểm, mà công bố rộng rãi các đặc điểm nhân vật mình cần tuyển ra ngoài như thực đơn, để cho người đến tham gia thử vai có thể thoải mái lựa chọn một nhân vật mình cảm thấy phù hợp rồi bước vào vòng quay, thoải mái diễn xuất.

Nếu diễn tệ, ông sẽ phê bình không chút nể nang, nếu có triển vọng, ông sẽ có vài câu hướng dẫn phù hợp, còn nếu vừa ý, ông ấy sẽ giữ lại, quyết định vai diễn ngay lập tức.

Lần này đạo diễn Trần An muốn quay một bộ phim thảm họa ngày tận thế. Câu chuyện về nam chính là anh hùng loài người còn nữ chính là hậu duệ của người Maya cổ đại, hai người liên kết với bạn bè, cuối cùng cũng cứu được trái đất.

Nội dung bộ phim không có gì mới mẻ độc đáo, nhưng lại nằm trong đề tài tận thế đang rất thịnh hành mấy năm nay, hơn nữa, kịch bản cũng khác so với các bộ phim thảm họa tận thế đơn thuần khác. Tính cách các nhân vật trong phim đều rất rõ nét, đạo cụ, trang bị cũng đặc sắc độc nhất vô nhị, hoàn toàn có thể giữ chặt ánh mắt của khán giả.

Lúc này, ở giữa vòng tròn, một cô nữ sinh trường điện ảnh đang đóng vai Ivy, một người dị năng thuộc tính Thủy đang thức tỉnh.

Ivy, bạn thân của nữ chính, tính cách lúc trước rất yếu đuối, nhút nhát, hay khóc. Sau này bị ảnh hưởng bởi nữ chính nên cũng dần biết cách cứng cỏi, đứng cảm hơn.

Chắc cô nữ sinh này lần đầu tham gia thử vai, nên có vẻ rất căng thẳng. Người đứng bên ngoài vòng tròn cũng có thể nhìn thấy hai chân lộ ra bên ngoài của cô ấy đang run lên.

Đạo diễn Trần An cười trấn an cô ấy: “Đừng căng thẳng, chỉ cần cố gắng thể hiện bản thân tốt nhất là được rồi.”

“Cảm ơn đạo diễn Trần.” Cô nữ sinh hít sâu một hơi, thả lỏng thần kinh rồi bắt đầu điều chỉnh cảm xúc.

Lâm Nhưộc đứng trong đám người, nghe thấy hai nữ sinh trường điện ảnh cũng tới tham gia thử vai oán trách.

“Hình như đạo diễn An đặc biệt chú ý đến Tạ Tịch.”

“Xi! Không phải là vì Tạ Tịch có cô chị họ tài giỏi kia à?! Chỉ tiếc là dù tài giỏi đến đâu thì cũng chết 5 năm rồi, dù đạo diễn Trần An có muốn nể mặt cô ấy đi chăng nữa thì cũng không thể làm hồng danh tiếng của mình được.”

“Câu nói nhỏ thôi, để người ta nghe thấy rồi lọt vào tai đạo diễn Trần An thì chúng ta hết cơ hội.”

“Có gì không nói được chứ. Khả năng diễn xuất của Tạ Tịch vốn rất bình thường, ở trường diễn vai nha hoàn bê trà rót nước còn không xong thì làm được gì nữa? Chẳng lẽ còn muốn vượt mặt chị họ mình hay sao?” Cô nữ sinh kia bĩu môi giễu cợt, không cam lòng nhỏ giọng lại.

Lâm Nhưộc liếc nhìn cô gái vừa giễu cợt kia một cái. Lúc này hai người kia cũng nhìn thấy mặt Lâm Nhưộc.

Hai cô nữ sinh nằm mơ cũng không ngờ được cô gái có dáng cao gầy đang đứng cạnh họ đây lại chính là Lạc thần An tẩu đang vô cùng nổi tiếng hiện giờ kia, trong lòng nhất thời vừa mừng vừa sợ.

Lâm Nhưộc khẽ gật đầu cười với hai người: “Có một vài người có năng khiếu trời sinh, nhưng đa phần đều phải dựa vào sự cố gắng và cái tâm yêu nghề thì mới giỏi được. Tôi không đồng ý với câu nói vừa rồi của hai bạn lắm, hơn nữa, hình như tôi cũng đánh giá Tạ Tịch rất cao.” Dứt lời, Lâm Nhưộc liền quay đầu đi, nhìn về phía giữa vòng tròn.

Hai cô nữ sinh sùng sốt, họ bị An tẩu ghét rồi sao?!

Ở khu vực tuyển diễn viên này cũng rất đông người, nên dù Lâm Nhưộc và hai người kia nói rất nhỏ thì cũng vẫn thu hút sự chú ý của một vài người bên cạnh.

Mấy người vừa phát hiện ra Lâm Nhưộc lập tức bịt miệng, phát ra những tiếng hô nho nhỏ đầy kinh ngạc.

An tẩu mà cũng đến tham gia thử vai cho phim điện ảnh của đạo diễn Trần An sao?! Có phải cô ấy muốn giành vai nữ chính không?! Nhưng mà Quan Vũ Tình cũng tới, người ta là ảnh hậu thuộc trường phái diễn viên có thực lực, An tẩu thắng được cô ta sao?

Trong những người này, có người thích Lâm Nhưộc, đương nhiên cũng có người ghen tị, khinh thường cô. Trong những tiếng reo hò nho nhỏ, có người khinh bỉ giễu cợt: “Chẳng qua là cái bình hoa bám vào An thần mà lên thôi, có gì đáng để đặc ý chứ.”

“Bà cô ơi, bớt bớt lời chút đi! Dù bây giờ cô ấy thực sự là cái bình hoa bám vào An thần mà lên, thì với địa vị của cô cũng chẳng xứng để xách gậy cho cô ấy đâu! Chẳng lẽ cô muốn bị An thần tuyên án tử à?”

Câu này vừa vang lên, mấy người đang tràn ngập ghen tị ở xung quanh lập tức thu lại sự khinh bỉ và trào phúng trên mặt, ngậm miệng lại. Tạm thời không bàn đến thực lực của Lâm Nhưộc rốt cuộc ra sao, mà chỉ với địa vị của An thần trong giới này thôi, dùng một ánh mắt cũng đủ khiến những người khác tuyên án tử hình bọn họ để nịnh bợ vuốt đuôi anh rồi.

Lâm Nhưộc làm như không thấy sự giễu cợt của họ, nở nụ cười thân thiện gật đầu chào những người khác: “Tạ Tịch sắp diễn rồi, nếu mọi người không muốn gây ấn tượng xấu với đạo diễn Trần An, thì nên tập trung xem thử vai là hơn.”

Mọi người quay sang, quả nhiên thấy đạo diễn Trần An đang nhìn về phía này, vội vàng im bật, cười cảm ơn Lâm Nhưộc, rồi hướng toàn bộ sự chú ý vào vòng tròn.

Đạo diễn Trần An thấy Tạ Tịch đã điều chỉnh tốt cảm xúc, khẽ gật đầu ra hiệu cho cô ấy bắt đầu.

Thử vai kiểu này, trừ những đặc điểm của nhân vật ra thì không hề có yếu tố gì khác chứ đừng nói hay ho như là lời thoại gì gì đó.

Tất cả đều phụ thuộc vào người diễn viên thử vai tưởng tượng ra dựa trên đặc điểm về tính cách của nhân vật.

Xung quanh yên tĩnh lại!

Tạ Tịch đứng giữa vòng tròn, hai mắt nhìn về phía trước trống rỗng, bỗng nhiên trợn trừng mắt, hai chân khẽ run rẩy khuỵu xuống, đồng thời chậm rãi lùi về phía sau.

Đây không phải là kỹ thuật diễn cao siêu gì cả, đối với những học viên của trường điện ảnh thì có thể nói là trình độ sơ cấp cũng làm được.

Sợ hãi khi nhìn thấy một vật gì đó. Theo kịch bản thì chắc hẳn hiện giờ Tạ Tịch đang thể hiện cảnh Ivy nhìn thấy zombie.

Hoảng hốt, sợ hãi, Tạ Tịch thể hiện rất chân thực, cũng rất ra hình ra vẻ, có điều...

Lâm Nhượng nhìn về phía đạo diễn Trần An, quả nhiên thấy trong mắt ông có vẻ thất vọng.

Diễn rất chuẩn, nhưng lại không đặc sắc, không ấn tượng.

Cũng giống như hai học sinh, người ngoan ngoãn quy củ, thậm chí luôn đứng đầu lớp vĩnh viễn cũng không khiến giáo viên có ấn tượng bằng học sinh luôn nghịch ngợm quậy phá, gây chuyện, thậm chí đến rất nhiều năm sau không gặp, giáo viên vẫn có thể nhớ tên.

Tạ Tịch cũng phát hiện ra đạo diễn Trần An thất vọng, trong lòng cuống lên, cảm xúc lại bắt đầu căng thẳng.

Không ai biết cô ấy khao khát cơ hội này đến thế nào. Cô ấy từng là một nữ sinh ngoan ngoãn giỏi giang, nhưng đột ngột bỏ qua cơ hội vào trường đại học Q, bất chấp cả gia đình kiên quyết phản đối, kiên quyết nộp hồ sơ vào trường điện ảnh, học diễn xuất.

Tạ Tịch chưa từng nói với ai bao giờ, đương nhiên trong nhà cũng không có ai biết, cuộc đời này, cô ấy tôn sùng nhất chính là người chị họ Tạ Thiên luôn phóng khoáng tùy hứng, thậm chí sống bốc đồng theo ý mình ấy. Vì thế, 5 năm trước khi nghe tin chị họ mình qua đời, Tạ Tịch lúc đó mới học trung học cơ sở, vẫn luôn là nữ sinh ngoan hiền trầm tĩnh trong mắt thầy cô và bạn bè, đột nhiên như phát điên lên, vung tay tát người bạn học vừa nói ra tin ‘anh hậu Tạ Thiên qua đời’.

Đó là chị họ của cô ấy, là thần tượng của cô ấy, thậm chí là tín ngưỡng của cô ấy!!! Nếu tín ngưỡng của một người đã sụp đổ, thì người đó phải tiếp tục sống thế nào đây?

Nữ sinh trung học Tạ Tịch lúc đó mơ mơ màng màng, hoảng hoảng hốt hốt, cô ấy không muốn sống gò ép như thế một ngày nào nữa, không muốn sống cảnh ngày ngày chỉ biết đến học và học, để bố mẹ và người thân sắp đặt cuộc đời mình nữa.

Vì thế, Tạ Tịch quyết định, cô phải sống như chị họ Tạ Thiên, cô phải đứng vào vị trí mà chị họ đã từng đứng, nhìn những phong cảnh mà chị họ đã từng nhìn.

Tạ Tịch vĩnh viễn cũng không quên được người chị họ hơn cô rất nhiều tuổi, trên mặt luôn nở nụ cười lười biếng, dù đối mặt với trận lôi đình của ông nội cũng vẫn thong dong bình tĩnh không hề bối rối chút nào kia. Cô phải làm được như chị họ!!!

Tạ Tịch siết chặt nắm đấm, vậy... nếu chị họ gặp phải tình cảnh hiện giờ, chị họ sẽ giải quyết thế nào?!

Cô ấy cố gắng ra lệnh cho mình phải tỉnh táo lại: “Tạ Tịch, nghĩ cho kỹ, nếu là chị họ thì chị ấy sẽ làm thế nào? Sẽ làm thế nào?”

Sự bối rối của Tạ Tịch khiến cho diễn xuất ít nhiều gì vẫn còn theo bài bản vừa rồi càng trở nên tệ hại hơn, hai chân cô càng run mạnh hơn, không phải vì diễn xuất, mà vì căng thẳng.

Đạo diễn Trần An khẽ nhíu mày.

Nhà sản xuất, biên kịch và nhà đầu tư đều tỏ vẻ không hài lòng. Biên kịch đã bước tới gần đạo diễn Trần An, nhỏ giọng thăm dò: “Diễn xuất rất bình thường, hơn nữa lại không đủ trấn định, không nhập vai. Loại luôn chứ ạ?”

Nhà đầu tư cũng nói: “Diễn xuất như vậy thì làm sao tạo ra một nhân vật tốt đẹp được, loại đi. Chúng tôi đầu tư kinh phí khổng lồ cũng không phải để một con chuột nhảy vào phá hỏng cả nồi canh.” Nhà đầu tư nói nặng lời như vậy cũng là vì thấy đạo diễn Trần An không giống như đối xử với những người thử vai khác, không diễn được là đuổi luôn. Đường như ông ấy còn đang do dự gì đó.

Trần An cũng cảm thấy rất thất vọng và tiếc nuối! Ông cứ tưởng rằng dù gì cũng là người một nhà, ít nhiều cũng có chút di truyền, không ngờ, diễn xuất của Tạ Thiên có thể nói là xuất quỷ nhập thần, mà em họ cô ấy lại vô cùng bình thường.

Nghĩ đến lúc trước chưa có cơ hội hợp tác với Tạ Thiên, đạo diễn Trần An vẫn cảm thấy nuối tiếc. Ông cứ hy vọng có cơ hội này để bù lại sự tiếc nuối đó, nhưng xem ra không được.

Mọi người xung quanh cũng bắt đầu thờ dài, hoặc nhỏ giọng bàn tán, bình luận. Có người thấy tiếc, có người khinh thường, có người lại cảm thấy mọi chuyện đều nằm trong dự kiến...

Mọi sự phản đối nhất thời đều hướng về phía Tạ Tịch. Dưới áp lực đó, diễn xuất của Tạ Tịch thậm chí còn luống cuống đến mức cùng tay cùng chân, hai hốc mắt cô ấy đỏ ửng lên, nhưng vẫn cắn răng chống chọi.

Chỉ cần đạo diễn Trần An không bảo cô dừng lại, cô sẽ kiên trì đến cùng!

Trần An lặng lẽ thờ dài, bàn tay cầm bút giờ lên đang định lên tiếng, đột nhiên một giọng nói trong vắt lạnh lùng nhưng vô cùng kiên định vang lên từ đám người vây quanh.

“Cậu sợ cái gì chứ?!”

Hết chương 57.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Uy lực của An tẩu

Cả căn phòng đột ngột tĩnh lặng, mọi người đều đảo mắt về phía phát ra tiếng nói.

Rốt cuộc là ai to gan dám ngắt lời đạo diễn Trần An như vậy? Không sợ bị ép chết sao?

Ánh mắt của Trần An và mấy người sản xuất, biên kịch cũng nhìn về phía này.

Trong đám người đông đúc bỗng tách ra một lối đi, một cô gái dung nhan xinh xắn, đôi mắt sáng khóa chặt vào người Tạ Tịch đang ở giữa vòng vây, bước từng bước về phía trước.

Cô gái này chính là Int!

Lâm Nhưộc nhìn Tạ Tịch chăm chăm, trên mặt không có chút cảm xúc nào nhưng ánh mắt lại kiên cường như bàn thạch.

“Cậu sợ cái gì chứ?” Lâm Nhưộc nói không chút nề nang, “Chỉ là một con zombie vớ vẩn, chẳng lẽ cậu còn sợ bàn tay độc của nó có thể xuyên thủng qua tim cậu sao?”

Mọi người đều ngẩn ra, không hiểu đột nhiên Lâm Nhưộc ra mặt thế này để làm gì.

Nhà đầu tư đang định nói chuyện, Trần An liền đưa tay lên ngăn lại: “Xem kỹ rồi hãy nói.”

Với địa vị của Trần An ở trong giới này, dù là nhà đầu tư cũng không thực sự dám hoa tay múa chân trước mặt ông, đành khó chịu im lặng.

Cô gái đột ngột xuất hiện này là ai? Thoạt nhìn rất xinh đẹp, hẳn là cũng tới thử vai phải không? Chà chà, đôi chân thon dài thật, nếu thật sự tới vì một nhân vật râu ria nào đó trong phim thì lão cũng có thể ‘giúp’ cô bé dùng quy tắc ngầm một chút!

Ánh mắt nhà đầu tư quét tới quét lui trên người Lâm Nhưộc, Trần An nhìn thấy cũng chỉ khẽ nhún mày, không nói gì thêm.

Trong giới này, có rất nhiều diễn viên vì muốn được nổi tiếng mà leo lên giường nhà đầu tư. Quy tắc ngầm kiểu đó đều là đôi bên tình nguyện, trong lòng mọi người đều hiểu rất rõ. Có điều, nhà đầu tư có thể không biết Lâm Nhưộc, còn Trần An lại biết. Tỏa sáng rực rỡ trong bộ phim truyền hình mới của Lâu Kiếu, lại là người bạn gái mà An thiên vương thừa nhận công khai, năng lực bản thân và hậu trường như vậy, dù nhà đầu tư này có muốn chơi quy tắc ngầm với cô ấy thì e đến lúc đó cũng sẽ không chịu nổi.

Thật ra bản thân Trần An rất căm ghét mấy thứ bất chính trong giới showbiz, nên ông ta cũng vui vẻ chờ xem nhà đầu tư háo sắc này gặp họa.

Biên kịch cũng định lên tiếng, tuy anh ta biết Lâm Nhưộc, nhưng dù sao đây cũng là buổi thử vai, cô ấy đột ngột xuất hiện như thế hơi có phần cần quấy.

“Đạo diễn Trần, Lâm Nhưộc như vậy không hay chút nào!” Biên kịch nhỏ giọng phàn nàn.

Trần An khoanh hai tay trên bàn, cây bút trong tay khoanh tròn ba chỗ, nghe vậy hơi nghiêng đầu liếc nhìn biên kịch một cái rồi cười nói: “Cậu chưa xem

teaser của à?”

“Xem rồi à.” Biên kịch hơi khó hiểu, “Lâm Nhựt trong quá thực rất xuất sắc, nhưng dù sao đó cũng là phim truyền hình, không thể so với phim điện ảnh được. Bây giờ cô ấy làm như vậy khác nào gây rối.”

Trần An lắc đầu: “Người ta đều nói, ngoài nghề xem vở diễn, trong nghề xem kỹ năng. Cậu cũng là người trong nghề, sao xem teaser mà lại không nhận ra, ngoại trừ diễn xuất rất cao siêu ra, Lâm Nhựt còn rất biết cách tạo dựng bầu không khí, không chế hiện trường. Xem đi, chưa biết chừng cô ấy có thể khơi dậy tiềm năng của Tạ Tịch đấy.”

Biên kịch ngạc nhiên: “Đạo diễn Trần, hình như với Tạ Tịch anh có vẻ...” Đạo diễn Trần tán thưởng Lâm Nhựt là vì đối phương chứng minh được thực lực, điều này có thể hiểu được. Nhưng Tạ Tịch chỉ là một nữ sinh của trường điện ảnh, có gì đáng để đạo diễn Trần đối xử đặc biệt như vậy?”

“Đúng!” Trần An thẳng thắn thừa nhận, “Đối với Tạ Tịch, tôi hơi ngoại lệ một chút, vì tôi muốn nhìn xem người có cùng dòng máu với Tạ Thiên kia, có thật là một diễn viên vô dụng hay không.”

“Tạ Thiên?” Biên kịch đề giọng xuống khe khẽ lên kinh ngạc, nhìn Tạ Tịch ở giữa sân diễn, lại nhìn đạo diễn Trần An với vẻ khó tin: “Nữ sinh này là em gái Tạ ảnh hậu sao?”

“Đúng.” Trần An gật đầu, “Nên là cứ xem kỹ đi đã, có lẽ cô ấy có thể đem lại cho chúng ta một sự bất ngờ rất khác biệt chưa biết chừng.”

Giờ thì biên kịch không cầu nhàu gì nữa! Tạ ảnh hậu là nữ thần không ai có thể lật đổ được của thế hệ bọn họ! Em gái cô ấy, hẳn cũng không quá tệ đúng không?

Tạ Tịch thoáng sửng sốt vì câu nói của Lâm Nhựt, ngay người nhìn cô không biết phải nói gì.

Lúc này Lâm Nhựt đã đi tới cạnh vòng vây, có điều cô không vượt qua dải lụa đỏ, không thực sự đặt chân vào bên trong vòng tròn,

Cô dừng bước, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Tạ Tịch, rồi đột nhiên chuyển hướng về phía đất trống mà Tạ Tịch vừa tưởng tượng, sau đó lại quay lại, lạnh lùng tàn nhẫn hỏi Tạ Tịch: “Ivy, cậu có muốn sống không?”

Khí thế của Lâm Nhựt đã cuốn hút Tạ Tịch khiến cô ấy trả lời theo bản năng: “Muốn.”

“Vậy hãy cầm thanh kiếm này, dùng dị năng của cậu để giết nó đi!”

Nói xong, Lâm Nhựt làm động tác như ném kiếm sang, Tạ Tịch cũng đưa tay ra đón theo phản xạ, nhưng kết quả là trong tay không nhận được gì cả.

Tạ Tịch hơi sửng sốt nhìn bàn tay đang đưa ra giữa không trung nhưng không nắm được thứ gì kia. Vừa rồi cô ấy thực sự nghĩ rằng Lâm Nhựt có món đồ gì đó muốn vứt cho mình nên mới cố gắng đưa tay ra đón lấy theo phản xạ, nhưng tiếc là không có gì cả.

Cô ấy ngẩng vút đầu lên nhìn về phía Lâm Nhựt. Về mặt Lâm Nhựt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng nếu nhìn kỹ vào mắt cô, thì mới thấy ánh mắt của cô ngập tràn sự cổ vũ và tin tưởng.

Trái tim Tạ Tịch chợt đập mạnh, như bị một thứ vô hình gì đó đánh vào. Cô ấy nhìn Lâm Nhựt, sắc mặt giật mình ngẩn ngơ dần dần thay đổi.

Môi cô ấy mím lại thành một đường thẳng, ánh mắt bối rối căng thẳng cũng trở nên kiên định, dùng cảm. Trong tay cô ấy không hề có thứ gì nhưng cô ấy lại như dùng toàn bộ sức lực của toàn thân, chậm rãi thu bàn tay lại, giọng cây trường kiếm trong tưởng tượng đó lên cao: “Tôi sẽ làm cho mình sống sót, phải sống thật tốt!”

Đúng thế! Phải sống thật tốt! Dù là Ivy trong phim hay là Tạ Tịch ngoài đời thực! Cả hai đều phải sống thật tốt, phải dùng cảm mà sống!!!

Mà thứ Tạ Tịch giờ cao lên lúc này, đối với người khác thì đó là một cây trường kiếm tưởng tượng căn bản không có thật, còn đối với Tạ Tịch mà nói, thì đó là dũng khí và quyết tâm để cô tiếp tục dốc sức tồn tại trong giới nghệ sỹ này, cũng là một bước lớn để cô bước tới gần chị họ của mình hơn!

Tạ Tịch giờ cây trường kiếm tưởng tượng trong tay lên cao quá đầu, nói với Lâm Nhựt: “Cảm ơn cậu!” Còn chưa dứt lời, cô ấy đột ngột quay người hướng về phía zombie kia, quát to một tiếng: “Thần linh ban thưởng, dị năng hiện thân! Nước đến!”

Nhìn biểu hiện của Tạ Tịch, về lạnh lùng trên mặt Lâm Nhựt tan đi, chậm rãi nở nụ cười. Qua 5 năm, cô bé lúc trước chỉ dám trốn sau cây cột nhìn lên cô, lúc này cũng đã thành một thiếu nữ rồi!

Diễn xuất của Tạ Tịch đột ngột thay đổi hoàn toàn khiến mọi người há hốc miệng ngạc nhiên. Lúc này họ mới hiểu, thì ra không phải Lâm Nhựt gây rối, cũng không phải là nói mấy lời cổ vũ sáo rỗng, mà là thực sự muốn giúp Tạ Tịch nhập vai, nên Lâm Nhựt mới cố tình dựng nên một bầu không khí như trong phim trường để dẫn Tạ Tịch bước từng bước một vào diễn xuất hoàn hảo!

Ánh mắt mọi người nhìn Lâm Nhựt giờ đây đã thêm phần kính nể. Trong toàn bộ giới nghệ sỹ hiện giờ, người có thể tạo dựng không khí phim trường trong chớp mắt như vậy, hơn nữa còn có thể dẫn dắt diễn viên diễn cùng nắm bắt nhân vật với mình, thậm chí cũng từng bước từng bước bị ảnh hưởng bởi cô, phô bày ra diễn xuất hoàn mỹ nhất theo bản năng như vậy chắc chỉ đếm trên đầu ngón tay, mà trong số ít những người làm được đó, làm gì có ai không được phong vương, phong hậu?!

Ngược lại, ánh mắt bọn họ nhìn về phía Tạ Tịch cũng đầy vẻ hâm mộ, chỉ với diễn xuất vừa rồi của cô ấy, thì nhân vật Ivy chắc chắn đã nằm trong lòng bàn tay cô ấy rồi.

Quả nhiên, đạo diễn Trần An đứng dậy vỗ tay đầu tiên!

“Tạ Tịch, diễn xuất của cô rất tốt, hơn nữa còn có không gian rất lớn để tiến bộ thêm nữa. Tôi hy vọng khi quay phim, cô sẽ thể hiện hoàn mỹ hơn.” Đạo diễn Trần An lập tức đập clapperboard, quyết định giao vai diễn Ivy cho Tạ Tịch.

Tuy vai Ivy đó thậm chí còn không tính là vai nữ phụ của phụ, nhưng tính cách trước sau của vai đó có sự tương phản rất lớn, hơn nữa cuối cùng cũng chết vì nữ chính, dù xuất hiện không nhiều cảnh quay, nhưng thực sự có thể thu hút người xem.

Chỉ cần Tạ Tịch diễn tốt, thì muốn dùng vai diễn trong bộ phim điện ảnh đầu tay này để kiếm chút tiếng tăm hoàn toàn không phải là chuyện khó.

Cô ấy thực sự nhận được vai đó sao?! Chính bản thân Tạ Tịch cũng có chút khó tin, nhưng lần này cô ấy không bộc lộ toàn bộ sự kinh ngạc của mình ra ngoài mặt, mà cố gắng khống chế cảm xúc, cố gắng làm cho mình có vẻ bình tĩnh, chẳng chặc một chút: “Cháu sẽ chuyên tâm nghiên cứu nhân vật, sẽ không để đạo diễn Trần phải thất vọng ạ.”

“Được rồi, cô sang bên phòng chờ nghỉ ngơi một chút, trợ lý của tôi sẽ đưa kịch bản có liên quan đến vai Ivy cho cô.”

“Vâng.” Tạ Tịch thể hiện rất tốt vai trò của một người mới, kính cẩn cúi thấp người chào đạo diễn Trần An và năm người kia, sau đó nhìn về phía Lâm Nhược, chân thành nói: “Vừa rồi thực sự rất cảm ơn chị, nếu không có chị thì em đã mất đi cơ hội này rồi.”

“Không cần phải cảm ơn chị, đây là thực lực của chính em.” Lâm Nhược khẽ cười, “Cầm kịch bản về đọc kỹ đi, nếu có chỗ nào không hiểu cứ gọi điện thoại hỏi chị.”

Lâm Nhược viết số điện thoại ra đưa cho Tạ Tịch, nói tiếp: “Chị rất thích những bạn trẻ nhiệt huyết và nỗ lực vươn lên.”

“Vâng. Em sẽ cố gắng.” Tạ Tịch nhận lấy số điện thoại, hơi kích động bước sang phòng chờ.

Thấy Lâm Nhược đối xử với cô ấy đặc biệt như vậy, mấy người vốn có chút khinh thường, giễu cợt Tạ Tịch gặp may cũng thận trọng giấu đi cảm xúc của mình. Dù bọn họ có cao ngạo đến đâu cũng chỉ là những người mới mà thôi, làm sao dám đối đầu với An tẩu đang lên như điều gặp gió chứ.

Lúc này, trong một phòng chờ khác, Quan Vũ Tinh phần nộ hất tay làm đổ cốc trà bên cạnh.

Trợ lý kinh hãi vội chạy tới nhặt cốc trà lên, cúi đầu không dám nói câu gì.

Quan Vũ Tinh căm giận nhìn Lâm Nhược đứng bên ngoài vòng tròn, lạnh giọng nói: “Một cái bình hoa nổi tiếng nhờ vào đàn ông thì là cái thứ gì mà dám múa rìu qua mắt thợ!”

Trợ lý lén ngược mắt nhìn thoáng qua Lâm Nhược ở bên trong bức tường thủy tinh một cái, cũng không nói gì.

Người khác có thể không biết chứ cô ta làm trợ lý của Quan Vũ Tinh thì biết rõ ràng. Từ lâu, Quan Vũ Tinh đã coi An thiên vương là vật nằm trong lòng bàn tay của mình, thế phải làm cho An thiên vương khuất phục! Có điều không ngờ rằng cô ta còn chưa thành công thì An thiên vương đã chủ động công khai tình cảm yêu đương của mình trong tình huống nhà gái chưa kịp tỏ ý gì.

Trên thực tế, chính Lâm Nhược cũng không hề phát ngôn tin tức gì có liên quan đến An thiên vương, chỉ có một lần duy nhất cô công khai thừa nhận quan hệ yêu đương với An thiên vương chính là trên chương trình Happy Camp chiều hôm kia.

Lâm Nhược kín đáo như vậy, không dùng tình cảm của mình với An thiên vương làm scandal để nổi tiếng, thật sự là cái bình hoa dựa vào đàn ông mà tiến thân sao?

Hơn nữa, năng lực khống chế bầu không khí hiện trường vừa rồi của Lâm Nhược, thực sự là việc mà một bình hoa có thể làm được sao?

Trợ lý lén liếc nhìn Quan Vũ Tinh đang giận dữ một cái, chị Vũ Tinh phần nộ như vậy, hoàn toàn là vì Lạc thần quả thực quá xứng với danh tiếng của mình, nên chị ấy mới không thể khống chế được sự ghen tị đúng không?!

Ở trong phòng thử vai, Trần An đã đứng dậy đi về phía Lâm Nhược. Một ông lão hơn 60 tuổi nhưng vì điều dưỡng tốt nên thoạt nhìn chỉ như người khoảng 50 tuổi thôi.

“Lâm Nhược tiểu thư, cô không định thử một lần sao?” Trần An chủ động mời cô, chứng tỏ ông ấy thực sự đánh giá rất cao diễn xuất của Lâm Nhược.

“Trần lão cứ gọi cháu là Lâm Nhược hoặc tiểu Nhược là được rồi ạ.” Lâm Nhược mỉm cười khuôn phép, vừa không có vẻ cố tình lấy lòng, cũng không quá lãnh đạm, xa cách.

“Ừ ừ!” Trần An cũng thoải mái gật đầu, “Lâm Nhược, chọn một nhân vật rồi thử một lần đi?”

“Ha ha, Trần lão không nói thì cháu cũng phải thử một lần ạ.” Lâm Nhược thông dong bước vào giữa sân, cười nói, “Cháu vẫn luôn mong muốn được hợp tác với Trần lão, kết quả là lần nào cũng gặp chuyện này chuyện kia để lỡ mất cơ hội nên vô cùng tiếc nuối. Vì thế, hôm nay dù thế nào cháu cũng

phải nắm bắt được cơ hội hiếm có này. Xin Trần lão chỉ giáo cho cháu nhiều hơn, cũng hạ khẩu lưu tình ạ! Cháu không muốn sau khi quay về, đêm nằm ngủ cũng vẫn cầu nguyện cho chú ăn phải đồ ăn có sâu đâu!”

“Ha ha ha, cái con bé này!” Một lời nói đùa vô thưởng vô phạt khiến Trần An cười ha hả, cũng khiến quan hệ của hai người chột thân thiện hơn nhiều.

Mọi người xung quanh đều muốn khen ngợi An tẩu 99999 lần! ~ Tất cả bọn họ đều kính nể địa vị của đạo diễn Trần An nên luôn quy quy củ củ trước mặt ông, làm gì có ai dám nói đùa với đạo diễn Trần An như An tẩu.

An Tẩu thật sự rất uy phong!!!

Trần An ngừng cười, nhìn lên màn hình 3D ở đối diện rồi hỏi Lâm Nhượng: “Sao hả? Muốn thử nhân vật Phù Nguyệt không?”

Mọi người nghe vậy lại kinh ngạc! Phù Nguyệt chính là vai nữ chính của bộ phim này, chẳng lẽ đạo diễn Trần An đã nhắm Lâm Nhượng cho vai nữ chính này sao?

Lâm Nhượng còn chưa trả lời thì một giọng nữ trong trẻo mang theo ý cười vang lên: “Khéo quá, tôi cũng muốn diễn thử vai Phù Nguyệt kia một lần, chỉ bằng chúng ta cùng diễn đôi với nhau được không, em Lâm Nhượng?”

Trên mặt Quan Vũ Tinh nở nụ cười khéo léo, bước ra từ lối đi mà nhân viên ở đây cố tình chừa ra để tiện ra vào.

Phong thái của cô ta rất tao nhã, tươi cười thân thiện, vừa xuất hiện đã khiến mọi người nhỏ giọng trầm trồ.

Hiện giờ danh tiếng của cô ta đang rất nóng bỏng, là ảnh hậu đã thành công giành được giải Oscar, trong số những người đến thử vai hôm nay, dù đã là diễn viên hay vẫn còn là người mới, hoặc học viên của trường điện ảnh đều có không ít người thích phim của cô ta.

Đương nhiên, là một ảnh hậu, diễn xuất của Quan Vũ Tinh thực sự cũng được công chúng thừa nhận!

Lúc này, trên mặt cô ta hoàn toàn không thể tìm thấy dấu vết của việc nổi giận vừa rồi, miệng gọi em Lâm Nhượng nghe vô cùng thân thiện, hòa nhã, người không biết có lẽ cũng tưởng quan hệ của cô ta và Lâm Nhượng thân mật lắm.

Mọi người xung quanh đều sáng bừng mắt chờ mong tình huống tiếp theo xảy ra.

A a a, vì vai nữ chính này mà An tẩu sẽ đối đầu với ảnh hậu Quan Vũ Tinh sao?

Trần An khẽ nhủ mảy, đây không phải lần đầu tiên ông hợp tác cùng Quan Vũ Tinh. Thực ra, cũng nhờ đóng phim điện ảnh của ông mà Quan Vũ Tinh mới giành được giải Oscar cho nữ diễn viên xuất sắc! Trước kia ông vẫn cảm thấy Quan Vũ Tinh rất biết điều, không ngờ lần này lại cố tình nhảy ra tranh giành ngay khi ông đã nhắm được Lâm Nhượng rồi.

Trần An hơi khó chịu!

Quan Vũ Tinh cũng biết nếu để Trần An khó chịu với mình thì sẽ không có lợi gì cả, nhưng cô ta không thể chấp nhận được Lâm Nhượng suôn sẻ như vậy nên không kìm được liền bước ra đây.

Địa vị của Quan Vũ Tinh không thấp, tuy Lâm Nhượng là nhân tài mới xuất hiện nhưng sau lưng lại có An thiên vương làm chỗ dựa vững chắc, nhất thời không có ai tiện chen lời vào.

“Nếu đã trùng hợp như vậy thì chị Vũ Tinh định diễn đôi thế nào ạ?” Lâm Nhượng mỉm cười không bận tâm, dường như chuyện Quan Vũ Tinh có ý gây sự là hết sức bình thường vậy.

Có vài người thầm tán thưởng Lâm Nhượng, An tẩu phong độ quá! Cũng có nữ sinh của trường điện ảnh thích An Tiệp, đương nhiên cũng yêu An tẩu lẳng lẳng lấy điện thoại di động ra, bật chế độ quay phim.

Dám bắt nạt An tẩu của họ, để cho An thần từ từ ‘tâm tình thủ thi’ với cô ta đi!!!

Quan Vũ Tinh thực sự không ngờ Lâm Nhượng dám nhận sự khiêu chiến của cô ta, trong mắt thoáng hiện lên vẻ trào phúng lạnh như băng, nhưng lại giấu kỹ sau khuôn mặt cười của mình: “Em Lâm Nhượng cứ quyết định đi.”

Chà! Cũng to giọng đấy! Nếu đã để cô quyết định, thì lát nữa đừng có khóc!

Lâm Nhượng thâm cười lạnh trong lòng.

“Chị Vũ Tinh, vậy chúng ta cứ diễn ngẫu hứng dựa theo hiểu biết của mình về nhân vật Phù Nguyệt kia được không?” Về mặt Lâm Nhượng rất thân thiện, thẳng thắn, “Chị Vũ Tinh thấy thế nào?”

Cũng dám đề nghị diễn đôi ngẫu hứng cơ à?! Lâm Nhượng, tự cô tìm đường chết thì đừng trách tôi ra tay quá tàn độc!

Quan Vũ Tinh cười: “Nghe có vẻ rất thú vị, vậy cứ làm như ý của em Lâm Nhượng đi. Nói gì thì nói, tôi cũng coi như là tiền bối, em Lâm Nhượng diễn trước đi.”

Tiền bối à? Lâm Nhựt thực sự muốn cười to ba tiếng! Nữ diễn viên hạng 3 của năm đó, bây giờ lại đứng trước mặt cô tự xưng là tiền bối, đừng tự rước nhục vào người như thế chứ?! Không biết nếu Quan Vũ Tinh biết đứng trước mặt cô ta hiện giờ chính là Tạ Thiên thì cô ta sẽ có phản ứng gì nhỉ? Chắc chắn sẽ rất thú vị!

Lâm Nhựt ngẩng đầu nhìn màn hình 3D.

Phù Nguyệt: nữ chính, là hậu duệ của bộ tộc Maya thần bí, trời sinh có khả năng tiên đoán tương lai, tính cách kiên cường, dũng cảm, phẩm chất lương thiện, đơn thuần.

Hoàn toàn là nhân vật chính diện tràn ngập ánh sáng chính nghĩa.

Quan Vũ Tinh đã từng diễn không ít những nhân vật giống như vậy nên vô cùng chắc chắn về sự phán đoán tư duy về vai diễn này, đương nhiên cũng tràn đầy tự tin.

Lâm Nhựt thu mắt lại, nhìn về phía Quan Vũ Tinh: “Chị Vũ Tinh, chị chuẩn bị xong chưa?”

“Nếu em Lâm Nhựt đã chuẩn bị xong rồi thì có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.”

“Vậy bắt đầu thôi.” Lâm Nhựt gật đầu.

Mà gần như ngay khi cô vừa dứt lời, bầu không khí của Quan Vũ Tinh ở đối diện cũng thay đổi trong chớp mắt.

Cô ta hơi nâng tay lên, thu lại đặt ở vị trí bên dưới ngực một chút, cầm thu lại, nét mặt thể hiện nụ cười nhẹ, ánh mắt hướng lên không trung tỏa ra một vẻ đơn thuần thoát tục không nhiễm bụi trần.

Không ít người đứng xung quanh thán thán, thật không hổ danh là ảnh hậu, không chỉ nhập vai trong chớp mắt, mà giờ tay nhắc chân cũng lập tức đáp nện nên một hình tượng nhân vật hoàn mỹ xinh đẹp như tiên tử.

Diện mạo của Quan Vũ Tinh thuộc dạng nhu hòa, dịu dàng nên khi lột tả hình tượng này quả thật cũng có chút vẻ siêu phàm thoát tục.

Quan Vũ Tinh thán kiêu ngạo, nhìn đi, chỉ cần cô ta muốn, lột tả một nhân vật như vậy chẳng phải là dễ như trở bàn tay sao?!

Trần An không bỏ lỡ vẻ kiêu ngạo đã che giấu rất kỹ trong mắt của Quan Vũ Tinh, quay sang nhìn Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt cũng làm như Quan Vũ Tinh, hơi nâng hai tay lên, ôm lấy nhau đặt lên vị trí bên dưới ngực một chút.

Mọi người thoáng nghi hoặc và ngạc nhiên, chẳng lẽ Lâm Nhựt định bắt chước cách diễn của ảnh hậu Quan Vũ Tinh sao?!

Một người là ảnh hậu lão làng, một người là ngôi sao mới nổi, cô ấy định mô phỏng một cách vụng về sao?

Có điều, Lâm Nhựt lại không làm như bọn họ nghĩ, hơi cúi đầu thu cầm xuống giống Quan Vũ Tinh, mà cô hơi hất cằm lên, lộ ra hình dáng hai bên khuôn mặt của mình. Từ góc độ này, tầm mắt mà cô nhìn về phía trước tạo nên cảm giác như cô đang khinh miệt nhìn xuống vậy.

Những người xung quanh tiếp tục sững sờ, chuyện này là sao? Phù Nguyệt kiên cường dũng cảm, đơn thuần lương thiện phải giống như ảnh hậu Quan Vũ Tinh diễn mới đúng chứ? Lâm Nhựt xây dựng thể này có khác nào nhân vật phản diện?

Quan Vũ Tinh càng đắc ý hơn, bình hoa chỉ là bình hoa thôi! Muốn so đầu với cô ta à? Còn non lắm.

Cô ta mãi đắc ý ha hề, lại không chú ý khi đạo diễn Trần An và biên kịch nhìn thấy thần thái mà Lâm Nhựt lột tả, ánh mắt đều sáng lên.

Sắc mặt Lâm Nhựt đầy vẻ khinh miệt nhìn về phía trước, toàn thân tỏa ra luồng khí rất lạnh lùng, chậm rãi nói: “Cô thật sự muốn cứu người của cả thành phố này sao?”

“Sinh mạng rất đáng quý, dù dùng hết mọi biện pháp, tôi cũng muốn cứu mạng họ.” Trong mắt Quan Vũ Tinh dâng lên vẻ khổ sở và bi thương, ánh mắt nhìn lướt qua Lâm Nhựt, hướng về sau lưng cô, “Chẳng lẽ cô không thấy sao? Bọn họ đều khao khát được sống.”

Về lạnh lùng tàn khốc trên mặt Lâm Nhựt hơi vui đi một chút, giống như thâm giăng co trong lòng, nhưng chỉ trong hai giây ngắn ngủi, sắc mặt cô đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng khinh miệt ban đầu, “Người trong thành phố này đã nhiễm mầm độc của zombie, nếu bây giờ không xử lý họ, sau đây sẽ còn có nhiều người chết vì nó hơn. Dù như thế, cô vẫn khẳng khái như vậy sao?”

“Đừng thế!” Quan Vũ Tinh gật đầu khẳng định, “Dù chỉ còn một tia hy vọng cuối cùng, tôi cũng sẽ không buông tay.”

“Tôi nhìn thấy.” Âm vực của Lâm Nhựt đột nhiên biến đổi, trở nên sắc bén hơn, “Tôi nhìn thấy mầm độc của họ cũng không được diệt trừ hết, không chỉ như vậy, họ còn có thể ăn thêm nhiều người bình thường khác hơn. Cô có thể đoán trước được tương lai cơ mà? Chẳng lẽ chỉ vì muốn kiên trì với sự lương thiện ngu xuẩn của mình, mà cô có thể bỏ qua tính mạng của biết bao nhiêu người không cần quan tâm sao?”

Tiếng quát khí thế mạnh mẽ của Lâm Nhựt đột ngột vang lên khiến Quan Vũ Tinh ngẩn ngơ. Lẽ ra nữ chính hẳn phải kiên trì muốn cứu người, dù đến

đường cùng cũng không chịu bỏ cuộc chứ? Có điều, dù diễn tay đôi nhưng lúc này cô ta cũng bị quất đến không nói được thành lời vì chính cô ta cũng cảm thấy nữ chính kiên trì với sự lương thiện như vậy thật sự rất giả tạo, lại không biết suy tính cho đại cục, ngu chết đi được.

Mắt Trần An ánh lên vẻ tán thưởng, biên kịch bên cạnh cũng hài lòng gật gù.

Khí thế toàn thân Lâm Nhục như tăng lên thêm vài phần nữa, giống một vị thần cao cao tại thượng vậy: “Cô cũng có thể đoán trước được tương lai, có thể nhìn thấy sự thay đổi của tương lai, có thể nhìn thấy bao nhiêu chuyện sinh ly tử biệt, vì sao còn cố chấp mấy chuyện nhỏ mà không biết tính toán cho đại cục?!”

Cuối cùng mọi người cũng chợt hiểu ra.

Đúng thế, một hậu duệ của bộ tộc Maya thần bí có thể tiên đoán tương lai, đôi mắt thần kỳ của cô ấy đã nhìn quá nhiều chuyện sinh ly tử biệt, thậm chí còn có cả sự hủy diệt khiến người trong bộ tộc cô ấy biến mất. Trải qua bao nhiêu năm tháng, trải qua của cô ấy đã sớm trải qua ngàn vạn cuộc bể dâu, hờ hững, đã sớm hiểu đạo lý phải tính toán cho tình hình chung, lấy thương vong ít để đổi lấy sự sống của nhiều người hơn.

Giờ mọi người mới nhớ ra, ban đầu khi đối mặt với Quan Vũ Tinh, Lâm Nhục hỏi một câu rồi tạm dừng khoảng hai ba giây, khi đó họ còn tưởng cô đang xây dựng lời thoại, nhưng giờ nghĩ lại mới biết, hai ba giây tạm dừng đó của cô ấy, thật ra là đang tự đấu tranh trong nội tâm.

Cô ấy cũng không muốn giết những người vô tội bị trúng mầm độc của zombie này, nhưng vì thế cục chung, vì không để cho những người bị nhiễm độc zombie này sau khi biến thành zombie sẽ hại nhiều người hơn, cô ấy kiên quyết lựa chọn nhẫn tâm.

Đó chẳng phải là biểu hiện của nữ chính Phù Nguyệt lương thiện nhưng vẫn kiên cường, dũng cảm sao?!

Quan Vũ Tinh cuối cùng cũng kịp phản ứng, chợt nhận ra mình bị dồn vào thế yếu, về oán hận nổi lên trong mắt, hỏi ngược lại: “Ở nơi đó có người thân còn sót lại của cô, cô cũng không muốn cứu họ sao?”

Trần An khẽ lắc đầu, Quan Vũ Tinh giận quá nên luống cuống, rối loạn hết thế trận rồi, còn Lâm Nhục thì không thể coi nhẹ được, vừa trấn định vừa lợi hại dồn ép như vậy, đừng nói là một Quan Vũ Tinh, dù có hai người cùng lên cũng chưa chắc đã là đối thủ của cô ấy!

“Nếu bọn họ nhất định sẽ biến thành zombie hại những người khác, dù là người thân cuối cùng của tôi, tôi... tôi cũng vẫn xuống tay không do dự.” Nói xong, Lâm Nhục siết chặt bàn tay đang để trước ngực, môi hơi ním lại, quay mặt đi nhìn về nơi khác.

Vào giây phút này, mọi người ở đây đều cảm nhận rõ ràng sự bi thương và đau khổ toát ra từ người cô. Phải diệt trừ người thân thiết nhất của mình, là vì không còn cách nào khác, là vì nghĩa lớn nên không thể không ra tay, nhưng cô ấy cũng là người bình thường, cô ấy cũng có cảm xúc, có buồn có vui, nên cô ấy cũng sẽ đau lòng khổ sở vì mất đi người thân của mình.

Lâm Nhục siết chặt nắm đấm, hơi hắt cảm nhìn lên không trung: “Phù Nguyệt tôi xin thề với trời, chắc chắn sẽ nghiên cứu ra phương thuốc giải độc zombie, để thứ mầm độc chết tiệt đó vĩnh viễn biến mất!”

Thời khắc này, Phù Nguyệt đã bước lên cõi Niết Bàn sau sự bị thương, cô ấy càng trở nên kiên cường hơn, dũng cảm hơn! Mà so với hình tượng Phù Nguyệt của Lâm Nhục, thì hình tượng Phù Nguyệt của Quan Vũ Tinh vừa rồi còn cảm thấy rất xinh đẹp rất đúng khuôn mẫu lúc này chợt biến thành một Phù Nguyệt như đóa sen trắng ngu ngốc mà thiên cận.

Người như nào, vai diễn cũng như vậy.

Quyết định của An tẩu

Đạo diễn Lâu bệnh vực ‘người nhà’.

“Được rồi, cứ vậy đi.” Cuối cùng Trần An cũng lên tiếng chấm dứt màn diễn tay đôi của hai người.

Về mặt Quan Vũ Tinh dường như vẫn hơi ngơ ngẩn, cô ta hoàn toàn không ngờ mình sẽ bị một bình hoa nổi tiếng nhờ đàn ông đánh bại, mà còn thua đến trắng tay, thua khó coi như thế!

Trần An cười nói với Quan Vũ Tinh: “Vũ Tinh, giờ thì cô biết cái gì gọi là ‘hậu sinh khả úy’ chưa? Có điều hình tượng nhân vật của cô cũng rất tốt, nếu cứ giữ đúng theo kịch bản thì chắc chắn sẽ là một vai diễn rất bắt mắt.” Câu nói này của Trần An chỉ là muốn giúp Quan Vũ Tinh đỡ xấu hổ, cứu vãn chút thể diện thôi.

Quan Vũ Tinh cười gượng đón lời Trần An: “Quả đúng là hậu sinh khả úy ạ.”

Ảnh hậu Quan Vũ Tinh mà cũng bị đánh bại!!!

Các fan của Quan Vũ Tinh khó có thể chấp nhận chuyện này, còn những cô gái trên thích An tẩu thì đầy vẻ vui mừng, sung sướng, hớn hờ y như trẻ con được nhận tiền mừng tuổi vào ngày tết vậy.

Cô bé vừa lên quay video lập tức dùng tốc độ nhanh nhất tải video diễn tay đôi của Lâm Nhục và Quan Vũ Tinh lên mạng, hơn nữa còn đặt tiêu đề.

“Ai mới là chính cung?”

Chỉ mười mấy phút sau khi clip được tải lên, khu bình luận ở bên dưới hầu như chỉ có một ý tứ, tất cả đều thi nhau ủng hộ và hò hét.

“An tẩu, bọn em đều say chị mất rồi!”

“An tẩu, xin hãy nhận lấy sự sùng bái của chúng em!”

“A a a, An tẩu, chị hôn gió đi, chị trả lời đi, chị ôm ấp sờ soạng chúng em đi!!!”

Đương nhiên, trong đó cũng có những bình luận không hay vì fan của Quan Vũ Tinh xem được clip xong cảm thấy khó chịu với Lâm Nhượng, nhưng bọn họ không thể địch lại nổi tốc độ và nhiệt tình của fan Lạc Thần cùng fan An tẩu, nhanh chóng bị cả đồng bình luận khác bao phủ, vừa muốn ngoi lên, lại bị vùi dập xuống chỉ trong giây lát.

Dù sao ở đây cũng có nhiều người đang xem, đương nhiên Quan Vũ Tinh phải giữ gìn hình tượng của mình, ra vẻ rộng lượng nói: “Diễn xuất của em Lâm Nhượng quá tài ba, xin chúc mừng.”

“Chị Vũ Tinh cũng rất lợi hại.” Lâm Nhượng thân nhiên đón nhận lời khen giả tạo của Quan vũ Tinh, cũng khách sáo cười đáp lại một câu.

Quan Vũ Tinh tức đến nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại chẳng làm được gì cả!

Trần An nói xen vào: “Nhóc Lâm Nhượng, chú và biên kịch đã bàn bạc với nhau, cảm thấy hình tượng Phù Nguyệt của cháu rất phù hợp, không biết gần đây cháu có thời gian trống không?”

“Có cơ hội hợp tác với Trần lão thì dù phải từ chối hết các công việc khác cháu nhất định cũng sẽ để trống lịch làm việc của mình ạ.” Lâm Nhượng cười.

Quả nhiên Lâm Nhượng giành được vai nữ chính, có điều, vừa rồi thực lực của cô cũng đã bộc lộ hết khiến những người xung quanh tâm phục khẩu phục.

“Tốt lắm, vậy chú sẽ bảo trợ lý giao phần kịch bản của Phù Nguyệt...”

Trần An cũng rất vui mừng vì Lâm Nhượng có thể nhận lời tham gia đoàn phim lần này, nhưng còn chưa nói xong đã bị Lâm Nhượng ngắt lời.

Cô có vẻ hơi thẹn thùng cười hi hi rồi bước tới mấy bước, túm tay áo rộng thùng thình của Trần lão lắc qua lắc lại như đứa trẻ con vừa phạm lỗi.

Cô nhóc quý này nhiều quý kẻ, giờ còn cười gian như vậy chắc chắn không có chuyện gì hay ho. Tuy là lần đầu tiên tiếp xúc với Lâm Nhượng, nhưng Trần lão lại bất giác cảm thấy thân kinh sau lưng mình căng lên.

Lâm Nhượng nói: “Trần lão, thực ra nhân vật mà cháu muốn thử vai không phải là vai nữ chính Phù Nguyệt.”

Trần lão khẽ nhíu mày: “Cháu muốn diễn nữ phụ á?” Dựa vào danh tiếng và thực lực của Lâm Nhượng hiện giờ, không có lý nào lại cam chịu diễn vai nữ phụ. Dù là vai nữ số 2 nhưng sau khi công chiếu, danh tiếng cũng sẽ bị vai nữ chính bỏ xa đến vài con phố.

Trần lão không hiểu lắm rốt cuộc Lâm Nhượng đang nghĩ gì.

“Không ạ.” Lâm Nhượng lắc đầu.

Giờ thì Trần lão càng không hiểu nổi, không diễn nữ chính cũng không diễn nữ phụ, chẳng lẽ muốn đóng vai bối cảnh hay người qua đường sao? Cô nhóc quý này có tính treu chọc ông à?

“Nhân vật mà cháu muốn diễn là Cảnh Vũ! Cũng chỉ muốn thử vai Cảnh Vũ thôi ạ!”

“Cháu muốn diễn Cảnh Vũ!!!!” Cô nhóc quý này không điên đấy chứ? Ngay cả Trần An mà cũng bị chấn kinh vì suy nghĩ khác người, quái đản của Lâm Nhượng, im lặng không nói được gì.

Xung quanh vang lên những tiếng như cảm bị trật khớp rơi xuống đất.

Cảnh Vũ quả thật không phải vai phụ, có thể nói là phân cảnh trong bộ phim này thậm chí còn nhiều hơn cả nữ chính, cũng quan trọng hơn nữa. Nếu có thể diễn xuất tốt, thì việc nổi tiếng sau một vai diễn cũng không phải là không thể. Có điều... có điều... dù có là nhân vật quan trọng, nhiều đất diễn đến đâu đi chăng nữa, thì đó cũng là nhân vật nam mà!!!

Đó là vai nam chính!!! Là nam chính ngạo mạn mạnh mẽ có thể cứu vớt cả nhân loại khỏi thảm họa tận thế!!! Vai diễn đó vô cùng khí phách, vô cùng ngang ngược, vô cùng kiên cường ngạo nghễ, một người con gái như cô làm sao lọt tã được phong thái khí phách của đàn ông chứ!!!

Mọi người đều bị suy nghĩ sét đánh của Lâm Nhượng đánh bay ra xa, cứng họng tròn tròn mắt nhìn.

Ngay cả nhóm fan An tẩu và fan Lạc thần cũng đều không biết phải nói gì, đưa tay lau đi những vạch đen mồ hôi chảy xuống trán.

An tẩu, chị anh hùng uy phong như vậy là do An thần tạo ra sao?

Lạc thần, xin chị đừng giáng sét, xin chị bình thường đi!

Cuối cùng vẫn là Trần An có phản ứng đầu tiên, ông nhìn Lâm Nhưộc từ đầu đến chân. Lâm Nhưộc cao hơn 1m7, dáng người cao gầy, nếu mặc đồ nam giới vào, kết hợp với kỹ thuật hóa trang thì quả thật đóng giả đàn ông cũng không có vấn đề gì.

Nhưng dù phụ nữ có rắn rỏi đến đâu cũng vẫn có vẻ mềm yếu hơn đàn ông. Cô ấy định làm thế nào để lột tả được một người đàn ông thực thụ xuất thân từ trường quân đội, mang chút vẻ lưu manh nhưng lại vô cùng chính nghĩa, cuối cùng cứu vớt cả nhân loại?

Đột nhiên Trần An thấy hơi mong đợi.

Biên kịch ở bên cạnh bước từng bước nhỏ lại gần Trần An, ánh mắt của anh ta cũng mang theo sự tò mò và kỳ vọng: “Đạo diễn Trần, hay là để Lâm Nhưộc tiểu thư thử một lần đi?” Anh ta thực sự rất muốn xem xem rốt cuộc cô gái này sẽ lột tả người đàn ông dưới ngòi bút của anh ta như thế nào. Vẫn không thể thoát khỏi sự yếu ớt mỏng manh của phụ nữ, hay hoàn toàn lột xác thành một người đàn ông máu lạnh, cứng cỏi?

Trần An cười, ông cũng rất muốn biết rốt cuộc diễn xuất của Lâm Nhưộc lợi hại đến thế nào. Ông gật đầu đồng ý: “Được, có điều hình tượng bây giờ của cháu không phù hợp, ấn tượng ban đầu sẽ khiến người ta soi mói, phải hóa trang thay đổi một chút, nhưng chúng tôi đến đây tuyển diễn viên cũng không mang theo thợ trang điểm.”

“Chuyện này dễ thôi ạ.” Lâm Nhưộc cười lấy điện thoại ra, lướt trong danh bạ ít ỏi tìm được số điện thoại của tiểu Lý, bấm nút gọi.

Đầu dây bên kia vừa kêu một tiếng đã có người nhắc máy: “Chị Lâm Nhưộc, có việc gì cần chị cứ phân phó, dù phải vượt lửa băng sông tiểu nhân cũng thể không nhủu mảy, không kêu ca nửa lời!”

“Ha ha, đừng có lắm chuyện, vượt lửa băng sông cần gì đến cô.” Lâm Nhưộc cười mắng khê, “Mau mang trang phục đạo cụ của em đến tầng 12 tòa tháp đôi ở đường Ngọc Lâm, chị cần em tạo hình quân nhân giúp chị. Chú ý, là nam quân nhân nhé.”

“Cái gì ạ? Nam quân nhân á?” Tiểu Lý hô lên kinh ngạc ở đầu dây bên kia, “Chị Lâm Nhưộc, rốt cuộc chị cũng khiêu chiến với vai quân nhân thiếu gia cao quý lạnh lùng sao? A a a, em phải lập tức đăng tin này lên mạng chia sẻ với mọi người mới được.”

“Không phải là quân nhân thiếu gia, mà là quân nhân lưu manh. Mọi người đang chờ, em mau mang phục trang tới giúp chị chút.”

“Vâng ạ! Em cam đoan sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để đến đó!”

Tiểu Lý còn chưa cúp máy, Lâm Nhưộc đã nghe thấy cô ấy gào thét mọi người ở đầu dây bên kia: “Mau lấy bộ quân phục hôm qua đưa tới ra cho bà, ngay ngay ngay!!!”

Lâm Nhưộc cười cúp máy: “Cô ấy sẽ tới nhanh thôi ạ.” Nói xong, cô nhìn đồng hồ đeo tay, “Trần lão cứ tuyển diễn viên tiếp đi ạ, làm xong chắc cũng vừa kịp giờ cơm trưa.”

“Không vội. Hóa trang Cảnh Vũ cũng cần chút thời gian, đầu giờ chiều cháu quay lại thử vai cũng được.”

Người trong giới đều biết rõ, từ trước đến giờ đạo diễn Trần An tuyển diễn viên chỉ gói gọn trong buổi sáng, buổi chiều là thời gian nghỉ ngơi, bao nhiêu năm nay chưa từng thay đổi, không ngờ lần này Lâm Nhưộc lại được phá lệ, xem ra, ông ấy thực sự rất mong chờ biểu hiện của Lâm Nhưộc.

Đạo diễn Trần An đã nể mặt như vậy, đương nhiên Lâm Nhưộc cũng rất cảm kích.

“Cảm ơn Trần lão, chiều nay cháu nhất định sẽ không để chú thất vọng ạ.” Không phải là Lâm Nhưộc kiêu căng ngạo mạn, mà cô có đủ tự tin, có đủ bản lĩnh để kiêu ngạo.

Lại nói đến Quan Vũ Tinh đứng ở bên cạnh, lúc này nụ cười rộng lượng đã cứng trên mặt, xấu hổ đến không thể xấu hổ hơn được nữa!

Thì ra ngay từ đầu Lâm Nhưộc cũng không hề có ý định thử vai nữ chính kia, vậy bản thân mình đột ngột lao ra đòi diễn tay đôi, cuối cùng còn bị đàn áp đến thảm hại đó trở thành cái gì?

Làm trò hề sao?!

Hơn nữa, sau màn diễn tay đôi vừa rồi, dù Lâm Nhưộc không nhận vai nữ chính Phù Nguyệt, thì Quan Vũ Tinh cũng không đủ tư cách đóng vai đó. Dù cô ta có mặt dày đến đâu thì đạo diễn Trần An cũng sẽ không đồng ý.

Cuối cùng chỉ vì phần nộ đến mất lý trí mà mất đi cơ hội có thể giành được danh hiệu ảnh hậu một lần nữa, hiện giờ Quan Vũ Tinh vừa hối vừa hận, chi tiết là trên đời này không có thuốc hối hận, nên trái đắng này, cô ta đành phải hưởng thụ hết thôi!

Trần An liếc nhìn vẻ mặt xấu hổ khó coi của Quan Vũ Tinh một cái, lẳng lặng lắc đầu. Ngay từ đầu Lâm Nhưộc đã giăng sẵn lưới vây, nắm toàn bộ quyền chủ động trong chuyện này, tiếc là Quan Vũ Tinh không hề phát hiện, còn ra sức dậm đầu vào, không bị hại chết mới là lạ!

Uổng công Quan Vũ Tinh sống lâu hơn Lâm Nhượng mười mấy năm, đúng là vứt hết vào bụng chó.

“Đạo diễn Trần, tôi không được khỏe lắm, xin phép về trước.” Hiện giờ trên mặt Quan Vũ Tinh chỉ có thể miễn cưỡng giữ nụ cười gượng gạo.

“Ừm, vậy hôm nay cô cứ về trước đi, hai hôm nữa đến uống trà với ông già này.” Coi như Trần An cũng nể tình xưa nghĩa cũ, giữ chút thể diện cho Quan Vũ Tinh.

“Vâng, vậy tôi về trước.” Quan Vũ Tinh thậm chí còn không thèm chào hỏi Lâm Nhượng, quay người đi cùng trợ lý.

Khi Tạ Lâm đi thang máy lên vừa vận đối diện với Quan Vũ Tinh: “Chị Vũ Tinh.” Thấy sắc mặt Quan Vũ Tinh khó coi, nên Tạ Lâm tự nhiên cũng không hỏi thêm chuyện gì khác.

Quan Vũ Tinh không nhận ra Tạ Lâm nhưng lại không xa lạ gì với đại diện Lâu Kiều mặc một bộ đồ thể thao rộng thùng thình, uể oải che miệng ngáp dài đứng bên cạnh cô ấy. Cô ta lập tức giấu cảm xúc đi, nhướn miệng cười, lờ Tạ Lâm đi, quay sang chào hỏi Lâu Kiều: “Đạo diễn Lâu, đã lâu không gặp.”

Lâu Kiều miễn cưỡng tháo kính râm xuống, ngược mắt nhìn Quan Vũ Tinh một cái: “Ồ, hóa ra là cô à!”

Quan Vũ Tinh dù gì cũng đường đường là một ảnh hậu, cái gì mà ‘hóa ra là cô’ chứ?! Thái độ có cần phải ngạo mạn quá đáng như thế không?

Chính Quan Vũ Tinh cũng thoáng ngẩn người, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ, hình như cô ta đâu có đắc tội gì Lâu Kiều? Sao anh ta có vẻ khó chịu với cô ta thế nhỉ?

Quan Vũ Tinh ngại ngùng không biết phải nói tiếp thế nào, Lâu Kiều lại nói: “Cô đến thử vai phim của Trần lão à? Chắc chắn sẽ không thành công! Mặt vốn xinh đẹp là thế, lại tiêm cho lắm botox vào!” Nói xong, Lâu Kiều cũng không thèm nhìn sắc mặt Quan Vũ Tinh, gài kính râm vào cổ áo rồi đi thẳng.

Tạ Lâm nhin cười, khẽ gật đầu với Quan Vũ Tinh rồi mới nhắc chân đuổi theo Lâu Kiều.

Quan Vũ Tinh giận dữ đập mạnh một cước vào thùng rác bên cạnh thang máy, hôm nay cô ta gặp cái số chó chết gì mà không có việc gì suôn sẻ thế này!

Tạ Lâm đuổi theo Lâu Kiều, không hề giấu diếm nụ cười trên mặt! Dù Quan Vũ Tinh có đường nhan tốt đến đâu thì cũng là ngôi sao nữ hơn 40 tuổi rồi, vì giữ vẻ trẻ trung, kéo dài tuổi xuân, tiêm botox lên mặt để tránh nếp nhăn cũng là chuyện hết sức bình thường, trên thực tế, trong giới showbiz cũng có không ít ngôi sao nam nữ dùng cách này để giữ tuổi xuân. Có điều hôm nay nghe Lâu Kiều nói ra lại đây về châm biếm.

Lâu Kiều nghiêng đầu liếc nhìn Tạ Lâm đang cười hí hửng một cái, lườm bâu: “Người mà ngay cả lễ phép cơ bản nhất cũng không hiểu, nên dạy dỗ một chút.”

Tạ Lâm ngạc nhiên, bước hai bước đến bên cạnh Lâu Kiều: “Anh đã kích Quan Vũ Tinh như vậy là vì chị ta không thèm để ý đến tôi sao?”

Nghe cô ấy hỏi, Lâu Kiều dừng bước, nghiêng đầu nhìn Tạ Lâm đầy vẻ chán ghét: “Mang cái kính vừa què mùa vừa to vừa xấu xí trên mặt đã đành, cô lại còn định mạ vàng lên mặt mình nữa à? Cô nghĩ cô có thể mạnh gì mà khiến tôi phải ra mặt cho cô?! Bà già vừa hung dữ vừa thô bạo.”

Tên khốn kiếp này, quả nhiên vừa độc mồm vừa độc bụng, sao cô lại có thể nghĩ tốt cho anh ta như thế chứ? Uổng công cô vừa rồi còn cảm thấy hơi cảm động!

Tạ Lâm cúi đầu, đi về phía bồn hoa bên dưới hành lang.

Lâu Kiều nghi hoặc: “Này đồ thô bạo, cô định làm gì thế?”

“Tìm gạch! Yên tâm, bà đây cam đoan sẽ không đập chết anh đâu!” Chờ đấy, tên khốn kiếp này hai ba lần đã kích bản thân cô, cô nhất định phải làm gì đó mới được!!!

“Hôm nay cô ra cửa quên mang IQ theo à?! Ở nhà cao tầng thế này, dù là kê dưới bồn hoa cũng không thể tìm thấy gạch được. Đây gọi là phong cách, hiểu không?” Lâu Kiều nhướn mày nhìn Tạ Lâm ra vẻ vô cùng khinh bỉ.

Tạ Lâm tức tối đến mức sắp nổ hết cả tim gan phèo phổi, vừa rồi vô tình đụng mặt ở bãi đỗ xe, tên khốn này đã hạ nhục cô một lần rồi, giờ vẫn còn tiếp tục nữa!

Giỏi!!!! Danh hiệu A Lâm nữ vương của cô cũng đâu phải là hư danh!!! Hôm nay phải cho tên khốn này biết hoa vì sao mà đỏ!!!

“Lâu Kiều, anh giỏi thì cứ đứng đó chờ tôi quay lại!” Dứt lời, Tạ Lâm hùng hùng hổ hổ quay ngược trở vào trong thang máy.

Lâu Kiều nhướn mày, cô nàng thô bạo này định làm gì?!

Hết chương 58.

Chương 59: Sự trả thù của Nữ vương

Tạ Lâm hùng hổ lao vào một nhà hàng lẩu: “Chủ quán, cho một bát tôi băm!”

Khí thế của Tạ Lâm y như muốn chém người khiến bồi bàn ra đón khách ngỡ ra không kịp có phản ứng gì.

“Tôi muốn mua một bát tôi băm!” Tạ Lâm nhú mày nhắc lại.

“Dạ? À!” Bồi bàn hoàn hồn nói: “Thưa quý khách, ở đây chúng tôi bán lẩu, không bán... riêng tôi băm ạ! Nếu cô thật sự cần tôi băm thì có thể đi thẳng đến cuối phố này, rẽ trái, sau đó đi thêm khoảng 500m nữa là có một chợ nông sản rất lớn ạ.”

“Vậy tôi ăn cơm, chuẩn bị gia vị trước giúp tôi.”

“À vâng, mời cô sang bên này.” Bồi bàn nhiệt tình dọn bàn cho Tạ Lâm.

“Không cần phiền vậy đâu, tôi ngồi đây được rồi.” Tạ Lâm tùy tiện chọn một bàn ở gần đó, ngồi xuống.

Bồi bàn lập tức đưa menu ra, bắt đầu rót trà, chuẩn bị bát đũa, gia vị.

Tạ Lâm chọn bữa mấy món ăn rồi để người bồi bàn đi, sau đó bắt đầu cầm đũa ăn tôi băm trong bát, khiến nữ bồi bàn đứng một bên nhìn mà run rẩy hết cả tim phổi!

Ăn nhiều tôi không như vậy, lát nữa mùi trong miệng sẽ nồng nặc đến mức nào?!!! Định làm cả một con voi ngạt thở sao?!

Ăn hết tôi trong bát, Tạ Lâm cay đến chảy nước mắt. Lâu Kiều, anh cứ chờ đó cho bà!!!

Cô nghiêng răng nghiêng lợi rút ba tờ 100 tệ trong ví ra rồi quay người bước ra khỏi quán lẩu.

Bồi bàn nghi hoặc nhìn nhau, vị khách đó thật sự chỉ ăn tôi không thôi sao?

Tạ Lâm chịu đựng mùi vị trong miệng, lái xe quay về.

Lâu Kiều đang dựa vào bức tường kính trên hành lang, buồn chán nghịch điện thoại trong tay. Anh ta gác hai chân lên nhau, thân trên hơi khom, tóc mái hơi dài xoa xuống che đi đôi mắt hơi đẹp của anh ta.

Khuôn mặt của Lâu Kiều cực kỳ xinh đẹp, là loại xinh đẹp ở ranh giới nửa nam giới và nữ giới, không quá cứng rắn nhưng cũng không quá nữ tính.

Lúc này, ánh nắng trời bên ngoài chiếu xiên qua lớp tường kính rất dày, xuyên qua bờ vai hắt vào mặt anh ta, lóe sáng lấp lánh, nhìn vô cùng đẹp mắt.

Tạ Lâm đứng ngăn người, chợt có cảm giác không muốn bước tới phá hỏng cảnh đẹp đó.

Cảm nhận được ánh mắt của Tạ Lâm, Lâu Kiều ngẩng đầu khinh bỉ nói: “Cô không chỉ ra đường quên mang não/ IQ, mà khi quay về cũng quay lại tốc độ nguyên bản của con rùa sao?”

Vì thế, cái gì mà tươi đẹp đó, tuyệt đối chỉ là giả tạo, tuyệt đối chỉ là ảo giác của cô mà thôi!

Tạ Lâm nghiêng răng nghiêng lợi, đôi giày cao gót dậm mạnh lên hành lang phát ra thành tiếng, cứ như mỗi một bước đi, cô đều dậm mạnh lên người Lâu Kiều vậy.

Lâu Kiều đứng thẳng người, đang định nói gì đó thì Tạ Lâm đã xông tới. Anh ta còn chưa kịp phản ứng gì, Tạ Lâm đã hôn lên môi anh, hơn nữa còn vô cùng thô lỗ dùng đầu lưỡi tách hai hàm răng anh ta ra, quấy phá lung tung!

Lúc này Lâu Kiều hơi choáng váng, một lúc lâu sau mới hoàn hồn, cảm giác mùi vị trong miệng hơi kỳ quái. Cay cay, nồng nồng... mà hình như còn có chút ngọt ngào làm tim đập mạnh lên.

Chính anh ta cũng không biết lúc ấy mình suy nghĩ gì mà lại không đẩy Tạ Lâm ra ngay, ngược lại còn giơ cao chiếc điện thoại trong tay chọn chức năng chụp ảnh, rồi lẳng lặng chụp lại dáng vẻ hai người đang hôn nhau.

Tạ Lâm hơi kỳ quái, sao Lâu Kiều còn chưa đẩy cô ấy ra?! Chẳng lẽ mùi tôi vẫn chưa đủ sao?!

Tiểu Lý mang trang phục và đạo cụ hùng hục lao tới, vừa cầm đầu chạy vào hành lang đã nhìn thấy ngay có người đang hôn nhau trên hành lang, chăm chú nhìn kỹ mới biết, ôi mẹ ơi, không phải là đạo diễn Lâu và chị A Lâm đó sao?!!!

Lâu Kiều và Tạ Lâm cũng đều nhìn thấy tiểu Lý. Tạ Lâm vội đẩy Lâu Kiều ra, rõ ràng là cô muốn trừng trị Lâu Kiều, nhưng sao bị bắt gặp bên tai lại vẫn nóng bừng lên?!

“A... à... em chỉ tiện đường đi qua thôi, không nhìn thấy gì cả... hai người cứ tiếp tục đi, tiếp tục đi!” Tiểu Lý cười ha hả một tiếng gian xảo, cầm đồ đạc chạy biến đi nhanh như chớp.

“Không phải như em nhìn thấy đâu.” Tạ Lâm đưa tay ra cũng bằng không, vẫn không bắt được tiểu Lý chạy nhanh như chớp. Chỉ muốn trả thù một chút thôi lại bị người khác hiểu lầm, quả nhiên, bất tự của cô với Lâu Kiều xung khắc nhau mà. Sau này có nhìn thấy, chắc chắn phải đi đường vòng!

Lâu Kiều vẫn còn đang xuất thần, ngón tay khẽ xoa lên môi theo bản năng.

Thấy Tạ Lâm quay sang trừng mắt hung dữ nhìn mình, Lâu Kiều mới tỉnh táo lại, nhũn mảy: “Bà già, cô có thấy kinh tởm không hả? Rốt cuộc cô đã ăn bao nhiêu tội thế, hời chết đi được!”

Tạ Lâm nhìn thấy mặt Lâu Kiều đầy vẻ kinh tởm, cuối cùng tâm trạng cũng thoải mái hơn một chút.

“Đáng đời, không hời chết anh đi thì quá đáng tiếc.” Vừa nói Tạ Lâm vừa lục túi, kết quả là tìm một lúc lâu cũng không thấy bình xịt thơm miệng đâu. Thảm rồi, thế này gọi là hại người cuối cùng thành tự hại mình đây sao?! Mở miệng ra chỉ thấy toàn mùi hôi, làm sao mà cô bàn bạc công việc thay tiểu Nhượng được?!!!

Khóe môi Lâu Kiều run lên một chút, rút phong kẹo cao su từ trong túi ra đưa sang, còn không quên chê bai tiếp: “Thật sự chưa từng thấy người phụ nữ nào ngu ngốc hơn cô.”

Công việc của tiểu Nhượng quan trọng hơn, hiện giờ cô sẽ không thềm cái cọ với anh ta!

Tạ Lâm bóc bóc mấy cái vỏ, nhét toàn bộ kẹo cao su vào miệng mình.

Lâu Kiều trợn trừng mắt khó tin: “Cô không để lại cho tôi một cái à?!”

“Vì cái lông gì mà phải để lại cho anh?” Tạ Lâm hếch mặt, ngang nhiên khua giày cao gót đi mất.

Lâu Kiều đứng yên tại chỗ, một lúc lâu cũng không nói được gì.

Thử vai buổi sáng đã kết thúc, mọi người đến thử vai đều lần lượt ra về, Trần An cũng chuẩn bị xuống lầu đi ăn cơm với tổ biên kịch, chỉ để lại Lâm Nhượng chờ tạo hình và tiểu Lý vừa bê trang phục, đạo cụ tới.

“Cô nhóc Lâm Nhượng, đi ăn đã rồi về làm sau?”

“Trần lão, nếu chú thương cháu thì mang hộ cháu một hộp cơm về đi ạ! Cũng không cần ngon quá đâu ạ, vịt bát bảo, canh cá bạc gì gì đó là được rồi. Nếu không thì một bát mì chua cay cũng cực kỳ tốt rồi ạ.” Lâm Nhượng cười hi hi đùa giỡn.

Mấy người khác đều bị Lâm Nhượng chọc cười, Trần An lườm cô một cái, nói: “Chờ đấy, một hộp cơm mười tệ, không có hơn đâu!!!”

Nói xong ông cũng cười rồi đi cùng mọi người.

Tạ Lâm vừa bước ra từ đường dành cho VIP, vừa vịn ghế mấy người Trần An, lập tức cười chào: “Đạo diễn Trần!”

Trần An cũng không nhận ra Tạ Lâm, cô ấy liền thoải mái cười tự giới thiệu: “Cháu tên là Tạ Lâm, là người đại diện của tiểu Nhượng ạ!”

“Ồ, là người đại diện của nhóc Lâm Nhượng à? Con bé vẫn đang ở bên trong, cô vào đi!”

Chờ mấy người Trần An đi rồi, Tạ Lâm mới đi tới căn phòng đang vang lên tiếng trò chuyện.

“A Lâm” Lâm Nhượng đang đùa giỡn với tiểu Lý, thấy Tạ Lâm đẩy cửa bước vào liền thuận miệng hỏi: “Sao chị đỗ xe mà lâu vậy? Chị ăn cơm chưa?”

Tạ Lâm giật dừ ngồi vào ghế salon: “Gặp ôn thần ở bãi đỗ xe, đừng nhắc nữa.”

Tiểu Lý che miệng cười mờ ám. Lâm Nhượng vừa nhìn là biết ngay ôn thần mà Tạ Lâm nhắc đến là ai.

“Sao đạo diễn Lâu không lên đây cùng chị?”

“Nhắc đến tên ôn thần đó là muốn bốc hỏa rồi, đừng nhắc đến anh ta!” Tạ Lâm phẩy phẩy tay đổi chủ đề, “Kết quả thử vai của em thế nào? Nữ chính à?”

“Không phải.” Lâm Nhượng cười lắc đầu, “Em nói ra, chị đừng shock nhé.”

“Chẳng lẽ là nữ phụ?” Với thực lực và địa vị của Lâm Nhựt hiện giờ hoàn toàn có thể đảm nhiệm vai nữ chính trong bộ phim, sao lại không phải? Tạ Lâm nhíu mày, “Nếu là vai nữ số hai trong phim điện ảnh của đạo diễn Trần An thì cũng tạm được.”

Lâm Nhựt sờ sờ mũi, cô hiểu rất rõ tính cách nóng nảy của A Lâm nữ vương: “Không phải là vai nữ.”

“Cái gì? Gió to quá, chị nghe không rõ.”

“Em muốn thử vai nam chính!” Lâm Nhựt nói rất chắc chắn.

Tạ Lâm đặt túi trong tay xuống, đẩy kính mắt, móc móc ngón tay với Lâm Nhựt: “Lại đây, chị cam đoan sẽ không đánh chết cô đâu!”

“Tiểu Lý, A Lâm nữ vương muốn nổi điên rồi, mau buff cho chị, đừng quên kỹ năng chữa trị phục hồi!”

“Con nhóc thối này, cô muốn chết phải không? Được góp mặt trong phim điện ảnh của đạo diễn Trần An là cơ hội quý giá đến mức nào, bỏ lỡ vai nữ chính đã đành, ngay cả vai nữ phụ cô cũng không nắm được, cuối cùng còn dám giả trai để thử vai nam chính!!!” A Lâm nữ vương xỏ ra một tràng, đến nghi lấy hơi cũng không thèm nghỉ lấy một lần.

“Lâm Tiểu Nhựt, cô không gây chuyện thì cô chết à?! Hả?!”

Tiểu Lý rụt rụt cổ, quay sang nhìn Lâm Nhựt, đáng thương nói: “Chị Lâm Nhựt, sức chiến đấu của Boss quá mạnh mẽ, chúng ta lui quân được không?”

Lâm Nhựt lắc mình nấp sau salon đối diện, cười ha ha như đổ dầu vào lửa, lại bồi thêm câu nữa: “A Lâm, nếu em nói cho chị biết rằng, Trần lão vốn định giao vai nữ chính cho em, kết quả là em từ chối, quyết tâm không diễn nếu không phải là vai nam chính, thì liệu chị có phun ra lửa không?”

Khóe môi tiểu Lý run lên, Lạc thần xấu xa đen tối như vậy đều là do fan Lạc thần tạo thành sao?!

“Lâm Tiểu Nhựt, bà đây liều mạng với cô!”

“Chị Lâm Nhựt, chạy mau!”

Ba người cười đùa trong phòng một lúc lâu mới dừng lại.

Thật ra, Tạ Lâm cũng rất tiếc nuối vì Lâm Nhựt bỏ qua vai nữ chính, nhưng cô vẫn tôn trọng quyết định của Lâm Nhựt.

“Em đã cân nhắc ổn thỏa xem nên diễn vai nam chính thế nào chưa?”

“Chị thấy thế nào?” Lâm Nhựt tự tin nhướn mày ngồi lại ghế, “Tiểu Lý tử, bắt đầu tạo hình thôi! Làm xong việc ở đây, chiều muộn chị còn có chút việc.”

“Chiều muộn trừ quay về công ty ký hợp đồng ra thì em còn việc gì khác à?” Tạ Lâm đã từ chối hết công việc của Lâm Nhựt chỉ vì muốn để cô yên tâm dưỡng thương, hơn nữa, hiện giờ danh tiếng của cô đang lên, không thể so với trước kia tùy tiện đi ra đường không đeo kính râm cũng không bị ai nhận ra được.

Tuy tạm thời các fan của Lâm Nhựt đều tỏ ra rất lý trí, nhưng khó tránh khỏi chẳng may gặp phải fan cuồng, nên không thể tùy ý đi lung tung được.

“Quay về công ty ký hợp đồng xong, em định đi mua chút quà tặng, buổi tối còn đi gặp một người.”

“Em cần quà gì, để chị đi chuẩn bị cho em?” Tạ Lâm hỏi ý.

“Không cần đâu ạ. Em về thăm ông nội, đến lúc đó chị cứ chủ động về trước đi, em dạo phố một lát, mua vài món nho nhỏ vừa mắt là được rồi.”

Nếu Lâm Nhựt không muốn nói nhiều, Tạ Lâm cũng sẽ không hỏi nhiều nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 59.2 An tẩu uy vũ trong quân trang.

Muốn đáp nặn ngũ quan của một cô gái thành một chàng trai cũng không dễ dàng gì, cần phải rất khuôn mẫu, cũng cần kỹ xảo hóa trang vô cùng tỉ mỉ.

Tiểu Lý bận rộn đến mù trời mù đất, phải mất khoảng 3 tiếng đồng hồ, cuối cùng mới xử lý xong khuôn mặt của Lâm Nhựt, chỗ cần dày thì dày thêm, chỗ cần bôi đen thì bôi đen, chỗ cần bôi mờ thì bôi mờ.

Đội tóc giả xong, lại cẩn thận giấu đi chỗ tóc dài lộ ra, cuối cùng tiểu Lý mới thở phào một hơi: “Chị Lâm Nhựt, chị nhìn xem còn cần chỉnh sửa chỗ nào nữa không?”

Lâm Nhựt nhìn vào gương: “Hai bên cánh mũi bôi đậm thêm chút nữa.”

Tiểu Lý dùng phấn nâu đậm bôi thêm vào hai bên cánh mũi của lmc.

Cánh mũi của Lâm Nhựt vốn rất cao và mảnh, mang nét đẹp mềm mại, tinh tế và tuyệt mỹ đầy nữ tính. Bây giờ sống mũi được đắp cao, rộng hơn một chút, bôi thêm một lớp bóng mờ ở hai bên cánh mũi, khiến khuôn mặt cô lập tức trở nên tuần tú, sắc sảo.

“Đây, vừa rồi em cứ cảm thấy có gì không ổn mà, thì ra nguyên nhân ở đây.” Tiểu Lý tránh người sang một bên như khoe khoang, “Chị A Lâm, chị nhìn thử xem, chị Lâm Nhựt như này đúng là đẹp trai đến đàn mặt luôn rồi!”

Tạ Lâm ngắm nghía Lâm Nhựt hiện giờ, một lúc lâu mới lắc đầu: “Chị chỉ có thể nói là công nghệ hóa trang hiện đại thật sự quá điêu luyện, quá thần thánh!”

“Thế nên em mới cảm thấy thật vinh dự vì mình là thợ hóa trang!” Tiểu Lý kiêu ngạo vỗ ngực, “Chị Lâm Nhựt, em có thể chụp hai tấm ảnh trước không ạ?”

“Có thể. Có điều, trước khi vai diễn được quyết định thì không được tung lên mạng.”

Tiểu Lý vô cùng vui vẻ ra dấu ok rồi lôi điện thoại ra chụp ảnh. Nếu tung ảnh Lạc thần hóa trang thành quân nhân thiếu gia thì chắc chắn sẽ khiến cả đám muội muội mê mẩn mờ mắt, mà một nửa công lao là của cô đấy nhé!!!

“Cốc cốc cốc!” Cửa phòng hóa trang tạm thời bị gõ vang.

“Lâm Nhựt tiểu thư, chị chuẩn bị xong chưa? Giờ thử vai buổi chiều bắt đầu rồi.”

“Xong rồi, tôi thay quần áo rồi ra ngay.”

“Vâng.” Trợ lý đạo diễn đáp rồi rời đi.

Lâm Nhựt cầm quần trang tiểu Lý mang tới vào phòng vệ sinh thay. Tiếng gõ cửa lại vang lên.

Tạ Lâm bước ra mở cửa: “Tiểu Nhựt xong ngay bây giờ đây ạ, xin... Ồ, sao lại là anh?!”

Nụ cười lịch thiệp trên mặt Tạ Lâm lập tức biến mất, đẩy gọng kính rồi quay người vào phòng, ngồi xuống salon.

Tiểu Lý nhìn thấy đạo diễn Lâu xách túi to bước vào, liền cúi đầu cười trừ chọc. Ôi chà, đạo diễn Lâu đến tìm chị Tạ Lâm nhaaa! Anh ấy xách cái gì theo thế? Com hộp tình yêu à?!

Tạ Lâm không nói gì: “Tiểu Lý, lúc sáng em nhìn thấy chỉ là hiểu nhầm thôi, đừng cười nữa được không?”

“Chị A Lâm, em hiểu mà.” Tiểu Lý chớp chớp mắt hai cái, cười hi hi rồi đi tới đón lấy túi to trong tay Lâu Kiều, “Đạo diễn Lâu, có nặng không ạ? Để em giúp anh.”

Cười gian xảo như vậy, có mà hiểu cái rắm ấy!!! Tạ Lâm lườm cô ấy một cái, lười giải thích. Dù sao cô ấy cũng không sợ chết đứng.

“Tôi mang com cho mọi người, vẫn còn nóng đấy, ăn luôn đi!” Đạo diễn Lâu liếc mắt nhìn Tạ Lâm một cái, rồi thản nhiên nói.

“Oa! Thật ả? Tốt quá!” Bụng tiểu Lý đã kêu ục ục từ lâu rồi, vội vàng mở túi lấy hộp com ra. Vịt xào tiêu đen, đậu xào rau kiểu Đông Giang, bí ngòi nhồi sò điệp, sủi cảo tôm thịt, cá hoàng hoa sốt chua ngọt, năm món đều là món Quảng Đông cả!

Tiểu Lý nuốt nước miếng ực một cái: “Đạo diễn Lâu, sao anh biết em thích ăn món Quảng Đông ả?! Chị Lâm Nhựt, mau lên, đạo diễn Lâu mang đồ ăn ngon tới này!”

Món Quảng Đông ả?! Mi tâm Tạ Lâm run lên.

Lâm Nhựt cầm quần áo đã thay bước từ trong toilet ra, vừa nhìn thấy mấy món ăn Quảng Đông trên bàn liền nở nụ cười mờ ám, nói vu vu: “Toàn là món Quảng Đông ả? Em rất thích! Tiểu Lý cũng thích ả?”

Tiểu Lý gật mạnh đầu: “Vô cùng thích ả, nhất là sủi cảo tôm thịt và cá hoàng hoa sốt chua ngọt, đó là món yêu thích nhất của em!”

Lâm Nhựt cười đặt quần áo xuống, ngồi vào bên cạnh Tạ Lâm: “Nhắc mới nhớ, thật ra A Lâm mới là người Quảng Đông ấy, chỉ tiếc là từ nhỏ đã

không thích ăn món ăn Quảng Đông rồi. Nói thế nào nhỉ, thân là người Quảng Đông lại không thích ăn món Quảng Đông, rõ ràng là một sự sỉ nhục, là một bí mật không thể nói ra.”

Lâm Nhựt gấp một miếng sủi cảo tôm thịt, nheo mắt cười: “A Lâm, hôm đó chị nói với em như thế nhỉ?”

Tạ Lâm lén lườm Lâm Nhựt, chắc chắn là con nhóc thối này cố tình, khi không lại đi phá lung tung.

Có một số chuyện, chỉ nói vừa tới là được rồi! Lâm Nhựt ăn miếng sủi cảo xong liền cười nói: “Em ra ngoài thử vai trước. Mọi người ăn đi.” Khi đi ngang qua người Lâu Kiều, cô còn cố tình nhỏ giọng cười một tiếng.

Sắc mặt Lâu Kiều chợt trở nên hơi lúng túng.

Rốt cuộc Tiểu Lý cũng chậm chạp hiểu ra gì đó, vội đặt đũa xuống, nuốt chửng miếng thịt: “À, em ra xem chị Lâm Nhựt thử vai!” Còn chưa dứt lời, người đã chạy biến ra ngoài nhanh như chớp.

Lâu Kiều trầm giọng ho khan một tiếng nói: “Tại An Tiệp gọi điện thoại nói Lâm Nhựt thích ăn món Quảng Đông, nên...” không phải tôi cố tình mua cho cô đâu.

Nói xong, chính Lâu Kiều cũng cảm thấy mất hứng trước. Một người Quảng Đông sao có thể không thích ăn món ăn quê hương của mình chứ, đúng là kỳ quái!!!

Trong mắt Tạ Lâm thoáng có ý cười, Lâm Nhựt thích nhất là ăn món cay Tứ Xuyên, đối với món Quảng Đông chỉ gọi là ăn được chứ cũng không thích thú gì. An thiên vương làm sao có thể gọi đến dặn dò chuyện đó được. Viện có cũng vụng về!

“Anh không ra xem tiểu Nhựt thử vai à?!” Tạ Lâm cũng đứng dậy đi ra cửa.

Hôm nay Lâu Kiều tới đây vốn là vì muốn đề cử với đạo diễn Trần An để Lâm Nhựt diễn vai nữ chính Phù Nguyệt, kết quả là không ngờ Lâm Nhựt đã tự giành được vai đó, sau đó còn từ chối đề thử vai nam chính.

Lâu Kiều hoàn toàn tin tưởng vào khả năng diễn xuất của Lâm Nhựt, nhưng là một người phụ nữ mà phải diễn vai nam, hơn nữa còn là loại đàn ông thuần thực cứu cả nhân loại, cô thực sự có thể làm được sao?!

“Đi.” Lâu Kiều khẽ gật đầu rồi đi ra cùng Tạ Lâm.

Về lý mà nói thử vai buổi sáng đã hoàn toàn chấm dứt, người đến tham gia thử vai cũng đều nên về rồi, nhưng kết quả là sau khi mọi người đi ăn cơm trưa xong lại đều quay về đây hết như đã hẹn nhau trước vậy.

Cả căn phòng trống trải lại đầy chật người. Nhóm Trần An đã ngồi vào chỗ, chờ Lâm Nhựt chuẩn bị xong xuôi, cũng bắt đầu một buổi thử vai đặc biệt hoàn toàn mới mẻ.

Khi Lâm Nhựt bước ra từ đường dành cho nhân viên, ánh mắt mọi người đều bị thu hút qua đó.

Dáng người cô cao, gầy, tỉ lệ rất cân đối, bộ quân trang lục quân màu xanh vàng phủ lên người cô như được may theo số đo vậy, dù hơi gầy nhưng cũng không làm giảm đi vẻ cứng cáp, tuấn tú.

Mọi người đều hơn tròn tròn mắt, đó là Lâm Nhựt thật sao?!

Không phải vì diện mạo của Lâm Nhựt thay đổi quá nhiều đến mức không nhìn ra khuôn mặt vốn có, mà vì khí phách toàn thân của cô, vừa cứng cỏi, vừa tuấn tú, hoàn toàn không hề có vẻ mềm mại uyển chuyển của phụ nữ nữa. So với vai diễn Phù Nguyệt sáng nay cô vừa diễn tay đôi với Quan Vũ Tinh thì cảm giác như hai người khác hẳn nhau.

Đây mới diễn xuất thực sự sao?! Thực sự có thể tự mình lột tả ra những nhân vật với khí phách và phong thái hoàn toàn khác hẳn nhau, hơn nữa, mỗi nhân vật đều vô cùng chân thực, đánh thẳng vào trái tim của người xem.

Lúc này, mọi người đều chỉ có một câu cảm thán. Ôi! Lâm Nhựt như vậy mà còn không nổi tiếng, thì không biết diễn viên như thế nào mới có thể nổi tiếng được.

Sau khi hóa trang, dung mạo vốn thanh tú xinh đẹp của Lâm Nhựt đã bị giấu đi hết, khiến cho khuôn mặt trở nên góc cạnh, thâm sâu hơn, càng bộc lộ rõ khí khái anh hào, sáng sủa trong đôi mắt!

Nhìn quân thiếu Cảnh Vũ đang chậm rãi đi tới, biên kịch bất giác đứng bật dậy. Đúng, Cảnh Vũ hoàn mỹ nhất trong tưởng tượng của anh ta phải là như thế.

Khóe môi nhếch lên nụ cười khẩy bất cần đời, vẻ mặt luôn không bận tâm đến bất cứ chuyện gì, nhưng ánh mắt trong trẻo vô cùng kiên định.

Hắn mang theo khí tức quân binh lưu manh, hắn sẽ chửi bậy, nhưng trong đáy lòng hắn vẫn có chính nghĩa tồn tại.

Biên kịch kích động đến mức run rẩy cả hai tay đang đặt trên bàn, không kìm được liền trầm giọng gọi một tiếng: “Cảnh Vũ!”

Lâm Nhược khẽ mỉm cười, dừng bước trước mặt biên kịch, vỗ mạnh vào vai biên kịch một cái: “Ồ! Trần Đạt, lâu rồi không gặp, sao tên nhóc nhà cậu vẫn ốm yếu thư sinh thế hả?”

Trong kịch bản, Trần Đạt cũng là học sinh tốt nghiệp trường Quân đội như Cảnh Vũ, có điều, Trần Đạt là học sinh ba tốt điển hình được các thầy cô khen ngợi, còn Cảnh Vũ thì luôn phá phách gây chuyện bị huấn luyện viên trừng phạt. Hoàn toàn là hai thái cực khác hẳn nhau.

Ban đầu, Trần Đạt là nhân vật vô cùng im lặng, còn cực kỳ ghét Cảnh Vũ, cho rằng một kẻ phá phách nghịch ngợm như vậy chẳng khác nào con sâu làm rầu nồi canh. Cho đến khi liên tục tìm hiểu sâu rồi mới phát hiện, thật ra tính cách Cảnh Vũ rất chính trực lương thiện, hơn nữa còn rất thông minh, nên dần dần mới thay đổi quan điểm, cuối cùng còn trở thành bạn thân có thể chia sẻ tất cả mọi chuyện, vào lúc tận thế, họ lại là cộng sự tuyệt hảo có thể giao phó sau lưng mình cho nhau.

Cái vỗ vai của Lâm Nhược khiến biên kịch hoàn toàn choáng váng, chỉ biết ngẩn người nhìn Lâm Nhược mà không biết phải nói tiếp thế nào. Đầu óc anh ta trống rỗng, thậm chí còn quên mất nhân vật Trần Đạt có tính cách thế nào.

“Bao nhiêu lâu không gặp, đáng vẻ lưu manh cả lợ của cậu vẫn chẳng thay đổi gì cả!” Một giọng đàn ông thanh thoát lạnh lùng vang lên, mọi người chợt quay đầu nhìn.

Mặt Lâu Kiều không chút cảm xúc nào, bước từ lối đi của nhân viên ra, ngược mắt uể oải nhìn qua liệt kê đặc điểm tính cách nhân vật Trần Đạt ở trên màn hình 3D, thân nhiên đón lời của Lâm Nhược.

Lâm Nhược cười, lùi lại nói: “Thằng ôn này, người ngoài không biết còn tưởng cậu thanh liêm chính trực lắm, chỉ có tôi mới biết, thật ra đầu cậu chỉ đầy những ý đồ xấu, còn độc nôm độc miệng muốn chết. Sao rồi, giải quyết xong vụ zombie lây lan ở thành phố J chưa?”

Khỏe môi Lâu Kiều hơi nhếch lên một chút, nở nụ cười cực kỳ nhẹ: “Xử lý hoàn hảo!”

Lâm Nhược cười ha ha một tiếng rồi bước nhanh về phía trước, nắm tay lại đấm vào vai Lâu Kiều một quyền: “Cừ thật! Đề cậu ra mặt là quá chính xác!”

Hai người nhìn nhau cười rồi đều giang hai cánh tay trao cho đối phương một cái ôm thật chặt.

Mọi người xung quanh lại đều có thể cảm nhận được sự lo lắng của Cảnh Vũ dành cho bạn thân của mình dưới cái ôm thân thiết này, đồng thời cũng cảm thấy vui vẻ và kiêu ngạo vì sự mạnh mẽ của bạn mình.

Cảnh tượng xung quanh như biến mất trong nháy mắt, bọn họ như đang đứng trong ngày tận thế nơi nơi đều là nạn nhân nhiễm độc zombie, nơi nơi đều tràn ngập hơi thở lo âu thấp thỏm, mỗi một chiến sĩ đi nhận nhiệm vụ đều có thể một đi không trở lại, trở thành zombie bị đồng đội tiếp theo của mình đuổi giết.

Trong hoàn cảnh mọi người đều gặp nguy hiểm như vậy, họ mang trong mình chính nghĩa và hy vọng, dũng cảm đấu tranh nhưng đồng thời cũng đầy âu lo, sợ hãi.

Sợ rằng thế giới vĩnh viễn chỉ có thể như vậy, nhưng lại khao khát bọn họ có thể cứu vớt nhân loại, trả lại cho nhân loại một thế giới hòa bình, an khang.

Bọn họ vừa hy vọng lại vừa sợ hãi, sự mâu thuẫn khiến họ càng dũng cảm và kiên cường hơn. Họ vừa tin nhiệm vừa ý lại nhau, trở thành chỗ dựa và tin ngưỡng của nhau. Giống như Cảnh Vũ và Trần Đạt vậy!

“Không hiểu sao, tự dưng rất muốn khóc.” Trong đám người đứng xem ở bên ngoài, có cô gái đưa tay lên lau nước mắt đang rơi xuống.

“Đúng là rất cảm động.” Có một cậu con trai cũng lặng lẽ đưa tay lên thấm khóe mắt ướt át, ngừng đầu tươi cười nói: “Là bị cảm động vì thứ tình cảm kẻ vai sát cánh này.”

Bất cứ lúc nào, tình cảm chân thành vĩnh viễn đều có thể tác động vào lòng người!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Chương 59.3 An thần tổ chức họp báo

Biên kịch chợt bỏ nhào vào vai đạo diễn Trần An, ôm chặt lấy cánh tay ông, kích động nói: “Đó là Cảnh Vũ và Trần Đạt, chính là họ!!!”

Trần An cũng rất kích động, ông ta làm phim bao nhiêu năm nay, trừ An Tiệp có thể tạo dựng không khí trường quay, tác động đến cảm xúc của mọi

người xung quanh ra, ông ta chưa từng gặp diễn viên nào ưu tú đến mức đó!

Thật sự không ngờ một nhân tài vừa xuất hiện lại có thể làm được, hơn nữa còn khiến người xem thoải mái đến tận cùng như thế!

Biên kịch kích động đến phát khóc: “Đạo diễn Trần, là họ, chính là họ! Trừ họ ra, không ai có thể lột tả Cảnh Vũ và Trần Đạt như thế!!! Rất hoàn hảo!”

Tuy Trần An cũng kích động nhưng vẫn điềm tĩnh hơn biên kịch rất nhiều: “Cô nhóc Lâm Nhục kia vốn đến vì muốn thử vai Cảnh Vũ, giao vai diễn cho cô ấy cũng không sao, nhưng còn Lâu Kiều, bảo cậu ta làm đạo diễn còn được, chứ muốn cậu ta tham gia đóng phim chỉ e là mong ước xa vời thôi.”

Biên kịch nhìn ông bằng ánh mắt đáng thương: “Thật sự không có chút hy vọng nào sao?”

Trần An hơi đau đầu, người khác có thể không biết thân phận của Lâu Kiều, nhưng ông cũng biết sơ qua một chút. Người ta là thiếu gia gia đình danh giá, vào giới showbiz làm đạo diễn chẳng qua chỉ vì đam mê hứng thú của bản thân, nhưng nếu bảo cậu ta dùng thân phận diễn viên để đóng phim, chưa nói đến chính cậu ta mà e rằng lão gia nhà cậu ta sẽ lật tung cả trời lên trước mắt.

Hơn nữa, vì điều kiện ngoại hình của Lâu Kiều khá ổn, cũng từng học qua nghiên cứu diễn xuất, nên trước kia cũng từng có đạo diễn mời cậu ta hợp tác đóng phim, ngay cả chính Trần An trước đây cũng từng nhắm vào cậu ta. Nhưng Lâu Kiều tỏ thái độ rõ ràng rằng cậu ta sẽ không làm diễn viên, chỉ thích làm đạo diễn.

“Đạo diễn Trần, không thể nghĩ cách nào được sao? Không phải đạo diễn Lâu rất kính trọng anh sao, anh mời cậu ta, chưa biết chừng cũng có năm phần hy vọng đấy?” Hai mắt biên kịch đỏ hồng, nhìn Trần An như tỏa sáng, đầy vẻ chờ mong và cầu khẩn.

Trần An cũng rất vừa lòng với vai diễn Trần Đạt của Lâu Kiều, nếu Lâu Kiều có thể phá lệ hợp tác một lần, thì chất lượng của bộ phim điện ảnh tận thế này sẽ cao thêm một tầng nữa, vì Trần An tin rằng, trừ Lâu Kiều ra, trừ khi mời được An Tiếp đến, nếu không, thực sự sẽ không có một nam diễn viên nào có khí thế đủ để diễn ngang cơ với Lâm Nhục rồi lại vô cùng hài hòa như thế.

“Để tôi thử xem.” Trần An đứng dậy, đi tới trước mặt Lâm Nhục và Lâu Kiều, giả vờ ho khan một cái, nói: “Nhóc Lâm Nhục, chúng ta cứ quyết định vai diễn như vậy nhé.”

“Nếu Trần lão cảm thấy cháu có thể đảm nhiệm vai Cảnh Vũ, thì cháu hoàn toàn không có vấn đề gì ạ.” Lâm Nhục cười.

Đảm nhiệm được! Hoàn toàn có thể đảm nhiệm được!!! Không thể hoàn mỹ hơn được nữa!

Việc Lâm Nhục có thể giành được vai diễn Cảnh Vũ cũng không có gì phải bàn cãi. Mọi người xung quanh đều tâm phục khẩu phục. Chẳng trách lúc trước có nhiều người thử vai Cảnh Vũ như vậy nhưng đừng nói là biên kịch và đạo diễn Trần không hài lòng mà chính họ đều cảm thấy thiếu gì đó.

Cho đến khi Lâm Nhục mặc quân trang bước ra sân diễn, họ mới hiểu được! Đó là khí phách!!! Những diễn viên thử vai trước đó hoàn toàn không có được dạng khí phách từ trong quân ngũ bước ra như thế này, dù bất cần đời nhưng vẫn thẳng thắn như cây bạch dương trên sa mạc.

Trần An nói: “Con nhóc quý, giờ cũng biết khách sáo nữa cơ đấy, không phải lúc sáng vẫn còn rất kiêu ngạo, tự tin sao?”

“Trần lão, tôn trọng người lớn vẫn là truyền thống tốt đẹp của chúng ta hơn 5000 năm qua mà. Cháu sao dám không biết quy củ trước mặt chú ạ.” Tuy nói vậy, nhưng nụ cười trên mặt Lâm Nhục lại rất thoải mái, hoàn toàn không có vẻ xa cách thực sự như cô nói.

“Con nhóc quý.” Càng tiếp xúc, Trần An càng thích Lâm Nhục. Lễ độ, biết điều, cũng hài hước, thoải mái, lại không ý vào tài năng của mình mà kiêu ngạo, càng không tỏ ra tự cao tự đại vì là bạn gái của An thiên vương. Thân thiện, hòa nhã, thoải mái, tính cách như vậy, muốn người ta không thích cũng khó.

Lâm Nhục nhận ra Trần An vẫn còn điều muốn nói nên chỉ khẽ cười không nói nữa.

Trần An lại ho khan một tiếng, chuyển mắt nhìn về phía Lâu Kiều: “Tiểu Lâu này, vừa rồi cậu xây dựng hình tượng nhân vật Trần Đạt vô cùng chân thật, sống động, không biết cậu có hứng thú tự mình kết thúc nó, hợp tác với lão già này một lần không?”

Nghe vậy, Lâm Nhục cũng nhìn về phía Lâu Kiều. Vừa rồi diễn với Lâu Kiều, cô cũng cảm thấy vô cùng dễ chịu, hoàn toàn không cần phải để ý xem đối phương có theo kịp tiết tấu của mình hay không, chỉ cần một ánh mắt, đối phương cũng có thể hiểu tiếp theo nên diễn thế nào, động tác ra sao. Diễn đôi như vậy thật sự rất đã!!!

“Trần lão, trước kia tôi đã nói rồi, tôi sẽ không...”

Lâu Kiều còn chưa nói xong đã bị Tạ Lâm ngắt lời: “Lâu Kiều, tôi thật không ngờ thì ra anh diễn kịch lại xuất sắc như thế đấy!” Tạ Lâm không nghe thấy lời Trần An mời Lâu Kiều đóng phim, cô ấy vẫn còn đang đắm chìm trong sự rung động khi xem Lâu Kiều diễn xuất, chưa hoàn hồn kịp, nếu không, chắc chắn sẽ không lên tiếng ngắt lời Lâu Kiều.

Tiểu Lý đứng sau lưng cũng ra sức gật đầu, đạo diễn Lâu diễn xuất hay ngoài mức tưởng tượng, đẹp hơn đạo diễn bạo long độc mồm độc miệng không biết bao nhiêu lần!!!

Lời nói của Lâu Kiều chợt nghẹn lại, liếc nhìn Tạ Lâm một cái. Tạ Lâm vẫn chưa hiểu tình hình, nghi hoặc nhìn anh ta: “Sao thế?”

“Không sao cả.” Lâu Kiều quay lại trong chớp mắt, một lần nữa nói với đạo diễn Trần An: “Thi thoảng trải nghiệm chút gì đó mới mẻ cũng không tệ. Cảm ơn Trần lão đã cho tôi cơ hội này.”

Thế này... là đồng ý rồi sao? Ngay cả Trần An cũng không phản ứng kịp. Vừa rồi rõ ràng cậu ta còn đang muốn từ chối cơ mà?!

Trần An nhìn Lâu Kiều, nhìn Lâm Nhượng rồi lại nhìn Tạ Lâm, lặng lẽ lắc đầu, thế giới của thanh niên bây giờ, người già như ông quả nhiên không hiểu được.

Lâm Nhượng lại nở nụ cười đầy hứng thú, Lâu Kiều bị cô cười đến mất tự nhiên, quay sang trừng mắt lườm Tạ Lâm một cái: “Đứng gần thế làm gì? Không biết là sự què mùa trên người cô cũng sẽ lây cho người khác à?”

“Què mùa à?”

“Vừa già vừa nóng tính còn què mùa!” Nói xong, Lâu Kiều đút hai tay vào túi bỏ đi.

Tạ Lâm chỉ chỉ vào bóng lưng Lâu Kiều, rồi lại chỉ chỉ vào mũi mình: “Tôi vừa già vừa nóng tính còn vừa què mùa á?!”

Lâm Nhượng và Tiểu Lý cùng lắc đầu: “Không có.”

“Vô duyên vô cớ bôi nhọ người khác, đúng là thần kinh!” Tạ Lâm tức đến nổi phôi! Uống công vừa rồi cô ấy còn cảm thấy Lâu Kiều quá phong độ! Phong độ cái rắm ấy!!! Con đế mền còn phong độ hơn anh ta!

Nhìn đáng vẻ giận đến phồng mang trợn mắt của Tạ Lâm, trong lòng Lâm Nhượng lẳng lặng đốt ba ngọn nến vì Lâu Kiều. Đạo diễn Lâu tài hoa hơn người, cân diện mạo có diện mạo, cân thân thể có thân thể, vì sao lại đốt đặc chuyện tình yêu thế này! Xem ra sau này anh ta phải âu lo nhiều rồi!

Lâm Nhượng nhận vai Cảnh Vũ xong, hàn huyên với Trần An một lúc nữa rồi mới đi về cùng Tạ Lâm và Tiểu Lý.

Tạ Lâm khom người gõ cửa kính: “Thật sự không cần chị đi cùng em sao?”

“Ha ha, em đi thăm ông nội chứ có đi ném bom liều chết đâu. Chị và Tiểu Lý cứ về trước đi.”

“Vậy tôi về nhà phải nhắn tin cho chị nhé, nhớ chưa?” Tạ Lâm cũng không hỏi gia cảnh của Lâm Nhượng thế nào, nhưng nhìn Lâm đại ca thì có thể thấy cũng không đơn giản gì. Cô không biết vì sao Lâm Nhượng phải giấu diếm gia thế của mình, nhưng chắc chắn có gì đó khó nói nên khi Lâm Nhượng nói tự mình về nhà, cô mới lo lắng như vậy.

“Em biết rồi, về đến nhà sẽ nhắn tin cho chị. Em đi đây, bye bye.” Lâm Nhượng khởi động xe, đánh xe ra khỏi tầng hầm.

Lâu Kiều ngồi trong xe một lúc lâu, cuối cùng vẫn mở cửa bước ra: “Để tôi lái xe đưa cô... các cô về.”

Tiểu Lý vội xua tay: “Không cần không cần đâu, em có hẹn bạn đi xem hàng mới về rồi, em đi trước! Chị A Lâm, đạo diễn Lâu, tạm biệt!” Cô không muốn làm bóng đèn siêu sáng siêu lớn đâu!!! Nên lách trước đi thì hơn.

Mặt Tạ Lâm không chút cảm xúc, đẩy gọng kính, khách sáo, xa cách nói: “Cảm ơn ý tốt của đạo diễn Lâu, tôi tự bắt xe về cũng được.” Dứt lời cô liền quay người đi.

Lâu Kiều cũng không biết vì sao khi nhìn thấy Tạ Lâm xa cách khách sáo như vậy, trong lòng anh ta chợt có cảm giác hoảng hốt khó hiểu, khi anh ta kịp nhận ra, thì tay anh ta đã cầm lấy cổ tay Tạ Lâm rồi.

Lâu Kiều sững người một lúc lâu mới cộc cằn nói: “Tôi sẽ diễn vai Trần Đạt.”

Tạ Lâm không nói gì, anh ta diễn hay không diễn vai Trần Đạt thì có liên quan gì đến cô?! Người này bị thần kinh thật á?

“Diễn xuất của đạo diễn Lâu tốt như vậy, tôi tin rằng chắc chắn sẽ có một vai diễn xuất sắc, chúng tôi đều rất chờ đợi.” Thái độ của Tạ Lâm vẫn khách sáo, giữ khoảng cách như trước.

Người khác chờ đợi thì liên quan quái gì đến tôi! Trong đầu Lâu Kiều hỗn loạn nghĩ, thực sự muốn bạo phát!

“Cô... cô có chờ đợi không?” Lâu Kiều thực sự không hiểu nổi mình nữa. Vì sao vừa rồi chỉ vì một câu nói của Tạ Lâm mà lại nóng đầu nhận vai Trần Đạt, phá vỡ nguyên tắc từ trước đến giờ của anh ta chứ? Nếu kết quả là Tạ Lâm không hề mong chờ gì, thì Lâu Kiều cũng không biết rốt cuộc mình diễn vai Trần Đạt kia còn có ý nghĩa gì nữa.

Về mặt khách sáo xa cách của Tạ Lâm cuối cùng cũng nứt ra, đôi chiếc túi từ tay phải sang tay trái, chỉ thẳng vào mũi Lâu Kiều, mắng: “Lâu Kiều, đầu anh có vấn đề à?! Không phải tôi chỉ bắt cần nhìn thấy anh tắm thôi sao, có cần phải chuyện gì cũng túm lấy tôi không chịu tha thế không?! Phải rồi! Bà đây vừa già vừa xấu vừa què mùa, còn bạo lực, nóng tính, không có ai thương nổi đây! Bà đây như thế, có mong chờ gì anh hay không thì có ý nghĩa cái lông gì hả?! Quan trọng sao?!”

Không biết vì sao, khi Tạ Lâm không tỏ ra xa cách nữa, dù là mắng chửi ầm ĩ như vậy thì Lâu Kiều cũng thấy rất thoải mái. Chẳng lẽ anh ta còn ngầm có tính thích bị ngược đãi sao?!

“Quả thật không quan trọng.” Trong lòng thoải mái rồi, miệng Lâu Kiều lại tiếp tục giờ trò, “Chỉ thuận miệng hỏi chút thôi mà.”

Tạ Lâm cứng họng, cuối cùng tức đến không còn cách nào khác. Thích gây sự thì gây sự đi, cô lười phải theo hầu anh ta.

Ánh mắt Lâu Kiều nhìn về phía chiếc túi to trên tay Tạ Lâm “Đó là cơm trưa đúng không? Ngươi hết cả rồi, cô còn cầm làm gì?”

Trong lòng Tạ Lâm cứng lại, túi cơm trong tay như biến thành củ khoai lang nóng bỏng tay, hai tai cũng nóng bừng lên không khống chế được. Cô cũng điên rồi à, vì sao lại kỳ quái đi thu dọn mấy phần cơm ngươi ngất này lại, thậm chí còn định mang về hâm nóng lại rồi ăn chứ?! Đây chính là món Quảng Đông cô ghét nhất cơ mà!!!

Thấy Tạ Lâm không nói gì, tâm trạng Lâu Kiều lại tốt hơn một cách vô cớ: “Đi thôi, tôi đưa cô về.” Nói xong, anh ta kéo tay Tạ Lâm đi thẳng về xe.

Cùng lúc đó, những người xem được màn thử vai của Lâm Nhượng hôm nay đều tung clip quay được lên mạng, lập thành chủ đề mới.

Tiêu đề vô cùng bắt mắt: !

Gần đây, trên internet hầu như đều là tin tức có liên quan đến Lạc thần, An tẩu, hay Lâm Nhượng. Dù là video hay là bài viết, chỉ trong giây lát đã nhảy lên trang đầu.

Fan Lạc thần và fan An tẩu vừa nhìn thấy dáng vẻ đẹp trai của Lâm Nhượng trong bộ quân trang lập tức mê mẩn.

Bình luận bên dưới đoạn clip đều kêu gào cuồng nhiệt.

“Lạc thần, xin đừng coi thường, hãy nhận lấy sự sùng bái của chúng em!”

“An tẩu, chị đẹp trai như vậy, An thần sẽ bị áp lực mất!”

“Em đã hoàn toàn tuyệt vọng với thế giới này rồi. Nữ thần, đá An thần gả cho em đi...”

“Cút cút cút!!! Kẻ dám chia rẽ vợ chồng An thần An tẩu, giết chết không tha!”

“An thần, có người to gan muốn đào tường nhà anh, là anh tạo đấy à?”

Các fan còn đang đắm chìm trong sự kinh ngạc và ấn tượng mà Lâm Nhượng mang lại, thì An Tiệp ở thành phố S đã triệu tập họp báo.

Anh không trực tiếp xuất hiện, mà là tiểu Át cầm video tới hiện trường họp báo.

Trong video, An Tiệp vẫn cao quý lạnh lùng như xưa. Anh thông báo từ ngày hôm nay sẽ chính thức rời khỏi giới giải trí, ngôn từ vô cùng ngắn gọn, mạnh mẽ, là phong cách làm việc từ trước đến giờ của An Tiệp.

Có điều, khi tin tức này được truyền ra, một làn sóng dư luận lập tức nổi lên!

Mọi người trong giới giải trí đều thầm đoán xem vì sao An thiên vương lại đột ngột rời khỏi giới showbiz mà lúc trước không hề lộ ra chút lời ong tiếng ve nào.

Fan An thần thì gào khóc thảm thương, mọi người đều nhấn tin bình luận níu kéo trên weibo của An thần.

“An thần, chúng em biết anh bận rộn rất nhiều việc, mệt mỏi cần nghỉ ngơi, không sao đâu ạ, chúng em chờ anh được mà! Một tháng cũng được, một năm cũng được, mười năm cũng không sao, chỉ cần anh quay lại, chúng em mãi mãi đứng sau lưng anh, không xa không rời!”

“An thần, chính anh đã dạy chúng em dũng cảm và kiên cường, trong lòng chúng em, địa vị của anh đã sớm vượt qua cả mức thần tượng, trở thành tấm gương để chúng em noi theo, thậm chí là sùng bái! Chỉ cần anh muốn, chúng em vĩnh viễn ở đây! Nếu anh cần cuộc sống yên bình, chúng em cũng có thể đứng xa xa chờ đợi, tuyệt đối sẽ không làm phiền anh!”

“An thần, chúng em không khóc, cũng không quậy phá! Chúng em biết anh luôn hy vọng chúng em lý trí để giải quyết mọi việc, sống nghiêm túc, nhất định chúng em sẽ làm được!”

“An thần, anh cứ yên tâm, dù anh tạm thời rời xa giới giải trí hào nhoáng này, chúng em sẽ thay anh bảo vệ tốt An tẩu! Chờ anh quay về!”

“An thần! Chúng em đều không nỡ xa anh! Thi thoảng anh có thể quay về thăm chúng em không?”

Các fan của An thần đều khóc đỏ mắt, nghẹn ngào không nói nên lời, mở to hai mắt đầm lệ, gõ từng chữ từng chữ một, chần thành gổ từng câu bình luận một.

Họ không nói thần tượng đi là bỏ rơi họ, cũng không dùng phương thức cực đoan thề sống thề chết để níu kéo. Họ đều cắn răng chịu đựng cảm xúc buồn thương này, vì đó là thần tượng của họ, là tín ngưỡng của họ, là những gì mà An thần đã dạy cho họ suốt thời gian qua!

Sống phải lý trí, phải dũng cảm, phải kiên cường, cảm được thì cũng buông được!

Mỗi người trong giới showbiz đều chú ý bình luận của nhóm fan hâm mộ đăng lên trên weibo của An Tiệp, đọc tin nhắn của họ, mọi người không khỏi động lòng, đồng thời cũng vừa hâm mộ vừa ghen tị. Nếu ngày nào đó fan của họ cũng có thể theo đuổi họ một cách lý trí như vậy thì tốt quá.

Lâm Nhược mua chút quà nhỏ rồi đi thẳng đến nhà lớn của Tạ gia, không biết mọi chuyện vừa phát sinh trên mạng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Chương 60.1 Về thăm ông nội!

Nhà lớn của Tạ gia nằm ở khu Tây Giao của thành phố B, khu này cũng không phải nơi tập trung những người giàu có hay quyền quý, hơn nữa vì khu này hơi hẻo lánh nên hiện giờ chỉ có một mình Tạ lão gia ở đây, hơi hủi quạnh, lạnh lùng.

Lâm Nhược chạy ô tô dọc theo đường ven núi, ở hai bên đường, cây cối um tùm xanh mát, là nơi thanh tĩnh trong lành hiếm có giữa chốn phồn hoa đô thị như thành phố B.

Lâm Nhược đi chậm lại, cô còn nhớ phía sau cánh rừng này có một đập nước không lớn không nhỏ, trong đập nước có nuôi cá, trước kia cô và ông nội rất thích chiều chiều bê ghế gấp rồi cầm lương khô, đồ câu ra đây câu cá.

Cô chỉ câu được một lúc là ngủ gật, còn ông nội vẫn ngồi vững vàng như núi Thái Sơn đến tận chiều tà. Hơn nữa, mỗi lần tỉnh dậy, cô lại thấy trong xô nước của mình có thêm hai ba con cá nữa, ông nội nói, đó là vị thần may mắn tặng quà cho cô.

Khóe môi Lâm Nhược chậm rãi nhếch lên.

Ba mẹ cô qua đời vì tai nạn xe khi cô còn rất nhỏ, một tay ông nội nuôi dạy cô lớn khôn, còn những người khác trong Tạ gia thì cô không thể nào thân mật được.

5 năm trước, cái chết của cô chắc chắn đã khiến ông nội bị shock nặng nề, không biết hiện giờ ông thế nào?!

Xe đi thẳng về phía trước, cuối cùng chậm rãi dừng lại bên ngoài một khu biệt thự lớn trang nghiêm được thiết kế theo phong cách thập niên 60. Cánh cửa sắt lớn ở bên ngoài vẫn như 5 năm trước, đen nhánh uy nghi, nhưng vì có một cây dây leo xanh biếc bám lên nên thoáng có vẻ nhu hòa hơn.

Lâm Nhược cầm túi quà xuống xe, bấm chuông cửa.

Tiếng người giúp việc vang lên qua bộ đàm: “Xin hỏi ngài tìm ai ạ?”

“Cháu là Lâm Nhược, cháu đến thăm ông... ông ngoại.”

“Lão gia, Lâm Nhược tiểu thư tới thăm ông.” Người giúp việc che ống nghe, quay lại nhìn Tạ lão gia vừa vặn đi từ trên lầu xuống.

“Cho con bé vào đi.” Tạ lão gia lãnh đạm gật đầu rồi xuống nhà, đi thẳng ra vườn hoa phía sau biệt thự.

“Vâng.” Người giúp việc buông tay ra rồi nói vào điện thoại: “Lâm Nhược tiểu thư, cô chờ một chút, bảo vệ sẽ mở cửa cho cô ngay.”

“Vâng, cảm ơn.” Còn chưa dứt lời, hệ thống tự động ở cánh cửa sắt đã khởi động, từ từ mở ra.

Lâm Nhược vào nhà, người giúp việc tươi cười ra đón: “Lâm Nhược tiểu thư, chào cô.”

“Vú Trương, đã lâu không gặp.” Đây là vú nuôi vẫn luôn chăm sóc ông nội suốt ba mươi mấy năm nay, đương nhiên Lâm Nhược cũng quen bà.

Vú Trương hơi sùng sốt, trước kia Lâm Nhược tiểu thư không lễ phép như vậy, mà cũng không cười thân mật đến thế.

“Vú Trương, cháu có chút quà cho vú, là bánh hạch đào mà vú thích nhất đấy ạ.” Trước kia vú Trương đối xử với Lâm Nhược rất tốt, nên Lâm Nhược cũng rất thân thiết với bà.

Lâm Nhược không chỉ thân thiện lễ phép mà còn biết cả chuyện bà thích ăn bánh hạch đào à? Có điều... sắc mặt vú Trương sa sầm xuống, chuyện bà và Thiển tiểu thư cùng ngồi ăn bánh hạch đào đã là chuyện của 5 năm trước rồi. Từ sau khi Thiển tiểu thư ra đi, bà không còn động tới bánh hạch đào nữa.

“Cảm ơn Lâm Nhựt tiểu thư.” Vũ Trương lặng lẽ lau khôe mắt, lại nở nụ cười nói: “Lão gia ở vườn hoa phía sau nhà, mời Lâm Nhựt tiểu thư đi theo tôi.”

“Vũ Trương, cháu tự đi cũng được ạ.” Lâm Nhựt cầm quà trong tay, chỉ lấy ra phần dành tặng ông nội còn đưa hết những thứ khác cho Vũ Trương, “Đây là quà cháu mua cho mọi người, trên đó đều viết tên rồi. Vũ Trương đưa cho mọi người giúp cháu với! Cảm ơn mọi người đã chăm sóc ông... ông ngoại mấy năm nay.”

“Ồi, vâng vâng.” Nụ cười trên mặt Vũ Trương như nở rộ thành một đóa hoa. Không quan trọng là quà đắt hay rẻ, mà ít nhất có thể chứng minh rằng, trong lòng Lâm Nhựt tiểu thư cũng nhớ đến lão gia. Đối với Vũ Trương mà nói, việc này có thể khiến bà thoải mái hơn tặng bà cả trăm nghìn cân bánh hạc đào ấy chứ!

Vũ Trương đi phát quà cho mọi người, Lâm Nhựt cầm chiếc hộp nhỏ còn lại trong tay, do dự một chút rồi quyết định đi ra vườn hoa sau biệt thự.

Vườn hoa phía sau biệt thự này do chính tay Lâm Nhựt khi còn nhỏ và Tà lão gia cùng dựng nên, không rộng lắm, chỉ khoảng hơn mười mét vuông, xung quanh trồng hoa, ở giữa thì để một khoảnh trống chút rau xanh.

Lâm Nhựt còn nhớ, trước kia cô thích nhất là đi cùng ông nội ra vườn hái rau, sau đó mang vào phòng bếp chờ Vũ Trương rửa sạch rồi chế biến. Rau tươi không có thuốc trừ sâu, vô cùng ngon lành.

Đi qua dãy nhà chính của biệt thự, từ cánh cửa bên cạnh ra chính là vườn hoa nhỏ kia.

Lâm Nhựt đứng ở cửa bên cạnh, dừng bước.

Trong hoa viên nhỏ, một ông cụ đầu bạc trắng ngồi xổm xuống nhỏ cỏ dại trong vườn rau ở giữa vườn hoa.

Động tác của ông vô cùng thông thả, không còn mạnh mẽ cường tráng như mấy năm trước, cánh tay thậm chí còn hơi run rẩy.

Từ góc này, Lâm Nhựt chỉ nhìn thấy một góc mặt nghiêng của ông, nếp nhăn chi chít đã giấu đi phong thái của ông năm xưa! Tim Lâm Nhựt căng lên, hô hấp cũng chột trở nên khó khăn hơn. Qua 5 năm, ông nội không thể nào già đi nhiều như vậy được.

Chắc chắn là vì chuyện của cô!!!

Ông cụ thông thả nhỏ cỏ, Lâm Nhựt nhẹ chân tới gần mới biết, ông cụ vừa nhỏ cỏ, còn vừa nhỏ giọng trò chuyện.

“Thiên nhi, vừa rồi ông nội ngủ trưa mơ thấy con đấy.” Ông cụ nói rồi khẽ cười một tiếng, “Vẫn đáng về như lúc trước, vừa lười biếng, vừa xấu xí lại không nghe lời. Ông nội đã dặn con không được đi quá xa, nhưng con không nghe, ngã xuống rồi còn không tự đứng lên, cứ nằm luôn ở đó mà ngủ, mặc kệ ông nội gọi con thế nào con cũng không thèm trả lời ông lấy một tiếng.”

“Ông nội biết con nhóc nhà con cực kỳ lười biếng, trước kia còn cứ treo cửa miệng cái câu gì nhỉ. À, đúng rồi, là ngã ở đâu thì cứ nằm luôn ở đó mà ngủ một giấc. Con thử xem xem, làm gì có đứa bé nào xấu tính như con chứ?”

“Năm ngoái rau mọc trong vườn nhiều quá, một mình ông nội ăn không hết, hỏng mất bao nhiêu...” Nói tới đây, ông cụ ngừng lại, động tác nhỏ cỏ cũng ngừng lại theo. Con nhóc hư hỏng, cứ thế bỏ ông nội lại mà lên thiên đường vui chơi thoải mái.

Mùi Lâm Nhựt cay xè, cổ họng như có hàng trăm nghìn cây kim cắm vào, vô cùng khó chịu.

Đây là lần đầu tiên cô cảm thấy, có phải mình khi xưa quá tùy hứng, tùy tiện hay không, chưa từng nghĩ cho ông nội chút nào. Trải qua một lần người đầu bạc tiến kẻ đầu xanh đã là sự bi thương khó có thể chấp nhận nổi rồi. Vậy còn hai lần thì sao? Rốt cuộc ông nội làm thế nào để vượt qua được nó?

Lâm Nhựt từ từ bước tới, mở gói quà trong tay rồi mở nắp hộp sơn đỏ tinh xảo ra.

Trong hộp là hai bức tượng hình người. Đây là món quà cô đặt thiết kế riêng để tặng ông nội 5 năm trước. Chẳng qua chưa kịp chờ đến sinh nhật ông nội thì cô đã chết rồi...

Chiều nay cô lái xe tới cửa hàng đó, không ngờ cửa hàng vẫn còn, chủ quan cũng vẫn là người phụ nữ hành vi hơi kỳ quái trước kia.

Lâm Nhựt dùng thân phận em họ của Tà Thiên, giải thích một hồi mới lấy được hai bức tượng đặt làm 5 năm trước.

Hai tượng người nhỏ một già một trẻ kề sát bên nhau, là bộ dạng của Tà lão gia và Tà thiên thu nhỏ. Trước vị trí của tượng người nhỏ còn có một tấm biển viết: “Ông nội, sinh nhật vui vẻ!”

Lâm Nhựt ngồi xổm xuống, đẩy hai tượng người nhỏ sang.

Vừa nhìn thấy hai bức tượng này, hốc mắt Tà lão gia liền đỏ ửng lên. Cánh tay ông hơi run rẩy, chậm rãi vuốt ve hai bức tượng kia, cuối cùng ngón tay dừng lại trên bức tượng Tà Thiên: “Thiên nhi.”

Lâm Nhựt hoàn toàn không kiềm chế được nữa! Cô không cần quan tâm ông nội có thể chấp nhận chuyện cô sống lại trong cơ thể người khác hay không, cô chỉ muốn nói cho ông nội biết, cô vẫn còn sống! Cô vẫn sống khỏe mạnh!

Lâm Nhược quý xuống nhào tới ôm cổ ông cụ, nghẹn ngào nói: “Ông nội, quả sinh nhật muộn mất 5 năm, Thiên nhi mang về cho ông đây.”

“Thiên nhi?” Tà lão gia sững sốt một lúc lâu mới không dám tin quay đầu lại, sau khi thấy rõ khuôn mặt của Lâm Nhược, ông khẽ nhủ mày, “Lâm Nhược, ai cho cháu giả làm chị họ cháu!!! Hồ đồ!”

“Ông nội!”

“Im ngay! Gọi ta là ông ngoại!” Tà lão gia đẩy Lâm Nhược ra, nghiêm mặt đứng dậy. Không phải ông không thích đứa cháu ngoại Lâm Nhược này, mà Tà Thiên là đứa cháu gái ở với ông từ nhỏ đến lớn, tình cảm thực sự không giống nhau.

“Ông nội, chính ông nói với Thiên nhi rằng Thiên nhi được nữ thần may mắn để mắt đến/ quan tâm, chẳng lẽ đó đều là lừa Thiên nhi sao?!” Lâm Nhược gạt nước mắt run giọng hỏi.

Lung Tà lão gia cứng đờ, hỏi: “Ta và Thiên nhi chôn tiểu Hoa ở đâu?”

Tiểu Hoa là một chú chó hoang từng được Lâm Nhược nuôi dưỡng, khi nó chết, cô đã khóc vô cùng thương tâm, cũng từ sau lần đó, cô không bao giờ nuôi thú cưng nữa.

Có nhà tâm lý học từng nói, người không nuôi thú cưng không phải vì không thích, mà vì họ rất sợ sự bi thương của sinh lý tử biệt, vì cuộc đời của thú cưng thật sự quá ngắn.

“Tiểu Hoa chết vì trúng bả, được chôn ở gốc cây bách thứ mười hai bên cạnh đập nước.” Lâm Nhược nói, “Không chỉ tiểu Hoa, mà còn có cả mèo hoang nhỏ nữa. Còn bức ảnh ba mẹ mà ông nội lên giấu đi được cất trong chiếc hộp thứ hai bên trái ở trên gác xép.”

“Tối nào ông nội cũng lên gác xép để trò chuyện với ba mẹ, bây giờ cũng vậy đúng không ông?”

Hai mắt của Tà lão gia trợn trừng lên, hiện giờ không còn có thể dùng từ ‘khó tin’ để miêu tả vẻ kinh ngạc khiếp sợ và vui mừng khôn xiết trong lòng ông lúc này nữa.

“Vậy mật mã tài khoản ngân hàng của con là gì?!” Thật ra đến lúc này, Tà lão đã tin tưởng Lâm Nhược, bất tri bất giác thay đổi cách xưng hô rồi.

“Ba số sau trong ngày sinh nhật của ông nội và ba số sau ngày sinh nhật của con.”

Đây là số tiền Tà lão gia lẳng lặng tích góp cho Tà Thiên, trừ ông và Tà Thiên ra, không có người thứ ba biết được.

Tà lão gia run giọng: “Con là Thiên nhi thật sao?”

“Ông nội, con là Thiên nhi đây.” Lâm Nhược gạt đầu.

“Khụ khụ khụ! Khụ khụ khụ!” Tà lão gia quá kích động, không thở nổi liền thất ngực, mặt đỏ lên, rồi ngã về phía sau.

Lâm Nhược giật mình hoảng hốt: “Ông nội! Vũ Trương! Vũ Trương! Gọi bác sĩ!!!” Lâm Nhược kêu lên rồi lập tức đặt Tà lão gia nằm thẳng ra.

“Lão gia!” Vũ Trương vừa phân phát quả xong nhìn thấy liền hoảng hốt chạy đi gọi bác sĩ gia đình.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 63: Chương 60.2 Điểm đáng ngờ sau 5 năm.

Mấy năm qua, cơ thể Tà lão gia vẫn không tốt lắm, hầu như bác sĩ gia đình đều phải canh chừng cả ngày lẫn đêm không cách ông xa quá 50m, vũ Trương vừa gọi, ông ta lập tức chạy tới.

Bác sĩ cấp cứu rồi kiểm tra một hồi mới để người ta đỡ Tà lão gia về phòng.

“Bác sĩ, ông... ông ngoại cháu thế nào ạ?”

“Cảm xúc của lão gia quá kích động, bị nghẹn hơi ở cổ, giờ đã thông rồi, sẽ không sao cả.”

Lâm Nhược khẽ thở phào: “Cảm ơn bác sĩ.”

“Lâm Nhựt tiểu thư không cần khách sáo với tôi.” Bác sĩ cười, “Lão gia không còn gì đáng ngại nữa, sẽ tỉnh ngay thôi. Nếu Lâm Nhựt tiểu thư lo lắng có thể chờ bên giường lão gia cũng được.”

“Vâng.” Lâm Nhựt cười, cảm ơn lần nữa rồi mới lên lầu đi tới phòng Tà lão gia.

Trước khi đến đây, Lâm Nhựt đã cân nhắc rất nhiều, có nên nói cho Tà lão gia biết cô còn sống hay không, đến sau khi nghe An Tiệp nói về tình trạng hiện tại của Tà lão gia, cô mới quyết định được.

Tuy vừa rồi ông nội quá kích động ngắt xiếu cũng khiến cô hết hồn, nhưng Lâm Nhựt không hối hận vì đã nói chân tướng cho ông nội biết.

Khi Tà lão gia tỉnh lại, mặt trời đã xuống núi, ánh chiều tà nhuộm đậm cả căn phòng.

“Thiên nhi?”

“Ông nội, ông tỉnh rồi!” Lâm Nhựt nghe tiếng liền đặt quyển sách trong tay xuống, đến gần đưa tay đỡ Tà lão gia ngồi dựa vào đầu giường.

Tà lão gia cười: “Già rồi, người cũng rệu rã cả.”

“Đó là vì ông nội quá buông thả chính mình. Vừa rồi con đi dạo một vòng quanh nhà, máy tập thể dục trong phòng gym sắp gỉ hết cả rồi. Vú Trương cũng nói ông không còn dậy sớm chạy bộ buổi sáng nữa, buổi tối cũng không chịu ra ngoài đi bộ.” Lâm Nhựt bĩu môi, tay chọc chọc vào cái bụng bèo nhèo của Tà lão gia, nói: “Sau này sáng nào ông cũng phải chạy bộ tập một bài Thái Cực quyền, buổi tối phải đi bộ tiêu cơm, thư giãn tinh thần, cuối tuần phải lên kế hoạch tập luyện cố định 3 lần, không được uống rượu nữa!”

“Con nhóc thôi, vừa đến đã muốn thao túng ông già này!” Tuy Tà lão gia dằn dỗi vậy nhưng mặt lại tươi cười, ánh mắt nhìn Lâm Nhựt tràn ngập tình yêu thương.

“Hừ hừ, không cho ông thương lượng đâu.” Lâm Nhựt rót cốc nước cho Tà lão gia, “Với tình trạng cơ thể ông hiện giờ, nếu không rèn luyện chăm chỉ sẽ không thể sống đến một trăm tuổi được! Con sẽ liên tục gọi điện thoại nhắc vú Trương giám sát ông chặt chẽ, ông đừng hòng lười biếng.”

Năm nay Tà lão gia đã hơn 60, gần 70 tuổi, so với những người già khác thì cũng gọi là tráng kiện, nhưng vì ông quá đau lòng, tâm bệnh khó chữa, tâm trạng không vui vẻ lên được nên cơ thể mới luôn có bệnh.

“Thiên nhi.” Tà lão gia kéo tay Lâm Nhựt, bảo cô ngồi xuống giường, “Mau nói cho ông nội nghe, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra với con?”

“Lúc đó con vừa nghỉ ngơi quay về nhà xem Tivi, đột nhiên có bốn tên cướp xông vào.” Nói rồi Lâm Nhựt hơi nhíu mày, “Bọn họ to giọng nói muốn cướp này nọ, nhưng lại không thấy họ thật sự lấy đi cái gì đáng giá, chỉ khống chế con và một người đồng nghiệp của con. Sau đó lại giăng co một hồi, tên đồng nghiệp kia của con chạy thoát được, con bị đâm nên ngắt xiếu. Đến khi tỉnh lại... linh hồn đã ở trong cơ thể của tiểu Nhựt rồi, hơn nữa, thời gian cũng là bây giờ, cách lúc đó năm năm trời.”

Càng nói Lâm Nhựt càng thấy nghi hoặc, lúc ấy bốn tên cướp kia không tìm đồ đất tiền, hơn nữa, khi Đồng Luân chạy trốn hình như cũng không đuổi theo, mà chỉ chú tâm đối phó với cô. Hình như... hình như cố tình đến là vì cô.

Tà lão gia chinh chiến trên thương trường mấy chục năm, là một thể hệ truyền kỳ trên thương trường, đương nhiên trí tuệ và suy nghĩ không thể tầm thường được. Vừa nghe Lâm Nhựt kể lại, ông liền phát hiện ra điểm khả nghi: “Bây giờ còn tìm được người đồng nghiệp kia của con không?”

Hiển nhiên hai ông cháu cùng nghĩ tới một điểm.

Vụ đột nhập vào nhà để cướp 5 năm trước, e rằng sự thật không phải chỉ đơn giản là vào để cướp, mà có người cố tình muốn nhắm vào Tà Thiên, muốn bắt cóc cô, thậm chí còn ra lệnh, nếu cô phản kháng thì không ngại giết chết!

“Con gọi điện thoại!” Sau khi sống lại, Lâm Nhựt cũng không nghĩ gì nhiều, nhưng hôm nay kể lại với ông nội mới phát hiện có rất nhiều điểm đáng ngờ trong vụ việc năm đó, cái chết của cô có lẽ không đơn giản như vậy!

Lâm Nhựt bấm gọi An Tiệp.

An Tiệp đang ăn tối, vừa thấy chữ ‘bà xã’ hiển thị trên màn hình, anh lập tức tào nhả đặt đũa xuống, lau miệng rồi nhấn nút nghe: “Alo.”

“An Tiệp, em đây.” Lâm Nhựt nói, “Anh cho người xử lý Đồng Luân rồi phải không?”

“Ừm. Em cần tìm hắn à?”

“Vâng.” Lâm Nhựt cũng không muốn giấu An Tiệp, “Hiện giờ em đang ở Tà gia.”

Giọng An Tiệp hơi ngừng lại chút: “Nói với ông nội chưa?”

“Rồi.” Giọng Lâm Nhựt mang theo nụ cười khế, nhưng lập tức lại lạnh như băng, “Vừa rồi em kể lại cho ông nội nghe chuyện năm đó, phát hiện không ít điểm đáng ngờ. Lúc ấy Đồng Luân có ở hiện trường, có lẽ hắn biết một số chuyện đã bị thời gian vùi lấp đi.”

“Em nghỉ ngơi Đồng Luân có tham dự vào vụ án năm đó?” Ánh mắt An Tiệp lạnh đi.

“Hiện giờ em cũng chỉ phán đoán vậy thôi, có điều, khi đó hắn chạy trốn thoải mái như vậy, sau khi trốn cũng không báo án, chuyện này quả thật không phù hợp với logic thông thường.”

“Anh hiểu rồi.” An Tiệp vừa nói điện thoại, vừa ngoắc tay gọi Tiểu Át, viết xuống mặt bàn hai chữ Đồng Luân, “Hôm nay em ở lại nhà lớn của Tà gia sao?”

“Ừm, mấy ngày này em sẽ nghỉ ngơi ở đây, chờ đến khi ‘Tận Thế’ bấm máy thì mới tới đoàn phim.”

“Được, vậy tối nay anh sẽ cho người đưa Đồng Luân tới.” An Tiệp nói, “Tiểu Nhược, hiện giờ ông nội có tiện nghe máy không? Anh muốn chào ông.”

“Anh chờ chút.” Lâm Nhược đưa điện thoại cho Tà lão gia, “Ông nội, An Tiệp muốn nói chuyện với ông.”

“Tên nhóc An gia à.” Tà lão gia cũng rất thích An Tiệp, tươi cười đón lấy điện thoại.

“Ông nội, dạo này ông có khỏe không ạ?”

“Ha ha, rất khỏe. Nghe nói cậu tới thành phố S rồi à, cục diện bên đó khá rối rắm, xử lý cũng không dễ dàng gì.”

“Chỉ là việc nhỏ thôi ạ.” An Tiệp cười cho qua chuyện, “Ông nội, cháu muốn xin ông một chuyện ạ.”

“Tên nhóc nhà cậu, còn khách khí với lão già này nữa à, nói đi, chuyện gì?”

“Gã tiểu Nhược cho cháu ạ.”

“Phụt!” Ngụm nước vừa vào tới miệng lão gia đã lập tức phun ra ngoài, “thằng nhóc thối, cậu nói cái gì đấy?”

“Tiểu Nhược là bà xã của cháu, lúc cháu không ở bên cạnh, ông phải giám sát giúp cháu, đừng để mấy tay đàn ông khác xum xoe tiếp cận cô ấy.”

Nếu muốn tuyên cháu rể, thì Tà lão gia hoàn toàn hài lòng với An Tiệp này. Có điều bây giờ cháu gái vừa mới quay về đã bị tên đàn ông khác bắt cóc mất, làm người ông nội như Tà lão gia đây vẫn cảm thấy hơi khó chịu.

“Thằng nhóc thối, đừng có mơ. Bây giờ nhiều người đàn ông xuất sắc như thế, vì sao lão già này phải ngăn cản Thiên nhi đi lựa chọn người tốt nhất chứ. Có bản lĩnh thì tự mà giành lấy đi, còn lâu lão già này mới giúp cậu. Hừ hừ.” Nói xong, Tà lão gia còn hừ hừ hai tiếng biểu lộ sự bất mãn của mình.

“Ha ha, vậy cũng được ạ. Thật ra, chủ yếu là cháu chỉ lo ông cứ giữ rịt lấy tiểu Nhược không chịu gả đi thôi, giờ ông đồng ý rồi thì đối với cháu mà nói, những gã đàn ông khác cũng chẳng phải là chương ngại vật gì.”

“Giới cho thằng nhóc thối nhà cậu, còn dám gài bẫy lão già này.” Tà lão gia cười mắng.

“Cháu muốn cưới bà xã về thôi mà, không có cách nào khác ạ.” An Tiệp cười.

“Không thêm nói xàm với cậu nữa, nước xa không cứu được lửa gần, nếu bên thành phố S có chuyện gì, cứ tới khách sạn Tinh Luân. Cậu nói chuyện với Thiên nhi đi.”

Nói xong, Tà lão gia liền trả điện thoại lại cho Lâm Nhược.

“Alo.” Lâm Nhược nhận điện thoại, nói, “Em ở bên này cũng không có vấn đề gì, anh bận thì cứ lo việc đi.”

“Ừm, vậy em nhớ cẩn thận một chút. Nếu thật sự hỏi được chuyện gì thì gọi ngay cho anh, không được tự động thù, nhớ chưa?”

Bà quản gia! Rõ ràng chuyện của mình đã bận bù đầu lên rồi mà còn muốn lo lắng chuyện của cô.

Lâm Nhược bĩu môi: “Nếu là người khác hãm hại em thật, chắc chắn em sẽ không tha cho kẻ đó. Nhưng anh yên tâm, em sẽ không làm việc liều lĩnh.”

“Nhất định phải bàn bạc với anh.” An Tiệp thỏa hiệp, anh cũng biết Lâm Nhược không phải dạng người bị hãm hại mà vẫn nuốt giận cho qua, huống chi cô còn mất cả tính mạng nữa, đừng nói là Lâm Nhược, ngay cả anh cũng sẽ không bỏ qua cho kẻ giờ trở đáng sau.

“Em biết rồi, anh làm việc đi.”

“Ừm.” An Tiệp dừng một chút, lại nói: “Nhớ em.”

“Ừm.” Nụ cười đọng đầy trong mắt Lâm Nhược, nhẹ gật đầu, “Em cũng thế.”

Hai người dạo qua dạo lại một lúc nữa mới cúp điện thoại.

Tạ lão gia nhìn Lâm Nhựt mỉm cười đầy hứng thú: “Tên nhóc An gia không tồi, Thiên nhi nhìn trúng cậu ta cũng là chuyện bình thường.”

“Ông nội, ông đừng có không nghiêm túc như thế được không?” Lâm Nhựt cười cắt điện thoại đi, chuyển chủ đề, “Tối nay ông muốn ăn gì ạ?”

“Cứ để tùy vụ Trương làm món gì đó là được.” Tạ lão gia nói, “Thiên nhi, chuyện của con không thể để người khác biết được, tránh để những kẻ có ý đồ xấu lợi dụng làm âm mưu. Sau này con cũng sửa đi, gọi ông là ông ngoại, ông cũng gọi con là Nhựt nhi.”

Chỉ là một cách xưng hô thôi, cũng không cần quá câu nệ, Lâm Nhựt gật đầu: “Vâng ạ.”

Hai ông cháu đang nói chuyện thì điện thoại trong phòng vang lên: “Lão gia, nghe nói ông ngắt xiú, cả nhị thiếu gia và tam thiếu gia đều rất lo lắng, vội chạy đến thăm ông.”

“Cho bọn nó lên đây đi.” Tạ lão gia cúp máy, sắc mặt hơi khó coi, “Lo lắng cái gì, có mà đến để xem lão già này còn sống được bao nhiêu ngày, khi nào bọn nó mới nắm được tài sản mới là thật.”

“Ông... ông ngoại.”

Tạ gia là thế gia thương nhân, từ triều Minh đã là phú hào một phương. Sau đó, trải qua chiến tranh xâm lược, tới giờ Tạ gia vẫn sừng sững không đổ, gần như là một thế hệ truyền kỳ điển hình của giới kinh doanh.

Có điều, trong mỗi một gia đình giàu có, đều khó tránh khỏi sự tồn tại của những lực đực, tranh quyền đoạt lợi, Tạ gia cũng không ngoại lệ.

Tiếng gõ cửa vang lên, mặt Tạ lão gia rất lãnh đạm, Lâm Nhựt bước ra mở cửa: “Bác Hai, bác Ba.”

Khi Tạ Thành Hoa và Tạ Vĩ Thiên đến cũng nghe vụ Trương nói Lâm Nhựt đã ở đây, nên lúc này nhìn thấy cô, họ cũng không ngạc nhiên gì.

“Tiểu Nhựt đến chơi à.” Tạ Thành Hoa mặc bộ âu phục màu đen, tươi cười hiền hòa nói.

“Hôm nay cháu được nghỉ nên tới thăm ông ngoại. Hai bác vào phòng đi ạ, ông ngoại đã tỉnh rồi.”

Tạ Thành Hoa và Tạ Vĩ Thiên đều hơi sững sốt, từ khi em gái Tạ Văn Văn bỏ nhà gả đến Lâm gia thì rất ít khi qua lại với người nhà. Cô cháu gái này hầu như không xuất hiện được mấy lần, hơn nữa, những lần trước dù có gặp nhau, thái độ cũng cực kỳ xa lạ, sao đột nhiên lần này lại thân thiện với họ như vậy?

Hai người mang tâm trạng nghi hoặc, âm thầm quan sát Lâm Nhựt một chút rồi mới vào nhà.

“Ba, ba thấy sao rồi? Có khá hơn chút nào không?” Tạ Thành Hoa bước tới ân cần hỏi thăm.

“Tạm thời chưa chết được.” Thái độ của Tạ lão gia không hòa nhã gì khiến Tạ Thành Hoa hơi lúng túng.

“Ba, chúng con đều vì lo lắng cho ba nên mới vội vàng quay về.” Tạ Vĩ Thiên hơi bức bối nói, “Vì sao lần nào chúng con về, ba cũng đối xử với chúng con như kẻ thù thế? Chúng con là con trai của ba cơ mà?!”

“Nếu chúng mày không phải là con tao thì có thể bước qua được cửa lớn Tạ gia hay sao?” Lão gia hừ lạnh một tiếng, vén chăn ra, “Xuống ăn cơm đi.”

Tạ Thành Hoa đưa tay định đỡ Tạ lão gia, cuối cùng lại bị ông tránh ra.

Lâm Nhựt vội bước tới đỡ cánh tay Tạ lão gia, khẽ gật đầu với hai anh em Tạ gia rồi đỡ ông xuống nhà ăn.

Tạ Thành Hoa và Tạ Vĩ Thiên đều không vui vẻ gì, nhất là Tạ Vĩ Thiên, mặt cũng dần hiện lên vẻ giận dữ.

“Lần nào chúng ta về cũng trưng ra cái bộ mặt đó, cứ làm như chúng ta là kẻ thù của ông già không bằng.” Tạ Vĩ Thiên khó chịu kéo lòng cà vạt.

“Ba lớn tuổi rồi, khó tránh khỏi nghĩ nhiều, chú so đo với ba làm gì, xuống nhà ăn cơm đi.” Tạ Thành Hoa vỗ nhẹ vào vai Tạ Vĩ Thiên, lắc đầu rồi đi xuống.

“Hừ! Nói cứ như là anh không hề mơ tưởng gì tới tài sản của ông già vậy. Giả dối!” Tính khí Tạ Vĩ Thiên nóng nảy, trong lòng không vui thì mọi cảm xúc đều thể hiện ra mặt.

Hắn ta vùng vằng đi xuống lầu, chưa tới nhà ăn đã nói oang oang trong phòng khách: “Nếu ba không sao thì con đi trước, tối còn có tiệc xã giao.”

Dứt lời, không chờ Tạ lão gia đáp, hắn ta đã bước nhanh ra khỏi phòng khách, bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chương 60.3 Tra khảo Đồng Luân

Tạ Thành Hoa ngồi xuống bên cạnh lão gia, nói: “Tính cách Vĩ Thiên vẫn như vậy, ba đừng giận chú ấy.”

Đồ ăn được bày hết lên bàn, lão gia cầm đũa lên rồi mới thêm đáp lời Tạ Thành Hoa: “Nếu mày có việc thì cũng có thể đi ngay đi.”

Sắc mặt Tạ Thành Hoa hơi gượng gạo, đồ ăn lên hết rồi Tạ lão gia mới nói như vậy, dù có đi hay không thì Tạ Thành Hoa cũng mất hết mặt mũi.

Lâm Nhưộc cười: “Ông ngoại, bình thường bác hai bận cũng ít về nhà, hai người cũng nên từ từ trò chuyện chứ ạ. Bác hai, bác nếm thử món cá chua Tây Hồ này đi, hương vị rất ngon ạ.”

Lúc này Lâm Nhưộc chen lời vào cũng giảm bớt bầu không khí gượng gạo trên bàn ăn. Tạ Thanh Hoa cắn đũa hai lần, giờ cũng không cố tình bắt chuyện lấy lòng Tạ lão gia nữa.

Ông ta không nói lời nào, đương nhiên Tạ lão gia cũng thích thú gì bắt chuyện với ông ta, vui vui về về ăn thức ăn mà cô cháu gái tưởng mất đi giờ lại về của ông gấp cho.

Lâm Nhưộc đương nhiên cũng biết rõ khẩu vị của ông nội, gấp toàn món ông thích vào bát cho ông, thấy có xương hay gì đó đều gấp vào đĩa trước mặt mình trước, gỡ hết xương ra rồi mới đặt vào bát ông nội.

Những chuyện này, Lâm Nhưộc làm rất quen tay, mà Tạ lão gia cũng vô cùng vui vẻ đón nhận.

Tạ Thành Hoa ngồi một bên nhìn, lại không khỏi quan sát Lâm Nhưộc kỹ càng hơn một chút. Từ bao giờ mà quan hệ của ông già và đứa cháu gái này lại thân mật quá mức như thế?

Dùng xong cơm tối, Tạ Thành Hoa ngồi thêm một lát nữa rồi lái xe rời đi.

Lâm Nhưộc đặt đĩa trái cây đã cắt miếng gọn gàng lên bàn nước, hỏi: “Ông nội, có phải chú Hai làm chuyện gì khiến ông không vui không ạ?”

“Chó không sửa mới là chó dữ.” Tạ lão gia thờ dãi, “Chú ba của con bình thường cứ nổi giận nói lung tung, thật ra tâm tư đều đặt trên mặt, rất dễ nhìn ra. Nhưng chú Hai con thì khác, từ trước đến giờ, tâm tư của nó là thâm sâu nhất, cũng giỏi chịu đựng nhất. Như vậy không tốt chút nào, nếu ở ngoài giờ trò bày mưu tính kế với người ngoài thì thôi, chứ về nhà còn muốn chơi trò đó với người trong nhà, thì không chấp nhận được.”

Dù sao cũng là con trai mình nên Tạ lão gia mới châm chọc không chút nể nang, chứ nếu là người ngoài e rằng ông có cười thật tươi rồi gài bẫy hãm hại người ta, chưa chắc người ta đã biết.

“Tuy chú Hai và chú Ba có dã tâm khá lớn với sự nghiệp, nhưng cuối cùng cũng vẫn là người một nhà, chắc sẽ không làm gì quá đáng đâu ạ.”

Ông nội thờ dãi: “Thứ nên cho chúng nó, tất nhiên ông sẽ cho, nhưng phần ông muốn giữ lại cho con, thì chúng nó đừng hòng sờ mó vào được, nếu không, đừng trách ông già này ra tay xử lý chúng. Mấy thằng nhóc con, lão già này nuôi chúng nó lớn lên mà dám định giờ trò trước mặt lão già này à? Còn non lắm!”

Lâm Nhưộc phì cười: “Giừng đúng là càng già càng cay! Ông ăn chút hoa quả đi, rồi chúng ta ra ngoài đi dạo một vòng.”

Mặt Tạ lão gia lập tức nhăn nhó, đáng vẻ như muốn làm tổ trên sofa: “Tối nay ăn no quá, không muốn cử động nữa. Tối mai tản bộ sau được không?”

“Vi ăn quá no nên mới cần đi cho tiêu cơm chứ ạ. Ông đừng hòng chơi xấu.” Lâm Nhưộc lườm ông một cái, “Chơi xấu cũng vô dụng thôi.”

“Vây đi 10 phút thôi nhé.” Ông nội cò kè mặc cả.

“Nửa tiếng.” Lâm Nhưộc lấy áo khoác của ông đến. Giờ đã bắt đầu vào thu, tuy ban ngày vẫn nóng nhưng ở vùng ngoại thành này, cứ đến tối trời lại hơi se lạnh.

“15 phút, không hơn nữa đâu.”

Lâm Nhưộc bó tay: “20 phút, ông mà còn cò kè nữa, thì ông tự đi 20 phút một mình rồi quay về đi, con không đi cùng ông nữa.”

Tạ lão gia bĩu môi: “20 phút thì 20 phút, gì mà phải hãm dọa người ta, hừ hừ.”

Hai ông cháu đi dạo trên con đường nhỏ bên ngoài biệt thự, vũ Trương đứng cách đó không xa nhìn một chút mà đồ ừng hai mắt.

Người làm vườn ở bên cạnh cũng không kìm được cảm thán: “Đã lâu không nhìn thấy lão gia vui vẻ như thế.”

“Đúng vậy.” Vũ Trương gật đầu, “Vừa rồi hoa mắt, tôi còn tưởng như nhìn thấy Thiên tiểu thư đi dạo cùng lão gia.”

“Ôi, lão gia yêu thương Thiên tiểu thư nhất, chỉ tiếc là người tốt không sống lâu. Hy vọng sau này Lâm Nhựt tiểu thư có thể chăm đến thăm lão gia thì tốt quá. Mà nhắc mới nhớ, tôi cảm giác lần này Lâm Nhựt tiểu thư thân thiện hơn nhiều.”

“Tôi cũng có cảm giác đó. Có lẽ là Văn tiểu thư nhắc Lâm Nhựt tiểu thư chăm đến thăm lão gia.” Vũ Trương lau mắt, “Tôi đi dọn dẹp phòng cho Lâm Nhựt tiểu thư, ông cũng làm việc đi.”

Hai ông cháu vừa đi vừa nói chuyện, bắt tri bắt giác đi đến hơn 40 phút. Khi quay về, người của An Tiệp đã đưa Đồng Luân tới.

Hiện giờ Đồng Luân đã không còn được như xưa nữa, từ sau khi báo chí đưa tin hấn hút thuốc phiện bị bắt, danh tiếng của hấn cũng xuống dốc không phanh, sau đó cũng không thấy công ty sắp xếp công việc gì cho hấn nữa, mấy tháng vừa rồi hoàn toàn không có tin tức gì, thi thoảng vô tình bị đám phóng viên giải trí chụp ảnh được thì cũng đều là đáng về lỗi thời lệch thếch khiến bao nhiêu fan hâm mộ trước đây của hấn đều kêu gào thất vọng.

Người cũ người mới trong giới giải trí là thay đổi nhanh nhất, có rất nhiều thần tượng tuần nam nữ xuất hiện, chỉ cần một hai lần không lộ mặt, dù có là thiên vương thì cũng dần bị quên lãng.

Người của An Tiệp kéo Đồng Luân từ trên xe xuống, nhìn người trước mặt, Lâm Nhựt thực sự không thể tin được đây chính là Đồng thiên vương rạng ngời trước kia.

Đồng Luân mặc một bộ quần áo bản thủ, tóc tai dài lộm thuộm cũng không cắt sửa gì, rồi bù trên đầu, toàn thân mềm nhũn nằm sấp xuống, râu ria xồm xoàm không có chút sức sống nào.

Lâm Nhựt nhíu mày: “Đồng Luân vẫn còn hút thuốc phiện sao?”

“Từ trước đây rất lâu, Đồng Luân cũng đã dùng ma túy rồi, lúc trước Cửu thiếu chỉ tung tin cho các bên liên quan thôi ạ.” Để tránh cho Lâm Nhựt hiểu lầm An Tiệp cố tình làm Đồng Luân nguyền ngáp, người kia vội giải thích rồi hỏi: “Lâm Nhựt tiểu thư, đưa người đến đâu ạ?”

“Không cần đâu.” Tạ lão gia ngoắc tay, lập tức có hai tay vệ sỹ bước tới lôi Đồng Luân xuống, “Các cậu cứ về đi, xong việc chúng tôi sẽ tự đưa người đi.”

“Vâng.” Người kia không hỏi nhiều, lái xe đi thẳng.

Tạ lão gia sai vệ sỹ lôi Đồng Luân vào nhà.

Ánh mắt Đồng Luân hơi mờ mịt, ngược đời mắt không có sinh khí lên, nhìn người khác cũng lờ mờ thành hai người, “Cho tôi một liều đi... Xin các người...”

Không ai trả lời hấn. Vệ sỹ ném Đồng Luân vào nhà. Được tín hiệu của Tạ lão gia, họ lùi ra ngoài cửa, đóng cửa lại rồi gác bên ngoài.

Đồng Luân nằm bò trên sàn, cơ thể mềm nhũn như đồng bùn nhão, không cả có sức mà đứng dậy: “Van xin các người cho tôi một liều đi! Xin các người!”

Hấn lên cơn thèm thuốc, nước mắt nước mũi cũng chảy hết ra.

Lâm Nhựt khẽ gật đầu với ông nội, bước lên hai bước, đè thấp giọng xuống cho gần giống với giọng của Tạ Thiên nhất, hỏi: “Đồng Luân, mày còn nhớ rõ tao là ai không?”

Đồng Luân nằm sấp trên sàn nhà, nhắm mắt nhắm nghỉ rồi ngẩng đầu lên, thần trí hơi mơ hồ, lặp lại: “Là ai?”

“Muốn dựa vào tên tuổi của tao để nổi tiếng, lại dám bỏ tao lại chạy trốn khi gặp cướp vào nhà.” Lâm Nhựt bước đến gần Đồng Luân, “Chỉ mới có 5 năm mà mày đã không còn biết tao là ai rồi à?”

“Cướp vào nhà?” Đồng Luân hoảng hốt lặp lại, cảm xúc đột ngột dâng cao lên, “Cướp vào nhà! Không liên quan đến tôi! Cô đừng tới đây! Đừng tới đây!”

Vệ sỹ ngoài cửa nghe tiếng Đồng Luân kêu to liền mở cửa lao vào.

Tạ lão gia giờ gây lên ngăn họ lại: “Lui ra ngoài hết đi! Tôi không gọi thì không cho phép các cậu bước vào!”

“Vâng, lão gia.” Bảo tiêu cung kính lui ra ngoài.

Đối mặt với vẻ mặt khống chế của Đồng Luân, Lâm Nhựt không chỉ không lùi lại, mà ngược lại còn bước tới hai bước: “Không liên quan đến mày à? Vậy vì sao bọn họ lại cố tình thả mày đi?! Há?”

Đồng Luân sợ hãi đưa tay lên che mặt, hoàn toàn không dám nhìn Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt nói chậm lại: “Nói cho tao biết, ai đã mua chuộc mày? Lúc đó, chính mày cố tình mở cửa cho bốn tên cướp kia, đúng không?”

Đồng Luân hu hu hu mấy tiếng, vẫn không nói gì.

“Nói!” Lâm Nhược tiếp tục dò từng bước, “Chỉ cần mày nói hết mọi chuyện cho tao, tao sẽ cho mày một liều ngay bây giờ. Không phải hiện giờ mày đang rất vã thuốc sao?! Chỉ cần mày nói ra hết, lập tức có thể hút một hơi dài, xua tan sự thống khổ hiện giờ của mày.”

Tâm lý học có nói, khi một người cần một thứ đồ gì đó, nếu cứ không ngừng lặp đi lặp lại thứ hấn cần trước mặt hấn, sẽ càng làm tăng thêm mức độ khao khát của hấn với vật đó, cũng làm tăng thêm sự luống cuống, sốt ruột trong tâm lý và tinh thần của hấn.

“Bọn họ cho tôi thuốc, bảo tôi mở cửa cho họ. Tôi chỉ biết thế thôi, chỉ biết thế thôi.” Vừa nói Đồng Luân vừa lau nước mắt nước mũi, “Tạ Thiên, không liên quan tới tôi! Tôi không biết họ muốn giết cô! Không liên quan đến tôi! Cô đừng đến tìm tôi nữa!”

Bị chất gây nghiện không chế, đầu óc Đồng Luân không rõ ràng lắm, tưởng Tạ Thiên chết không nhắm mắt quay về tìm người để báo thù.

“Người cho mày thuốc là ai?”

“Là... là... là... Tạ... Tạ... A!” Con nghiện của Đồng Luân hoàn toàn đến giới hạn, hấn kêu to một tiếng rồi ngã xuống đất, toàn thân run lên sùi bọt mép, rõ ràng đã đến giới hạn cuối cùng mà thân thể hấn có thể chịu đựng được.

Lâm Nhược nhú mày, lão gia mở cửa: “Gọi bác sĩ Lưu đến đây!”

“Vâng.”

Vệ sỹ lập tức đưa bác sỹ Lưu tới. Bác sỹ Lưu là bác sỹ gia đình của Tạ lão gia, tay nghề rất cao, vừa nhìn thấy bộ dạng của Đồng Luân, ông ta biết ngay hấn lên con nghiện: “Tình huống của hấn rất nghiêm trọng, phải đưa đi bệnh viện ngay, nếu không sẽ nguy hiểm đến tính mạng!”

Nói xong, bác sỹ Lưu tiêm cho Đồng Luân một liều an thần trước.

Sắc mặt Tạ lão gia rất khó coi: “Hai người các cậu đưa hấn đi bệnh viện, chú ý cẩn thận đừng để người ta phát hiện.”

“Vâng.” Vệ sỹ bước tới nhắc Đồng Luân lên kéo ra ngoài.

“Tôi cũng đi theo.” Bác sỹ Lưu cầm hòm thuốc lên rồi đi theo họ.

Cửa vừa đóng lại, sắc mặt Tạ lão gia và Lâm Nhược đều sa sầm xuống.

Tạ lão gia tức giận đập mạnh xuống tủ: “Vô liêm sỉ!”

Tuy Đồng Luân không nói hết tên ra, nhưng một chữ Tạ đã có thể khoanh vùng được đối tượng hiềm nghi rồi.

Họ Tạ, thậm chí còn không ngại đẩy Tạ Thiên vào chỗ chết, trừ mấy người muốn tranh đoạt tài sản của Tạ gia ra thì còn ai được nữa?

Bố của Tạ Thiên là con trai cả của Tạ lão gia, giữ 30% cổ phần Tạ gia trong tay. Khi hai vợ chồng họ gặp tai nạn qua đời, dưới sự quyết định của Tạ lão gia, 30% cổ phần đó đã được chuyển sang danh nghĩa của Tạ Thiên thuận lợi.

Sau đó, Tạ Thiên vẫn lớn lên bên Tạ lão gia, được Tạ lão gia vô cùng yêu thương. Tạ lão gia đã có ý định chuyển phần lớn nhất trong 50% cổ phần mình nắm giữ là 18% cổ phần công ty cho Tạ Thiên.

Đến lúc đó, Tạ Thiên sẽ trở thành người nắm cổ phần nhiều nhất trong Tạ gia, sau khi Tạ lão gia qua đời có thể trực tiếp trở thành người nắm quyền hành lớn nhất của Tạ gia.

Cũng khó trách những người khác của Tạ gia đứng ngồi không yên.

“Chỉ một chút gia sản mà cũng khiến chúng ra tay độc ác với người nhà như vậy.” Tạ lão gia nghiêng răng nói, “Một khi tra ra là ai, Tạ gia ta sẽ không tha thứ cho kẻ đó!”

Cái chết của mình lại liên quan tới người thân của mình! Lâm Nhược cũng cảm thấy rất bất ngờ.

Trước kia tuy cô không quá thân thiết với họ, nhưng dù sao cũng là người một nhà. Hơn nữa, từ trước tới giờ cô chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ chiếm lấy Tạ gia.

Sắc mặt Lâm Nhược hơi lạnh đi. Cô cũng không phải dạng thánh mẫu đến mức người khác hãm hại lấy mạng mình mà mình vẫn tha thứ được cho họ.

Hiện giờ, chỉ cần Đồng Luân tỉnh lại là bọn họ sẽ biết được chân tướng sự việc năm đó!

Muốn chém, muốn giết hay muốn đuổi người ra khỏi Tạ gia, chỉ trông chờ vào quyết định của cô!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 61.1 Cái chết của Đồng Luân!

“Không ổn!” Tà lão già nghiêm mặt nói, “Trong nhà đều có người của bọn chúng, chỉ e hiện giờ bọn chúng đã biết Đồng Luân nằm trong tay chúng ta rồi.”

Để tránh sự tình bị lộ, rất có thể người chủ mưu sẽ giết người diệt khẩu! Hơn nữa, Đồng Luân hít ma túy, muốn khiến hắn chết thần không biết quỷ không hay thì quá dễ dàng đối với bọn họ.

“Đề con qua đó luôn.” Lâm Nhược nhíu mày nói.

“Ông đi cùng con. Có ông ở đây, ít ra bọn nó cũng không dám làm bừa.”

Lâm Nhược hiểu là ông nội lo cô lại gặp nguy hiểm, đành gạt đầu: “Vâng, vậy chúng ta cùng đi.”

Hai ông cháu thay quần áo rồi sai vệ sỹ lái xe tới bệnh viện.

Từ ngoại thành vào thành phố khá xa, xe chạy thẳng một đường cũng phải hơn 40 phút mới tới được bệnh viện mà Đồng Luân được đưa vào. Hai ông cháu đi thang máy lên tầng 3, hai người vệ sỹ đưa Đồng Luân vào đã chờ ngoài thang máy.

“Hắn sao rồi?” Tà lão hỏi.

Vệ sỹ lắc đầu: “Vẫn đang cấp cứu, nhưng bác sỹ Lưu nói rất nguy hiểm.”

“Dù thế nào cũng phải giữ lại hơi thở cuối cùng của hắn.” Tà lão bình tĩnh hạ lệnh.

Vệ sỹ khẽ gật đầu rồi chạy đi báo cho viện trưởng.

Chỉ một lát sau, viện trưởng đã tự mình đi tới, tươi cười bắt tay: “Tà lão tiên sinh.”

“Viện trưởng Quan, dù thế nào cũng phải giúp ông già này giữ lại một hơi của hắn.” Tà lão nói, “Tôi có chút chuyện cần hỏi hắn.”

“Vâng, vâng!” Viện trưởng Quan gật đầu lia lịa, “Tà lão tiên sinh cứ vào phòng VIP nghỉ ngơi một chút trước đi, tôi sẽ tự qua đó.”

“Làm phiền viện trưởng Quan.” Tà lão già nói, “Nghe nói gần đây viện trưởng Quan lại muốn nhập một số thiết bị y học hiện đại, lão cũng biết một chút, nếu viện trưởng Quan tiện thì chúng ta có thể sắp xếp thời gian bàn bạc một chút.”

Hai mắt viện trưởng Quan sáng lên, nụ cười trên mặt nở rộ như đóa hoa: “Không phiền không phiền, mời Tà lão tiên sinh chờ một lát.”

Xem ra người đang được cấp cứu kia rất quan trọng với Tà lão, nếu có thể cứu sống hắn ta thì mấy vấn đề khó khăn ông ta đang vấp phải khi đề cử nhập thiết bị hiện đại sẽ được giải quyết rồi.

Viện trưởng Quan lập tức thay quần áo vô khuẩn rồi vào phòng cấp cứu! Hôm nay, dù Diêm vương có tự đến cướp người, ông ta nhất định cũng phải giữ người lại bằng được!

Viện trưởng Quan hùng hực khí thế bước vào phòng cấp cứu chuẩn bị phô diễn tài nghệ.

“Viện trưởng?” Thấy viện trưởng Quan bước vào, bác sỹ và y tá trong phòng cấp cứu đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Viện trưởng Quan đã lùi về sau hậu trường, rất lâu rồi không còn tự mình cầm dao mổ cứu người nữa.

“Tình hình thế nào?”

Một bác sỹ lắc đầu: “Đưa tới chậm quá, hơn nữa bệnh nhân ở trong tình trạng bị tiêm một lượng lớn ma túy vào người. Chúng tôi đã cố gắng hết sức rồi.”

Người chết rồi ư?

Viện trưởng Quan sa sầm mặt xuống, chẳng lẽ hợp đồng nhập thiết bị y tế hiện đại tới tay rồi còn phải trở mắt nhìn nó bay mất sao?

“Đã kích tim chưa?”

“Chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể rồi.” Mấy người bác sỹ đều cùng lắc đầu.

Bác sỹ Luru – bác sỹ gia đình của Tạ lão cũng ở trong đó: “Nếu đã không còn cách nào cứu vãn thì cũng đành vậy thôi. Tôi sẽ báo rõ ràng tình hình với Tạ lão tiên sinh.”

Điều này cũng tương đương với việc hợp đồng nhập thiết bị tiên tiến của ông ta cũng không thể cứu vãn được nữa rồi.

Viện trưởng Quan thở dài: “Đề tôi tự ra tạ lỗi với Tạ lão tiên sinh.”

Ánh mắt bác sỹ Luru hơi dao động một chút: “Tạ lão gia đã tự đến đây sao?”

“Ừm, đang chờ trong phòng khách VIP.” Viện trưởng Quan nói, “Bác sỹ Luru đi cùng tôi luôn đi.”

“Vâng... vâng.”

Viện trưởng Quan vừa đi một lúc đã quay về, bên cạnh còn có bác sỹ Luru mang sắc mặt không được tốt lắm.

Lâm Nhượng và Tạ lão nhìn nhau một cái, nói: “Viện trưởng Quan, đồng nghiệp của tôi thế nào rồi?”

Thình thoảng viện trưởng Quan cũng lên weibo gửi tin cho con gái mình nên cũng nhìn thấy tin tức liên quan đến Lâm Nhượng, hơn nữa, con gái cưng nhà mình còn là cái gì mà fan An tẩu, vì thế ông ta cũng nhận ra Lâm Nhượng.

“Lâm Nhượng tiểu thư, chúng tôi đã cố gắng hết sức, nhưng... tôi xin lỗi...”

Trong lòng Lâm Nhượng và Tạ lão gia cũng không quá thoải mái nhưng ngoài mặt đều cẩn thận không để lộ ra cảm xúc gì.

Bác sỹ Luru nói chen vào: “Bệnh tình của cậu ta chuyển biến rất đột ngột và phức tạp, lúc đưa tới bệnh viện cũng đã sắp tắt thở rồi.”

“Vậy thì thi thể hẩn ở đâu? Chúng tôi muốn nhìn một chút.” Lâm Nhượng đưa mắt nhìn bác sỹ Luru một cái, nói.

“Vâng, mời Tạ lão tiên sinh và Lâm Nhượng tiểu thư đi bên này.”

Viện trưởng Quan dẫn đường, bác sỹ Luru đi cuối cùng. Không biết vì sao, nhưng vừa rồi Lâm Nhượng chỉ liếc mắt một cái lại khiến ông ta có cảm giác như bị nhìn thấu, lạnh hết cả người.

Vì biết chắc chắn Tạ lão gia muốn nhìn thi thể nên họ cũng không vội vàng đưa hẩn vào nhà xác.

Lâm Nhượng vén vạt trắng ra, đáng vẻ Đồng Luân vẫn lồi thoi như cũ. Lúc này sắc mặt hẩn vừa xanh vừa trắng, làn da lạnh như băng, cơ thể cũng dần cứng lại.

Đồng thiên vương khi xưa lừng danh một cõi, hôm nay lại suy bại đến mức này. Sau khi chết rồi, dù bất cần để lộ tin cho đám phóng viên thì cũng chỉ nhận được một mẫu tin tiêu cực với tiêu đề “Thiên vương ngày xưa chết vì hút ma túy quá liều” mà thôi. Đến thời điểm này, ngay cả chết đi rồi, Đồng Luân cũng không có một kết cục yên bình.

Đang định phủ lại vạt trắng, Lâm Nhượng đột nhiên chú ý nhìn vào vị trí cổ ở sau vành tai của Đồng Luân. Ở nơi đó có một chấm đỏ rất nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó phát hiện ra, dù phát hiện, có lẽ cũng sẽ chỉ cho rằng chỗ đó đỏ lên là do bị muỗi đốt hay gì đó mà thôi.

Lâm Nhượng lẳng lặng phủ vạt xuống, quay lại nói: “Viện trưởng Quan, tạm thời anh cứ đưa thi thể của Đồng thiên vương vào nhà xác đi. Tôi sẽ gọi điện báo cho công ty của hẩn.”

“Ừ.” Viện trưởng Quan vẫy tay ra hiệu cho y tá bước tới đẩy thi thể của Đồng Luân đi.

Mọi người lần lượt ra khỏi phòng cấp cứu.

“Tạ lão tiên sinh, xin lỗi ngài, không hoàn thành được việc mà ngài ủy thác.” Viện trưởng Quan nhanh miệng nhận lỗi với Tạ lão gia.

Vừa rồi Tạ lão gia nhận được ánh mắt ra hiệu của Lâm Nhượng, biết cô phát hiện ra gì đó, nên cũng bớt giận hơn một chút: “Lão đây có thể nhìn thấy sự tận tình của viện trưởng Quan mà, không cần phải áy náy.”

Không cần áy náy, nhưng chuyện thiết bị y tế cũng ngâm nước cả rồi còn gì. Viện trưởng Quan buồn đến mức lông mày rũ cả xuống.

“Hai ngày nữa lão có thời gian, không biết viện trưởng Quan có tiện bàn bạc chuyện nhập thiết bị không?”

Đây đúng là niềm hy vọng sau khi tuyệt vọng!!!

Viện trưởng Quan lập tức vui như hoa: “Tiện chứ, tiện chứ, chỉ cần Tạ lão tiên sinh có thời gian, lúc nào tôi cũng sẵn sàng.”

“Ừm, vậy cứ quyết định thế đi. Đến ngày đó tôi sẽ cho thư ký liên lạc lại.”

Những chuyện bánh rưng từ trên trời xuống thế này thực sự quá quá tốt!!!

Viện trưởng Quan hớn hờ: “Tôi sẽ chờ điện thoại của Tà lão tiên sinh.”

Tà lão gia khẽ gật đầu không nói thêm nữa.

Viện trưởng Quan xoa xoa tay nhìn Tà lão gia, rồi lại nhìn sang Lâm Nhựt, thầm nghĩ, con gái cung nhà mình thích An tẩu đến mức đó mà hai ngày nữa lại là sinh nhật của con gái cung rồi, cuối cùng ông ta đành mặt dày mày dạn nói: “À... Lâm Nhựt tiểu thư, cô có thể cho tôi xin chữ ký được không?”

Lâm Nhựt quay lại, chợt cười hỏi: “Cho con gái của anh à?”

Mặt viện trưởng Quan hơi nóng lên, cười ngượng ngùng nói: “Con gái tôi rất thích cô, hai ngày nữa là sinh nhật con bé, hôm nay lại gặp được cô nên tôi mới chợt nảy ý muốn xin chữ ký của cô cho con bé.”

“Ha ha, chuyện nhỏ mà.” Lâm Nhựt cười, “Tôi đi hơi vội nên không mang túi, anh có giấy bút không?”

“Có có có.” Viện trưởng Quan rút quyển sổ và bút máy từ trong túi áo blouse ra đưa cho cô.

Lâm Nhựt nhận lấy, hỏi: “Tiểu thư của viện trưởng Quan tên gì nhỉ?”

“Quan Tuyết Oánh.”

“Ok.” Lâm Nhựt đặt bút viết xuống quyển sổ: “Chúc em Quan Tuyết Oánh sinh nhật vui vẻ, càng ngày càng xinh đẹp.” Dưới tên người chúc là hai chữ Lâm Nhựt uốn lượn như mây trời nước chảy.

Viện trưởng Quan nhận lại quyển sổ nhỏ, vừa nhìn chữ của cô liền gợn ngón tay cái lên: “Chữ của Lâm Nhựt tiểu thư đẹp quá nét chữ như nét người. Không phải tôi khen quá lên đâu, chữ của Lâm Nhựt thực sự rất đẹp, không mất đi sự mềm mại của phụ nữ, nhưng lại thêm hai phần cứng cáp của nam giới, đúng là nét chữ đẹp hiếm có.”

Tà lão gia nghe vậy hơi hếch cằm kiêu ngạo. Chữ của cháu gái nội bảo bối của ông đương nhiên phải đẹp rồi, nếu không thì uống công luyện theo bảng chữ mẫu của những nhà thư pháp danh tiếng hồi đó à!

Lâm Nhựt cười rồi chợt nói: “Thật ra, tôi cũng có một việc muốn nhờ viện trưởng Quan.”

“Có chuyện gì mời Lâm Nhựt tiểu thư cứ nói đi.” Viện trưởng Quan cất chữ ký đi, vui vẻ nói.

Lâm Nhựt hơi cúi người nói thầm vào tai ông ta: “Phiên viện trưởng Quan hỏi giúp tôi, trước khi chúng tôi đưa Đồng thiên vương vào, trong số những bác sĩ và y tá cấp cứu cho Đồng thiên vương, có ai đã nghe điện thoại không? Nếu có người nghe điện thoại, thì phiên viện trưởng Quan có thể lên chép lại số điện thoại gọi đến đó giúp tôi được không? Cảm ơn ông rất nhiều.”

Tuy chuyện này không dễ xử lý lắm, nhưng ông ta vừa nhận được chữ ký của Lâm Nhựt, hơn nữa ông ta đã không cứu được Đồng Luân nhưng Tà lão gia lại vẫn bằng lòng bàn chuyện hợp đồng nhập thiết bị y tế với ông ta. Viện trưởng Quan là người rất biết điều, biết cách cư xử, đương nhiên cũng hiểu đạo lý có qua có lại, hơn nữa, dù thế nào thì chuyện này ông ta cũng không thiệt thòi gì.

Viện trưởng Quan nói: “Lâm Nhựt tiểu thư cứ yên tâm, chuyện này giao cho tôi.”

“Vậy làm phiền viện trưởng Quan, nếu có tin gì, anh cứ liên lạc trực tiếp với tôi.” Lâm Nhựt báo số điện thoại công của mình cho viện trưởng Quan.

Viện trưởng Quan vừa lưu số vừa nghĩ, hà hà, nếu con gái cung biết ông ta không chỉ lấy được chữ ký của An tẩu, mà còn có cả số điện thoại của An tẩu, không biết có vui phát điên luôn không?

Bác sĩ Lưu vẫn đứng một bên, ngoài mặt có vẻ bình tĩnh nhưng lòng bàn tay đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

“Ông ngoại, hôm nay đừng về nhà lớn nữa, về nhà trọ của con được không?”

Tà lão rất muốn xem hoàn cảnh sống của cháu gái mình sau khi sống lại, cũng muốn xem đứa cháu ngoại Lâm Nhựt thực sự đã qua đời kia nữa. Tuy ông và Lâm Nhựt đã thống nhất với nhau không nói gì với người nhà họ Lâm cả, để Lâm Nhựt hiện giờ báo hiếu hai vợ chồng họ Lâm thay cho Lâm Nhựt đã mất, nhưng trong lòng Tà lão vẫn có cảm giác áy náy với cô cháu ngoại kia vì ông cảm thấy thật may mắn khi Thiên nhi có thể được sống lại lần nữa.

Mà hình như... đã lâu lắm rồi con gái ông cũng không về nhà nhỉ?

Vì cảm giác vừa vui mừng vừa áy náy của mình, Tà lão tự hứa sau này sẽ bù đắp thật nhiều cho con gái ông.

“Bác sĩ Lưu, các cậu cứ quay về nhà lớn đi, đêm nay lão ở nhà Nhựt nhi một đêm.”

“Lão gia, ông có mang thuốc tim đi không?” Bác sĩ Lưu hỏi.

“Yên tâm, lúc nào tôi cũng mang theo.”

“Vậy thì tốt rồi, sáng mai...”

“Các cậu không cần tới đón, tôi sẽ về cùng Nhượng nhi.” Tà lão phẩy phẩy tay.

Cuối cùng bác sĩ Lưu không nói thêm gì nữa, để lại ba người vệ sỹ cho Tà lão gia, còn mình thì tự đi xe về nhà chính.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Chương 61.2 Kế hoạch từ hôn.

Chờ bác sĩ Lưu đi rồi, Lâm Nhượng mới nói: “Ba anh lái xe bám theo ông ta, xem ông ta về thẳng nhà chính hay đi gặp ai.”

Một người vệ sỹ có thể được làm việc trong một gia đình danh giá thì đều có tố chất cao và rất chuyên nghiệp. Bài học đầu tiên họ học được ở trong trường huấn luyện vệ sỹ chỉ có một câu duy nhất: mắt mù, tai điếc, miệng câm!

Thứ không nên nhìn thì không nhìn, thứ không nên nghe thì không nghe, thứ không nên nói cũng không được nói.

Nghe lệnh của Lâm Nhượng xong, ba người vệ sỹ kia lập tức bám sát bác sĩ Lưu.

Viện trưởng Quan đã sớm lánh sang một bên, ông ta chỉ là một viện trưởng nhỏ bé thôi, không dám xía vào chuyện của Tà gia.

“Hôm nay làm phiền viện trưởng Quan quá, anh bận gì thì cứ đi đi, chúng tôi tự xuống là được rồi.” Lâm Nhượng quay lại lịch sự cười nói.

Lại nói, đúng là hôm nay có một nhân vật ông ta không thể đắc tội đến đây, vừa rồi vì nghe nói Tà lão tới nên ông ta mới vội vàng chạy từ phòng bệnh bên kia sang.

“Hai vị đi thang thả, chú ý an toàn.” Viện trưởng Quan tiễn hai người tới cửa thang máy, còn tự mình ấn nút gọi thang.

Thang máy từ tầng một lên, ‘đỉnh’ một tiếng rồi dừng lại ở tầng ba.

Cửa thang máy mở, An phu nhân ngẩng đầu nhìn thấy ngay Lâm Nhượng, ánh mắt thoáng nhìn về phía bà vai của cô trước, nói: “Bà vai đã đỡ chưa?”

“Đỡ nhiều rồi ạ.” Lâm Nhượng lùi lại hai bước để An phu nhân tiện ra khỏi thang máy.

Lâm Nhượng thoáng nhìn lướt qua cặp lồng com trong tay An phu nhân, thuận miệng hỏi: “Nhà bác có ai bệnh nằm viện ạ?”

“Vợ lão Tam bị động thai, mọi người đều bận rộn, chỉ có mình bác rảnh rỗi.” Hiếm khi An phu nhân chịu khó giải thích như thế, mắt lại nhìn sang Tà lão ở bên cạnh, “Vị này là?”

“Ông ngoại cháu ạ.”

An phu nhân cười tươi, khẽ gật đầu chào: “Chào bác!”

An phu nhân không biết Tà lão, nhưng Tà lão lại biết bà! Cô con gái duy nhất của An gia, từng được mệnh danh là Thượng Quan Uyển Nhi thời hiện đại của giới chính trị thủ đô, hiện giờ cũng là An phu nhân duy nhất của An gia, không ai không biết, không ai không hiểu!

“An phu nhân, nghe tiếng đã lâu!” Trên mặt Tà lão cũng nở nụ cười tươi khách sáo, lịch thiệp, “Còn nhớ năm đó nếu không có An phu nhân đưa ra một loạt đề án cải cách các mặt về thương mại, thì chỉ e là bây giờ chúng tôi cũng không phát triển mạnh được như thế. Chắc An phu nhân không biết, chứ mấy người chúng tôi đều tôn cô lên làm nữ thần may mắn đấy.”

“Bác cứ trêu cháu.” An phu nhân không ngạc nhiên vì ông ngoại của Lâm Nhượng nhận ra mình. Thời trẻ bà làm chính trị, thường xuyên xuất hiện trên bản tin thời sự, hơn nữa, những thương nhân thường rất chú ý xem bản tin thời sự, nên nhận ra bà cũng không có gì là lạ.

An phu nhân cười chuyển chủ đề: “Bác có chỗ nào không khỏe ạ?”

“Đúng thế.” Tà lão khẽ gật đầu, “Già rồi cũng rệu rã, cứ không một chỗ này thì lại bệnh chỗ kia, đành chịu thôi.”

Tạ lão cố tình giấu chuyện đưa Đồng Luân đến đây, đương nhiên viện trưởng Quan cũng hiểu ngay ý ông, lập tức nói chen vào: “Cơ thể của Tạ lão tiên sinh rất cường tráng, sau này chỉ cần chú ý luyện tập hơn một chút chắc chắn sẽ khỏe mạnh đến trăm tuổi mà.”

An phu nhân vốn chỉ thuận miệng hỏi cho phải phép, nhưng nghe câu trả lời bà mới chợt chú ý đến họ của ông cụ. Họ Tạ à?!

“Bác à, cháu xin phép đi trước!” An phu nhân cầm cặp lồng com nói.

“Vâng, chào cô.” Dù là thời đại nào thì địa vị của người làm chính trị cũng cao hơn thương nhân.

Vì Tạ lão là ông ngoại của Lâm Nhượng, nên An phu nhân cũng tự hạ thái độ xuống rất nhiều.

An phu nhân khẽ gật đầu với Tạ lão rồi lại nhìn về phía Lâm Nhượng, cố tình hất cằm lên, lạnh lùng nói: “Vai cháu bị rạn xương, cũng nên uống chút canh xương hoặc canh chân giò đi.”

Rõ ràng là quan tâm người ta, còn tỏ vẻ khó chịu, cố tình tỏ ra cao ngạo nữa chứ!

Lâm Nhượng cười: “Bác lo cho cháu thì cứ nói thẳng đi, sao cứ ra vẻ khó chịu thế làm gì ạ. Cháu biết rồi ạ, từ mai sẽ bắt đầu uống một bát canh xương thật to!”

“Đừng có tự dát vàng lên mặt mình nữa, ai lo cho cô.” An phu nhân hừ khẽ một tiếng rồi đẩy hộp canh cầm trong tay vào tay Lâm Nhượng, “Về uống luôn đi!”

Dứt lời, bà lập tức quay người đi.

Lâm Nhượng cười lắc đầu, mở hé nắp cặp lồng giữ nhiệt ngửi thử, “Canh thơm quá! Nhưng bác cho cháu thì người bệnh ăn gì ạ?”

“Đang ở bệnh viện, la hét ầm ĩ cái gì.” An phu nhân dừng bước quay lại lườm Lâm Nhượng một cái, nói: “Chẳng lẽ tôi không biết gọi người đưa thêm tới sao.” Nói xong bà lại quay đi, trong mắt đầy ý cười, trong đầu thầm nghĩ, có khi về nhà nên hỏi má Lý xem nấu canh này thế nào nhỉ? Dù sao bây giờ bà cũng rảnh rồi suốt cả ngày, không có việc gì thì học nấu canh cũng không tệ.

Lâm Nhượng cầm cặp lồng canh cùng bước vào thang máy với Tạ lão.

Tạ lão cười nói: “Hình như mẹ cậu nhóc An kia rất thích con.”

“Có điều là rất gượng gạo ạ.” Lâm Nhượng đẩy nắp hộp lại, “Cũng vì bác ấy cứ luôn cố tình ra vẻ xa cách, kiêu ngạo với con, nên con mới thích trêu chọc bác ấy như vậy. Rất thú vị.”

“Ha ha...” Tạ lão bật cười, “An phu nhân là người phụ nữ rất bản lĩnh đấy, con trêu chọc người ta như vậy, coi chừng người ta xử lý con.”

“Không đâu ạ.” Lâm Nhượng bình tĩnh nói, “Bác ấy cực kỳ bình tĩnh, về phương diện này thậm chí bác ấy còn ghê gớm hơn ông nữa. Nếu là ông, liệu ông có xử lý con không?”

Nỡ không à? Nếu thực sự nỡ, thì trước kia Tạ lão nên dùng tất cả mọi thủ đoạn để ngăn không cho Tạ Thiên bước vào giới giải trí cuối cùng còn đánh mất tính mạng như vậy.

Nói tới nói lui, ông vẫn không nỡ kiên quyết cứng rắn với con bé, không nỡ làm con bé khó xử!

Tạ lão lắc đầu cười: “Con bé tính quái này, cháu ý chúng ta nuông chiều nên mới càn quấy như thế chứ gì.”

Lâm Nhượng cười, trong lòng rất ấm áp, cũng chỉ có người quan tâm đến mình mới có thể bao dung không điều kiện gì như thế nhỉ.

Khi An phu nhân đẩy cửa vào phòng bệnh, vợ của An lão Tam đã đưa báo chiều cho An phu nhân nói: “Cô biết chuyện Cừ thiếu rồi khỏi giới giải trí chưa?”

“Không thấy tiểu Tiệp gọi điện thoại nói việc này.” An phu nhân cầm tờ báo xem một chút rồi để sang bên cạnh, “Nó đi làm diễn viên vốn đã là hạ thấp thân phận rồi, rời khỏi giới giải trí đó sớm một chút cũng tốt. Chị bây giờ thế nào rồi?”

“Chỉ trượt chân rồi lo lắng một chút thôi mà, không sao cả. Tại lão Tam cứ bắt tôi đến bệnh viện khám, tôi không lay chuyển/ thay đổi/ can thiệp anh ấy.”

“Tình trạng của chị đặc biệt như vậy, đừng nói là bỏ đứa bé, ngay cả mọi người trong nhà mình cũng đều căng thẳng chẳng khác gì ra chiến trường đánh giặc ấy.” Vừa nói, An phu nhân vừa cảm táo lên gọt vỏ.

Vợ An lão Tam khẽ vỗ nhẹ vào vai An phu nhân như trách móc, cười mắng: “Xấu xa, cô đang giễu cợt chị chứ gì! Hơn bốn mươi tuổi rồi còn mang thai, tuổi này cũng đâu còn là tuổi sản phụ nữa đúng không? Là lão sản phụ à?” Vợ An lão Tam nói xong cũng tự bật cười trước.

“Chị nói linh tinh gì thế? Em rất muốn xinh thêm cho tiểu Tiệp một đứa em, nhưng cuối cùng cũng có tốt số được như chị đâu.”

An phu nhân rất muốn sinh thêm một cô con gái, từ rất nhiều năm trước đã luôn mong ngóng có thai nhưng lại không có kết quả gì, người An gia đều biết điều này.

“Nếu đứa bé này là mà con gái, chị cho cô nuôi nhé.”

“Phì, chẳng đứng đắn gì cả, chị đừng có nói con gái mình như con heo con thê chứ.” An phu nhân cắt nhỏ quả táo vừa gọt vỏ xong bày lên đĩa.

“Ồ? Khiết Như, không phải cô bảo mang canh xương hầm đến cho tôi à? Canh đâu?” Vợ An lão Tam khẽ cười chuyển chủ đề.

“Em gọi điện cho má Lý rồi, sẽ cho người đưa tới cho chị ngay. Cặp lồng em mang tới tặng cho người khác mất rồi.”

“An tiểu Như, cô giỏi thật, mang cặp lồng tới lại đưa cho ai? Để chị đoán xem nào, trừ tôi đang nằm viện ra thì mọi người trong nhà đều khỏe mạnh, mà những người bên ngoài thì cũng không có tư cách nhận canh xương của cô.” Vợ An lão Tam vỗ tay một cái, “A! Có phải trên đường đến bệnh viện cô gặp bạn gái Tiểu Tiệp không? Đúng không? Lần trước nghe nói cô bé ấy bị thương ở vai mà, hình như bị rạn xương nhĩ?”

An phu nhân cũng không giấu diếm: “Đúng là cho con bé. Cái con bé vụng về đó không biết nấu cơm, canh xương mua bên ngoài làm sao chất lượng được như canh xương nhà mình nấu. Hơn nữa, với tính cách của con bé, chỉ e cũng chẳng nghĩ đến mấy thứ này.”

“Phải rồi, hôm nay em đến cũng để bàn bạc với chị chuyện của con bé đây.” An phu nhân nói, “Không phải hiện giờ chị đang mang thai sao, ngay cả ông cụ nhà mình cũng rất coi trọng chuyện này.”

“Đừng có nói lòng vòng với chị, đi thẳng vào trọng tâm đi.”

“Em muốn nhờ chị đứng cùng một chiến tuyến với em để xin ông cụ hủy bỏ hôn ước với Lâm gia.”

“Hôn ước của An gia và Lâm gia là do bố và ông cụ đã qua đời của Lâm gia quyết định, làm sao bố đồng ý hủy bỏ được?”

An phu nhân thở dài: “Thì còn cách nào được nữa ạ? Tiểu Tiệp vừa mới nghe chuyện bố ấn định hôn ước với Lâm gia cho nó là đã chạy thẳng ra nước ngoài không ừ hử gì rồi, đi mất tích bao nhiêu năm trời, lúc quay về cũng chạy đi làm diễn viên chứ không chịu về nhà. Em là mẹ nó chẳng lẽ em không đau lòng à. Hơn nữa, chị không biết đâu, hai ngày trước tiểu Tiệp nghe tin em suýt bị bắt cóc liền vội vàng quay về, sắc mặt khó coi như muốn giết người vậy. Lúc ấy em còn mừng thầm rằng con trai biết chuyện lại thương mình như vậy. Ai ngờ nó ngồi còn chưa nóng ghế ở nhà đã vội vàng vàng chạy như lửa đốt mong đi tìm con bé rồi. Nó thích con bé như vậy, sẽ càng không thể chấp nhận hôn ước mà gia đình sắp đặt. Thế nên, người làm mẹ như em đây bắt buộc phải đề tâm thôi.”

“Cô bé kia thực sự tốt như vậy sao? Thực ra chị cũng có nhìn thấy trên báo rồi, rất xinh đẹp, nhưng chỉ xinh đẹp không thì cũng không thể chinh phục được Cửu thiếu và cô chứ.” Vợ An lão Tam vỗ cùng hào hứng, “Khiết Như, cô mau kể chị nghe xem nào, rốt cuộc cô bé đó là người thế nào?”

“Cũng chẳng có gì.” An phu nhân cười tươi, “Tâm tư cũng khá tinh tế, biết chăm sóc người khác. Biết quan sát sắc mặt người khác, là một đứa bé thông minh, hình như cũng biết đánh nhau, đối mặt với tình huống đột ngột phát sinh rất bình tĩnh, ung dung. Hành vi cử chỉ cũng có thể coi là đoan trang, khéo léo, biết tiến biết lùi, gia giáo hẳn cũng không tồi. . .”

An phu nhân còn chưa nói xong, vợ An lão Tam đã ngắt lời: “Chà chà, hiếm có quá đấy Khiết Như, lần đầu tiên chị nghe thấy cô khen một người khác như vậy, hơn nữa còn khen toàn bộ không sót chỗ nào nữa chứ, y như đánh giá một tác phẩm nghệ thuật hoàn mỹ không tì vết ấy.”

“Vậy sao?” An phu nhân ngó người, bà chỉ đánh giá theo những gì bà thực sự nhìn thấy mà, cũng đâu có tình phóng đại gì đâu.

“Được rồi được rồi, chỉ cần mấy yếu tố đó thôi cũng đủ để chị đứng cùng chiến tuyến với cô rồi, phải thuyết phục bố từ hôn với Lâm gia thôi. Thời buổi bây giờ, tự do yêu đương cũng đã lạc hậu lắm rồi, còn ép duyên ép phận gì nữa chứ.”

“Có chị hỗ trợ, chắc ông cụ sẽ xiêu lòng thôi.”

Hai chị em bí mật lập mưu, kiên quyết nhất định phải hủy bỏ được hôn ước với Lâm gia, hoàn toàn không hề nghĩ đến không biết rốt cuộc An thần và An tẩu có vui hay không!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 61.3 Kể chủ mưu.

Lâm Nhượng và Tạ lão ra khỏi bệnh viện cũng không quay về nhà trọ của Lâm Nhượng thật, mà là đánh xe quay về nhà chính của Tạ gia.

Bất trộm tận tay, bất gian tận mặt. Họ nhất định phải bắt được kẻ chủ mưu đằng sau vụ đột nhập hành hung 5 năm trước, đêm nay phải lập tức quay về

trần thủ Tạ gia.

“Nhược nhi, rốt cuộc lúc đó con phát hiện ra cái gì?”

“Lỗ kim tiêm ạ.” Lâm Nhược nói, “Con nhớ rõ lúc bác sỹ Lưu tiêm thuốc an thần là tiêm vào cánh tay, nhưng con lại nhìn thấy trên cổ có lỗ kim tiêm rất mới. Giờ càng nghĩ càng thấy kỳ quái, hẳn và bác sỹ Lưu không thân cũng chẳng quen, hơn nữa, bác sỹ Lưu vẫn luôn là bác sỹ gia đình của ông, hẳn là phải ở bên cạnh ông cả ngày mới đúng, vì sao lại chủ động đề nghị đi theo hẳn đến bệnh viện trước? Lúc ấy chúng ta đều bị chân tướng làm mất tập trung nên không nghĩ tới điểm này.”

“Đúng là rất đáng nghi.” Tạ lão khẽ gật đầu, nói, “Nhưng lúc đó có nhiều bác sỹ, y tá ở đây như vậy, sao con dám chắc là lão Lưu làm? Lại nói, lão Lưu theo ông bao nhiêu năm nay, đâu thấy anh ta có liên hệ gì với lão Nhị và lão Tam, anh ta vẫn luôn là người rất thật thà.”

“Nên con mới nhờ viện trưởng điều tra hồ con điện thoại của bác sỹ và y tá lúc đó. Đưa hẳn nhập viện là quyết định bất ngờ, bọn họ muốn chấp hành mệnh lệnh đương nhiên sẽ phải liên lạc điện thoại với người kia.”

“Ồi.” Tạ lão thở dài không nói nữa.

Cả cuộc đời ông đều vô cùng thư thái, nhưng kết quả cuối cùng lại bị người thân bày mưu tính kế khắp nơi, nghĩ cũng cảm thấy xót xa lòng.

Chẳng lẽ thực sự không gian không phải thương nhân sao?

Khi Lâm Nhược và Tạ lão quay về nhà chính Tạ gia, quả nhiên bác sỹ Lưu chưa quay về.

“Một lũ vô liêm sỉ!” Tuy đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng khi chứng kiến sự thật trước mắt, Tạ lão vẫn cảm thấy tim mình băng giá. Con mình lại mua chuộc bác sỹ của mình, rốt cuộc nó muốn gì? Theo dõi bệnh tình của mình, thậm chí có lẽ còn có thể đưa mình về trời vào thời điểm mấu chốt sao?

Vú Trương mà đám người giúp việc chưa từng thấy sắc mặt của Tạ lão xám xịt như vậy bao giờ, sợ hãi đứng nép sang một bên không dám nói gì.

Hai tay Tạ lão nắm chặt cây gậy của mình, ngồi trên ghế salon trong phòng khách, mặt đen như đất nồi.

Lâm Nhược ngồi cạnh ông, cầm tay ông nhỏ giọng nói: “Ông ngoại, ông lên gác nghỉ ngơi đi, chuyện tiếp theo để con giải quyết.”

“Con yên tâm. Còn có mưa gió bão bùng gì mà lão già này chưa trải qua, không đến mức bị kích thích vì mấy chuyện nhỏ này.” Tạ lão nói, “Ông chỉ muốn chờ ở đây xem đám lòng lang dạ sói đó rốt cuộc sẽ làm những chuyện ghê tởm đến mức nào.”

“Ông ngoại.” Lâm Nhược vẫn không yên lòng.

“Nhược nhi, không có ông ngoại ở đây, chúng nó sẽ không biết điều đâu!” Nói xong, Tạ lão quay sang nói với vú Trương: “Mọi người cứ đi nghỉ trước đi, ta và Nhược nhi ngồi ở phòng khách nói chuyện một chút đã.”

“Lão gia...” Vú Trương rất lo lắng.

Tạ lão phẩy tay: “Chiều nay nghỉ đi.”

Vú Trương khó xử nhìn Lâm Nhược, Lâm Nhược khẽ gật đầu cười với bà.

Lúc này vú Trương mới xua hết mọi người xuống.

“Nhược nhi, con tắt đèn đi, để lại cái đèn nhỏ dẫn đường là được rồi.”

“Vâng.” Lâm Nhược tắt hết đèn theo ý ông, chỉ để lại một cái đèn khẩn cấp nhỏ. Phòng khách sáng trưng lập tức tối om.

Ánh sáng tắt đột ngột khiến Lâm Nhược tối sầm mặt mũi, một lúc lâu sau mới thích ứng được, quay trở lại ngồi xuống salon.

“Chờ xem” Tạ lão đã bình tĩnh lại, “Đêm nay chắc hẳn kẻ chủ mưu sẽ không ngồi yên được, e rằng còn có thể mạo hiểm nhân lúc ông không có nhà, đến ăn trộm hộp đồng chuyển nhượng cổ phần công ty mà ông cất trong két sắt nữa. Đám khốn nạn lòng lang dạ sói, để xem lão già này có đánh gãy chân nó không.”

Lâm Nhược muốn nói gì đó để an ủi ông, nhưng lại cảm thấy nói gì cũng không ổn. Một ông lão gần bảy mươi tuổi, càng già lại càng bị con ruột bày mưu tính kế vì gia sản, nếu nói là trái tim băng giá e cũng không đủ lột tả hết được.

Vệ sỹ của Tạ lão bao vây toàn bộ biệt thự, ở góc phòng khách cũng có vài người đứng đó.

Hai ông cháu cứ ngồi như vậy trong phòng khách tối om, không ai nói gì, yên lặng chờ đợi kẻ chủ mưu xuất hiện.

Khoảng 2h sáng, một chiếc xe màu đen phóng như bay trên đường núi, cuối cùng chậm rãi dừng trước cửa nhà chính Tạ gia.

Cửa xe mở, bác sỹ Lưu bước từ trong xe ra. Cánh cửa phía bên kia cũng mở, Tạ Thành Hoa mặc âu phục màu đen bước xuống.

Bác sĩ Lưu ấn chuông cửa: “Vũ Trương, tôi đây.”

“Bác sĩ Lưu về rồi à, để tôi mở cửa cho anh.”

Cánh cửa tự động từ từ mở ra, bác sĩ Lưu nhìn Tạ Thành Hoa, do dự một lúc, cuối cùng cũng không nói gì cả.

Ông ta chỉ là một bác sĩ gia đình nhỏ bé được mời tới đây mà thôi, tiền lương hạn hẹp, thật sự khó mà căng đáng nổi chuyện con trai du học nước ngoài. Nhưng Tạ lão Nhị đã hứa, chỉ cần ông ta thường xuyên thông báo tình hình sức khỏe của Tạ lão cho hần, hần sẽ chi trả toàn bộ chi phí ở nước ngoài của con trai ông ta, hơn nữa còn có thể giúp con trai ông ta chuyển sang một ngôi trường nổi tiếng hơn ở bên đó.

Dù hơi có lỗi với Tạ lão tiên sinh, nhưng chỉ thông báo tình trạng sức khỏe của Tạ lão tiên sinh cho Tạ lão Nhị thôi thì cũng không phải chuyện gì lớn.

Người không vì mình, trời tru đất diệt mà!

Nhưng hôm nay, Tạ lão Nhị lại đột ngột gọi điện thoại bảo ông ta thừa cơ ra tay giết chết Đồng Luân!!! Lúc này bác sĩ Lưu mới biết, mình nhất thời bị ma ám lên nhầm thuyền gác mắt rồi, nhưng hiện giờ ông ta đã là người trên thuyền gác, muốn rời thuyền không dễ dàng gì. Con trai ông ta ở nước ngoài cũng đã sớm bị Tạ lão Nhị khống chế.

Tạ Thành Hoa đứng ngoài cửa biệt thự, cũng không vào ngay.

Tạ lão có thể tìm Đồng Luân tới, chứng tỏ ông đã nghỉ ngơi về cái chết của Tạ Thiên 5 năm trước. Đồng Luân lại nghiện ngập, muốn bắt hần khai ra thật sự quá dễ dàng.

Nếu Tạ lão biết được những chuyện hần ta làm trước kia thì đừng nói kế thừa Tạ gia, mà dựa vào sự yêu thương Tạ lão dành cho Tạ Thiên, chi e rất có thể sẽ đập thẳng hần ta vào tù mắt. Nhẹ nhàng nhất cũng sẽ là tước hết cổ phần công ty mà hần ta đang nắm giữ, từ mặt rồi để hần ta mang hai bàn tay trắng ra khỏi Tạ gia!

Tạ Thành Hoa bị dồn ép đến rối loạn nên mới tức nước vỡ bờ nghĩ đến cách giết người diệt khẩu.

Nhưng mà, dường như con nhóc Lâm Nhược nửa đường chen chân vào kia cũng phát hiện điểm đáng ngờ trên người Đồng Luân. Nếu Tạ lão tìm hiểu rõ ngọn ngành, lật hết mọi chuyện lên, chắc chắn cũng sẽ tra ra được chính hần ta là người cung cấp ma túy cho Đồng Luân.

Dù thế nào, tình hình hiện giờ cũng cực kỳ bất lợi với Tạ Thành Hoa. Hần ta chỉ còn cách quyết đấu đến cùng thôi.

Nếu có thể thuận lợi nắm được cổ phần của Tạ lão trong tay, hần ta sẽ là người nắm quyền ở Tạ gia, dù ông già có biết được chân tướng cũng không làm gì được hần ta.

Dù Tạ Thành Hoa đã không ngừng ám thị trong lòng mình, nhưng vẫn có chút gì đó không dám quyết. Hần ta lùi lại hai bước, cúi người gõ vào cửa kính xe: “Cậu Ba.”

“Soạt.” Cửa kính xe tụt xuống, lộ ra một khuôn mặt đeo kính râm.

Chiếc kính râm rất lớn, che gần hết khuôn mặt, chỉ để lộ một chiếc cằm có đường cong hơi mềm mại và cái miệng ra ngoài.

“Cậu Ba, nếu tôi nắm được hợp đồng chuyển nhượng cổ phần của bố tôi trong tay, cậu thật sự có thể giúp tôi chuyển toàn bộ cổ phần công ty sang tên tôi chứ?” Tạ Thành Hoa không dám chắc chắn, hỏi.

‘Cậu Ba’ kia tháo kính râm xuống, lộ ra toàn bộ khuôn mặt của mình.

Cả ngũ quan và đường nét khuôn mặt đều rất đẹp, nhưng lại thiên về vẻ mềm mại khiến người ta có cảm giác rất giả dối, nham hiểm.

Cậu Ba cười nói: “Tạ lão Nhị, muốn được việc thì nên quyết đoán, mạnh mẽ mà sát phạt, nhưng đến giờ anh vẫn do dự dự không dám quyết định khiến tôi rất nghi ngờ, rốt cuộc anh có đáng để tôi giúp anh hay không đây?!”

“Cậu Ba, cậu đừng hiểu lầm.” Tạ Thành Hoa nói, “Tôi chỉ muốn xác định lại một chút xem có phải mình thực sự sắp đón nhận tiền đồ rộng mở hay không thôi mà.”

“Anh đang nghi ngờ năng lực của tôi?”

“Tôi không có ý đó.” Tạ Thành Hoa cười nói, “Chính vì hợp tác với cậu Ba, tôi mới có được thành tựu ngày hôm nay, làm sao lại có thể nghi ngờ năng lực của cậu Ba được chứ.”

“Tôi chỉ hợp tác với người mạnh mẽ.” Cậu Ba kia cười rồi đóng cửa kính xe lên.

Cửa kính phủ mờ che đi cảnh bên ngoài, nụ cười trên mặt người đàn ông được gọi là cậu Ba kia lập tức mất đi sự ấm áp, ánh mắt lạnh như băng hiện lên vẻ giễu cợt.

Chỉ với cái trí thông minh nhỏ bé này của Tà lão Nhi, thì y có bán hần ta đi rồi, hần ta còn cảm thấy biết ơn vì y kiếm tiền giúp hần ta nữa.

“Cậu Ba, hình như có gì đó không bình thường lắm?” Tài xế kiêm vệ sĩ chợt quay lại nói.

“Sao thế?”

“Bầu không khí không bình thường.” Vệ sĩ nói tiếp, “Tạ gia quá im ắng.” Thực sự quá im ắng, không có chút tiếng động nào. Dù đã là rạng sáng, nhưng im ắng thế này thì quá bất thường.

Ở biệt thự của một gia đình giàu có thế này, chắc chắn vệ sĩ phải tuần tra bảo vệ 24/24, nhưng từ nãy đến giờ họ không hề nhìn thấy bất cứ một ai cả.

Cậu Ba hơi nhíu mày lại, không nói gì thêm.

Tạ Thành Hoa được y khen một câu cũng thấy nhẹ nhõm, dù sao hiện giờ hần ta cũng không còn đường lui nữa, không thành công cũng thành nhân! Hần ta hít sâu một hơi, cuối cùng cũng đi theo bác sĩ Luru vào trong cửa biệt thự.

“Đám vệ sĩ này thật là, ông già vừa không về là đã lười biếng ngay được.” Tạ Thành Hoa hừ khế rồi đẩy cửa phòng khách ra.

Bác sĩ Luru bồn chồn trong ruột, cứ cảm thấy Tạ lão không phải là người dễ lừa, dễ đối phó như vậy.

Tạ Thành Hoa vừa mở cửa vừa nói: “Cả Vú Trương cũng lười biếng nữa. Anh về nghỉ đi, tôi vào phòng đọc sách của ông già đã.”

Tạ Thành Hoa còn chưa dứt lời đã nghe tiếng gậy gõ mạnh xuống sàn nhà vang lên từ phòng khách tối om.

Giọng nói của Tạ lão vang lên: “Mọi người đều lười biếng cả, chỉ có mày là chăm chỉ nhất nhì!”

“Lão già!” Bác sĩ Luru kinh hãi kêu lên.

Tạ Thành Hoa cũng giật mình, sau khi ánh mắt thích ứng với bóng tối trong phòng khách, hần ta mới nhìn thấy Tạ lão và Lâm Nhượng đều ngồi trên ghế salon, liền kêu lên theo phản xạ, “Ba, không phải đêm nay ba ở lại nhà Lâm Nhượng sao?”

“Hừ!” Tạ lão hừ lạnh, “Nếu đêm nay tao không về, chẳng phải Tạ gia sẽ bị mày khoáng sạch hay sao?”

“Ba, không phải... ba nói gì vậy!” Tạ Thành Hoa lập tức giải thích, “Vì con nghe nói hôm nay ba đi bệnh viện, tưởng cơ thể ba không khỏe nên mới cố tình quay lại đây sau khi xã giao xong, để xem trong nhà có cần hỗ trợ gì không mà.”

“Mày nghe ai nói?” Giọng Tạ lão vô cùng bình tĩnh.

Tạ Thành Hoa gần như không kịp suy nghĩ, đáp: “Vú Trương ạ.”

“Cậu Hoa, vú Trương gọi điện thoại cho cậu bao giờ?” Giọng vú Trương cũng vang lên trong phòng khách.

Tạ Thành Hoa ấn công tắc bật đèn phòng khách, căn phòng tối đen lập tức sáng rực lên.

Lúc này hần ta mới nhìn rõ, không chỉ vú Trương ở trong phòng khách mà còn có cả mấy người vệ sĩ nữa.

Tạ lão đang bình tĩnh nhìn hần ta. Lâm Nhượng ngồi cạnh ông, mặt không có cảm xúc gì.

Đối mặt với ánh mắt của mọi người, lúc này Tạ Thành Hoa mới chậm chạp nhận ra tình huống của mình, ông già đã ngồi ở phòng khách từ lâu, chờ hần ta tự chui đầu vào lưới rồi!!!

Bác sĩ Luru chợt dạ, lại là lần đầu tiên giết người nên đã sớm hoảng hốt, giờ đối diện với thế trận này của Tạ lão, ông ta sợ hãi run rẩy cả người, hai chân mềm nhũn rồi quỳ sụp xuống!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Chương 62.1 Sự thật phơi bày.

“Lão Luru, anh không có gì muốn nói sao?” Tạ lão chuyển mắt nhìn về phía bác sĩ Luru đã nhũn chân quỳ xuống đất hỏi.

Bác sĩ Lưu nhìn Tạ Thành Hoa, môi giật giật, quỳ trên sàn nhà không dám lên tiếng.

Tạ lão lập tức hiểu ngay: “Tạ Thành Hoa, mày giỏi thật, còn học được cách đe dọa người khác!”

“Ba, không phải như ba nghĩ đâu.” Tạ Thành Hoa cuống quýt.

“Thế nào là không phải như tao nghĩ?! Mày mua chuộc bác sĩ riêng của tao, không phải để tiện tiền tao về Tây Thiên sao? Có phải chính mày đã thuê người giết Thiên nhi 5 năm trước không? Há?” Về mặt Tạ lão lạnh như băng, “Mày cho rằng giết chết Đồng Luân thì có thể giấu diếm được hết chân tướng sao? Tao cho mày biết, trước khi đưa Đồng Luân tới bệnh viện, thì nó đã khai hết sạch rồi! Tao thật không ngờ, Tạ gia tao luôn kinh doanh đường đường chính chính vậy mà lại có thể dính dáng đến cả ma túy. Tạ Thành Hoa, mày thật sự khiến tao phải nhìn bằng con mắt khác đấy!!!”

Nghe ông nói vậy, Tạ Thành Hoa tròn trĩnh mắt, ba biết hết mọi chuyện rồi sao?

“Ba, không phải đâu! Ba nghe con giải thích đã!” Tạ Thành Hoa nhào tới, Lâm Nhược lập tức đứng dậy che trước mặt ông nội, ngăn không cho Tạ Thành Hoa tiếp tục tới gần, ai mà biết được Tạ Thành Hoa bị ép đến đường cùng sẽ còn gây ra chuyện gì nữa.

Tạ Thành Hoa trừng mắt nhìn Lâm Nhược rồi lại nói tiếp: “Ba, con bắt đắc dĩ mới phải làm thế, ba tha thứ cho con đi! Ba!”

“Khốn nạn!” Tạ lão tức giận cầm đĩa trái cây trên bàn lên ném về phía Tạ Thành Hoa, giận dữ nói: “Thiên nhi là cháu gái ruột của mày mà mày có thể giết chết con bé, làm gì có chuyện bắt đắc dĩ gì có thể khiến mày giết chết chính người có cùng huyết thống với mày chứ?”

“Thiên nhi Thiên nhi Thiên nhi!” Tạ Thành Hoa thấy không còn hy vọng nữa, sắc mặt cũng trở nên dữ tợn, “Trong mắt ba mãi mãi chỉ có anh cả, chỉ có Thiên nhi! Còn chúng con thì sao? Con thì sao? Con cố gắng làm việc như vậy, nhưng ba chưa từng để mắt đến con một chút nào, mấy năm nay, ba coi con như kẻ thù, gặp mặt cũng lạnh lùng. Con là con trai của ba mà! Vì sao ba không thể nhìn thấy biểu hiện của con chứ? Con cũng rất cố gắng mà!”

“Mày cố gắng à?! Mày cố gắng để bán sạch Tạ gia cho người khác phải không?” Tạ lão ngoắc tay, người nhân viên phía sau liền đưa một túi hồ sơ lên phía trước.

Tạ lão nhận lấy rồi ném mạnh xuống bàn nước: “Mày cầm 8% cổ phần công ty Tạ gia, bây giờ còn lại bao nhiêu? 0.5% à? Tạ Thành Hoa, đây là kết quả sự cố gắng của mày trong những năm qua sao? Phải không?”

Nghe ông quát, toàn thân Tạ Thành Hoa run lên, môi mấp máy nhưng lại không biết bao biện thế nào. Cuối cùng hắn ta cũng hiểu vì sao mấy năm nay ông già luôn châm chọc cáu gắt với hắn. Thì ra ông già đã biết hết mọi chuyện từ lâu, chỉ không muốn trừng trị hắn mà thôi. Chuyện của Tạ Thiên cũng trở thành mồi lửa châm ngòi quả bom này.

“Mày có biết cậu Ba mà mày hợp tác kia là ai không?” Tạ lão cố gắng trấn tĩnh lại một chút mới nói, “Đó là Du Sướng, cậu ba nhà họ Du, là đứa con trai mà Du Nhất Minh tâm đắc nhất. Chỉ với cái đầu óc của mày mà dám hợp tác với nó, chẳng phải là muốn vượt râu cọp, bị người ta bán còn ngồi đếm tiền giúp người ta sao?”

Không có ai ở thủ đô lại không biết An gia và Du gia hô phong hoán vũ trên chính trường. Tạ Thành Hoa vẫn biết thân phận của cậu Ba rất thần bí, hơn nữa dường như còn rất có quyền thế, nhưng đến bây giờ cũng chưa từng liên tưởng đến cậu ba Du Sướng của Du gia.

Cậu ba nhà họ Du luôn du học ở nước ngoài cơ mà?!

Tạ Thành Hoa tròn tròn mắt, có thứ gì đó chợt lóe lên trong đầu hắn, nhưng nhanh đến mức hắn chỉ có thể mơ mơ hồ hồ cảm nhận được một chút, nhưng nghĩ lại thì cũng chẳng nắm bắt được gì cả.

“Ba, không phải mà, ba nghe con nói. Có thể... có thể mục tiêu của Du Sướng không phải là con.” Cuối cùng đầu óc Tạ Thành Hoa cũng tỉnh táo một chút, “Mục tiêu của hắn là Tạ gia chúng ta, hắn muốn nuốt trọn toàn bộ Tạ gia chúng ta!”

Nếu An gia và Lâm gia thông gia với nhau, thế lực của Du gia ắt sẽ bị đàn áp một chút. Mà nhắc đến chuyện của các gia tộc lớn, thì có rất ít gia tộc có thể so được với Lâm gia. So với việc tìm kiếm hôn nhân ‘hợp tác’ quân đội chính trị như thế, thì chi bằng bắt tay với một gia tộc thương nhân hùng mạnh, hoặc tự mình ra tay chiếm lấy một gia tộc có kinh tế hùng mạnh làm hậu thuẫn còn hơn!

Vì thế, Du gia mới để ý đến Tạ gia đứng đầu trong giới thương nhân.

Lâm Nhược thờ dãi, đầu óc chú Hai cũng không phải quá ngốc nghếch...

“Thật ra, chuyện của Thiên nhi năm đó cũng là do Du Sướng gợi ý cho con.” Tạ Thành Hoa nói, “Lúc ấy, Du Sướng cũng đã mua được một phần cổ phần công ty trong tay con, vì muốn kiếm tiền, hắn mới bày kế cho con, bảo con bắt cóc Thiên nhi. Thứ nhất là vì lúc đó Thiên nhi hoạt động trong giới giải trí tiết kiệm được không ít tiền, thứ hai, nếu bắt cóc Thiên nhi thì dù đòi bao nhiêu tiền, ba cũng sẽ đưa hết. Ba, ba phải tìm con, lúc ấy con thực sự chỉ muốn bắt cóc Thiên nhi để kiếm ít tiền, chưa từng nghĩ đến chuyện sát hại con bé. Nhưng mà khi bốn gã sát thủ kia quay về nói Thiên nhi phản kháng nên bọn họ mới lỡ tay giết Thiên nhi, con đã nổi giận đánh nhau với Du Sướng một trận.”

Cái gì mà lỡ tay? Dù cô có phản kháng hay không, thì rõ ràng bốn tên sát thủ đó đều muốn lấy mạng cô.

“Bác hai, Du Sướng đến tìm bác từ bao giờ?” Lâm Nhược hỏi.

“Từ rất lâu rồi.” Tạ Thành Hoa nhớ lại rồi nói: “Lúc đó bác nghe nói Du Sướng vốn muốn qua lại với anh cả, nhưng anh cả cảm thấy bản chất của hắn quá xảo quyệt nên không muốn kết bạn, luôn duy trì quan hệ xã giao vừa phải.”

“Cái gì? Du Sướng từng tìm đến ba... bác cả sao?!” Lâm Nhược thật sự không ngờ người ban đầu Du gia nhắm tới lại là ba mình.

Ba đề phòng Du gia, Du gia muốn thôn tính Tạ gia, vậy thì chắc chắn ba là trở ngại lớn nhất! Vậy có phải cái chết của ba mẹ mình... thật ra... không phải là tai nạn không?

Sự suy đoán này quá kinh hãi khiến Lâm Nhược nhất thời không biết nói gì.

Hiển nhiên Tạ lão cũng nghĩ tới khả năng đó, bầu không khí trong phòng khách trở nên nặng nề chưa từng có.

Im lặng một lúc lâu, Tạ lão mới lại lên tiếng: “Những người khác lui hết xuống đi.”

Nhóm người giúp việc cũng hiểu tính nghiêm trọng của chuyện này, đều cung kính cúi đầu lui ra ngoài. Vệ sỹ tự động bước tới lời bác sỹ Lưu đi.

Trong phòng khách rộng lớn chỉ còn lại Tạ lão, Lâm Nhược và Tạ Thành Hoa.

“Ba, Du Sướng ở ngay ngoài cổng biệt thự.” Đột nhiên Tạ Thành Hoa nói.

“Mày nghĩ nó ngu như mày à?! Nó đã đi từ lâu rồi.” Ánh mắt lạnh lùng của Tạ lão khiến Tạ Thành Hoa không dám nói thêm gì nữa.

Tạ lão nói: “Nếu không phải vì huyết thống, thì tao đã tống mày vào tù từ lâu rồi! Từ bây giờ trở đi, mày phải bước ra khỏi Tạ gia, dù sống dù chết cũng không có một xu quan hệ nào với Tạ gia hết. Ngày mai tao sẽ sai thư ký đưa hồ sơ cắt đứt quan hệ cha con đến nhà mày, tự giác mà ký tên vào.”

“Ba.” Tạ Thành Hoa quỳ phịch xuống đất, “Ba, con biết lỗi rồi, ba tha thứ cho con đi ba! Ba!”

Tạ lão không thêm để ý đến tiếng cầu xin của Tạ Thành Hoa: “Mày cũng nghiện ma túy đúng không? Tự giác đi cai nghiện đi, nếu không thì đời này mày cũng chẳng còn đường sống nữa đâu. Đây là lời khuyên cuối cùng của người làm ba như tao dành cho mày. Mày đi đi.”

“Ba, ba đã biết hết mọi chuyện từ trước rồi sao?!”

“Từ chuyện của Thiên nhi và Thiên Minh.”

Lúc này Tạ Thành Hoa mới hiểu ba mình đã ôm nỗi đau thế nào khi nhìn thấy hắn sa đoạ. Lại liên tục nói móc, châm chọc hắn ta nhưng thực ra là đang bóng gió nhắc nhở hắn, cứu lấy hắn. Chỉ tiếc là hắn vẫn luôn cứng đầu không nghe, bị dục vọng che mờ mắt, phụ lại sự kỳ vọng và quan tâm của ba mình...

Mặt Tạ Thành Hoa đầm đìa nước mắt, đập mạnh đầu xuống: “Ba, con xin lỗi, con ngu xuẩn quá, làm phụ sự kỳ vọng của ba!”

“Cốp!” Tạ Thành Hoa lại đập đầu cái nữa, “Thiên nhi, chú Hai hồ đồ nên mới hại con, chờ chú Hai lo liệu xong mọi việc sẽ đi tự thú để chuộc tội!”

“Cốp!” Tạ Thành Hoa đập đầu cái thứ ba, “Anh cả, em sai rồi! Ngày ấy không nghe lời anh khuyên bảo mà tránh xa Du Sướng, làm uống phí công lao mà anh vất vả bảo vệ Tạ gia. Anh yên tâm, em sa đoạ trong tay Du Sướng thế nào, thì cũng sẽ đứng lên như thế!”

Tạ Thành Hoa đập đầu ba cái xong mới chống đầu gối chậm rãi đứng dậy: “Nhược nhi, sau này cháu năng tới thăm ông ngoại một chút. Ba, tay nghề của bác sỹ Lưu rất cao, cũng không làm gì có lỗi với ba. Có ông ấy ở đây cũng có thể chăm sóc thêm cho sức khỏe của ba, ba đừng đuổi ông ấy.”

“Ba... ba giữ gìn sức khỏe!” Nói xong, Tạ Thành Hoa kiên quyết quay người bước đi.

Tạ lão đã sớm quay lưng đi, Lâm Nhược đứng bên cạnh chợt cảm thấy ông như già thêm vài tuổi. Con trai cả có thể do bị hại mà chết, con trai thứ hai bị lợi dụng, còn hại chết cháu gái nội của mình. Một ông lão từng oai phong trên thương trường mấy chục năm, đến khi về già còn phải đón nhận đòn đá kích đau lòng như vậy...

Lâm Nhược bước tới ôm Tạ lão: “Ông nội, Thiên nhi sẽ đòi lại tất cả từ Du gia! Sẽ khiến cho họ nợ máu phải trả bằng máu!”

“Thiên nhi, ông nội lên lầu ngủ một lát!” Mệt quá! Mệt mỏi quá!!! Khi xưa tranh đấu trên thương trường có gay gắt đến thế nào cũng chưa từng khiến ông cảm thấy mệt mỏi như thế này.

Dù có là người mạnh mẽ đến đâu, cũng không thể chịu đựng nổi sự phản bội của người thân, và sự qua đời của người mình yêu quý!

Đứng tại chỗ nhìn ông nội một tay chống gậy một tay bám vào lan can, lưng còng xuống bước từng bước lên lầu, Lâm Nhược chợt trào nước mắt.

“Mưa gió thét gào, đau lòng khó nén...” Chuông điện thoại vang lên, Lâm Nhược lau nước mắt rồi rút điện thoại ra.

Trên màn hình hiện tên An Tiệp.

Cô ấn nút nhận cuộc gọi: “Alo.”

“Em khóc à?” Giọng nói dịu dàng ấm áp của An Tiệp truyền tới từ đầu dây bên kia.

Lâm Nhựt không trả lời. Cô nhắc chân đi ra cửa phòng khách, ngẩng đầu nhìn lên bầu trời đêm. Trên bầu trời có ánh trăng tròn như chiếc mâm bạc, nhưng xung quanh không có một ngôi sao nào, vô cùng cô tịch. . .

Cô dựa vào cánh cửa, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “An Tiệp, em chợt phát hiện ra ông nội thật sự già đi rất nhiều rồi. Anh nghĩ ông nội còn có thể ở bên em bao lâu nữa?”

“Em còn có anh mà.” An Tiệp nhẹ nhàng vỗ về Lâm Nhựt, “Tiểu Nhựt, dù là lúc nào, em cũng còn có anh.”

“An Tiệp, hai thứ tình cảm này không giống nhau. Cũng như trước kia, dù ông nội có chăm sóc em, yêu thương em như thế nào, lúc một mình, em cũng vẫn lên lên nhớ tới ba mẹ. Có những tình cảm mà người khác vĩnh viễn không thể thay thế được.” Khóe môi Lâm Nhựt cong lên, mắt ngập nước.

“Tiểu Nhựt, có muốn gặp anh không?”

“Muốn.” Lâm Nhựt thành thực gật đầu, lúc này cô thực sự rất muốn gặp An Tiệp.

“Vậy giờ ngủ một giấc đi, sáng mai anh sẽ xuất hiện trước mặt em.”

“Phụt.” Cuối cùng Lâm Nhựt cũng bật cười, “An thiên vương, anh coi em là trẻ con 3 tuổi đấy à? Lại còn ngủ một giấc anh sẽ xuất hiện nữa chứ, đâu phải truyện cổ tích đâu. Được rồi, hơn 3h sáng rồi, anh cũng mau ngủ đi. Em lên lầu xem ông nội thế nào rồi đi ngủ.”

“Đôi khi cuộc sống còn tốt đẹp hơn truyện cổ tích, em chưa từng nghe câu này sao?” An Tiệp cũng khẽ cười ở đầu dây bên kia, “Em mau ngủ đi, ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Cúp điện thoại xong, cảm giác buồn bã trong lòng Lâm Nhựt cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Khi cô lên phòng thì ông nội đã ngủ rồi, lúc này cô mới quay về phòng mình, rửa mặt mũi rồi đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Chương 62.2 Ngọt ngào

Hai hôm nay dường như Lâm Nhựt càng lúc càng hay buồn ngủ, sáng toàn ngủ thẳng đến lúc mặt trời chiếu rất mờng mới tỉnh dậy.

“Dậy rồi à?” Giọng nói dịu dàng của An Tiệp vang lên bên tai.

Ánh mắt đang mơ mơ màng màng của Lâm Nhựt lập tức mở to ra.

Nhìn dáng vẻ đáng yêu hiếm có này của cô, lòng An Tiệp mềm mại như chảy ra thành nước.

Anh cúi đầu hôn nhẹ lên trán Lâm Nhựt: “Biến thành con heo nhỏ từ bao giờ thế này, ngủ đến tận giữa trưa mới tỉnh dậy kìa.”

Giữa trưa?! Lâm Nhựt quay đầu nhìn đồng hồ trên đầu giường, quả nhiên đã hơn 11h, thảo nào cô cảm thấy bụng hơi đói đói.

Không phải!!! Lâm Nhựt ngồi bật dậy: “An Tiệp, không phải chứ? Anh không phải đi làm à? Sao lại quay về?”

“Vào thời điểm này, lẽ ra em phải càng thấy cảm động mới đúng chứ?”

Trong tiểu thuyết đều viết như vậy mà! Nam chính bỏ lại tất cả công việc của mình quay về để ở bên cạnh nữ chính. Chưa nói đến chuyện nữ chính sẽ cảm động lấy thân báo đáp, nhưng ít ra cũng phải ôm ấp hôn hít một cái chứ! Sao trọng điểm mà cái người này nhà anh chú ý lại cứ khác người vậy?! An thiên vương chợt thấy rất bị thương.

“Cảm động thì ít, mà cảm giác đói bụng thì vô cùng mãnh liệt.” Lâm Nhựt nhăn mặt nhăn mũi ôm bụng, nơi đó đang kêu rột rột rất to, rất đáng thương.

An Tiệp bó tay: “Mau dậy đánh răng rửa mặt rồi xuống nhà ăn cơm trưa thôi, heo con Lâm.”

Lâm Nhựt cười hi hi rồi giang rộng hai tay: “Ngủ mệt rồi, không muốn cử động, anh thay quần áo giúp em đi.”

An Tiệp thở dài, anh còn nhớ có fan hâm mộ bình luận trên weibo một câu gì nhỉ? À, là tiểu yêu tình hành hạ người khác. Biết rõ anh khao khát cô đến mức nào mà còn dám quyến rũ anh không chút nể nang như thế. Mà ức chế nhất là dưới nhà đã bày đầy một bàn thức ăn, ông nội còn đang chờ họ xuống ăn cơm nữa. Muốn làm gì đó, lại không đủ thời gian để làm, cảm giác này thật sự vô cùng ức chế.

An Tiệp lấy quần áo vú Trương chuẩn bị sẵn ở bên cạnh sang, cời váy ngủ của Lâm Nhược rồi thay cho cô.

“Ha ha ha ha!” nhìn bộ dạng kìm nén của An Tiệp, rốt cuộc Lâm Nhược cũng không nhịn được cười, liền lăn ra cười lăn cười lộn trên giường.

“Còn cười nữa, nếu không phải vì ông nội đang chờ dưới nhà ăn, để xem anh xử em thế nào!!!” An Tiệp ôm ngang eo Lâm Nhược, tránh để cô cười hăng quá lại ngã xuống đất.

“Được rồi được rồi, em sai rồi.” Lâm Nhược nhịn cười, bò dậy đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

An Tiệp ngồi bên giường, đưa tay lên day day mi tâm.

Lâm Nhược ngậm bàn chải đánh răng bước ra, thấy trên mặt An Tiệp đầy vẻ mệt mỏi.

Khi anh đi tới đây còn phải dự một cuộc họp trực tuyến ngay ở sân bay. Trong cuộc họp có một số nghị quyết quan trọng, cũng cần anh phải quay về ngay xế chiều hôm nay để họp quyết định thêm lần nữa.

Trong mắt Lâm Nhược ngập tràn nụ cười, vì cô cần có người ở bên cạnh, nên người đàn ông của cô liền vội vàng trở về từ ngàn dặm xa xôi, thậm chí có thể chỉ được ở đây có mấy tiếng đồng hồ.

Lâm Nhược rửa mặt sạch sẽ xong, vò khăn nước ấm rồi mang ra nhẹ nhàng rửa mặt cho An Tiệp.

An Tiệp chống tay xuống giường, hưởng thụ sự chăm sóc thân mật của Lâm Nhược.

“Lần sau nếu không được nghỉ hơn 2 ngày thì đừng về vội như vậy nữa. Cơ thể mệt mỏi kiệt sức, người khó chịu cũng là anh.”

Lâm Nhược vào toilet vò khăn, An Tiệp đi theo vòng tay ôm cô từ đằng sau, trầm giọng hỏi: “Vậy em sẽ không khó chịu, không xót xa sao?”

“Nếu không xót xa thì ai thèm quan tâm anh sống hay là chết chạy một ngày mấy nghìn cây số đi về chứ?” Lâm Nhược lườm anh một cái, đẩy tay An Tiệp ra, treo khăn mặt lên rồi đi ra khỏi toilet.

An thiên vương bám theo sau cô như cái đuôi, cùng vào cùng ra.

“Đi thôi, xuống nhà ăn cơm. Đói chết mất.”

“Anh xem đoạn clip quay em thử vai phim mới của đạo diễn Trần An rồi, bao giờ thì tới đoàn phim?”

Lâm Nhược nhướn mắt nhìn An Tiệp, cười nói: “Anh chắc chắn em sẽ nhận được vai đến thế sao?!”

“Phạm là vai diễn mà bà xã anh đã nhìn trúng, thì không thể có chuyện không xử lý tốt được.” An Tiệp đắc ý nói.

Lâm Nhược nghiêng đầu nghĩ một chút, hình như đúng thế thật. Ít ra đến thời điểm hiện tại, đúng là chỉ có vai cô không muốn diễn, còn chưa có vai nào cô không xử lý được.

“Đói rồi đúng không, mau tới ăn cơm đi, đều là món cay Tứ Xuyên mà em thích đấy.”

Cá hấp, thịt bò hầm, thịt lợn hấp, gà bát bảo cung đình, đậu phụ mẹ bà, salad khoai tây thái sợi. Tuy chỉ là mấy món gia đình, nhưng đủ cả sắc, hương, vị, ngửi mùi đã chảy nước miếng. Quả nhiên, đầu bếp nhà chính làm món Tứ Xuyên là tuyệt nhất. Bữa này Lâm Nhược ăn rất no, nên sau khi ăn xong cũng chẳng muốn cử động nữa.

An Tiệp bay lúc 1h30 chiều, ăn cơm xong là phải đi ngay.

“Anh cảm thấy hình như dạo này em ăn nhiều hơn đấy.” An Tiệp nhéo nhéo má Lâm Nhược, nói.

Lâm Nhược lười biếng dựa vào ghế salon, thoải mái đến mức chẳng muốn nhấc mí mắt lên nữa: “Là vì đầu bếp trong nhà quá giỏi mà, lại nói, em còn chưa uống canh xương hôm qua phu nhân tặng đâu, không biết có bị hỏng không nữa.”

“Heo con Lâm, em cũng ghế gôm thật, canh mẹ anh đưa cho mà dám không uống, coi chừng mẹ mà biết được, mẹ đánh em đấy!”

“Hôm qua về nhiều chuyện quá nên quên mất mà, anh không được làm phản quân đâu đấy!”

Hai người đang nói chuyện thì vú Trương bước vào: “Cửu thiếu, xe đã chuẩn bị xong rồi.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn vú Trương.”

“Cứu thiếu khách sáo với vú Trương làm gì. Vú Trương xin phép lui xuống trước.” Vú Trương cười tươi như hoa, Cứu thiếu vừa đẹp trai lại vừa nho nhã lễ độ, quan trọng nhất là bà có thể nhìn ra được, Cứu thiếu thật lòng thật dạ đối xử tốt với Lâm Nhượng tiểu thư. Hai người đứng bên nhau đúng là một đôi trời sinh.

“Ồi!” Lâm Nhượng lắc đầu thở dài, “Em đã tuyệt vọng với cái thế giới chỉ biết đến vẻ ngoài này rồi!!!”

An Tiệp khẽ cười: “Anh đi đây.”

“Ừm, anh đi đi. Em ngủ trưa một tí đã, buồn ngủ chết đi được.”

“Mấy ngày này rảnh rồi thì xem lịch nhiều một chút. Anh phải đi rồi, bai bai.” An Tiệp khom người hôn nhẹ vào khóe môi Lâm Nhượng rồi mới dùng dằng đứng dậy đi ra ngoài.

Lâm Nhượng buồn cười, không phải là sinh nhật ai đó sắp tới sao, còn mặt đầy cô tình nhắc nữa chứ.

Lâm Nhượng lười lên lầu nên nằm luôn trên ghế salon sười nắng rồi ngủ trưa.

Tạ lão đi xuống đắp cho cô một tấm chăn mỏng, sau đó mới đi sang phòng đọc sách bàn bạc công việc cùng thư ký. Du gia muốn nuốt gọn Tạ gia, cũng phải xem bọn họ có khẩu vị lớn như vậy không đã!

Không biết có phải do về đến nơi ở quen thuộc của mình hay không mà gần đây Lâm Nhượng vô cùng lười biếng, càng chẳng muốn cử động nữa, ngay cả lúc đi cầu cá cùng ông nội cũng đều ngủ gục ngủ gật.

Thảnh thơi ở Tạ gia vài ngày, thi thoảng Lâm Nhượng cũng muốn đọc tài liệu giúp ông nội nhưng ông nội chỉ bảo cô nghỉ ngơi, học một chút căn bản trước đã.

Mấy ngày sau, cuối cùng Tạ Lâm cũng gọi điện thoại tới. Kịch bản “Tận Thế” được chuyển tới tay Tạ Lâm mấy hôm rồi, ngay cả chuyện ký hợp đồng gia hạn của công ty cũng tạm thời hoãn lại.

Còn không đầy một tháng nữa sẽ phải đến đoàn phim, trước đó sẽ chụp ảnh phục trang, học thuộc kịch bản, rồi dự họp báo để thông báo bấm máy phim điện ảnh mới nữa. Một loạt công việc nối tiếp nhau, những ngày nghỉ ngơi của Lâm Nhượng xem như hoàn toàn chấm dứt.

Tạm biệt ông nội, Lâm Nhượng ngồi trên xe của Tạ Lâm, quay về thành phố.

“Lâm Tiểu Nhượng, em giỏi đấy nhỉ?!!! Hóa ra ông nội em là Tạ lão giàu có nhất thủ đô, vậy mà không để lọt chút tin tức nào ra ngoài.” Khi nghe Lâm Nhượng nói trong điện thoại, bảo cô tới Tạ gia ở ngoại thành đón cô ấy, Tạ Lâm thực sự rất kinh ngạc.

“Nói chính xác thì là ông ngoại.” Lâm Nhượng uể oải dựa vào ghế nói: “Em bỏ nhà trốn đi mà, làm sao để lộ thân phận được.”

“Nhưng mà... Tạ gia ở thủ đô chỉ có một cô con gái duy nhất bỏ nhà gả vào Lâm gia, gia tộc có tiếng trong giới quân nhân, chẳng lẽ mẹ em...”

“Đúng như chị nghĩ.”

“Xin phép cho chị chửi thề một câu, đậu xanh rau má!!!!” Tạ Lâm kích động, “Lâm Tiểu Nhượng, thân phận của em hiển hách như vậy mà để lộ ra ngoài thì sẽ làm cả giới giải trí chấn động mất!!! Nói đi, sao không ngoan ngoãn mà làm đại tiểu thư, lại chạy ra ngoài chịu khổ làm gì hả?! Hồi học Đại học, cô còn chẳng có tiền mà ăn mì tôm nữa.”

“Trong nhà ép duyên, bức bối, nên bỏ trốn.”

“Hả?!” Tạ Lâm sửng sốt, “Em có hôn ước à? Vậy An thiên vương làm thế nào? Bây giờ An phu nhân đã ồn ào rồi, nếu biết em có hôn ước nữa chắc sẽ làm ầm lên mất.”

“Ha ha, không đâu.” Lâm Nhượng cười gian xảo, “Ồi, thực sự em còn rất chờ mong ngày em được tự giới thiệu với An phu nhân ấy chứ.”

“Không à?” Tạ Lâm chợt hiểu ngay, “Lâm Tiểu Nhượng, không thể nào!!! Chồng chưa cưới của em chính là An thiên vương sao?! Phì phì, cái cuộc sống phiền phức này, còn máu chó hơn cả phim truyền hình nữa.”

“Phải rồi.” Tạ Lâm chuyển chủ đề khác, “Mấy hôm nay em có xem tin tức không? An Tiệp đã tổ chức họp báo tuyên bố chính thức rời khỏi giới giải trí rồi.”

“Em có thấy.” Lâm Nhượng gật đầu, “Fan của anh ấy cũng không tồi.”

“Đúng thế. Em không biết đâu, có mấy đồng nghiệp nữ trong công ty thích An Tiệp, biết An Tiệp rời khỏi giới showbiz, suýt nữa thì khóc đến mù mắt trong toilet, cuối cùng đăng bình luận đều biến thành Đỗ Thập nương hết, cái gì mà chờ đợi nghìn năm cũng không oán trách không hối hận.”

“Thôi đi, làm gì khoa trương đến mức đó.” Lâm Nhượng cười nạt, “A Lâm nữ vương, có mấy ngày không gặp mà sao em cảm giác phong cách nói chuyện của chị hơi thay đổi nhỉ? À? Hơi giống đạo diễn Lâu...”

Lâm Nhựt còn chưa dứt lời, xe lập tức chạy thành hình chữ S. Tạ Lâm hung dữ trừng mắt lườm Lâm Nhựt qua kính chiếu hậu, “Nói lung tung, coi chừng chị đây quyết sống chết với cô!”

Lâm Nhựt cười nhắc tay xin hàng. Có điều, nhìn phản ứng của Tạ Lâm, chắc chắn cô ấy và Lâu Kiều cũng có chút tiến triển nhỉ!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 70: Chương 62.3 Lại một cô ‘vợ chưa cưới’ nữa xuất hiện

Tạ Lâm đưa Lâm Nhựt quay về công ty báo cáo, trả phép rồi nhân tiện ký hợp đồng gia hạn luôn.

Vương Vĩ vốn đang đau lòng vì tự dưng phải dâng 5% cổ phần cho Lâm Nhựt, nhưng khi biết Lâm Nhựt nhận được vai nam chính trong phim điện ảnh mới của đạo diễn nổi tiếng Trần An, ông ta lập tức cao hứng đến mức cười toét miệng không thấy tổ quốc đâu.

Lần đầu tiên có nữ diễn viên thủ vai nam chính rần rờ phong trần, lại có đạo diễn Trần An thống trị phòng vé làm đạo diễn, trong phim còn có không ít các ngôi sao nổi tiếng khác. Lâm Nhựt hoàn toàn có thể một bước lên trời nhờ bộ phim này, đến lúc đó, các hợp đồng đại diện với mức thù lao cực cao, cùng với kịch bản do các nhà chế tác lớn cũng sẽ cuộn cuộn đổ về công ty, ông ta sẽ có thể nhân cơ hội đó mà nâng đỡ/ phát triển thêm biết bao nhiêu cái cây rừng tiền nữa. Nghĩ vậy, Vương Vĩ mới cảm thấy chuyện Lâm Nhựt chỉ ký gia hạn 1 năm và cầm đi 5% cổ phần công ty cũng dễ chấp nhận hơn nhiều.

Lâm Nhựt thoải mái đặt bút ký tên vào hợp đồng gia hạn: “Vương tổng, hợp tác vui vẻ.”

“Tiểu Nhựt, lần này tôi phải mất sức chín trâu hai hổ mới thuyết phục được mấy ông già trong hội đồng quản trị đấy, cô xem này, tóc sắp rụng hói cả đầu rồi.”

“Ha ha ha, Vương tổng, anh đừng nói cứ như là tóc anh rụng lắm vậy, hiệp hội đầu bóng sẽ coi anh là phản đồ đấy!”

Vương Vĩ nghe vậy cũng bật cười to.

Hai người đang nói đùa thì thư ký gõ cửa bước vào: “Vương tổng, Alina đến rồi ạ.”

“Cho cô ấy vào đi.”

Lâm Nhựt biết gần đây công ty Tân Thiên đang chú trọng vào một nhóm nhạc tên là Sunshine Girls. Nhóm này gồm 6 cô gái trẻ trung xinh đẹp, vừa ra mắt đã thu hút được rất nhiều người hâm mộ, hơn nữa, đĩa đơn của họ vẫn luôn chiếm vị trí cao trong top 10, lại giành được giải thưởng cho ca sỹ mới ở giải thưởng GMA năm nay, thành tích rực rỡ!

Alina này chính là trưởng nhóm Sunshine Girls.

“Vương tổng, chị Lâm Nhựt.” Alina tươi cười rạng rỡ, vừa vào phòng làm việc đã nhẹ nhàng cúi người chào Lâm Nhựt và Vương Vĩ.

Lâm Nhựt khẽ cười, gật đầu đáp lễ.

Trong lòng Alina hơi bất mãn với thái độ khách khí và xa lạ đó của Lâm Nhựt, nhưng cũng không thể hiện ra ngoài mặt.

Lâm Nhựt hoàn toàn hiểu ý đồ của Vương Vĩ khi gọi Alina đến vào lúc này, nhưng cũng không lên tiếng trước.

Thấy Lâm Nhựt chỉ cười không nói gì, Vương Vĩ đành phải mở miệng nói thẳng: “Tiểu Nhựt, công ty đang muốn để nhóm Sunshine Girls phát triển toàn diện, Alina cũng rất có năng khiếu về diễn xuất, đã thử vai thành công, nhận được một vai trong bộ phim mới của đạo diễn Trần An. Có điều, kinh nghiệm diễn xuất của Alina vẫn chưa đủ, nên sau này hai người cùng vào đoàn phim, cô hãy chỉ bảo cho cô ấy nhiều hơn một chút nhé.”

Nói xong, Vương Vĩ nháy mắt với Alina, Alina lập tức cười nói: “Chị Lâm Nhựt, sau này nếu trong quá trình diễn xuất có vấn đề gì không hiểu, xin chị chỉ bảo cho em ạ. Chị không biết chữ, ước mơ của em là được trở thành một người diễn viên có thực lực như chị Lâm Nhựt đấy ạ.”

Vậy sau này cô không đi hát nữa à?! Phẫu thuật thẩm mỹ đến mức bố mẹ mình còn không nhận ra, nếu không làm nghệ sỹ thực lực thì đúng là cũng chẳng biết làm gì!

Lâm Nhựt thầm phì nhổ trong lòng, nhưng nụ cười tươi vẫn không hề thay đổi: “Không dám nói là chỉ bảo, mọi người cùng học tập lẫn nhau thôi.” Nói xong, cô đứng dậy, “Vương tổng, nếu không có chuyện gì nữa thì tôi đi trước.”

“Ừ, ok.” Vương Vĩ nói, “Alina ở lại đi, có một vài chuyện về nhóm Sunshine Girls tôi cần bàn bạc với cô.”

“Vâng, Vương tổng.”

Lâm Nhựt và Tạ Lâm ra khỏi phòng làm việc, quay sang hiểu ý nhìn nhau cười.

Lâm Nhựt xấu xa nói: “Tuyên dâm giữa ban ngày ban mặt thật sự không hay ho gì. A Lâm, hay là chúng ta gọi điện cho bà xã Vương Vĩ để cô ấy đến công ty bắt gian đi. Chưa biết chừng ngày mai Alina sẽ bị nhấn chìm ấy chứ.”

“Người dùng sắc đồi danh làm sao tồn tại lâu được! Mấy cô gái trẻ hiện giờ đúng là chẳng được bao nhiêu người có thể tự bước từng bước để đạt được ước mơ của mình!” Tạ Lâm hừ một cái khinh bỉ, nhỏ giọng nói, “Vương tổng kia chui gầm chạn mà còn dám ăn vụng, không sợ bà xã ông ta đuổi ra khỏi nhà sao?”

“Làm gì có nhiều người đàn ông tốt thực sự không lén lút vụng trộm, huống chi còn suốt ngày sinh hoạt trong vườn hoa thế này.”

Hai người vừa nhỏ giọng nói chuyện vừa đi ra ngoài. Một nhân viên nữ nhanh chân bước tới nói: “Chị Lâm Nhựt, có cô gái ngồi ở phòng VIP chờ chị, nhìn có vẻ không có ý tốt đâu ạ.”

Nhân viên nữ nhìn trái nhìn phải rồi ghé sát vào tai cô, nhỏ giọng hơn nữa: “Cả Lăng Tâm của giải trí Tinh Tế cũng đi cùng chị ạ.”

Lăng Tâm cũng đến à? Vậy thì chắc chắn là tới gây sự rồi.

“Cảm ơn, chị qua đó ngay.” Lâm Nhựt cười cảm ơn nhân viên nữ kia rồi đi cùng Tạ Lâm tới phòng VIP.

“Nghe nói giải trí Tinh Tế đã nhấn chìm Lăng Tâm, bị ngã đau như vậy, chắc chắn cô ta cũng ôm hận với em.” Tạ Lâm nói, “Chúng ta nên cẩn thận một chút, tránh để cô ta gây ra tai họa gì.”

“Chỉ với chỉ số thông minh đó của cô ta, thì em có thể đùa chết cô ta trong vài phút.” Lâm Nhựt khẽ cười nói, “Nhưng em rất tò mò không biết lần này cô ta lại lôi kéo liên minh nào tới.”

“Hừ, cô ta cũng mau quên thật.” Tạ Lâm hừ lạnh, “Nếu không phải vì fãclub của em quá tử tế thì đã ném trứng thối hất son cô ta từ lâu rồi. Giờ còn dám chạy tới gây sự với cô nữa, đúng là chẳng ra sao cả.”

A Lâm là một người rất nóng tính, vì bạn bè, cô ấy có thể hóa thân thành bạo long, nhưng vì bạn bè, cô ấy cũng có thể nhún nhường cười xòa được. Lâm Nhựt lúc trước vốn không có tài cán gì, vì muốn tìm vai diễn và điều kiện tốt cho cô, không ít lần A Lâm phải cười cợt nịnh bợ mấy tay đạo diễn và nhà sản xuất. Hơn nữa, vì cô ấy đặc biệt chú ý quan tâm đến Lâm Nhựt, nên các nghệ sỹ khác dưới tay cô ấy cũng nhiều lần kêu ca với công ty. Biết những chuyện này, Lâm Nhựt cảm thấy có người bạn như Tạ Lâm thực sự rất ấm lòng.

Dù sao, bạn bè xã giao trong lúc phồn thịnh thì không thiếu, nhưng có thể giúp đỡ mình khi mình gặp nạn, dù mình ở trong hoàn cảnh khốn cùng vẫn không rời xa mình thì lại chẳng được mấy người.

Hai người vừa tới cửa phòng VIP, từ trong cánh cửa khép hờ đã vang lên tiếng Lăng Tâm đang ra sức bồi nhọ Lâm Nhựt.

“Chị, con hồ ly Lâm Nhựt kia dùng mấy thủ đoạn bản thiêu mê hoặc An ca, muốn bay một bước lên làm phượng hoàng ấy.” Lăng Tâm đắc ý hừ khẽ hai tiếng, “Cô ta cũng không tự nhìn lại mình xem thân phận mình là gì, xứng với An ca sao? An gia làm sao có thể chấp nhận cô ta được chứ? Đúng là mơ mộng viễn vông.”

Cô gái ngồi bên kia ghế salon khẽ nhủ mồm, nhìn Lăng Tâm đầy vẻ khó chịu, nói: “Ai cho phép cô gọi tôi là chị?”

“Nhưng chúng ta là chị em mà.” Lăng Tâm rút cổ, mặt hơi ngượng ngùng nói.

“Tôi là đại tiểu thư Quý gia, cô chẳng qua chỉ là một đứa con rơi không danh không phận mà cũng xứng gọi chị gọi em với tôi sao?” Giọng điệu của cô gái kia lên bổng xuống trầm, dần dần dịu lại một chút: “Cô cũng gọi tôi là Phù Nguyệt tiểu thư giống những người khác là được.”

Lăng Tâm giận dữ mà không dám nói gì, trong lòng đầy oán hận, giận dữ nhưng ngoài mặt vẫn phải tươi cười: “Phù. . . Phù Nguyệt tiểu thư.”

Quý Phù Nguyệt khẽ nhủ đôi mày liễu, cảm thấy Lăng Tâm gọi cô ta như vậy cũng vô cùng chói tai. Dù là lúc nào, cô ta cũng cảm thấy rất chướng mắt với đứa con gái rơi mà ba cô ta vừa nhận về này.

Hiện giờ Lăng Tâm đang muốn mượn đao của Quý Phù Nguyệt để hạ gục Lâm Nhựt, nên giấu ngay sự oán hận trong lòng, tiếp tục bồi nhọ Lâm Nhựt, bỏ đờ Quý Phù Nguyệt.

“Nếu nhìn cả thành phố B, người có gia thế, có nhân phẩm, có tài năng xứng đôi được với An ca, cũng chỉ có mình Phù Nguyệt tiểu thư. Lâm Nhựt đúng là không biết tự lượng sức, lại dám tranh lang quân như ý với Phù Nguyệt tiểu thư, phải xử lý cô ta cho ra trò!”

“An ca cũng không phải để cho cô gọi. Gọi Cừu thiếu!” Phù Nguyệt chỉnh trang lại vạt váy, thần nhiên dời mắt đi chỗ khác, không nhìn đến Lăng Tâm nữa. Con rơi cũng chỉ là con rơi thôi, dù trở thành tiểu thư của Quý gia thì hành vi cử chỉ vẫn thô tục xấu xí như cũ.

Một cô tiểu thư thực sự phải cao nhã, thận trọng, dù đối mặt với người đáng ghét đến mấy đi chăng nữa, dù tức giận đến đâu cũng phải giấu vào trong phải duy trì vẻ đoan trang của mình, mới không làm mất thể diện, gia phong của gia đình quý tộc.

Lăng Tâm cắn răng nhưng vẫn không thể không đổi giọng: “Lâm Nhược không chỉ vô liêm sỉ cướp Cừu thiếu, mà còn nói chỉ có cô ta mới xứng đôi với Cừu thiếu, rõ ràng là không để một cô gái ưu tú như Phù Nguyệt tiểu thư vào mắt mà.”

Lâm Nhược đứng ngoài cửa nghe, lập đi lập lại cũng chỉ có vài câu đó, Lăng Tâm này không chỉ có IQ thấp, mà khả năng diễn đạt cũng có vấn đề. Thủ đoạn này cũng chưa đủ để làm kẻ dễ tiện đâm bị thọc chọc bị gao nữa.

Cô đẩy cửa bước vào, hoàn toàn coi như không nghe thấy mấy lời của Lăng Tâm, mỉm cười chào Phù Nguyệt: “Nghe nói có người tìm tôi, là cô à?” Vừa nói, Lâm Nhược vừa đi đến chiếc ghế salon đơn ở đối diện bàn nước, ngồi xuống.

Quý Phù Nguyệt âm thầm quan sát Lâm Nhược, nhìn bên ngoài có vẻ còn đẹp hơn trên TV hai phần, mà quan trọng nhất là phong thái của cô.

Trong phim truyền hình, phong thái của Lâm Nhược luôn rất lẫm liệt, oai phong, nhưng ngoài đời, đa phần cô đều tỏ ra lười biếng, cũng có vẻ hiền hòa hơn nhiều.

“Đúng, là tôi tìm cô.” Quý Phù Nguyệt hơi nhích ra mép salon, ngồi thẳng lưng, khẽ gật đầu.

Lâm Nhược buông lỏng toàn thân trong ghế salon mềm mại, bắt chéo chân, đặt khuỷu tay vào tay vịn salon, chống cằm cười uể oải: “Cô tìm tôi có chuyện gì không?”

Quý Phù Nguyệt hơi nhíu mày khoảng một giây, tư thế ngồi của Lâm Nhược ở đối diện vô cùng vô lễ, cũng không hề đoan trang, nhưng kỳ quái là, Lâm Nhược làm thế này không hiểu sao lại có vẻ vô cùng tao nhã.

Giờ thì Quý Phù Nguyệt đã hiểu, dù Lâm Nhược không phải là tiểu thư nhà giàu thì chắc chắn cô ấy cũng được giáo dưỡng vô cùng tốt, nếu không, cử chỉ của cô ấy không thể ung dung bình thản như thế được.

“Cô không khiến tôi cảm thấy đáng ghét, nếu vậy, tôi cũng sẽ nói thẳng với cô, cô muốn thế nào mới có thể buông tha cho An Tiệp?”

Lâm Nhược ngược mắt nhìn Quý Phù Nguyệt mang thái độ thận trọng ở đối diện.

Cô gái có khuôn mặt rất xinh đẹp, trang điểm nhẹ nhàng y như trong tranh, mặc bộ váy liền màu lam nhạt số lượng hạn chế của Chanel, ngồi thẳng lưng đầy tao nhã trên ghế salon, lúc này đang nhìn cô không chút cảm xúc nào.

Lâm Nhược vẫn chống cằm dựa vào ghế, để lộ ra cổ tay trắng nõn xinh xắn, mở to mắt hỏi: “Cô vừa nói gì nhỉ? Cửa sổ mơ, gió to quá nên tôi không nghe thấy.”

Cô gái cố kìm nén lửa giận trong lòng, ra sức giữ gìn thần thái cao quý của mình: “Thân phận rẻ tiền của cô hoàn toàn không xứng với An Tiệp, đừng mơ giấc mộng hảo huyền chim sẻ mà bay lên làm phượng hoàng nữa, cô mau rời khỏi anh ấy, tôi còn có thể cho cô chút tiền.”

Lâm Nhược trầm giọng cười, không mấy bận tâm: “Cũng được, cô bảo An Tiệp tự tới đưa chi phiếu cho tôi đi.”

“Cô!” Quý Phù Nguyệt không nói gì. Cô ta thực sự không ngờ Lâm Nhược lại là người mềm cứng đều không nghe như thế.

Lâm Nhược thả tay, cầm cốc cà phê Tạ Lâm chuẩn bị sẵn trên bàn lên, nhấp một ngụm nói: “Mà tính ra, cô cũng thực tế hơn An phu nhân đấy. Khi bác ấy bảo tôi rời khỏi An Tiệp, cũng không nghĩ đến chuyện cho tôi chi phiếu gì gì đó đâu.”

Khi Quý Lũng quay về Quý gia cũng không dám nói đến chuyện làm An phu nhân không vui ở thành phố C, đương nhiên Quý Phù Nguyệt cũng không biết An phu nhân đã gặp Lâm Nhược rồi.

Quý Phù Nguyệt thả giọng chậm hơn một chút, nói: “An gia cũng không phải gia đình bình thường, không thể chấp nhận thân phận của cô như vậy. Nếu cô không muốn sau này bị tổn thương nặng nề hơn trong tình cảm, thì bây giờ rời khỏi An Tiệp mới là lựa chọn chính xác nhất.” Nói xong, Quý Phù Nguyệt rút một tờ chi phiếu và bút từ trong chiếc túi Burberry màu bạc phiên bản giới hạn của mình ra, đưa cho Lâm Nhược. “Cô muốn bao nhiêu thì cứ tự điền số lên đi.”

Lâm Nhược trầm buồn cười, nhướn mày nói: “Hào phóng vậy sao? Không sợ tôi điền con số trên trời à?”

Lăng Tâm cũng hơi sốt ruột, hiện giờ Quý Phù Nguyệt tiêu là tiền của Quý gia, sau này cô ta cũng sẽ được một phần chứ. Mà theo cô ta hiểu về trình độ vô sỉ của Lâm Nhược, thì rất có thể Lâm Nhược sẽ điền một con số trên trời vào.

“Phù Nguyệt tiểu thư...”

Quý Phù Nguyệt quay sang thờ ơ nhìn Lăng Tâm một cái, rồi lại nói với Lâm Nhược: “Tôi tin là không.”

“Chà chà, nghe mấy lời này cũng thoải mái ghê. Tôi vốn định điền một trăm triệu, nhưng thôi, giờ điền mười triệu cũng được.” Nói xong, Lâm Nhược rút nắp bút ra.

Lăng Tâm không ngồi yên được nữa: “Lâm Nhược, cô đừng có vô liêm sỉ như thế. Mười triệu, cô nghĩ cô đang làm gì thế? Dù có bán cô đi, bán cả đời cũng không kiếm được mười triệu, sao cô có thể tham lam như thế chứ?!”

Lâm Nhược không thèm để ý đến tiếng sủa điên cuồng của Lăng Tâm, tiếp tục nói với Quý Phù Nguyệt: “Cô thật sự muốn tiếp tục ở bên cạnh cái con người thô bỉ như vậy sao? Tục ngữ có câu, ngu ru tầm ngu, mấ tầm mấ, cô đi cùng cô ta mà không cảm thấy bị mất thân phận à?”

Quý Phù Nguyệt vốn đã cảm thấy vô cùng mất thể diện khi Lăng Tâm nói mấy lời bần thiêu đó, giờ nghe Lâm Nhược nói vậy, cô ta càng cảm thấy khó chấp nhận hơn.

Sao ba cô lại có thể sinh ra đứa con rơi mất mặt như thế được chứ?!

Quý Phù Nguyệt đứng dậy, từ trên cao nhìn xuống Lâm Nhược, lạnh lùng nói: “Lâm Nhược, hôm nay tôi xuất hiện ở đây là vì không muốn một ngày nào đó khiến An Tiệp khó xử. Thật ra tôi và An Tiệp đã có hôn ước từ lâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Chương 63.1 An tẩu bán tháo An thần!

Tạ Lâm ngồi bên cạnh nghe Quý Phù Nguyệt nói xong, suýt bật cười thành tiếng.

Lâm Nhược là vợ chưa cưới chính hiệu của An Tiệp còn chưa thèm lên tiếng mà cô ta lại dám đứng ra nói mình và An Tiệp có hôn ước trước rồi.

Quý Phù Nguyệt, bây giờ phải cô tới làm trò đấy à?!

Tạ Lâm cầm cốc càfê lên, ra vẻ nghiêm túc nháy mắt với Lâm Nhược.

Mau nói rõ thân phận đi, vạch mặt cô ta, vạch mặt cô ta!

Lâm Nhược cười gian, bây giờ mà vạch mặt cô ta thì chẳng thú vị gì cả.

Cô cười tủm tỉm lấy điện thoại di động ra, ấn nút ghi âm: “Phù Nguyệt tiểu thư, để sau này cô đỡ nói tôi cố tình giờ trò, chúng ta lưu lại bản ghi âm làm chứng cứ nhé.”

Quý Phù Nguyệt hơi hást cằm lên: “Tùy cô.”

“Tốt.” Lâm Nhược gật đầu, “Phù Nguyệt tiểu thư, cô chắc là mình muốn dùng cách trả chi phiếu để khiến tôi rời xa An Tiệp sao?”

“Đúng vậy.” Quý Phù Nguyệt chột cảnh giác, “Cô định đưa cho An Tiệp nghe bản ghi âm này?”

“Tôi cho anh ấy nghe làm gì.” Lâm Nhược bĩu môi, cúi đầu điền vào tờ chi phiếu con số một nghìn vạn, “Phù Nguyệt tiểu thư thấy thế này có được không?”

Một nghìn vạn? Không phải con số nhỏ! Quý Phù Nguyệt khẽ nhú mày, “Cô đòi thế này có phải hơi nhiều không?”

“Phù Nguyệt tiểu thư có biết hiện giờ catse một bộ phim truyền hình của tôi là bao nhiêu không?” Lâm Nhược không đáp mà hỏi lại.

“ Bao nhiêu?”

“95 vạn.” Lâm Nhược cười nói, “Tôi quay một bộ phim truyền hình 80 tập có thể đạt được con số này. Cô nghĩ tổn thất khi tôi rời khỏi An Tiệp không đáng giá một nghìn vạn sao?”

“Được! Cô cầm tiền rồi thì lập tức cắt đứt quan hệ với An Tiệp, rồi biến mất khỏi tầm mắt của An Tiệp ngay đi. Không được nghe điện thoại của An Tiệp, cũng không được gặp An Tiệp nữa, hiểu chưa?” Quý Phù Nguyệt cắn răng đồng ý.

“Được, nhận tiền rồi tôi sẽ không làm bạn gái An Tiệp nữa.” Lâm Nhược ấn nút dừng ghi âm, lưu lại.

Điện thoại gọi tới, trên màn hình hiện lên tên An Tiệp.

Lâm Nhược đưa cho Quý Phù Nguyệt nhìn: “Đây nhé, nói được làm được.” Nói xong cô liền cúp điện thoại.

Cuối cùng mặt Quý Phù Nguyệt cũng nở nụ cười: “Hy vọng cô nói được làm được, nếu không... cô biết thân phận của Quý gia rồi đấy, muốn làm cho cuộc sống tương lai của cô bấp bênh gặp ghềnh thực sự rất dễ dàng.”

Lâm Nhựt gật đầu như thật: “Dĩ nhiên, tôi là người biết điều mà.” Lâm Nhựt cất chi phiếu đi rồi đưa tay ra trước mặt Quý Phù Nguyệt, “Hợp tác vui vẻ, chúc hôn sự mà cô muốn thành công.”

“Cảm ơn.” Quý Phù Nguyệt cười, bắt tay Lâm Nhựt, “Tôi cũng chúc sự nghiệp của cô phát triển không ngừng, tiền đồ suôn sẻ/ bằng phẳng. Tôi về trước.”

Quý Phù Nguyệt đứng dậy, khoác túi vào tay, chậm rãi bước ra khỏi phòng VIP bằng phong thái tao nhã, đoan trang. Lăng Tâm hung dữ trừng mắt lườm Lâm Nhựt một cái rồi mới vội chạy theo.

Quý Phù Nguyệt rút đi động trong túi ra, ấn dừng ghi âm, lưu lại.

“Chị... Phù Nguyệt tiểu thư.” Lăng Tâm giật mình, lập tức hiểu ngay mục đích ghi âm của Quý Phù Nguyệt, trong mắt hiện lên vẻ vui sướng và đắc ý.

Nếu An Tiệp biết Lâm Nhựt có thể rời bỏ anh ấy vì tiền, chắc chắn sẽ từ yêu thành hận, cực kỳ căm ghét Lâm Nhựt. Đến lúc đó, không có An Tiệp che chở nữa, thì với thân phận Tam tiểu thư Quý gia của cô ta hiện giờ, bóp chết cô ấy thật quá dễ dàng.

Lăng Tâm thầm tính toán đủ cách trừng trị Lâm Nhựt sau này, mặt đắc ý đến vẹo.

Quý Phù Nguyệt thần nhiên cất điện thoại vào trong túi, nói: “Bất cứ lúc nào, làm việc gì cũng phải nắm thế chủ động, như vậy mới có thể giữ thế mạnh được.”

Lăng Tâm ra về học hỏi: “Phù Nguyệt tiểu thư đúng là thông minh hơn người, để xem sau này Lâm Nhựt còn dám nói lung tung gì nữa.”

Quý Phù Nguyệt hơi há miệng cười khế.

Chờ hai người đi khuất, Tạ Lâm mới hỏi: “Lâm Tiểu Nhựt, em bán An thiên vương lấy một nghìn vạn thật đấy à?”

“Ha ha.” Lâm Nhựt thối thối từ chi phiếu, cười nói: “An Tiệp đủ để bán lấy một nghìn triệu triệu ấy chứ, Quý Phù Nguyệt chỉ chi có một nghìn vạn mà đã muốn mua về, sao thế được?”

“Vừa rồi em nói cảm tiền sẽ rời xa An Tiệp ngay là sao?” Tuy Tạ Lâm biết Lâm Nhựt chắc chắn sẽ không bỏ An Tiệp vì tiền, nhưng cô vẫn chưa nghĩ ra chuyện là thế nào.

“Em nói là dùng thân phận bạn gái rời xa An Tiệp, chứ đâu nói không thể dùng thân phận vợ chưa cưới để ở lại bên An Tiệp.” Lâm Nhựt cười ha ha, bầm gỏi An Tiệp.

Tạ Lâm lập tức hiểu ra, Lâm Tiểu Nhựt, cô giỏi thật đấy!!! Bụng dạ cô có cần đen tối vậy không?! Nói lung tung vài câu mà lừa luôn của người ta một nghìn vạn, còn tàn bạo hơn cướp nữa!

Đúng là không sợ cướp dùng đao, chỉ sợ cướp có văn hóa. Hại người ta mà người ta hoàn toàn không biết gì cả, chắc chắn.

“Alo, em vừa bán à?” Điện thoại kết nối xong, tiếng An Tiệp lập tức vang lên ở đầu dây bên kia.

“Ừm, em bán anh lấy tiền.”

Tim Tạ Lâm run lên, Lâm Nhựt thần nhiên nói như thế, An thiên vương sẽ không tức giận chứ?

“Ha ha, bán bao nhiêu tiền?”

Tạ Lâm tròn trừng mắt, rõ ràng cô vẫn còn chưa hiểu rõ ‘hình thức’ yêu đương của hai người này nên lo nhiều quá rồi.

“Một nghìn vạn.” Lâm Nhựt chép miệng, “Người mua hơi keo kiệt chút, hình như cũng chẳng giàu có lắm. Nhắc mới nhớ, Quý gia là bạn bè với nhà anh à?”

“Trước kia quan hệ của hai nhà khá thân thiết, nhưng hai năm gần đây vì chính kiến bất đồng nên không còn gần gũi nữa.”

Lâm Nhựt gật đầu: “Quý gia có ai làm thương nhân không?”

“Không.”

“Một gia đình theo chính trị, trong nhà cũng không có ai kinh doanh, mà con gái có thể sẵn sàng viết chi phiếu một nghìn vạn chỉ để dẹp bỏ tình địch, việc này nói lên điều gì?” Khóe môi Lâm Nhựt nở nụ cười gian xảo như hồ ly.

“Rất có thể trở thành bằng chứng quan trọng để chứng minh Quý gia tham ô nhận hối lộ.” An Tiệp chợt cười, “Ngay từ lúc em bán anh cũng đã nghĩ đến điểm này rồi phải không?”

“Em có nghe ông ngoại nói mấy năm nay Quý gia dần dần bất hòa với An gia, ngược lại cũng thân cận với Du gia hơn, thế nên mới phòng trừ ‘lỡ như’.”

“Thông minh thật!” An Tiệp khen ngợi không chút keo kiệt.

“Ha ha, không chỉ có chi phiếu, còn có cả ghi âm nữa. Lát nữa em sao ra rồi gửi kèm cả chi phiếu sang cho anh.”

“Có cái này thì dù Quý gia có phản bội An gia, chúng ta cũng có thể dễ dàng kéo Quý gia xuống ngựa, nhưng cũng có thể vì thế mà càng nhiều chuyện phải làm hơn.”

Tạ Lâm lườm một cái không nói gì, hai cái tên này, đen tối xấu xa y như nhau, tính kẻ người khác cũng không chớp mắt lấy một cái, lại còn suy một ra ba nữa chứ.

Lâm Nhược cũng không hỏi nhiều chuyện hơn là chuyện gì, dù sao mục đích cuối cùng cũng chỉ đơn giản là đánh ngã Du gia xuống thôi, mà mục đích của cô, cũng chính là việc đó.

Thân phận hiện giờ của cô không tiện nhúng tay vào chuyện công ty của Tạ gia để trực tiếp đoạt lại cổ phần công ty Tạ gia từ tay Du Sướng, nhưng cô cũng có thể tấn công Du gia trên những phương diện khác.

Lâm Nhược chuyển chủ đề khác: “Vừa rồi anh gọi cho em có chuyện gì không?”

“Mẹ gọi cho anh, bảo anh nhắn em sang nhà ăn canh.”

“Vai em cũng gần khỏi hẳn rồi, không nghiêm trọng như bác sỹ nói đâu.”

“Ý mẹ là muốn để em xuất hiện ở nhà chính một chút, nhân tiện đảo qua đảo lại trước mặt ông ngoại, nhân tiện gia tăng cảm tình một chút.” Nói xong, An Tiệp lại cười, “Nói tới nói lui, cũng tại em xấu tính ấy, đến bây giờ cũng chưa chịu nói cho mẹ biết thân phận của em, nếu không thì làm sao mẹ phải vất óc bày mưu tính kế nghĩ cách để mọi người trong nhà đều đón nhận em chứ.”

“Căn bản là vì dáng vẻ gương gao của mẹ anh rất đáng yêu, nên em không kìm được muốn trêu mẹ chút mà.” An phu nhân có thể làm đến mức này, chứng tỏ đã thực sự không quan tâm thân phận của cô là gì nữa, chỉ đơn thuần là vì thích chính bản thân cô mà thôi, “Mẹ hẹn bao giờ ạ?”

“Chủ nhật này, em nhờ Tạ Lâm điều chỉnh lịch làm việc một chút đi. Còn nữa, ông ngoại rất thích mẫu phụ nữ có phong cách cổ điển một chút.”

“Ha ha, em biết rồi, không còn chuyện gì nữa thì em cúp máy đây, chuẩn bị phải đi chụp hình phục trang cho nữa.”

“Ừm, được rồi, bye bye.”

“Bye bye.” Lâm Nhược cắt điện thoại đi, quay đầu nhìn Tạ Lâm đầy ai oán, “A Lâm nữ vương, chủ nhật có thể sắp xếp cho em nghỉ một buổi không?”

“Ra mắt người lớn là chuyện lớn, dù không có lịch trống cũng phải cố mà xếp ra lịch trống.” Tạ Lâm lấy notepad ra, dò đến lịch công tác của ngày chủ nhật, sau đó bắt đầu gọi điện thoại điều đình với đối phương để sắp xếp thời gian làm việc khác.

Hiện giờ danh tiếng của Lâm Nhược đang nổi như cồn, chỉ cần là những thương hiệu mà cô làm đại diện thì lượng tiêu thụ đều cao chót vót. Vì vậy, muốn đối phương thu xếp thêm một hai ngày nghỉ cũng không phải vấn đề gì to tát lắm.

“Vâng, vậy quyết định vào thứ ba đi. Phiền các anh quá.” Tạ Lâm cắt điện thoại đi, giơ tay hình chữ V với Lâm Nhược, “Sắp xếp ổn thỏa.”

“A Lâm nữ vương lợi hại quá!” Lâm Nhược giơ ngón tay cái lên.

Tạ Lâm thờ dãi: “Chẳng qua là vì hiện giờ em đang nổi, nhân khí cao, chứ nếu là trước kia, đừng nói là hoãn thời gian, ngay cả nhận việc còn phải nhanh nhanh chóng chóng mà chạy qua trước, để tránh cho bên hợp tác không vui lại đòi đổi người khác. Hơn nữa, trước kia đâu phải chưa từng gặp tình trạng em đã đi đến nơi rồi nhưng bên đối tác còn cố tình yêu cầu đổi người, cuối cùng chỉ có thể chán nản bỏ về chứ.” Nhắc đến những ngày trước, Tạ Lâm lại cảm thấy cay mũi.

Lâm Nhược ôm vai cô ấy, vỗ về an ủi: “Sau này, sẽ chỉ có bọn họ phải chú ý sắc mặt của chúng ta, sẽ không giống trước kia nữa!”

“Hừ hừ, dù cô có muốn sa đọa như trước kia thì chị đây cũng sẽ không để cô thực hiện được!” Tạ Lâm giơ ngón tay nắm đấm lên.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 63.2 Thuê sát thủ bánh bao

Hai người cười hì hì ra khỏi phòng VIP, vừa vận động phải Alina bước ra khỏi phòng làm việc đối diện.

Đôi mắt Alina long lanh đầy xuân sắc, hai má cũng đỏ ửng lên vì vận động mạnh. Alina không nghĩ Lâm Nhựt và Tạ Lâm vẫn chưa rời đi, đột nhiên đụng mặt thế này, khiến cô ta cũng không thoải mái lắm, gượng cười chào: “Chị Lâm Nhựt.”

Lâm Nhựt mỉm cười, đưa tay chỉ lên vị trí xương quai xanh. Bức tường kính bên cạnh có thể soi được, Aline đưa mắt nhìn sang, chợt phát hiện có một nốt đỏ trên xương quai xanh của mình, rõ ràng có thể nhìn ra cả dấu răng cắn.

Alina thầm bực bội trong lòng, cứ cảm thấy nụ cười khách sáo xa cách của Lâm Nhựt thật ra là đang khinh bỉ mình vậy.

“Chị Lâm Nhựt, em có chút việc, xin phép đi trước.” Alina che xương quai xanh, vội vàng bước vào thang máy.

Lâm Nhựt và Tạ Lâm đứng phía sau còn có thể nhìn thấy trên đùi cô ta có hai vết hồng hồng do bị đè xuống bàn nữa.

Tạ Lâm nhú mày khó chịu, Lâm Nhựt cười khê: “Chúng ta cũng đi thôi, ăn cơm xong cũng vừa vận đến giờ tới studio.”

Tuy Tạ Lâm nổi tiếng là người phụ nữ mạnh mẽ có thể chấn mưa bạt gió, nhưng dù sao cũng chỉ là một cô gái trẻ mới hơn hai mươi tuổi, đôi khi cũng khó tránh khỏi bực mình vì nhìn thấy mấy quy tắc ngầm bản thủ đó.

Lâm Nhựt thì khác, kiếp trước từ lúc mười mấy tuổi cô đã bước chân vào giới giải trí, chìm chìm nổi nổi suốt mười mấy năm, không phải chưa từng gặp mấy chuyện bản thủ đó. Có người chấp nhận, có người từ chối khéo, nhưng thật sự không có ai cương quyết từ chối cả. Dù có bị cưỡng bức đi chăng nữa, chỉ cần mình muốn thì luôn có thể dùng pháp luật để tự bảo vệ mình cơ mà?! Cho dù kết cục cuối cùng ra sao, thì lúc trước cũng là do chính mình lựa chọn. Một bước thành Phật, một bước thành ma.

Mấy đám đạo diễn, chế tác, nhà đầu tư, đa phần đều ngồi chờ đám nghệ sỹ dẫm đạp lên nhau để lấy lòng bọn họ. Chỉ cần một ánh mắt ẩn ý của họ thôi, những nghệ sỹ bằng lòng dùng quy tắc ngầm để nổi tiếng sẽ lập tức tắm rửa sạch sẽ rồi nằm thẳng ra giường mà chờ.

Nói tới nói lui, cũng vẫn là anh tình tôi nguyện mà thôi.

Ăn cơm trưa xong, Lâm Nhựt và Tạ Lâm lái thẳng xe đến studio chụp ảnh phục trang.

Lâm Nhựt không tò vè ngôi sao, cũng không có tình đến chặm, nên lúc tới đó vẫn còn rất sớm, nhóm đạo diễn Trần An còn chưa tới.

Studio này do một học trò của đạo diễn Trần An mở, chuyên dùng để chụp ảnh phục trang giúp đoàn phim, cũng không kinh doanh thêm bên ngoài.

Phòng chụp ảnh nằm trên tầng 2, khi hai người Lâm Nhựt đi lên, học trò của đạo diễn Trần An cũng không ở đó, chỉ có một vài nhân viên đang dựng bối cảnh.

Toàn bộ tầng 2 vô cùng bừa bộn, Lâm Nhựt nhìn quanh một vòng, chợt phát hiện có một người ngồi trên chiếc ghế ở đằng xa đang cúi đầu cắm cúi ăn gì đó.

Khi nhìn thấy rõ mặt anh ta, Lâm Nhựt liền vui vẻ nói: “A Lâm, chị mau đi mua giúp em mấy cái bánh bao tới đây. À, chỉ cần một cái nhân thịt thôi, còn tất cả đều là bánh nhân đậu đỏ nhé.”

Tạ Lâm cứ tưởng Lâm Nhựt mua để cho các nhân viên ở đây ăn, liền nói: “Mấy cái làm sao đủ được, để chị mua nhiều một chút, mua thêm ít sữa nữa.” Nói xong, Tạ Lâm quay người đi xuống nhà.

Lâm Nhựt cong khoe môi nhấc chân đi về phía người kia. Kể cũng lạ, trên tầng 2 này vô cùng bừa bãi, anh ta cũng chỉ ngồi trên một chiếc ghế gấp rất nhỏ, nhưng lưng lại dựng thẳng tắp, y như đang ngồi ăn cơm trong cung điện vậy.

Hai tay anh ta đang cầm một chiếc bánh bao nho nhỏ, ngồi ăn với vẻ mặt rất chăm chú, chân thật.

Lâm Nhựt phát hiện ra, với chiếc bánh bao nhỏ này, rất nhiều người đàn ông chỉ ăn một miếng là xong, nhưng nhất định anh ta sẽ cắn thành ba miếng, hơn nữa, mỗi cái bánh bao đều cắn đúng ba miếng là hết, không nhiều hơn cũng không ít hơn, y như được huấn luyện ra vậy.

Cô chợt cảm thấy, nếu đặt anh ta ở cổ đại, chắc hẳn anh ta sẽ là một vị hiệp khách phong trần tuấn lãng nhỉ?!

“Này, sao cậu lại ở đây?” Lâm Nhựt tùy tiện ngồi xổm xuống trước mặt Mặc Lâm, cười hỏi.

Mặc Lâm ngừng ăn, ngẩng đầu nhìn Lâm Nhựt. Hai người nhìn nhau, cả hai đều im lặng.

“Không nhớ ra tôi là ai à?” Lâm Nhựt hỏi trước.

Mặc Lâm khẽ gạt đầu, bỏ tọt miếng bánh bao cuối cùng vào trong miệng, nhai nhai, sau đó hai má phồng lên không cử động nữa, sắc mặt còn hơi bối rối.

Lâm Nhựt hiểu ngay, lấy chai nước suối trong túi ra đưa cho anh ta: “Nghen à? Uống một ngụm nước là đỡ ngay.”

Mắt Mặc Lâm thoáng có vẻ nghi hoặc, nhận lấy cái chai, uống một hớp, chỉ một lát sau mắt lập tức sáng lên, thì ra bị nghen có thể xử lý bằng cách này à?!

Lâm Nhựt bó tay: “Lúc trước nếu bị nghen mà không uống nước thì cậu làm thế nào?”

“Chờ.” Chờ cảm giác nghen qua đi, bao giờ không nghen thì lại ăn tiếp. Mặc Lâm thật thà đáp.

Lâm Nhựt thực sự muốn quỳ lạy anh ta, phải gọi cuộc sống của anh ta là thần tiên hay là ngu ngốc?!

Mặc Lâm đưa tay về phía Lâm Nhựt: “Nấp.”

Lâm Nhựt đưa nắp chai nước cho anh ta. Mặc Lâm đóng chặt nắp lại, sau đó cẩn thận cất chai nước suối nhỏ kia vào trong túi mình. Sau này mà có nghen thì còn có cái uống.

Khóe môi Lâm Nhựt run lên, thế này là muốn chiếm đoạt tài sản công dân hả?

Mặc Lâm nhìn Lâm Nhựt, nói: “Tôi nhớ ra cô rồi.”

“Cuối cùng ngài cũng nhớ ra rồi đấy ạ.”

“Ừm, trí nhớ của tôi không tốt lắm, nhưng vì chỉ có cô ngu ngốc bị tôi lừa mất hai mươi cái bánh bao, nên tôi mới có ấn tượng sâu hơn một chút.” Mặc Lâm thật thà gạt đầu.

Ngu ngốc bị lừa mất hai mươi cái bánh bao? Ngu ngốc bị lừa mất hai mươi cái bánh bao? Lật bàn ~ing!!! Hóa ra cô lại là kẻ ngu ngốc trong mắt một tên ngốc sao?!!!

Tên ngốc chỉ biết có bánh bao kia, anh ta đâu có hiểu cô dùng hai mươi cái bánh bao để đổi lấy cái gì chứ?! Cũng có lẽ, đối với tên ngốc này, ngoài bánh bao là chuyện lớn ra, thì những chuyện khác đều chỉ là chuyện nhỏ không đáng để vào mắt.

Lâm Nhựt hoàn toàn bị Mặc Lâm hạ gục, chậm rãi hít thở sâu một hơi, đổi đề tài: “Sao cậu lại ở đây?”

Đúng lúc này, một nhân viên đang dựng bối cảnh ở bên kia chợt hô lên: “Tiểu Mặc, chúng tôi không di chuyển được tấm gỗ to này, cậu tới giúp chúng tôi chút.”

Mặc Lâm đứng dậy đi sang, đưa tay ra một cái, thoải mái nhấc tấm gỗ mà mấy người nhân viên xúm vào cũng không nhấc lên được kia.

Một người nhân viên vội nói: “Tiểu Mặc, cậu đặt ngang tấm gỗ này sang bên kia là được.”

Mặc Lâm gạt đầu, nhấc chân lên, phi tấm gỗ lên không trung, dừng lại chính xác ở vị trí người nhân viên kia chỉ.

Lâm Nhựt thán khen, thân thủ tốt thật.

Làm xong, Mặc Lâm lại quay về nhìn Lâm Nhựt nói: “Ăn chưa no.”

Khóe môi Lâm Nhựt run lên, tên ngốc này thực sự coi cô là kẻ ngu ngốc dễ lừa được bánh bao đấy à?

“Mặc Lâm, chúng ta thỏa thuận với nhau nhé, cậu ở bên cạnh bảo vệ tôi, làm việc cho tôi, tôi sẽ cho cậu ăn bánh bao đậu đỏ hàng ngày, muốn bao nhiêu có bằng đó, sao hả?”

Mặc Lâm hầu như không cần phải suy nghĩ: “Được.”

“Nhưng mà, có một điều kiện tiên quyết.” Vì đã có kinh nghiệm lần trước, Lâm Nhựt phải bổ sung thêm, “Thỏa thuận này của chúng ta kéo dài trọn đời, sau khi cậu đồng ý đi theo tôi, dù người khác có cho cậu bao nhiêu bánh bao đậu đỏ, thì cậu cũng không thể bán đứng tôi vì chúng, sao hả?”

Mặc Lâm hơi do dự.

Lâm Nhựt nói tiếp: “Đương nhiên, đối phương hứa cho cậu bao nhiêu bánh bao đậu đỏ, cậu cũng có thể về nói với tôi, tôi sẽ bù cho cậu gấp đôi.”

Lần này anh ta lập tức gạt đầu ngay không chút do dự: “Được.”

Dùng bánh bao đậu đỏ để thu mua một sát thủ có bản lĩnh cực kỳ cao, vụ giao dịch này không những rất có lợi, mà vĩnh viễn cũng không cần phải lo anh ta sẽ vì những lợi ích khác mà bán đứng mình.

Lâm Nhựt mỉm cười gật đầu: “Lát tôi sẽ cho cậu ăn bánh bao.”

Mặc Lâm càng cảm thấy hài lòng với giao dịch này hơn. Cô ấy đúng là kẻ ngốc, sau này chắc chắn sẽ bị anh ta lừa mất cực kỳ nhiều bánh bao đậu đỏ. Nếu vậy, anh ta sẽ ra sức mà bảo vệ cô ấy vậy.

Mặc Lâm nghiêm túc gật gù với quyết định của mình, cũng nghiêm túc nhìn Lâm Nhựt thêm vài lần như muốn nhớ kỹ diện mạo của cô để sau này đỡ quên mất lại không nhận ra.

Khi Tạ Lâm xách một túi to bánh bao đi lên, nhìn thấy ngay Lâm Nhựt đang ngồi xổm trên mặt đất đối diện một người đàn ông, im lặng nhìn nhau. Chẳng lẽ đây là diễn viên trong phim của đạo diễn Trần An?

“Tiểu Nhựt, chị mua đồ về rồi đây.”

“A Lâm, cho em sáu cái bánh bao đậu đỏ và một cái bánh bao thịt, những thứ khác chị chia hết cho nhân viên bên kia đi.”

Tạ Lâm hơi khó hiểu nhưng vẫn đưa túi có riêng bánh bao đậu đỏ và bánh bao thịt cho Lâm Nhựt, cười với Mặc Lâm một cái rồi quay đi phân phát đồ ăn cho nhân viên.

“Cho cậu.” Lâm Nhựt đưa túi cho Mặc Lâm.

Mặc Lâm nhú mồm, ghé sát mũi vào chiếc túi giấy sau đó lấy một chiếc bánh bao trong đó ra, để sang một bên, lúc này mới tươi cười lảng lảng cắn bánh bao ba miếng, chậm rãi ăn. Lâm Nhựt nhận ra lúc Mặc Lâm ăn bánh bao đậu đỏ, mặt anh ta thoáng như đang hoài niệm về hạnh phúc nào đó.

Không bao lâu sau, đạo diễn Trần An cũng tới, đi theo sau ông còn có một số diễn viên khác nữa. Nhìn thấy Lâm Nhựt đã tới trước rồi, trên mặt các diễn viên kia đều hơi có vẻ ngại ngùng.

Lâm Nhựt cười chào: “Trần lão, chú lừa Mặc ngốc nhà cháu làm cu li từ bao giờ thế ạ? Làm cháu cứ tưởng cậu ta bị đám buôn người bắt cóc cơ, tìm mãi mới thấy.”

Thì ra vì cô ấy đi tìm người nên mới đến sớm. Các diễn viên khác đều khẽ thờ phài, nụ cười trên mặt cũng tự nhiên hơn nhiều.

Học trò của Trần An lập tức bước lên cười nói: “Sáng hôm trước tôi mở cửa ra thì thấy cậu ta ở ngoài cửa. Lúc đó trên tay tôi còn đang cầm đồ ăn sáng, cậu ta cứ nhìn chăm chăm. Tôi hỏi cậu ta có đói bụng không, cậu ta cũng không nói gì, tôi liền đưa bánh bao của tôi cho cậu ta ăn. Ăn xong, cậu ta lại ở lại studio giúp chuyển đồ này nọ. Tôi hỏi cũng chẳng nói gì, không ngờ cậu ta lại là bạn của cô Lâm Nhựt.”

Ăn bánh bao còn biết giúp người ta để trả nợ, ngốc thì ngốc một chút, nhưng nhân phẩm cũng tốt.

“Đúng thế, cậu ấy hơi ngốc một chút, nhưng những mặt khác đều tốt cả.” Lâm Nhựt cười nói: “Cảm ơn anh đã chăm sóc cậu ấy hai hôm nay.”

“Ha ha ha, cũng có phải chăm sóc gì đâu. Cậu ấy rất khỏe, lại nhanh nhẹn, ăn cũng không ăn gì, chỉ ăn mỗi bánh bao đậu đỏ, tôi còn được lợi lớn ấy chứ.”

Nghe thấy chuyện Mặc Lâm chỉ ăn bánh bao đậu đỏ, mọi người đều bật cười.

Mặc Lâm đứng cạnh Lâm Nhựt, mặt không chút cảm xúc. Hiện giờ anh ta là người của Lâm Nhựt, phải bảo vệ cô ấy! Vì bánh bao đậu đỏ!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Chương 63.3 Gặp lại bạn cũ

Mọi người nói chuyện với nhau một lúc nữa, Trần An mới vỗ vỗ tay: “Được rồi, những diễn viên tới trước thì đi hóa trang đi, các nhân viên khác cũng nhanh tay làm việc đi.”

Lâm Nhựt khẽ gật đầu cười với Tạ Tịch đang đứng phía sau thận trọng không nói năng gì một cái rồi mới đi theo trợ lý dẫn đường.

Tạ Tịch giật mình, khóe môi cũng hơi cong lên. Không ngờ một ngôi sao lớn như Lâm Nhựt mà cũng có thể thực sự nhớ đến cô.

Không gian ở đây có hạn, nên dù là diễn viên cũng vẫn phải hai người dùng chung một phòng hóa trang.

Lâm Nhựt đi tới căn phòng có dán tên Cảnh Vũ liền đẩy cửa bước vào. Thợ hóa trang còn chưa đến, cô phải chờ một chút.

Tạ Lâm ở bên ngoài làm quen xã giao với những người khác, còn Lâm Nhựt thì ngồi xuống ghế salon, tiện tay cầm một quyển tạp chí đặt bên cạnh lên xem.

Cửa bị mở ra, Lâm Nhựt ngược mắt nhìn, thấy ngay những bàn tay thon dài sơn móng màu đen, sau đó, người ở bên ngoài bước hẳn vào trong.

Miêu Âm, thiên hậu cả ba lĩnh vực ca hát, điện ảnh, và truyền hình. Mỗi một đĩa đơn phát hành ra chắc chắn đều sẽ bước lên vị trí đầu bảng xếp hạng âm nhạc, cũng mạnh mẽ giành được những giải thưởng cao trong giải GMA.

(*) GMA – Golden Music Awards – Giải về âm nhạc của Trung Quốc.

Mà hiếm có nhất là Miêu Âm không chỉ hát hay, diễn xuất cũng rất tuyệt vời, sau khi Tạ Thiên qua đời, cô ấy từng liên tục giành được giải Kim Hoa cho ba lĩnh vực, trở thành ảnh hậu hoàn toàn xứng đáng.

Miêu Âm bước vào khẽ gạt đầu với Lâm Nhựt rồi ngồi trước bàn trang điểm, cúi đầu nghịch điện thoại di động của mình, không nói năng câu nào.

Lâm Nhựt mỉm cười, cô nàng này vẫn giống y như trước kia, toàn thân lạnh như băng vậy.

Lâm Nhựt đặt tạp chí xuống, cũng đi tới ngồi xuống chiếc ghế xoay trước bàn trang điểm, cười nói: “Khi đọc đến đặc điểm tính cách nhân vật Phù Nguyệt, tôi đã nghĩ trong giới showbiz này, trừ cậu ra, không ai có thể lột tả hoàn mỹ vai đó được.”

Miêu Âm ngừng tay lại, hơi ngẩng đầu nhìn Lâm Nhựt, nói: “Với thực lực và danh tiếng hiện giờ của cô, thì không cần phải cố tình lấy lòng tôi làm gì.”

“No!” Lâm Nhựt lắc lắc ngón tay, “Tôi chỉ nghĩ sao nói vậy thôi. Nếu cậu chỉ là một bãi cát chôn thì tôi cũng sẽ không tặng bốc cậu thành một đóa hoa tươi chỉ vì muốn lấy lòng cậu. Chuyện đó không cần thiết. Tôi tin rằng với thực lực của mình, tôi chẳng cần phải lấy lòng bất cứ kẻ nào trong cái giới này cả.”

Lâm Nhựt hơi nhướn mày, cảm giác tự tin và kiêu ngạo lảng lảng toát ra rất tự nhiên.

Miêu Âm hơi ngạc nhiên, cũng không nổi giận với sự so sánh thô thiển của Lâm Nhựt, lại cúi đầu nghịch điện thoại.

Không cần nhìn thì Lâm Nhựt cũng biết cô ấy lại chơi trò xếp hình của Nga, trò chơi ngu ngốc cả vạn năm cũng không qua được cửa.

Quả nhiên, không đầy một phút sau, Miêu Âm lại cất điện thoại đi.

Lâm Nhựt buồn cười: “Lại chết à? Đã dặn cậu phải nhìn cột bên cạnh trước xem nó sắp ra hình gì rồi sắp xếp vào thì mới qua cửa dễ dàng được, thế mà cậu có thông đâu, cậu ngốc đến phát khóc đi được ấy.”

Miêu Âm vừa đi rót cốc nước, nghe cô nói vậy, tay cô ấy lập tức run lên, nước ấm đổ hết ra tay, may mà không phải nước sôi không thì phải đi viện mất rồi.

Miêu Âm ngẩng phắt đầu lên nhìn Lâm Nhựt, mặt vẫn lạnh như băng nhưng giọng hơi run lên: “Cồ... vừa nói gì?”

“Tôi bảo cậu để ý cột bên cạnh xem nó sắp ra hình gì, sau đó mới nghĩ xem nên xếp nó vào đâu. Không phải hồi xưa tôi chỉ cậu nhiều lắm rồi à, mà chơi không qua cửa còn đập cả máy chơi game, hình như đập hỏng của tôi hai cái rồi ấy.” Lâm Nhựt giờ tay lên kẻ lể.

Miêu Âm vút chiếc cốc giấy đi, bước nhanh mấy bước đến trước mặt Lâm Nhựt, mặt cực kỳ lạnh lùng, đứng trừng mắt nhìn xuống Lâm Nhựt: “Cô nói cái gì?”

Lâm Nhựt thở dài, cô vốn không định nhận mặt người bạn thân tri kỷ duy nhất này sớm như vậy, nhưng lần này bất ngờ gặp, đương nhiên cô cũng muốn nói tất cả với cô ấy.

“Sa sư đệ, mới có 5 năm mà đã không nhận ra Thiên tỷ tỷ của cậu à?” Lâm Nhựt cười, gọi lên nickname mà chỉ khi hai người bọn họ ở bên nhau mới gọi.

Trông nết Miêu Âm tròn trĩnh lên, cúi người túm lấy bả vai Lâm Nhựt, run rẩy nói: “Cậu... là bé Thiên? Sao diện mạo hoàn toàn khác thế này? Chẳng lẽ 5 năm vừa rồi cậu ra nước ngoài phẫu thuật thẩm mỹ? Nhưng mà... rõ ràng tôi còn đứng trông họ hạ tang cậu, sao thế được?” Miêu Âm không thể tin nổi.

Lâm Nhựt nhún vai đầy vô tội đáp: “Còn có một kiểu phẫu thuật thẩm mỹ hoàn thành trong chớp mắt, còn hoàn toàn tự nhiên không gây hại, cũng không có hậu di chứng, dù là khoa học kỹ thuật hiện đại nhất cũng không kiểm tra ra được vết tích động dao động kéo.”

“Nói vào trọng điểm.”

“Là trùng sinh.” Lâm Nhựt dùng giọng điệu rất tự nhiên để nhắc đến việc trùng sinh kỳ dị này, cứ như trùng sinh căn bản không phải việc thần bí gì, mà là một chuyện vô cùng bình thường vậy.

“Trùng sinh?” Về mặt Miêu Âm thoáng mơ hồ trong giây lát, trên thế giới này thực sự có chuyện trùng sinh sao? Nhưng rõ ràng cô gái này mang dáng vẻ

xa lạ, còn từng hành vi cử chỉ lại khiến cô cảm thấy cô cùng quen thuộc, cũng thực sự biết những bí mật và thói quen mà những người khác không thể biết được của cô.

Miêu Âm vẫn hơi nghi ngờ, hay là ai đó biết cô chơi thân với Tạ Thiên, nên đã điều tra mọi chuyện rồi cố tình tới lừa cô?

Sắc mặt Miêu Âm lạnh đi: “Ai sai cô dùng thân phận Tạ Thiên để tiếp cận tôi? Trùng sinh à? Ha ha, mấy lý do hoang đường như thế mà các người cũng nghĩ ra được. Nói đi! Người sai cô tới tiếp cận tôi có mục đích gì?! Bắt tôi rời khỏi giới showbiz để về kết hôn sao? Cô về nói cho họ biết, không bao giờ!!! Đòi này dù có chết tôi cũng chết trong giới giải trí.” Những thứ mà bé Thiên chưa được nhìn thấy trong giới này, cô muốn trải nghiệm hết thay cô ấy, để sau này có xuống địa ngục cũng có thể kể hết cho cô ấy nghe.

“Thôi được, nói một bí mật mà trừ hai người chúng ta ra, tuyệt đối không có người thứ ba biết đến, như vậy cậu sẽ không cho rằng có người điều tra cậu nữa chứ?” Lâm Nhược nói, “Có ai đó đến bà đi cả năm 11 tuổi, còn trốn vào căn phòng nhỏ khóc đến mù trời mù đất, nghĩ là mình sắp chết vì chảy máu nhiều. Lúc ấy ông nội tôi bận bịu nhiều việc, ai đó khóc nước mắt nước mũi tèm lem lại không chịu cho tôi đi gọi vú Trương. Cuối cùng hai đứa nhóc ngu ngốc xé rách hết áo bông ra, nhét hết chỗ bông đó vào trong quần, chắc chắn, cuối cùng vì bông không sạch, nên ai đó còn bị nhiễm trùng, lúc ấy, đáng thương...”

Miêu Âm tung một đám về phía Lâm Nhược, nét mặt lạnh băng hiem khi đỏ bừng lên vì xấu hổ: “Mau cầm miệng lại! Lúc ấy còn không phải do cậu nghĩ ra mấy kẻ ngu ngốc đó à?”

“Thế đứa nào nói phải cầm máu nhanh lên nếu không thì chết mất ấy nhỉ?” Lâm Nhược nghiêng đầu, dễ dàng tránh được nắm đám của Miêu Âm.

Miêu Âm nhắc chân quét ngang chiếc ghế Lâm Nhược đang ngồi. Lâm Nhược nhảy lên, thừa cơ túm lấy vai Miêu Âm, tung người trên không rồi đáp xuống bàn trang điểm.

Tiểu Lý xách thùng đồ trang điểm vào phòng, nhìn thấy ngay hai người đang so đầu.

Hai người thấy cửa bị mở ra, cũng ngừng động tác trong chớp mắt, hơn nữa, động tác của hai người còn hoàn toàn đồng nhất, đều tấn công vào đúng ngực.

Tiểu Lý lặng lẽ lùi ra ngoài, nhìn biển tên phòng, không sai mà. Cô vội vội vàng vàng đến đây để trang điểm cho chị Lâm Nhược còn gì. Chắc chắn là vừa rồi cô mở cửa không đúng cách.

Tiểu Lý hít sâu một hơi, miệng ním cười thật tươi, lại đẩy cửa bước vào. Mọi chuyện trong phòng hóa trang đều rất quy củ, Lâm Nhược và Miêu Âm cùng ngồi trên ghế xoay trước bàn trang điểm, nhỏ giọng nói nói cười cười.

Tiểu Lý vỗ nhẹ vào ngực, khe khẽ thở phào. Quả nhiên vừa rồi cô mở cửa không đúng cách.

“Chị Lâm Nhược, chị Miêu Âm, em xin lỗi, tắc đường nên đến chậm.”

“Không sao, bọn chị cũng vừa đến. Em ăn trưa chưa?” Lâm Nhược tươi cười hỏi han.

“HA ha, sang nay vội vàng vợ vét chiến lợi phẩm nên chưa kịp ăn.” Tiểu Lý gãi gãi đầu cười, “Lát nữa làm xong em đi ăn tạm cái gì đó là được ạ.”

“Hóa trang cho chị cũng phải mất 3 tiếng, chờ làm xong hết thì cô chẳng gục tại chỗ luôn à?” Lâm Nhược lườm cô ấy một cái, “Để chị nhờ chị A Lâm nhà em mua chút gì đó mang lên cho em ăn.”

“A Lâm đang giúp cậu mở rộng quan hệ ở bên ngoài, để tôi bảo trợ lý của tôi đi cho.” Miêu Âm lấy điện thoại ra, vừa gọi vừa hỏi tiểu Lý, “Cô có thích ăn gì không?”

“Sùi cào ạ!” Tiểu Lý là người rất ham ăn, lập tức trả lời không cần suy nghĩ, nói xong, cô ấy chỉ muốn cắn đứt lưỡi mình luôn thôi! Ai bảo mình nhanh nhẹn nhanh miệng thế chứ!

“Ừm” điện thoại vừa kết nối, Miêu Âm nói ngay: “Mua một phần sùi cào mang lên đây.” Nói xong lại nhìn Lâm Nhược, dùng ánh mắt như muốn hỏi xem cô có muốn ăn gì không.

Lâm Nhược cười lác đầu, gần đây cô thích ăn cay, nhưng lại không thấy thèm thường mấy thứ dính nhiều dầu mỡ.

“Ừ, mua một phần sùi cào là được rồi.” Nói xong, Miêu Âm cúp điện thoại.

Tiểu Lý ôm má thở dài: “Chị Miêu Âm, phiền chị quá ạ.”

Miêu Âm thờ ơ gật đầu không nói gì.

Lâm Nhược cười nói: “Tiểu Lý, em đừng để ý đến cô ấy. Cái cậu này ấy mà, trong nóng ngoài lạnh, giao tiếp chết sớm rồi! Trừ hát hò với diễn xuất ra, thì cậu ấy hoàn toàn không biết cách biểu đạt tâm tư tình cảm của mình đâu.”

Miêu Âm liếc ngang Lâm Nhược một cái, cũng không phản bác, ngược lại trong mắt còn tràn ngập nụ cười. Những người khác đều cảm thấy cô lạnh như băng, khó lại gần, nhưng sự thật thì sao? Quả nhiên, chỉ có bé Thiên của cô là hiểu cô nhất.

“Em biết mà, chị Miếu Âm là người rất tốt.” Tiểu Lý cũng cười, “Em có nghe nhạc của chị Miếu Âm, nhất là mấy bài hát chị Miếu Âm tự viết lời kia, nghe đi nghe lại, lần nào nghe cũng cảm thấy cực kỳ xúc động, lúc tâm trạng không vui mà nghe thì còn chảy nước mắt nữa. Em còn nhớ rõ từng câu từng chữ. Hoa bông gòn bảy tuổi, nảy mầm trong lòng tôi, tôi vẫn còn chờ đợi, người đi đâu đi đâu... Có người nói chị Miếu Âm đang cảm thán về tình yêu, nhưng khi em nghe bài hát đó, hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu em là bên cạnh những cây hoa bông gòn mọc trong khu vườn nhỏ, còn có hai bé gái tay trong tay tung tăng. Lúc ấy em đã nghĩ, người có thể viết được những lời ca dịu dàng như vậy, chắc chắn trong sâu thẳm người đó cũng rất dịu dàng.”

Miếu Âm im lặng nhìn về phía Lâm Nhựt, đưa tay ra cầm tay cô, khoe môi khẽ cong lên một chút. Đó là bài hát cô viết hai năm trước, khi ấy, Tạ Thiên đã qua đời được 3 năm...

“Sao cậu vẫn ngốc vậy chứ?” Lâm Nhựt trầm giọng cười, cầm ngược lại tay Miếu Âm. Nếu tôi không trùng sinh quay về, chẳng lẽ cậu sẽ chờ đến già sao?

“Không ngốc bằng cậu, còn tự làm mất mạng mình.” Miếu Âm lườm cô một cái, bôi bác.

“Ha... đó là chuyện ngoài ý muốn mà. Có một số chuyện tôi sẽ nói tỉ mỉ cho cậu nghe sau.” Lâm Nhựt quay sang, “Tiểu Lý, mau làm thôi, nếu không thì không kịp mất.”

“Dạ? À, vâng ạ.” Tiểu Lâm vừa mở thùng đồ trang điểm ra, vừa nghĩ, thì ra quan hệ của chị Lâm Nhựt và chị Miếu Âm tốt như vậy! Trước kia sao chưa từng nghe chị Lâm Nhựt nhắc tới nhĩ. Chà chà, có người bạn thân là thiên hậu ba lĩnh vực như chị Miếu Âm, thì dù chị Lâm Nhựt không phải bạn gái An thần, cũng sẽ dễ dàng có được một vài vai diễn tốt thôi.

Hóa trang của Lâm Nhựt khá phiền phức, còn phải trang điểm cả cho Miếu Âm nên thời gian khá gấp gáp.

Trần An đến xem một chút, lập tức điều hai thợ trang điểm cố định của đoàn phim đến trợ giúp tiểu Lý.

Vì muốn tạo hình cho Lâm Nhựt có vẻ khôi ngô cường tráng hơn, họ còn phải độn vai và đùi cô lên một chút, hơn nữa, khi quay phim, nếu quay cả người thì cơ bản đều không lộ bàn chân nên Trần An quyết định để Lâm Nhựt đi thêm đôi giày cao khoảng 10cm nữa khi quay phim. Như vậy, Lâm Nhựt sẽ cao khoảng hơn 1m8, thêm kỹ thuật hóa trang tinh vi, Lâm Nhựt hoàn toàn biến thành một vị quân thiếu trẻ tuổi tuấn tú lại mang chút vẻ lưu manh.

Mấy tiếng sau, Lâm Nhựt và Miếu Âm mới hóa trang xong.

Hai người đều mặc trang phục diễn xuất, vừa tạo dáng đã suýt khiến tiểu Lý ngất vì mê mẩn.

Đối với hai vị lão làng như Lâm Nhựt và Miếu Âm mà nói thì việc chụp hình quảng cáo thực sự quá dễ dàng, chỉ cần dựa vào tạo hình của nhân vật trong kịch bản rồi nhập vai một chút là xong.

“Rất hoàn hảo.” Học trò của Trần An vừa chụp ảnh vừa chép miệng khen ngợi.

Dù là hát cầm, hay nhún nhảy, thậm chí chỉ hơi cong cánh tay lên, Lâm Nhựt cũng đều thể hiện vừa đủ, hoàn toàn không cần anh ta phải nhắc nhở gì.

Đây là lần chụp hình hóa trang nhẹ nhàng nhất kể từ khi học trò Trần An bắt đầu chụp ảnh hóa trang đến giờ.

“Quá tuyệt vời!” Học trò Trần An kích động bấm xem từng tấm ảnh của Lâm Nhựt, “Mỗi bức ảnh đều vô cùng hoàn mỹ.”

Trần An cũng ghé đầu qua xem, quả nhiên biểu hiện trong mỗi bức ảnh đều cực kỳ chuẩn xác, thể hiện nhuần nhuyễn, lột tả trọn vẹn tính cách và khí chất của Cảnh Vũ.

Miếu Âm đứng bên cạnh nhìn, trong mắt còn thoáng có vẻ tự hào. Bé Thiên của cô đương nhiên là người hoàn hảo nhất rồi!

Nhìn Miếu Âm như vậy, trợ lý hơi nghi hoặc, cứ cảm thấy từ sau khi chị Miếu Âm từ trong phòng hóa trang ra, tâm trạng có vẻ tốt hơn rất nhiều, bầu không khí xung quanh cũng trở nên ấm áp như gió xuân vậy.

Có nhân viên thật sự không kìm được liền chụp mấy bức của Lâm Nhựt rồi đăng lên diễn đàn. Bài đăng vừa xuất hiện, lướt xem lập tức tăng vọt, trên ảnh, Lâm Nhựt mặc quân trang phẳng phiu, lạnh lùng vô tình, đẹp trai không giới hạn khiến khu bình luận trên diễn đàn vang lên những tiếng gào thét điên cuồng.

“Quân thiếu, em muốn sinh con cho anh!”

“Màn hình di động bị liệt hồng luôn rồi!!!”

Các loại bình luận kỳ quặc và ngày càng kỳ quặc hơn nhanh chóng phủ kín khu bình luận.

Lâm Nhựt chụp ảnh xong là đến lượt Miếu Âm sắm vai nữ chính Phù Tang.

Vai diễn Phù Tang căn bản là bản chất vốn có của Miếu Âm, hoàn toàn không cần cố gắng diễn xuất hay xây dựng bầu không khí gì cả, chỉ cần giữ tính

cách của mình rồi tạo dáng là ok!

Trần An đứng xem cũng rất hài lòng. Ông hiểu rất rõ thực lực của Miểu Âm, đây cũng không phải lần đầu họ hợp tác, Lâm Nhược mới là người khiến ông thực sự bất ngờ.

Cảnh Vũ mà Lâm Nhược xây dựng ngày hôm nay còn hoàn hảo hơn cả hôm thử vai, thực sự đã tái hiện chính xác nhân vật Cảnh Vũ dưới ngòi bút của biên kịch, hơn nữa, từng động tác đều giống như tự nhiên mà có, hoàn toàn không thể nhận ra là cô ấy đang diễn kịch được. Cứ như Lâm Nhược chính là Cảnh Vũ, và Cảnh Vũ vốn là Lâm Nhược vậy.

Nhìn Miểu Âm chụp ảnh, khóe môi Lâm Nhược cũng khẽ nở nụ cười. Sa sư đệ nhà cô lợi hại như thế đấy!!!

Các nhân viên làm việc hôm nay cũng thầm cảm thán, không hổ danh là ngôi sao lớn, hoàn toàn khác những diễn viên vừa mới ra nghề, hôm nay có khi họ sẽ được tan tằm sớm rồi.

Miểu Âm còn đang tạo dáng thì một người đàn bà lạ mặt chợt lao vào, không nói không rằng cầm cái can gì đó định ném thẳng về phía Miểu Âm, miệng còn tức giận gào thét: “Hồ ly tinh, mày dám quyến rũ chồng bà!!!”

Sự tình quá đột ngột khiến mọi người không kịp phản ứng gì.

Lâm Nhược nhướng mày, cô nghĩ được chút mùi từ thứ nước đựng trong cái can kia...

Là Acid Sulfuric!!!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Chương 64.1 Người đàn bà điên.

Người đàn bà đột ngột xuất hiện đó hét ầm lên rồi lao về phía Miểu Âm, một số người nghĩ thấy mùi Acid Sulfuric tỏa ra từ cái can mà chị ta xách theo đều sợ đến tái mặt, vội vàng chạy trốn sang một bên!

Acid sulfuric mà hắt vào người thì không chỉ bị thổi rữa da thịt, mà thậm chí còn có thể mất mạng nữa. Bản chất sợ chết của con người ta lập tức bộc lộ hết.

Khi bạn đứng ở vị trí cao, những người khác đều tươi cười nịnh bợ, nhưng khi thật sự gặp chuyện xấu, thì những người nịnh bợ đó vĩnh viễn cũng sẽ không thể lao lên chắn dao chắn đạn cho bạn được.

Đổi mặt với biến cố đột ngột, Miểu Âm lại vô cùng bình tĩnh, đứng yên tại chỗ mặt không biến sắc.

Trần An hoảng hốt: “Miểu Âm, mau tránh ra.”

“Mặc Lâm, đá bay cái can trong tay người đàn bà kia ra.” Lâm Nhược trầm giọng nói.

Mặc Lâm lập tức lao ra, chỉ bước mấy bước dài đã chặn trước mặt người đàn bà như chó dại kia. Anh ta nhấc chân đá nhẹ một cái, hắt bay cái can thiếc trong tay người đàn bà kia ra ngoài.

“Loảng xoảng, choang choang!” Chiếc can thiếc bay đi, rơi xuống đất.

“A!” Mấy người diễn viên cũng đến chụp ảnh phục trang sợ hãi hét ầm ĩ, vội vàng né tránh.

Về mặt Miểu Âm lạnh như băng nhưng không hề hoảng loạn chút nào. Cô lạnh lùng nhìn người đàn bà đang ngăn người vì cái can trong tay bị đá bay ra ngoài kia.

Lâm Nhược bước tới chắn trước mặt Miểu Âm, lạnh lùng nhìn người đàn bà kia: “Cô ý gây thương tích cho người khác, đẩy người khác vào chỗ chết hoặc dùng thủ đoạn đặc biệt tàn nhẫn làm người khác bị thương nặng hoặc khiến người ta tàn tật vĩnh viễn, hình phạt nhẹ nhất là 10 năm tù giam, hoặc nặng hơn là chung thân hay tử hình!!! Dám hắt acid vào người khác, chị muốn ngồi tù hay muốn chết hả?”

Khí thế của Lâm Nhược khiến người đàn bà kia sửng sò, bất giác đưa tay lên day day mắt.

Lâm Nhược hiểu ngay: “Tâm lý học có nói, khi người ta nói dối hoặc làm chuyện xấu sẽ hay sò lên mắt, động tác này thường đại biểu cho việc người đó đang nói dối hoặc chột dạ.”

Người đàn bà kia lại buông tay xuống theo phản xạ, kéo kéo quần áo mình.

“Khi nói dối, những dây thần kinh nhạy cảm trên cổ sẽ sinh ra cảm giác ngứa ngáy trên mặt và cổ, vì thế chị sẽ nhờ vào động tác xoa day hoặc gãi để làm giảm đi sự khó chịu này.” Lâm Nhựt không buông tha cho người đàn bà kia, dồn ép từng bước một, “Từ phản ứng của chị, có thể kết luận rằng chị đang nói dối! Chị đang vu oan cho Miêu Âm!”

“Không phải!” Người đàn bà kia ngẩng vút đầu lên phủ nhận lời nói của Lâm Nhựt, quát xong lại chần chờ một chút rồi mới nói tiếp: “Cô ta là hồ ly tinh, quyến rũ chồng tôi.”

“Khi ai đó chột dạ, họ sẽ liên tục lặp đi lặp lại lời nói dối của chính mình. Hiện giờ, chị chính là như vậy đấy!” Lâm Nhựt chột cao giọng, “Nói! Ai sai chị tới đây?”

“Không... không phải!” Người đàn bà kia không chịu khai, “Cô ta là hồ ly tinh, quyến rũ...” nhớ đến lời Lâm Nhựt vừa nói, chị ta chột ngậm miệng, sửa lại: “Cô ta quyến rũ chồng tôi, làm cho chồng tôi đòi ly hôn với tôi!”

Có người ở bên cạnh đột ngột chen vào: “Cô ấy quyến rũ chồng chị như thế nào?”

“Cô... cô ta... ở trong TV!”

Chị ta chưa dứt lời, Lâm Nhựt đã cười lạnh thành tiếng. Những người khác cũng không biết phải nói gì.

Miêu Âm là ngôi sao, là người của công chúng, xuất hiện trên TV là chuyện quá bình thường, nếu đây cũng coi là hồ ly tinh quyến rũ người khác, thì chẳng phải bọn họ cũng đều là hồ ly tinh sao?!

“Chị vẫn nói dối!” Lâm Nhựt bỗng chỉ sang Miêu Âm, lớn tiếng hỏi: “Chị có biết cô ấy là ai không?”

“Không... không phải là Lâm Nhựt sao?” Ánh mắt người đàn bà kia không ngừng dao động, lắp bắp đáp.

Chị ta vừa dứt lời, mọi người đều ồ lên! Thì ra mục tiêu của người đàn bà này không phải là Miêu Âm, mà là Lâm Nhựt!

“Ngay cả cô ấy là ai cũng không biết mà còn dám nói lung tung! Nói, ai sai chị đến đây?”

Bị dồn ép như vậy, người đàn bà kia hơi lung túng, ngón tay không ngừng xoắn vào nhau.

Lâm Nhựt nhíu mày, vẻ mặt chị ta có gì đó hơi kỳ quái.

“Người con gái xinh đẹp nhất chính là Lâm Nhựt, cô ta xinh đẹp nhất, là Lâm Nhựt!”

Mọi người không còn gì để nói. Lâm Nhựt đóng vai nam chính Cảnh Vũ nên phải mặc đồ nam giới, cũng hóa trang thay đổi ngũ quan thành dáng vẻ đàn ông. Còn Miêu Âm đóng vai nữ chính Phù Tang, nên hóa trang cũng vẫn là phụ nữ, đúng là người xinh đẹp nhất ở đây thật.

Có điều, Lâm Nhựt và Miêu Âm đều nổi tiếng như vậy, chẳng lẽ chị ta không xem tin tức giải trí trên TV hay sao mà lại có thể nhận nhầm như vậy?

Trần An chen lời nói: “Ánh mắt cô ta nhìn có vẻ không bình thường lắm.”

Đúng là không bình thường thật! Chỉ có một loại người có thể có lối suy nghĩ một chiều như vậy cùng với ánh mắt lơ đãng trống rỗng đó... chính là người có bệnh về thần kinh, mà người ta hay gọi là tâm thần!!

Lâm Nhựt chột nhẹ giọng xuống: “Vậy chị có thể nói cho tôi biết, ai bảo chị đến tìm Lâm Nhựt không? Ai bảo chị dùng cái can kia hắt cô ấy?”

“Lâm Nhựt bắt nạt Tiểu Hoa, tôi muốn hắt nước cô ta để Tiểu Hoa hết giận.”

“Tiểu Hoa là ai thế?” Lâm Nhựt không vội cũng không nóng nảy, tiếp tục dụ từng bước một.

“Tiểu Hoa là Tiểu Hoa chứ là ai.” Người đàn bà kia lườm Lâm Nhựt một cái, như thể chị ta cảm thấy câu hỏi này của cô thật ngu ngốc vậy.

Sắc mặt Lâm Nhựt lạnh như băng: “Gọi 419 cho bệnh viện tâm thần đi.”

Người đàn bà tâm thần này cho rằng mình cầm nước đến, thật ra đó cũng là acid sulfuric mà người tên ‘tiểu Hoa’ kia đã chuẩn bị sẵn.

Khi nhắc tới ‘tiểu Hoa’, trong mắt chị ta tràn ngập vẻ yêu thương, chắc hẳn là người có quan hệ với chị ta. Đây là một manh mối.

Có người thậm chí còn muốn hủy hoại cô hoàn toàn, thậm chí còn liên lụy khiến người bạn mà cô yêu quý suýt bị thương, món nợ này, cô nhất định phải đòi lại hết.

Sắc mặt Tạ Lâm cũng rất xấu, bấm số 419 gọi bệnh viện tâm thần: “Alo. Xin chào, ở đây có người bị bệnh tâm thần, có lẽ là trốn từ bệnh viện ra, phiền các cô cho người tới giữ.”

“Vâng, xin hỏi địa chỉ của chị ở đâu ạ?”

Tạ Lâm đọc địa chỉ rồi cúp điện thoại, nói với Lâm Nhựt: “Chuyện này có người cố tình nhắm vào em, hơn nữa thủ đoạn còn tàn độc như vậy, chúng ta có nên báo công an không?”

“Không, tạm thời không cần báo công an.” Lâm Nhựt lắc đầu nói, “vừa chụp ảnh phục trang đã xảy ra trò hề này, nếu để lan ra ngoài cũng sẽ ảnh hưởng không tốt đến toàn bộ đoàn phim, chờ thêm một thời gian nữa rồi tính sau. Mọi người cũng đừng để lộ chuyện hôm nay ra ngoài, chụp ảnh phục trang xong, ra khỏi cánh cửa này thì coi như chưa từng có chuyện gì xảy ra cả.”

Trần An rất vui mừng, quả nhiên Lâm Nhựt không giống người khác! Nếu những nữ diễn viên khác mà gặp chuyện thế này, thì chắc chắn đã khóc ầm khóc ỉ báo công an để nhờ bảo vệ rồi. Nhưng cô ấy lại nghĩ đến lợi ích của đoàn làm phim trước, người có thể lo lắng vì chuyện lớn như vậy, muốn người ta không thích cũng khó.

Trần An cười với Lâm Nhựt, nói: “Nhóc tiểu Nhựt nói rất đúng, chuyện hôm nay ra khỏi cánh cửa này là chấm dứt, nếu tôi nghe thấy bên ngoài có tin đồn gì, thì lúc đó đừng trách ông già này giờ bệnh ngòi sao, không cho các cậu có cơ hội nổi tiếng.” Lời nói của Trần An rất rõ ràng, ai mà lan truyền chuyện này ra ngoài, ông ấy nhất định sẽ nhấn chìm họ.

Lâm Nhựt cũng cười: “Cháu cũng rất muốn thử cảm giác giờ bệnh ngòi sao thế nào. Mà nói cho cùng, mọi người cũng chỉ vì kiếm miếng cơm thôi, cần gì phải vì chút chuyện nhỏ của người khác mà tự đập bát com của chính mình, tự hủy hoại tiền đồ của mình chứ? Mọi người thấy tôi nói đúng không?”

“Tính cả mình luôn nhé.” Miêu Âm nhẹ nhàng nói. Lâm Nhựt quay đầu, nhìn cô ấy cười.

Nếu Trần An, Lâm Nhựt và cả Miêu Âm cũng đều đã nói vậy rồi, thì sau này nếu họ còn muốn tiếp tục sinh tồn trong cái giới này nữa, tốt nhất là ngậm miệng không nói gì về chuyện đã xảy ra ngày hôm nay.

“Đạo diễn Trần, chị Lâm Nhựt, chị Miêu Âm, chúng tôi đều biết phải trái mà. Có điều, chuyện này nghiêm trọng như vậy, cũng không biết rốt cuộc tiểu Hoa kia là ai. Chị Lâm Nhựt, sau này chị nên chú ý một chút thì hơn.”

“Đúng thế, không tránh được chuyện có mấy kẻ tiểu nhân ghen tị vì chị Lâm Nhựt nổi tiếng mà thàm làm chuyện xấu, chị Lâm Nhựt cẩn thận một chút ạ.”

“Cảm ơn mọi người quan tâm, tôi sẽ để ý hơn! Mặc Lâm, đưa chị ta sang một bên đi, đừng làm phiền đến công việc của mọi người.”

Mặc Lâm nghĩ mình làm thuê cho Lâm Nhựt, mỗi ngày được ăn nhiều bánh bao như vậy, thì hẳn cũng phải nghe lời cô, nên anh ta túm cánh tay người đàn bà kia, xách chị ta sang một bên.

Mọi người mỉm cười, điều chỉnh lại cảm xúc của mình rồi tiếp tục làm việc.

Học trò của đạo diễn Trần An cho người cọ rửa sạch sẽ chỗ acid đổ trên mặt sàn đi rồi tiếp tục công việc.

“Nhóc tiểu Nhựt, chú sẽ tặng thêm catse của cháu từng này nhé, coi như quà an ủi.” Trần An nói rồi dựng thẳng hai ngón tay lên.

Hai mươi vạn, không phải là nhiều cũng không phải là con số quá nhỏ.

Lâm Nhựt mất hứng bủi môi: “Trần lão, chú thật sự muốn nhìn cháu giờ bệnh ngòi sao phải không ạ? Chú làm vậy có còn coi cháu là người nhà nữa không? Vậy sau này cháu cũng không gọi chú là Trần lão nữa, cháu gọi chú là đạo diễn Trần cho rồi. Mấy cái vụ uống trà chơi cờ gì gì đó, chú cũng đừng gọi cháu nữa nhé.”

“Ha ha, con nhóc quý này!” Trần An cười to, “Được rồi được rồi, coi như chú đây thô tục tầm thường. Sau này nếu nhóc có chuyện gì thì cứ nói với chú. Dù không giúp được gì, thì làm người nghe cũng tốt!”

Điều này cũng tương đương với việc bật một cái đèn xanh thật to cho sự nghiệp diễn xuất của Lâm Nhựt! Mọi người đều có thể đoán được, sau này nếu đạo diễn Trần có kịch bản hay trong tay, chắc chắn sẽ nghĩ đến Lâm Nhựt đầu tiên.

Trong lòng mọi người đều vô cùng hâm mộ, nhưng cũng không có ghen tị gì nhiều. Nếu vừa rồi đổi lại là họ gặp tình huống như vậy, chỉ e đã lập tức báo công an ngay rồi, làm sao còn có thể bình tĩnh thoải mái nghĩ đến tập thể như Lâm Nhựt được. Vì vậy, họ cũng cảm thấy rằng Lâm Nhựt có thể nhận được sự đối xử đặc biệt của đạo diễn Trần An là chuyện hiển nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 64.2

Lâu Kiều dứt một tay vào túi quần, một tay xách chiếc túi to, vừa bước lên tầng hai đã cảm thấy bầu không khí không bình thường.

“Xảy ra chuyện gì thế?” Lâu Kiều còn chưa dứt lời thì mấy người bác sĩ mặc áo blouse trắng đã chạy lên.

Một người bác sĩ lập tức nhận ra người đàn bà kia, bước tới nói: “Đây đúng là bệnh nhân của bệnh viện chúng tôi, hôm nay sau khi người thân đến thăm thì không thấy tăm hơi đâu nữa, chúng tôi còn tưởng là người nhà bệnh nhân đón chị ta về, đang định liên hệ người nhà. Ngại quá, gây thêm phiền phức cho mọi người, thực sự xin lỗi.”

“Không sao.” Lâm Nhựt khẽ cười, “Xin hỏi các anh có biết người đến thăm bệnh nhân là ai không?”

“Không rõ lắm.” Bác sĩ lắc đầu, “Nhưng mà cô ấy rất trẻ và xinh đẹp, cao gầy, tóc dài, trước kia chưa từng gặp bao giờ. Hình như bệnh nhân gọi cô ấy là Tiểu Hoa.”

“Cảm ơn anh. Hiện giờ tinh thần của chị ta không ổn định lắm, các anh đưa chị ta về bệnh viện đi.”

“Làm phiền mọi người, thật ngại quá. Các cậu mau tới đưa người đi!” Bác sĩ vừa nói rồi quay lại ngoác tay, một người bác sĩ và hai y tá đi cùng lập tức bước tới.

“Không, tôi không muốn về với mấy người! Không về!” Người đàn bà kia bắt đầu gầy dụa.

Cả hai bác sĩ, hai y tá xúm vào, cuối cùng mới lôi được chị ta đi.

Cô gái trẻ trung xinh đẹp, tóc dài, cao gầy... Lâm Nhựt hơi nhủ mảy, tạm thời trước mắt cô cũng chỉ mới chơi xỏ Lăng Tâm và Quý Phù Nguyệt một chút thôi, còn không có gây thù chuốc oán với nữ diễn viên nào khác cả! À, còn phải tính cả Quan Vũ Tinh nữa, nhưng cô ta đã hơn bốn mươi tuổi rồi, dù có bảo dưỡng tốt đến mấy thì cũng không thể gọi là trẻ trung được.

Vậy rốt cuộc là ai lợi dụng người này để hủy hoại cô?

Lâu Kiều ghé sát vào Tạ Lâm hỏi: “Hôm nay chụp ảnh phục trang mà? Sao lại có bệnh nhân tâm thần ở đây?”

Tạ Lâm lờm anh ta một cái, dịch sang bên cạnh vài bước: “Đừng có áp sát lại gần như thế, cứ làm như người ta thân thuộc với anh lắm vậy.”

“Vậy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lâu Kiều hừ khẽ một tiếng, nói.

“Người đàn bà điên kia bị một cô gái tên Tiểu Hoa sai khiến, đến hắt acid vào tiểu Nhựt. Nhưng chị ta lại nhận nhầm chị Miêu Âm thành tiểu Nhựt, suýt nữa hắt acid lên người chị Miêu Âm.” Nói xong, Tạ Lâm cũng nhủ mảy, “Chuyện này không phải chuyện nhỏ, nhưng tiểu Nhựt không cho báo công an. Hơn nữa, tuy về mặt tiểu Nhựt không có gì khác biệt, nhưng tôi lại cảm nhận được, cô ấy đang thực sự tức giận.”

“Hắt acid á? Định giết Lâm Nhựt à?” Lâu Kiều cũng biến sắc, bước lên hai bước đi tới bên cạnh Lâm Nhựt nói: “Không thể coi nhẹ chuyện này được, để anh cử hai vệ sỹ tới đây bảo vệ em 24/24 nhé.”

Lâm Nhựt cười: “Ý tốt của anh em xin nhận, nhưng mà đừng nói hai cái, chỉ sợ là hai mươi vệ sỹ của anh cũng không hơn được tên Mặc Ngốc em vừa kiếm được này ấy chứ, nên là không cần đâu ạ. Hơn nữa, em cũng không sợ cô ta đến, chỉ sợ cô ta không dám đến thôi.”

Lúc này Lâu Kiều cũng có cùng nhận định với Tạ Lâm, lần này Lâm Nhựt thực sự nổi giận. Nói là không báo công an, chỉ e cũng chỉ là muốn tự ra tay xử lý ngầm cô gái tên ‘Tiểu Hoa’ kia thôi.

“Mặc Ngốc á?” Lâu Kiều chuyển mắt nhìn về phía Mặc Lâm đang đứng yên lặng phía sau Lâm Nhựt, hoàn toàn không có cảm giác tồn tại gì.

“Không phải nhà anh chuyên đào tạo vệ sỹ sao, chắc hẳn cũng khá hiểu biết về một số nhân vật đứng không.” Lâm Nhựt chỉ vào Mặc Ngốc, “Để em giới thiệu một chút, đây là Mặc Lâm.”

“Mặc Lâm!” Lâu Kiều khẽ hô lên, “Không vì danh vì lợi, hoàn thành nhiệm vụ chỉ nhận bánh bao. Đây là sát thủ Ngốc Mặc Lâm trong truyền thuyết sao?”

Câu về này, nghe cũng rất chính xác!

Lâu Kiều còn chưa kịp phản ứng, thì Mặc Lâm đột ngột phi lên phía trước, tổng một quyền vào bụng Lâu Kiều.

Thư sinh Lâu Kiều bị một quyền của sát thủ Mặc Lâm bánh bao, kết quả rất dễ tưởng tượng. Có điều, ít nhiều gì Mặc Lâm cũng nhận ra hình như Lâu Kiều là bạn của Lâm Nhựt, nên ra tay vẫn rất nể tình.

Lâm Nhựt vốn định giúp đỡ, nhưng nghĩ một chút lại dừng bước. Chắc chắn, đạo diễn Lâu bắt ngờ bị thương, yếu ớt một chút, biết đâu A Lâm nữ vương lại cảm thấy đau lòng.

Lâu Kiều gặp người rên rỉ, anh ta để hết vệ sỹ ở dưới nhà, nên không có một ai giúp đỡ anh ta cả.

Tạ Lâm không nhận được, bước tới đỡ anh ta lên: “Chỉ trùng có một quyền thôi mà, anh có cần kêu thảm thiết thế không?”

Lâu Kiều ngẩng đầu nhìn Tạ Lâm, sắc mặt hơi trắng bệch ra, mồ hôi lạnh cũng lấm tấm trên trán vì bụng đau quặn lên.

“Thực sự đau thế cơ à?” Tạ Lâm nhú mày, mắt thoáng có vẻ lo lắng.

Ánh mắt Lâu Kiều hơi sáng lên một chút, vẻ mặt càng sinh động hơn: “Sắp đau chết đi được rồi, cô còn mĩa mai nữa.”

“Đau ở đây à?” Tạ Lâm đưa tay ra xoa bụng cho Lâu Kiều theo phản xạ.

“Ừ! Ui da, hình như cô xoa cũng thấy đỡ hơn một chút.” Bị đánh xong còn được lợi, vẻ đau đớn trên mặt đạo diễn Lâu càng trở nên thảm thương hơn, chân thật hơn.

Lâm Nhựt thăm lờm anh ta một cái, nhưng cũng quay sang dăn dò Mặc Lâm: “Anh ấy là bạn của tôi, tự đừng cậu đánh anh ấy làm gì?”

“Không thích người ta gọi tôi là ngốc.” Về mặt Mặc Lâm vô cùng chân thật.

Hừ! Dù là kẻ ngốc cũng có nguyên tắc trong giới hạn và khí tiết của kẻ ngốc nhá!!!

“Tôi cũng gọi cậu là ngốc, sao cậu không đánh tôi?”

“Cô thì khác.” Không chờ Lâm Nhựt kịp cảm động gì gì đó, Mặc Lâm đã bổ sung tiếp, “Cô cho tôi bánh bao.”

Thế nên, đường đường là một sát thủ, vậy mà vì bánh bao, ngay cả nguyên tắc trong giới hạn và khí tiết cũng có thể ném cho chó ăn được.

Cách suy nghĩ của tên ngốc chỉ biết đến bánh bao này, quả thực không giống người bình thường. Khóe miệng Lâm Nhựt giật giật hai cái, cảm thấy không còn gì để nói.

Miêu Âm chụp ảnh phục trang xong bước tới, Lâm Nhựt cười với cô ấy: “Vừa rồi không bị hoảng sợ chứ?” Thật ra câu hỏi này cũng chỉ là thuận miệng thì hỏi thôi, chứ thân phận và hoàn cảnh gia đình của Miêu Âm rất đặc biệt, sau 13 tuổi cũng không ít lần chứng kiến mấy chuyện máu me, chuyện vừa rồi thậm chí còn không đủ tư cách làm đồ khai vị cho cô ấy.

“Ban đầu thì không, sau thì hơi hơi.” Miêu Âm đáp. Cô không thực sự sợ hãi can acid trong tay người đàn bà kia, mà là nghĩ, nếu chị ta không nhận nhầm người mà đi thẳng về phía Lâm Nhựt, thì hậu quả sẽ như thế nào? Lúc ấy Lâm Nhựt vừa chụp ảnh xong bước xuống, vị trí cô ấy đứng rất gần với cửa ra vào. Nếu chị ta mà hắt acid vào Lâm Nhựt thì thực sự không thể trở tay kịp.

Thế nên, Miêu Âm cảm thấy rất may mắn vì người đàn bà kia nhận nhầm người, nếu không, người bạn quan trọng mà cô vừa tìm lại được sẽ lại gặp nguy hiểm rồi.

Lâm Nhựt cũng hiểu ngay Miêu Âm đang lo lắng cho cô, lòng như ấm lên, ôm cánh tay cô ấy nói: “Chỉ chút chuyện nhỏ đó làm sao uy hiếp được mình, có điều, lần này mình sẽ không dễ dàng bỏ qua đâu!” Gây chuyện với cô thì không sao, nhưng lại liên lụy đến người bạn mà cô yêu quý, thì không thể tha thứ được!

“Cậu định xử lý chuyện này thế nào?” Miêu Âm hỏi, “Có cần mình cho người đi điều tra xem tiểu Hoa kia là ai không?”

“Không cần đâu, mình tự làm cũng được.” Lâm Nhựt cười nói, “Muốn ra tay với mình, hơn nữa lại nghĩ đến trò hủy hoại khuôn mặt đầu tiên, còn biết hôm nay chúng ta sẽ chụp ảnh phục trang ở đây, thì chứng tỏ cũng chỉ là người trong giới, muốn tra ra cũng rất dễ dàng, không cần phải dùng đến người của cậu.”

Lâm Nhựt chuyển chủ đề: “Nhắc mới nhớ, vừa rồi trong phòng hóa trang, cậu bảo có người ép cậu kết hôn à?”

Sắc mặt Miêu Âm hơi biến đổi, càng lạnh lùng hơn: “Hai đứa mình vừa mới gặp lại, mình không muốn nói đến mấy chuyện buồn nôn ấy. Tối nay xong việc cùng đi ăn tối nhé, sang nhà cậu hay nhà mình?”

“Tối nhà cậu đi. Ha ha, cậu cũng biết mình không biết nấu ăn mà, phòng bếp trong nhà chỉ để trang trí thôi.”

“Ok, tối nhà mình đi! Có điều mấy năm rồi mình cũng không động đến phòng bếp, phải mua thêm ít đồ đã, lát nữa cùng đi siêu thị nhé?”

“Ừ.” Lâm Nhựt gật đầu.

Miêu Âm nấu ăn rất ngon, nhưng Tạ Thiên trước kia lại hoàn toàn là đồ bỏ/tay mơ/mù tịt về phương diện này. Thế nên, trước kia khi hai người cùng ăn cơm với nhau, thì Miêu Âm luôn phụ trách nấu nướng, còn Lâm Nhựt phụ trách ăn. Nhưng từ sau khi Tạ Thiên qua đời, đồ ăn Miêu Âm làm ra cũng không có ai ăn, nên dần dần cô ấy không còn bước vào bếp nấu cơm nữa.

Mọi người đang nói chuyện thì thấy Alina đẩy mồ hôi chạy lên trên tầng hai.

Alina khẽ gật đầu với mấy người Lâm Nhược, rồi lập tức chạy tới bên đạo diễn Trần An, lại cúi người xin lỗi.

Trần An phẩy phẩy tay ra hiệu cho cô ta đi trang điểm thay quần áo trước, chụp xong ảnh phục trang rồi nói sau.

Alina lại nói xin lỗi hai lần nữa, giải thích lý do mình đến muộn rồi mới đi tới phòng hóa trang.

Trần An ghét nhất là hợp tác với những diễn viên đến muộn, nhưng nghĩ dù gì Alina cũng là đàn em của Lâm Nhược, nên mới không phát hỏa với cô ta.

Trần An xem ảnh vừa chụp, thấy không có vấn đề gì liền đi về phía mấy người Lâm Nhược lần nữa: “Nhóc tiểu Nhược, ảnh phục trang của các cháu không có vấn đề gì đâu, nếu không còn việc gì khác, thì cứ về trước đi.”

“Cảm ơn Trần lão.”

Trần An liếc mắt nhìn thấy Lâu Kiều đang gập người ngồi trên ghế: “Tiểu Lâu, cậu sao thế? Không khỏe à?”

“Trần lão, không có chuyện gì ạ. Cháu nghỉ ngơi một chút là chụp ảnh được, chú không cần để ý đến cháu đâu ạ.” Ngoại hình của Lâu Kiều rất ổn, hoàn toàn không cần trang điểm để che khuyết điểm hay tì vết gì, cứ vào thẳng chụp ảnh là được, nên cũng tiết kiệm được khá nhiều thời gian hóa trang.

“Được rồi, cậu nghỉ ngơi chút đi, đến cuối cùng tôi sẽ gọi cậu.” Nói xong, Trần An lại quay sang quan sát khu vực chụp ảnh phục trang. Những diễn viên khác không thể khiến ông hoàn toàn yên tâm, hoàn toàn không cần chỉ đạo gì như Lâm Nhược và Miểu Âm.

Lâm Nhược và Miểu Âm đi tẩy trang, thay quần áo, Tạ Lâm vẫn ngồi bên cạnh Lâu Kiều, vừa day day bụng cho anh ta, vừa nói: “Đại đạo diễn Lâu phó trương, ra về đâu rồi? Sao không gọi một hai trợ lý đi theo?”

“Chỉ chụp mấy bức ảnh phục trang thôi, đưa trợ lý đi cùng làm gì cho phiền. Au, cô nhẹ nhẹ tay chút nào.”

“Đáng đời, ai bảo anh ăn nói kiêu đấy!” Tạ Lâm lườm anh ta một cái, nhưng tay vẫn nhẹ hơn một chút.

Lâu Kiều hưởng thụ sự chăm sóc của người đẹp, cũng không cãi lại. Anh ta cảm thấy bản thân mình thế này cũng hơi kỳ quái, nhưng kỳ quái ở chỗ nào thì người thông minh như đạo diễn Lâu lại cũng có chút không hiểu rõ được.

Lâm Nhược và Miểu Âm tẩy trang xong đi ra, Tạ Lâm định đi cùng thì Lâm Nhược lại nói: “A Lâm, hôm nay đạo diễn Lâu không đưa trợ lý theo, lỡ có chuyện gì cũng không có người giúp đỡ. Dù sao hôm nay em cũng không có công việc gì khác, chị ở lại giúp đạo diễn Lâu đi.”

Lâu Kiều cúi đầu kêu khẽ một tiếng cực kỳ đúng lúc.

Tạ Lâm do dự một chút rồi nói: “Thôi được! Có chuyện gì thì gọi điện cho chị.”

“Em biết rồi. Bọn em đi trước đây. Bye bye!” Lâm Nhược lén nháy mắt với đạo diễn Lâu một cái. Đạo diễn Lâu, anh nợ em một ân tình rồi đấy nhá!

Ra ngoài studio, Lâm Nhược để xe lại cho Tạ Lâm, ngồi xe Miểu Âm rời khỏi đó.

Mặc Lâm vẫn luôn đi theo Lâm Nhược, không nói không rằng, cảm giác tồn tại cực kỳ thấp.

Miểu Âm nói với trợ lý lái xe: “Đi tới trung tâm thương mại Bách Thịnh.”

“Vâng.” Trợ lý chậm rãi lái xe ra khỏi gara, đi tới địa điểm cần đến.

“Thiên... à, bé Nhược, giờ cậu đã quay lại rồi, khả năng mình sẽ không còn ở lại trong giới được bao lâu nữa.” Miểu Âm lấy rượu vang và ly từ tủ rượu nhỏ ở trong xe ra, vừa rót vừa nói, “Bên nhà giặc nhiều quá, mình cũng không muốn làm bác cả khó xử.”

Miểu Âm đưa một ly rượu cho Lâm Nhược, rồi đưa một ly khác cho Mặc Lâm.

Mặc Lâm lắc đầu không nhận, Miểu Âm liền thu lại, không rót ly của mình nữa mà uống luôn ly vừa rót cho Mặc Lâm kia.

“Vẫn là hôn nhân chính trị à?” Lâm Nhược hỏi.

“Ừ.” Miểu Âm gật đầu, “Nhà của đối phương là nhà giàu mới nổi, vừa phát triển mấy năm gần đây.” Nói xong, Miểu Âm vẽ lên mu bàn tay Lâm Nhược một hình đầu lâu và một ngọn lửa nhỏ.

Lâm Nhược hiểu ngay, cô ấy muốn nói gia đình kia chuyên buôn lậu vũ khí đạn dược và ma túy.

“Không còn đường cứu vãn sao?” Lâm Nhược nhíu mày, cô không hiểu về xã hội đen lắm, nhưng cũng biết, trong giới đó, tuyệt đối không nên dây vào đám buôn lậu vũ khí đạn dược và ma túy, vậy mà gia tộc kia lại bao cả hai khoản đó.

“Ha ha.” Miểu Âm cười lạnh, đổi đề tài, “Tối nay cậu muốn ăn gì? Vẫn món cay Tứ Xuyên à?”

“Ừm, được đấy. Mình thèm ăn cá hấp cậu làm.” Lâm Nhược gật đầu, cũng không hỏi thêm nữa.

Khi Miếu Âm mới hai tuổi, ba mẹ cô ấy bị người ta ám sát. Tuy rằng bác cả cô ấy đối xử với cô ấy cũng không tốt lắm, nhưng dù sao cũng đã nuôi cô ấy lớn lên. Miếu Âm là một người trong nóng ngoài lạnh, chỉ cần người khác cho cô ấy một nửa ân tình, thì cô ấy đều đáp trả gấp trăm lần.

Với danh tiếng của Lâm Nhựt và Miếu Âm, đương nhiên không thể đi dạo trung tâm thương mại công khai được, không gây ồn ào mới là lạ. May mà Miếu Âm thường xuyên phải tránh đám phóng viên nên luôn chuẩn bị sẵn mấy bộ tóc giả, kính râm, quần áo này nọ trên xe.

Hai người đội tóc giả lên, đeo khẩu trang, rồi thay một bộ quần bò áo sơ mi bình thường vào, hoàn toàn thay đổi.

“Hôm nay cô về trước đi, để xe lại để chúng tôi còn chờ đồ.” Miếu Âm xuống xe dặn trợ lý về trước.

“Chị Miếu Âm, thật sự không cần em giúp gì sao?” Trợ lý đưa chìa khóa cho cô, hỏi.

“Không cần đâu, cô phải về đón con gái ở trường còn gì, mau về đi.”

“Vâng, vậy em đi trước. Chị Miếu Âm, hẹn mai gặp. Tạm biệt chị Lâm Nhựt.”

Trợ lý của Miếu Âm là một cô gái trẻ mới hơn 20 tuổi, nhanh nhẹn rất có năng lực.

Ba người Lâm Nhựt đi thang máy lên tầng hai, khu bán hàng hóa thường dùng.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thàn Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 76: Chương 64.3

Dù mấy năm không nấu nướng, nhưng Miếu Âm vẫn chọn mua đồ ăn rất lành nghề, hoàn toàn không có chỗ cho Lâm Nhựt chen tay vào chứ đừng nói đến Mặc Lâm.

“Sa sư đệ nhà ta giỏi giang quá, ai mà cưới được cậu về thì đúng là cứu vớt cả vũ trụ!”

Miếu Âm lườm Lâm Nhựt một cái, mắt như khế cười: “Chừng này tuổi rồi còn không sửa được tính nham nhở đó. Ngoài cá hấp ra cậu còn muốn ăn gì nữa?”

“Thịt hầm, loại cực cực cực kỳ cay ấy.” Nghĩ đến mùi vị đó thôi Lâm Nhựt đã cảm thấy sắp chảy nước miếng rồi.

Miếu Âm nhú mày: “Ăn cay như thế mà dạ dày cậu chịu được à?”

“Cũng không chịu được nhiều lắm, nhưng cứ thêm ăn.” Lâm Nhựt cười ha ha, “Cứ làm mấy món hầm cực cay đó đi. Ôi ôi, mình nhớ món ăn cậu nấu chết đi được.”

“Hình tượng!!! Tôi nay cho cậu no chết luôn.” Nói vậy nhưng Miếu Âm vẫn bỏ thêm một hộp gạo cay vào trong xe đẩy.

Mua xong thức ăn, ba người lại chuyển sang mua mắm muối, bát đĩa, cả chiếc xe đẩy đầy chật đồ khiến những vị khách khác đều ngó lại nhìn họ.

Thế này gọi là mười năm không mua sắm, mà đã mua sắm là dùng luôn mười năm sao?

Nhân viên thu ngân thấy hai người mua cả xe đẩy áp cũng giật mình hỏi: “Xin hỏi hai vị có thẻ hội viên không ạ?”

“Không có, phiền cô chia ra mấy túi lớn giúp tôi.” Miếu Âm vừa rút ví vừa nói.

Nhân viên thu ngân hơi nghi hoặc chớp chớp mắt hai cái, sao giọng nói này nghe quen thế nhỉ? Cô ta còn cố rướn cổ lên để xem mặt Miếu Âm.

Lâm Nhựt ho khế hai tiếng, đè thấp giọng xuống nghe hơi khàn khàn: “Cô làm ơn đừng nhìn nữa, mau tính tiền đi. Chị em chúng tôi chỉ vừa bị cảm cúm dễ lây thôi, có phải phải từ khủng bố đâu.”

Lâm Nhựt còn chưa nói xong, một hàng dài vốn chen lấn sau lưng chờ lên tính tiền lập tức lùi ra sau hơn hai mét, để hẳn ra một khoảng cách cực rộng ngay vào giờ cao điểm ở quầy thu ngân này.

Sắc mặt nhân viên thu ngân hơi xấu hổ, cặp mắt không nhìn nữa, tập trung tính tiền khiến Lâm Nhựt hơi buồn cười.

Tính tiền xong, ba người lại đi thang máy xuống gara.

Lâm Nhựt chợt nói: “Sao mình cứ cảm thấy hình như nhân viên thu ngân kia hơi quen quen nhỉ?”

“Còn không quen nữa à? Coi như đồng lúa với chúng ta trước đây đấy.” Miêu Âm nói, “Cậu còn nhớ cô diễn viên tung scandal với An Tiệp không? Người ta chẳng đồn là cô ta bị nhấn chìm hoàn toàn đấy thôi, hơn nữa, vừa hết hạn hợp đồng, công ty cũng sa thải cô ta luôn. Vốn dĩ cô ta mê cờ bạc, thua hết sạch tiền, cũng không có khả năng gì khác, cuối cùng đành phải làm nhân viên thu ngân ở siêu thị.”

“Ồ, thì ra là cô ta à? Nhớ ra rồi.” Lâm Nhựt gật đầu, “Bảo sao mình cứ thấy quen quen. Nhưng bộ dạng của cô ấy cũng khác xa hồi đó, lớn tuổi hơn nhiều, thực sự không nhận ra ngay được.”

“Nhắc mới nhớ, cậu với An Tiệp là thật đấy à?” Miêu Âm đóng cốp xe lại, hỏi: “Cậu biết rõ thân phận của An Tiệp không?”

“Ừm, biết từ lúc quay rồi. Mẹ anh ấy còn hẹn mình cuối tuần đến An gia ăn cơm nữa.”

“An gia là thế gia lớn số 1 số 2 của thủ đô, với thân phận hiện giờ của cậu, họ sẽ không làm khó cậu chứ?”

Xe chậm rãi đi ra khỏi bãi đỗ xe.

“Cậu nghĩ mình là cái loại người thấy khó khăn vẫn không ho he tiếng nào sao?” Lâm Nhựt uể oải vặn người, “Ít ra, trước mắt thì mình thấy cảm giác tiếp xúc trực tiếp với mẹ An cũng không tệ lắm.”

“Trong An gia, ông cụ An là người quyết định mọi việc, nếu cậu có thể lấy lòng được ông cụ thì cậu có thể làm mưa làm gió ở An gia rồi.” Miêu Âm đưa cho Lâm Nhựt một thanh chocolate, “Đem bụng trước đi.”

“À mà An Tiệp bảo ông cụ An thích cô gái có khí chất cổ điển, cuối tuần mình có nên mặc sườn xám sang An gia ăn cơm không nhỉ?” Lâm Nhựt chun mũi lại, “Trong tủ quần áo của mình không có cái sườn xám nào cả, Sa sư đệ, cậu có không? Cho mình mượn mặc một hôm.”

“Với thân hình hiện tại mà đòi mặc sườn xám, cậu định trình diễn người đẹp loạn thế hồng lâu sao? Ông cụ An mà nhìn thấy, chắc chắn sẽ dùng đĩa ném thẳng cậu ra khỏi cửa.”

Lâm Nhựt hiểu rõ cách làm thế nào để phát huy hết thể năng của cơ thể mình, đương nhiên sẽ không đại dốt mặc sườn xám khoe vẻ gợi cảm trước mặt ông cụ An, nhưng thật ra... thật ra cũng có thể mặc thử trước mặt người nào đó...

Lâm Nhựt cười ha hả: “Cậu cực kỳ hâm mộ thân hình hiện giờ của tôi đúng không? Hoàn toàn không thừa không thiếu, 36D hoàn toàn tự nhiên! Đây là ‘hung khí’ trong truyền thuyết, có thể làm người ta chết vì ngạt thở chỉ trong phút chốc đấy!”

“Nham nhở!!! Có đàn ông ở đây đấy.” Miêu Âm bó tay, ngẩng đầu nhìn thoáng qua kính chiếu hậu.

Mặc Lâm ngồi ở ghế sau, mặt không chút thay đổi, cứ như lời Lâm Nhựt vừa nói hoàn toàn không lọt vào tai anh ta vậy.

“Trong mắt Mặc Ngọc chỉ có bánh bao thôi, ngực thì có là gì chứ? E rằng còn không giá trị bằng một cái vỏ bánh bao.”

Hai người nói chuyện tào lao suốt cả chặng đường, khoảng thời gian 5 năm xa cách dường như không hề sinh ra khoảng cách nào giữa hai người họ cả.

Miêu Âm thu dọn nhà cửa, nấu nướng, Lâm Nhựt cũng đứng bên cạnh giúp một tay. Miêu Âm lại kể cho Lâm Nhựt nghe về mọi chuyện của mình trong 5 năm này, Mặc Lâm bị Lâm Nhựt sai đứng nhặt hành ở bên cạnh.

Thấy lúc đi siêu thị Lâm Nhựt cũng không quên mua bánh bao đậu đỏ cho anh ta, nên Mặc Lâm cũng đành chấp nhận bỏ công bỏ sức một tí vậy.

“Cậu nhặt được tên ngọc này ở đâu vậy, không nói không rằng, bản lĩnh lại cao, chỉ cần nuôi bằng bánh bao đậu đỏ nữa chứ.”

Nghe cô ấy hỏi, Lâm Nhựt liền kể lại chuyện cô và mẹ An bị bắt cóc ở thành phố C lần trước.

Khoe môi Miêu Âm khẽ giật giật: “Nếu sát thủ nào cũng dễ đàm phán như vậy thì thế giới hòa bình rồi.”

“Đừng tưởng cậu ta ngây ngô ngọc ngách nhé, để có được nhiều bánh bao hơn, bụng dạ cậu ta có thể đen hơn cả than đá ấy.”

Mặc Lâm lẳng lặng ngẩng đầu liếc nhìn Lâm Nhựt một cái, rồi lại tiếp tục cúi đầu để chỗ hành đã nhặt sạch sang một bên, cầm bát tôi Lâm Nhựt vừa đưa sang, tiếp tục bóc.

Cô chủ này thật sự khiến anh ta bó tay, bắt anh ta nhặt cái này, rồi bảo anh ta bóc cái nọ, đã vậy còn nói xấu anh ta nữa chứ!!!

Mấy năm nay Miêu Âm không nấu cơm, nhưng tài nghệ không hề thụt lùi chút nào, đồ ăn bày lên bàn đều thơm nức mũi.

“Mặc Lâm, cậu muốn ăn thử chút không? Cực kỳ ngon ấy.”

Mặc Lâm lườm Lâm Nhựt một cái đầy bài xích rồi quay đầu đi chỗ khác.

Lâm Nhựt nhếch môi cười gian: “Ăn một miếng thức ăn, tôi sẽ cho cậu thêm một cái bánh bao.”

Mặc Lâm quay trở vào phòng bếp cầm bát đĩa sạch ra, ngồi thẳng lưng xuống bàn ăn rất quy củ, rồi bắt đầu gấp đồ ăn: “1,2,3,4,5.”

Đầy cái bát con, Mặc Lâm mới cúi đầu ăn miếng thịt hầm và cá hấp trong bát.

Thịt vừa vào miệng, hơi cay! Mặc Lâm khẽ nhíu mày, hơi tê tê một chút, tuy mùi vị thua xa bánh bao đậu đỏ, nhưng miễn cưỡng vẫn chấp nhận được.

Mặc Lâm yên lặng ăn hết đồ ăn trong bát rồi đặt đĩa xuống.

Cách ăn uống của anh ta vô cùng nhã nhặn, y như lúc ăn bánh bao vậy, nhai chậm nuốt chậm, có điều, ăn một lần hết một bát thức ăn, kiếm 5 cái bánh bao, tạm thời cũng là giới hạn của anh ta rồi.

“Không ăn nữa à?”

Mặc Lâm lắc đầu: “5 cái bánh bao.” Nói xong lập tức vào phòng vệ sinh đánh răng.

“Cái tên này, vì bánh bao đúng là chả cần bất cứ cái gì cả. Có điều, vì cậu ta như thế, nên cái tạo được mới cảm thấy đặc biệt thành công.” Lâm Nhựt cười gian xảo, thích thú dùng cơm.

“Bánh bao đậu đỏ không có bao nhiêu dưỡng chất, thực sự không có lợi cho sức khỏe của cậu ta, ăn thêm mấy đồ ăn khác mới tốt.” Miêu Âm ăn thì ít, mà gấp cho Lâm Nhựt thì nhiều. Hình như ai cũng muốn nuôi Lâm Tiểu Nhựt như nuôi heo ấy, không chỉ mình An thiên vương mới có sở thích gấp đồ ăn cho cô ấy.

Đêm hôm đó, Lâm Nhựt ở lại nhà Miêu Âm, sáng hôm sau, trên mấy tờ báo giải trí đã đăng ngay ảnh hai người đi cùng nhau, cùng xách nguyên liệu nấu ăn ở dưới nhà Miêu Âm.

Tiêu đề tin tức còn vô cùng bắt mắt: “Tin nóng hổi!!! Lạc thần An tẩu và siêu sao ba hạng mục Miêu Âm là bạn thân!”

Không chỉ các fan kêu lên vì kinh ngạc, mà ngay cả các đồng nghiệp trong giới cũng vô cùng kinh ngạc, vì trước đây Lâm Nhựt và Miêu Âm chưa từng xuất hiện cùng nhau bao giờ. Hai người cùng tồn tại trong giới giải trí nhưng lại như hai đường thẳng song song, thậm chí ngay cả trong những hoạt động tập thể hay lễ trao giải gì đó, họ cũng chưa từng chạm mặt, trò chuyện với nhau bao giờ. Không ngờ hai người họ lại âm thầm là bạn thân thiết có thể mua đồ ăn nấu nướng cùng nhau sao?

Tin tức này vừa xuất hiện, không ít những diễn viên lúc trước ghen tị và bất mãn vì Lâm Nhựt đột ngột nổi tiếng lúc này đều bình thường lại. Thì ra Lâm Nhựt thực sự chưa từng có suy nghĩ mượn quan hệ với các ngôi sao lớn khác để nổi danh. Phải biết rằng trước đây dù không có An thiên vương, nhưng nếu Lâm Nhựt có suy nghĩ này, chỉ cần lộ ra ngoài một chút tin tức về quan hệ của cô ấy với Miêu Âm, thì đâu cần lo không có cơ hội nổi tiếng.

Rất nhiều đồng nghiệp trong giới cũng thay đổi cái nhìn với Lâm Nhựt sau chuyện này, họ cảm thấy đây mới thực sự là một diễn viên tốt cố gắng dựa vào thực lực của mình để đi lên. Hiện giờ trong giới giải trí hào quang sáng chói này, thực sự còn rất ít những diễn viên có thể kiên định tự bước lên bằng khả năng của chính mình.

Nghe tin tức trên mạng, Lâm Nhựt chỉ khẽ cười, Miêu Âm thì chưa từng chú ý đến mấy thứ đó.

Từng ngày từng ngày vẫn trôi qua trong lịch làm việc dày đặc như trước, chớp mắt đã đến cuối tuần.

Từ sáng sớm, mẹ An đã phải xe tới dưới khu nhà của Lâm Nhựt để đón cô ấy, để tránh cho cô có sơ sót gì, mẹ An cũng đích thân đi theo.

Mẹ An không lên lầu, chỉ ngồi trong xe gọi điện thoại cho Lâm Nhựt: “Đừng trang điểm đậm, cũng đừng để mặt mộc, nhạt quá cũng không được. Đừng mặc đồ quá rực rỡ, màu nhạt nhạt nhã nhặn một chút thì tốt hơn, nhưng cũng đừng mặc như đi viếng đám ma. Con có biết búi tóc không? Không thì xuống đây ta búi giúp con.”

Lâm Nhựt vừa cầm tai nghe điện thoại vừa trang điểm: “Buộc đuôi ngựa là được rồi ạ, vừa thoải mái vừa nhanh.”

Mẹ An hít sâu một hơi: “Cô không kích thích tôi thì cô ngứa ngáy khó chịu à?!!!”

“Ha ha, đâu có đâu ạ.” Lâm Nhựt xịt sương dưỡng ẩm lên mặt, thả túi đồ trang điểm xuống, rồi mở tủ quần áo, “Váy liền thân màu lam nhạt được không ạ?”

“Có váy màu lục nhạt không?”

Lâm Nhựt nhìn thoáng qua chiếc minijup màu lục nhạt rồi lảng lạng dời mắt đi: “Không ạ.”

“Vậy thì màu lam nhạt đi.” Nói xong, mẹ An nhìn đồng hồ đeo tay, “Con còn 30 phút.”

“31 phút được không ạ?”

“Lâm Nhược!!!” mẹ An nghiêng rắng, con nhóc này cố tình!!! Chắc chắn là cố tình!!!

“Vâng vâng vâng, 20 phút nữa con xuống ạ. Con cúp điện thoại trước đã.” Lâm Nhược cười rồi cúp máy.

Mẹ An hừ khê hai tiếng rồi cất điện thoại vào túi, trong lòng không hỏi tức tối, vì sao con dâu nhà người ta đều ra sức lấy lòng mẹ chồng, mà nhà bà thì lại luôn cố tình khiêu khích bà, tính tình xấu xa vậy chứ?!

Lâm Nhược không dùng đến 20 phút, mới hơn 10 phút đã sửa soạn xong bước xuống rồi.

Nhìn cách ăn mặc của cô, bà An gật đầu hài lòng. Tuy tính tình xấu xa một chút, nhưng cũng biết nặng nhẹ, có giáo dục, có mắt thẩm mỹ.

“Chú Lý, lái xe đi.”

“Vâng, phu nhân.”

Xe chậm rãi đi ra ngoài, mẹ An nhìn về phía trước nói: “Hôm nay ông cụ cũng biết con sẽ tới, nhớ phải thể hiện tốt một chút. Nếu để ông cụ không thích con, thì cứ chuẩn bị tinh thần bị đuổi thẳng cổ đi.”

« Chương sau

Bạn đang đọc truyện trên website Webtruyen.com

Nếu bạn thấy thích hãy nhấn like: Bình luận

Đừng nhập

Lời bình giới hạn từ 15 đến 500 ký tự. Số ký tự: 0

Họ tên Email += 743) { var _ase = _ase || []; _ase.push(["1401847915","1401848210"]); document.write(""); document.write(""); }]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 65 Ba cửa thẩm định, mẹ chồng nàng dâu liên minh!

Xe chậm rãi đi vào tiểu khu biệt thự Cẩm Giang Hoa Uyển sang trọng giàu có nhất thành phố B.

Bảo vệ tiểu khu vừa nhìn thấy biển số xe, lập tức chạy từ trong bột gác ra, kính cẩn cúi người chào.

Barie điện tử nâng lên, chiếc xe từ từ đi trên con đường nhựa dẫn vào trong tiểu khu.

“Bác có phiền nếu con mở cửa không ạ?”

“Muốn xem bên ngoài à?” Đối với bà An mà nói, phong cách kiến trúc tuyệt đẹp của tiểu khu này, những căn biệt thự được thiết kế hoặc là theo phong cách cổ điển, hoặc là rất xa hoa, thậm chí kể cả những khu vườn xanh mướt đã tốn biết bao nhiêu nơ ron nghệ thuật của các kiến trúc sư, đều trở thành bình thường như uống nước, ăn cơm hàng ngày vậy.

Nhưng tất cả những người lần đầu đến Cẩm Giang Hoa Uyển nhìn thấy những quang cảnh này, không một ai không chặc lưỡi cảm thán, có người ghen tị, cũng có người ngưỡng mộ, dù sao, không phải cứ có tiền là có thể vào ở nơi này được.

“Cứ đóng kín cửa thế này, con thấy hơi tức ngực.” Thấy bà An không phản đối, Lâm Nhược hơi bấm cửa kính xuống, không khí tươi mát lập tức tràn từ ngoài vào, rất thoải mái.

Trong bầu không khí ô nhiễm nặng nề của thành phố B cũng không dễ gì mà ngửi được không khí tươi mát như trên núi cao thế này.

Lâm Nhược khen ngợi nhiệt tình: “Không khí ở nơi này không tệ.”

Bà An hơi quay đầu nhìn cô, thật sự chỉ có bầu không khí không tệ sao? Chẳng lẽ phong cảnh được thiết kế rất hài hòa ở khu này thì không đẹp sao?

Lần đầu tiên bà An có cảm giác kích động muốn giới thiệu với người khác về khu Cẩm Giang Hoa Uyển này.

Bà An cũng bấm cửa kính xe xuống, nói: “Bức tượng “Ngưỡng vọng Thiên sứ” kia là do ông Bruno, bậc thầy điêu khắc nổi tiếng người Ý tự tay thi công, hơn nữa cũng là tác phẩm kiệt xuất mà ông ấy mất 3 năm mới có thể hoàn thành được.”

Lâm Nhựt đưa mắt nhìn sang đài phun nước ở bên cạnh, có một tượng nữ thiên sứ xinh đẹp đang giương cánh nhìn lên trời cao, kiến trúc sư còn cố tình thiết kế những vòng đèn âm áp như những quầng sáng bao quanh bức tượng kia, khiến hình ảnh nữ thiên sứ kia trở nên xinh đẹp như ảo ảnh.

“Mất ba năm mới điêu khắc xong một bức tượng, năng suất cũng hơi chậm nhì.”

Bà An đang định giới thiệu kiến trúc giàn hoa tiếp theo chợt nghẹn lời, trọng điểm ở chỗ đó sao? Trọng điểm là chỗ đó sao????

Lâm Nhựt khẽ cười, chậm rãi nói tiếp: “Có điều, làm chậm nhưng rất tinh tế, rất đẹp ạ.”

Con tức của bà An nghẹn ngay ở cổ họng, quay đầu trừng mắt nhìn Lâm Nhựt. Hiện giờ bà có thể khẳng định, lần nào Lâm Nhựt này cũng cố tình chọc tức bà mà!!!

Bà An luôn đoan trang dè dặt lại chợt lộ ra vẻ mặt trừng mắt kiểu này, thực sự vô cùng đáng yêu.

Lâm Nhựt không nhịn được liền cười phì ra: “Mẹ An, mẹ đáng yêu quá. Con rất thích mẹ.”

“Ai... ai đáng yêu!!! Không quy không cù!!! Nếu cô mà dám thế này trước mặt ông cụ, chắc chắn ông cụ sẽ đuổi thẳng cổ cô luôn!” Bà An trừng mắt lườm Lâm Nhựt một cái rồi quay đầu đi, còn cố tình ngoi thẳng người nhìn về phía trước, trong mắt lại bất giác tràn ngập nụ cười.

Lâm Nhựt hơi nhích người, rút chiếc gối dựa sau lưng mình ra, đặt vào sau lưng bà An, sau đó lại chống cằm thành thói quen ngắm cảnh ngoài cửa sổ, khẽ cười không nói nữa.

Bà An dựa rất khẽ ra sau ghế một chút, thắt lưng vừa vặn dựa được vào chiếc gối dựa kia, cũng cảm thấy thoải mái hơn rất nhiều. Khóe miệng bà hơi cong lên, đến lúc nhận ra lại lập tức kéo thẳng xuống, vẫn giữ dáng vẻ nghiêm túc, đoan trang, quý phái như thường. Lâm Nhựt nhìn thấy cũng già như không thấy.

Xe vẫn bon bon trên đường nhựa. Tuy nói Cẩm Giang Hoa Uyển là một tiểu khu biệt thự, nhưng bên trong chẳng khác gì một thành phố nhỏ.

Xe chạy thông thả trong đó suốt hơn mười phút, cuối cùng mới tới nhà lớn của An gia đứng riêng một chỗ.

Nhà lớn An gia là một tập thể các căn biệt thự liền kề nhau, được cải tổ lại, vào chung một cửa chính.

Đang nhìn quen các căn biệt thự với phong cách thiết kế hiện đại, đột nhiên nhìn thấy An gia, cô chợt có cảm giác như vừa xuyên qua thời không trong chớp mắt vậy.

Tường trắng ngói đen, vô cùng đơn giản, mộc mạc, nhưng lại lộ rõ vẻ thanh lịch, tao nhã.

Xe đi thẳng vào trong tòa nhà, còn chưa xuống xe, Lâm Nhựt đã nhìn thấy một người phụ nữ bụng bầu đứng bên ngoài căn biệt thự đã được cải tổ đậm chất cổ xưa kia.

Dáng vẻ của người phụ nữ đó rất hiền thực, sau lưng còn có hai nữ giúp việc đứng sau. Thấy xe đi vào, bà ấy liền chống một tay sau thắt lưng, một tay xoa xoa cái bụng tròn vo của mình, mỉm cười bước tới.

Tài xế và vệ sỹ bước xuống mở cửa xe, trước khi xuống xe, bà An nói: “Đó là vợ bác Ba con, gọi là thím Ba.”

Còn chưa gả vào cửa đã gọi thẳng thím Ba như thế có được không?

Vợ bác Ba tươi cười đi tới: “Kiết Như, cô về rồi à.” Nói xong, bà lại đưa mắt nhìn sang Lâm Nhựt đang bước xuống từ cửa bên trái, cười thân thiện nói: “Đây là Tiểu Nhựt bạn gái cậu Chín đúng không? Để thím xem người thật xem nào, ôi chao, xinh quá đi mất.” Thực sự giống như đã quen từ lâu vậy.

“Chào thím Ba, cháu là Lâm Nhựt ạ.” Lâm Nhựt khẽ gật đầu mỉm cười lễ phép đáp.

Không xấu hổ, không thẹn thùng, ung dung tự nhiên, khéo léo, phóng khoáng. Không tồi! Không tồi!

Vợ bác Ba thăm giờ ngón tay cái với mẹ An.

Cô nhóc này, cũng có chút ưu điểm đấy.

Mẹ An cười tươi rói, vợ bác Ba bĩu môi lườm bà: “Xem cô vui vẻ đắc ý kia.”

Bà An ho khẽ một tiếng, ý bảo vợ bác Ba nên dè dặt một chút.

“Tiểu Nhựt ngồi xe có mệt không? Mau vào nhà nghỉ ngơi đi.” Vợ bác Ba không để ý tới bà An, rất hào hứng kéo tay Lâm Nhựt đi vào trong nhà.

“Ôi mẹ Ba, mẹ kiểm chế một chút, chú ý đường đi đi ạ.” Người giúp việc căng thẳng toát mồ hôi lạnh.

Đối với một sản phụ lớn tuổi mà thiếu tự giác, lúc trước đã từng ngã đến suýt sảy thai mà nói, thì quả thật vợ bác Ba không hề có chút tự giác nào.

Lâm Nhựt đỡ tay vợ bác Ba, nụ cười không thay đổi, mắt cũng chú ý đường đi dưới chân.

“Xuân Nhi, Đông Nhi, mau xuống đây, tiểu Nhựt đến rồi này. Người thật đấy.”

Vợ bác Ba đúng là mẫu phụ nữ phương Bắc điển hình, tính cách thẳng thắn, giọng cũng rất lớn. Vì gia giáo, nên đối với người ngoài còn có thể đoan trang thùy mị một chút, nhưng nếu chỉ có người nhà, thì tính cách phóng khoáng của người phương Bắc lập tức lộ rõ.

Tiếng bước chân vang lên ở cầu thang, Lâm Nhựt ngẩng đầu nhìn lên, thấy ngay hai cô gái vừa vận chạy tới đoạn vòng cung đầu cầu thang trên. Thấy Lâm Nhựt nhìn lên, hai người vội vàng giấu đi vẻ mặt kinh ngạc kích động quá mức, một người trở nên dịu dàng nhã nhặn, một người thì trở nên rất đáng yêu, ngoan ngoãn.

An Xuân và An Đông đều kìm nén cảm giác kích động trong lòng, cố gắng ghì bước chân chậm lại, lịch sự thoải mái bước xuống cầu thang.

Vợ bác Ba giới thiệu với Lâm Nhựt rất tự nhiên: “Tiểu Nhựt, đây là An Xuân, xếp thứ tư trong nhà, cháu có thể gọi con bé là Xuân Nhi hay chị Tư đều được. Đây là An Đông, đứng thứ sáu. Gọi là Đông Nhi, chị Sáu, hay Đông thần kinh thì tùy cháu.”

Sắc mặt Lâm Nhựt rất bình tĩnh thoải mái: “Chào chị Tư, chị Sáu.”

An Xuân đầy gọng kính, cố gắng thả lỏng, trấn tĩnh, nhưng cuối cùng nói ra miệng vẫn lắp bắp: “Chào... chào Lạc thần.”

Mí mắt Lâm Nhựt hơi giật giật.

Vợ bác Ba bật cười thành tiếng: “Tiểu Nhựt này, cháu không biết đâu, hai đứa nó đều là fan của cháu đấy. Gọi là gì nhỉ? À, đúng rồi, đang Lạc thần! Thế nên vừa gặp cháu đã kích động nói không nên lời rồi.”

“Thím ba.”

“Mẹ.”

An Xuân và An Đông đều xấu hổ nhìn vợ bác Ba.

“Cháu không biết đâu, hai đứa nó biết tiểu Nhựt sắp tới thì y như ăn phải thuốc kích thích ấy. Thế mà giờ còn không cho thím nói ra nữa, hừ hừ.” Vợ bác Ba bĩu môi.

An Đông kéo tay áo bà: “Mẹ, mẹ có thể... giữ chút thể diện cho con ở trước mặt Lạc thần không?” Lúc giới thiệu nói mình là Đông thần kinh đã đành, giờ còn có tình bêu xấu cô trước mặt Lạc thần nữa! Mặt mặt chết đi được!

“Đều là người nhà cả, có gì mà không nói được chứ. Đúng không tiểu Nhựt?”

Nhìn thấy sau lưng An Xuân và An Đông đều cầm theo một quyển sổ, Lâm Nhựt khẽ cười nói: “Chị Tư và chị Sáu làm em rất bất ngờ, nếu vậy, xin hai chị cho em có cơ hội chụp ảnh ký tên cho hai chị nhé.”

Ôi chao, Lạc thần thực sự rất biết cách quan tâm đến người khác.

An Xuân và An Đông lập tức hóa thân thành con cún con, hí hửng đưa quyển sổ đang giấu sau lưng ra cho Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt ký chữ ký hoa mỹ tặng cho họ, mắt hai người đều tỏa sáng như nhật được bảo bối.

Vợ bác Ba khẽ lắc đầu, bà thực sự không hiểu nổi thế giới của fan hâm mộ.

“Còn đứng làm gì nữa, mọi người ngồi xuống đi.” Bà An cũng đi tới, vừa cời găng tay đưa cho người giúp việc, vừa nói, “Chị Ba, chị để bọn trẻ tự chơi với nhau đi, em có chuyện muốn nói với chị.”

“Được rồi. Tiểu Nhựt, cháu nói chuyện với Xuân Nhi và Đông Nhi nhé. Hai bác quay lại ngay.”

Bà An khẽ gật đầu với Lâm Nhựt rồi đi cùng vợ bác Ba.

Ở bên cạnh An Xuân và An Đông, Lâm Nhựt hoàn toàn không có chút áp lực nào. An Xuân là tác giả, cũng có xuất bản sách, hơn nữa thành tựu rất cao, còn được gia nhập vào hiệp hội tác giả của thành phố B nữa. Gần đây cô ấy đang viết một cuốn tiểu thuyết YY về siêu sao, nên có đủ thứ chuyện nói không hết để nói với Lâm Nhựt.

Ví dụ như, quá trình quay phim như thế nào, đoàn phim sắp xếp công việc ra sao, công ty quản lý thật sự sẽ không cung cấp trợ lý cho nghệ sỹ không nổi tiếng à v.v...

Còn An Đông là một họa sỹ vẽ truyện tranh, một cô gái rất thuần khiết có trí tưởng tượng phong phú, trong mắt cô ấy, Lạc thần chính là nữ chiến thần vô địch giơ cao cây kiếm vàng. Hiện giờ, cô ấy đang vẽ bộ >, lấy Lâm Nhựt làm hình tượng cho nhân vật nữ chính.

“Lạc thần.”

“Ha ha, các chị cứ gọi em là Lâm Nhựt hoặc tiểu Nhựt là được rồi.” Ở trong căn nhà như thế này mà nghe có người gọi Lạc thần thì chính bản thân Lâm Nhựt cũng tự cảm thấy hơi dơ. 囧

“À... tiểu Nhựt.” An Xuân ngáp ngừng một lúc mới gọi được thành tiếng, “Tiểu Nhựt, sao em chưa bao giờ đăng weibo, cũng không đăng ký wechat và weishi đại diện?”

Khóe môi Lâm Nhựt khẽ run lên một chút, khi cô chết đi sống lại, thời gian đã chạy một mạch đến 5 năm sau.

Vào thời điểm 5 năm trước, blog còn đang rất thịnh hành, weibo hoàn toàn không xuất hiện, wechat và weishi thì càng không có. Sau khi sống lại cô cũng bận bịu suốt, hơn nữa lại lười không muốn mất thời gian làm quen với mấy thứ này, thì thoảng có thể vào web vào diễn đàn này nọ cũng là giới lắm rồi.

Lâm Nhựt thực sự không đành lòng nói cho An Xuân và An Đông biết rằng, điện thoại di động của cô căn bản không hề tải phần mềm Wechat với Weishi. Còn về tài khoản weibo mà công ty tạo cho cô, thì đến bây giờ cô cũng không hề biết tài khoản và mật mã.

囧!

Lâm Nhựt thân nhiên nói: “Dạo này công việc của em hơi bận nên không có thời gian.”

An Đông lo lắng nói: “Ngày nào bọn chị cũng vào weibo của em, chỉ mong ngắm em sẽ đăng tin mới gì gì đó, nhưng kết quả là trừ những tin tức weibo đại diện mà công ty đăng lên kia, nơi đó hoàn toàn tĩnh lặng, bọn chị trông chờ đến mòn cả mắt.”

“Ha ha.” Lâm Nhựt cười gượng, “Em thật sự không biết mọi người lại chú ý weibo của em hàng ngày. Vậy sau này khi làm việc mà có thời gian, em sẽ cố gắng chụp một ít ảnh lên chia sẻ cho mọi người xem.”

“Thật... thật sao?” Hạnh phúc tới quá bất ngờ khiến An Xuân An Đông đều không thể tin nổi.

Lâm Nhựt mỉm cười gật đầu.

An Xuân An Đông lập tức đồng loạt rút điện thoại ra, cùng đăng nhập vào diễn đàn của Lạc thần thông báo tin tức.

Xuân Lăng Thảo: Lạc thần nói sau này sẽ đăng ảnh lên weibo, cùng chia sẻ niềm vui với mọi người đây!

Đông Hảo Miên: Sau này Lạc thần sẽ post ảnh lên weibo, oa oa oa oa, các em gái em trai ơi, cuối cùng phúc lợi của chúng ta cũng tới rồi! Gào thét đi! Hú hét đi oa oa oa!

Yêu Lạc thần nhất: Miên Miên, là thật sao? Tiểu Thảo, thật sao? Mau nói với tôi rằng tôi không nằm mơ đi! Tôi không nằm mơ!!!

Lạc Thần xinh đẹp nhất: +00086!

Tóc bồng bồng: Tiểu Thảo, Miên Miên, mau nói cho chúng tớ biết nhà các cậu ở đâu đi?! Ở đâu?!

Đông Hảo Miên: Nay trọc, cậu hỏi địa chỉ nhà chúng tớ làm cái mốc gì hả?!

Tóc bồng bồng: Nếu các cậu mà dám phao tin giả, tập thể chúng tớ sẽ đến phá nhà các cậu!!!

An Đông An Xuân lẳng lẳng cắt điện thoại đi: “Tiểu Nhựt, sau này em sẽ đăng ảnh lên weibo thật chứ?”

“Nếu là giả thì sao?” Lâm Nhựt nhướn mày gian xảo.

“Người ta sẽ phá nhà bọn chị mất.” An Đông An Xuân đều chớp chớp mắt rất tội nghiệp.

“Phụt.” Lâm Nhựt khẽ cười, cầm điện thoại nhắn tin cho Tạ Lâm: “A Lâm, tài khoản mật mã weibo của em là bao nhiêu? Gửi cho em đi.”

Tạ Lâm: Weibo trước kia hay hiện tại? Trước kia không dùng được đâu, tài khoản hiện giờ là tên phiên âm của Lâm Nhựt, mật mã 2387xxxxx.

Lâm Nhựt giờ điện thoại lên, tùy tiện chụp một tấm selfie rồi đăng nhập weibo. Lần mò cách sử dụng một lúc sau đó đăng ảnh vừa chụp lên, còn thêm dòng chữ.

Tâm trạng rất tốt.

Tạ Lâm kinh ngạc, vì từ sau khi Lâm Nhựt tỉnh lại đến giờ, công ty liền đăng ký tài khoản weibo mới cho cô, cũng chứng thực lên VIP, nhưng Lâm Nhựt chưa từng hỏi đến mật mã hay tên tài khoản. Tạ Lâm thật sự không ngờ cô vừa hỏi có vài phút đã update weibo ngay rồi.

Tạ Lâm gọi điện thoại tới: “Tiểu Nhược, hôm nay em đến An gia không bị kích thích gì đấy chứ?”

“Chỉ là đột nhiên em phát hiện ra thì thoảng đăng weibo cũng không tệ.” Nghe tiếng nhạc khe khẽ ở đầu dây bên kia, Lâm Nhược hỏi: “Chị đang ăn cơm bên ngoài à?”

“Giờ mới 10h, ăn sáng thì muộn quá mà ăn trưa thì sớm quá, em nghĩ sao?” Tạ Lâm lườm người ngồi đối diện một cái rồi mới nói tiếp: “Không phải hôm trước chị phải giúp Lâu Kiều sao, bây giờ mà anh ta không mời chị đi uống nước thì chị càng cảm ơn anh ta hơn ấy! Mất thời gian nghỉ ngơi, thà để chị ở nhà ngủ bù còn hơn!”

“Ồ...” Lâm Nhược kéo dài giọng, “Thì ra là đi uống nước với đạo diễn Lâu à.”

“Lâm Tiểu Nhược, em đừng có quái gở như thế! Không phải như em nghĩ!”

“Chà chà, A Lâm, chị không cần giải thích, em hiểu mà. Vậy hai người hẹn hò tiếp đi nhé, em còn đang bận.”

“Lâm Tiểu Nhược, cô mà về chị sẽ xử lý cô. Cúp máy đây.” Tạ Lâm cúp máy, trừng mắt lườm Lâu Kiều ở đối diện. Hẹn hò cái rắm ấy! Buồn ngủ chết đi được! Muốn... đi ngủ quá!!!

Lâu Kiều cảm thấy gần đây mình thích tự ngược đãi một cách lạ thường, sao Tạ Lâm khó chịu lườm anh ta như vậy mà anh ta cũng cảm thấy rất vui vẻ chứ?!

Tối hôm qua Lâu Kiều còn cố tình gọi điện nhờ An Tiệp cố vấn chuyên môn về vấn đề này.

Lúc đó, An Tiệp rất bình tĩnh buông cho anh ta một câu trả lời: “Rối loạn tuổi dậy thì!”

Lâu Kiều còn thật thà hỏi baidu, càng đọc càng mơ hồ, cuối cùng quyết định thuận theo tự nhiên thôi.

Lâm Nhược cúp điện thoại, An Xuân An Đông vẫn nhìn cô bằng ánh mắt mong chờ. Lâm Nhược cười: “Giờ vào weibo của em thử đi.”

An Xuân An Đông hào hứng lôi điện thoại ra đăng nhập vào weibo, quả nhiên nhìn thấy Lâm Nhược vừa đăng tin mới, chính là bức ảnh selfie vừa rồi.

Khu bình luận bên dưới chỉ trong chớp mắt đã lên đến hơn 300 cái!

Lạc Thần đẹp nhất! Lạc thần cừ nhất!!! Cuối cùng Lạc thần cũng đăng weibo cho các fan hưởng phúc lợi rồi!

Mà diễn đàn của Lạc thần cũng đảo điên, sôi sục.

Lạc Thần xinh đẹp nhất: Miên Miên, tiểu Thảo, sau này dù các cậu có bảo ngày mai là tận thế, thì chúng tớ cũng tin tưởng các cậu 100%!

Tóc bành bông: Oa oa oa, Lạc thần đẹp quá! Say rồi, say rồi! Đừng đánh thức tớ!!

Đông Hảo Miên: Oa oa oa! Tôi tên là Thành Thật, tôi sẽ mang điều Thành Thật đến! Sau này xin mọi người hãy gọi tôi là Miên Thành Thật đi!

“Chơi gì mà vui thế?” Vợ bác Ba ôm bụng quay lại.

“Ha ha, tuyệt đối không cho mẹ biết đâu, bí mật!!!” Đã có vết xe đổ rồi, lần này An Xuân An Đông đều thông minh không nói nhiều nữa.

“Keo kiệt, cùng lắm thì sau này mẹ không trêu chọc mấy đứa nữa là được chứ gì.”

“Mẹ, mẹ đừng hy vọng nữa! Bọn con sẽ không nói gì cho mẹ biết đâu! Hà hà!”

“Thím Ba, thím ra đây có việc gì ạ?” An Xuân vội nói sang chuyện khác.

“Hai con nhóc nhỏ nhen, tự chơi với nhau đi.” Vợ bác Ba nhìn về phía Lâm Nhược, nói: “Tiểu Nhược, kệ hai đứa nó, đi theo thím đi.”

Lâm Nhược đỡ vợ bác Ba, thuận miệng hỏi: “Đi gặp ông ạ?”

“Ha ha, sao nhanh thế được! Trước khi gặp ông cụ, còn có ba cửa thăm định đang chờ cháu đấy. Đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Chương 66.1: Ba cửa thẩm định biến thành ép hôn?!

Còn có ba cửa thẩm định trong truyền thuyết đang chờ cô à?! Lâm Nhựt nhướn mày.

An Xuân và An Đông đều giơ ngón tay cái sau lưng Lâm Nhựt. “Tiểu Nhựt, bọn chị tin rằng em và tiểu Tiệp là một đôi do trời đất tạo thành, thế nên, em cứ ra sức lật đổ ông nội đi!”

“Nếu ông nội không đồng ý cho em với tiểu Tiệp ở bên nhau, bọn chị sẽ kéo nhau đến khóc trước mặt ông!”

Vợ bác Ba cười mắng: “Nếu làm thế thật, thế nào ông cụ cũng lấy xiên sắt xiên thẳng hai đứa ra khỏi cửa. Mà không phải cửa nhà mình đâu, cửa Cẩm Giang Hoa Uyển ấy!”

“Tiểu Nhựt, không nghiêm trọng như hai con nhóc gốc kia nói đâu. Ông cụ chỉ hơi cổ hủ tí thôi, thật ra rất dễ nói chuyện. Cháu xem, thím mà cũng gả được vào An gia, điều này có thể chứng minh rất nhiều vấn đề. Ha ha, đi thôi.”

Vợ bác Ba đưa Lâm Nhựt đi từ cánh cửa sau của biệt thự số 1, sang biệt thự số 2 ở ngay bên cạnh.

Bên trong biệt thự số 1 được trang trí theo phong cách trẻ trung hiện đại, chắc hẳn là để dành cho lớp trẻ trong nhà ở. Còn phong cách của biệt thự số 2 và số 3 thì có vẻ khí thế, trầm hơn rất nhiều, màu sắc trang trí cũng nhã nhặn hơn, gam màu tối nhiều hơn một chút.

Vợ bác Ba đưa Lâm Nhựt vào một căn phòng khách hình tròn, sofa trong phòng khách cũng là sofa vòng tròn, lúc này đã ngồi đầy người.

Tính cả bà An, vợ bác Ba, thì có tổng cộng 5 người phụ nữ.

An lão có bốn người con dâu và một cô con gái.

An phu nhân là con gái út của An lão, ông cụ không nỡ gả con gái ra ngoài, cuối cùng vì bố An quá yêu vợ, quyết định ở rể An gia. Thế nên, cả An gia, trừ bà cụ An ra, thì chỉ khi nói chuyện với người bên ngoài, bà An mới tự xưng là bà chủ An, còn người giúp việc trong nhà đều gọi bà là cô chủ An.

“Khuyết Như, chị đưa tiểu Nhựt đến rồi này.” Vợ bác Ba ôm cái bụng bầu to như vậy đi qua đi lại vài vòng cũng thấy mệt, vừa nói vừa ngồi xuống salon.

“Lại đây ngồi đi.” Bà An đưa mắt ra hiệu cho Lâm Nhựt ngồi vào chỗ trống kia.

Lâm Nhựt mỉm cười gật đầu với mọi người: “Chào thím Cả, thím Hai, thím Tư ạ.”

Vợ bác Ba lại lên tinh thần: “Tiểu Nhựt, sao cháu biết họ là các thím khác?”

Lâm Nhựt chỉ cười không đáp.

Bà An không nói gì liếc nhìn vợ bác Ba một cái, chỉ chút chuyện nhỏ đó mà không nhận ra được thì làm sao xứng làm con dâu nhà bà chứ?

Vợ bác Ba bĩu môi, dịch dịch sang vợ bác Hai bên cạnh: “Khuyết Như cực kỳ bệnh con, em chỉ tò mò một tí mà đã bị lườm rồi. Các chị phải đối xử tốt với tiểu Nhựt một chút nhé.”

Bà An không còn gì để nói: “Chị Ba.”

Vợ bác Hai xen vào: “Câu hỏi của cô đã bộc lộ hoàn toàn chỉ số thông minh của cô, đồng thời còn ngang nhiên nghi ngờ chỉ số thông minh của tiểu Nhựt, Khuyết Như không lườm cô mới là lạ!”

“Chị Hai.” Bà An bó tay, sao hôm nay mọi người đều cố tình ồn ào thế này.

“Ha ha, không nói nữa, không nói nữa.” Vợ bác Ba thoải mái dựa người vào lưng ghế salon, không nói nữa.

Nhìn vợ bác Ba đứng mẫu con gái Giang Nam điển hình, dịu dàng ằm ằm, cực kỳ nhẹ nhàng. Bà cũng khẽ cười: “Tiểu Nhựt đừng đứng nữa, mau ngồi đi.”

Lâm Nhựt mỉm cười, lễ phép ngồi xuống. Cô không tùy tiện không để ý đến hình tượng như khi ở riêng với bà An, mà khi ngồi xuống còn cố tình chỉnh tư thế, lưng thẳng, chỉ ngồi vào mép bên cạnh của ghế salon.

Mấy người thẩm gât gù, đứng là một cô gái lễ phép, có gia giáo.

Trong lòng bà An cũng cảm thấy đắc ý, trừ việc Lâm Nhựt cố tình thích chọc giận bà ra, thì cô vẫn rất biết quan sát tình hình.

“Đây là thím Cả, đây là thím Hai, thím Ba, thím Tư.” Bà An giới thiệu lại một lần nữa.

Khóc môi Lâm Nhựt vẫn giữ nụ cười khẽ, vừa rồi cô có thể đoán được mấy vị ngồi ở đây là các thím của An Tiệp, nhưng thực ra vẫn không phân biệt

được rõ ai là ai.

“Lần đầu gặp mặt, các thím cứ gọi cháu là Lâm Nhựt hay tiểu Nhựt cũng được ạ.”

Cứ chỉ lễ độ, khéo léo, hơn nữa lại thoải mái, ung dung, không tồi!

Vợ bác Cả lên tiếng nói: “Tiểu Nhựt, An gia của chúng ta không như những gia đình bình thường khác, ông bà nội chọn cháu dâu cũng rất cẩn thận. Tuy không nhất thiết phải môn đăng hộ đối, nhưng ít ra cũng yêu cầu xuất thân từ gia đình trong sạch, thân phận sạch sẽ.”

Nói cách khác, dù không phải là cô chủ nhà giàu, thì cũng phải là cục cưng nhà nghèo.

Bà An lặng lẽ huých chân vợ bác Cả một cái, dù là để các chị thăm định Lâm Nhựt, nhưng cũng không được nói như thế... Thân phận của Lâm Nhựt như vậy, lỡ động chạm vào tự trọng của con bé thì làm thế nào bây giờ?

Vợ bác Cả dùng mắt như muốn nói với bà An, ở đây không có người ngoài, cô bênh con cô làm cái gì?! Nghe là được rồi, đừng có quấy rối!

Ở trong nhà, địa vị của bà An rất cao, nhưng người ta nói, chị dâu cả như mẹ, bà vẫn luôn rất kính trọng người chị dâu cả này.

Lâm Nhựt nhìn thấy hết phản ứng của hai người, chỉ lặng lẽ mỉm cười, đón nhận cái đĩnh mề của vợ bác Cả: “Thím Cả, trong mắt thím, diễn viên là con hát ạ?”

Vợ bác Cả không ngờ Lâm Nhựt lại hỏi thẳng không chút dè chừng như thế, bà hơi ngó người một chút rồi mới khẽ gật đầu.

Lâm Nhựt mỉm cười: “Diễn viên chính là những người xây dựng nên những vai diễn khác nhau sống những cuộc đời khác nhau theo kịch bản đã định sẵn, mà khán giả chính là sân khấu của họ.”

Mọi người đều gật đầu, đúng là diễn viên diễn xuất theo kịch bản, còn khán giả có yêu thích, tung hô họ, thì họ mới có thể tiếp tục diễn xuất được. Thế nên nói khán giả là sân khấu của diễn viên cũng không sai.

Lâm Nhựt nói tiếp: “Vậy còn mọi người thì sao ạ? Không phân biệt giàu sang hay nghèo hèn, có phải chúng ta đều sống những cuộc sống khác nhau trên cái sân khấu có tên gọi là ‘cuộc đời’ này không ạ? Khi chúng ta đối diện với những người khác nhau, có phải chúng ta cũng cần mang những vẻ mặt khác nhau? Điều này thì có khác gì những diễn viên diễn xuất theo kịch bản đâu?”

“Điều khác biệt duy nhất đó là, cuộc đời là một sân khấu lớn, chính bản thân chúng ta ở trong đó cũng không tự nhận ra. Còn phim truyền hình, phim điện ảnh hay ca múa kịch cũng chỉ là một sân khấu thu nhỏ của cuộc đời đang diễn ra trước mắt chúng ta, và mọi người nhìn thấy có người diễn xuất. Không có gì hơn.”

Lâm Nhựt điều chỉnh ngữ điệu, tốc độ nói rất vừa phải. Vừa có thể thể hiện rõ quan điểm kiên định của mình, cũng vừa có thể tạo cho người nghe chút thời gian để cân nhắc, suy ngẫm.

Trong mắt bà An thoáng hiện lên nụ cười. Vừa rồi bà còn lo Lâm Nhựt sẽ bị tổn thương nữa chứ, đúng là quan tâm quá lại hóa loạn.

Vợ bác Cả nghĩ một chút, khuôn mặt lạnh băng cuối cùng cũng khẽ mỉm cười. Dù Lâm Nhựt nói là thật, hay chỉ là bao biện vớ vẩn, cũng đều chứng tỏ năng lực phản ứng và ứng biến của Lâm Nhựt rất cao. Chỉ điểm đó cũng đủ rồi!

Vợ bác Hai nghĩ rồi nói: “Hình như thím chẳng có vấn đề gì nghiêm túc để hỏi cả, vậy thì hỏi chuyện vu vơ nhé! Tiểu Nhựt, cháu có phẫu thuật thẩm mỹ không?”

Ở thời đại mà đại đa số người đẹp đều dựa vào phẫu thuật thẩm mỹ mà thành này, đi hỏi thẳng một người con gái xinh đẹp rằng có phải cô ấy đã đi phẫu thuật thẩm mỹ hay không, thật ra cũng là một câu hỏi rất xóc óc rồi.

Hơn nữa, Lâm Nhựt làm việc trong giới này, biết bao nhiêu ngôi sao nữ đã từng gọt cằm, nâng mũi, bao nhiêu người hút mỡ, bơm ngực, thật ra cũng đúng là không có được mấy người đẹp hoàn toàn tự nhiên từ đầu đến chân nữa.

Dáng vẻ của Lâm Nhựt rất xinh đẹp, thậm chí, còn đẹp đến mức tinh xảo. Tuy câu hỏi này của vợ bác Hai cũng hơi xóc óc, nhưng mỗi người phụ nữ ngồi đây cũng đều cảm thấy tò mò, bao gồm cả bà An nữa.

“Thím Hai tình mắt quá ạ.”

Thế là đã phẫu thuật thẩm mỹ thật, nên mới có thể xinh đẹp như vậy à? Bà An hơi thất vọng một chút.

“Nhưng mà lần này thím nhìn nhầm mắt rồi.” Lâm Nhựt cười đáp, “Cháu hoàn toàn không có chút hứng thú gì với việc động dao kéo vào cơ thể mình. Hơn nữa, cháu còn cảm thấy nhan sắc hiện giờ của mình còn không được bằng trước kia ạ.” Nói xong, Lâm Nhựt nghiêng người lấy ví tiền trong túi xách ra.

Bà An khẽ thở phào, xin con đây, có thể nói liền một mạch được không hả?

Lâm Nhựt lấy chứng minh thư của mình ra đưa cho vợ bác Hai: “Thím Hai nhìn thử xem, có phải lúc trước nhìn còn dễ nhìn hơn nhiều không ạ?”

Ảnh chứng minh thư luôn luôn là nỗi đau trong lòng phụ nữ, vì dù có ngồi thẳng đến đâu, có cố duyên dáng thế nào, thì đồng chí chụp ảnh thẻ cũng luôn có thể chụp bạn xấu đến thảm hại.

Vợ bác Hai vừa nhìn thấy ảnh chứng minh của Lâm Nhượng, lập tức mặt bình tĩnh trả lại thẻ cho cô: “Không thể chấp nhận được, khuôn mặt của con bé này đúng là trời sinh ra để đả kích những người phụ nữ như chúng ta mà.”

Lâm Nhượng thân nhiên cười, cất chứng minh vào ví, hoàn toàn không để ý đến bà An và vợ bác Hai vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng nhưng ánh mắt lại đầy vẻ mong chờ muốn liếc nhìn một cái kia.

Vợ bác Hai hỏi xong là đến vợ bác Ba.

“Ha ha, em cực kỳ vừa lòng với cô cháu dâu Lâm Nhượng này, không cần hỏi gì cả.”

Trực tiếp vượt ải vợ bác Ba, tiếp tục đến vợ bác Tư.

Vợ bác Tư là một người rất dịu dàng, kín đáo, đột nhiên đến lượt mình, bà còn hơi ngớ người một chút.

Vợ bác Tư cười vô cùng dịu dàng: “Tiểu Nhượng, chào cháu.”

“Thím Tư, thím muốn hỏi gì cứ hỏi thoải mái, không cần ngại ngần gì đâu ạ.”

“À... vậy được rồi.” Vợ bác Tư hít sâu một hơi như để lấy dũng khí, nói: “Cháu có quan điểm thế nào về việc có con trước khi cưới hay có con sau khi cưới?”

Những người khác đều kinh ngạc, không ngờ vợ bác Tư dịu dàng mà lại hỏi câu hỏi trực tiếp như vậy.

Lâm Nhượng ngược lại không cảm thấy có vấn đề gì cả: “Sinh con trước hay sau khi cưới thật ra cũng chỉ là vấn đề về trách nhiệm mà thôi ạ. Đứa trẻ cần có hoàn cảnh sống toàn diện nhất, đương nhiên tốt nhất là nên đẻ sau khi kết hôn rồi mới sinh con. Nhưng nếu trước khi kết hôn lại mang thai ngoài ý muốn, thì chính người phụ nữ nên tự cân nhắc xem bản thân mình có đủ năng lực và điều kiện để nuôi đứa bé khôn lớn khỏe mạnh hay không. Nếu hoàn toàn không có vấn đề gì, thì sinh ra cũng không có gì xấu cả.”

Có trách nhiệm, cân nhắc suy xét mọi việc đều sâu sắc, không xúc nổi, bốc đồng, bình tĩnh, chừng mực, đáng tin cậy, rất tốt.

Vợ bác Tư lại cười hiền với Lâm Nhượng, nói: “Khiết Như, chị thấy Tiểu Nhượng rất tốt. Không biết chị Cả chị Hai thấy thế nào ạ?”

“Chị thích có cô cháu dâu xinh đẹp, sau này đưa ra ngoài chơi, chị nói là con dâu chị, tha hồ mà lên mặt.”

“Đây là vợ tiểu Tiệp nhà bọn em.” Bà An lập tức xác định chủ quyền. Người một nhà, tuy hai mà một, nhưng vẫn nên giữ chặt con dâu nhà mình thì hơn. Hừ hừ.

“Khiết Như, đừng keo kiệt thế mà. Dù sao tiểu Nhượng gả vào đây thì cũng là con dâu của An gia chúng ta còn gì.”

“Nói lung tung.” Vợ bác Cả cười nắc nẻ vợ bác Hai một câu rồi mới nói, “Muốn sinh tồn ở xã hội này, không thể thiếu được sự thông minh, thậm chí là cả sự giả dối. Nhưng nếu là người của An gia, còn có một điều nữa, đó là không có thứ gì có thể quan trọng hơn người thân của mình.”

Nói như vậy, chứng tỏ vợ bác Cả cũng chính thức đón nhận Lâm Nhượng.

Chị dâu cả cũng chấp nhận Lâm Nhượng khiến bà An càng thêm tin tưởng hơn vào chuyện thuyết phục ông cụ từ bỏ hôn ước với Lâm gia.

Lâm Nhượng mỉm cười, nghe đồn người của An gia rất bao che cho người nhà, thì ra gia huấn của họ là như vậy.

“Bên chỗ này không có vấn đề gì nữa nhỉ?” Vợ bác Ba nói, “Vậy thì sang bên kia thôi còn gì?”

Lông mày Lâm Nhượng khẽ giật giật lên vài cái, vẫn còn nữa à?

Bà An gật đầu: “Chúng ta cùng đi qua đó đi.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: 66.2: Cửa thăm định số 2

Mọi người đi ra khỏi phòng khách của ngôi biệt thự số 2, bà An mới nhỏ giọng giải thích với Lâm Nhựt: “Đàn ông trong nhà và bà ngoại đang chờ con ở biệt thự số 3, thể hiện tốt một chút. Chúng ta ở ngoài cửa chờ con.”

“Tiểu Nhựt cố lên!” Vợ bác Ba giờ ngón tay cái với Lâm Nhựt.

Vợ bác Tư cười hiền nói: “Đừng căng thẳng, mọi người đều rất dễ chịu mà.”

Vợ bác Hai nói: “Tiểu Nhựt, cháu cứ yên tâm, dù cháu không thể làm cháu dâu của An gia chúng ta, thím cũng có thể nhận cháu làm con gái nuôi. Đưa đi chơi càng về vang hơn!”

“Chị Hai!” Bà An tròn trĩnh mắt.

Vợ bác Cả cười lườm vợ bác Hai một cái, nói: “Nên làm thế nào thì cứ làm như thế.”

Hiếm khi bà An không tỏ ra xa cách, cầm tay Lâm Nhựt nhỏ giọng nói: “Còn có ta ở đây, con vào đi.”

Dù họ không ủng hộ, cũng sẽ có ta dàn xếp ổn thỏa! Một câu nói của bà An khiến Lâm Nhựt vô cùng ấm lòng, bật cười: “Không có chuyện gì con muốn đổi phó mà lại không làm được cả. Bác cứ chờ tin tốt của con!”

Lâm Nhựt thoải mái bước lên cầu thang vào căn biệt thự số 3.

Vợ bác Hai cắn móng tay: “Khiết Như, rốt cuộc cậu Chín lừa đầu ra được một cô vợ xinh đẹp như thế chứ? Chị có thể đi đục tường thay An Hàn nhà chị không?”

“Chị Hai, chị còn cần em quản lý sổ sách công ty của chị nữa không đấy?” Bà An nheo mắt hỏi.

“Ha ha, Khiết Như, chị đùa thôi mà! Đùa thôi! Sau này nhờ tiểu Nhựt giới thiệu cho An Hàn nhà chị đi! Em thấy đấy, lạnh lùng như cậu Chín mà còn tìm được cô vợ xinh như vậy, An Hàn nhà chị chỉ hơi phớt đời chút thôi mà giờ vẫn còn cô đơn, tối nào cũng phải ôm gối ngủ một mình, đáng thương lắm ấy!” Nói xong, vợ bác Hai còn giả vờ giả vệt lau nước mắt.

Vợ bác Cả chịu không nổi: “Cô còn nói nữa à, nếu cậu Hai thực sự đưa bạn gái về cũng bị cô dọa chạy mất.”

Lâm Nhựt đi vào phòng khách, cách trang trí của biệt thự số 3 không khác căn số 2 lắm.

Người giúp việc bước tới lễ phép nói: “Cô Lâm Nhựt, mời cô.”

Lâm Nhựt đi theo người giúp việc đến trước một cánh cửa gỗ lim.

Người giúp việc gõ nhẹ nói: “Bà chủ, cô Lâm Nhựt đến rồi ạ.” Dứt lời, cô ta chậm rãi đẩy cửa phòng ra.

Thực ra đây không phải phòng trong nhà, mà là phòng họp công ty đúng không? Hơn nữa, còn là dạng phòng họp lớn có sức chứa vài trăm người ấy!

Ở giữa phòng có bày một cái bàn làm việc hình chữ nhật, hiện giờ đang có chín người đàn ông ngồi xung quanh, ghế trên cùng là một người phụ nữ đáng vẻ đoan trang nhã nhặn, thoát nhìn chỉ khoảng 50 tuổi.

Khi Lâm Nhựt bước vào, ánh mắt mọi người đều hướng về phía này, bây giờ cô mới thực sự có cảm giác trải qua thăm định tại nhà.

Khỏe môi Lâm Nhựt cong lên mỉm cười, bước mấy bước qua cửa, dừng lại ở vị trí cách chiếc bàn kia một khoảng nhất định, rồi mới gật đầu chào mọi người.

Một người đàn ông có khuôn mặt tuấn tú nhỏ nhắn đứng dậy nói: “Tiểu Nhựt, lại đây ngồi đi.”

Lâm Nhựt có thể nhận ra một số nét rất giống An Tiệp từ khuôn mặt của người đàn ông kia, liền cười gật đầu nói: “Cảm ơn bác ạ.”

An Hậu, cậu Bảy của An gia cười kéo ghế bên cạnh mình nói: “Tiểu Nhựt là con cháu, ngồi bên phía chúng cháu đi ạ.”

An Hậu là cái máy gom tiền của An gia, đối với bên ngoài, anh ta hoàn toàn là một vị thần giữ cửa. Trong mắt anh ta, hình tượng của Lâm Nhựt rất đơn giản! Là một cái cây rụng tiền!!! Đương nhiên, đó là trước khi Lâm Nhựt gả vào An gia. An Hậu thích tiền thật, nhưng anh ta cũng không tính toán mọi tiền của người nhà.

“Cảm ơn anh.” Lâm Nhựt ung dung bước qua, ngồi xuống cạnh An Hậu.

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh. Ba An Tiệp phá vỡ sự gượng gạo, giới thiệu: “Tiểu Nhựt, đây là bà ngoại.”

“Chào bà ạ.” Lâm Nhựt cười gật đầu.

Ba An Tiệp lại tiếp tục giới thiệu những người khác, Lâm Nhựt đều gật đầu chào hết mọi người.

Thoải mái, nhẹ nhàng, không hề có vẻ căng thẳng hay ngại ngùng gì cả.

Lúc này bà cụ An mới khẽ gật đầu: “Cháu qua lại với cậu Chín nhà chúng ta bao lâu rồi?”

“Mấy tháng ạ.”

“Chỉ mới mấy tháng mà bàn đến chuyện kết hôn thì cũng hơi nhanh.” Bà cụ An thùng thảng nói.

Đúng lúc này, tiếng gõ cửa vang lên, nữ giúp việc bê một cốc trà vào, đặt trước mặt Lâm Nhựt rồi lại lui ra ngoài.

Bây giờ Lâm Nhựt mới đáp: “Bàn chuyện hôn nhân bây giờ đúng là rất nhanh ạ.”

“Soạt!” Có ai đó vì quá kinh ngạc, mà trượt chân bên dưới bàn làm việc.

Bà cụ An nghe vậy hơi nhú mồm nói: “Nói vậy, chẳng lẽ cháu không định kết hôn với cậu Chín nhà chúng ta sao?”

“Trước mắt thì đúng là không ạ.” Lâm Nhựt bổ sung thêm.

Cậu Chín của An gia bọn họ nhân phẩm hay năng lực đều không có chỗ nào không tốt, bao nhiêu cô chủ nhà giàu muốn tiếp cận còn không được, thế mà cô lại nói tạm thời hoàn toàn không có ý kết hôn với cậu Chín sao?

Chẳng lẽ... thật ra là cậu Chín theo đuổi cô ấy sao?!

Suy nghĩ trong đầu bà cụ An thay đổi rất nhanh: “Cháu cảm thấy tình cảm của các cháu hiện giờ vẫn chưa đủ để bước vào hôn nhân à?”

Làm gì có ba cửa thăm định? Làm gì có chia rẽ uyên ương?! Mấy lời này nghe y như là ép hôn ấy chứ?!!! Yameteeeee! (dùng mà! — ai xem JAV thì chắc biết hén!)

Trong lòng Lâm Nhựt thầm 囧 囧 vài lần, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh: “Hai người yêu nhau đâu cần bận tâm đến hình thức ạ.”

“Vớ vẩn!!! Vậy luật hôn nhân mà Nhà nước ban hành để làm cái gì?! Hai đứa chưa cưới mà ở chung với nhau là chung sống phi pháp!!! Là phạm pháp!” Giọng điệu của bà cụ An hơi cao hơn một chút.

“Vâng ạ!” Lâm Nhựt gật đầu nghe dạy bảo, vậy sau này không được chung sống phi pháp nữa. An thiên vương, anh mà có bất mãn gì thì mời về thỉnh giáo bà ngoại An về luật hôn nhân nhá!

“Mẹ, hình như trọng điểm hơi sai lệch thì phải?” Bác cả An ghé vào tai bà cụ An nói nhỏ.

Sắc mặt của bà cụ An hơi cứng lại, ôi chao, suýt nữa là hỏng chuyện rồi!

Bà cụ An giả vờ ho khẽ một tiếng, nói: “Lâm Nhựt, cửa An gia nhà chúng ta không dễ vào thế đâu.”

Lâm Nhựt lại gật đầu tiếp: “Thế nên hiện giờ cháu chưa có ý định bước vào ạ.”

Ba An Tiệp không ngồi yên được nữa: “Tiểu Nhựt, cháu cảm thấy tiểu Tiệp nhà chúng ta có chỗ nào không tốt sao? Cháu nói ra đi, bác trai sẽ đứng về phía cháu.”

“Đừng thế, tiểu Nhựt.” An Bân cũng xen vào, “Nếu chú Chín có chỗ nào sai, em cứ nói với anh Cả, anh Cả sẽ dạy nó thay em.”

An Bân biết rõ An Tiệp đề ý đến Lâm Nhựt như thế nào. Lỡ hôm nay mời người ta đến nhà lại dọa người ta sợ chạy mất thì chắc chắn em Chín sẽ trách anh ta cả đời.

“Chuyện đó...” Lâm Nhựt đột ngột đứng dậy, “Cháu muốn ra ngoài một chút, rồi bước vào lại sau ạ.”

Chắc chắn là cách cô vừa mở cửa không đúng, vì sao ba cửa thăm định lại biến thành chương trình ép hôn thế này?

“Em không vào nhầm phòng đâu.” Mặt An Hàn không có chút cảm xúc nào, nói: “Hôm nay mọi người muốn gặp em chỉ có một mục đích duy nhất thôi, em có bằng lòng kiên kiên định định ở bên chú Chín cả đời không?”

Ép hôn trắng trợn!!!!

Lâm Nhựt lại ngồi xuống, mỉm cười nói: “Trước khi vào phòng, cháu cứ nghĩ mọi người sẽ tìm cách làm cháu rời xa An Tiệp, thú thật, cháu cũng đã tính sẽ đề mấy lời phản đối của mọi người vào tai phải rồi ra tai trái luôn. Nhưng hiện giờ tình hình biến chuyển nhanh quá, làm cháu hơi ngạc nhiên ạ. Cháu chỉ muốn hỏi một câu, vì sao thế ạ?”

Bà cụ An thở dài: “Vì ông ngoại ấn định hôn ước mà không được sự đồng ý của cậu Chín, nên thằng bé chạy thẳng ra nước ngoài du học không ho he tiếng nào. Mấy năm sau tốt nghiệp về nước cũng không chịu về nhà mà lại nhảy vào giới nghệ thuật. Cậu Chín là một đứa bé có tính cách rất lạnh lùng nhưng lại cương quyết, người nhà chúng ta đây có làm nhiều việc hơn nữa, thì mục đích cũng chỉ là vì hy vọng thằng bé có thể hạnh phúc mà thôi.”

Lâm Nhựt hơi xúc động: “Hiện giờ cháu ở bên An Tiệp, cháu yêu anh ấy, nhưng cháu cũng phải nói thẳng thắn rằng, cháu cũng không thể cam đoan tình cảm này có thể kéo dài bao lâu, thậm chí tạm thời cháu cũng chưa có ý định kết hôn. Thế nên, cháu nói ra điều này, cũng vì cháu tôn trọng tình yêu của mọi người dành cho An Tiệp.”

“Cậu Chín nhà chúng ta có chỗ nào không tốt? Sao cháu còn phải do dự chứ?” Bà cụ An lại hơi mất hứng.

“Hiệp ước đình chiến của hai quốc gia còn có thể phá bỏ được, lời hứa thì đáng mấy đồng.” Lâm Nhựt cười đứng dậy, “Không cần hủy hôn ước với Lâm gia đâu ạ.”

“Tiểu Nhựt, con đừng hiểu lầm! Phải hủy chứ! Phải hủy!” Bà An Tiệp bị bà xã dận tới dận lui rằng phải chú ý giúp Lâm Nhựt triệt để, nếu để cô con dâu tương lai này sợ hãi thì ba tháng không được vào phòng ngủ! Đáng thương lắm thay!!!

Bà An Tiệp vừa khuyên Lâm Nhựt, vừa len lén rút điện thoại ra nhắn tin dưới gầm bàn!

To bà xã: SOS!

“Bác trai, thật sự không cần phải hủy đâu ạ.”

“Ý cháu là sao? Cháu muốn rút lui sao?” Bà cụ An giận tái mặt.

Tuy những người khác vẫn giữ vẻ mặt bình thường, nhưng không khí trong phòng đều trầm hẳn xuống.

Nụ cười của Lâm Nhựt vẫn không thay đổi, dường như cô cũng không hề cảm thấy bất an sợ hãi gì trong bầu không khí áp lực thế này vậy.

“Để cháu gặp ông ngoại xong rồi sẽ giải thích với mọi người sau, được không ạ?”

“Mẹ! Sắp ăn cơm rồi, để tiểu Nhựt đi gặp ba trước đi ạ.” Bà An vội vàng vàng đẩy cửa vào, quên luôn cả phép lịch sự tối thiểu là gõ cửa.

Bà cụ An lườm mẹ An một cái, mới có chút xú mà đã chạy vào bênh rồi!

Bà An cười cười, lảng lảng nháy mắt với bà An Tiệp, sắc mặt mọi người đều không tốt cả, sao lại thế này?

Bà An Tiệp khở ra mặt, bà xã à, cô con dâu này đâu có kiên quyết theo con trai mình đâu, chuyện dài không nói hết được.

“Mẹ.” bà An kéo cánh tay bà cụ An, lắc nhẹ, nhỏ giọng nũng nịu.

“Được rồi được rồi, đi qua đó đi.” Cuối cùng bà cụ An cũng thỏa hiệp.

“Cảm ơn mẹ.” Bà An cười, “Vậy con đưa tiểu Nhựt qua đó trước.”

Bà An gật đầu với những người khác rồi đưa Lâm Nhựt ra khỏi phòng.

Thấy không còn ai có thể nghe hai người nói chuyện nữa, bà An mới nhỏ giọng hỏi: “Con nói gì vậy, sao lại chọc mọi người mất hứng hết thế?”

Lâm Nhựt nhún vai vô tội: “Con chỉ nói mấy lời thật lòng thôi ạ.”

Cô chỉ bảo họ không cần từ hôn, là nói thật lòng mà! Vì chính cô là vợ chưa cưới của An Tiệp còn gì.

“Thôi thôi, con đi gặp ông cụ trước đi! Lần này nhớ phải thể hiện tốt một chút.” Bà An hơi do dự rồi mới nói: “Đừng... cứ nói thật hết thế!”

Lâm Nhựt thật muốn cười ầm lên! Mẹ An thực sự rất đáng yêu!

Mấy người chờ bên ngoài thấy hai người đi ra liền bước tới.

Vợ bác Ba hỏi: “Sao rồi? Có thuận lợi không?”

Bà An lắc đầu: “Thoạt nhìn có vẻ không thuận lợi lắm.”

Vợ bác Cả hỏi: “Mẹ nổi giận à?”

“Dù sao sắc mặt cũng không tốt lắm.” Bà An cố gắng lấy lại tinh thần, “Đi gặp ông cụ trước đã, chuyện khác tính sau.”

“Cũng được, chỉ cần ông cụ đồng ý thì cũng không phải vấn đề lớn.” Vợ bác Tư nói.

Vợ bác Hai nhìn mọi người, bà rất muốn nói là nếu không được thì để Lâm Nhựt làm con gái nuôi của bà đi, nhưng nghĩ chút cũng không dám nói nữa, sợ bị đánh hội đồng.

“Chị Hai, chị không có ý kiến gì à?” Vợ bác Ba hơi tò mò hỏi.

“Chị...”

Vợ bác Hai vừa lên tiếng, bà An đã ngắt lời ngay: “Tốt nhất là chị Hai đừng nói nữa.”

Khiết Như tùy hứng quá đi! Nói cũng không cho người ta nói. Vợ bác Hai kéo góc áo vợ bác Cả, chị Cả, chị mau phê bình cô ấy đi!

Vợ bác Cả thẳng thừng bỏ qua: “Chúng ta đưa tiểu Nhựt sang chỗ bố đi.”

Cuối cùng Lâm Nhựt cũng lên tiếng: “Cảm ơn các thím, nhưng mà không cần đâu ạ. Mọi người cứ chỉ đường cho cháu, cháu tự đi qua là được ạ.”

“Cũng được.” Bà An nghĩ rồi gật đầu, cả đời ba theo nghiệp chính trị, luôn có vẻ tán thưởng những cô gái độc lập, chủ động hơn.

Bà An vẫy tay gọi nữ giúp việc: “Cô đưa cô Lâm Nhựt đi sang bên ông cụ đi.”

“Vâng thưa cô chủ.” Nữ giúp việc đáp: “Mời cô Lâm Nhựt đi lối này.”

Lâm Nhựt gật đầu với mọi người rồi đi theo nữ giúp việc.

Vợ bác Ba nói: “Chúng ta không đi cùng thế này có được không?”

“Bây giờ em còn thấy căng thẳng hơn cả năm đó đưa ba An Tiếp về nhà nữa.” bà An thờ dãi, “Chắc ba sẽ thích Lâm Nhựt thôi nhĩ?”

Thân phận ba An Tiếp rất đặc biệt, lúc trước khi đưa về An gia, suýt nữa bà An bị ông cụ quất một roi chết tươi! Cả An gia vô cùng ồn ào nhốn nháo.

Nhưng lúc đó bà An rất kiên quyết, hoàn toàn không giống như bây giờ, không có chút chần chừ nào cả, chỉ biết căng thẳng mù mờ vậy thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 80: 66.3: Ài cuối

Lâm Nhựt đi theo nữ giúp việc một quãng xa mới tới trước một căn nhà nhỏ giản dị, mộc mạc nhất.

Phía trước căn nhà nhỏ kia còn có một vườn rau, cây cỏ trong vườn tươi xanh mơn mơn, nhìn rất đẹp. Nữ giúp việc đẩy cửa căn nhà ra giúp Lâm Nhựt, cười nói: “Cô Lâm Nhựt, ông chủ đang ở trong phòng đọc sách trên tầng hai, cô lên đi.”

“Cảm ơn chị.”

Lâm Nhựt nói cảm ơn rồi tự bước vào nhà, đi theo cầu thang rất giản dị thậm chí còn hơi cũ kỹ lên trên tầng hai.

Nữ giúp việc bê ấm nước đi từ trong phòng đọc sách ra, vừa vận gặp được Lâm Nhựt.

Cô ta cười với cô rồi gõ gõ cửa phòng, nhỏ giọng nói: “Ông chủ, cô Lâm Nhựt đến rồi ạ.”

“Đề con bé vào đi.” Tiếng nói trầm thấp nhưng rất khí thế vọng ra từ trong phòng.

Lâm Nhựt gật đầu với nữ giúp việc rồi tự đẩy cửa bước vào.

Căn phòng rất rộng rãi trống trải, cả căn phòng chỉ bày một chiếc bàn gỗ thấp và hai cái đệm ở ngay dưới cửa sổ, còn lại thì không có bày biện gì thêm nữa, khoáng trống quá nhiều khiến cho người ta cảm giác như một căn phòng bỏ hoang vậy.

Ông cụ An ngồi bên cạnh chiếc bàn thấp, đang chậm rãi pha trà, cây phù dung già ngoài cửa sổ cũng đang thì trổ bông, một nhánh cây tựa vào cửa sổ, hai đoá phù dung màu hồng nhạt nở đáng yêu lạ thường.

Ông cụ An như không biết Lâm Nhựt bước vào vậy, chỉ tiếp tục pha trà của mình.

Lâm Nhựt mỉm cười, bước tới ngồi xuống phía đối diện của chiếc bàn thấp kia, cũng không nói lời nào.

Ông cụ An không hề nâng mí mắt lên chút nào, tráng trà, pha trà, rồi châm trà, sau đó đặt một chiếc chén tử sa tới trước mặt Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt cầm lên, khẽ ngửi mùi hương của trà trước, là trà hoa nhài cực kỳ phổ thông, đi bất cứ cửa hàng ven đường nào cũng có thể mua được với giá 10, 20 tệ một gói.

Sắc mặt Lâm Nhựt vẫn không thay đổi, ngửi hương trà xong, hai tay cô nâng chén trà, nhẹ nhàng nhấp một chút, sau đó lại uống một ngụm to rồi mới đặt chén trà xuống.

Chén trà là gốm tử sa, nhưng khi đặt xuống lại không phát ra âm thanh gì.

Sau đó, hai người cũng không hề giao tiếp với nhau. Ông cụ An pha trà, ngắm hoa, hoặc lật lật quyển trong tay. (Quyển sách viết về cách trị quốc)

Lâm Nhựt chọn một tư thế ngồi thoải mái một chút, khuỷu tay gác nhẹ vào một góc bàn thấp, ngắm nhìn bầu trời ngoài cửa sổ. Nhìn thì có vẻ rất nghiêm túc, thực ra là đang ngủ gà ngủ gật.

Ông cụ An quan sát một lúc lâu, thấy Lâm Nhựt cũng không tỏ vẻ gì là không chịu nổi hay giận dữ đứng dậy bỏ đi, không khỏi gật gù.

“Cô nhóc, trà này thế nào?” Cuối cùng ông cụ An vẫn lên tiếng hỏi trước.

Giờ đã là giữa trưa, từ sáng đến giờ Lâm Nhựt không ăn gì, hiện giờ chỉ cảm thấy cực kỳ đói thôi.

Lâm Nhựt đưa mắt nhìn cái chén trà và ấm trà có chút xúu đó, nói: “Không no được ạ.”

Ông cụ An hơi ngó người ra một chút rồi mới trầm giọng cười. Cười một lúc lâu, ông cụ An mới dừng lại: “Chẳng trách con nhóc nhà cháu có thể thu phục được cậu Chín mắt cao hơn đầu nhà chúng ta, quả nhiên cũng khá thú vị.”

Sao không nói là An Tiệp trói buộc được người không thích bị ràng buộc, yêu tự do như cô chứ?

Có điều, hiển nhiên cũng không cần phải thảo luận chuyện rốt cuộc cô và An Tiệp là ai theo đuổi ai ở trước mặt ông cụ.

“Đói thì phải ăn, đây là nhu cầu tất yếu, đâu cần phải giấu diếm ạ.” Lâm Nhựt khẽ cười, cầm chén trà lên, nói: “Cũng giống như trà này, khát thì phải uống, còn chuyện nó là trà nhài hay trà tuyết Tuyết Thiệt, thì chẳng có gì quan trọng cả.”

“Con nhóc này, lại dám đánh trả ông lão này một quân à.” Ông cụ An cười nói.

Ông cụ An vốn muốn dùng một ấm trà hoa nhài để ám chỉ Lâm Nhựt, thân phận gì thì nên ở nơi nào, nếu cố chen vào nơi hoàn toàn khác, dù có cố giả bộ thế nào, cũng chỉ là ra vẻ sa hoa, kịch cỡm mà thôi.

Khi Lâm Nhựt ngửi thấy mùi trà hoa nhài, cô đã hoàn toàn hiểu rõ được sự ám chỉ của ông cụ An, nên cô mới nói nó không đủ no, ý là dù rê hay đất thì tác dụng thực tiễn mới là quan trọng nhất.

Hai người dùng một ấm trà hoa nhài để đối đáp nhau. Vì biểu hiện của Lâm Nhựt khiến ông cụ bất ngờ, nên mới khiến cô giành được ưu thế.

“Ông cứ nói đùa thế, cháu chỉ ăn ngay nói thật thôi mà ạ.” Lâm Nhựt vừa uống trà vừa nói.

“Ha ha.” Ông cụ An cầm ấm trà lên, lại rót cho Lâm Nhựt một chén nữa, nói: “Nói mới nhớ, ta thấy cô nhóc nhà cháu có điểm gì đó quen quen.”

“Ông ngoại cũng biết nghề của cháu là diễn viên, có khi nào vô tình nhìn thấy không ạ?”

“Chắc không phải đâu.” Ông cụ An lắc đầu, nhưng nhất thời cũng không nhớ ra được là đã gặp Lâm Nhựt ở đâu, liền chuyển chủ đề, “Cháu có biết thực ra cậu Chín nhà chúng ta đã có hôn ước không?”

“Sau khi qua lại mới biết ạ.” Lâm Nhựt thật thà gật đầu.

“Hôn ước của An gia và Lâm gia là do thế hệ chúng ta tự ý định đoạt. Năm đó, vừa hứa hôn không bao lâu thì An Tiệp đã lẳng lặng xuất ngoại rồi.” Ông cụ An lắc đầu, nói: “Nó phản kháng với sự độc đoán của ông già này đấy mà.”

Nói tới đây, ông cụ bỗng dừng lại, mi tâm Lâm Nhựt gật mạnh, ông đang chờ cô phát biểu cảm tưởng sao?!

“Nếu là cháu, còn lâu cháu mới trốn.” Lâm Nhựt cười gian, “ Bao nhiêu thế hệ Lâm gia đều theo quân đội, hơn nữa còn cung chiều con gái út đến không biết trời đất là gì, muốn họ chủ động từ hôn thì rất dễ ạ, chỉ cần tùy tiện dựng lên một hình tượng phong lưu lãng tử là đủ rồi.”

Ông cụ nhìn Lâm Nhựt một lúc lâu, lại bật cười to: “Ha ha ha, thú vị, thú vị! Cháu nói thế này ta mới thấy, hành động của An Tiệp lúc đó thực sự rất ngây thơ, rất ngốc nghếch.”

“Chỉ tại anh ấy không muốn làm hỏng danh tiếng của An gia thôi ạ.” Theo mức độ gian xảo của An Tiệp, chắc chắn anh ấy còn nghĩ ra nhiều cách bí ối

hon, xấu xa hơn nữa. Điều này Lâm Nhựt có thể cam đoan!

“Ồi!” Ông cụ An khẽ thở dài, “Cháu có biết hôm nay mục đích của Khiết Như khi đưa cháu đến gặp ta, là vì muốn ta từ hôn Lâm gia không?”

Khiết Như? Lâm Nhựt ngẩn người một chút rồi mới hiểu ra, đây là tên của bà An.

Ông cụ An nói tiếp: “Cũng không phải là không thể từ bỏ hôn ước này. Nhưng một khi từ hôn, sau này An gia và Lâm gia sẽ không thể qua lại được nữa.”

Đúng là thế thật!

Dựa theo mức độ cuồng em gái của anh cả Lâm Thiên, hơn nữa nghe nói hai người anh khác trong nhà cũng không thua kém nhiều, Lâm Nhựt hoàn toàn tin rằng, nếu An gia từ hôn trước, mọi người trong Lâm gia chắc chắn sẽ nghĩ rằng người của An gia coi thường Lâm Nhựt, sau đó đưa thẳng An gia vào sổ đen.

Khóe môi Lâm Nhựt hơi run lên, có phải điều này cũng gián tiếp nói rằng, cô không thể tiếp tục chơi trò giấu diếm thân phận trêu chọc mọi người nữa không?

Tiếc chết đi được!

Ông cụ An quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa vặn có một cơn gió thổi qua khiến cành cây phù dung trĩu hoa lắc lư mạnh, không ít những nụ hoa chưa kịp nở đã rụng xuống.

Ông cụ An thờ dài nói: “Cây to đón gió.”

Lâm Nhựt khẽ nhướng mày, ông cụ An đang ám chỉ quyền thế của An gia đã quá mạnh mẽ, dễ khiến người khác ghen tị, gài bẫy hãm hại, dẫn đến chuyện càng cao càng dễ đổ, nên một người luôn nặng lòng với gia đình như ông cụ An mới này ra suy nghĩ liên hôn với Lâm gia, để có được sự duy trì từ quân đội, khiến những người khác không dám hành động thiếu suy nghĩ sao?

Gần đây Du gia bắt đầu dám động thủ với An gia, có phải đã chứng tỏ rằng quyền thế của An gia đang bị uy hiếp không?

Về phương diện chính trị, Lâm Nhựt không hiểu nhiều, nhưng cũng không phải là không hề hiểu biết gì. Thời cổ đại cũng có biết bao nhiêu vị trung thần giỏi giang nhưng đều bị hoàng đế quy chụp cho mấy tội danh không hề có để chèn ép xuống chỉ vì sợ công cao chấn chủ đẩy thôi.

“Ông ngoại, khi nào rảnh rồi có thời gian, liệu có nên tỉa lại cành lá cây phù dung kia một chút không ạ? Nếu cành lá không dày quá thì lúc gió thổi qua, cũng có thể thổi lọt được ạ.” Lâm Nhựt đưa tay chỉ vào bông phù dung hồng nhạt ngoài cửa sổ, cười nói vu vơ, “Nghe nói cây phù dung cũng có thể chiết cành để nhân giống được, sân vườn lớn thế này, chi bằng cắt vài cành xuống, để dãi vài cành ra trồng nơi khác có hơn không?”

Ý Lâm Nhựt vừa nói, không phải ông cụ An chưa từng nghĩ tới.

Trừ người của An gia ở các ngành quan trọng ra, thì di chuyển người khác đến những nơi thực tế nhưng không quá nổi bật, thậm chí là di chuyển vào những ngành sản xuất khác, vào chỗ kín, việc này không phải ông cụ An không nghĩ đến, nhưng làm lại không dễ dàng gì.

Có vô số ánh mắt đang giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của An gia, nếu An gia đột ngột có động tác lớn, ngược lại còn khiến vị ở bên trên kia nghi ngờ sai lệch, có khi lại chữa lợn lành thành lợn què.

Tất cả mọi việc, chỉ có thể từ từ tiến hành!

“Nhóc, vừa rồi ông già này làm mất thời gian của cháu.” Ông cụ An chân thành nói.

Chỉ với suy nghĩ và sự trấn định này của Lâm Nhựt, dù cuối cùng cô nhóc không trở thành cháu dâu của An gia, thì cô cũng xứng đáng để ông thết đãi như một vị khách quý.

“Chén trà nhỏ thế này còn bắt cháu giả vờ giả vịt thưởng thức cả nửa ngày, quan trọng nhất là, đang đói mà uống chút xíu vậy chẳng no gì cả, khát mà uống chút xíu vậy cũng chẳng đỡ khát, đúng là hơi keo kiệt đấy ạ.”

“Con nhóc này, đói thì nói thẳng ra.” Ông cụ An cười mắng một câu, nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã hơn 11h, “Giờ cũng đến giờ ăn cơm rồi, đi thôi.”

Ông cụ An đứng dậy, thấy Lâm Nhựt vẫn ngồi xếp bằng không nhúc nhích, liền nhìn cô khó hiểu.

Lâm Nhựt nhăn mặt nhăn mũi: “Chân cháu tê cứng rồi ạ.”

“Ha ha ha!” Hôm nay ông cụ An đã bật cười thành tiếng lần thứ ba.

Vừa rồi, dù là bàn đến chuyện chính trị nhạy cảm, Lâm Nhựt cũng vẫn bình tĩnh ung dung như thường, y như một vị đại tướng đang bày binh bố trận vậy, nhưng hiện giờ vì chân tê cứng mà cả khuôn mặt nhỏ xinh kia lại nhăn như cái bánh bao thế này! Ông cụ An cảm thấy cô nhóc này thực sự rất thú vị!

“Dù sao tạm thời cháu cũng chưa hết tê được, vậy ông già này lại hỏi cháu một câu nữa.” Ông cụ An hỏi, “Cháu có muốn ông từ hôn với Lâm gia không?”

Thật ra, dù câu trả lời của Lâm Nhược là gì thì chỗ ông cụ An cũng chỉ có một đáp án duy nhất.

Tạm thời, hôn ước của An gia và Lâm gia tuyệt đối không thể từ bỏ được!

“Ông ngoại đã có quyết định từ trước rồi, câu trả lời của cháu cũng chẳng có ý nghĩa gì ạ.” Cảm giác tê tê trên đùi Lâm Nhược dần giảm bớt, cuối cùng cô cũng thông thả đứng dậy, đá đá chân cho hoàn toàn thoải mái xong, cô mới cười nói: “Tính ra, cháu cũng chưa tự giới thiệu đầy đủ với ông ạ. Tên cháu vốn là Lâm Tiêu Nhược, giờ gọi là Lâm Nhược. Bố mẹ đều khỏe mạnh, cháu còn có ba anh trai, cháu là út ạ!”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 81: Chương 67.1: Scandal, Lâm Nhược bị thương.

Nụ cười trên mặt ông cụ An bỗng cứng đờ.

Lâm Tiêu Nhược! Lâm Tiêu Nhược!

Cô nhóc Lâm gia kia tên là Lâm Tiêu Nhược!

Môi ông cụ An giật giật: “Không phải trùng hợp chứ?”

“Rõ ràng là không dễ thế đâu ạ.” Lâm Nhược nhún vai vô tội, cười cực kỳ hồn nhiên.

Ông cụ An nhìn cô một lúc lâu rồi quay người đi ra ngoài cửa.

“Ông ngoại, ông làm gì thế ạ?” Lâm Nhược chớp chớp mắt, chẳng lẽ bị kích thích quá?

“Tim roi! Con nhóc này, chắc chắn là cháu cố tình!!!”

Một cây cỏ thụ trong giới chính trị mà cũng có thể có phản ứng kích động đến mức này, đúng là bị kích thích quá mà...

“Ông ngoại, cháu bị oan ạ!” Lâm Nhược bước tới giữ chặt cổ tay ông cụ An, “Vừa gặp ông đã phủ đầu cháu rồi, có cho cháu cơ hội giới thiệu đâu ạ!”

Ông cụ An dừng lại nghĩ một chút, hình như đúng thế thật: “Nhưng chuyện cháu giấu Khiết Như về thân phận thật của mình thì là cái gì hả?”

Lâm Nhược sờ sờ mũi cười: “Mẹ An... đáng yêu quá, nên cháu không kim được, muốn trêu chọc tí ạ.”

Ông cụ An dở khóc dở cười: “Con nhóc này!”

“Tất nhiên,” Lâm Nhược ra vẻ nghiêm túc bao biện, “Cháu cũng muốn chứng minh rằng không cần dựa vào Lâm gia cũng có thể được An gia đón nhận, đây mới là mục đích chủ yếu khi cháu giấu diếm thân phận ạ.”

“Thôi đi, chắc chắn trêu chọc Khiết Như mới là nguyên nhân chính ấy.” Ông cụ An lườm Lâm Nhược một cái, “Dựa vào tính cách của cháu, thì làm gì để tâm chuyện thân phận với không thân phận!”

Lâm Nhược cười không đáp.

Ông cụ An do dự một chút mới hỏi: “Vậy giờ cháu biết ông lão này đính ước với Lâm gia thật ra là vì muốn mượn sức Lâm gia, cháu có cảm thấy không thoải mái không?”

“Không sao ạ!” Lâm Nhược cười, “Từ trước tới giờ làm gì có vị tướng nào luôn chiến thắng. An gia mượn thế của Lâm gia, Lâm gia cũng có khác gì? Đây là chuyện tốt hai bên cùng có lợi, để ý làm gì ạ?”

Lâm Nhược nói rất thật lòng. Nếu hiện giờ cô và An Tiệp chân thành bên nhau, thì hai gia tộc cũng sẽ vì chuyện này mà cùng tiến cùng lùi, không có gì xấu cả.

“Vậy thì tốt.” Ông cụ An vui mừng gật đầu, vỗ nhẹ vào mu bàn tay Lâm Nhược, nói: “Ông không muốn trong lòng cháu có khúc mắc.”

“Dù sao muốn từ hôn cũng là vì cháu, mà không từ hôn thì cũng vì cháu. Nói tới nói lui, chính cháu mới phải suy nghĩ xem nên đón nhận lửa giận của mẹ An như thế nào ấy ạ.” Nếu bà An biết cô luôn trêu chọc bà, chắc chắn sẽ nổi điên mất.

“Ha ha ha, cá tính của Khiết Như vốn mạnh mẽ thế mà, có trò vui rồi.” ông cụ An cười, “Vừa rồi cháu còn kêu đói bụng cơ mà. Đi thôi, ăn cơm nào.”

Cuối cùng bà An vẫn không yên lòng chạy tới bên ngoài căn nhà nhỏ này. Những người khác cũng rất tò mò không biết ông cụ An sẽ đối xử với Lâm Nhược thế nào nên đều đi theo tới đây.

Cả một nhóm người đứng trên bãi cỏ ngoài căn nhà, thấy gần đến giờ cơm trưa rồi mà ông cụ An và Lâm Nhược vẫn chưa xuất hiện, bà An bắt đầu đứng không yên.

“Không được, em phải vào trong.”

“Tiểu Nhược và ba nói chuyện càng lâu, càng chứng tỏ rằng ba thích Tiểu Nhược. Bà xã, em đừng vội.” Ba An Tiếp vội trấn an vợ mình.

“Ra rồi ra rồi!” Thị lực của vợ bác Hai rất tốt, nhìn thấy ngay bóng ông cụ An và Lâm Nhược đang kéo tay đi ra phía sau tấm cửa kính.

Vợ bác Hai thở dài: “Ồi, thế này thì không nhận được con gái nuôi nữa rồi.”

Nữ giúp việc đẩy cửa kính ra, rốt cuộc mọi người cũng nhìn thấy Lâm Nhược đang khoác tay ông cụ An đi ra.

Lúc này thần kinh căng như dây đàn của bà An mới buông lỏng xuống. Ba thích Lâm Nhược, như vậy sẽ có hy vọng từ hôn với Lâm gia rồi.

“Ba.” Bà An nở nụ cười thoải mái bước tới.

Bà cụ An hết nhìn ông cụ An, lại nhìn sang Lâm Nhược. Dù là người phụ nữ cao thượng đến mức nào, thì chỉ cần yêu sẽ luôn muốn độc chiếm người kia. Vậy mà Lâm Nhược lại không quan tâm An Tiếp có từ hôn hay không, chứng tỏ thật ra con bé cũng chẳng yêu thương gì An Tiếp.

Bà cụ An yêu thương cháu ngoại, đương nhiên không thấy vui!

Cậu Chín nhà bà là đứa bé ưu tú đến mức nào chứ, đốt đèn tìm còn không thấy, vậy mà con bé Lâm Nhược kia lại do do dự dự!

An Bản biết An Tiếp rất để tâm đến Lâm Nhược, nên khi nghe thấy Lâm Nhược nói thật ra trước mắt chưa tính đến chuyện kết hôn với An Tiếp, trong lòng cũng hơi mất hứng, tiếc nuối cho An Tiếp.

Ông cụ An đưa mắt nhìn mọi người, cuối cùng dừng lại trên mặt bà An: “Khiết Như, con vẫn muốn thay tiểu Tiếp từ hôn với Lâm gia sao?”

“Ba, tiểu Tiếp phiêu bạt bên ngoài bao nhiêu năm, con làm mẹ cũng thấy đau lòng.” Nói xong, hai mắt bà An đỏ ửng, “Thằng bé rất quan tâm đến người nhà, nên thả ở một mình bên ngoài vất vả cũng không muốn quay về cái cộ với chúng ta. Người làm mẹ cho con, nhìn thấy rõ ràng mà lại thể làm gì cho thằng bé cả.”

Họ đều biết sự ưu tú của An Tiếp, mấy năm ở nước ngoài, An Tiếp từ chối hết mọi sự trợ giúp từ gia đình, tự mình đi làm thêm ngoài giờ học. Đường đường là cậu chín của An gia, khi còn ở trong nước có bao giờ phải chịu những khổ sở đó.

Vợ bác Ba ôm bụng bước lên hai bước: “Ba, sau chuyện lần trước, hẳn là ba cũng nhìn thấy cậu Chín để ý đến tiểu Nhược như thế nào. Giờ ba cũng gặp tiểu Nhược rồi, chẳng lẽ ba không cảm thấy tiểu Nhược và cậu Chín đúng là một đôi trời sinh sao?”

Ông cụ An gật đầu: “Cô nhóc tiểu Nhược này đúng là rất tốt.”

Lâm Nhược đứng bên cạnh khẽ run rẩy khóe môi, rõ ràng ông ngoại đã biết thân phận của cô mà giờ còn giả vờ thần bí cái gì nữa không biết?

“Ba, ba đồng ý với tiểu Tiếp đi.” Hai mắt bà An đỏ ửng, nhưng vẫn kìm chế không dám rơi nước mắt.

Ba An Tiếp nhìn mà đau lòng, ôm lấy vai bà An kéo vào lòng mình rồi nói: “Ba, cả đời này con không có nhiều lý tưởng, nhưng vẫn hy vọng người thân của mình đều có thể bình an hạnh phúc. Khiết Như là vợ con, tiểu Tiếp là con trai con, chỉ cần thấy họ khổ sở là lòng con đã đau như bị dao cứa vậy. Ba, mẹ, tiểu Tiếp gặp được người nó yêu thương cũng chẳng dễ dàng gì, xin ba mẹ tác thành cho nó đi.”

“Nói vậy tức là các con đều đồng ý từ hôn?” ông cụ An gật đầu, “Được.”

Dễ vậy sao?! Rốt cuộc Lâm Nhược làm thế nào mà lấy lòng được ba vậy? Bà An không dám tin ông cụ lại dễ dàng bỏ qua như vậy.

Khóe môi Lâm Nhược lại khẽ run lên hai cái, rốt cuộc ông ngoại muốn chơi đùa đến bao giờ?

“Ba, ba nói thật ă?” Vợ bác Ba có cảm giác mất mát như vừa trang bị vũ khí toàn thân, cuối cùng lại phát hiện ra không dùng được thứ gì vậy.

Ông cụ không trả lời vợ bác Ba mà nói: “Nhắc mới nhớ, mọi người chỉ biết tên hiện giờ của cô nhóc tiểu Nhược này, không biết tên trước kia của con bé đúng không?”

Lâm Nhựt vốn không phải là Lâm Nhựt sao? Mà các ngôi sao cũng thường có nghệ danh, nếu Lâm Nhựt là nghệ danh thì tên con bé là gì?

“Cô nhóc tiểu Nhựt này vốn tên là Lâm Tiểu Nhựt, con gái cưng trong nhà, trên con bé còn có ba anh trai, hơn nữa, các con cũng không xa lạ gì với tên của mấy đứa nó. Anh cả Lâm Thiên, anh hai Lâm Nhiên, anh ba Lâm Phong.”

Lâm Thiên – trung tá đặc chủng, Lâm Nhiên – thiên tài kinh doanh truyền kỳ không đối thủ trên thương trường, Lâm Phong – tạm thời không rõ thân phận nhưng cũng cực kỳ có năng lực. Đó chẳng phải là ba cậu con trai đáng kiêu ngạo của Lâm gia thủ đô sao?

Ba anh trai của Lâm Nhựt là ba người đó, vậy thân phận của Lâm Nhựt không cần phải nói cũng biết.

Mọi người còn chưa hết bất ngờ này đã đến kinh ngạc khác. Nếu Lâm Nhựt chính là cô con gái trong hôn ước của Lâm gia và An gia, vậy những chuyện họ làm lúc trước là gì? Trò hề sao?

Bao sao Lâm Nhựt nói không cần phải từ hôn, rõ ràng hai người là một mà!

Bà An ghen cực tức ở cổ họng, trong lòng có hàng nghìn hàng vạn thứ gì đó không biết tên điên cuồng chạy qua.

“Bà xã? Bà xã?” Ba An Tiệp thận trọng ôm chặt bà An.

Bà An hít sâu một hơi, vẻ mặt bình tĩnh bước ra khỏi vòng tay của ba An Tiệp, quay người đi về phía nhà kho/

“Bà xã, sắp ăn cơm rồi, em đi đâu thế?”

“Đừng có cản em, thế nào em cũng phải cầm xiên xiên thẳng con nhóc đáng ghét kia ra khỏi cửa!”

“Bà xã, bình tĩnh, bình tĩnh.” Ba An Tiệp vội chạy theo ôm lấy bà An, “Có lẽ tiểu Nhựt không cố tình đầu mà, em đừng giận, đừng tức giận.”

“Chắc chắn con bé cố tình! Con nhóc thối đó, tính tình rất xấu xa! Anh buông ra!”

Ba An Tiệp vội nháy mắt với Lâm Nhựt, Lâm Nhựt sò sò mũi còn nói rất thật thà: “Mẹ An, nếu ngay từ đầu con nói cho mẹ biết thân phận thật của con, liệu mẹ có thể đối xử với con như bình thường không ạ?”

Bà An sững người, nếu từ đầu bà biết Lâm Nhựt là vợ chưa cưới của An Tiệp, thì thái độ của bà với Lâm Nhựt đương nhiên sẽ khác, do đó, cũng không thể hiểu nhau nhiều hơn như hiện giờ.

Lâm Nhựt lại nói: “Con giấu diếm không nói ra, chỉ vì muốn mẹ thoải mái chấp nhận con người thật sự của con, chứ không phải thân phận của con mà thôi.”

Lâm Nhựt dừng lại một chút, lại háng giọng: “Tất nhiên là cũng có phần muốn trêu chọc mẹ một chút. Tại vì đáng về gượng gạo của mẹ thực sự rất đáng yêu, nên con không kìm lòng được, muốn trêu ghẹo một chút!”

Ba An Tiệp gạt đầu đầy đồng cảm, lúc bà xã nhà ông gượng gạo thực sự đáng yêu siêu hạng!

“Anh thấy chưa, tính cách con bé này xấu xa thế mà, muốn chọc tức em đấy!” Thấy ông xã nhà mình lại còn gạt đầu đồng ý, bà An trừng mắt lườm một cái, rồi quay sang nói với Lâm Nhựt: “Muốn tôi nguôi giận thì trưa nay ăn nhiều thêm một bát cơm đi, sắp gãy như bộ xương rồi!!!”

“Con thuộc dạng người mặc đồ thì gầy, coi đồ thì chuẩn, thân hình cực kỳ đẹp ạ!” Lâm Nhựt cực kỳ tự tin với dáng người của mình, còn lâu mới là bộ xương di động.

“Lâm Tiểu Nhựt, cô muốn ăn đòn phải không?”

“Được rồi được rồi mà, bà xã đừng giận nữa.” Ba An Tiệp vỗ vỗ sau lưng bà An y như vỗ về đứa trẻ con.

Lâm Nhựt cũng không tiếp tục trêu bà An nữa, nghiêm chỉnh nói: “Trưa hôm nay con sẽ ăn thêm ba bát. Thực ra giờ con đã đói đến mức bụng sắp dán cả vào lưng rồi.”

Bà An cũng biết sáng nay mình đi đón Lâm Nhựt sớm, con bé không có thời gian ăn sáng.

Vợ bác Cả cười quay sang nữ giúp việc: “Báo với má Lý, chuẩn bị ăn cơm được rồi.”

“Vâng.”

Bà cụ An cũng nói: “Ăn cơm trước đi, chuyện khác để ăn xong rồi tính sau.”

Mọi người trong An gia đều có quy củ rất rõ ràng. Dù bận bịu đến đâu thì một ngày 3 bữa cơm, mọi người đều phải về nhà ăn, nhưng mà có thể tụ tập đông đủ thế này thì hôm nay vẫn là lần đầu tiên.

Bà An cố tình đẩy bát canh xương ra trước mặt Lâm Nhựt, đằng sau vẻ bình tĩnh trên mặt vẫn không giấu được chút vẻ mất tự nhiên.

Má Lý đứng bên cạnh che miệng cười, rồi bước tới chủ động múc bát canh nhỏ cho Lâm Nhục: “Cô Lâm Nhục, cô uống thử đi.”

Lâm Nhục hiểu ý, cầm thìa ăn canh.

Vị canh xương rất đậm đà, không thấy hành hoa, nhưng vừa vào miệng đã cảm nhận được mùi hành tươi rất thơm, có điều vị hơi hơi mặn chút thôi.

Lâm Nhục uống hết canh trong bát mới đặt thìa xuống, bà An hơi liếc sang phía cô như lơ đãng.

“Mùi vị rất ngon, cảm ơn mẹ An ạ.”

“Canh là do má Lý nấu, cảm ơn tôi làm cái gì.” Bà An nhìn sang chỗ khác, nhưng tay giấu dưới gầm bàn khẽ siết chặt lại, hình như hơi vui vẻ.

“Ồ.” Lâm Nhục khẽ gật đầu ra vẻ nghe lời, nói tiếp: “Má Lý, canh rất ngon ạ, nếu lần sau nêm ít muối đi một chút thì càng ngon hơn.”

Bàn tay cầm thìa của bà An hơi run lên một chút, ba An Tiếp tinh ý lập tức múc một thìa canh đưa đến trước mặt bà.

Bà An uống ngay một hớp, nếu không phải vì có sự giáo dục tốt, thì đã lập tức phun ngay ra rồi. Không phải là hơi mặn, mà là cực kỳ mặn. Vừa rồi rốt cuộc Lâm Nhục làm thế nào mà uống sạch bát canh, mặt cũng không đỏ sẫm?

Má Lý nhin cười gật đầu: “Tôi nhớ lời cô Lâm Nhục dặn rồi.” Chắc lúc cô chủ nêm muối lại quên khuấy đều lên, nên lúc thử vị ở bên trên mới cảm thấy vừa miệng.

“Má Lý, bê hết canh xương xuống đi.” Bà An đặt thìa xuống, nói.

“Vâng.” Má Lý cúi người bê canh xương ra ngoài. Dù sao trên bàn cũng vẫn còn canh rau cải và canh cà chua nữa. Canh xương mặn thế này, làm sao cô Lâm Nhục uống thêm bát nữa được.

Ăn không nói, ngủ không nói là lễ nghi cơ bản trong những gia đình danh giá này. Vừa rồi cũng vì sắc mặt mẹ An đầy vẻ mong đợi nên Lâm Nhục mới đặt thìa xuống nói mấy câu.

Sau đó, mọi người đều im lặng ăn cơm. Tuy rất lặng lẽ nhưng không hề có vẻ gượng ép.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Chương 67.2

Ăn xong, mọi người quay về phòng khách, những người có công việc bận bịu thì nghỉ ngơi một chút rồi đi cả.

Cuối cùng, trong nhà chỉ còn lại mấy người.

An Bản nói: “Tiểu Nhục, chú Chín biết thân phận của em không?”

Lâm Nhục cười gật đầu: “Ban đầu thì không, sau thì biết ạ.”

“Thằng nhóc này giỏi thật, thế mà không hề nói với mọi người câu nào.” An Bản cười trách.

Giờ kết quả thế này, dù là đối với An gia, hay là Lâm gia, thì cũng đều là kết quả tốt nhất. Đúng là đánh bừa lại trúng, gặp đúng nhân duyên.

“Nhóc tiểu Nhục.” Bà cụ An nói, “Lúc sáng cháu nói tạm thời chưa muốn kết hôn với cậu Chín nhà chúng ta, là nói đùa hay nói thật?”

Lâm Nhục cũng không giấu diếm: “Nói thật ạ.”

Bà cụ An có vẻ hơi mất hứng, ông cụ An ngăn lại, nói: “Giờ các cháu vẫn còn trẻ, kết hôn muộn một chút cũng không sao.”

Bà cụ An trừng mắt nhìn ông cụ An! Ông nói nhiều thế làm gì?!

Lâm Nhục cười không đáp. Cô thực sự rất yêu tự do, khi quen An Tiếp đã thay đổi rất nhiều, nhưng còn chuyện bao giờ kết hôn, bước vào cuộc sống gia đình thì cô cũng không muốn gượng ép hay sắp đặt gì cả. Mọi chuyện cứ để tự nhiên đi, đến mức nào đó, đến thời điểm nào đó, phải kết hôn thì sẽ kết hôn.

Lâm Nhựt ăn cơm tối ở An gia xong mới ngồi xe An Bân rời khỏi Cẩm Giang Hoa Uyển.

An Bân thực sự rất ngạc nhiên vì Lâm Nhựt có thể thu phục cậu Chín lạnh lùng kiêu ngạo nhà mình, hơn nữa, Lâm Nhựt lại rất biết cách đối nhân xử thế, tiếp xúc với cô ấy rất thoải mái.

“Tiểu Nhựt, vì công việc của em nên chuyện quan hệ giữa em và chú Chín cũng không còn bí mật gì nữa. Bối cảnh của An gia lại hơi đặc thù, nên sau này em chú ý một chút, hiểu không?”

“Anh cả cứ yên tâm, em sẽ chú ý ạ.”

“Anh nghe chú Chín nói thân thù của em không tồi?” An Bân chạy xe dưới hầm cầu vượt, hỏi.

“Ha ha, tại em thích đi du lịch khắp nơi, nên học chút võ về phòng thân ấy mà ạ.” Thấy đằng trước có một tiệm bánh bao, liền nói: “Anh cả, anh thả em ở đằng trước cũng được. Em đi mua ít đồ.”

“Em xuống ở đây không sợ bị fan bắt gặp bao vây à?”

“Đeo khẩu trang là không nhận ra đâu ạ.” Lâm Nhựt rút khẩu trang trong túi ra, đội mũ lên, quả nhiên nhìn khác hẳn.

Khóe môi An Bân giật giật, quả nhiên ngành nghề nào cũng có tuyệt chiêu sát thủ của riêng mình cả.

Lâm Nhựt xuống xe ngay ngoài tiệm bánh bao.

“Em cứ đi mua đồ đi, anh chờ ở đây.” An Bân cười nói, “Ông nội đã ra lệnh anh nhất định phải đưa em về đến nhà an toàn.”

“Vậy phiền anh chờ em một chút.” Lâm Nhựt bước vào tiệm bánh bao, mua đến tận cái bánh bao đậu đỏ cuối cùng.

Thấy Lâm Nhựt ôm một bao lớn đi ra, An Bân vội mở cửa xe xuống đón lấy.

“Không nặng, không cần đâu ạ, anh lên xe đi.”

“Tiểu Nhựt, em... em ăn chưa no à?” Không phải mọi người đều nói các ngôi sao thường ăn rất ít, không chế khẩu vị vì giữ gìn vóc dáng sao?

“Ha ha, nhà em nuôi tên ngốc chỉ thích ăn bánh bao, cái này em mua cho cậu ta.”

An Bân gật đầu. Thì ra là mua cho con cún con hay mèo con tên “ngốc” ở nhà à...

Lâm Nhựt biết chắc chắn An Bân hiểu sai nhưng cũng không định giải thích.

An Bân lái xe đưa Lâm Nhựt về dưới cửa tiểu khu nhà trọ.

“Anh cả, anh có lên ngồi chút không?”

“Ha ha, không được, anh còn phải về nấu cơm, nếu không chị dâu em bận bịu lại quên cả cơm tối.”

“Đúng là người chồng tốt.” Lâm Nhựt cười giờ ngón tay cái lên, “Vậy anh lái xe cẩn thận.”

“Em lên đi, anh về đây.” An Bân lái xe rời đi.

Lâm Nhựt cầm bánh bao lên tầng, vừa mở cửa vào nhà, lưỡi dao lạnh như băng đã kề ngay vào cổ họng cô.

Mặc Lâm nhìn cô không chút thay đổi, một lúc lâu mới bỏ dao ra quay về ngồi xuống ghế salon trong phòng khách, tiếp tục yên lặng xem TV.

Lâm Nhựt đổi dép lê xong đi tới mới phát hiện TV chỉ phát hình, không có tí âm thanh nào.

“Sao không có tiếng?” Lâm Nhựt nhấn điều khiển lên bật tiếng.

Trong TV màn hình phẳng vừa vụn vang lên tiếng kêu gào của sói xám khi bị hất bay lên trời cao: “Nhất định ta sẽ quay lại!”

“Con chó xám kia ngốc thật.” Sau khi xem xong, Mặc Lâm nghiêm túc đánh giá.

Sói mà nhìn thành chó, cậu còn ngốc hơn ấy!

Sau phim hoạt hình là mục dự báo của TV, không còn phim “Cừu vui vẻ và Sói xám” nữa.

“Hết rồi.” Mặc Lâm khẽ nhủ mày, “Nhưng chó xám còn chưa quay lại.”

Sự ngốc nghếch của Mặc Ngốc làm Lâm Nhược suýt phát khóc: “Ăn hết bánh bao dự trữ trong bếp rồi à?”

“Mỗi 4 cái.”

Cậu ta đang lên án cô chủ này quá keo kiệt sao? Khóe môi Lâm Nhược run lên hai cái, đặt bánh bao vừa mua vào trong chiếc bát thủy tinh rồi đặt vào lò vi sóng.

“Hôm nay cô chỉ cho tôi có 4 cái bánh bao.” Mặc Lâm vừa nhìn chăm chăm lò vi sóng, vừa nói: “Đừng tưởng tôi dễ tính không để bụng gì. Tôi cũng biết tính lái đây.”

“Tính lái á?”

“Ừ.” Mặc Lâm nghiêm túc gật đầu, “Toàn bộ số bánh bao trong đó đều thuộc về tôi.”

Lâm Nhược không còn gì để nói. Hóa ra tên ngốc này đi vòng một vòng lớn cũng chỉ vì muốn chiếm hữu số bánh bao này à?

“Cô cũng vất vả, tôi đành miễn cưỡng chia cho cô một cái vậy.” Mặc Lâm do dự một lúc lâu, cuối cùng mới quyết định.

Thấy hấn dứt ruột bỏ thí cho mình như vậy, Lâm Nhược thực sự rất muốn khóc.

Đình!

Lò vi sóng quay xong rồi. Lâm Nhược đeo bao tay lấy cái bát thủy tinh đầy bánh bao ra đặt lên bàn ăn, nói: “Tôi ăn tối rồi mới về. Cậu tự ăn đi.”

Lâm Nhược còn cố tình nói thêm một câu: “Không cần phải bỏ thí cho tôi.” Nói xong, Lâm Nhược đi vào phòng tắm thay quần áo tắm rửa.

Gặp một vị chủ nhân bốc đồng thế này cũng thật bó tay, may mà cậu ta là người rất thấu tình đạt lý nhé.

Mặc Lâm đi vào trong bếp lấy một cái bát rồi mới quay lại bàn ăn. Cậu ta lấy một chiếc bánh bao đặt vào trong bát nhỏ, chần chờ một lúc, cuối cùng lại lấy thêm một cái nữa bỏ vào bát.

Cậu ta đúng là một người rất rộng rãi mà!

Mặc Lâm đặt chiếc bát sang vị trí Lâm Nhược thường ngồi ăn cơm, sau đó mới bắt đầu ăn bánh bao chất như núi trong chiếc bát to của mình.

Khi Lâm Nhược tắm rửa thay quần áo xong bước ra, Mặc Lâm vẫn còn đang ăn.

Cậu ta ăn cực kỳ nhả nhặn, cắn nhỏ, nhai chậm, mỗi cái bánh bao đậu đỏ đều cắn đúng thành 3 miếng là ăn xong, không nhiều không ít.

“Mặc Ngốc, cậu ăn thế mà không thấy mệt à?” Nhìn thấy trong chiếc bát bên cạnh có hai chiếc bánh bao đậu đỏ, Lâm Nhược lập tức nở nụ cười.

Trên bàn ăn, Mặc Lâm tuyệt đối không nói lời nào.

Cậu ta chỉ ngước mắt lên nhìn Lâm Nhược một cái rồi lại tiếp tục chậm rãi ăn bánh bao đậu.

Động tác nhả nhặn, sắc mặt thành kính!

Lâm Nhược không có cách nào khác, đành ngồi xuống ghé đôi diện, đẩy chiếc bát đựng bánh bao về phía Mặc Lâm: “Tôi ăn cơm tối rồi.”

Tuy chủ nhân này rất tùy hứng, nhưng thi thoảng cũng đáng yêu.

Hai mắt Mặc Lâm như tòa sáng, lấy lại hai cái bánh bao đậu đỏ kia, đặt vào trong bát mình, tiếp tục chăm chú ăn bữa tối.

“Cậu chỉ ăn mỗi bánh bao như vậy cơ thể làm sao đủ chất được? Sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe đấy. Đến lúc cậu bị bệnh, tay chân không có sức lực thì tôi thuê cậu làm vệ sỹ làm cái gì?”

Mặc Lâm chỉ ăn bánh bao không đáp, Lâm Nhược cũng không thúc giục, chờ cậu ta ăn xong.

Ăn hết bánh bao rồi, Mặc Lâm mới nghiêm mặt nói: “Không đâu.”

“Sức khỏe của cậu sẽ không bị ảnh hưởng, cậu sẽ không bị bệnh à?” Lâm Nhược nhướn mày.

“Ừ.” Mặc Lâm gật đầu.

Đối với một tên ngốc chỉ dùng bánh bao để nhận định mọi việc, Lâm Nhược cảm thấy cần phải áp dụng một số thủ đoạn khác biệt.

“Vậy chúng ta thử nghiệm một chút.” Lâm Nhược vòng qua bàn ăn, kéo Mặc Ngốc vào phòng tắm.

Mặc Lâm cảm thấy vị chủ nhân này thực sự rất kỳ quái, lại còn cởi áo cậu ta nữa, có cởi cả quần không?

Lâm Nhựt ra tay cởi áo Mặc Lâm, đẩy người vào dưới vòi hoa sen, vịn cần gạt sang nước lạnh: “Giờ bắt đầu thử nghiệm, tôi bảo dừng mới được dừng.”

Mặc Lâm cảm thấy vị chủ nhân này quá là ngây thơ đi, tắm nước lạnh gì đó là chuyện quá bình thường.

Mặc Lâm vẫn đang tắm nước lạnh, Lâm Nhựt lại kéo chiếc quạt điện cũ kỹ vào, tính toán thời gian, tắt nước đi, lại bật quạt số 3 chĩa về phía Mặc Lâm, sau đó lại mở nước lạnh ra gội tiếp. Lặp đi lặp lại như thế nhiều lần.

“Được rồi, đi ngủ đi.”

Lâm vệ sỹ mà còn phải chơi trò chơi với chủ nhân, mệt mỏi quá đi mất.

Mặc Lâm im lặng nhìn chằm chằm Lâm Nhựt vài giây sau đó mới mặc áo quay về phòng ngủ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Chương 67.3

Ngày hôm sau.

Vì chiều nay có buổi thông báo bấm máy của đoàn phim, Lâm Nhựt cố tình đặt đồng hồ báo thức lúc 10h. Có điều, đồng hồ báo thức còn chưa kêu, liên hoàn call đoạt mệnh của Tạ Lâm đã tới trước.

Lâm Nhựt mơ mơ màng màng nghe điện thoại: “Alo, A Lâm”

“Lâm Tiểu Nhựt, cô có biết lúc cô còn đang ngủ thì bên ngoài đã xảy ra chuyện lớn thế nào không hả?” Giọng nói của Tạ Lâm vang lên như sấm gập ở đầu dãy bên kia.

“Chuyện gì?” Lâm Nhựt khẽ nhủ mảy may ngồi dậy tựa vào đầu giường. Cô rất dễ bức tức khi bị dựng dậy giữa chừng.

“Hôm qua em đi gặp ba mẹ An Tiệp đúng không?”

“Đúng thế.” Lâm Nhựt day day mi tâm, “Có phải đám phóng viên lại tung ra ảnh gì không?”

Nổi tiếng thì nhiều tin đồn, Lâm Nhựt thừa hiểu đạo lý này.

“Còn không nữa à.” Tạ Lâm nói: “Có phóng viên chụp được ảnh một người đàn ông xa lạ đi Porsche đưa em về nhà trọ, hơn nữa còn là ảnh hai người cười cười nói nói cực kỳ thân mật. Trên mạng âm ỉ đến phát điên rồi! Nói là An thiên vương chỉ vừa rời khỏi giới giải trí em đã chân trước chân sau phui mộng đi bám đại gia, fan An thần sắp điên rồi.”

“Nói bậy.” Lâm Nhựt vén chăn xuống giường, “Đó là anh cả của An Tiệp, ăn cơm tối xong, ông ngoại bảo anh ấy đưa em về.” Lâm Nhựt rót cốc nước uống ừng ực.

“Tất nhiên là chị biết em bị oan, nhưng fan An thần âm ỉ như phát điên ấy. Hơn nữa, An thiên vương vừa rời khỏi giới giải trí, đang là thời điểm fan An thần bất ổn, nhạy cảm nhất.” Tạ Lâm bình tĩnh nói: “Vói cả, chuyện này hình như cũng không đơn giản như vậy. Góc chụp của tay phóng viên kia rất tiêu xảo, nhìn trong ảnh, hai người như đang hôn nhau ấy. Cả mấy tin tức và bình luận ở trên mạng, hình như cũng có người cố tình bôi nhọ em, thậm chí còn có người lòi ra một số ảnh và clip trước kia của em nữa.”

“Đã có người muốn danh tiếng của em nổi thêm chút nữa, thì cứ để họ làm đi.” Lâm Nhựt đặt cốc xuống, thản nhiên nói: “Chiều nay vừa vặn có buổi thông báo bấm máy của , đến lúc đó giải quyết chuyện này luôn.”

“Cũng được.” Tạ Lâm nói: “Ban quan hệ xã hội của công ty đã chuẩn bị xong rồi, lúc nào cũng có thể ra tay được.”

“Ừm, cứ vậy đã. Chờ đến buổi chiều rồi nói.”

“Chắc chắn ngoài cửa nhà em có phóng viên cắm chốt, trước khi chị đến thì em đừng ra ngoài, biết chưa?”

“Em biết rồi. Chắc chắn đám phóng viên cũng sẽ vây chị, chị cũng cẩn thận chút.”

Lâm Nhược cúp điện thoại cười lạnh rồi đi đến phòng Mặc Lâm.

Đứa trẻ ngoan Mặc Ngốc luôn ngủ sớm dậy sớm hôm nay lại chưa rời giường, xem ra cuộc thử nghiệm tối qua hơn phân nửa là thành công.

Lâm Nhược đẩy cửa phòng của khách, thật ra Mặc Lâm đã dậy rồi, nhưng lại cúi đầu im lặng ngồi bên cạnh giường.

Lâm Nhược nén cười, đi sang phòng ngủ lấy thuốc cảm, rót một cốc nước ấm rồi quay lại.

“Giờ đã tin lời tôi nói tối hôm qua chưa? Uống thuốc đi.”

Mặc Lâm nghe vậy liền ngẩng đầu, hai mắt vẫn hơi đỏ đỏ, giọng nói cũng trở nên nghẹn ngào như hờn dỗi: “Cô cố tình chơi xấu.” Giọng điệu vừa âm ỉ, vừa mất hứng.

“Tại cậu không tin lời tôi nên chúng ta mới làm thử nghiệm này đấy chứ. Uống thuốc rồi nằm xuống giường nghỉ đi, một lát nữa toát mồ hôi ra là thoải mái thôi.”

Mặc Lâm nhận lấy thuốc nhìn một lúc mới nhủu mảy đặt vào miệng. Không phải cậu ta thấy thuốc đắng, mà là trừ bánh bao đậu đỏ và nước ra thì cậu ta không muốn cho gì vào miệng hết.

Nhìn dáng vẻ bị ốm đáng thương như một đứa trẻ của Mặc Ngốc, Lâm Nhược cũng hơi mềm lòng: “Tôi biết cậu không thích ăn những thứ khác, nhưng sau này cũng phải tập ăn một chút, ăn ít cũng không sao. Nếu không, tôi sẽ không thuê cậu nữa, cậu cũng không có bánh bao đậu để ăn thoải mái nữa đâu.”

Bánh bao đậu đỏ tới tay rồi sao có thể để bay đi được!

Mặc Lâm nghiêm túc suy nghĩ một lúc lâu, không thể để bánh bao đậu bay được, không thể để bánh bao đậu bay được, không thể để bánh bao đậu bay được, cuối cùng cũng chịu thỏa hiệp.

“Chỉ ăn thứ cô đưa thôi.” Đây là sự nhượng bộ lớn nhất của Mặc Ngốc. Nếu những người khác cũng tới ép cậu ta ăn thứ khác ngoài bánh bao đậu, cậu ta sẽ trốn!!!

“Được.” Lâm Nhược cười gật đầu, “Cậu ngủ thêm một giấc đi, trùm kín chăn vào cho đỡ mồ hôi.”

Mặc Ngốc nghe lời nằm lại xuống giường, Lâm Nhược điều chỉnh nhiệt độ lên cao một chút rồi mới ra khỏi phòng cho khách.

Mặc Ngốc đã đồng ý sau này sẽ ăn thêm những món khác, nhưng hiện giờ cậu ta bị cảm thì ăn gì mới được nhỉ?

Lâm Nhược đi đến bên cửa sổ vén một góc rèm lên, quả nhiên có đám phóng viên đã ngồi xổm châu chực ở con đường bên ngoài tiểu khu. Không thể ra ngoài mua cháo được, chẳng lẽ lại tự nấu?

Lâm Nhược nhìn vào bếp, đồ làm bếp thì có, nhưng liệu cô có làm nổi phòng bếp không đây?

Đối với một kẻ ngu về nấu nướng như cô, cuối cùng Lâm Nhược vẫn bỏ qua ý định tự lực cánh sinh, gọi điện thoại nhờ Tạ Lâm mua thêm một phần cháo thịt nạc trứng muối, với thêm 20 cái bánh bao đậu đỏ nữa.

Tạ Lâm biết bánh bao đậu đỏ là mua cho Mặc Lâm, vội vội vàng vàng mua hẳn 25 cái, thêm hai phần cháo thịt nạc trứng muối đến.

Khi cô ấy cắt đuôi được đám phóng viên chạy vào nhà, không nhìn thấy Mặc Ngốc còn thấy hơi lạ: “Mặc Lâm đâu? Bánh bao đậu đến rồi mà còn không xuất hiện, lạ thật.”

“Bị cảm rồi, đang nằm trên giường cho ra mồ hôi.”

Phản ứng đầu tiên của Tạ Lâm là: “Sao em hành hạ người ta đã man thế?”

“Chị đừng có nói như em xấu xa lắm vậy chứ.” Lâm Nhược cầm hộp cháo thịt nạc trứng muối đi vào bếp múc ra bát rồi lấy thìa bê vào phòng cho khách.

Tạ Lâm rất ngạc nhiên bước vào theo.

Mặc Lâm vẫn nằm im không nhúc nhích ở trên giường cho đỡ mồ hôi, mấy sợi tóc trên trán đều bị mồ hôi ướt đầm dính bết vào mặt, thoạt nhìn rất đáng thương.

“Ôi trời đất ơi, Lâm tiểu Nhược, cô giày vò một tên ngốc đáng yêu như vậy, quần chúng nhân dân sẽ phản nộ đấy!”

“Chị tránh ra đi.” Lâm Nhược cười lườm cô ấy một cái rồi đặt bát cháo thịt nạc trứng muối lên tủ đầu giường, sờ trán Mặc Ngốc, con sốt đã hạ đi rất nhiều, “Được rồi, dậy ăn gì đi.”

Mặc Lâm ngồi dậy, thấy cháo thịt nạc trứng muối mà không thấy bánh bao đậu đỏ đâu thì thoáng sững người một chút, sau đó khẽ nhún mày.

“Đừng quên cậu vừa hứa với tôi cái gì.”

“Cô quá tùy hứng.” Mặc Lâm nhìn Lâm Nhựt, nói một câu rồi mới quay đi bê bát cháo lên húp.

Dù tạm thời cậu ta không thích mùi vị của cháo lấm, nhưng động tác múc từng thìa từng thìa vẫn rất nhã nhặn, hơn nữa, còn hoàn toàn không để thìa chạm vào thành bát phát ra tiếng động gì cả.

Tạ Lâm cảm thán: “Chắc chắn trước kia Mặc Lâm đã được dạy dỗ nghi lễ rất cao.”

Lâm Nhựt cũng nhận ra, dù bất cứ lúc nào Mặc Ngọc đều rất bình tĩnh. Phản ứng kiểu này, nếu không phải do được bồi dưỡng từ nhỏ thì sẽ rất khó hình thành.

Đương nhiên, vì Mặc Ngọc cực kỳ yêu thích bánh bao đậu đỏ, trong mắt cậu ta trừ bánh bao đậu ra thì không còn gì khác nữa, nên về bình tĩnh này ngược lại nhìn lại có chút ngây ngô, mà ngây ngô đến một mức độ nào đó sẽ thành ngọc ngây thơ.

Mặc Lâm chậm rãi ăn hết bát cháo, khi đặt bát xuống cũng không tạo ra âm thanh gì: “Bánh bao, 5 cái.”

“À không, tôi muốn đổi ý, 6 cái.”

Lâm Nhựt buồn cười: “Sao lại phải nhiều hơn một cái? Cậu còn chưa khỏi ốm đâu, ăn nhiều mấy thứ đó không tốt cho sức khỏe.”

“Tâm trạng của tôi không tốt.” Mặc Lâm đáp, mặt không chút cảm xúc.

Thế nên, tâm trạng tốt hay xấu của Mặc Ngọc chỉ trị giá 1 cái bánh bao đậu đỏ thôi à?

Tạ Lâm đứng bên cạnh đầy gọng kính: “Không biết Mặc Lâm có hứng thú bước vào giới giải trí không nhỉ? Hiện giờ mấy hình tượng ngọc ngách ngây thơ cực kỳ có đất diễn.”

“Chỉ quên cái ý định đó đi.” Lâm Nhựt bê bát cháo lên ra khỏi phòng khách lấy bánh bao cho Mặc Ngọc.

“Cậu nằm nghỉ trên giường là được, không cần phải đi theo tôi!” Lâm Nhựt vừa mở túi to ra, vừa nói với Mặc Ngọc đang đi theo ra ngoài.

“Đề phòng cô lén lút ăn mất.”

Có tin chị đây đánh cho mặt cậu sưng như bánh bao đậu không?

“Giờ chỉ cho cậu 6 cái thôi. Lát nữa tôi ra ngoài làm việc, mấy cái còn lại để dành cho cậu ăn trưa nhé.”

Mặc Lâm nghĩ một chút thấy cũng được, dù sao lát nữa toàn bộ số bánh bao này đều là của cậu ta, nên lập tức thoải mái chấp nhận sự sắp đặt của Lâm Nhựt.

Dặn dò Mặc Ngọc xong, Lâm Nhựt mới cùng Tạ Lâm ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa tiểu khu, âm thanh ‘tách tách’ không ngừng vang lên.

Có phóng viên cầm micro lao tới: “Cô Lâm Nhựt, xin hỏi có phải cô và An thiên vương đã chia tay không? Người đàn ông hôm qua là bạn trai mới của cô à?”

Tạ Lâm mở rộng hai tay bảo vệ Lâm Nhựt, ngăn đám phóng viên lại. Lúc này cô ấy mới chột giật mình nhận ra, lẽ ra nên thuê vệ sỹ mở đường trước cho Lâm Nhựt ra ngoài mới đúng.

Lâm Nhựt đưa tay kéo Tạ Lâm về phía mình, bước tới lách người che chở cô ấy. Cô đeo một chiếc kính râm rất to, khóe môi cong lên: “Nếu mọi người muốn biết như vậy chỉ bằng chờ đến buổi thông báo bấm máy của chiều nay đi. Đến lúc đó tôi sẽ giải thích tất cả.”

“Cô Lâm Nhựt, cô cảm thấy thế nào với sự công kích điên cuồng của fan An thần ở trên mạng?”

Lâm Nhựt bình tĩnh mỉm cười: “Chỉ có thể nói là rõ ràng họ yêu thương An thiên vương rất thật lòng. Nếu như tôi là một fan hâm mộ, thấy thần tượng mình yêu quý bị người khác tổn thương, có khi tôi còn giận dữ hơn họ ấy chứ.”

“Cô Lâm Nhựt, nói vậy là cô đã thực sự chia tay với An thiên vương rồi sao?” Phóng viên kiên quyết đuổi theo không chịu thôi.

Lâm Nhựt cười không đáp, lên xe rồi đi cùng Tạ Lâm.

Tiểu khu cô đang ở khá nhỏ, xe không vào thẳng bên trong được, nếu không Tạ Lâm đánh thẳng xe vào trong tiểu khu thì cũng sẽ không phiền phức như hiện giờ.

Hai người lên xe, phóng viên vẫn chưa chịu từ bỏ ý định, tiếp tục gõ mạnh vào cửa kính xe.

“Cô Lâm Nhượng! Xin hỏi cô quen bạn trai mới sau khi chia tay với An thiên vương? Hay là khi đang qua lại với An thiên vương cũng đã qua lại với bạn trai mới này rồi?”

Phóng viên luôn biết cách cắt câu lấy nghĩa, câu trả lời mơ hồ vừa rồi của Lâm Nhượng qua miệng bọn họ đã thành Lâm Nhượng phụ tình, chia tay với An thiên vương.

“Đám phóng viên này phiền thật!” Sắc mặt Tạ Lâm rất xấu, không ngờ cô chỉ vừa lên nhà một lát mà đã có thêm nhiều phóng viên thế này.

Đám phóng viên chặn kín lối đi, xe không đi ra ngoài được.

“Không đi được, nếu cố tình lái xe ra sẽ đâm người ta mất, lúc đó sẽ càng phiền hơn.” Tạ Lâm nhún mày.

Điện thoại của Lâm Nhượng vang lên, trên màn hình hiện tên Lâu Kiều. . .

“Hai người đang ở đâu?”

“Ở ngay dưới nhà em, bị phóng viên chặn đường, không đi được.”

“10’ sau tôi đến.”

Nói xong Lâu Kiều lập tức cúp điện thoại.

Đám phóng viên vẫn bám chặt lấy cửa kính xe, gào lên hỏi han. Tình hình náo động lớn thế này khiến rất nhiều người qua đường vây lấy xem.

Điện thoại lại vang lên, lần này là Sa sư đệ.

Lâm Nhượng nhắc máy, uể oải hỏi: “Alo, Sa sư đệ, không phải hôm nay cậu sẽ đi quay MV sao?”

“Ừ, hiện giờ mình đang trong phòng chờ ở sân bay.” Giọng Miêu Âm vang lên ở đầu dây bên kia, “Mình cho người điều tra địa chỉ IP của mấy người đăng ảnh kia, tất cả đều là địa chỉ ảo. Bé Nhượng, có người cố tình nhắm vào cậu! Mình cũng cho người phân tích ảnh chụp rồi, không giống trình độ phóng viên có thể chụp được mà giống với trình độ của thám tử tư hơn.”

Lâm Nhượng khẽ cười không mấy bận tâm.

Miêu Âm nói tiếp: “Liệu có phải là cái gì tiểu Hoa lần trước đứng sau lưng gây chuyện ở studio không?”

“Không đâu.” Lâm Nhượng khẳng định: “Nếu tiểu Hoa gì gì đó mà có năng lực như vậy thì sẽ không để cho người quen của mình hay thậm chí là người thân của mình đến tạt acid mình đâu. Có người khác nữa.”

“Bé Nhượng, mình có thể dời ngày quay MV lại. . .”

“Sa sư đệ, cậu cảm thấy mình không thể xử lý tốt một chút chuyện nhỏ này sao?” Lâm Nhượng cười, vì muốn Miêu Âm yên tâm, cô lại giải thích thêm, “Người đàn ông trong bức ảnh bị phát tán đó là anh cả của An Tiệp, thế nên, cậu đừng lo lắng.”

Thời gian quay MV này của Miêu Âm rất gấp gáp, nên còn không tham gia được buổi thông báo bấm máy của chiều nay, Lâm Nhượng làm sao có thể để cô ấy bị lỡ thời gian chỉ vì chút chuyện vớ vẩn này được.

Miêu Âm khẽ thở phào: “Mình đã nói chắc chắn cậu không phải dạng rác rưởi một chân đạp hai thuyền mà.” Tuy hiểu rõ, nhưng vì quan tâm quá nên vẫn rối loạn, vẫn không thể ngừng lo lắng được.

“Cậu cứ yên tâm đi quay MV đi, xem mình xoay chuyển tình thế thế nào, mình sẽ khiến cái tên giấu mặt kia không thể chịu nổi.”

“Có chuyện gì thì gọi điện cho mình.”

“Mình cúp máy trước đây, phải đến buổi họp báo của .”

“Ừ.”

Lâm Nhượng cắt điện thoại đi, xe vẫn đứng im tại chỗ như cũ, không thể di chuyển được.

“Đề nghị gọi điện thoại cho công ty phái người đến đây, bật kín thế này thì hôm nay chúng ta khó làm được gì hết.”

“Không cần đâu, Lâu Kiều nói sẽ đến ngay.”

Như vậy cú điện thoại đầu tiên mà Lâm Nhượng nghe là của Lâu Kiều sao? Tạ Lâm hừ khẽ: “Xung quanh anh ta cũng nhiều vệ sỹ lắm, có thể giải quyết ngay tình trạng bế tắc hiện giờ của chúng ta.”

“Cô Lâm Nhục! Cô Lâm Nhục!” Phóng viên vẫn tiếp tục đập cửa kính xe.

Lâm Nhục rất bình tĩnh, Tạ Lâm lại không kìm được giận dữ, đây là lần đầu tiên cô ấy cảm thấy đám phóng viên này đáng ghét như vậy!

“A Lâm, nhớ rõ tên tòa soạn của mấy tay phóng viên liên tục bám riết này, họ cố tình cắt nghĩa câu nói của em.”

“Được.” Tạ Lâm mở túi tìm notepad.

Lâm Nhục mở di động, bắt đầu vào mạng xem bình luận.

“Choang! Xoảng xoảng!” Tiếng vỡ chất chứa vang lên, cửa kính xe bên trái bị một cây gậy sắt đập vỡ nát.

Lâm Nhục nhanh chóng phản ứng đề Tạ Lâm xuống, toàn bộ mặt thủy tinh vỡ đều rơi hết xuống người cô.

Những mảnh thủy tinh nhỏ bị bắn ra do va chạm mạnh, có mấy mảnh ghim cả vào cánh tay Lâm Nhục.

Sau khi đập vỡ cửa kính xe, chiếc gậy sắt kia cũng không dừng lại, mà tiếp tục nhấc ra, đập về phía mu bàn tay của Lâm Nhục.

Xung quanh vang lên những tiếng hét chói tai của người dân!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Chương 68.1: Lâm Nhục bị thương

Cây gậy sắt đập xuống, đám phóng viên điên cuồng vây lấy và mọi người xung quanh đều sợ hãi tròn tròn mắt.

“Tiểu Nhục!” Tạ Lâm bị Lâm Nhục đè xuống, sốt ruột đến bốc hỏa, lại không dám cử động lung tung, chỉ lo mặt thủy tinh sẽ làm Lâm Nhục bị thương.

Cánh tay bị mặt thủy tinh đâm vào dần chảy máu, bên trên đỉnh đầu vẫn truyền tới tiếng xé gió mạnh mẽ.

Lâm Nhục giơ cánh tay lên, bất chính xác được cây gậy sắt đang nện xuống, nắm chặt trong tay.

“Tiểu Nhục?” Nghe thấy tiếng gậy sắt lại nện xuống, tim Tạ Lâm như vọt lên tới cổ.

“Có mặt thủy tinh đấy, chị nằm im đừng nhúc nhích. Em không sao.” Lâm Nhục hạ giọng trấn an Tạ Lâm, từ từ nhóm người đẩy nhìn về phía gã đàn ông đang nắm đầu bên kia của cây gậy sắt bên ngoài cửa kính xe vỡ toác.

Ánh mắt Lâm Nhục lạnh đi, giữ chặt gậy sắt kéo mạnh vào trong xe. Gã đàn ông cảm gậy không buông tay lập tức bị kéo vào theo.

Lâm Nhục thả gậy sắt ra, túm cổ áo gã đàn ông, kéo người xuống.

Gã đàn ông ra sức chống cự, nhưng không ngờ một người con gái mảnh mai như Lâm Nhục lại khỏe đến thế, bị cô kéo đến gập cả thắt lưng.

Lâm Nhục cũng không dùng tay mà dùng thêm chút lực nữa, kéo cả đầu gã đàn ông kia vào sâu trong xe, “xoảng xoảng”, toàn bộ cửa kính xe chỗ người lái đều nát vụn.

Gã đàn ông bị Lâm Nhục kéo mạnh đầu vào trong xe như vậy, trên mặt và cổ đều bị mảnh vụn thủy tinh cửa rách mấy chỗ, chảy rất nhiều máu.

Giọng Lâm Nhục lạnh như băng: “Nói, ai sai mày?”

“Mày phản bội An thần, mày đáng chết!” Gã đàn ông kêu ầm lên, “Lâm Nhục, mày lắng lo! Mày phản bội An thần, phản bội fan An thần chúng tao, mày đáng chết! Mày đáng chết!”

Lâm Nhục phớt lờ tiếng gào thét của gã, bình tĩnh nói: “Ai sai mày tới tấn công tao? Nói!”

Khí thế của Lâm Nhục khiến gã hơi choáng vàng, cuối cùng vẫn khẳng khái nói: “Tao là fan của An thần, mày phản bội An thần, mày đáng chết!”

“Mày cố tình phản kháng không chịu nói thật phải không?” Khóe môi Lâm Nhục khẽ cong lên nụ cười khát máu, “Mày có vợ con rồi chứ? Mà chưa

có vợ con, thì vẫn còn bố mẹ phải không? Nếu mày kiên quyết phản kháng vì tiền, cũng chán sống rồi thì tao sẽ thỏa mãn mày!”

Lâm Nhựt nhặt một mảnh thủy tinh vỡ lên kê sát vào cổ họng gã: “Mày có biết cảm giác bị đâm vào cổ họng là thế nào không? Nó sẽ đâm rách da thịt mày trước, sau đó là đến yết hầu của mày, mày có thể nghe thấy tiếng ‘rột rột’ giòn tan vang lên, sau đó yết hầu vang lên tiếng vù vù như gió thổi, thổi từ cổ họng vào tận trong phổi. Mày có muốn thử cảm giác đó một lần không?”

Gã đàn ông sợ hãi ngẩng đầu nhìn Lâm Nhựt, sắc mặt lập tức trắng bệch, vì gã nhận ra, Lâm Nhựt hoàn toàn không nói đùa để dọa gã. Nếu cố tình dòn ép, Lâm Nhựt thực sự sẽ đâm xuyên qua cổ họng gã.

Trong mắt gã thoáng có vẻ bối rối, cuối cùng nghiêng răng gào lên: “A! Giết người! Đại minh tinh giết người!”

“Tiểu Nhựt, dừng!” Tạ Lâm chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như bây giờ, không phải vì gã đàn ông kia mà vì lời nói của Lâm Nhựt. Cô biết Lâm Nhựt nổi giận, nên thực sự sợ Lâm Nhựt sẽ không kìm được cơn thịnh nộ mà giết chết gã.

Đây là xã hội pháp chế, giết người sẽ phải đền tội!

Không một ai trong đám phóng viên đứng ngoài kia chạy tới giúp đỡ, cơ thể của gã đàn ông kia lại che hết cửa kính xe khiến họ không nhìn rõ chuyện gì đang xảy ra trong xe, nhưng điều này cũng không ngăn cản được họ chụp ảnh rồi nhìn hình đoán chữ...

“Cút đi! Thằng khốn kia tấn công Lạc thần của chúng ta! Các chị em, xông lên!” Một nhóm các cô gái trẻ đẩy đám người kia ra, hùng hổ lao tới túm quần áo gã đàn ông kéo gã ra ngoài!

“Lạc... Lạc thần, chị không sao chứ?”

Khi các fan Lạc thần kéo mạnh gã đàn ông kia, Lâm Nhựt lập tức buông lỏng tay.

Về mặt âm u vừa rồi đã biến mất hẳn, thay vào đó là sắc mặt bình tĩnh nhưng tái nhợt.

“Em đây à.” Lâm Nhựt mỉm cười một mối.

Cô gái cầm đầu chính là tiểu đội trưởng đáng yêu ở sân bay lần đó.

Vừa nhìn thấy trên cánh tay và trên cổ Lâm Nhựt đầy vết máu, đôi mắt cô bé kia đỏ ửng lên.

“Các chị em, dừng ra tay, tránh để người ta có cơ hội bôi nhọ Lạc thần, không chế gã đàn ông này, chị em ta đưa gã đến phòng cảnh sát!” Cô bé vừa lau nước mắt vừa nghiêng răng nói.

Càng vào lúc như thế này, họ càng phải khống chế sự phẫn nộ của mình, không thể đánh mất lý trí, không thể để đám phóng viên đáng ghét kia có thể lôi họ ra làm cớ để công kích Lạc thần được!

Sau tình huống vừa rồi, đám phóng viên không túm chặt vào nữa. Lâm Nhựt vỗ nhẹ vai Tạ Lâm: “Chị ngồi lại trong xe đi, để em xử lý.”

Lâm Nhựt mở cửa ra ngoài, trên cánh tay cô vẫn còn ghim mảnh thủy tinh, máu đỏ chảy dọc theo cánh tay trắng nõn của cô, trên cổ cũng có hai vết cắt đang tứa máu. Sắc mặt Lâm Nhựt cực kỳ nhợt nhạt nhưng ánh mắt không hề có vẻ hoảng loạn. Các fan Lạc thần vừa nhìn thấy Lâm Nhựt như vậy đều đỏ ửng mắt.

Đám phóng viên vội chụp ảnh cũng ngăn người, họ thực sự không ngờ Lâm Nhựt bị thương nặng như vậy. Không phải có ấy ngồi ghế phụ lái sao?

Tạ Lâm cũng mở cửa xe vỡ kính kia bước xuống. Tuy trên bộ váy công sở của cô ấy vẫn còn dính chút mảnh thủy tinh vỡ nhưng không bị thương chút nào.

Nhìn Lâm Nhựt, nước mắt Tạ Lâm lập tức lăn dài. Cô nhìn sang gã đàn ông đang bị nhóm fan Lạc thần ấn xuống đường, nói: “Nói thật, hiện giờ tôi rất muốn đập anh một trận! Nhưng vì chúng tôi là người của công chúng, nên chúng tôi cũng bị tước đoạt đi cơ hội được phát tiết cơn phẫn nộ của mình một cách thuần túy nhất!”

Nói xong, Tạ Lâm chỉ về phía Lâm Nhựt: “Cô ấy chỉ là một cô gái trẻ mới hơn 20 tuổi đầu, rốt cuộc cô ấy làm chuyện gì khiến người người oán hận mà anh muốn giết cô ấy như thế?”

“Có nhìn thấy vết thương trên người cô ấy không? Vì cô ấy muốn bảo vệ tôi nên mới bị thương chảy máu đầm đìa như vậy. Một người có thể không màng đến tính mạng của mình chỉ vì muốn bảo vệ bạn bè, mọi người cho rằng cô ấy sẽ làm những chuyện xấu xa đến mức không thể ngẩng mặt lên với ai sao?” Nói đến câu cuối, giọng Tạ Lâm cũng khàn đi. Cô thực sự xót xa cho Lâm Nhựt, cũng chợt cảm thấy làm ngôi sao thật chẳng có ý nghĩa gì cả.

“Lạc thần, bọn em đến chậm quá, xin lỗi chị.” Nhóm fan Lạc thần vừa lau nước mắt vừa nghẹn ngào xin lỗi Lâm Nhựt.

Khóe môi Lâm Nhựt khẽ nhếch lên cười, nhưng vì sắc mặt cô quá nhợt nhạt nên càng khiến mọi người đau lòng hơn.

Lâm Nhựt bước tới ôm các cô gái kia: “Đừng khóc nữa, Lạc thần của các em sẽ không dễ dàng bị đánh bại như vậy!”

“Vâng! Chúng em nhất định sẽ bảo vệ chị!” Fan Lạc thần sắc căng cứng, kim nước mắt xuống, gật đầu thật mạnh. Họ tin Lạc thần của họ chắc chắn không phải là dạng con gái ghê tởm một chân đạp hai thuyền như vậy.

“Các em đã xem bức ảnh đó chưa?”

Các cô gái hơi ngập ngừng, rồi gật đầu: “Nhưng chúng em tin chị.”

“Cảm ơn các em đã tin chị.” Lâm Nhượng lau nước mắt cho cô bé, khẽ cười nói: “Người đàn ông trong ảnh là anh ruột của An thần, sau khi ăn tối xong ông nội nhờ anh ấy đưa chị về thôi.”

Ánh mắt các cô gái đều sáng lên, Lâm Nhượng đưa ngón tay trở lên môi: “suyt” một tiếng.

Ôi! Thì ra người đàn ông đó là anh ruột của An thần à?! Giờ nhớ lại, hình như anh ấy cũng rất đẹp trai!

Cô gái trưởng nhóm nhỏ giọng nói: “Lạc thần, trong diễn đàn Lạc thần của chúng ta có hacker phân tích bức ảnh kia, cũng đang điều tra ip của người đã tung ảnh lên mạng. Có tin gì chúng em sẽ báo cho chị ngay! Chị cứ yên tâm, dù khó khăn tới đâu, fan Lạc thần sẽ vĩnh viễn là chỗ dựa của chị! Chị cần chị không bỏ cuộc, chúng em mãi mãi không rời bỏ chị!”

Trong lòng Lâm Nhượng thầm giờ ngón tay cái với các cô bé này, đúng là các fan nữ đáng yêu tốt bụng, có tình có nghĩa!

“Có muốn đi xem trò vui cùng chị không?”

“Có ạ.”

Trong mắt của những người dân vây quanh xem, Lâm Nhượng hoàn toàn không để ý đến vết thương của mình còn ra sức an ủi các fan khiến không ít người cảm động, thậm chí có người còn nghĩ, chưa biết chừng chuyện phản bội gì gì kia thật ra là hiểu lầm ấy chứ?

“Xin mọi người lùi lại phía sau, lùi lại phía sau!” Một nhóm vệ sĩ mặc âu phục màu đen rẽ đám người ra đi vào, rất trật tự, mạnh mẽ ngăn chặn người dân xung quanh và đám phóng viên ra bên ngoài, một bức tường người hình thành chính giữa, bảo vệ mấy người Lâm Nhượng bên trong.

Lâu Kiều tới nhìn thấy tình cảnh của Lâm Nhượng và Tạ Lâm liền đen mặt: “Đưa người đi!”

Hai người vệ sĩ cao to bước tới túm gã đàn ông kia nhét vào trong chiếc xe dừng cách đó không xa. Nhìn thế trận này, gã đàn ông sợ đến ngớ người, không cả dám giãy dụa chút nào. Có phải gã động vào người không nên động không?

Lâm Nhượng nói: “Hỏi cho bằng được người sai khiến gã!”

“Biết rồi.” Lâu Kiều đáp, “Đưa em đi viện trước đã.”

“Vâng.” Lâm Nhượng gật đầu, “A Lâm hơi sợ hãi, anh động viên chị ấy chút đi.”

“Sợ cái em gái cô!” Tạ Lâm bước tới, “Gã đàn ông kia luôn miệng kêu mình là fan An thần, để tránh cho An thiên vương bị bôi nhọ, nhất định phải làm rõ chuyện gã là fan giả.”

“Chuyện này thì dễ, chỉ cần hỏi bữa vài câu về An Tiệp, có phải fan hay không cũng rõ ngay.” Lâu Kiều phẩy tay với vệ sĩ, “Đánh xe vào đây, đưa Lâm Nhượng đi bệnh viện trước đã.”

“Vâng, cậu chủ.”

Lâm Nhượng chợt nghĩ đến một ý: “Anh tra hỏi gã trên xe đi, sau đó đưa gã đàn ông đó đến buổi thông báo bấm máy của .”

“Em định làm thế nào?” Lâu Kiều hỏi.

“Đến lúc đó anh sẽ biết.” Lâm Nhượng cười gian, “Đạo diễn Lâu, nhân tiện anh đưa luôn mấy người bạn đáng yêu này của em đến khách sạn tổ chức buổi thông báo bấm máy nhé.”

Các fan Lạc thần rất biết điều, lập tức tươi cười cúi người cảm ơn: “Làm phiền đạo diễn Lâu ạ.”

“Được rồi, mấy chuyện này đều là chuyện nhỏ, em đi bệnh viện băng vết thương trước đi đã. Còn cứ chảy máu như vậy thì em có bao nhiêu máu cũng không đủ đâu.” Tạ Lâm rất lo lắng cho vết thương của Lâm Nhượng, không muốn trì hoãn thêm nữa.

“Còn không nghe lời nữa thì A Lâm nữ vương sẽ nổi bão mất. Em đi bệnh viện trước đã, lát gặp sau.” Lâm Nhượng đi theo hai người vệ sĩ ra xe ô tô.

Một người vệ sĩ khác đưa nhóm fan Lạc thần đi về phía hai chiếc Toyota dài.

Tạ Lâm vừa định đuổi theo Lâm Nhượng đã bị Lâu Kiều nắm cổ tay giữ lại: “Em không sao chứ?”

“Lúc ấy tiểu Nhượng bảo vệ em cẩn thận như thế, làm sao mà có chuyện được.” Tạ Lâm vùng ra khỏi tay Lâu Kiều, chạy đuổi theo Lâm Nhượng. Không

biết vì sao, trong lòng cô hơi tức giận vì Lâu Kiều đến muộn...

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Chương 68.2

Vết thương trên cánh tay Lâm Nhược rất sâu, phải khâu lại, vết thương trên cổ cũng không nông, còn phải chụp phim để kiểm tra xem có mảnh vụn thủy tinh ghim vào trong thịt hay không.

Làm xong hết mọi việc, khâu vết thương, băng bó xong cũng đã đến giữa trưa. Bà An đi cùng hai người vệ sỹ vội vàng chạy tới bệnh viện, vừa nhìn thấy trên cánh tay và cổ Lâm Nhược đều quấn băng trắng, sắc mặt bà lập tức lạnh đi. Sáng nay hai fan Lạc thần An Đông An Xuân xem diễn đàn QQ mới biết thì ra Lạc thần ra ngoài bị tấn công phải vào viện, hai người lập tức báo ngay cho bà An.

Nhận được tin, bà An cũng gọi ngược lại cho Lâu Kiều hỏi địa chỉ bệnh viện rồi lập tức chạy tới đây.

Bà An phát tay ra hiệu cho bác sĩ trong phòng bệnh ra ngoài hết, đóng cửa lại mới nghiêng răng hỏi: “Thằng khốn đó ở đâu?” Dám tấn công người nhà bà, muốn chết à!

Lâm Nhược biết bà An rất bệnh con mình, nếu gã đàn ông kia mà rơi vào tay bà, thì e rằng sau này cũng không thể tự lo liệu cuộc sống của mình được nữa. Dù sao, đến người của Du gia mà mẹ An còn có thể khí phách đòi lấy đi của người ta một cánh tay, thì lúc con bệnh con trời dậy, chẳng có chuyện gì là bà không làm được cả.

“Mẹ An, con chỉ bị thủy tinh cửa hai vết nhỏ thôi, không sao đâu ạ.” Lâm Nhược vội trấn an bà, “Bây giờ nhìn con băng bó có vẻ nghiêm trọng vậy thôi, thật ra là để lát nữa gài bẫy người ta ấy mà. Nếu mẹ không tin, con tháo băng ra cho mẹ xem này.”

“Khâu hơn 10 mũi còn kêu vết nhỏ thì thế nào mới là lớn?” Đây là lần đầu tiên Tạ Lâm không nói đỡ cho Lâm Nhược mà lạnh lùng đứng bên cạnh nói. Hiện giờ cô chỉ muốn đánh chết thằng khốn kia, nhưng thân phận cô không cho phép, nếu bà An ra tay thì...

Con nhóc xấu xa, lại định lừa bà nữa!!! Bà An trừng mắt nhìn Lâm Nhược, nhưng vừa thấy khuôn mặt tái nhợt không còn giọt máu của cô, bà lại xót xa không chịu nổi. Đến bà còn xót ruột thế này, tiểu Tiệp mà nhìn thấy sẽ còn khó chịu đến mức nào.

“Có phải con giữ tên đó còn có mục đích khác không?”

“Mẹ An anh minh.” Lâm Nhược vội cười hi hi nịnh bợ.

“Đừng có nịnh bợ, dùng xong thì giao người cho mẹ.”

“Chuyện nhỏ ạ.” Lâm Nhược tin rằng đến lúc đó mẹ An bình tĩnh hơn rồi, xử lý vấn đề này cũng sẽ lý trí hơn.

“Cốc cốc!” Tiếng gõ cửa vang lên, Lâu Kiều mở cửa bước vào.

“Hỏi được kẻ đứng đằng sau gã rồi.” Lâu Kiều dùng một chút mới nói tiếp, “Gã nói đó là một cô gái, hơn nữa có vệ sỹ gọi cô ta là cô Quý.”

“Cô Quý à?” Bà An khẽ nhíu mày, “Cô Quý nào?”

“Gã không nói rõ, chỉ khai là có nhìn thấy từ xa, nghe vệ sỹ xưng hô như vậy thôi.”

Bà An gật đầu: “Tôi sẽ cho người điều tra xem.”

“A Lâm, tìm một bức ảnh Lăng Tâm đưa cho gã nhìn thử xem.” Tạ Lâm cũng hiểu ngay Lâm Nhược nghĩ đến chuyện gì, lập tức lấy điện thoại di động ra tìm kiếm ảnh và clip của Lăng Tâm trên mạng, cuối cùng cô tải xuống một bức ảnh chính diện Lăng Tâm, giao cho Lâu Kiều.

“Lăng Tâm là con riêng của Quý gia, anh đưa bức ảnh này cho gã nhìn thử xem có phải là cô ta không?”

“Ừm.” Lâu Kiều cầm di động của Tạ Lâm đi.

Sắc mặt bà An rất bình tĩnh: “Mẹ cũng nghe nói Quý gia vừa nhận lại một đứa con rơi, lúc trước cô ta có xích mích với con à?”

Tạ Lâm trả lời thay Lâm Nhược: “Lăng Tâm vẫn luôn thích An thiên vương, từ sau khi An thiên vương tỏ vẻ có cảm tình với tiểu Nhược, thì cô ta luôn công kích tiểu Nhược khắp nơi. Những chuyện lần trước cũng chẳng do tất gì lắm nên chúng cháu không tính toán với cô ta. Nếu lần này đúng là do cô ta

làm, chúng cháu sẽ không tha cho cô ta.”

Lâu Kiều nhanh chóng quay trở lại: “Gã kia xác định là Lăng Tâm.”

“Một đứa con roi của Quý gia lại dám động đến con dâu An gia ta, con bé đó đúng là ăn gan hùm mật gấu!” Bà An nói.

“Chuyện lần này bắt đầu cả từ việc chụp bức ảnh rất khéo léo và tung lên mạng kia. Với chút IQ khiêm tốn đó của Lăng Tâm, chắc chắn cô ta không lo được toàn bộ chuyện này, sau lưng vẫn còn có người thao túng cô ta.” Lâm Nhựt và Lăng Tâm đã từng giao đấu với nhau nhiều lần, cô hiểu rõ chỉ số IQ và EQ chỉ cao hơn trẻ mẫu giáo đó của Lăng Tâm.

“Quý Phù Nguyệt?” Tạ Lâm nói, “Chẳng lẽ cô ấy muốn dùng chiêu này để bôi nhọ em triệt để, dựa vào đó chia rẽ em và An thiên vương sao? Không phải cô ấy nói thật ra mình chính là vợ chưa cưới của An thiên vương à?”

“Rầm thối ấy!” Bà An nổi giận, buột miệng nói bậy.

Cả phòng bệnh lặng ngắt.

Bà An ho khê một tiếng, khôi phục lại dáng vẻ đoan trang, nói: “Chỉ có Lâm Nhựt mới là vợ chưa cưới mà An gia đã chọn cho tiểu Tiệp, những người khác chỉ là nói bừa thôi.”

“Con cũng có tin đâu.” Lâm Nhựt cười nói, “Hon nữa, con còn mượn có đó lừa của cô ấy một nghìn vạn phí chia tay. Ngay sau đó con đã gửi cả chi phiếu và ghi âm cho An Tiệp rồi.”

Một gia tộc chính trị có tiếng là liêm khiết mà con gái nhà họ có thể ký séc một nghìn vạn cho tình địch không thèm chớp mắt, nếu tin này truyền ra ngoài, cũng có thể đẩy cả Quý gia lên đầu sóng ngọn gió.

Rốt cuộc bà An cũng khê cười: “Con làm giỏi lắm.” Không hổ là cô con dâu mà bà vừa ý, làm việc gì cũng thông tin, đáng tin cậy!

“Chuyện của Quý gia cứ để mẹ lo!” Trong mắt bà An hiện lên chút tính toán. Vừa vận đạo này Quý gia cũng không được an phận lắm, An gia đang cần lý do để xử lý họ.

Mọi người ngồi ở bệnh viện một lát, Lâu Kiều cũng mang cơm trưa đến. Ăn cơm xong, bà An dặn Lâm Nhựt chú ý vết thương, nếu không ổn thì mấy ngày này chuyển luôn đến An gia ở cho yên tâm, sau khi bị Lâm Nhựt khéo léo từ chối xong bà mới ra về.

Lâu Kiều lái xe đưa Lâm Nhựt và Tạ Lâm đến khách sạn 5 sao Tinh Nhiên. Buổi thông báo bấm máy của đoàn phim tổ chức ở đây.

Khi mấy người Lâm Nhựt đến nơi, ngoài cửa khách sạn Tinh Nhiên đã có rất nhiều phóng viên truyền thông. Lâm Nhựt còn chưa xuống xe, bọn họ đã chụp ảnh điên cuồng.

Lâu Kiều đã gọi trước cho vệ sỹ mở đường, tám người vệ sỹ mặc âu phục đen lập tức xuống xe phía trước, dạt đám phóng viên chen chen chúc chúc sang hai bên.

Lâu Kiều và Tạ Lâm xuống xe trước, sau đó Lâm Nhựt mới bước xuống. Hai người một trái một phải che chắn, không để những người kia chen chúc chạm đến vết thương của Lâm Nhựt.

“Cô Lâm Nhựt, xin hỏi vị fan An thần lúc sáng tấn công cô hiện giờ đang ở đâu? Nghe nói cô đe dọa giết anh ta, chuyện này có thật không?”

“Cô Lâm Nhựt, có tin đồn là cô và An thiên vương đã chia tay, tin này là thật hay giả?”

“Các vị phóng viên, ngại quá.” Tạ Lâm cố kìm chế sự tức giận trong lòng, bình tĩnh nói, “Vi mất quá nhiều máu nên hiện giờ tiểu Nhựt rất mệt mỏi, nếu các vị muốn biết thực hư mọi chuyện ra sao thì chiều nay mời các vị đến tham dự buổi thông báo khởi quay của , đến lúc đó tiểu Nhựt sẽ trả lời từng câu hỏi của các vị. Cảm ơn.”

Từ đầu đến cuối Lâm Nhựt chỉ khê mỉm cười, cũng không trả lời bất cứ câu hỏi nào của giới truyền thông.

Có phóng viên vẫn ra sức chen ra đằng trước, Lâu Kiều lạnh lùng ngăn anh ta lại: “Anh tự ăn sạch não của mình rồi nên mới không hiểu được tiếng người phải không? Đã nói lát nữa chân tướng sẽ được làm rõ trong buổi thông báo khởi quay rồi, anh còn chen chúc cái gì nữa? Mang cái bộ mặt như hiện trường tai nạn xe ô tô kia mà còn cố chen ra phía trước, anh có chút lòng tự trọng căn bản nào không thể?”

Mọi người đều biết Lâu Kiều độc mồm độc miệng, hơn nữa từ trước tới giờ anh ta chưa từng nể mặt ai. Đừng nói là đám phóng viên, nếu đám paparazzi mà quá đáng, anh ta thậm chí còn ra tay đánh ngay tại chỗ.

Vì thế danh tiếng ác bá của anh ta đã truyền khắp giới showbiz từ lâu lắm rồi.

Tuy đã từng có người chỉ trích Lâu Kiều, nhưng không địch lại nổi tài năng vốn có của anh ta, cùng với gia thế thần bí của anh ta, vì vậy dù là tin tức gì cũng luôn biến mất một cách bí ẩn.

Tay phóng viên kia sửng người vì bị Lâu Kiều mắng. Những phóng viên khác thấy Lâu Kiều bốc hỏa cũng không dám lên tiếng hỏi han gì nữa.

Lâu Kiều đẩy người ra, che chắn cho Lâm Nhựt bước vào trong khách sạn.

“Trong óc mấy tên phóng viên chỉ chăm chăm đào bới tin tức mặc kệ người ta sống chết thế nào kia chỉ chứa toàn cúrt thôi hay sao thế? Phiền chết người!” Lâu Kiều ghét nhất là tiếp xúc với đám phóng viên, lúc trước chỉ nói chưa được 2,3 câu là bùng cháy rồi. Vì thế, mỗi lần anh ta quay phim, ngay cả buổi thông báo khởi quay cũng miễn luôn không tổ chức.

“Phần lớn giới truyền thông giải trí đều như vậy mà. Vì lượng xuất bản của tạp chí, họ có thể vứt bỏ hết mọi giới hạn để tranh được tin tức đưa lên đầu trang nhất. Cũng là vì mưu sinh thôi.” Tạ Lâm nói, “Hiểu thì hiểu vậy, nhưng không thể đồng tình nổi. Giới truyền thông quá thiếu những phóng viên có nhân phẩm tốt.”

Hai mắt Lâu Kiều hơi rục sáng, kể từ lúc gặp mặt đến giờ, đây là câu đầu tiên mà Tạ Lâm nói với anh ta trong ngày hôm nay, tự dưng thấy vui vui lạ thường.

Khi Lâm Nhựt đến nơi, trừ Miêu Âm ra, mấy diễn viên quan trọng khác đều đã tới. Gặp cô, mọi người vẫn cười chào hỏi nhưng nụ cười đó ít nhiều gì vẫn có chút khó hiểu.

Trần An cầm cốc trà đi tới: “Nhóc tiểu Nhựt, vết thương thế nào? Nếu sức khỏe không ổn thì không cần tham gia buổi họp báo chiều nay đâu.”

“Không sao ạ.” Lâm Nhựt khẽ cười, “Trần lão, cháu có việc muốn thương lượng với chú một chút.”

“Đi phòng của chú đi.” Trần An đưa Lâm Nhựt sang phòng nghỉ của mình. Tạ Lâm và Lâu Kiều cũng đi theo. Trợ lý bê ba cốc trà vào xong mới đi ra ngoài.

“Cháu muốn mượn buổi họp báo của chiều nay để làm rõ một vài việc. Có điều, khó tránh khỏi việc sẽ bị đẩy lên đầu lưỡi dư luận. Chuyện này vừa có lợi cũng vừa có hại.” Lâm Nhựt nói rất nghiêm túc, “Trần lão, nếu chú cảm thấy không ổn, thì sau buổi họp báo chiều nay cháu sẽ tổ chức một buổi họp báo riêng ạ.”

Trần lão im lặng một lúc lâu mới hỏi: “Chú muốn biết người đàn ông trong bức ảnh kia là ai, được không?”

“Đương nhiên ạ.” Lâm Nhựt đặt cốc trà xuống, “Đó là anh cả của An Tiệp.”

“Chú hiểu rồi.” Trần lão gật đầu, “Cháu không cần tổ chức họp báo đâu, dù sao lát nữa đám phóng viên cũng sẽ bám riết mấy vấn đề đó, lảng tránh cũng chẳng tác dụng gì.”

“Cảm ơn Trần lão.”

“Cảm ơn chú làm cái gì, ông già này cũng vì cân nhắc lợi hại thôi.” Trần lão cười, “Chú tin con nhóc nhà cháu làm việc gì cũng biết chừng mực. Dù sao, càng nổi tiếng càng lắm thị phi, trong cái giới này vốn là vậy mà. Lâu dần nhìn quen đi, cũng thấy mọi chuyện nhẹ hơn thôi.”

Tạ Lâm đứng bên cạnh hơi bực bội nói: “Còn không nữa à! Lúc trước khi chụp ảnh phục trang, mấy người kia còn luôn miệng chị Lâm Nhựt chị Lâm Nhựt, vừa rồi gặp chỉ cười cười đầy khách sáo, cứ như họ chỉ sợ không phân rõ khoảng cách vậy.”

“Ha ha, cô nhóc này, làm người đại diện mà sao còn không bình tĩnh được như nhóc tiểu Nhựt thế hả?” Trần lão nói, “Dù An Tiệp đã rời khỏi giới giải trí, nhưng ảnh hưởng của cậu ta vẫn còn, họ không dám đối đầu với cậu ta. Các fan An thần lại âm ỉ trên mạng như thế, họ làm như vậy chẳng qua cũng chỉ vì muốn giữ mình thôi. Hơn nữa, trong giới showbiz vốn cạnh tranh khốc liệt này, có rất ít người có thể làm bạn thực sự.”

Làm sao Tạ Lâm không hiểu rõ đạo lý này, nhưng vẫn không thể kìm nén được lửa giận trong lòng, nhìn thấy mấy người diễn viên giả tình giả nghĩa kia là đã nổi cơn điên rồi.

“Tính cách A Lâm vẫn luôn thẳng thắn như vậy, Trần lão đừng trách chị ấy ạ.” Lâm Nhựt khẽ cười.

“Con nhóc quý, còn bệnh vẹo người nhà nữa.” Trần lão cười trách, “Vậy mấy đứa chuẩn bị chút đi, một tiếng nữa buổi họp báo sẽ bắt đầu. Chú ra hội trường xem thế nào đã.”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 86: Chương 68.3: Vợ chồng cùng ra tay, anh Hai xuất hiện.

Chờ Trần lão đi khuất, Tạ Lâm mới bithub: “Vừa rồi khi em nói muốn làm sáng tỏ sự việc trong buổi họp báo, ông ta còn do dự đấy thôi.”

Lâm Nhựt cười không mấy bận tâm: “So đo lợi hại là bản chất của con người, chuyện này hết sức bình thường. Đạo diễn Lâu, đã đưa gã kia đến chưa ạ?”

“Trong garage khách sạn rồi.”

“Vâng. Anh gọi vệ sỹ của anh đưa gã lên hội trường đi.” Nói xong, điện thoại trong túi Lâm Nhựt bỗng vang lên. Màn hình hiển thị tên An Tiệp.

Mỉm cười Lâm Nhựt hơi giật giật, đột nhiên thấy đầu tê tê đau đau. Chuyện hôm nay lại quên không báo cho anh ấy biết trước, chắc chắn lại giận dữ rồi.

“Vết thương có nghiêm trọng không?” Giọng nói của An Tiệp vang lên ở đầu dây bên kia, lạnh băng như kim nén gì đó.

Quả nhiên nổi giận rồi.

“Em không sao, chỉ là hai vết cắt nhỏ ấy mà. Có điều vì muốn làm to chuyện lên nên em mới cố tình nhờ bác sĩ băng bó khoa trương hơn một chút thôi.”

“Ừm. Anh làm rõ chuyện này hay là em?”

“Em làm là được rồi.” Lâm Nhựt cũng không muốn để lộ thân phận của An Tiệp, “Lát nữa họp báo khởi quay, em đã thương lượng với Trần lão rồi, làm rõ mọi chuyện ngay trong buổi họp báo thôi.”

“Ừm, lát nữa anh sẽ gửi cho em bức ảnh.” An Tiệp dừng một chút rồi nói tiếp, “Anh xin lỗi, không thể về ở bên cạnh em được.”

“Thôi đi, anh đừng coi em như mấy cô gái nhỏ lúc nào cũng cần đàn ông bên cạnh thế chứ? Chỉ chút kỹ xảo nhỏ đó, em có thể giải quyết trong một phút.” Lâm Nhựt hừ hừ khẽ, “Đám hại em thì phải chuẩn bị sẵn tinh thần bị em hại chết đi.”

“Đừng rồi.” Rốt cuộc An Tiệp cũng bật cười, “Bà xã của anh là lợi hại nhất, làm cho anh hoàn toàn không có cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân nữa.”

“Ha ha ha, anh đừng tự ti, anh cũng không tệ lắm, tiếp tục cố gắng thêm nhé.”

“Đúng là phải cố gắng hơn nữa.” Nếu không thì sao có thể bảo vệ em cả đời bình an được!

“Cứ vậy nhé.” Khóe môi Lâm Nhựt vẫn giữ nụ cười, “Sắp bắt đầu buổi họp báo rồi, em còn chưa trang điểm.”

“Ừm, anh nhớ em.”

Lâm Nhựt gõ gõ tay vào di động rồi mới cúp điện thoại.

Vừa cúp máy, Lâm Nhựt nhận được mms của An Tiệp gửi.

Đó là hai bức ảnh chụp chung 5 anh em của An gia, và một bức ảnh chụp riêng An Tiệp và An Bân.

“An Tiệp có đến không?” Tạ Lâm hỏi.

“Em bảo anh ấy đừng đến.” Lâm Nhựt cắt điện thoại, “Đi nào, đi trang điểm đi.”

Khi Lâm Nhựt chuẩn bị xong thì buổi họp báo cũng sắp bắt đầu.

Dù sao đây cũng là buổi họp báo của đoàn phim, Tạ Lâm không phải thành viên đoàn phim nên không lên sân khấu được.

Lâu Kiều và Lâm Nhựt cùng đi qua.

Nhóm fan Lạc thần tới tìm Tạ Lâm trước, đưa ipad ra nói: “Chị A Lâm, bọn em tìm được địa chỉ IP của người đã bôi nhọ Lạc thần trên mạng rồi, đó là một công ty đen, giả mạo fan An thần để bôi xấu Lạc thần.”

Tạ Lâm cầm ipad xem địa chỉ IP, nhoeo miệng cười nói: “Các em giúp chị một việc lớn rồi, cảm ơn các em. Cho chị mượn ipad một chút được không?”

“Được ạ.”

“Em có mạng cáp nối không?”

“Có ạ.” Cô gái kia vội vàng lấy dây cáp ra đưa cho Tạ Lâm.

“Cảm ơn các em.”

Có thể giúp được một chút lại còn được khen, mấy cô gái trẻ đều hưng phấn đỏ bừng mặt, trong lòng còn có cảm giác rất tự hào vì mình sát cánh vượt qua hoạn nạn với Lạc thần nữa.

Tạ Lâm lên sân khấu đưa ipad cho Lâm Nhựt: “Đây là địa chỉ IP các fan tra ra được. Chị phải đến địa chỉ này xem thử xem”

Lâm Nhựt còn chưa lên tiếng thì Lâm Kiều đã đứng dậy: “Anh đi cùng em”

Tạ Lâm nhìn Lâm Kiều khiến anh ta bất giác hơi căng thẳng: “Em là phụ nữ, lỡ bị chen ép thì đến khóc cũng không có chỗ mà khóc.”

Lâm Nhựt cũng nói: “A Lâm, nếu chị không đề đạo diễn Lâm đi cùng chị thì em cũng không đồng ý để chị đi một mình đến cái chỗ công ty đen kia đâu.”

Tạ Lâm đành thỏa hiệp: “Thôi được, chị sẽ quay lại ngay.”

“Anh sẽ dọn vệ sỹ kỹ càng” Lâm Kiều tí tởn chạy theo Tạ Lâm đi.

Lâm Kiều đi rồi, biển tên của anh ta cũng được tháo xuống. Nhân viên vội vàng đi lên sắp xếp lại bàn ghế.

Mấy diễn viên chủ chốt của ngồi vào bàn. Trần An ngồi chính giữa, Lâm Nhựt ngồi bên cạnh.

“Bắt đầu đi.”

Nhân viên nghe lệnh của Trần An mở cửa hội trường, các phóng viên ủa vào như ong vỡ tổ, nhanh chóng tìm đến vị trí đã được sắp xếp sẵn của mình.

Bọn họ gần như không kiềm chế nổi cảm giác muốn điên cuồng đặt câu hỏi, nhưng vẫn không thể không nể mặt Trần An.

Chờ hội trường im lặng, Trần An mới kéo micro nói: “Hoan nghênh các bạn phóng viên đến tham gia họp báo khởi quay ngày hôm nay, cảm ơn.”

Dưới hội trường vang lên tiếng vỗ tay chiều lệ.

Trần An cũng không giận, chậm rãi thông báo tất cả mọi vấn đề xung quanh việc khởi quay. Đương nhiên, nếu bây giờ mà ông không nói thêm vài câu, chờ đến lúc phóng viên được đặt câu hỏi, chắc chắn sẽ chỉ xoay quanh Lâm Nhựt, làm gì có đất cho xuất hiện nữa.

Không thể không nói, gừng càng già càng cay.

Nhân lúc buổi họp báo vừa bắt đầu, Trần An lập tức thông báo hết mọi vấn đề liên quan, cũng giới thiệu một lượt các diễn viên trên sân khấu, sau đó mới ho khẽ một tiếng: “Hiện giờ nếu ai có vấn đề gì muốn hỏi thì có thể đặt câu hỏi.”

Ông cố ngoại nhà bọn họ cuối cùng cũng nói xong rồi, cuối cùng cũng được đặt câu hỏi rồi!!!

“Cô Lâm Nhựt, xin hỏi chuyện cô và An thiên vương chia tay là thật hay giả?” Phóng viên giải trí Đông Đô giờ tay đặt câu hỏi đầu tiên.

Giải trí Đông Đô có lai lịch không nhỏ, các phóng viên khác thấy anh ta lên tiếng trước cũng đành phải kìm nén câu hỏi của mình.

Lâm Nhựt mỉm cười: “Thực ra, 1 tiếng trước chúng tôi vừa gọi điện thoại cho nhau.”

Lâm Nhựt mở nhật ký cuộc gọi ra, có nhân viên đưa cho phóng viên của giải trí Đông Đô xem.

“Cô Lâm Nhựt, tôi có thể chụp lại nhật ký điện thoại không?”

“Tất nhiên.” Lâm Nhựt gạt đầu thoải mái.

Chụp ảnh xong, phóng viên giải trí Đông Đô trả lại điện thoại cho Lâm Nhựt rồi ngồi xuống ghế của mình.

Phóng viên của tạp chí khác lập tức đứng dậy: “Cô Lâm Nhựt, người đàn ông tấn công cô lúc sáng là fan An thần phải không? Hơn nữa, người dân đứng xem lúc đó có nói, cô từng đe dọa anh ta, xin hỏi có việc này thật không?”

Lúc đó dân chúng xung quanh đã trốn ra xa cả vạn dặm vì sợ hãi hành vi điên cuồng của gã đàn ông kia, làm sao nghe được tiếng Lâm Nhựt nhỏ giọng đe dọa gã ở trong xe? Vớ vẩn!

Lâm Nhựt ngược mắt nhớ kỹ khuôn mặt và đơn vị công tác của tay phóng viên vừa đặt câu hỏi. Hình như trong đám phóng viên bám theo cô sáng nay cũng có tòa soạn này.

Tạp chí Tân Dư!

“Cô Lâm Nhựt, mời cô trả lời câu hỏi của tôi. Hay là vì mọi chuyện đều là thật nên cô không thể trả lời?” Phóng viên đặt câu hỏi tiếp tục khiêu khích.

Trần An nhún mày, tay phóng viên này hơi quá đáng.

Lâm Nhựt khẽ cười: “Tôi nghĩ nếu phải trả lời hai vấn đề này, chi bằng để cho người đã tấn công tôi sáng nay tự trả lời thì hay hơn.”

Đám vệ sỹ đứng sau lập tức dẫn gã đàn ông kia lên sân khấu.

Lâu Kiều làm việc rất đáng tin cậy. Gã đàn ông kia đã thay một bộ quần áo sạch sẽ, hơn nữa, vết thương trên mặt cũng được hóa trang che khuất hết, không nhìn ra chút dấu vết nào.

Lâm Nhựt nhìn về phía gã đàn ông kia: “Anh có biết sinh nhật của An Tiệp là ngày bao nhiêu không?”

Người đàn ông ngẩng đầu nhìn Lâm Nhựt, mặt đầy vẻ khó hiểu.

“Vậy anh có biết An Tiệp thích màu gì, thích quyền sách nào nhất, thích du lịch nước nào nhất, đã tốt nghiệp trường nào không?”

Mấy câu hỏi này cực kỳ bình thường, vì đối với một fan An thần mà nói, tất cả họ đều nắm rất rõ, dù là đang ngủ mơ cũng có thể trả lời trôi chảy.

Các câu hỏi liên tiếp đặt ra khiến gã đàn ông choáng váng không trả lời được câu nào.

Lâm Nhựt khẽ cười ra hiệu cho vệ sỹ đưa gã đi, rồi quay đầu nhìn về phía phóng viên tòa soạn Tân Dư: “Bây giờ tôi có cần phải trả lời câu hỏi của vị phóng viên này nữa không?”

Trên mặt phóng viên tòa soạn Tân Dư hiện lên vẻ xấu hổ.

Lâm Nhựt lại nói tiếp: “Lúc đó người đàn ông kia cảm thấy rất bất an, hành vi cực kỳ điên cuồng hung hãn, đừng nói là người dân xung quanh, ngay cả các bạn phóng viên vẫn luôn bám sát rất ‘quan tâm’ đến đời tư cá nhân của tôi cũng đều tránh ra rất xa, như vậy, xin hỏi lúc đó anh nghe người dân nào nói mà hỏi có phải một người bị hại như tôi từng đe dọa người đàn ông kia hay không?”

Phản kích rất đẹp! Trần An cũng muốn vỗ tay khen Lâm Nhựt!

Phóng viên tạp chí Tân Dư á khẩu không trả lời được, đành tức tối ngồi xuống.

Lại có phóng viên đứng lên đặt câu hỏi: “Cô Lâm Nhựt, xin hỏi người đàn ông có vẻ mặt rất thân mật với cô trong bức ảnh bị đăng lên mạng rạng sáng hôm nay là ai? Có thể cho chúng tôi biết không?”

“Trước hết tôi muốn chỉnh lại từ ngữ của bạn phóng viên này một chút. Về mặt đó là thân thiết, không phải là thân mật.”

Phóng viên đặt câu hỏi càng chú ý đến thân phận của người đàn ông kia hơn: “Vậy cô Lâm Nhựt có tiện tiết lộ cho chúng tôi biết thân phận của người đàn ông đó không?”

Vì góc chụp của bức ảnh đăng trên mạng cực kỳ khéo léo, trong bức ảnh đó có thể nhìn thấy rõ mặt Lâm Nhựt, nhưng lại chỉ nhìn thấy một phần mặt nghiêng không quá rõ ràng của người đàn ông kia.

“Nói thật là không tiện lắm.”

Lâm Nhựt trả lời thẳng thừng như thế ngược lại khiến cho phóng viên đặt câu hỏi ngẩn ngơ, không biết phải nói tiếp thế nào.

Các phóng viên khác cũng hơi sững sờ, nếu lần nào Lâm Nhựt cũng thẳng thắn nói ‘không tiện’ thì bọn họ biết hỏi tiếp thế nào đây?

Lâm Nhựt nói tiếp: “Có điều, để tránh cho các bạn phóng viên nghi ngờ khó hiểu, thôi thì tôi giải thích một chút vậy.” Nói xong, Lâm Nhựt giao điện thoại di động cho trợ lý của Trần An.

Trợ lý cầm lấy, cắm vào cáp nối máy chiếu đã được chuẩn bị sẵn. Trên màn chiếu xuất hiện hai bức ảnh, trong bức ảnh chụp chung, 5 người đều rất trẻ tuổi, trong đó An Tiệp nhìn có vẻ trẻ nhất. Đây là một bức ảnh chụp khi tốt nghiệp trung học, lúc đó An Tiệp đã cực kỳ tuấn tú đẹp trai nhưng ánh mắt vẫn còn vương chút non nớt trẻ con.

Màn hình lại chuyển sang bức ảnh thứ hai. Cũng là 5 người đó, nhưng cả 5 người đều có chút thay đổi, trở nên trưởng thành, chín chắn hơn. Lúc này, vẻ lạnh lùng của An Tiệp đã bắt đầu lộ rõ. Thật ra thời điểm này An Tiệp đã có cả một thế giới riêng trong giới showbiz rồi.

Ảnh lại thay đổi, là ảnh chụp chung hai người.

Trong ảnh, An Tiệp khoác vai An Nhựt, hai người cao ngang nhau, khuôn mặt tuấn tú có vài nét giống nhau, đều nở nụ cười ấm áp.

Lâm Nhựt nói: “Như mọi người đã thấy, người đưa tôi về tới qua chính là anh cả của An Tiệp. Đây là lý do vì sao tôi không tiện giới thiệu thân phận của anh ấy.” Lâm Nhựt tạm dừng một chút mới nói tiếp: “Họ không biết gì về giới giải trí, cũng chẳng có liên quan gì đến giới giải trí. Thế nên, dù là tôi hay là An Tiệp, thì chúng tôi đều không mong vì chuyện của chúng tôi mà cuốn cả họ vào theo.”

Có phóng viên tinh mắt vừa nhìn ảnh An Tiệp An Nhựt chợt hô to một tiếng: “A!”

Mọi người đều nghi hoặc nhìn về phía anh ta.

Phóng viên kia chỉ vào bức ảnh nói: “Đó là... đó là cậu cả An gia.”

Mọi người đương nhiên đều biết An gia ở thủ đô, nhưng lớp kế cận của An gia hiện giờ rất bận rộn, chỉ có mỗi An Bản và An Hàn là thi thoảng còn xuất hiện một chút trên tin tức báo chí thôi, thế nên vừa rồi vì An Bản trong ảnh còn rất trẻ tuổi nên mọi người nhất thời không nhận ra.

Vừa rồi Lâm Nhượng nói cậu Cả An gia là anh cả của An thiên vương, vậy chẳng phải An thiên vương cũng là cậu chủ An gia sao?

Lúc này mọi người mới chợt hiểu ra, một sợi dây thần kinh nào đó chợt căng lên.

Lâm Nhượng là bạn gái duy nhất mà An thiên vương thừa nhận, hơn nữa, dựa vào bức ảnh cậu cả An gia đưa Lâm Nhượng về nhà mà xét, thì rất có thể Lâm Nhượng đã gặp mọi người trong An gia rồi.

Mẹ kiếp rốt cuộc bọn họ trúng tà gì mà lại đi nghĩ có thể tung scandal của Lâm Nhượng chứ? Đại đa số phóng viên ở đây đều hồi hận đến xanh ruột.

Phóng viên tạp chí Tần Dư vẫn chưa chịu thôi: “Xin hỏi cô Lâm Nhượng, có phải cô đã bám được vào đại gia thành công không...?”

“Bám vào đại gia à?” Một người đàn ông lịch lãm chậm rãi bước từ trên cầu thang xoắn ốc trên tầng 2 hội trường xuống.

Các nhân viên khách sạn đều cung kính cúi người chào người đàn ông kia: “Cậu Hai.”

Khỏe mỗi người đàn ông vẫn giữ nụ cười nhẹ, ánh mắt thản nhiên nhìn lướt qua mọi người ở đây, cuối cùng nhìn về phía Lâm Nhượng: “Nghe nói có người bôi nhọ cô em út bảo bối của nhà chúng tôi ở đây. Sau khi biết chuyện, ông anh Hai tôi đây cảm thấy vô cùng mất hứng!”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Chương 69.1: Cuồng em gái thực sự rất kinh khủng!!!

Dù là những người không lẫn lộn trong thương trường, thì cũng không còn xa lạ gì với người đàn ông vừa tới này. Anh thường xuyên xuất hiện trên các bản tin kinh tế tài chính, cũng thường xuyên xuất hiện trên các bài báo của tạp chí đưa tin về đầu tư kinh tế, gây dựng sự nghiệp.

Người đứng thứ 2 trong top 10 người đàn ông kim cương có năng lực nhất thành phố B.

Người đứng đầu bảng trong bảng xếp hạng người chồng lý tưởng của các cô gái danh giá thành phố B!

Anh ấy là một nhân tài hảo hoa phong nhã, là thiên tài không đối thủ đột ngột xuất hiện trên thương trường, một tay gây dựng lên siêu khách sạn 5 sao Tinh Nhiên đứng đầu cả nước, vừa ra mắt một năm đã lập tức đứng trong bảng xếp hạng top 500 doanh nhân Thế giới, cũng chính vì vậy mà bản thân anh ấy cũng nhảy vọt lên thành người đứng đầu trẻ tuổi nhất trong bảng xếp hạng những người giàu có nhất khiến vô số các lão đại trong thương giới đều phải lắc đầu cảm thán, quả nhiên là hậu sinh khả úy!!!

Hơn nữa, nhân cách phẩm chất của người này cực kỳ tốt, không chơi du thuyền, không chơi máy bay, không lăng nhăng với phụ nữ, dường như anh ấy hoàn toàn không có chút hứng thú nào với những hoạt động giải trí của giới đại gia. Có một lần, vì vô tình nên lộ ra anh ấy chính là Lâm Nhiên, cậu hai của Lâm gia, mọi người ở thủ đô đều vô cùng kinh ngạc, các cô gái trẻ lại hò hét điên cuồng. Một người không dựa vào gia cảnh chỉ dựa vào năng lực của chính mình mà trở thành truyền kỳ trong thương giới, một quân nhị đại nghiêm túc chính trực tài giỏi như vậy, thực sự là nghìn năm khó gặp!

Các cô gái đều bóp cổ tay thở dài, vì sao mình không gặp anh ấy ở thời điểm anh ấy giấu diếm thân phận dùng hai bàn tay trắng để gây dựng sự nghiệp chứ?!

Bỏ lỡ mất thời gian đẹp nhất để gặp nhau, bây giờ họ chỉ có thể ngắm trai đẹp từ xa rồi thở dài tiếc nuối thôi.

Lâm Nhiên rút một tay trong túi quần áo, chậm rãi bước cực kỳ tao nhã từ cầu thang xoắn ốc xuống hội trường. Các phóng viên truyền thông cũng ấn máy ảnh lách tách theo phản xạ.

Trong những ánh chớp chói lóa của đèn flash, anh ấy vẫn rất ung dung thoải mái đi tới, không phải siêu sao nhưng còn nổi bật hơn cả siêu sao!

“Lâm tổng, xin hỏi anh vì sao hiện giờ anh lại xuất hiện ở buổi họp báo khởi quay này, là vì anh cũng là một trong những nhà đầu tư của sao?”

“Ý kiến này nghe cũng rất hay.” Lâm Nhiên cười khẽ, “Chỉ là không biết đạo diễn Trần có đồng ý để tôi tham gia hay không thôi?”

là một dự án lớn, có thể lôi kéo được thêm càng nhiều nhà đầu tư lớn thì càng tốt.

Trần An hơi giật mình: “Nếu Lâm tổng bằng lòng, đương nhiên tôi luôn sẵn sàng hoan nghênh.”

“Ừm.” Lâm Nhiên khẽ gật đầu, “Vậy 1 tỷ có đủ không? À? Nếu chỉ 1 tỷ thì có khi cơm trưa của bé út nhà tôi sẽ sơ sài lắm, tôi đầu tư 3 tỷ đi.”

Đầu tư 3 tỷ mà dùng giọng điệu nhẹ như lông hồng thế sao?!!! Mọi người trong hội trường đều cảm thấy đầu gối lạnh run, họ chợt cảm nhận được ác ý nồng đậm bay ra từ vị đại gia kia.

Khỏe môi Lâm Nhựt hơi run lên một chút. Từ đôi mắt quyền rũ có năm phần giống với Lâm Thiên của Lâm Nhiên, Lâm Nhựt đã biết ngay người vừa tới là một trong hai vị anh trai còn lại của cô.

Dưới ánh đèn flash chớp lóa, Lâm Nhiên chậm rãi bước lên sân khấu.

Hiện giờ anh chính là nhà đầu tư lớn nhất của , thậm chí có thể nói rằng chỉ cần một mình anh cũng đã đủ để bao thầu trọn vẹn đoàn phim rồi.

Một vài nữ diễn viên trên sân khấu nhìn thấy Lâm Nhiên bước lên đều ngời thẳng lưng theo bản năng, muốn để cho tư thế ngồi của mình nhìn có vẻ tao nhã thêm một chút nữa. Các cô ấy ra vẻ rụt rè e thẹn nhưng ánh mắt lại thường xuyên bay về phía Lâm Nhiên, chỉ mong anh ấy có thể đặc biệt chú ý đến mình một chút.

Ông anh Hai này rất đẹp trai, nhưng bước đi kiêu đóm dáng như vậy trên sân khấu, lại có tình quyền rũ tâm can của những cô gái trên này, thật sự khiến cô... không nỡ nhìn nữa.

Lâm Nhựt cúi gục đầu xuống, cô không quen con người đóm dáng này! Không quen, không quen!

Cuối cùng Lâm Nhiên cũng đi đến trước mặt Lâm Nhựt, chống hai tay xuống bàn, hơi cúi đầu nhìn cô.

Đám con gái bên cạnh ghen tị với Lâm Nhựt chết đi được. Thiên hạ đều biết chuyện tình cảm lãng mạn của cô ấy và An thiên vương lạnh lùng thâm tình rồi, sao cô ấy vẫn còn thu hút được người đàn ông chất lượng cao thế này chứ? Đúng là rò cả người! Phi lý!!! Phán khoa học!!!

Bóng đèn phủ lên trên bàn, Lâm Nhựt run rẩy mỗi một lúc lâu, rốt cuộc cũng chịu ngẩng đầu cười cầu tài: “Anh... anh Hai... lâu rồi không gặp ạ!”

Lâm Nhiên không nói gì, im lặng nhìn mặt Lâm Nhựt.

Gầy, đau lòng! Đen, đau lòng! Lại còn bị thương, đau lòng chết thôi!

Ánh mắt này khiến Lâm Nhựt hơi sợ hãi một chút. Thoạt nhìn, người anh Hai này có vẻ còn giảo hoạt hơn anh Cả, chẳng lẽ anh ấy phát hiện ra điều gì sao?

“Rầm” một tiếng, Lâm Nhiên đưa hai tay ra hất chiếc bàn trước mặt Lâm Nhựt đi.

Lâm Nhựt còn đang sững sờ thì Lâm Nhiên đã lao tới, vòng một tay ôm chặt Lâm Nhựt vào lòng, ra sức dụi dụi vào người cô nhưng vẫn tránh những nơi bị thương ra.

“Bé út ôm một cái nào, anh Hai nhớ em chết đi được!”

Lâm Nhựt thâm thờ phào: “Anh... anh hai, đang trước mặt bao nhiêu người, kiềm chế, kiềm chế chút.”

“Không!” Lâm Nhiên kiên quyết lắc đầu, “Anh dụi bé út bảo bối của nhà anh thì làm sao? Ai dám có ý kiến thì lăn về nhà mà sống bằng số tiết kiệm đi!”

Đừng nghĩ rằng anh là trùm thương giới thì có thể dùng sự thất nghiệp ra mà uy hiếp người khác nhé! Phải khiêm tốn, khiêm tốn chứ!

Lâm Nhựt quay đầu cười gượng với mọi người đang há hốc miệng tròn trừng mắt ở bên cạnh, chỉ mong sau này có gặp anh Ba thì cũng có thể bình thường hơn một chút.

Lâm Nhiên ôm đủ dụi đủ rồi mới buông Lâm Nhựt ra, sửa lại là ôm vòng qua vai cô, đưa mắt nhìn một vòng các phóng viên bên dưới, hơi nheo hai mắt lại từ tốn nói: “Vừa rồi là ai hỏi có phải bé út nhà tôi muốn bám vào đại gia hay không? Gió to quá tôi nghe không rõ. Có thể phiền đồng chí phóng viên đặt câu hỏi đó đứng ra lặp lại lần nữa không?”

Vào thời điểm này thì dù là tên cóc cũng sẽ không đứng ra nói lại nữa, trừ khi anh ta thực sự muốn quay về nhà ngồi chơi!

“Khuôn mặt của Lâm tổng và cô Lâm Nhựt không có điểm nào giống nhau, chẳng lẽ vì có quen với cô Lâm Nhựt nên mới cố tình lên sân khấu làm anh hùng cứu mỹ nhân sao?”

Các phóng viên khác ôm trán, đúng là có tên cóc như thế thật!!!

“Chà chà, đồng chí phóng viên này, anh làm thế nào mà khoét được lỗ hổng trên não mình vậy?” Lâm Nhiên siết chặt cánh tay đang ôm vai Lâm Nhựt, hất cằm kiêu ngạo nói: “Trên đời này trừ bé út bảo bối nhà tôi ra thì làm gì có người phụ nữ nào đáng để tôi làm anh hùng cứu mỹ nhân chứ?”

Các cô gái trong hội trường nghe vậy đều tan nát hết cả con tim.

Lâm Nhiên lại nói tiếp: “Anh là phóng viên của tạp chí Tân Dư à? Thật sự có tờ tạp chí như vậy sao?”

Sắc mặt phóng viên của tạp chí Tân Dư trở nên cực kỳ khó coi.

Lâm Nhiên vừa nói vừa rút điện thoại ra, bấm bấm rồi gọi: “Tra giúp tôi một tòa soạn tên là Tân Dư, đúng rồi, chú ý mấy cái tòa soạn nhỏ vô danh ấy. Không phải ‘tinh’ trong tinh tinh đâu.” (*)

(*) Tinh tinh: 猩猩 xīng xīng

Tân Dư: xīn yú 新余 (Người ở đầu dây bên kia nghe tưởng chữ Tân là chữ Tinh nên bạn Lâm Nhiên cải chính lại)

Lâm Nhiên lại chép miệng hai tiếng với đầu dây bên kia: “Có tòa soạn đó thật à? Vậy thì thu mua đi! Lý do thu mua á? Cần gì lý do, cứ tùy tiện bịa ra thế nào chả được. Thu rồi đổi tên thành gì á? Không cần đổi, cứ để dành riêng để viết chuyên đề về bé út là được rồi.”

Ha~~~~! Dưới hội trường vang lên những tiếng hít sâu. Được mời tới dự họp báo khởi quay của đạo diễn Trần An thì làm sao có thể là một tạp chí vô danh được, vậy mà anh ấy lại tùy tiện tiện nói thu mua dễ dàng như thế cũng được sao?!

Sắc mặt phóng viên tạp chí Tân Dư lúc này đã vô cùng khó coi, khí thế dồn ép người ta ban nãy cũng không còn sót lại chút gì cả, đứng sững ở đó, ngồi không được mà không ngồi cũng không được.

Lâm Nhiên cất điện thoại đi, ngoài mặt vẫn giữ nguyên nụ cười giả hoạt lại nhả nhả như cũ, nói: “Bây giờ mới cảm nhận được cảm giác vui vẻ khi thu mua tòa soạn. Hay là bảo tổng biên tập của các anh cũng nói chuyện với tôi chút đi? Tôi dễ nói chuyện lắm!”

Dễ cái em gái nhà anh!!! Uy hiếp trắng trợn, rõ ràng muốn ép chết người ta còn gì!!! Các phóng viên truyền thông ở đây thẳm gào thét trong lòng nhưng ngoài mặt vẫn thận trọng cười câu hòa.

“Lâm tổng cứ đùa. Ngài là người vô cùng bận rộn, vài phút có thể thu vào mấy trăm vạn, tổng biên của chúng tôi làm sao dám làm mất thời gian của ngài! Ha ha ha!”

“Ai bảo thế?! Tôi không bận, tôi rảnh lắm. Nhất là vào những lúc có người bắt nạt bé út bảo bối của tôi, tôi thật sự đều rất rảnh rồi.”

Ôi tổ tông, thần thánh ơi! Cầu xin anh cứ bận bịu một chút đi được không? Các phóng viên bên dưới đều sắp phát khóc rồi.

Một buổi họp báo khởi quay đang yên đang lành họ lại không hỏi, đi hỏi việc riêng của Lâm Nhượng với An thiên vương làm cái gì?! Giờ không chỉ bị phía An thiên vương phản kích, còn bị Lâm gia kéo vào sổ đen. Sau này nếu Lâm Nhượng mà có tin tức độc nhất vô nhị gì, cũng đừng mơ đến chuyện Lâm Nhượng sẽ thông báo riêng với họ nữa.

Rốt cuộc là tên khốn kiếp nào mà giờ ăn cơm tối lại không về nhà ăn cơm tối, chạy ra ngoài chụp ảnh cái quái gì mà chụp?!

Lâm Nhượng giật nhẹ tay áo Lâm Nhiên: “Anh Hai, sao anh lại tới đây?”

Lâm Nhượng hoàn toàn không biết khách sạn Tinh Nhiên lại là sản nghiệp của Lâm Nhiên.

“Mãi mà em không chịu về nhà, bọn anh đành phải lên tới thăm em vậy.” Thật ra Lâm Nhiên vẫn luôn ở trên tầng 2 hội trường, nếu không phải vì thấy phóng viên này cố tình gây sự với Lâm Nhượng, thì anh cũng sẽ không xuất hiện.

Bé út bảo bối nhà anh bị ức hiếp, người làm anh Hai như anh sao có thể không nổi giận?!

Còn cả cậu nữa, An Tiệp! Vào thời điểm thế này mà lại không về trước để sát cánh bên bé út thì còn được tích sự gì!!! Đạp! Đạp! Đạp!!!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Chương 69.2

Trong lòng Lâm Nhượng hơi xấu hổ, cô lần nữa không về Lâm gia chủ yếu vẫn là vì không biết phải đối mặt thế nào với người vốn là cô út của mình.

Cô sống lại chiếm mất thân thể của Lâm Nhượng, người được cô út và cả Lâm gia coi như bảo bối quý báu, trong lòng không thể không cảm thấy áy náy.

“Em xin lỗi.” Lâm Nhượng trầm giọng nhận lỗi.

“Bé ngốc ạ.” Lâm Nhiên xoa xoa đầu Lâm Nhựt, cười nói: “Chúng ta là người nhà, dù bất cứ thời điểm nào cũng không cần phải nói xin lỗi.” Vì dù em tùy hứng, em phạm lỗi, thì mọi người cũng sẽ bao dung cho em tất cả. Không vì gì khác, chỉ đơn giản vì là người một nhà! Vì họ đều dùng tình cảm vô tư nhất để yêu thương em!

Lúc này đột nhiên Lâm Nhựt cảm thấy mình ngu chết đi được! Nếu vốn đã là người thân mà chuyện cô chiếm cứ thân thể của Lâm Nhựt đã trở thành sự thật, vậy thì trốn tránh căn bản chẳng có tác dụng gì. Cô chỉ có thể dùng tình yêu thương gấp bội lần để yêu thương họ, bảo vệ họ thì mới có thể báo đáp được một phần vạn của tình thân này.

Khúc mắc trong lòng Lâm Nhựt được cởi bỏ hoàn toàn, cô lập tức nhào vào lòng Lâm Nhiên khóc ầm lên làm nũng: “Anh Hai, họ ức hiếp em! Xử lý họ đi!!!”

Anh ấy biết vừa rồi bé út ra vẻ bình tĩnh ung dung chẳng qua chỉ là ép chính mình phải dùng cảm trước mặt người ngoài thôi. Lâm Nhiên đau nhói cả lòng: “Xử lý chứ! Kẻ nào dám ức hiếp bé út, anh Hai đương nhiên phải xử lý!!! Đừng khóc, đừng khóc nữa!” Lâm Nhiên đau lòng, tim như muốn vỡ ra thành từng mảnh, từng mảnh. Bảo bối nhà họ mấy năm nay ở bên ngoài một mình chắc chắn đã chịu không ít khổ sở!

Lâm Nhựt phát tiết xong, hai mắt đỏ hồng, chính bản thân mình cũng cảm thấy ngượng ngùng. Dù là kiếp trước hay từ khi sống lại đến giờ, đây vẫn là lần đầu tiên cảm xúc của cô không thể khống chế được như thế. Có tình thân ấm áp che chở, có ba mẹ và anh trai thuộc về mình, tình yêu thương độc nhất vô nhị đó quả thật không có thứ tình cảm nào khác thay thế được.

Dù cô đã từng được ông nội quan tâm, chiều chuộng, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thiếu mất một miếng ghép, giờ rồi cuộc cũng được lấp đầy.

“Anh Hai, họ báo khởi quay vẫn phải tiếp tục, anh lên lầu trước chờ em nhé?” Lâm Nhựt hỏi dò.

“Hiện giờ anh Hai là nhà đầu tư của , hẳn là cũng có thể có một chỗ trên này chứ nhỉ?” Lâm Nhiên nói rồi đưa mắt nhìn về phía Trần An.

Trần lão gật đầu: “Đương nhiên.” Dứt lời, ông lập tức vẫy tay ra hiệu cho nhân viên sắp xếp bàn ghế trên sân khấu, còn rất tâm lý đặt ghế của anh bên cạnh Lâm Nhựt.

Được ngồi cạnh bé út bảo bối của mình, tâm trạng của Lâm Nhiên hiển nhiên cũng tốt hơn rất nhiều.

Các diễn viên lại ngồi xuống ghế, phóng viên bên dưới cũng đều yên tĩnh hết, không ai dám gây khó dễ cho Lâm Nhựt như trước nữa.

Lâm Nhựt kéo micro lên tiếng trước: “Tôi muốn lấy ơn báo oán, không ngờ người ta cứ muốn làm cho mọi việc nghiêm trọng hơn, lấy oán trả ơn. Hôm nay trước mặt các bạn phóng viên truyền thông, tôi hy vọng mọi người có thể đòi lại công bằng cho tôi.”

Vệ sỹ nhận được ám hiệu của Lâm Nhựt liền dẫn gã đàn ông gây chuyện kia lên.

“Tự anh nói hết toàn bộ sự việc đi.”

Vệ sỹ lẳng lặng dí cán dao đang kề sau lưng gã đàn ông kia, gã sợ đến run người, suýt vãi đái ra quần.

“Vâng, vâng!” Gã gật đầu lia lịa, “Lúc ấy có một người đàn ông tới tìm tôi, cho tôi một số tiền bảo tôi sáng nay đến tấn công cô Lâm Nhựt.

Nhưng... nhưng vì lúc trước tôi có xem ảnh quảng cáo phim mà cô Lâm Nhựt đóng, rất... rất thích cô Lâm Nhựt, nên lúc đập cửa kính mới tự ý đổi sang bên ghế lái.”

“Kể lại chuyện anh nhìn thấy khi nhận tiền.”

“Vâng.” Gã nhớ lại một chút rồi nói: “Lúc ấy tôi cầm tiền xong cũng thấy chột dạ, mới lên đi theo sau người kia để thăm dò. Nhìn thấy người đó chào một người phụ nữ, nói là mọi việc đã lo liệu ổn thỏa...”

Lâm Nhựt lên tiếng ngắt lời gã đàn ông kia, không để gã tiếp tục nói người phụ nữ đó được gọi là cô Quý.

“Là người phụ nữ này sao?” Lâm Nhựt ra hiệu cho nhân viên bên cạnh phát bức ảnh của Lăng Tâm lên.

Trên màn hình rộng lớn, ảnh Lăng Tâm cực kỳ rõ ràng.

“Đúng, chính là cô ta! Vì cô ta rất xinh đẹp nên tôi còn nhìn mãi.” Gã đàn ông gật đầu khẳng định.

“Lôi anh ta xuống báo công an đi.” Lâm Nhựt cho vệ sỹ dẫn gã đàn ông xuống, còn về chuyện báo công an đương nhiên cũng chỉ để tung hỏa mù thôi.

“Có phải mọi người cảm thấy rất kinh ngạc không?” Lâm Nhựt mỉm cười lại đưa ipad cho nhân viên, “Còn thứ này muốn để mọi người xem nữa.”

Trên màn hình, toàn bộ những kẻ giả mạo fan An thần phát tán những lời miệt thị đã kích Lâm Nhựt đều bị hacker điều tra ra, địa chỉ IP là cùng một chỗ.

Tất cả mọi người đang có mặt tại đây đều là người hiểu quá rõ quy luật của giới giải trí, cũng không phải chưa từng có chuyện thuê người giả danh để bôi đen hay tô hồng nghệ sỹ.

Địa chỉ IP vừa được phát lên, mọi người xâu chuỗi sự việc lại lập tức hiểu ngay mọi chuyện.

Từ người chụp bức ảnh kia, đến việc tung tin đồn Lâm Nhược bội bạc, rồi đến chuyện bôi nhọ trên internet, thậm chí là dùng bạo lực tấn công, cũng đều có người đứng sau lưng dàn dựng hết.

Mà người đứng sau đó, chính là Lăng Tâm! Mục đích: Trả thù Lâm Nhược.

Hơn nữa, rất có thể chính tay phóng viên vừa rồi hỏi móc máy rất khó nghe, đầy tính khiêu khích kia cũng đã bị Lăng Tâm mua chuộc rồi.

Sắc mặt phóng viên tạp chí Tân Dư trắng bệch, trán vã mồ hôi lạnh. Rốt cuộc anh ta cũng chậm chạp cảm nhận được, hôm nay anh ta toi đời rồi.

Lúc này, Tạ Lâm và Lâu Kiều ra ngoài làm việc đã quay lại, đi cùng với bọn họ còn có chủ của công ty đen kia.

“A Lâm.” Lâm Nhược gọi Tạ Lâm.

Tạ Lâm hiểu ý dẫn tên giám đốc công ty đen lên sân khấu, “Tự nói đi.”

Giám đốc công ty đen nhìn Lâu Kiều một cái, lại cảm thấy mông thít chặt lại, thành thành thật thật khai, “Chính Lăng Tâm đã thuê chúng tôi giả mạo fan An thần trên internet, công kích cô Lâm Nhược. Công ty của chúng tôi có video giám sát, có thể làm bằng chứng.”

Chuyện tô hồng bôi đen người khác trong giới showbiz không phải là ít, nhưng làm to đến mức như Lăng Tâm thì đúng là chưa từng thấy bao giờ.

“Chân tướng sự việc đã rõ ràng, Lăng Tâm không chỉ tấn công tôi gây thương tích về mặt thể xác, mà còn tấn công cả về mặt tinh thần, là một người đồng nghiệp đã từng cộng tác, tôi thực sự cảm thấy rất buồn.” Lâm Nhược dừng một chút, nói tiếp: “Về chuyện lần này, tôi sẽ chọn cách nhờ luật pháp can thiệp để bảo vệ cho sự an toàn và lợi ích của cả nhân tôi. Hơn nữa, cũng cảm ơn các bạn phóng viên đã quan tâm đến chuyện lần này, cảm ơn!”

Lâm Nhược vừa dứt lời, những tiếng phụ họa đầy giận dữ đã vang lên bên dưới: “Cô Lâm Nhược yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đưa tin đúng sự thật, trả lại sự trong sạch cho cô, cũng sẽ đá kích mạnh mẽ những kẻ xấu xa hại người này.”

“Cô Lâm Nhược cứ tin tưởng chúng tôi! Chúng tôi không phải dạng phóng viên vô lương tâm chỉ vì lượng tiêu thụ mà nói sai sự thật! Tuy chúng tôi là phóng viên giải trí, nhưng chúng tôi cũng có đạo đức nghề nghiệp của mình! Các vị đồng nghiệp thấy có đúng không?”

“Đúng thế!”

“Chân thành cảm ơn sự quan tâm của mọi người dành cho tôi!” Lâm Nhược hơi cúi người, “Sau đây, xin mọi người hãy dồn hết sự chú ý về đi ạ! Không thể không nói, đến thời điểm hiện tại thì đây là một trong những kịch bản hay nhất mà tôi từng đọc. Tình tiết đặc sắc, khó có thể hình dung bằng lời nói được. Đến lúc đó, mọi người cùng chờ đón nhé.”

Trần An thực sự cảm thấy phục sát đất khả năng khống chế bầu không khí toàn hội trường của Lâm Nhược. Hiện giờ cô chỉ mới hơn 20 tuổi mà đã có thể làm được điều này, thời gian trôi qua, chỉ e mọi người trong giới cũng phải tôn cô làm thần.

Hơn nữa, quan trọng nhất là Lâm Nhược không kiêu ngạo vênh vảo, lại biết cách đối nhân xử thế, dù vừa rồi có những phóng viên cố tình gây sự, nhưng ngoài tạp chí Tân Dư ra, cô cũng không định làm khó người khác.

Mọi người đều ghi nhớ sự tốt đẹp của cô ấy, sau này dù cô có thực sự xảy ra chuyện gì, thì có khi phóng viên ở đây sẽ còn yểm trợ cho cô chưa biết chừng.

Mấy cô bé fan Lạc thần cùng tới hội trường lẳng lặng ngồi trong góc phòng lau nước mắt, nhưng trên mặt đều mang theo nụ cười tươi đầy kiêu ngạo và tự hào.

Thần tượng của họ thật tuyệt vời!

Cuối cùng buổi họp báo khởi quay cũng được tiến hành thuận lợi.

Những diễn viên khác bị bỏ rơi này giờ cũng nở nụ cười tươi, từng người một trả lời các câu hỏi của phóng viên, cũng giới thiệu sơ qua về đặc điểm nhân vật mà mình sẽ thủ vai.

Cuối buổi họp báo khởi quay, đoàn phim công bố một số bức ảnh phục trang của những diễn viên chính, cả vai Phù Tang của Miểu Âm cũng xuất hiện. Các phóng viên lập tức chớp thời cơ chụp ảnh lia lịa, sau đó mọi người chuyển sang phòng bên cạnh dùng trà bánh, nhận phong bì.

Nói chung, buổi họp báo khởi quay cũng coi như là thành công, tuy giữa đường có chút rắc rối nhưng cũng là một cách đẩy mạnh tên tuổi của , mọi người trong giới đều cảm thấy tuy Lâm Nhược còn trẻ tuổi, nhưng cũng đã là tên tuổi đảm bảo cho sự bùng nổ của bộ phim mới.

Sau khi buổi họp báo kết thúc, Lâm Nhược chào Trần lão, xác định chính xác ngày tới phim trường rồi theo Lâm Nhiên về.

Tạ Lâm biết Lâm Nhiên là anh Hai của Lâm Nhược, cũng không tiện đi theo, chỉ dặn dò Lâm Nhược hai ba câu rồi quay về công ty trước để bàn bạc với bộ phận quan hệ cộng đồng xem làm thế nào để nhân cơ hội này châm một mũi lửa thổi bùng danh tiếng của Lâm Nhược lên.

Vương Vĩ giám đốc Tân Thiên thấy tình hình này, sung sướng cười đến không thấy tổ quốc đâu.

Lâu Kiều cũng hỏi thăm Lâm Nhựt mấy câu, sau đó sai vệ sỹ đưa tay giám đốc công ty đen kia đến phòng cảnh sát, lại sắp xếp xe và vệ sỹ để hộ tống fan Lạc thân về nhà an toàn.

Lâm Nhiên đưa Lâm Nhựt lên phòng riêng của mình trong khách sạn, gã đàn ông hành hung cô lúc trước cũng đã được anh sai người kín đáo đưa lên trên này.

Vừa vào phòng, Lâm Nhiên nhắc chân đạp mạnh gã một cái. Trải qua bao nhiêu chuyện, gã đàn ông kia đã sợ đến mềm nhũn hai chân, một cước của Lâm Nhiên khiến gã ngã lăn ra đất.

“Xin... xin các người tha cho tôi! Tha cho tôi!” Gã quỳ sụp xuống đất, nước mắt nước mũi giàn rụa cầu xin.

Lâm Nhiên kéo kéo cà vạt, cởi cúc cổ áo ra, cúi xuống túm áo gã đàn ông, lạnh lùng nói: “Lần sau khi nhận tiền để làm việc cho người ta, thì nhớ mở to mắt ra một chút, bảo bối của Lâm gia tao là người mà mày có thể chạm vào sao?”

“Vâng vâng vâng! Lần sau tôi sẽ chú ý, cầu xin các người đại nhân đại lượng tha cho tôi! Tha cho tôi!”

“E rằng mày cũng không có lần sau nữa.” Lâm Nhựt kinh tởm buông áo gã ra, vệ sỹ chò bên cạnh lập tức đưa cho anh một chiếc khăn tay trắng sạch sẽ mềm mại.

Lâm Nhiên vừa thông thả lau tay, vừa lạnh lùng nói: “Lần này không chỉ mày, mà cả người đã thuê mày cũng sẽ không yên thân đâu.”

“Cô Lâm Nhựt, cô Lâm Nhựt, cô là đại minh tinh, van xin cô đại nhân đại lượng tha cho tôi lần này đi.” Thấy cầu xin Lâm Nhiên không được, gã lại đập mạnh đầu cầu xin Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt ngồi xuống ghế salon, trên môi cũng giữ nụ cười lạnh: “Tha cho mày? Mày nghĩ tao là Thánh mẫu Maria à?”

Lâm Nhựt chưa bao giờ là người tốt đến ngu ngốc, cũng không phải người dễ mũi lòng. Cô có nguyên tắc của mình, cũng có giới hạn về đạo đức riêng, nhưng chắc chắn không nể nang với những kẻ có ác ý với mình. Khi tấn công xe, gã đàn ông kia đã biết Lâm Nhựt là người rất tàn nhẫn, giờ nghe cô nói như vậy, gã hoàn toàn tuyệt vọng.

“Anh Hai, mẹ An vẫn có chuyện cần xử lý với tên này, tạm thời giữ gã lại đi.”

“Thôi được.” Lâm Nhiên hất đầu ra hiệu cho vệ sỹ, vệ sỹ lập tức bước tới đưa gã đàn ông kia đi, “Gọi nhân viên đưa trà chiều lên đây.”

“Vâng, cậu Hai.”

Vệ sỹ rời khỏi phòng, đóng cửa lại.

« Chương sau 743) { var _ase = _ase || []; _ase.push(["1401847915","1401848210"]); document.write(""); document.write(""); }]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Chương 69. 3

Lúc này Lâm Nhiên mới đi tới ngồi xuống cạnh Lâm Nhựt, hơi mất hứng lườm cô: “Cái gì mà mẹ An? Lúc trước không phải còn bỏ nhà đi vì muốn trốn hôn ước sao? Giờ sao lại bị người của An gia mua chuộc nhanh thế?”

“Hi hi.” Lâm Nhựt chủ động kéo tay Lâm Nhiên, dựa đầu vào vai anh dụi dụi làm nũng: “Anh Hai, đừng giận mà, đối với em mà nói, dù là ai cũng không quan trọng như người nhà mình. Nhất là anh Hai, đẹp trai nhất, dịu dàng nhất.”

Nghe cô nói vậy, trong lòng Lâm Nhiên ngọt như phết mật, dễ chịu thật.

“Cũng còn chút lương tâm đấy.” Lâm Nhiên nheo nheo mắt Lâm Nhựt, “Vết thương còn đau không?”

“Chỉ là vài vết cắt nhỏ thôi, vì em muốn kêu khổ nên mới để bác sĩ băng bó nghiêm trọng thế này.” Lâm Nhựt không muốn để Lâm Nhiên lo lắng, nên chỉ nói rất nhẹ nhàng, “Anh Hai, ba mẹ với anh Ba có khỏe không?”

“Anh Ba em thì không biết, suốt ngày chạy lung tung, lâu lắm rồi không thấy về nhà. Ba mẹ đều khỏe cả, nhưng rất nhớ em.” Lâm Nhựt đưa tay ra ôm Lâm Nhựt vào lòng: “Bao giờ em về nhà thăm ba mẹ đây hả?”

“Gần đây thời gian biểu của em chặt chẽ quá, em sẽ cố gắng dành thời gian để về.” Lâm Nhựt ngọc người rồi nằm xuống ghế salon, gối đầu lên đùi Lâm Nhiên, thở dài thoải mái.

“Em ấy.” Lâm Nhiên vuốt ve mái tóc dài mềm mại của Lâm Nhựt, “Có phải vẫn còn giận vì lúc trước ba không chịu từ hôn với An gia không?”

“Không à.” Lâm Nhựt lắc đầu nói thật lòng, “Mọi người thương em như vậy, chắc chắn mọi chuyện đều đã cân nhắc cho em cẩn thận rồi, trước kia tại em bỗng bột không chịu hiểu. Sau khi rời khỏi nhà không bao lâu em đã nghĩ được thông suốt rồi, có điều lúc ấy em nghĩ, đã ra khỏi nhà rồi, không làm được tích sự gì thì đúng là mất mặt Lâm gia. Sau đó công việc càng ngày càng bận nên không thể tranh thủ được chút thời gian nào, cứ thế kéo dài tới tận bây giờ.”

“Không hổ là bảo bối của Lâm gia ta, có chí khí!” Lần này gặp lại, Lâm Nhiên cũng cảm thấy bé út nhà mình hiểu chuyện hơn rất nhiều, mừng thầm trong lòng.

“Đúng rồi, anh Hai.” Lâm Nhựt hỏi, “Gần đây anh Cả có liên lạc về nhà không?”

“Không.” Lâm Nhiên lắc đầu, “Sao thế?”

“Lúc trước khi em quay phim ở thảo nguyên Ma Nhĩ, anh cả đã tới thăm em.” Lâm Nhựt kể lại hết chuyện đã xảy ra ngày hôm đó khi cô chuẩn bị rời khỏi thảo nguyên Ma Nhĩ cho Lâm Nhiên nghe, nói tới câu cuối cùng, cô khẽ nhíu mày, “Em hơi lo cho sự an toàn của anh cả.”

Lâm Nhiên cũng trầm mặc một lúc mới an ủi: “Anh cả đi làm nhiệm vụ cần giữ bí mật, mấy tháng không liên lạc về nhà cũng là chuyện bình thường, em đừng lo quá.”

Có lẽ vì khi rời khỏi đó gặp ngay vụ nổ bom nên đối với chuyện của Lâm Thiên, trong lòng Lâm Nhựt vẫn cảm thấy rất bất an.

“Bé út, kể cho anh nghe chuyện mấy năm nay của em đi.”

“À, anh Hai, sau này để anh Cả kể cho anh nghe đi.” Lâm Nhựt đánh trống lảng, “Nhưng mà anh í, anh Hai, mau kể cho em nghe chuyện mấy năm nay của anh đi, em tò mò chết đi được.”

Lâm Nhiên rất hưởng thụ sự sùng bái của bé út bảo bối nhà mình, lập tức sung sướng kể lại chuyện mấy năm nay của mình, đương nhiên cũng đều chỉ kể những chuyện tốt, còn những vất vả, khổ sở thì tự động cho qua.

“Anh Hai, anh lợi hại thật. Em thật sự không thể nghĩ được sau này cô gái như thế nào mới có thể thu phục được anh nữa.” Lâm Nhựt gật gù chép miệng. Người yêu của anh Hai cô à, đúng là hoàn toàn không thể tưởng tượng được.

“Anh Hai cần gì cô nào.” Lâm Nhiên vừa nói vừa nhéo mặt Lâm Nhựt, “Cả đời này anh Hai ở bên cạnh che chở em là được rồi.”

“Anh Hai, cuộc sống hôn nhân trong tương lai của em không cần cái bóng đèn cao áp như anh chiếu đâu.” Lâm Nhựt bĩu môi cười nói: “Nên là anh nhanh nhanh chóng chóng tìm chị dâu cho em đi.”

“Đau lòng quá, bé út có bạn trai là chê anh Hai chóng mắt ngay.” Lâm Nhiên làm vẻ mặt như vô cùng đau lòng, chỉ thiếu nước ôm mặt giả khóc nữa thôi.

“Thế thì anh mau mau đi tìm người phụ nữ nào không chê anh chóng mắt đi, ha ha ha.” Nếu không phải vì tay và cổ cô đang bị thương, thì Lâm Nhựt thực sự muốn cười lăn lộn, anh Hai cô giả vờ thương tâm nhìn buồn cười chết đi được.

“Hừ hừ, em đừng có mừng vội.” Lâm Nhiên nói, “Nếu An Tiệp mà không qua được cửa của ba an hem nhà mình, thì đừng có mơ bọn anh gả em cho cậu ta.”

“Bé út nhà ta là thiên hạ vô song, độc nhất vô nhị, làm sao để cho thằng nhóc thối kia được lợi như thế được! Ôi ôi, tức chết tôi mất thôi! Vừa mới lo là một cái đã để cho thằng nhóc đó câu em gái đi mất rồi! Nếu biết trước thế này thì lúc trước thà troi em bên cạnh còn hơn. Gặp cũng không gặp được, để xem An Tiệp kia làm thế nào mà dụ được em.” Lâm Nhựt tức giận oán thán, một lúc lâu cũng không thấy em gái đáp lại câu nào, cúi đầu mới thấy Lâm Nhựt đã gối đầu lên đùi anh, cong cong khóe môi ngủ quên từ bao giờ rồi.

Sắc mặt Lâm Nhiên dịu hẳn đi, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve một lọn tóc đen rủ xuống mặt Lâm Nhựt, mắt tràn ngập nụ cười. Bảo bối của họ trưởng thành rồi, hiểu chuyện rồi, ngủ say rồi! Trong lòng Lâm Nhiên vừa cảm thấy kiêu ngạo, lại hơi xót xa. Nếu có thể, thì họ thật sự hy vọng bé út nhà mình vẫn tùy hứng như cũ, vì như vậy tức là bé út cũng chưa từng phải chịu áp lực hay khó khăn gì.

Phục vụ phòng gõ cửa đẩy xe đồ ăn vào, Lâm Nhiên ngẩng đầu lãnh đạm nhìn anh ta một cái ý bảo anh ta nhỏ giọng xuống.

Phục vụ phòng nhìn thấy Lâm Nhựt gối đầu trên đùi Lâm Nhiên ngủ, cũng hiểu ý cúi người, không đẩy xe đồ ăn nữa mà chậm rãi bê từng món trà, bánh vào trong phòng. Giày da giẫm lên thảm dày mềm mại không phát ra chút âm thanh nào, khi rời đi, anh ta còn không kim được lên nhìn trộm Lâm Nhựt một cái. Đó là em gái của Lâm tổng sao?! Cô ấy ngủ say như vậy lại khiến anh ta cảm nhận được xung quanh người cô như tỏa ra một vầng sáng màu vàng nhạt, vô cùng ấm áp.

Em gái Lâm tổng xinh đẹp quá!

Lâm Nhược ngủ giấc này đến tận xế chiều mới tỉnh dậy. Tầm rèm trong phòng hé mở, ánh chiều tà nghiêng nghiêng qua cửa sổ chiếu vào phòng, tạo nên những vệt bóng dài thật dài trên thảm.

“Anh Hai.” Giọng nói của Lâm Nhược vẫn còn mang vẻ ngái ngái vừa tỉnh ngủ.

“Có đói không? Dậy rửa mặt đi, anh Hai đưa em đi ăn tối.”

“Vâng.” Lâm Nhược đứng dậy, nằm lâu quá nên vết thương trên cổ hơi đau. Cô vào toilet rửa mặt sạch sẽ đi ra, thấy Lâm Nhiên vẫn ngồi yên tại chỗ liền hiểu ngay.

“Anh Hai, chân của anh còn dùng được không?” Bị cô gối lên ngủ mấy tiếng đồng hồ, giờ chắc chắn đã tê dại luôn rồi.

“Thấy em ngủ say quá nên anh không nỡ đánh thức em dậy.” Lâm Nhiên day day đùi một lúc lâu mới bớt tê, có thể cử động được.

Lâm Nhược thích chí trong lòng, bước tới ôm cánh tay Lâm Nhiên, tiếp tục làm nũng: “Anh Hai tốt nhất.”

Cả thân và tâm Lâm Nhiên đều sung sướng, mũi sắp vênh tới tận trời. Chờ cảm giác tê tê trên đùi mất hẳn, Lâm Nhiên mới đưa Lâm Nhược xuống nhà hàng dưới tầng 2 của khách sạn để ăn tối.

Khách sạn 5 sao, nên đương nhiên đầu bếp cũng là cấp 5 sao. Hơn nữa, vì đầu bếp nghe nói tối nay sẽ làm bữa tối cho tổng giám đốc và em gái tổng giám đốc, nên phô bày toàn bộ tuyệt chiêu của mình, chế biến mấy món cay Tứ Xuyên mà Lâm Nhược điểm danh cũng thành hương vị như Ngự thiện phòng vậy.

“Bé út, ăn com tối xong, lát nữa anh sẽ đưa em đi gặp một người.” Lâm Nhược vừa gấp đồ ăn cho Lâm Nhược, vừa nói vu vơ.

Lâm Nhược nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn Lâm Nhiên rồi chợt hiểu ngay: “Chuyện nhỏ ạ. Lặng lẽ đưa tới sao ạ?”

“Anh Hai làm việc mà em còn không yên tâm à.” Bản thân Lâm Nhiên chẳng ăn gì mấy, chỉ chú tâm gấp đồ ăn cho Lâm Nhược. Anh cẩn thận tách xương và chút mỡ bám trên miếng sườn ra rồi gấp thịt vào đĩa đồ ăn trước mặt Lâm Nhược.

Tướng mạo của cả hai người đều ở tầng lớp thượng đẳng, hơn nữa khí chất lại nhã nhặn, vừa nhìn là biết không phải người thường. Mọi người trong nhà hàng đều lặng lặng quan sát hai người.

Có cô gái nhìn Lâm Nhiên chăm sóc Lâm Nhược như thế, rất hâm mộ hỏi bạn trai bên cạnh: “Anh biết hai người kia là ai không?”

Người con trai nhỏ giọng nói: “Hình như là Lâm tổng, tổng giám đốc khách sạn Tinh Nhiên.”

“Vậy cô gái trẻ tuổi bên cạnh thì sao? Anh biết không?” Vừa nghe thấy thân phận của Lâm Nhiên, hai mắt cô gái kia sáng rực lên, vội vàng hỏi.

Người con trai lắc đầu: “Không biết.”

“Không biết à?” Cô gái kia lặp lại đầy hứng thú rồi đột ngột đặt dao đĩa xuống, lau miệng, cầm ly rượu vang trước mặt mình lên, uốn éo thân hình như rắn nước đi về phía bàn của Lâm Nhiên và Lâm Nhược.

Lâm Nhược hứng khởi chớp chớp mắt nhìn Lâm Nhiên, lại tiếp tục thích thú ăn đồ ăn trong đĩa của mình.

Lâm Nhiên ung dung cười khẽ, thật ra, anh đã trải qua rất nhiều tình huống khác nhau, cũng gặp rất nhiều cô gái dùng đủ mọi lý do khác nhau để tiếp cận mình, cũng đã dày dặn kinh nghiệm rồi.

Cô gái kia phô diễn phong thái yếu điệu của mình bước tới, mặt nở nụ cười vừa chuẩn, chậm rãi nói: “Lâm tổng, đã lâu không gặp.”

Thực ra, đây là lần đầu tiên cô ta gặp Lâm Nhiên, mà Lâm Nhiên cũng chưa từng gặp cô ta bao giờ!

“Chào cô.” Khóe môi Lâm Nhiên vẫn giữ nụ cười tươi nhã nhặn, thong thả đẩy ghế ra, ung dung đứng dậy, cầm cốc trà trước mặt mình cụng cách một cái vào ly rượu của cô gái kia.

Cốc trà cụng vào ly rượu có chân!!! Cũng chỉ có người đàn ông như Lâm Nhiên mới có thể làm hành động đó một cách tự nhiên thoải mái không có chút gượng gạo nào như thế.

Lâm Nhược cũng khẽ gật đầu với cô gái kia, coi như chào hỏi.

Môi cô gái kia hơn run lên một chút, nhìn chiếc ly chân dài trong tay mình và cốc trà trắng trong tay Lâm Nhiên, cô ta chỉ cảm thấy mình ngu kinh khủng! Vừa rồi sao lại không để ý xem trên bàn họ có rượu hay không chứ?!

Nụ cười tươi của cô ta thoáng cứng lại, đành phải tìm chủ đề khác nói: “Lâm tổng dùng bữa với bạn gái à?! Anh chu đáo quá.”

“Khụ khụ!” Lâm Nhược bị miếng đậu phụ mà bà làm sặc. Lâm Nhiên lập tức đưa nước cho cô, xót xa nói: “Ăn từ từ thôi.”

Lâm Nhược uống hết cả cốc nước mới giảm được cảm giác khó chịu vì bị sặc trong cổ họng, không khỏi thảm lờm cô gái kia một cái, mắt mũi kiểu gì vậy? Như thế mà cũng dám tùy tiện lại đây, đừng cảm quá cơ!

Lâm Nhiên thấy em gái không sao mới quay lại cười vừa khách sáo vừa xa cách với cô gái kia: “Đây là em gái tôi.”

“Ồ?” Cô gái che miệng lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng lại sướng muốn chết. Thì ra không phải bạn gái Lâm tổng, tốt quá! Cơ hội của cô ta lại nhiều thêm một chút rồi.

Diễn giả gớm, làm cô nhìn cũng mất hết cả khẩu vị!!!

Ôi, rõ ràng là bình thường có thể ăn được tận 3 bát, mà giờ ăn được có 2 bát thôi. Lâm Nhược đặt đũa xuống, lấy khăn ăn bên cạnh sang lau miệng.

Cô gái kia ngạc nhiên xong rồi lại nở nụ cười xinh đẹp: “Lâm tổng, xin lỗi anh.”

“Không sao.” Lâm Nhiên mỉm cười vô cùng khoan dung, độ lượng.

Ánh mắt cô gái kia lại sáng hơn nữa, niềm tin tăng vọt. Cô ta cực kỳ tự tin vào sắc đẹp, khí chất và thân hình của mình, nói không phải khoe chứ, chỉ cần cô ta tỏ ý muốn sẵn đón, thì không có người đàn ông nào có thể kháng cự lại được sự quyến rũ của cô ta.

Cô gái kia dịu dàng dựa vào bàn ăn, ngực cô ta như sắp xé rách chiếc váy đỏ mà lao ra ngoài vậy.

“Lâm tổng, em có thể ngồi đây không?” Cô ta nói, chỉ chỉ vào chiếc ghế bên cạnh Lâm Nhiên.

Lâm Nhiên cười gật đầu: “Đương nhiên.”

Thái độ của anh khiến cô gái kia lập tức mừng như mở cờ trong bụng.

Lâm Nhiên đẩy chiếc bát trước mặt mình ra xa, hỏi Lâm Nhược: “Bé út, ăn no chưa?”

Lâm Nhược thực sự không tiêu hóa nổi cô nàng này, cũng không còn hứng thú mà xem kịch của anh hai nữa, cũng phối hợp gật đầu: “Em no rồi.”

Lâm Nhiên đưa tay gọi bồi bàn, hạ giọng nói: “Mau dọn bàn này đi, nhanh chóng lau chùi sạch sẽ, quý cô này muốn dùng cơm ở đây.”

“Vâng, cậu Hai.” Lâm Nhiên đã quy định từ trước, tất cả nhân viên trong công ty của anh đều gọi anh là cậu Hai.

Nụ cười trên mặt cô gái kia cứng đờ. Lâm Nhiên quay sang cười với cô ta: “Cô có thể gọi món trước, chi phí cho bữa ăn này đặc biệt tính cho cô 88% thôi.” Lâm Nhiên lại quay đầu dặn bồi bàn: “Nhớ chưa?”

“Dạ nhớ rồi.” Bồi bàn cúi người cung kính trả lời.

Lâm Nhược đã đứng dậy trước.

“Chúc cô dùng bữa vui vẻ.”

Lâm Nhiên hơi đưa tay ra, Lâm Nhược mỉm cười bước tới ôm lấy cánh tay anh. Đường như hơi do dự một chút, Lâm Nhược mới điểm điểm vào khoe môi bên phải của mình, nhỏ giọng nhắc cô gái kia: “Chỗ này của cô có dính gì ấy.”

Dứt lời, cô khẽ gật đầu cực kỳ nhã nhặn rồi rời đi cùng Lâm Nhiên.

Cô gái kia cầm giấy ăn trên bàn lau khoe môi bên phải, không ngờ lại dính chút tiêu đen liền giận dữ và xấu hổ đến mức muốn chui xuống gầm bàn mà trốn.

Rời khỏi nhà hàng, hai người đều ném luôn chuyện vừa xảy ra ra sau đầu. Bọn họ không muốn giễu cợt người khác, cũng không muốn nhớ những người chẳng liên quan.

Lâm Nhiên đưa Lâm Nhược lên tầng 5. Vệ sỹ đã sớm chờ sẵn ngoài thang máy, vừa nhìn thấy hai người liền cung kính chào hỏi rồi đi trước dẫn đường.

Lâm Nhược rút điện thoại di động ra, vừa đi vừa gọi cho Tạ Lâm.

Điện thoại kết nối, giọng nói của Tạ Lâm vang lên: “Tiểu Nhược, về nhà chưa?”

“Em vẫn đang ở chỗ anh Hai.” Lâm Nhược nói: “Mặc ngực vẫn còn bị ồm, có lẽ phải tối nay em mới về được, lát nữa chị mua giúp em mấy cái bánh bao đậu đỏ và cháo qua cho cậu ta được không?”

“Chuyện nhỏ. Việc của chị bên này cũng xong rồi, đang chuẩn bị về đây.” Tạ Lâm ngừng lại một chút rồi nói tiếp: “Vậy bao giờ em về? Có cần chị đón không?”

“Không cần đâu ạ, anh Hai sẽ đưa em về. Chị qua xem Mặc ngực thế nào rồi về nhà nghỉ ngơi sớm chút. Hôm nay chị cũng mệt rồi.”

“Nói lung tung gì thế! Đây là việc của chị mà!”

Ở đầu dây bên này Lâm Nhựt cũng có thể tưởng tượng được ra chắc chắn Tạ Lâm đang lườm mình một cái.

Tạ Lâm nói: “Chuyện trên mạng cũng ổn rồi.”

“Vâng, em vẫn còn chút việc, cúp máy trước đây.”

Lâm Nhựt cất điện thoại, vệ sỹ đi đằng trước đã dừng lại, lấy chìa khóa mở cánh cửa phòng cuối hàng lang.

Tấm rèm dày trong phòng được kéo xuống, cũng không bật đèn, trong phòng cực kỳ u ám.

Vệ sỹ bước vào bật đèn trước, sau đó Lâm Nhiên và Lâm Nhựt mới vào.

Người bị trói trên ghế ở trong phòng vừa nhìn thấy Lâm Nhựt và Lâm Nhiên, hai mắt tròn trĩnh thêm vài phần, trong ánh mắt tràn ngập sự sợ hãi!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 70.1 Tai nạn của Lăng Tâm, bão tố ập tới!

“Giờ biết sợ rồi à?” Lâm Nhựt chậm rãi bước tới, xé bỏ băng dính dính miệng Lăng Tâm, khom người hỏi.

Trong mắt Lăng Tâm đầy vẻ sợ hãi: “Lâm... Lâm Nhựt, cô muốn gì?”

“Những lời này, tôi phải hỏi cô mới đúng chứ?” Lâm Nhựt nâng cằm Lăng Tâm lên, “Cô muốn chết vậy như vậy làm gì? Hình như tôi đã cảnh cáo cô từ trước rồi, tôi không phải là người cô có thể đắc tội đúng không?”

Ánh mắt lạnh lùng của Lâm Nhựt khiến Lăng Tâm hoảng hốt, toàn thân bắt đầu run lên.

“Tôi... tôi cũng không phải Lăng Tâm trước kia nữa.” Lăng Tâm kích động nói, “Hiện giờ tôi là cô ba của Quý gia, nếu cô dám động đến một sợi lông của tôi, ba tôi sẽ không bỏ qua cho cô đâu!”

Càng nói, Lăng Tâm càng cảm thấy vững lòng hơn. Ở thủ đô, Quý gia cũng không phải gia đình bình thường, Lâm Nhựt chỉ là một minh tinh nhỏ, làm sao dám làm gì cô ta!

Nói xong, Lăng Tâm đưa mắt nhìn về phía Lâm Nhiên, tuy cô ta không biết Lâm Nhiên là ai, nhưng ít nhiều gì cũng có chút mất nhìn.

“Lâm Nhựt, cô đúng là hồ ly tinh, bản lĩnh lớn thật, vừa cầm tiền chấp nhận chia tay với An Tiệp xong đã bám ngay được vào người đàn ông khác! Cô cứ chờ đi, An Tiệp mà biết chắc chắn sẽ không bỏ qua cho cô!” Lăng Tâm đắc ý nói.

Lâm Nhiên bình tĩnh bước tới, tát bốp vào mặt Lăng Tâm một cái.

Lăng Tâm bị đánh đến mơ mơ hồ hồ, ngay cả Lâm Nhựt cũng thoáng giật mình.

Lâm Nhiên thu tay về, nói: “Không cần thận bị trượt tay, tôi chẳng đánh phụ nữ bao giờ.”

Khóe môi Lâm Nhựt hơi giật giật, mắt lại đầy ý cười: “Anh Hai, đối với loại người mà trong đầu chỉ toàn chứa mấy chuyện trộm cắp gái gú này, anh có thể trượt tay vài lần cũng được mà.”

Lâm Nhiên xoa xoa đầu Lâm Nhựt, cười: “Đừng nói thế, anh Hai là người rất chính trực mà.”

“Thôi được, vậy để em.” Lâm Nhựt cười khà khà đầy gian xảo, bẻ ngón tay kêu răng rắc.

“Lâm Nhựt, cô định làm gì?! Tôi nói cho cô biết... Á!!!”

Miệng Lăng Tâm bị dậm mạnh một cú, những lời đe dọa lập tức được thay bằng tiếng hét sợ hãi.

Lâm Nhiên hơi quay đầu sang, vệ sỹ lập tức bước ra đóng chặt cửa phòng lại.

Khả năng cách âm của phòng khách sạn năm sao đều đạt tiêu chuẩn nhất định, dù Lăng Tâm có kêu rách cổ cũng không ai nghe thấy được.

Lăng Tâm thực sự sợ hãi, cảm giác sợ hãi đến tuyệt vọng. Đột nhiên, cô ta nhận ra rằng, Lâm Nhược hoàn toàn có thể giết chết cô ta ngay trong này.

“Tặng cô cú đấm này vì cái tội lúc nào cũng bày mưu tính kế.” Lâm Nhược đấm thẳng vào má trái Lăng Tâm.

“Cú này là vì tâm địa hiểm độc, không biết suy xét!” Lâm Nhược đấm tiếp một cú vào má phải của Lăng Tâm.

Hai bên má Lăng Tâm đều sưng vù lên, giống y như cái thủ lợn vừa xanh tím vừa đỏ hồng.

“Cú này là vì cô quá ngu ngốc, bị người ta lợi dụng còn không biết!”

Lâm Nhược đánh Lăng Tâm toi bồi, trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều.

Cả khuôn mặt Lăng Tâm đều sưng tím lên, hai mắt híp lại như đường chỉ.

“Có phải bây giờ cô còn đang nghĩ chờ ra được khỏi căn phòng này sẽ tìm Quý gia ra mặt giúp cô không?” Lâm Nhược đón lấy chiếc khăn lông mà vệ sỹ vò nước ấm đưa lên, vừa lau tay vừa hỏi vu vơ.

Người Lăng Tâm run lên theo phản xạ, đúng là trong đầu cô ta đang nghĩ như vậy, nhưng nếu Lâm Nhược đã biết suy nghĩ này, ắt sẽ không bỏ qua cho cô ta.

Lâm Nhược lắc đầu: “Có những người đứng là rắn độc bẩm sinh, không thể chấp nhận được!”

Lâm Nhược đi về phía salon, ngồi xuống, uể oải vắt chéo chân, nói: “Vội chi số thông minh chưa tiến hóa hết này của cô, chắc chắn không thể sắp đặt chuyện này chu toàn như thế được. Nên chuyện lần này, người đứng sau lưng bày mưu cho cô, chắc hẳn là Quý Phù Nguyệt phải không?”

Mắt Lăng Tâm thoáng có vẻ kinh ngạc.

Lâm Nhược hiểu rõ, bật cười lạnh: “Lăng Tâm, cô có biết cô bị Quý Phù Nguyệt lợi dụng không? Chúng ta cá cược với nhau đi, nếu Quý gia ra mặt vì cô, tôi sẽ tha cho cô lần này. Còn nếu từ đầu tới cuối Quý gia cũng không để ý đến sự biến mất của cô, vậy thì cô hãy biến mất vĩnh viễn đi!”

“Lâm... Lâm Nhược, giết người là phạm pháp.” Lăng Tâm sợ hãi trợn trừng mắt, toàn thân run rẩy bầy. Dù cô ta độc ác đến đâu, thì cũng chỉ là một cô gái trẻ chưa thực sự trải qua những cảnh máu tanh mà thôi.

“Ai bảo tôi định giết cô?” Lâm Nhược nhìn Lăng Tâm như nhìn một kẻ điên, “Cô đừng có suốt ngày nghĩ đến mấy chuyện phóng hỏa giết người thế, đừng nghĩ ai cũng giống cô. Tôi là công dân tốt cực kỳ tuân thủ pháp luật!” Nói rồi Lâm Nhược lại cười, “Cô yên tâm, có rất nhiều người đàn ông cả đời không ra khỏi núi cần cô đến an ủi. Cô rất hiểu mấy chuyện này mà, coi như vận dụng triệt để thể mạnh thôi. Tôi cam đoan rằng, sau khi đưa cô tới đó, tôi sẽ không lấy một xu nào, hơn nữa sẽ dẫn họ thật kỹ, để họ không để cô phải bước xuống giường một bước nào.”

Bắt cô ta đi hầu hạ mấy lão già trong rừng rú đó, hơn nữa còn mãi mãi không thoát ra ngoài được, thì thà giết cô ta đi còn hơn!

“A! Lâm Nhược! Cô là đồ đàn bà độc ác tàn nhẫn. Lẽ ra phải để đám fan hâm mộ cô nhìn thấy bộ mặt ghê tởm này của cô mới đúng!” Lăng Tâm vừa sợ vừa tức, cô ta sợ chết, cũng sợ bị đưa vào trong núi không chạy thoát được. Hiện giờ cô ta chỉ mong Quý gia có thể nhanh chóng tới cứu cô ta thôi.

“Nói đến độc ác tàn nhẫn, thì Lăng Tâm à, tôi làm sao bằng một phần vạn của cô.” Lâm Nhược nói, “Tôi và cô không thù không oán. Ban đầu cô lợi dụng Tô Xán bêu nhọ tôi, sau đó lại lợi dụng thời cơ đẩy tên fan cuồng của An thần cho Tô Xán, kẻ này không được lại bày kế khác, cuối cùng còn muốn dùng thuốc kích dục để hủy hoại cả đời tôi. Lúc ấy vì tôi mềm lòng, không dạy dỗ cô ra trò mới để cô to gan tiếp tục khiêu chiến với tôi như thế!”

“Lăng Tâm, cô có biết hiện giờ trên mạng đang rất thịnh hành câu gì không? Không làm thì không chết! Cô chẳng qua chỉ là đứa con rơi có cũng được mà không có cũng chẳng sao của Quý gia, là vết nhơ của Quý gia mà thôi. Nếu không, cô nghĩ vì sao bao nhiêu năm trôi qua mà Quý gia cũng không nhận cô về?” Lâm Nhược mệt mỏi phẩy tay, “Quý gia sẽ không vì cô mà đẩy Quý Phù Nguyệt, cô chủ thực sự của Quý gia ra. Mà Quý Phù Nguyệt cũng lợi dụng chuyện này rất khéo léo, hoặc là nhân chìm tôi, hoặc là diệt trừ cô, xóa đi vết nhơ nhục của Quý gia, dù thế nào thì cuối cùng chỉ cô ta là người thắng cuộc.”

Lăng Tâm ngẩn ngơ, đầu cô ta hiện giờ vô cùng rối loạn, chỉ nghĩ được một việc duy nhất. Quý gia thực sự sẽ vứt bỏ cô ta sao?

“Hiện giờ An gia đã bắt đầu tạo áp lực với Quý gia rồi.” Nói xong câu này, Lâm Nhược đã hoàn toàn không còn hứng thú nói chuyện với Lăng Tâm nữa.

Người đáng giận cũng có chỗ đáng thương! Lăng Tâm ngu đến đáng thương, có điều, Lâm Nhược cũng không định vì thế mà tha thứ cho cô ta.

Đối với những người mang trong lòng sự xấu xa bản thủ, thì càng khoan dung với cô ta, cô ta sẽ càng chế nhạo sự tốt bụng của mình là ngu xuẩn mà thôi!

“Bé út, có mệt không?” Thấy Lâm Nhược uể oải mệt mỏi, Lâm Nhiên hỏi.

“Hoi hoi ạ.” Lâm Nhựt đứng dậy cười nói, “Anh Hai, anh đưa em về đi. Ăn no nên mệt quá!”

“Ừm!” Lâm Nhiên quàng vai Lâm Nhựt, vệ sỹ lập tức mở cửa phòng để hai anh em họ đi ra ngoài.

“Lâm Nhựt!” Lăng Tâm kích động kêu lên, “Cô tha cho tôi lần này đi! Van xin cô!”

Lâm Nhựt dừng bước, im lặng một lúc mới thản nhiên nói: “Tôi đã tha cho cô rất nhiều lần rồi, nhưng cô lại không nắm lấy cơ hội để hối cải làm con người mới!”

Dứt lời, hai người bước ra khỏi phòng, cánh cửa sau lưng đóng ‘rầm’ lại.

Lâm Nhiên xoa xoa vai Lâm Nhựt: “Bé út đừng bận lòng vì mấy người đó. Chuyện tiếp theo cứ để anh Hai lo là được rồi.”

“Cảm ơn anh Hai.” Quả thực Lâm Nhựt cũng không muốn quan tâm đến chuyện của Lăng Tâm nữa.

Suy cho cùng, Lăng Tâm cũng chỉ là một quân cờ bị vứt bỏ sau khi đã lợi dụng xong mà thôi. Chuyện lần này, người cô thực sự muốn xử lý là Quý Phù Nguyệt.

Nhưng Quý Phù Nguyệt là cô cả của Quý gia, động vào cô ta chẳng khác nào động vào Quý gia. An gia và Quý gia có quan hệ rất lỏng lẻo, trước khi hai nhà trở mặt với nhau, vì An gia, tạm thời cô cũng chưa động chạm đến Quý Phù Nguyệt được.

Dù là chuyện gì, chỉ cần liên quan đến thế lực, đến chính trị, sẽ trở nên vô cùng phiền phức, lột miếng da lại kéo theo cả gân cả thịt, hoàn toàn không thể thoải mái tính ân tính oán được.

Lâm Nhiên tự lái xe đưa Lâm Nhựt về nhà trọ, hai anh em lưu số điện thoại xong, Lâm Nhiên mới ra về trong sự luyến tiếc.

Lâm Nhựt dùng chìa khóa mở cửa, đón cô vẫn là con dao găm lạnh như băng của Mặc Ngốc.

“Ngoan nào, hôm nay tôi mệt chết đi được, đừng quậy nữa.” Lâm Nhựt đẩy con dao trên cổ ra, hất rơi giày cao gót, cũng không đi dép lê mà đi chân đất luôn vào ghế salon trong phòng khách, uể oải thả người xuống.

Trải qua chuyện này, Lâm Nhựt nhận ra rõ một điều rằng, cô của hiện tại thật sự không thể sống tùy hứng phóng túng như kiếp trước nữa. Trong lòng cô chợt thấy hơi mệt mỏi!

Mặc Lâm đóng cửa xong, cầm đôi dép lê mang vào trong phòng, đặt ngay ngắn dưới chân Lâm Nhựt, im lặng một lúc lâu mới hỏi: “Sao thế?”

Lâm Nhựt vắt cánh tay lên che mắt, lắc lắc không muốn trả lời.

Mặc Lâm đứng im lặng một lúc rồi lảng lảng đi vào trong bếp, lúc ra, trên tay anh ta còn bê thêm một chiếc bát vẫn còn đang bốc hơi nghi ngút.

“Này.” Mặc Lâm cúi người đặt chiếc bát xuống bàn nước, đẩy về phía Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt nghe tiếng động liền bỏ tay ra, mở mắt ngẩng đầu nhìn, trong chiếc bát sứ thanh hoa trắng có hai chiếc bánh bao đậu tròn xoe xinh xắn còn đang bốc hơi nóng hổi.

“Bữa tối của cậu à?” Lâm Nhựt bỏ chiếc túi vẫn đang ngoắc vào khuỷu tay ra, ngồi dậy ngẩng đầu hỏi.

Anh ta để dành lại hai cái này để ăn đêm, nhưng hình như hôm nay chủ nhân có vẻ rất mệt, tâm trạng cũng không tốt lắm, thôi thì anh ta hào phóng tặng cho cô hai cái bánh bao đậu đỏ này vậy.

“Cho cô ăn đây.”

Lâm Nhựt hơi ngạc nhiên, quen Mặc Ngốc bao nhiêu lâu rồi, nhưng đây là lần đầu tiên thấy anh ta hào phóng nhường cô bánh bao như thế này, khiến cô rất kinh ngạc.

“Nếu cô thấy ngại thì để lại cho tôi một cái cũng được.” Mặc Lâm nghĩ chút rồi nói rất nghiêm túc.

“Phi... quả nhiên vẫn là Mặc bánh bao!” Lâm Nhựt cầm mỗi tay một chiếc bánh bao, một cái dút vào miệng, một cái đưa cho Mặc Ngốc.

Mặc Lâm nhìn bánh bao, nhúm mày: “Cô về nhà còn chưa rửa tay đâu, bẩn!!!”

“Cậu lo mà ăn đi, quy củ như cậu ảm thế!” Lâm Nhựt nhóm người lên, nhét thẳng bánh bao vào miệng Mặc Ngốc.

Quả nhiên, chủ nhân này bốc đồng quá đi mất, làm vệ sỹ cho cô ấy không chỉ phải bảo vệ cô ấy, còn phải chiều chuộng cô ấy nữa chứ! Haizzz, đúng là bó tay!!!

Mặc Lâm thăm lắc đầu trong lòng, mặt không đổi sắc cầm chiếc bánh bao ra ăn, vẫn như cũ, ba miếng một cái.

Ăn bánh bao đậu ngọt ngọt, tâm trạng Lâm Nhược cũng dần tốt hơn.

Thật không hiểu nổi vừa rồi cô băn khoăn cái gì nữa. Cứ giống như Mặc Ngốc ấy, đã chọn bánh bao đậu đỏ thì cứ kiên định như thế suốt là được, nghĩ nhiều nữa có tích sự gì đâu?!

Thật đúng là!!! Cứ tưởng mình thông minh lắm, thực ra còn không thấu đáo bằng một tên ngốc.

“Ngốc, cậu đúng là một người thông minh đầy sáng suốt!”

Chủ nhân lại kỳ quặc nữa rồi!

Mặc Lâm đang cảm miếng bánh bao cuối cùng, tao nhả cho vào miệng, trong lòng thầm cảm thán

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 70.2

Ngày hôm sau, video ghi lại buổi họp báo khởi quay được phát lên khắp các trang web. Cư dân mạng kiên nhẫn xem hết đoạn clip dài 40 phút, là đoạn clip họp báo khởi quay dài nhất từ trước tới giờ.

Cùng lúc đó, đoạn video quay Lâm Nhược vừa bước ra khỏi tiểu khu đã bị đám phóng viên giải trí vây lấy, sau đó bị gã đàn ông đập vỡ cửa kính xe cũng được tung lên mạng. Lướt xem nhiều ngang với lướt xem clip họp báo kia.

Nhóm fan Lạc thần vô cùng phẫn nộ, nhóm fan An thần đăng bài lên tiếng trước, mọi bình luận và bài viết đều đồng loạt xin lỗi Lâm Nhược.

“An tẩu, chúng em không nên nghi ngờ tình cảm của chị và An thần, xin lỗi chị.”

“Tôi đã nói rồi mà, từ khi An tẩu và An thần yêu nhau, đã bao giờ chị ấy dùng tình cảm của An thần để đánh bóng tên tuổi đâu. An tẩu với An thần yêu nhau rất chân thật, là yêu đương như bình thường thôi. Mọi người còn không chịu tin tôi! *tức tối* *tức tối*”

“An tẩu, xin hãy chấp nhận sự hối cải của chúng em. Chúng em sai rồi!”

Nhưng nhóm fan Lạc thần vẫn còn tức giận đến tận hôm nay. Hôm qua các fan An thần mất lý trí châm chọc Lâm Nhược thế nào, thì hôm nay họ cũng châm chọc ngược lại như thế.

“Các người không có sự tín nhiệm cơ bản nhất dành cho Lạc thần, thì giờ xin lỗi có ý nghĩa gì chứ?”

“Đón nhận một ai đó, thích một ai đó, trước hết phải thực sự hiểu rõ người ta chứ? Các người hiểu Lạc thần à? Đừng nói nhiều nữa, để tôi đăng ảnh lên! Xem ảnh xong, các người sẽ biết Lạc thần là thần tượng xứng đáng để chúng tôi theo đuổi như thế nào!” Người trả lời bình luận này chính là cô gái trẻ được Lâm Nhược bảo vệ lúc hỗn loạn hôm qua.

Bên dưới khu bình luận, cô ấy đăng lên hai tấm ảnh. Một tấm là Lâm Nhược vừa bước từ trong xe ra, trên cánh tay và trên cổ bị ghim mảnh kính vỡ đã bắt đầu chảy máu. Từ bức ảnh này, mọi người đều có thể nhìn rõ, thật ra Lâm Nhược ngồi ở ghế phụ lái, còn người đại diện Tạ Lâm của cô mới là người ngồi ở ghế lái bị đập nát cửa kính kia, nhưng người đại diện Tạ Lâm lại không bị xước xước gì. Phàm là người có đầu óc đều có thể hiểu ngay, trong khoảnh khắc xảy ra biến cố, Lâm Nhược lập tức lấy thân mình bảo vệ người đại diện Tạ Lâm.

Bức ảnh thứ hai là khi Lâm Nhược bước tới ôm và an ủi những cô gái fan Lạc thần.

Cánh tay và cổ của cô vẫn chảy máu như cũ, dù trong ảnh cũng có thể nhìn thấy sắc mặt cô lúc đó cực kỳ nhợt nhạt, nhưng trong mắt không hề có vẻ luống cuống, khỏe mỗi thậm chí còn nở nụ cười bình tĩnh, vững vàng, ôm lấy mấy cô bé là fan Lạc thần, vỗ về động viên để các cô ấy bớt đau lòng, bớt sợ hãi, không hề có tình tỏ vờ, tất cả đều vô cùng tự nhiên. Ánh mắt cô đầy vẻ chân thành, ấm áp, cảm ơn những fan trung thành vẫn sẵn lòng tin tưởng cô, bằng lòng đứng ra bảo vệ cô ngay trong thời khắc nguy nan nhất.

Hai bức ảnh vừa được đăng lên, các fan Lạc thần lại đau lòng khóc lóc ầm ỉ!

“Người không tin Lạc thần dứt hết đi! Tín ngưỡng của chúng tôi, chúng tôi sẽ tự bảo vệ!”

“Dù cả thế giới nghi ngờ chị, chỉ cần chị nói với chúng em rằng ‘Không có chuyện đó!’ Chúng em đều sẽ tin tưởng chị!”

“Có lẽ sẽ có người nói chúng em chỉ là lũ fan hâm mộ trẻ ranh thiếu hiểu biết, náo loạn! Nhưng chúng em muốn nói rằng, trong mắt người lớn chỉ toàn

những vụ lợi, đua chen, ánh mắt lũ trẻ ranh như chúng em còn chưa bị vấy bẩn! Chúng em nhìn thấy Lạc thần chân thành, dũng cảm, sẵn sàng dùng tính mạng để bảo vệ bạn bè! Với một Lạc thần như vậy, dù có thành nào tàn, chúng em cũng sẵn lòng!”

“+111 cho lầu trên!!! Đứng về phía Lạc thần, không giải thích!”

Các fan An thần cố gắng xin lỗi, nhưng fan Lạc thần từ chối không nhận! Fan của các ngôi sao khác thì thoảng nói chen vào một câu, hoặc là khuyên nhủ, hoặc là hóng hớt, nhưng không có bình luận nào không bị fan An thần và fan Lạc thần liên thủ nhấn chìm xuống Thái bình dương!

Mỗi lúc đó, fan An thần và fan Lạc thần lại hợp ý nhau đến lạ thường.

“Người nhà chúng tôi cãi nhau, liên quan quái gì đến mấy người! Có phải mấy người muốn có người tung scandal của thần tượng mấy người lên không? Đến từ đâu thì biến về đó đi!”

Sự mạnh mẽ của fan An thần và fan Lạc thần khiến không ít các ngôi sao đều u sầu. Có người hâm mộ, có người ghen tị, cũng có người hy vọng mình có được đội ngũ fan đánh thép như vậy.

Chụp xong ảnh bìa cho tạp chí “Tuần san Minh tinh”, Lâm Nhưộc ngồi trên ghế salon lướt web, nhìn thấy trận chiến của fan An thần và fan Lạc thần, liền khẽ cười nhấn tin cho An Tiệp: “Anh không đăng bài vớ về fan An thần một chút đi à?”

“Ừm, để anh động viên họ chút.”

An Tiệp trả lời tin nhắn rất nhanh, sau đó đăng nhập vào weibo đã bị anh bỏ rơi một thời gian, đăng trạng thái mới.

“Được tha thứ mới thôi.”

Fan An thần là fan điểm 10, An Tiệp vừa đăng weibo mới, hai giây sau đã nhảy lên mấy chục bình luận bên dưới.

Tất cả đều có chung một nội dung: “An thần, chúng em ức hiếp An tẩu, xin lỗi anh.”

Mấy chục bình luận, thậm chí sau đó là mấy trăm, mấy nghìn, mấy vạn bình luận đều là câu nói kia.

An Tiệp đăng weibo xong lại thoát ra nhấn tin cho Lâm Nhưộc tiếp.

“Công việc xong rồi à?”

“Nghỉ ngơi giữa hiệp thôi, vẫn còn buổi phỏng vấn cho nội dung chuyên đề nữa.” Lâm Nhưộc trả lời tin nhắn xong, lại lướt web tiếp.

Nhìn thấy fan An thần kháo nhau là An thần mới cập nhật weibo, cô liền chạy sang weibo của An Tiệp để xem thử, nhìn thấy lại bật cười. Cái tên ngốc này, bảo anh vớ về fan, chứ có bảo anh kích thích họ đâu.

Lâm Nhưộc quay lại weibo của mình.

“Yêu càng sâu yêu cầu sẽ càng cao, tôi hiểu các bạn nên chưa từng tức giận! Cảm ơn các bạn đã thích tôi, thích anh ấy của tôi!” Lâm Nhưộc chọn trong bộ sưu tập bức ảnh An Tiệp ngủ gật trên ghế salon hôm vội vàng quay về thăm cô. Trong ảnh, An Tiệp ngủ rất say, Lâm Nhưộc không tươi cười nhưng chọc một ngón tay vào mặt An Tiệp, giống như đứa trẻ con nghịch ngợm trêu chọc khuôn mặt đẹp trai của An Tiệp vậy. Cô đính kèm bức ảnh đó vào câu nói bên trên rồi đăng lên.

Đăng weibo xong, Lâm Nhưộc lại nhấn tin cho An Tiệp: “Anh chú ý làm việc đi, đừng trả lời tin nhắn nữa. Em cũng làm việc đây.”

Thực ra An Tiệp cũng không quen nhấn tin lắm, bình thường đều gọi điện thoại thôi, nhưng vì đôi khi Lâm Nhưộc làm việc cũng không tiện nghe điện thoại, nên dần dần An Tiệp cũng quen với việc thi thoảng nhấn một hai cái tin nhắn với Lâm Nhưộc.

Đôi khi, thậm chí chỉ là một dấu chấm than, cũng khiến trong lòng vô cùng ảm áp.

Sau chuyện bị phóng viên bao vây, chỗ ở của Lâm Nhưộc bị lộ, giải trí Tân Thiên không thể không sắp xếp chỗ ở mới cho Lâm Nhưộc.

Mấy hôm nay, trừ việc thu xếp công việc cho Lâm Nhưộc ra, Tạ Lâm còn bận bịu tìm phòng nhưng mãi vẫn không thấy chỗ nào ưng ý.

Lâm Nhưộc trả lời phỏng vấn xong, tẩy trang thay quần áo đi ra, nghe thấy Tạ Lâm vẫn đang gọi điện thoại cho bên môi giới nhà đất.

“Đúng, phải là tiểu khu có hệ thống an toàn cao cấp, yên tĩnh một chút, không có nhiều người phức tạp ra vào.” Thân phận của Lâm Nhưộc khá đặc biệt, nếu ở trong tiểu khu có dân cư phức tạp quá sẽ dễ bị lộ nơi ở.

“Không có à? Vậy phiền anh để ý giúp tôi một chút. Cảm ơn anh.” Tạ Lâm nhú nhú mày cúp máy.

“Nếu thuê phòng khó quá thì không đổi cũng được. Em ở đây cũng quen rồi mà.”

Tạ Lâm cất điện thoại đi, lườm Lâm Nhưộc một cái: “Em bây giờ làm sao so với trước kia được nữa? Em có ý thức an toàn một chút đi được không?”

Lỡ gặp fan cuồng thì em khóc cũng không kịp đâu. Để chị tìm kỹ xem, chắc chắn sẽ có nơi phù hợp. Nếu thật sự không tìm được thì đi khách sạn ở tạm cũng được. Dù sao em cũng sắp tới phim trường rồi, đến lúc quay về chắc chắn vấn đề nhà ở đã được giải quyết xong.”

“Những chỗ có thể cho thuê thì phần lớn đều có người thuê rất đông, tìm như thế phiền lắm. Đạo diễn Lâu đã thanh toán catse phim kia của em rồi, chỗ tiền đó chắc cũng đủ tiền đặt cọc. Chị bằng chị tìm một tiểu khu nào đó ổn ổn, rồi mua luôn nhà ở đó đi.”

Tạ Lâm cũng cảm thấy cách này khá khả thi: “Được, để chị nhờ bạn bè để ý giúp. À phải rồi, bên bệnh viện gọi điện báo là Đại Bình khá ổn rồi, vài hôm nữa là xuất viện được. Chắc là có thể đi phim trường cùng em đây.”

“Vâng, tiếp theo chúng ta đi đâu?”

“Bàn bạc chuyện đại diện độc quyền cho SC.” Tạ Lâm lấy notepad ra xem, đáp: “SC chuyên về đồ trang điểm, mấy năm gần đây cũng phát triển cả dầu gội đầu và sữa tắm. Nếu thương lượng xong, em sẽ phải quay liên tục rất nhiều quảng cáo.”

“Hợp đồng có một năm thôi, Vương Vĩ đúng là dùng em như đàn ông ấy!” Lâm Nhượng phì cười, “Đi nào, nếu trong mỹ phẩm của họ có chứa hàm lượng chì cao thì từ chối đi.”

Hiện giờ danh tiếng của Lâm Nhượng thực sự lên như điều gặp gió, giống như một điệu múa kiếm khiến tứ phương đều kinh ngạc vậy, trừ khi tay nắm không chắc khiến chính mình bị thương, còn không thì mọi chuyện đều tốt đẹp cả.

Gần đây trải qua nhiều chuyện, Tạ Lâm cũng dần dần cứng cáp hơn, bắt đầu xây dựng được phong thái cứng rắn của người đại diện cho ngôi sao lớn rồi.

Hai người đi thang máy xuống hầm để xe, điện thoại của Tạ Lâm lại vang lên. Vừa nhìn màn hình báo, Tạ Lâm khẽ nhủ mày. Đang yên đang lành Lâu Kiều lại gọi điện thoại cho cô làm gì?

“Alo?”

“Em đang tìm nhà cho Lâm Nhượng à?”

Nhắc đến chuyện này là phát bực. Tạ Lâm đẩy gọng kính, tức giận nói: “Không.”

“Ồ Triệu Dương anh còn một căn nhà vẫn đang để trống. Em bảo Lâm Nhượng dọn qua đó ở đi.”

“Như vậy có tiện không?” Tạ Lâm quay sang nhìn Lâm Nhượng, “Lâu Kiều nói anh ấy có căn nhà để không ở Triệu Dương, bảo em sang đó ở.”

“Tạ Lâm, trừ tốc độ như rùa ra, đầu óc của em cũng giống rùa à? Đưa điện thoại cho Lâm Nhượng, anh nói chuyện với cô ấy.” Giọng điệu của Lâu Kiều ở đầu dây bên kia rõ ràng có vẻ khó chịu.

Anh ta khó chịu cái gì chứ? Muốn nói chuyện với tiểu Nhượng thì sao không gọi thẳng cho tiểu Nhượng đi. Tạ Lâm lờm điện thoại một cái rồi đưa cho Lâm Nhượng, sau đó quay đi đánh xe ra.

“Alo, đạo diễn Lâu.”

“Tạ Lâm đúng là ngốc chết đi được. Có nhà sẵn còn lằng nhằng, ngày nào cũng bêu nắng đi xem nhà thì sướng lắm à?!”

Lâm Nhượng nhin cười phát ghen, từ đầu đến cuối cũng chỉ xót ruột A Lâm thôi, thế mà còn có tình gây sự với A Lâm, chẳng đáng yêu gì cả.

“Đạo diễn Lâu, anh xót xa A Lâm sao không nói rõ cho chị ấy biết chứ?” Đối với cặp đôi dờ hoi hoàn toàn chưa từng yêu đương này, Lâm Nhượng quyết định mở lòng từ bi chỉ điểm chút đỉnh vậy.

Xem oan gia cãi cọ mãi chán rồi, thi thoảng đổi sang phim tình cảm sến súa cũng hay hay.

Tạ Lâm dừng xe trước mặt Lâm Nhượng, ló đầu ra nhìn cô: “Nghĩ gì mà cười gian thế hả?”

“Em đang bàn bạc với đạo diễn Lâu xem lúc nào chuyển qua thì ổn.” Lâm Nhượng mở cửa ngồi vào trong xe, “Đúng không, đạo diễn Lâu?”

“Hả? Ủ đúng!” Lâu Kiều đáp lại một câu khô khốc, “Mai anh sai người đưa chìa khóa sang cho em.”

Nói xong anh ta cúp điện thoại ngay.

Ngồi trên ghế salon, Lâu Kiều ngẩn người nhìn điện thoại đã cúp máy. Vừa rồi vì sao anh ta hoàn toàn không thể phản bác lời nói của Lâm Nhượng chứ? Anh ta xót xa cô nàng bạo lực Tạ Lâm kia sao?

Chương 92: Chương 70.3

Lâu Kiều là người rất thông minh, chỉ cần người ta chỉ điểm một câu, anh ta có thể xâu chuỗi hết mọi chuyện lại.

Anh ta ngồi ở ghế salon trong phòng khách nghĩ suốt một buổi chiều, tận đến khi mặt trời ngả về phía Tây, anh ta mới day day mi tâm cười khổ.

Anh ta bị bệnh cuồng lộ hàng à? Sao lại đi thích một cô gái bạo lực đã từng nhìn lên mình tám chữ?

Lâu Kiều nghĩ thông suốt liền đứng dậy đi lòng vòng trong phòng khách. Nếu đã biết mình thích Tạ Lâm rồi, thì phải làm sao thu phục được người ta đây?

Anh ta chợt nhớ tới An Tiệp càng yêu Lâm Nhượng càng gắn chặt như keo kia...

An Tiệp đang xem tài liệu cấp dưới thu thập được, điện thoại di động trên bàn lại vang lên. Cứ tưởng Lâm Nhượng, cầm điện thoại lên mới biết là Lâu Kiều. An thiên vương hơi mất hứng ấn nút nhận cuộc gọi, vừa tiếp tục xem tài liệu, vừa hỏi: “Có chuyện gì à?”

“Cậu làm thế nào cura đồ được Lâm Nhượng?”

Bàn tay đang lật tài liệu của An Tiệp thoáng khựng lại: “Rốt cuộc cũng hiểu ra rồi à?”

“Cái gì mà rốt cuộc cũng hiểu ra?” Lâu Kiều xù lông nhím, “Không phải! An Tiệp, cậu giỏi thật, cậu phát hiện ra từ lâu rồi mà cố tình không nói cho tôi biết phải không?”

“Tôi cứ tưởng với IQ của cậu thì sẽ nhanh chóng hiểu ra cơ.” An Tiệp khẽ cười đáp.

Cậu ta nghi ngờ IQ của mình sao?!!!

Lâu Kiều hăm hở phản kích: “ 12345×12345 là bao nhiêu? Cho cậu 5s phải có câu trả lời.”

An Tiệp thần nhiên lấy máy tính ở bên cạnh sang, hai giây lập tức có câu trả lời: “152.399.025”

“Cậu dốt toán lắm cơ mà?!” Lâu Kiều không thể tin được, đây là phương diện duy nhất mà anh ta đánh bại được An Tiệp!

“Có một thứ công cụ gọi là ‘máy tính!’”

Chỉ số IQ của anh ta quả thực đã bị đá kích!!!

Lâu Kiều chán nản: “Nói cho tôi biết cậu làm thế nào cura đồ được Lâm Nhượng đi!”

“Hai chúng tôi đều có tình cảm với nhau, không cần cura.” An Tiệp đắc ý đáp.

Lâu Kiều thực sự muốn đập nát di động: “An Tiệp, khoe khoang hạnh phúc trước mặt một người đàn ông lớn tuổi độc thân đang khổ sở vì tình thì thú vị lắm sao? Hả?!”

“Ít ra là tạm thời tôi cảm thấy rất vui vẻ!”

“Tôi muốn tuyệt giao với cậu! Hừ hừ!!!” Lâu Kiều tức tối gằn giọng, muốn cho An Tiệp biết, anh ta không chỉ nói không cho vui miệng đâu!!!

Trêu chọc người ta đã đời rồi, An Tiệp mới nghiêm túc nói: “Những kinh nghiệm của mọi người chỉ để tham khảo thôi, chính mình trải qua mới thực tế nhất. Cả đời này, có lẽ cậu chỉ có một cơ hội duy nhất để theo đuổi vợ mình, sao không nắm chặt lấy, trân trọng, hưởng thụ cả quá trình này chứ?”

Lâu Kiều im lặng một lúc mới nói: “Nói thẳng ra là... cậu không muốn chia sẻ quá trình cậu theo đuổi Lâm Nhượng chứ gì?!”

“Chúc mừng cậu đã trả lời đúng!”

Lâu Kiều thở dài: “Tôi hiểu hết những điều cậu nói, nhưng Tạ Lâm không dễ thu phục như Lâm Nhượng. Quan trọng nhất là, hình như cô ấy có không ít ấn tượng xấu về tôi.”

“Hiện giờ rốt cuộc cậu cũng nhận ra tính cách của mình tệ đến mức nào rồi hả.” An Tiệp thần nhiên nói, vừa nghe điện thoại vừa dọn dẹp bàn làm việc. Xem ra, trong vòng hai tiếng nữa, anh không thể nào xem được chỗ tài liệu này rồi.

“Cảm ơn, cậu thì hơn tôi chắc!” Lâu Kiều khinh khỉnh đáp.

“Cảm ơn cậu chuyện mấy hôm trước.”

“Anh em với nhau cả, cảm ơn cảm huê cái gì. Bà xã cậu thì không phải cũng là bà... bạn tôi sao.”

“Cậu dám nói bừa là tôi xù đẹp cậu đấy!”

“Đồ cuồng chiếm hữu biến thái!!!!” Lâu Kiều đổi chủ đề, “Cậu không định ở mãi thành phố S đấy chứ?”

“Ý của ông ngoại lúc trước là muốn tôi dùng thành phố S làm bàn đạp, nhưng gần đây các phe phái khác khá mạnh động, hình như vị bên trên kia cũng có ý muốn ra tay, làm việc gì cũng phải xem tình thế đã.”

“Hiện giờ ở bên cậu thế nào rồi?”

An Tiệp cười lạnh: “Mấy lần gặp chuyện bất ngờ.”

“Người của phe Du gia quả nhiên vẫn to gan lớn mật thật! Tôi lại phải thêm mười vệ sỹ giỏi sang cho cậu nhé!” Lâu Kiều nghĩ chút, lại nói: “Phải rồi, cậu có biết chuyện tên nhóc Du Sướng kia về nước không?”

An Tiệp dừng tay, cất tài liệu vào túi hồ sơ, nói: “Nói qua tôi nghe chút đi.”

“Tôi cũng vừa nghe nói hôm trước. Thằng oắt đó cố tình giấu diếm hành tung rất kỹ, về cũng không đi giúp ông nội hẳn, ngược lại không biết thành lập công ty tên SC từ bao giờ, chuyên nghiên cứu và phát triển về mỹ phẩm, cũng làm nhiều năm rồi. Lúc trước chúng ta không để ý thôi.”

“Du Sướng là đứa con mà Du Nhất Minh ưng ý nhất, đương nhiên sẽ có điểm hơn người. Tôi sẽ cho người điều tra kỹ công ty SC này.”

“Còn chuyện lần trước ông cụ giao cho tôi...” Lâu Kiều nhìn ra bầu trời chiều bên ngoài cửa sổ, ngừng một chút rồi nói: “Có chút mạnh mẽ rồi.”

Mặt trời ngả dần về phía Tây nhưng Lâm Nhược và Tạ Lâm vẫn ngồi trong phòng họp của SC như trước.

Đại diện bàn làm việc là người phụ trách của SC, cô ta nói hết một lượt tất cả chi tiết từ khi SC sáng lập và phát triển tới giờ đứng trên vị trí đứng đầu của ngành mỹ phẩm, cuối cùng mới nói đến chuyện Lâm Nhược có thể làm đại diện độc quyền cho nhãn hàng sữa tắm và dầu gội đầu mới ra mắt của công ty SC.

Lâm Nhược và Tạ Lâm quay sang nhìn nhau một cái. Lâm Nhược không nói gì, để Tạ Lâm lên tiếng: “Nếu tôi nhớ không nhầm, thì ý định ban đầu của chúng ta là ký hợp đồng đại diện độc quyền cho nhãn hàng mỹ phẩm chứ?”

“Đúng là thế.” Người phụ trách SC giải thích: “Vi hợp đồng đại diện của cô Quan Vũ Tinh với công ty SC vẫn chưa hết thời hạn, nên tạm thời cô Lâm Nhược chỉ cần phụ trách mảng sữa tắm và dầu gội đầu thôi. Buổi ra mắt sản phẩm mùa xuân tới, cô Lâm Nhược vẫn sẽ là đại diện độc quyền cho mảng mỹ phẩm và dầu gội đầu, sữa tắm của SC mà.”

“Lúc trước cô đâu có nhắc đến chuyện hợp đồng của cô Quan Vũ Tinh chưa kết thúc?” Sắc mặt Tạ Lâm hơi sa sầm xuống, nói vậy là SC hoàn toàn coi Lâm Nhược là hàng dự bị của Quan Vũ Tinh chứ gì.

“Đây có lẽ là sơ suất của nhân viên bên phía chúng tôi. Chúng tôi sẵn sàng nhận lỗi.” Người phụ trách SC rất bình tĩnh đáp, “Nhưng chúng tôi cũng sẽ không giảm bớt catse đã thông báo lúc trước.”

Quảng cáo đại diện giảm đi ¼, nhưng catse lại không giảm chút nào, trên đời này làm gì có bánh ngon rơi từ trên trời xuống như thế?

“Xin lỗi, tôi nghĩ có lẽ quý công ty hơi hiểu lầm về tiểu Nhược nhà chúng tôi.” Sắc mặt Tạ Lâm lúc này hoàn toàn không thể nói là đẹp được nữa, “Chúng tôi đồng ý đến đàm phán với quý công ty về chuyện đại diện nhãn hàng, là vì danh tiếng của quý công ty trên thương trường, cũng vì phản hồi của người sử dụng rất tốt, chứ không phải vì để ý chút tiền catse kia. Nói thật, chúng tôi không phải dạng người vì chút tiền catse mà nhận đại diện không cần phải để ý đến chất lượng của sản phẩm.”

Nói xong, Tạ Lâm đứng dậy: “Nếu quý công ty không có thành ý hợp tác với tiểu Nhược, thì buổi nói chuyện của chúng ta dừng lại ở đây đi.”

“Xin chờ một chút.” Người phụ trách SC cũng đứng dậy, “Cô Tạ Lâm, tôi nghĩ có lẽ cô có chút hiểu lầm với công ty chúng tôi rồi! Chúng tôi thực sự có thành ý 100%, hy vọng có thể mời được đại diện tinh nhuệ như cô Lâm Nhược đến làm đại diện cho sản phẩm của công ty chúng tôi. Nếu không cũng sẽ không năm lần bảy lượt hẹn cô Lâm Nhược đến bàn bạc, đúng không?”

Sắc mặt Tạ Lâm đẹp hơn một chút, mỹ phẩm của SC đều là hàng cao cấp, danh tiếng cũng rất tốt, chủ công ty cũng là người chịu đầu tư, trên các trung tâm thương mại lớn đều có thể nhìn thấy màn hình 3D quảng cáo sản phẩm SC. Nếu Lâm Nhược có thể nhận được hợp đồng đại diện này, quả thật cũng rất có lợi cho danh tiếng của Lâm Nhược.

Dù sao hiện giờ danh tiếng của Lâm Nhược nổi như cồn trên mạng, nhưng chưa được khởi chiếu, những người không mấy khi lên mạng thì hầu như không biết đến Lâm Nhược.

Hơn nữa, trong giới này, luôn có những ngôi sao nổi nhanh trên internet rồi cũng tắt rất nhanh. Nổi tiếng chưa được bao lâu sẽ bị những nhân vật mới

khác trên mạng thay thế.

Tạ Lâm biết Lâm Nhựt không phải đóa phù dung sớm nở tối tàn trên mạng, nhưng vẫn muốn đẩy danh tiếng của cô lên cao hơn một chút trước khi khởi chiếu.

Người phụ trách SC thấy mặt Tạ Lâm có vẻ hơi dịu đi, lập tức nói tiếp: “Hơn nữa, bây giờ đã tháng 10 rồi, cùng lắm là năm tháng nữa sẽ tổ chức buổi ra mắt sản phẩm mùa xuân, nếu cô Lâm Nhựt bằng lòng hợp tác với công ty của chúng tôi, thì 3 tháng nữa có thể bắt đầu quay quảng cáo mỹ phẩm được rồi. Trong 3 tháng chờ đợi này, chẳng phải cũng vừa vận đề cô Lâm Nhựt quay phim điện ảnh sao? Hơn nữa, nếu đến lúc đó, cô Lâm Nhựt vẫn chưa quay phim xong, chúng tôi cũng có thể lùi thời gian quay quảng cáo lại một chút. Cô Tạ Lâm, cô thấy thế nào?”

Tạ Lâm nhìn Lâm Nhựt, quả thật cô vẫn cảm thấy hơi động lòng.

Lâm Nhựt mỉm cười ra hiệu cho cho Tạ Lâm ngồi xuống trước đã.

Ánh mắt người phụ trách SC sáng rực lên, chỉ cần Lâm Nhựt vừa ý với việc làm đại diện này, thì Tạ Lâm có do dự cũng vô ích.

Người phụ trách SC lập tức chuyển hướng nói chuyện: “Cô Lâm Nhựt, cô thấy thế nào?”

Thật ra, trước mặt Tạ Lâm mà người phụ trách SC hỏi trực tiếp Lâm Nhựt như vậy là hành vi cực kỳ thiếu tôn trọng Tạ Lâm.

Hỏi trực tiếp nghệ sỹ trước mặt người đại diện, chẳng khác nào hoàn toàn phủ nhận năng lực của người đại diện. Chuyện này nếu xảy ra ở những nghệ sỹ và người đại diện khác, thì chắc chắn nghệ sỹ sẽ trách móc người đại diện không đủ năng lực.

Tạ Lâm lạnh lùng nhìn người phụ trách SC một cái.

Lâm Nhựt khẽ nhướn mày nói: “Có thể rót thêm cho chúng tôi tách trà không? Dù sao nghe cô tự biên tự diễn cả buổi chiều, à không, là thuyết trình quá trình gây dựng và phát triển đầy khó khăn, tôi cũng hơi khô miệng.”

Nụ cười trên mặt người đại diện SC cứng lại. Lâm Nhựt rõ ràng đang châm chọc thẳng thừng công ty SC và cả cá nhân cô ta.

Tạ Lâm lại khoái trá, thoải mái ngồi xuống lần nữa. Quả nhiên, tiểu Nhựt nhà cô không bao giờ để cho người khác thất vọng.

Lâm Nhựt làm ra vẻ kinh ngạc: “Sao thế? SC cũng không thể cung cấp thêm trà nước à?! Thôi được, tôi đành nhịn chút vậy.”

Khóe môi người phụ trách SC run lên mấy cái, mở cửa phòng gọi nhân viên sai anh ta đi pha thêm hai tách trà bê vào đây.

Nhân viên rất nhanh nhẹn, lập tức bê hai tách trà mới pha tới.

Lâm Nhựt chậm rãi thổi thổi, ngửi ngửi rồi đặt tách trà xuống.

“A Lâm, chúng ta về thôi.” Lâm Nhựt nói xong, uể oải đứng dậy vận vận người.

Hả? Thế này là sao?

Người phụ trách SC không hiểu gì cả: “Cô Lâm Nhựt, chúng ta còn chưa bàn bạc xong chuyện đại diện mà? Đã ký hợp đồng đâu?” Sao chưa gì đã đòi về?!

Tạ Lâm nhìn cười, cô biết thừa Lâm Nhựt đòi thêm trà vì cô tình muốn gây sự mà.

Lâm Nhựt miễn cưỡng ngược mắt nhìn người phụ trách SC một cái nói: “Rõ ràng là chúng ta không cần thiết phải bàn bạc thêm nữa rồi! Công ty của các cô, không đủ sức mời tôi làm đại diện đâu!”

Khẩu khí thật quá kiêu ngạo!

Sắc mặt người phụ trách SC đen như đất nồi, nếu không phải cô ta đại diện cho hình tượng của cả công ty, lại thêm nhiệm vụ mà tổng giám đốc đã giao, thì thế nào cô ta cũng nhảy dựng lên mà chửi cho đã.

Chỉ là một tiểu minh tinh vừa có chút danh tiếng, cô kiêu ngạo như thế làm gì chứ?!

Cửa phòng làm việc mở ra từ bên ngoài, Du Sướng mang bộ mặt ngoài cười nhưng trong không cười đi tới.

Ánh mắt Lâm Nhựt vừa vận nhìn thẳng vào mắt Du Sướng, khiến cô chợt có cảm giác rờn rợn như bị rắn độc nhìn chằm chằm vậy.

Du Sướng tươi cười, không để ý đến Tạ Lâm và người phụ trách SC, chậm rãi bước về phía trước, đến tận trước mặt Lâm Nhựt mới dừng lại.

« Chương sau 743) { var _ase = _ase || []; _ase.push(["1401847915","1401848210"]); document.write(""); document.write(""); }]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Chương 93: Chương 71.1: Lần đầu đối đầu!

Du Sướng dừng lại trước mặt Lâm Nhượng, đưa tay ra, nói: “Tôi rất hy vọng cô có thể làm đại diện độc quyền cho sản phẩm của công ty chúng tôi.”

Người phụ trách SC lập tức cúi người cung kính: “Du tổng.”

Lâm Nhượng hơi nhượng mày, Du tổng?!

Thấy Lâm Nhượng chưa trả lời, Du Sướng nói tiếp: “Chúng ta có thể bàn lại tất cả mọi điều kiện. Cô Lâm Nhượng không muốn cân nhắc lại sao?”

Lâm Nhượng nhìn thẳng vào mắt Du Sướng không chút nhượng, một lúc sau chợt mỉm cười: “Nếu Du tổng đã có thành ý như vậy, chi bằng đi Hàn Quốc trước một chuyến đi xem thế nào!”

“Cô Lâm Nhượng muốn đi du lịch Hàn Quốc à?”

“No!” Lâm Nhượng xua tay, “Chẳng lẽ Du tổng không biết ngành nghề phát triển nhất của Hàn Quốc là phẫu thuật thẩm mỹ sao? Du tổng cũng có thể tới thử xem sao.”

“Cô...” Người phụ trách SC tức giận bước tới muốn quát Lâm Nhượng.

Du Sướng đưa tay ra ngăn người phụ trách SC lại, không tức giận mà còn cười: “Xin hỏi cô Lâm Nhượng cảm thấy không hài lòng ở điểm nào trên khuôn mặt của tôi?”

Thật ra, diện mạo của Du Sướng rất trung tính, cũng rất xinh đẹp, pha lẫn giữa sự mạnh mẽ của đàn ông với sự dịu dàng của phụ nữ. Có lẽ vì trước kia vẫn sinh sống ở Anh, nên môi trường đó đã tạo cho hắn một phong thái đầy chất quý ông lịch lãm cao quý của đàn ông nước Anh cổ.

Các cô nhân viên ở SC, cô nào mà không trưng diện trang điểm xinh đẹp chỉ vì mong khi Du Sướng đi qua có thể liếc nhìn họ một cái. Hơn nữa, bản thân mấy cô gái đó, cũng hoàn toàn có đủ bản lĩnh để khoe khoang như vậy.

“Lẽ ra anh nên hỏi là anh có điểm nào khiến tôi vừa lòng hay không.” Lâm Nhượng bữu môi, “Câu trả lời hiển nhiên là Không có!”

Người phụ trách SC đứng bên cạnh đã giận đến mức đầu bốc khói, hai mắt phun ra lửa rồi, nhưng Du Sướng lại khẽ bật cười.

“Ha ha, quả nhiên cô không giống với người khác.” Du Sướng nói: “Mà tính ra, tôi cũng là fan của cô Lâm Nhượng đấy.”

“Thế thì xui xẻo thật.” Lâm Nhượng khẽ nhún vai nói: “Nếu SC thực sự muốn hợp tác, thì thể hiện thành ý trước đi đã. Ví dụ như Du tổng thực sự đi Hàn Quốc gì gì đó chẳng hạn. A Lâm, em đói, đi ăn cơm thôi.”

Nãy giờ Tạ Lâm vẫn giữ im lặng, nhưng trong lòng thì cười đến phát điên rồi.

“Đi thôi.”

Chờ Lâm Nhượng và Tạ Lâm vừa ra khỏi văn phòng, người phụ trách SC bắt đầu tức tối cầu nài: “Du tổng, Lâm Nhượng này quá kiêu ngạo, có thiếu ngôi sao lớn hơn cô ta đâu, hay là chúng ta đổi người khác?”

Du Sướng lãnh đạm nhìn người phụ trách SC một cái.

Người phụ trách sợ hãi, lời nói lên tới miệng rồi lại vội nuốt xuống không dám nói ra nữa.

“Không hoàn thành công việc được giao, tháng này cô bị trừ thưởng. Đi lo việc của cô đi.”

Người phụ trách xám xịt mặt mũi đi ra khỏi phòng làm việc. Du tổng đã giao cho cô ta nhất định phải đàm phán ổn thỏa với Lâm Nhượng, nhưng cô ta hoàn toàn không ngờ Lâm Nhượng lại gian xảo, khó tính như vậy. Bị trừ tiền thưởng thế này oan cho cô ta quá.

Du Sướng đi tới bên cửa sổ, nhìn Lâm Nhượng đang cúi người bước vào trong xe, khóe môi chậm rãi nở nụ cười đầy ẩn ý.

Ngồi vào trong xe, Lâm Nhượng khó chịu hừ khẽ hai tiếng.

Tạ Lâm nhìn bao nhiêu lâu, giờ mới được cười: “Hình như em khó chịu bất thường với tổng giám đốc SC thì phải.”

“Không ngờ hắn lại là tổng giám đốc SC, xúi quẩy.” Lâm Nhượng bữu môi nói: “Tay đó từng có ân oán với ông ngoại em.”

Tạ Lâm hiểu ngay, thì ra là thế. Tính cách của Lâm Nhựt vốn như vậy, chuyện của mình thì sao cũng được, nhưng chỉ cần dính dáng đến người mà cô quan tâm, thì lập tức hóa thân thành quái thú ngay.

Tạ Lâm lái xe đi, Lâm Nhựt rút điện thoại di động ra gọi.

Ông cụ Tạ vừa ăn cơm tối xong, đang đi bộ trong sân, người giúp việc cầm điện thoại không dây chạy ra đưa cho ông: “Ông chủ, có điện thoại của cô Lâm Nhựt.”

“Nhựt nhi!” Ánh mắt ông cụ Tạ sáng rực lên, thả Tiểu Kim mao mà Lâm Nhựt tặng ông ra, nhận lấy điện thoại: “Nhựt nhi, con ăn cơm tối chưa?”

Dường như Tiểu Kim mao cũng biết là ai gọi tới vậy, ngồi xổm xuống đất vừa vẫy đuôi vừa kêu oang oang vào điện thoại.

“Con đang chuẩn bị ăn ạ.” tiếng kêu của Tiểu Kim mao Ruby ở đầu dây bên kia vang lên khiến Lâm Nhựt cũng bật cười, “Ruby, có ngoan ngoãn nghe lời ông ngoại không đấy?”

Ông cụ Tạ cũng hiểu ý ghé sát điện thoại vào mồm Ruby.

Ruby càng vẫy đuôi mạnh hơn, rướn người liếm lung tung vào điện thoại.

“Chó ngốc, trông điện thoại là khúc xương đấy à.” Ông cụ Tạ cười mắng khế, lấy khăn ra lau điện thoại rồi mới đặt lên tai, hỏi: “Sao muộn thế này còn chưa ăn? Con vừa xong việc à?”

“Vâng ạ.” Lâm Nhựt chống tay lên đầu, nói: “Ông ngoại, con vừa gặp Du Sướng, hẳn chính là tổng giám đốc công ty SC đang muốn mời con làm đại diện sản phẩm.”

“Nhựt nhi, người này không đơn giản, con không thể đối đầu với hắn được.” Ông cụ Tạ rất hiểu tính Lâm Nhựt, “Ông nội sẽ xử lý chuyện của hắn, con cứ yên tâm lo việc của mình là được.”

“Con đã từ chối làm đại diện cho công ty của họ rồi.” Nói xong, Lâm Nhựt hơi nheo mắt, “Nhưng mà, có lẽ hắn sẽ không dừng tay như vậy.”

“Con cẩn thận một chút, cố gắng tránh hắn đi. Sắp tới ông nội sẽ nghĩ cách gây một số phiền phức cho SC, làm cho hắn không có cơ hội gây chuyện với con.”

“Vâng ạ.” Lâm Nhựt cười chuyển chủ đề, “Ông ngoại, dạo này ông có ăn ngủ tập tành đúng giờ không đấy ạ?”

“Có.” Ông cụ Tạ cũng cười, “Ông đang đi dạo với Ruby cho tiêu cơm đấy.”

“Vâng. Sắp tới con khá bận, có lẽ không có thời gian về thăm ông, ông nhớ giữ gìn sức khỏe, ăn ít mấy đồ ăn nhiều dầu mỡ thôi, ông nhé?”

“Ông có muốn ăn cũng chẳng có mà ăn ấy. Vú Trương nghe con nói, giờ đâu có mua mấy thứ đó về nữa đâu.”

“Thế thì lần sau tới con phải biểu vú Trương một cái phong bì dày rồi.” Lâm Nhựt cười thành tiếng.

“Con nhóc thôi, chỉ thích o bế ông già này.” Ông cụ Tạ than thở như vậy, nhưng trong lòng lại rất vui vẻ.

“Người khác muốn được con o bế, con còn chẳng thèm ấy ạ.”

Tạ Lâm chỉ sang một nhà hàng Trung Quốc ở bên cạnh, Lâm Nhựt khẽ gật đầu.

“Ông ngoại, con đi ăn cơm đã, hôm khác con lại gọi cho ông ạ.”

“Mau đi ăn đi. Con cứ bận việc một cái là không ăn uống đúng giờ, sau này sức khỏe làm sao đảm bảo được. Đừng có lo cho ông, con cũng tự chăm sóc bản thân mình một chút. Phải tích trữ sẵn mấy thứ có thể tăng cường sinh lực như chocolate, bánh ngọt gì đó trong túi ấy, nhớ chưa hả?”

“Con có đủ hết mà. Con cúp máy đây ạ, con chào ông!”

Lâm Nhựt cúp điện thoại xong, Tạ Lâm cũng đã đưa xe vào bãi.

“Quan hệ của em với ông ngoại tốt như vậy mà sao trước kia không thấy em nhắc đến?” Tạ Lâm đóng cửa xe, thuận miệng hỏi.

“Hiện giờ không phải em cũng không nhắc tới sao?” Lâm Nhựt cười, khoác tay Tạ Lâm, “Chỉ giúp em kéo dài thời gian thỏa thuận đại diện với bên SC nhé.”

“Em muốn nhận à?”

“Không nhận, nhưng em muốn nhân cơ hội này tìm hiểu một chút về công ty của họ.”

Tạ Lâm khẽ gật đầu, không hỏi thêm nữa.

Ăn com xong, vẫn là Tạ Lâm lái xe đưa Lâm Nhược về nhà trọ.

Lâm Nhược xách túi đồ ăn về nhà, lần đầu tiên không bị kẻ dao găm vào cổ.

Mặc ngọc ra ngoài à?

Lâm Nhược đổi dép vào nhà, đi đến phòng khách mới phát hiện Mặc ngọc đang ngồi rất nghiêm trang trên ghế salon. Thấy cô về, anh ta liếc mắt nhìn cô đây về ai oán.

Hôm nay Lâm Nhược bận quá quên chuẩn bị bánh bao cho Mặc ngọc, chẳng lẽ cả một ngày nay anh ta không ăn gì sao?

“Cả ngày không ăn gì à?” Lâm Nhược bước tới đặt hộp đồ ăn lên bàn nước trước mặt.

Mặc Lâm nhìn Lâm Nhược, lại nhìn hộp đồ ăn trên bàn, sau đó quay đầu sang chỗ khác.

Anh ta quyết định rồi, hôm nay dù chủ nhân có làm nũng thì anh ta cũng không tha thứ cho cô đâu!

“Giận à?” Lâm Nhược khẽ kéo chiếc áo phông mặc ở nhà có in hình con cún con của Mặc ngọc.

Mặc ngọc dịch người tránh xa Lâm Nhược một chút...

“Xin lỗi mà.” Lâm Nhược giải thích, “Hôm nay bận quá nên quên mất, lúc về cũng không có chỗ nào bán bánh bao. Tối nay chúng ta ăn com, được không?”

Lâm Nhược có cảm giác không phải mình đang nuôi một tay sát thủ làm vệ sỹ, mà là một cậu con trai tính cách bốc đồng ấy.

Lần này, dù thế nào anh ta cũng sẽ không tha lỗi cho chủ nhân tùy tiện này!

“Cậu không ăn đúng không? Thôi được, tôi cũng không ăn.”

“Cô chưa ăn tối à?” Mặc Lâm do dự một chút, cuối cùng cũng bực bội hỏi.

Chưa ăn mới là lạ!

Lâm Nhược gật đầu: “Tôi mua về vốn định ăn cùng cậu, nhưng cậu đã không muốn ăn, thì tôi cũng không ăn.”

Mặc Lâm không nói gì, một lúc lâu sau mới đứng dậy xách túi đồ ăn đi vào trong bếp.

Thấy anh ta vào bếp lấy bát đĩa ra, Lâm Nhược cố nhịn cười, tiếp tục xì mặt xuống. Cô biết tuy Mặc ngọc hơi ngơ ngơ một chút, nhưng bụng dạ rất lương thiện, thuần khiết, biết thương người!

Mặc Lâm trút hai món ăn Lâm Nhược mang về ra hai cái đĩa khác nhau, nhưng vừa nhìn vào hộp com, anh ta lại ngớ người, rồi chột hiểu.

Chỉ có một hộp com, làm sao đủ hai người ăn được?

Mặc Lâm hơi khựng lại một chút, sau đó vẫn xúc com ra hai bát con, bát Lâm Nhược nhiều hơn một chút, sau đó lấy thìa và một cốc nước lọc ra.

Lâm Nhược đứng dậy đi vào bếp, dựa vào cánh cửa xem Mặc ngọc làm việc, trong lòng tự dung có cảm giác vui vui như đứa con trai mình nuôi rồi cuộc cũng lớn khôn vậy.

Làm xong mọi việc, Mặc Lâm cũng không gọi Lâm Nhược vào ăn com mà tự ngồi xuống chỗ của mình, bê bát com lên ăn từng miếng từng miếng một.

Lâm Nhược đi tới ngồi xuống phía đối diện bàn ăn, cầm thìa gấp một miếng cắt đặt vào bát Mặc ngọc: “Đừng ăn com không, ăn thêm thức ăn nữa vào. Tôi hứa là ngày mai trước khi ra ngoài sẽ chuẩn bị sẵn bánh bao cho cậu. Nên là đừng giận nữa nhé?”

Mặc Lâm không để ý tới Lâm Nhược, chậm rãi ăn hết com trong bát, sau đó đặt thìa xuống, dùng một lát mới lên tiếng: “Tôi đi cùng cô.”

Tính ra, cô mời Mặc ngọc về để làm vệ sỹ, chứ đâu phải nhận về làm con nuôi, cứ để cậu ấy ở nhà như vậy cũng hơi kỳ quặc, nên Lâm Nhược gật đầu đồng ý.

Còn mấy ngày nữa sẽ đến đoàn phim, vì không muốn để Lâm Nhược mệt mỏi, Tạ Lâm đã từ chối khá nhiều công việc, chỉ để lại mỗi một hợp đồng quay MV.

Lần này cô hợp tác với ca sỹ mới mà Tân Thiên đang lăng xê, tên là Hứa Tiêu. Mới ra mắt, ngoại hình và giọng hát đều cực đỉnh.

Đĩa đơn lần này là đĩa đơn đầu tiên của cậu ta, công ty rất coi trọng nên mới sắp xếp để người đang cực hot hiện giờ là Lâm Nhựt đóng vai nữ chính trong MV đĩa đơn của cậu ta.

Đương nhiên, đây cũng là do Vương Vĩ muốn lợi dụng danh tiếng của Lâm Nhựt, một trong cách sách lược lăng xê người mới của công ty.

Địa điểm quay MV nằm ở ngoại thành thành phố B, từ hai ngày trước, các nhân viên trong đoàn đã vệ sinh sạch sẽ toàn bộ khu này để sắp xếp bối cảnh.

Lâm Nhựt canh đúng thời gian, đến vừa đúng lúc, không sớm không muộn.

Hôm nay Mặc Lâm cũng theo cô đến đây, sau khi xuống xe, anh ta tìm ngay một chỗ để ngồi chờ.

Anh ta không muốn quấy rầy công việc của Lâm Nhựt, nhưng nếu có người muốn tiếp cận gây bất lợi cho Lâm Nhựt thì anh ta cũng có thể phát hiện ra ngay.

Hôm nay Tạ Lâm đi lấy chìa khóa, thuê người chuyển nhà cho Lâm Nhựt nên không đi cùng tới đây.

Lâm Nhựt vừa khóa xe xong đã có nhân viên công ty tới đón: “Chị Lâm Nhựt, hôm nay chị đi một mình à? Chị Tạ Lâm đâu ạ?”

“A Lâm có việc.” Lâm Nhựt cười, “Đạo diễn MV đã đến chưa?”

Nhân viên vừa nghe cô hỏi liền làm mặt quý: “Đến từ sáng sớm ạ, siêu khó tính.”

“Càng khó tính thì chất lượng MV càng cao mà, dù sao, công ty cũng rất coi trọng công việc này.” Lâm Nhựt cười vỗ nhẹ vai nhân viên, “Mọi người vất vả quá.”

“Không vất vả ạ, không vất vả!” Nhân viên vội lắc đầu, “Chị Lâm Nhựt, chị qua bên kia ngồi một lát đi. Nghe nói Hứa Tiêu đang bị tắc ở đường Tam Hoàn, chắc sẽ đến muộn một chút.”

“Tôi biết rồi, cảm ơn cậu.” Lâm Nhựt đi thẳng về phía chòi che nắng của đạo diễn, “Đạo diễn Hà, buổi sáng tốt lành.”

Hà Long, đạo diễn kỳ cựu chuyên quay MC, cũng có thể nói là kinh nghiệm dày mình, thành tích rất khá. Có điều, ông ấy còn khó tính nghiêm nghị hơn cả Lâu Kiều và Trần An, thậm chí còn có thể gọi là soi mói.

Từ những việc lớn như diễn xuất của diễn viên quay MV, cho nên những việc vặt như bối cảnh, phối trí ông ta đều không bỏ qua. Mọi thứ đều phải đạt tới cảnh giới hoàn mỹ cao nhất, là một ông già cô hủ theo chủ nghĩa hoàn mỹ trọn vẹn.

“Tiểu Nhựt, chào buổi sáng.” Hà lão đã xem clip Lâm Nhựt diễn xuất, cũng có quen biết với Trần An, nên cũng rất có cảm tình với Lâm Nhựt: “Ăn sáng chưa? Ở đây có đồ ăn sáng này.”

“Cháu đang đói đây ạ, cảm ơn đạo diễn Hà.” Lâm Nhựt cũng không khách sáo, cầm một hộp cháo lên, gấp dưa chua vào ăn sáng.

Thật ra trước khi tới đây, Lâm Nhựt đã ăn sáng cùng Mặc Ngọc rồi, nhưng vào thời điểm lần đầu gặp mặt thế này, đương nhiên cô cũng không thể từ chối ý tốt mà người ta chủ động tặng cho mình được.

“Này! Làm cái gì thế?! Cái tấm phong kia kia! Rốt cuộc các cậu định làm thế giới màu trắng tuyết, hay làm phong phú vĩ đại thế hả?! Họa sĩ đâu? Sửa lại ngay lập tức!”

Hà lão quát rất to, âm thanh nổ ầm ầm bên tai như cái loa công suất lớn vậy. May mà Lâm Nhựt đủ bình tĩnh nên mới không phun miếng cháo trong miệng ra.

“Rốt cuộc các cậu có tâm huyết gì không hả?” Hà lão còn chạy ra khỏi chòi che nắng, bốc một nắm ‘tuyết trắng’ đang chất đầy trên mặt đất lên. Đây là đạo cụ tuyết giả để quay MV.

Hà lão cầm lên rồi lại quát: “Chúng ta muốn tạo cảnh tuyết bay!!! Là tuyết bay! Không phải lông gà lông vịt bay đầy trời! Lúc xem phim truyền hình thấy người ta thổi lông gà thay cho tuyết, các cậu có phi nhổ không hả?”

Khỏe môi Lâm Nhựt lặng lẽ run lên hai cái, quả nhiên cái tên Hà Quy Mao không phải là lời đồn. Có điều, MV mà Hà Long quay quả thực tốt hơn những người khác rất nhiều, cũng được mọi người hoan nghênh hơn hẳn.

Hà Quy Mao, Trần Quái Thai và Lâu Báo Long là ba nhân vật truyền kỳ trong giới đạo diễn, nhưng đồng thời cũng được xưng tụng là ba thiên tài lớn của giới đạo diễn, chính là để chỉ Hà Long, Trần An và Lâu Kiều!

Lâu Kiều còn trẻ tuổi như vậy mà có thể được sánh vai với hai vị đạo diễn có thâm niên kia, đương nhiên cũng khiến người ta sùng bái hơn.

Bối cảnh quay MV không đơn giản hơn quay phim truyền hình với phim điện ảnh, nhóm nhân viên bận bịu tới mức tới mũi vẫn còn bị Hà Long mắng xối xả.

Dù sao hôm nay tới đây chủ yếu cũng chỉ xem trước cảnh quay, thử cảm giác, ngày mai mới quay chính thức.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Chương 71.2

Ăn sáng xong, Lâm Nhựt nằm dài ra ghế nghịch điện thoại.

Hà Long thở hắt hắt quay lại chòi che nắng: “Cả đám thanh niên mà làm việc không có chút tâm huyết nào. Vớ va vớ vẩn!”

“Đạo diễn Hà, chú uống cốc nước đi, bớt giận bớt giận!” Lâm Nhựt thân nhiên cất điện thoại, rót cho Hà lão cốc nước.

Hà Long uống nước xong, quạt phành phạch mấy cái nữa, rốt cuộc mới nguôi giận.

“Tiểu Nhựt, chú đã xem cháu diễn rồi, rất giỏi.” Hà Long nói.

“Đâu có ạ, vẫn cần đạo diễn chỉ bảo nhiều ạ.” Lâm Nhựt khẽ cười, “Quay MV cũng rất khác với đóng phim truyền hình và điện ảnh, có nhiều lời thoại và cảnh quay cần phải nắm vững hơn, nên cũng càng thử thách khả năng lý giải và tưởng tượng của diễn viên. Đây là lần đầu tiên cháu trải nghiệm chuyện này, mong đạo diễn Hà đừng giấu nghề, chỉ dạy cho cháu nhiều nhiều một chút ạ.”

Thật ra trong mắt của rất nhiều nghệ sỹ, MV chỉ là mấy đoạn phim vớ vẩn, cũng không đáng lọt vào mắt họ.

Hà Long quay MV cả một đời, đã gặp không ít các ngôi sao coi thường MV, nhưng đây là lần đầu tiên nghe có người nói như Lâm Nhựt, khoe miệng toét đến tận mang tai, có cảm giác tự hào như đứa con của mình cực kỳ phi thường vậy.

“Trần An nói cô nhóc nhà cháu rất thú vị, quả nhiên không sai!” Hà Long cười tí mắt, “Lúc quay phim, nếu có chỗ nào không hiểu, cứ hỏi chú nhé.”

“Ha ha ha, cảm ơn đạo diễn Hà trước ạ.”

Trong lúc hai người trò chuyện dưới chòi che nắng, Hà Long vẫn tiếp tục giặt dũ lao ra ngoài thêm mấy lần nữa.

Mặt trời đã dần treo lên cao, hơn 10h sáng, Hứa Tiêu vẫn chưa xuất hiện.

Sắc mặt Hà Long hơi khó coi, ông ta vốn định nhân lúc mặt trời chưa lên cao thì thử chút cảm giác, luyện tập một chút trong sáng nay, để Lâm Nhựt và Hứa Tiêu thử phối hợp với nhau, như vậy ngày mai quay chính thức cũng thuận tiện hơn một chút. Kết quả là không ngờ đến tận giờ này Hứa Tiêu vẫn chưa lộ diện.

Hà Long rất giận dữ, Quy Mao sắp hóa thân thành Bạo Long rồi! Mọi người đều không dám ho he gì, lẳng lặng làm việc của mình.

Lâm Nhựt thấy đợi lâu liền cầm một hộp cháo với dưa chua đi nuôi Mặc Ngốc.

Nhìn hộp cháo trắng, Mặc Ngốc khẽ nhủ mày, cho anh ta đánh chủ nhân được không? Tại sao lại đưa thứ khó ăn thế này cho anh ta ăn?

“Sáng nay cậu mới ăn có hai cái bánh bao, giờ chắc chắn đói bụng rồi. Không cần ăn nhiều, ăn ba miếng thôi.”

Mặc Lâm chẳng đói chút nào hết.

Cuối cùng, Mặc Ngốc vẫn cầm hộp cháo kia, cầm thìa lên ăn đúng ba miếng, sau đó tuyệt nhiên không ăn thêm một miếng nào nữa.

Lâm Nhựt bừa bãi đóng nắp hộp cháo lại. Sớm muộn gì cũng có một ngày cô bồi dưỡng Mặc Ngốc đến trình độ có thể tự mình ăn hết một bát cơm đây, cùng với cả một bàn đầy thịt cá.

Lâm Nhựt cầm túi đồ ăn đứng dậy, đột nhiên đầu óc văng vất khiến chân cô lao đảo mất một chút, trong lồng ngực còn có cảm giác gầy gầy gọn gọn, trán cũng nóng bất thường, còn rịn mồ hôi.

Mặc Lâm đưa tay ra đỡ Lâm Nhựt lại, khẽ nhủ mày.

Lâm Nhựt dựa vào cánh tay Mặc Ngốc, day day mi tâm, một lúc sau cảm giác gầy gầy ở ngực mới giảm bớt.

Hai chiếc xe việt dã dừng ở ven đường cách đó không xa, Hứa Tiêu mặc một bộ đồ hiphop bước ra từ ghế sau xe, đeo chiếc kính râm to, hai tay đều

cắm trong túi quần đập đỉnh, hơi ngêch cảm nhìn sang bên này.

“Nếu cậu đợi lâu buồn ngủ thì vào trong xe mà ngủ.” Lâm Nhựt đưa chìa khóa xe cho Mặc Ngọc còn mình thì cầm hộp đi về chòi che nắng.

“Chị Lâm Nhựt, đó là em trai chị à?” Đẹp trai quá, ngêch quá, đáng yêu quá... muốn mua mua mua một cái quá!

Một cô nữ nhân viên sấn tới nhỏ giọng hỏi.

Lâm Nhựt gật đầu: “Sáng nay cậu ấy không ăn gì, nên tôi đưa chút đồ ăn cho cậu ấy.” Lâm Nhựt cười lắc lắc hộp cháo trong tay.

Quả nhiên là em trai chị Lâm Nhựt, đẹp trai quá đi mất.

Nữ nhân viên ôm hai tay lên mặt, uốn a uốn éo nhìn về phía Mặc Ngọc. Muốn... hỏi số điện thoại quá đi...

“Tiểu Tử, lại háo sắc nữa, coi chừng Hà lão lột da em đấy. Mau đi làm việc đi.”

Tiểu Tử bật cười nhăn mặt nhăn mũi với Lâm Nhựt rồi chạy đi làm việc tiếp.

Hà Long sa sầm mặt chờ Hứa Tiểu đi vào trong chòi che nắng, cũng không nói năng câu gì.

Người đại diện của Hứa Tiểu lập tức cúi người xin lỗi Hà Long và Lâm Nhựt: “Đạo diễn Hà, tiểu Nhựt, thực sự xin lỗi, chúng tôi bị tắc đường nên đến muộn quá.”

“Tắc đường từ 8h sáng đến giữa trưa, các cậu bị tắc đường lâu quá nhỉ.” Hà Long không thèm nhìn Hứa Tiểu lấy một cái, lạnh lùng nói rồi quay sang nói với nhân viên: “Ăn trưa trước đi. Ăn trưa xong nghỉ 2 tiếng rồi làm tiếp. Dù sao chính chủ còn không vội vàng gì với việc đĩa đơn có bỏ lỡ thời điểm ra mắt tốt nhất hay không, thì chúng ta vội làm cái gì?”

Sắc mặt Hứa Tiểu hơi khó coi, người đại diện lại cúi người: “Đạo diễn Hà đừng giận, sau này chúng tôi sẽ chú ý cẩn thận hơn, thật sự rất xin lỗi ông.”

“Có gì mà phải xin lỗi tôi?” Đến giờ Hà Long mới ngược mắt nhìn Hứa Tiểu một cái, “Vương tổng của các cậu chi tiền cho tôi quay MV, quay xong rồi áo đi, chẳng có gì cần phải xin lỗi với không xin lỗi cả.”

Nụ cười trên mặt người đại diện cũng sắp không giữ nổi nữa, anh ta quay lại kéo kéo tay áo Hứa Tiểu, lặng lẽ trưng mắt ra hiệu cho Hứa Tiểu một cái.

Lúc này Hứa Tiểu mới miễn cưỡng cúi đầu, nói: “Đạo diễn Hà, hôm nay chúng tôi sai rồi, sau này sẽ không thế nữa.”

“Hừ!” Hà Long hừ lạnh.

Lâm Nhựt mỉm cười nói xen vào: “Đạo diễn Hà, nghe nói chú cực kỳ thích ăn cá tươi hấp cay đúng không ạ? Cháu biết ở gần đây có một nhà hàng, cá đều được câu từ trong suối nhỏ lên, ông chủ là đầu bếp Tứ Xuyên chính cống, hương vị món ăn vô cùng chuẩn, cháu mời chú đi nếm thử được không? Nghe nói ông chủ còn có cả rượu gạo tự ủ nữa.”

“Con nhóc nhà cháu ấy!” Hà Long không khỏi đánh giá Lâm Nhựt cao thêm vài phần.

Lâm Nhựt đến đây từ sáng sớm, cũng chờ đến tận bây giờ nhưng hoàn toàn không hề nổi giận chút nào, chứng tỏ tính cách được giáo dục cực kỳ tốt, hơn nữa, cũng không tỏ vẻ ngôi sao vì danh tiếng của mình.

Đối với một cô gái trẻ mà nói, thì vẻ ung dung dễ chịu thế này là vô cùng khó.

Thấy Hà Long rốt cuộc cũng nở nụ cười, Lâm Nhựt lại quay sang nói với Hứa Tiểu và người đại diện của Hứa Tiểu: “Hai người cũng đi cùng đi, hương vị rất ngon.”

“Không ngờ tiểu Nhựt lại am hiểu về các món ăn như thế, chắc chắn phải đi rồi!” Người đại diện vội vàng mượn đà xuống thang, nhìn Lâm Nhựt cười cảm kích.

Anh ta biết Hà Long sẽ không vì chuyện này mà bỏ MV, nhưng nếu ngoài mặt không hài lòng, thì hợp tác không thoải mái, cũng sẽ không ra được sản phẩm gì hay.

Người đại diện thở dài, sao lại để cho anh ta gặp phải một nghệ sỹ mà vừa có chút danh tiếng đã già thói ngôi sao thế này không biết?! Sau này e rằng còn phải nhận lỗi nhiều.

Lâm Nhựt gọi Mặc Ngọc theo, còn các nhân viên khác thì khá đông, cùng sang bên đó quán nhỏ cũng không chứa hết được, nên mọi người ngồi luôn tại địa điểm quay ăn cơm hộp đã đặt trước.

Tiệm cá ở cách đó không xa, chỉ lái xe tầm 5 phút là đến nơi.

Khi năm người tới đã có mấy chiếc xe đất liền đỗ ngoài quán, chắc hẳn đều do hâm mộ danh tiếng của quán ăn tươi mà đến đây.

Bên ngoài nhà hàng rất nhỏ, chỉ xếp được bàn 6 người. Lâm Nhựt vừa vẫy tay, bồi bàn đã tươi cười chạy tới.

“Bàn ở sau vườn không có ai ngồi chứ?”

Ở sau vườn nhà hàng này có bày một bàn ăn dưới giàn hoa, nhưng bình thường chỉ khách quen mới biết.

Bồi bàn cười gật đầu: “Vẫn chưa có ai ngồi ạ. Chỉ đi 5 người à? Mời vào trong.”

Ở giàn hoa sau vườn trồng loại dây leo xanh gì đó không biết tên rất đẹp, quán đầy trên giàn và bốn cây cột xung quanh, ở giữa bày một bàn ăn. Còn chưa có đồ ăn nhưng đã khiến người ta cảm thấy cả thể xác và tinh thần đều thoải mái.

“Làm cho chúng tôi một nồi cá hấp, thêm hai món chay nữa.” Lâm Nhựt nói với bồi bàn, rồi quay lại nói với ba người kia, “Mọi người muốn ăn gì?”

“Cháu quen ở đây, cháu cứ đặt món đi.” Hà Long nói.

“Vâng ạ. Vậy cho tôi thêm một đĩa thịt ba chỉ rang hành, một đĩa cật xào cay, thêm một chai rượu gạo nữa.”

“Vâng, tôi nhớ rồi, xin mọi người chờ một lát.”

“À đợi đã. Cậu bảo ông chủ làm thêm cho tôi ba nồi cá hấp nữa, dùng loại nồi to nhất ấy vì khá đông người. Hấp xong đưa đến phim trường cách đây khoảng 3km, tính luôn tiền vào bàn của chúng tôi.”

“Vâng.” Bồi bàn đáp rồi đi gọi món.

Người đại diện của Hứa Tiêu nhìn Lâm Nhựt đầy cảm phục, vào thời điểm thế này mà vẫn nhớ đến các nhân viên khác, Lâm Nhựt rất biết cách đối nhân xử thế, thực sự rất chu đáo.

Mặc Lâm chọc chọc vào đùi Lâm Nhựt bên dưới bàn, Lâm Nhựt quay sang nhìn anh ta khó hiểu.

Mặc Lâm nhú mồm, sao chủ nhân không có tí tự giác nào thế? “Cô không gọi bánh bao.”

Lâm Nhựt cười gian: “Ở đây không có bánh bao, phải ăn cá.”

Không có bánh bao thì gọi anh ta tới đây làm gì?

Mặc Lâm không nói nữa, ngồi thẳng người, không nhìn ngang ngó dọc.

Bồi bàn nhanh chóng bê một nồi cá hấp lên, ông chủ nghĩ chắc hẳn Lâm Nhựt là do người quen giới thiệu tới, nên còn cố tình làm cho họ nhiều thêm một chút.

Cá được đặt lên bàn, vừa mở nắp, mùi hành đã tỏa ra thơm phức.

“Mời các vị dùng bữa.” Bồi bàn đặt bình rượu và năm chiếc ly xuống rồi cười lui xuống.

Người đại diện của Hứa Tiêu lập tức dùng hai tay bê bình rượu, đứng lên rót rượu cho Hà Long: “Loại rượu gạo này vừa ngửi mùi đã biết rất tinh khiết rồi. Đạo diễn Hà, tôi và Hứa Tiêu mời anh một ly trước.”

Đến tận lúc này Hứa Tiêu vẫn chưa tháo chiếc kính râm trên mặt cậu ta xuống, bảo cậu ta mời rượu cũng có vẻ hơi vui một chút, chậm rãi cầm ly rượu lên.

Người đại diện nở nụ cười tươi lấy lòng. Lúc này Hà Long mới cầm ly rượu cộng nhẹ vào ly của cậu ta: “Sau này đừng đến muộn nữa.”

“Vâng vâng vâng, sau này chúng tôi sẽ chú ý nhiều hơn.”

Hà Long nhắc ly rượu gạo lên uống cạn.

Lâm Nhựt mỉm cười nhìn ông ta: “Đạo diễn Hà, mùi vị thế nào? Cháu không lừa cháu đúng không?”

“Rất ngon, rất ngon.” Hà Long đặt ly rượu xuống, lại ném thừ miếng cá Lâm Nhựt gấp vào bát cho ông ta, giờ ngón tay cái, “Bình thường cô nhóc nhà cháu bận bịu như vậy, làm sao tìm được chỗ ăn ngon thế này? Mùi vị rất tuyệt.”

“Bình thường những lúc không bận công việc, cháu đều dành hết thời gian vào việc tìm đồ ăn, nhất là những quán Tứ Xuyên cay ở trong thành phố B, cháu đều đi ăn thử hết một lượt rồi. Nếu đạo diễn Hà cũng thích món cay Tứ Xuyên, cháu có thể gợi ý chủ đi thử bên cửa Nam ấy ạ. Quán Tứ Xuyên ở đó đều là quán chính tông luôn!”

“Ha ha ha, có thời gian nhất định phải tới đó ném thử.”

Mọi người bắt đầu dùng bữa, không ai nói chuyện nữa.

Lâm Nhựt gấp miếng cá đã gỡ hết xương vào bát Mặc Ngọc: “Ăn chút đi, lát nữa về tôi mua bánh bao cho cậu.”

Lúc này Mặc Lâm mới cầm đũa ăn cá mặt không chút cảm xúc nào. Mùi vị không khó ăn lắm, ngon hơn bát cháo lúc sáng nhiều.

“Tiểu Nhựt, cảm ơn cô đã mời chúng tôi ăn bữa trưa ngon thế này.” Người đại diện của Hứa Tiêu đứng dậy mời rượu Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt vừa nhấp ly rượu lên, hai ngón tay trắng nõn thon dài lập tức giành lấy ly rượu trên tay cô.

“Cô ấy không được khỏe.” Mặc Lâm nói rồi ngửa đầu dốc cạn ly rượu vào miệng.

Lông mày Mặc Ngọc lập tức nhíu chặt lại, mặt cứng đờ.

Người đại diện của Hứa Tiêu hơi ngại ngùng: “Tiểu Nhựt không khỏe à? Xin lỗi nhé, tôi không biết.”

“Không sao, chỉ bị cảm chút thôi mà.” Lâm Nhựt cười khẽ, “Lần sau khỏe hẳn, tôi lại mời hai người uống rượu.”

“Lần sau nhất định phải để tôi mời đấy.” Người đại diện cười rồi uống cạn ly rượu của mình.

Hai mắt giấu sau chiếc kính râm của Hứa Tiêu lảng lảng liếc nhìn Lâm Nhựt một cái.

Lâm Nhựt gỡ xương cá xong lại gấp thịt cá vào bát Mặc Ngọc, thấy anh ta không cầm đũa ăn nữa, cô mới quay sang nhìn anh ta nghi hoặc.

Mặt Mặc Ngọc không có cảm xúc gì, chỉ mím môi ngồi thẳng, hai tròng mắt còn không động đậy chút nào.

Lâm Nhựt trợn mắt, lập tức đặt đũa xuống kéo Mặc Ngọc đứng dậy: “Mọi người cứ từ từ ăn, chúng tôi sẽ quay lại ngay.”

Kéo Mặc Ngọc đi đến chỗ rẽ, Lâm Nhựt mới nhỏ giọng hỏi: “Ngốc ạ, chẳng lẽ từ trước đến giờ cậu chưa từng uống rượu sao?”

Mặc Lâm im lặng nhìn Lâm Nhựt. Làm sao bây giờ? Nếu nhỏ rượu ra thì bẩn quá, nhưng nuốt vào... nuốt vào...

“Sao không trả lời? Bị sặc rượu à?” Mắt Lâm Nhựt có vẻ hơi lo lắng.

Yết hầu Mặc Lâm dao động một chút, cuối cùng vẫn nuốt ngụm rượu gạo trong miệng xuống, chớp chớp mắt nhìn Lâm Nhựt rất đáng thương.

Yết hầu cay quá...

Lâm Nhựt suýt bật cười vì anh ta, túm luôn bồi bàn hỏi: “Phiền cậu lấy giùm tôi một cốc nước lọc lạnh được không?”

“Không có nước lạnh ạ, em cho đá vào được không?”

“Được, cảm ơn cậu.”

Bồi bàn nhanh chóng cầm một cốc nước đá ra, Lâm Nhựt cầm cốc nước thấy không nóng mới đưa cho Mặc Ngọc: “Uống nước đi.”

Mặc Lâm nhận cốc nước, uống hết cả cốc mới cảm thấy cảm giác kỳ dị ở cổ họng giảm bớt.

“Đã không biết uống rượu còn uống giúp tôi.” Lâm Nhựt lườm Mặc Ngọc một cái, khéo môi lại nhếch lên cười, “Quay lại bàn thôi.”

Vừa bước được mấy bước, Lâm Nhựt lại phát hiện ra áo phông của mình bị kéo nhè nhẹ.

Cô quay đầu lại, hai gò má trên khuôn mặt tuần tú trắng trẻo của Mặc Ngọc đỏ hồng lên rất kỳ quái, mắt cũng ầng ậc nước như chú chó con bị bỏ rơi, hai cánh mũi khe khẽ thở còn phập phồng lên hai cái cực kỳ đáng thương.

Lâm Nhựt giơ một ngón tay lên với Mặc Ngọc: “Mấy đây?”

Mặc Ngọc nhíu mày, nghiêm túc nói: “Cô đi đứng cho nó cẩn thận, đừng có lác la lác lư thế.” Lắc nhiều quá đầu óc anh ta choáng váng luôn.

Lâm Nhựt suýt bật cười to, đây là ‘một ly gục’ trong truyền thuyết sao? Lại còn là rượu gạo nữa chứ? Từ lượng của anh ta, chắc phải kém đến mức đi cả thế giới cũng không tìm ra người thứ hai quá.

Lâm Nhựt giữ chặt tay Mặc Ngọc, xem ra hôm nay cô không có cách nào ăn con cá kia ngon lành được rồi. Lúc này cô chỉ lo gấp đồ cho Mặc Ngọc, đã ăn được miếng nào đâu.

Lâm Nhựt đưa Mặc Ngọc quay lại sân, nhún vai bắt đầu đi nói: “Đạo diễn Hà, anh Từ, Tiểu Tiêu, có lẽ chúng tôi phải về trước.”

Ba người cũng đều nhìn thấy Mặc Lâm đỏ ửng hai gò má, hơi cúi đầu đứng sau Lâm Nhựt, khéo môi họ đều run lên một chút. Uống một ly rượu gạo thôi mà cũng say được, từ lượng quá kinh khủng!

“Xin lỗi tiểu Nhục.” Người đại diện Từ đứng dậy ngại ngùng xin lỗi.

“Không sao không sao, mọi người cứ từ từ ăn, em đưa cậu ấy về xe nghỉ trước đã.” Lâm Nhục tạm biệt ba người rồi đi ra bàn thu ngân thanh toán tiền xong mới đưa Mặc Lâm ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 95: Chương 71.3

Mặc Lâm cố gắng muốn bước vững vàng, nhưng nhìn mặt đất cứ uốn éo nhấp nhô, rõ ràng đã thấy mình chạm xuống đất rồi, thế mà đạp bước xuống lại vẫn bị hụt.

“Đi chậm thôi.” Mặc Lâm mím môi, vừa nghiêm túc vừa thật lòng nói.

“Ừ.” Lâm Nhục bó tay, người say rượu thường đi không vững, nên cô cũng phải bước thật chậm lại.

Mặc Lâm túm vạt áo Lâm Nhục, im lặng một lúc mới hỏi: “Có phải tôi lại bị cảm không?” Lần trước lúc bị cảm, anh ta cũng thấy choáng váng mơ hồ thế này.

“Phi ha ha, cậu bị thế này là do uống rượu. Lần sau mà không có tôi thì không được uống rượu, nhớ chưa?”

“Uống rượu á?” Mặc ngốc mơ mơ hồ hồ đảo tròn mắt.

Cuối cùng hai người cũng đi tới bãi đỗ xe. Lâm Nhục ấn lưng ghế nằm ra: “Nằm ngủ một lát đi. Ngủ dậy là đỡ.”

Đầu Mặc ngốc bây giờ loạn như tương hồ, ngoan ngoãn nằm xuống, mơ mơ màng màng.

Lâm Nhục xuống xe, đóng cửa lại, tùy tiện tìm một chỗ sạch sẽ ở ven đường ngồi xuống chờ.

Cuối tháng 10 gần sang tháng 11, dù đã giữa trưa nhưng mặt trời cũng không gay gắt đến cháy da cháy thịt.

Mặc Lâm uống rượu nên ngủ không ngon, nằm một lát lại ngồi dậy, mở cửa xe ngồi chờ người ra.

“Không ngủ được à? Vậy ra phơi nắng đi.” Lâm Nhục cười vầy vầy Mặc ngốc.

Mặc Lâm đàn ra một chút mới xuống xe đi tới ngồi xuống cạnh Lâm Nhục: “Hơi khó chịu.”

Màu đỏ ửng trên mặt Mặc Lâm còn chưa tan bớt, hiển nhiên tác dụng của rượu vẫn chưa hết.

Người say rượu thường sẽ cảm thấy miệng khô, đau đầu, chóng mặt, toàn thân run ra không có sức. Lâm Nhục nhớ ở gần đây có cây lê đường dại, không biết bây giờ đã ra quả chưa.

“Này ngốc, cậu chờ ở đây hay đi theo tôi?”

Hiện giờ đầu óc Mặc Lâm phản ứng rất chậm, ngơ ngác ngác nhìn Lâm Nhục một lúc lâu mới “Ồ” một tiếng rồi lão đảo đứng dậy.

Vì anh ta luyện võ, nên dù lão đảo một chút cũng không bị ngã.

Lâm Nhục khóa xe rồi đưa Mặc ngốc lên lời đi qua đám cỏ dại ven đường.

Đi qua bãi cỏ dại cũng vẫn là cỏ dại. Hai người đi một đoạn đường khá xa mới đến khoảng đất rộng hơn một chút, không nhiều cỏ dại như lúc này.

Cây lê đường vẫn còn đó. Lâm Nhục nhìn kỹ, thấy trên cành vẫn còn mấy quả lê đường nhỏ màu đen đen.

“Đứng đây chờ, tôi trèo lên cây hái đồ ngon cho cậu ăn.” Lâm Nhục mặc quần thể thao với áo phông nên trèo cây cũng không vương vãi gì.

Thân cây lê đường không cao, tán cây cũng rất rậm rạp, giờ đã vào đầu thu, lá cây cũng dần chuyển sang màu vàng đỏ.

Lâm Nhục nhanh thoăn thoắt nhảy lên thân cây.

Lê đường còn gọi là lê đại, trái cây rất nhỏ, chỉ to hơn đầu ngón tay một chút, mọc thành từng chùm từng chùm.

Khi quả còn xanh, ăn sẽ thấy rất chát, nhưng nếu quả đã chín, chuyển hẳn thành màu đen thì ăn vừa ngọt lại vừa mềm, cực kỳ ngon lành, mát ruột.

Mặc Lâm bước tới đứng dưới tàng cây, ngẩng đầu nhìn Lâm Nhựt trên cây, lẳng lặng nghĩ không biết liệu cô ấy có ngã xuống không.

Lâm Nhựt hái được khá nhiều lê đường, tay không tiện cầm hết liền nhét hết vào trong túi.

Mặc Lâm nhìn một lúc lâu rồi văng vẳng vất vất ôm thân cây trèo lên trên.

Cảm thấy thân cây rung rinh, Lâm Nhựt cúi đầu nhìn thấy ngay Mặc Kaola.

“Ha ha ha, này ngốc, tôi thực sự muốn chụp lại bức ảnh cậu hiện giờ.” Lâm Nhựt rút điện thoại di động ra chụp ảnh.

Mặc Lâm đang mơ mơ màng màng không hiểu Lâm Nhựt đang nói gì, liền ngẩng đầu ngậy người nhìn cô: “Hả?”

“Ha ha ha, Mặc ngốc, cậu ôm thân cây như vậy làm tôi buồn cười chết mất!” Một tay Lâm Nhựt cầm điện thoại, một tay bám vào thân cây, cười run cả người.

Tuy Mặc ngốc rất ngây ngô đáng yêu, nhưng bình thường vẫn luôn giữ dáng vẻ tao nhã lễ độ đến mức kỳ quái, giờ nhìn anh ta gập hai chân quần lấy thân cây, cơ thể cuộn lại, hai tay cũng ôm chặt lấy thân cây như có thể ngã bất cứ lúc nào. Sự đối lập rõ ràng như thế, quả thực khiến Lâm Nhựt cười sắp chết mất rồi.

“Á!”

Vui quá hóa buồn, cây lê đường già lâu năm làm sao chịu được sự giãy xéo của Lâm Nhựt, cuối cùng không chống đỡ nổi nữa, liền anh dừng hi sinh.

“Rắc rắc!” Lâm Nhựt lật tay túm lấy thân cây, nhưng cuối cùng chỉ túm được một nhánh cây khô vàng héo rũ.

Ôi ôi, tránh cái xương cụt của tôi ra!!! Lâm Nhựt thờ dài bị thương, từ khi sống lại đến giờ, hình như cô cứ bị thương không ngừng ấy.

“Rầm!”

“Ui da!” Bị Lâm Nhựt húc thẳng vào bụng, Mặc Lâm chợt cảm thấy bụng đau quặn lên, nhấc cánh tay giờ Lâm Nhựt lên cao, ném thẳng sang một bên.

“Rầm!”

Lâm Nhựt vừa bị rơi từ trên cây xuống đệm người, giờ lại thể thảm bị ném thẳng vào trong bụi cỏ.

Lâm Nhựt nhăn nhó mặt từ từ đứng dậy, quay đầu ra đằng sau nhìn, quả nhiên có mấy hòn đá nhỏ trong bụi cỏ, cái xương cụt đáng thương của cô, vẫn không tránh được vận mệnh bị ngược đãi!

Mặc Lâm bám vào thân cây nôn hết mọi thứ trong bụng ra. Lâm Nhựt nhìn sang, nắm đấm đang siết chặt cũng từ từ thả xuống.

Nói gì thì nói, vì cô nên Mặc ngốc mới phải chịu tội thể này, thôi, cô bỏ qua chuyện mộng bị ngược đãi vậy.

Mặc Lâm nôn hết mọi thứ xong mới cảm thấy cơ thể thoải mái hơn một chút.

“Ồn chưa?”

Mặc Lâm gật đầu, miệng có mùi kỳ lạ, rất khó chịu. Đôi mắt đen láy như con chó con, giờ lại biến thành mắt con thỏ con, ngân ngấn nước mắt ầm ầm ứ ứ, còn hơi đỏ hồng lên.

“Đi nào, về súc miệng.”

Lâm Nhựt và Mặc Lâm quay về vừa vặn gặp mấy người Hà Long cũng ăn trưa xong đi ra.

“Làm sao thế?”

Trên người Lâm Nhựt và Mặc Lâm đều dính đầy cỏ cây, Hà Long bước tới quan tâm hỏi.

“Thôi đừng nhắc ạ.” Lâm Nhựt mở cửa xe lấy nước khoáng ra cho Mặc ngốc, “Đừng nuốt, ngậm trong miệng súc súc rồi nhổ ra.”

Mặc Lâm cầm chai nước ngoan ngoãn đi sang một bên súc miệng.

Lúc này Lâm Nhựt mới giải thích với ba người Hà Long: “Cậu ấy uống rượu mà, cháu nhớ là gần đây có cây lê đường đại, vừa chua vừa giòn có thể

giải rượu được nên mới đưa cậu ấy đi hái mấy quả về ăn. Kết quả là... ha ha... không cẩn thận, cành cây bị gãy, cháu rơi xuống trúng người cậu ấy, làm cậu ấy nôn hết ra.”

Lâm Nhựt vừa nói vừa sờ sờ mũi. Lúc ấy nếu không phải vì cô cười ghê quá thì cũng không đến mức ngã từ trên cây xuống, đương nhiên Mặc Ngọc cũng sẽ không bị va đến nôn hết cả.

“Cháu thật là! Sao cháu to gan thế, ngã từ trên cây xuống có phải chuyện đùa đâu? Có sao không?” Hà Long lo lắng hỏi.

Nếu lần này vì Lâm Nhựt bị thương không quay được MV thì Hà Long thực sự không có mong chờ gì vào MV lần này nữa.

“Mời vệ sỹ cũng không phí tiền ạ.” Lâm Nhựt kiêu ngạo hất cằm.

Mặc Lâm súc miệng xong quay lại, trầm mặc nhìn Lâm Nhựt một lúc, rồi lại lảng lảng tránh sang một bên.

Chủ nhân mất bình tĩnh như vậy thật mất mặt quá đi mất, tạm thời coi như không biết cô ấy thì hơn.

“Mặc Ngọc, quay lại đây!” Lâm Nhựt kéo người quay về, ném chai nước vào trong xe, “Thấy đỡ hơn chưa?”

Mặc Lâm đảo mắt nhìn ra chỗ khác, hình như lúc uống rượu anh ta đã làm chuyện gì đó rất mất mặt, giả vờ quên hết thôi!

“Còn văng đâu không?”

Mặc Lâm lắc đầu, vẫn hơi văng vát chút, nhưng anh ta kiên quyết phủ nhận điều này.

Vì tôn nghiêm, phải phủ nhận!!! Hừ hừ!

Lâm Nhựt lấy lê đường từ trong túi quần ra, bị dè hơi đập một chút, nhưng vẫn còn một số quả ngon lành. Cô dùng nước khoáng rửa sạch mấy quả lê còn tươi ngon, nhặt mấy quả đen bóng nhét vào miệng Mặc Lâm.

Mặc Lâm nhú mồm nhai lê đường, trong vị ngọt lại có chút vị chua, ăn vào lúc này cảm giác cũng rất ngon.

Lâm Nhựt cũng đưa lê đường ra: “Đạo diễn Hà, mọi người cũng ném thử đi ạ, lê đường đại, còn gọi là lê đại, vị khá ngon đấy ạ.”

Hà Long lắc đầu, ông ta vốn không thích ăn hoa quả.

Đại diện Từ không từ chối ý tốt của Lâm Nhựt, đang định đưa tay ra nhón lê đường ném thử thì Mặc Lâm đã bước tới trước một bước, yên lặng nhìn chằm chằm bàn tay đang đưa ra của đại diện Từ.

Đại diện Từ có cảm giác như mu bàn tay của mình sắp bị anh ta tròng đến thùng một lỗ, liền ngại ngừng rút tay lại: “Ha ha, hình như anh Mặc rất thích ăn, chúng tôi cũng không giành mất đâu.”

Hứa Tiêu đeo kính râm liếc nhìn đại diện Từ một cái, rõ ràng là tự anh muốn ăn, đừng có kéo người khác vào theo chứ.

Lâm Nhựt không còn gì để nói, không phải trừ bánh bao đậu đỏ ra, Mặc Ngọc không hề để ý đến thứ gì khác sao?

“Ngại quá, cậu ấy hơi ngốc một chút, nhưng lại rất biết trân trọng giữ gìn. Thứ mà cậu ấy thích ăn, thì ngay cả tôi cậu ấy cũng không cho.” Lâm Nhựt bình tĩnh thu tay về, lại nhặt mấy quả lê đường nhét vào miệng Mặc Ngọc, “Ồn chưa?”

Mặc Lâm nhìn Lâm Nhựt, chủ nhân càng ngày càng gian xảo, rõ ràng anh ta đã cho cô ấy bánh bao đậu rồi mà! Có điều, vì lúc này mấy quả nho nhỏ kia quả thật rất vừa miệng anh ta, nên anh ta tạm thời rộng lượng tha thứ cho cô ấy tội nói dối vậy.

Mặc Lâm ăn hết lê đường xong, tác dụng của rượu cũng đã gần tan hết. Mấy người lái xe quay lại địa điểm quay phim ở cách đó 3km, các nhân viên cũng đã ăn trưa xong.

“Chị Lâm Nhựt, bữa cá trưa nay ngon quá.”

Vừa thấy Lâm Nhựt đưa Mặc Ngọc quay lại, tiểu Từ lập tức cười tươi chạy tới, tay cầm hai quả táo to đã rửa sạch.

Lâm Nhựt cầm táo cười khê: “Cá trích đánh từ khe suối trong núi đấy, tươi hơn cá bình thường chúng ta ăn nhiều, nên mùi vị có vẻ ngon hơn một chút. Cảm ơn quả táo của em.”

“Sau này em sẽ qua đó ăn nữa.” Tiểu Từ hơi đỏ mặt, then thùng đưa quả táo trong tay cho Mặc Lâm, “Mời... mời anh ăn táo.”

“Cảm ơn.” Mặt Mặc Lâm không chút cảm xúc nào, cảm ơn xong cũng hoàn toàn không có ý định nhận lấy quả táo.

Nụ cười trên mặt tiểu Từ hơi gượng gạo.

Lâm Nhựt đành cười cầm lấy quả táo nói: “Chị thích ăn táo, nếu tiểu Từ không ngại thì tặng chị cả hai quả được không?”

“Tất nhiên rồi ạ. Đây là táo ở quê nhà em gửi lên, nếu chị Lâm Nhược thích ăn, ở chỗ em vẫn còn mấy quả nữa, em tặng chị hết.” Tiểu Tử lại nhanh chóng vui vẻ lại, “Vậy em đi làm việc trước đây chị Lâm Nhược.” Nói xong cô ấy lập tức chạy đi mất.

Lâm Nhược thở dài, sự ái mộ của một cô gái tốt như thế lại bị Mặc Ngốc xua đuổi đi mất! Cứ thế này, chỉ sợ về sau khó mà tìm vợ cho Mặc Ngốc mất. Tự dưng Lâm Nhược lại nảy sinh cảm xúc ưu thương nồng đậm lo cậu con trai không tìm được bà xã...

Sau khi ăn xong, mọi người nghỉ ngơi một tiếng rồi bắt đầu làm việc.

Vừa vào thu, ban ngày rất ngắn, chỉ cần không biết sắp xếp thời gian thì chỉ quay đi quay lại là trời đã tối mịt rồi.

Các thiết bị quay phim đã chuẩn bị sẵn sàng, quạt máy thổi tuyết cũng đã xong.

Cảnh đầu tiên trong MV là nữ chính mà Lâm Nhược thủ vai xuất hiện trong tuyết trắng.

Nói ra thì dễ dàng, nhưng phải diễn xuất làm sao cho hợp với ca khúc thì vô cùng khó khăn.

Khi quảng cáo, đa phần Hứa Tiêu chỉ lướt qua màn hình, công ty muốn tạo bất ngờ để các fan tò mò trước, nên chỉ nói qua loa là ca khúc sắp ra mắt là một bản ballad trữ tình, hơn nữa cũng đã chuẩn bị xong hết mọi việc, chỉ chờ MV xong sẽ bắt đầu ra sức tuyên truyền.

Lâm Nhược thay một chiếc váy dài màu xanh nhạt, mái tóc thẳng dài được làm xoắn nhẹ, trên đỉnh đầu còn đội thêm một vòng hoa được đan hoa xanh vàng xen kẽ. Thợ trang điểm và người phụ trách phục trang hóa trang cho Lâm Nhược xong xong ngăn người kinh ngạc.

“Công tác chuẩn bị đã xong, chị Lâm Nhược xong chưa ạ?”

“Ok!” Thợ trang điểm cười híp mắt vút hộp phấn xuống: “Cô ấy ra ngoài kia chắc chắn sẽ khiến bọn họ kinh ngạc ngăn người cho xem. Ôi! Tiểu Nhược, da em đẹp quá, làm cho kem BB của chị không còn đất dụng võ nữa. Tức chết mất thôi!”

Lâm Nhược khẽ cười: “Sau này còn có cơ hội mà chị. Em ra ngoài trước, mọi người vất vả quá.” Lâm Nhược gật gật đầu rồi vén rèm bước ra.

“Chị Lâm Nhược, nếu đã xong...” Mấy lời trợ lý đang định nói đều nghẹn luôn ở cổ họng. Những người khác nghe tiếng nhìn sang, trong mắt cũng tràn ngập sự kinh ngạc.

Họ đều biết Lâm Nhược rất xinh đẹp, nhưng hoàn toàn không ngờ sau khi hóa trang, Lâm Nhược hoàn toàn biến thành tinh linh trong biển sâu, giống như nữ thần Hy Lạp bước ra dưới ánh mặt trời vậy, vừa thánh thiện, vừa xinh đẹp lại vô cùng cao quý!

Hứa Tiêu đứng trước mặt Lâm Nhược cũng không khỏi ngỡ ngàng. Lúc này cậu ta đã thay bộ đồ hip-hop lúc nãy bằng một bộ trang phục đậm chất trí thức của tầng lớp quý tộc Anh Quốc. Áo gile len nhạt màu cổ chữ V, áo sơ mi caro, một chiếc quần jeans ghi trắng thoải mái vô cùng gọn gàng, nhẹ nhõm. Bỏ đi cặp kính râm to, cả khuôn mặt của Hứa Tiêu đều lộ rõ, ngũ quan rất thanh tú, là hình tượng hoa mỹ nam mà các nữ sinh hiện giờ cực kỳ yêu thích. Có điều, khuyết điểm duy nhất đó là, dù đã hóa trang, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được một chút vết bầm tím ở khóe mắt Hứa Tiêu.

Bảo sao đeo kính râm cả ngày không chịu gỡ xuống!

Lâm Nhược mỉm cười đi đến trước mặt Hứa Tiêu, nhỏ giọng nói: “Mong cậu giúp đỡ tôi nhiều hơn.”

Nói gì thì nói Lâm Nhược cũng là tiền bối, Hứa Tiêu hơi mất tự nhiên đưa tay ra bắt tay cô: “Vâng.”

Vâng?! Lâm Nhược quả thực suýt không nhịn được cười. Cậu ấy không biết cách giao tiếp như vậy, rốt cuộc làm thế nào mà thể hiện hết tài năng để đứng thứ hai sau buổi audition tuyển chọn?!

Lạnh lùng ư?!

Suy nghĩ xấu xa của Lâm Nhược lại bắt đầu phát tác, muốn trêu chọc cậu ta: “Vào thời điểm thế này, lẽ ra cậu nên nói mấy lời kiểu như là “mong chị Lâm Nhược giúp đỡ em nhiều hơn” này nọ mới đúng chứ?”

Tiếp xúc gần nửa ngày hôm nay, Hứa Tiêu cho rằng Lâm Nhược là một cô gái hiền lành dịu dàng rất hiểu lý lẽ, hoàn toàn không đoán được cô ấy lại đột nhiên nói như vậy.

Hứa Tiêu ngăn người, hơi giọng gao quay đầu đi, sắc mặt cũng lạnh hẳn.

Giờ thì Lâm Nhược hiểu rõ, cậu ta căn bản là một cậu nhóc ngốc không biết cách giao tiếp đành phải dùng vẻ lạnh lùng để che đậy mà thôi.

“Đạo diễn Hà, bắt đầu được rồi ạ.”

Cảnh quay đầu tiên là cảnh quay của Lâm Nhược, Hứa Tiêu chỉ đứng bên cạnh quan sát cách diễn của Lâm Nhược để sau đó hai người phối hợp diễn xuất cho tốt.

“Được.” Hà Long nhìn Lâm Nhược qua màn hình giám sát, phát quyền kịch bản trong tay xuống. “Action!”

Lâm Nhựt bước từng bước về phía trước, đến đúng vị trí mà máy quay phim có thể bắt được hình ảnh đẹp nhất, bầu không khí quanh người cô lập tức thay đổi hẳn.

Hà Long gật gù hài lòng, không hổ danh là diễn viên chuyên nghiệp, chỉ bước đi cũng cực kỳ chuẩn xác!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Chương 72.1

Lâm Nhựt vừa bước vào bối cảnh, khung cảnh xung quanh như biến đổi theo. Cảnh vật nhân tạo vốn rất giả, nhưng dưới bầu không khí mà cô tạo dựng, chúng cũng trở nên rất sống động.

“Tốt! Cut!” Hà Long kích động đến mức lông mày cũng như bay lên, “Tiểu Nhựt, tôi cần chính cảm giác này đây! Quá tuyệt vời!”

Vừa cắt cảnh, bầu không khí quanh Lâm Nhựt lại lập tức khôi phục lại như bình thường.

“Cháu cứ lo chưa có cảm giác, giờ thì cũng tạm ổn ă.” Lâm Nhựt mỉm cười bước ra khỏi bối cảnh.

“Không phải tạm ổn, mà là cực kỳ ổn! Chẳng trách Trần An hay lo lắng đủ điều tự dựng lại kêu gào muốn bấm máy nhanh như thế. Lão già đó kiểm được bối rồi còn gì.” Lúc này, Hà Long thực sự hâm mộ Trần An từ tận đáy lòng.

Là một đạo diễn, cả đời ông chẳng mong ước gì hơn là có kịch bản hay và có diễn viên giỏi.

Trần An đã có kịch bản hay, giờ lại gặp được một diễn viên tốt như Lâm Nhựt này, chắc chắn tương lai sẽ càng rộng mở.

“Tiểu Nhựt, cháu nghỉ ngơi trước một chút đi. Hứa Tiêu, đến lượt cậu.”

Hứa Tiêu cũng kinh ngạc vì diễn xuất của Lâm Nhựt, áp lực cực kỳ lớn ập tới khiến cho cậu ta lúc này còn không nhắc được chân lên nữa.

“Hứa Tiêu? Đần ra đó làm gì? Đến cậu!” Hà Long nhíu mày.

Hứa Tiêu thở dài sâu một hơi, siết chặt nắm đấm bước vào bối cảnh.

Vị trí không chuẩn, người quay phim cuống cuống điều chỉnh vị trí của mình, nhưng vẫn không tìm được góc quay tốt nhất.

“Hứa Tiêu, cậu hơi lùi xuống phía sau bên trái một bước nhỏ đi.” Người quay phim vừa quan sát hình ảnh của Hứa Tiêu trong máy, vừa chỉ đạo cậu ta thay đổi vị trí.

Hứa Tiêu giật mình, cứng người lùi lại phía sau.

“Bước dài quá, lại bước lên phía trước bên phải một chút.”

Mặt Hứa Tiêu lạnh như băng, nghiêng răng lại đi lên bên phải phía trước một chút. Tuy vẫn không phải vị trí tốt nhất, nhưng miễn cưỡng chấp nhận được.

Thấy sắc mặt Hứa Tiêu không tốt, người quay phim đành phải bỏ qua ý định bảo cậu ta di chuyển thêm chút nữa.

“Chuẩn bị xong, bắt đầu đi!” Hà Long nhìn Hứa Tiêu trên màn hình giám sát, phát quyền kịch bản, “Action!”

Trong MV, Hứa Tiêu diễn vai nam chính nho nhã lịch lãm, nhưng lúc này, nét mặt cậu ta cứng ngắc, hoàn toàn không biết nên thể hiện cảm xúc như thế nào, chậm rãi bước về phía trước mà còn bước cùng tay cùng chân.

“Phụt” có nhân viên không nhìn được liền bật cười phì một tiếng.

Những người khác cũng thấy hơi khó xử, vai diễn của Lâm Nhựt xinh đẹp như ảo mộng, mà diễn xuất của Hứa Tiêu đúng là không thể xem nổi. So hai người với nhau, thực sự có cảm giác rất khó coi.

Hứa Tiêu cứng người, cậu ta cũng nghe thấy có tiếng cười khê bên cạnh, trong lòng cảm thấy cực kỳ mất mặt, nhưng càng không muốn chịu thua.

“Dừng lại!” Long mày Hà Long nhíu lại thành hình chữ xuyên, “Hứa Tiêu, tôi bảo cậu bước chậm rãi về phía trước, chứ có bảo cậu đóng vai xác ướp

đâu. Làm lại lần nữa!”

Hứa Tiêu cắn răng lùi lại góc bầy giờ, bắt đầu lại. Lúc này cậu ta nắm được vị trí cần bước tới ở đâu, nhưng làm thế nào mới là bước chậm rãi đi? Giống đi bình thường ngoài đường à?

Hứa Tiêu cố gắng hít thở chậm rãi, ép cho cơ thể đang căng cứng của mình thả lỏng ra, sau đó thả hai tay bước đi.

Lần này, cậu ta không đi cùng tay cùng chân nữa, nhưng vẫn không có cảm giác nhả nhận thoải mái.

“Cut!!!” Hà Long bức tức nhảy nhồm lên, “Hứa Tiêu, tôi bảo cậu bước đi nhả nhận như công tử cao quý, chứ có bảo cậu vội vội vàng vàng như mấy bà thím chạy đi chợ đâu. Ma đuổi sau lưng hay sao mà cậu cuống lên thế?! Làm lại!”

Sắc mặt Hứa Tiêu đã trở nên vô cùng khó coi, cậu ta lại nghiêng răng lùi lại vị trí cũ, bắt đầu bước tới một lần nữa.

“Cut! Hứa Tiêu, là nhả nhận, chứ không phải kiểu cách! Cậu đi chậm thế kia, định bắt chước gái lầu xanh, hay vừa đi vừa đếm kiến thế hả? Làm lại!”

Hứa Tiêu quay về, vừa nhấc chân, Hà Long đã đập bàn nhảy lên: “Hứa Tiêu, cậu có phải là tay mơ vừa bước chân vào nghề diễn đâu, sao ngay cả việc làm thế nào để máy quay bắt được góc đẹp nhất của cậu mà cũng không biết hả?! Lùi lại phía sau một chút! Thợ quay phim chỉ quay được mỗi chân của cậu kìa kìa!”

“Đạo diễn Hà, ông bớt giận, có lẽ Hứa Tiêu căng thẳng quá. Ông cho cậu ấy nghỉ ngơi 10 phút thư giãn được không?” Đại diện Từ vội bước tới xin xỏ cho Hứa Tiêu.

“Thôi, mọi người nghỉ ngơi 30 phút. Hứa Tiêu, cậu nghiêng ngả nhân vật của mình cho kỹ càng đi!” Nói xong, Hà Long rút bao thuốc trong túi ra, nói “Tôi đi hút điều thuốc đã.” rồi đi ra chỗ khác.

Đại diện Từ gật đầu với Lâm Nhục, sau đó đi về phía Hứa Tiêu. Những nhân viên khác không muốn khiến Hứa Tiêu ngại ngùng, đều tự giác tản ra nghỉ ngơi.

Hứa Tiêu vẫn đứng im tại chỗ, hai nắm đấm siết chặt, sắc mặt lạnh như tảng băng.

“Uống ngụm nước đi.” Đại diện đưa chai nước khoáng trong tay cho Hứa Tiêu, khe khẽ thở dài, “Đạo diễn Hà nổi tiếng nghiêm khắc trong công việc, luôn cố gắng đạt được đến sự hoàn mỹ. Thật ra vừa rồi cậu diễn cũng rất khá, nhưng nếu biểu cảm có thể buông lỏng ra một chút thì chắc chắn sẽ tuyệt hơn.”

Hứa Tiêu nhìn người đại diện một lúc, cuối cùng cũng đón lấy chai nước uống một ngụm, nói: “Tôi đi dạo một chút, anh đừng đi theo.”

“Này, Hứa Tiêu...”

Hứa Tiêu không để ý đến người đại diện, thọc hai tay vào túi quần, đi vào trong khu rừng nhỏ ở bên cạnh.

Đến khi đi tới nơi không ai có thể nhìn thấy, cậu ta mới phát tiết, nhấc chân đạp mạnh vào thân cây trước mặt!

“Fuck!” Cậu ta đập liên tục mấy cái, phát tiết hết cảm xúc ầm ứ trong lòng xong mới hít sâu một hơi, tìm vị trí trống trải một chút, bắt đầu luyện tập làm thế nào để bước đi tao nhã như một công tử nhà giàu.

Lâm Nhục vòng hai tay trước ngực, đứng dựa vào thân cây, nhìn một lúc lâu, cuối cùng không kìm được đành phải lên tiếng: “Cách cậu bước đi không đúng.”

Hứa Tiêu cứng người, lúc quay đầu sang nhìn cô, sắc mặt cậu ta đã lạnh như tảng băng rồi: “Chị theo dõi tôi?”

“Phi! Cậu tưởng cậu đang quay phim điệp viên đấy à? Tôi theo dõi cậu làm gì?” Lâm Nhục cười, bước đến gần Hứa Tiêu.

Đã trốn đi tập lén một mình còn bị người khác nhìn thấy, người có tự tôn mạnh như Hứa Tiêu làm sao chịu được, cậu ta đang định quay người bỏ đi thì Lâm Nhục lại nói: “Chẳng lẽ cậu vẫn muốn để mọi người cười nhạo sao?”

Hứa Tiêu dừng bước: “Chị muốn giúp tôi?”

Lâm Nhục mỉm cười nhún vai: “Tôi chỉ muốn kết thúc công việc sớm một chút thôi.”

Lý do này nghe có vẻ dễ chấp nhận hơn chuyện cô thấy tội nghiệp cho cậu ta nên Hứa Tiêu lại quay về.

Biết cố gắng, biết kiên trì, chỉ thiếu kinh nghiệm diễn xuất, nhưng tự tôn lại quá cao.

Sau khi ngã từ trên cây xuống, Lâm Nhục thực sự cảm thấy bụng không thoải mái lắm, nếu không cũng sẽ không đi theo Hứa Tiêu vào trong rừng.

“Cậu có mang máy mp3 không? Trong đó có ca khúc mới của cậu chứ? Hay đi động cũng được.”

Hứa Tiêu rút mp3 trong túi ra. Lúc nào cũng mang theo mp3 để nghe ca khúc mới của mình dường như là thói quen chung của rất nhiều ca sỹ.

Lâm Nhược cầm mp3 nói: “Hát cho tôi nghe một lần bài hát mới của cậu đi.”

Hứa Tiêu khẽ nhủ mày, tuy không tình nguyện lắm, nhưng vẫn hắng giọng khe khẽ ngân nga. Làn điệu cao vút, nhưng lại du dương, thâm tình như một quý ông lịch lãm tuấn tú, rất khác biệt với những ca khúc tông cao tempo nhanh khác.

Hứa Tiêu ngân nga giai điệu một chút rồi dần dần hát thành tiếng. Chất giọng của cậu ta thiên về âm trầm thấp, từ tính, nhưng lại không khàn, một chất giọng tốt trời sinh. Dù không cần phải diễn xuất gì, thể hiện gì, chỉ cần cậu ta ở bên cạnh bạn, khe khẽ trò chuyện cũng đã đủ khiến bạn rung động rồi.

Chẳng trách với khả năng giao tiếp kém đến mức đó mà cậu ta cũng có thể đánh bật hết các đối thủ khác, vươn lên đứng thứ hai trong đợt thi tuyển nghệ sỹ mới.

Lâm Nhược uể oải dựa vào thân cây nghe Hứa Tiêu dùng hơn ba phút hát hết ca khúc của mình.

, tình cảm hoàn mỹ vĩnh viễn đọng lại ở nơi sâu thẳm trong linh hồn của hai người yêu nhau.

Từ lúc trẻ tuổi, đến trung niên, cuối cùng cùng nắm tay nhau từ từ già đi...

Khi Hứa Tiêu hát, Lâm Nhược vẫn quan sát cậu ta, nhưng cậu ta hoàn toàn đắm chìm trong ca từ của ca khúc, hoàn toàn không để ý. Lúc này, về lạnh lùng trên mặt cậu ta đã hoàn toàn tan biến, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa đi rất nhiều, giống như một vườn huân y thảo yên lặng tao nhã dưới ánh nắng mặt trời vậy.

Hát xong, về mặt Hứa Tiêu lập tức khôi phục lại vẻ lạnh lùng mà chính cậu ta cũng không phát hiện ra.

“Về thôi.”

Hứa Tiêu ngó người, hơi khó chịu nhìn Lâm Nhược. Không phải vừa rồi định hướng dẫn mình diễn xuất à, giờ chẳng nói chẳng rằng lại bảo cậu ta quay lại, cô nàng này đang trêu chọc cậu ta sao?!

“Vô cây không phẳng đâu, có kiến đấy.” Hứa Tiêu lạnh lùng nói.

Lâm Nhược cup mắt nhìn thân cây, cười không mấy bận tâm: “Tôi to như thế này, cậu còn sợ kiến khiêng được tôi đi chắc.”

“Ý tôi là, chị sẽ tự mài rách váy.” Cứ dựa vào thân cây như không xương thế kia.

Mặt Hứa Tiêu không chút cảm xúc, quay người đi ra khỏi rừng cây.

Khóe môi Lâm Nhược khẽ run lên, quả nhiên, đúng là đứa trẻ bướng bỉnh không đáng yêu chút nào.

“Ngày mai quay chính thức, tốt nhất là tối nay cậu nên lấy trứng gà chườm mắt đi. Đây là MV đĩa đơn đầu tiên của cậu, phải có khởi đầu hoàn hảo chứ.”

Bóng lưng Hứa Tiêu hơi khựng lại một chút, sau đó lại tiếp tục bước thật nhanh ra ngoài.

“Cái cậu nhóc này, sao không biết ghi nhận lòng tốt của người khác thế?” Lâm Nhược hát cảm nhủ mày, chợt nhận ra Mặc Ngốc nhà mình lại có thêm một ưu điểm nữa.

Mặc Lâm lặng lẽ bước từ sau thân cây ra, trầm mặc nhìn Lâm Nhược không nói gì.

“Mặc Ngốc, ánh mắt đó của cậu là có ý gì hả? Khinh bỉ à?”

“Không.” Mặc Lâm nghĩ một chút, lại nói tiếp: “Là chê ghét.”

Lâm Nhược á khẩu, rồi chợt cười phá lên: “Này Ngốc, cậu có muốn xem ảnh lúc cậu say rượu không?”

Chủ nhân thật bốc đồng, lại lợi dụng yếu điểm uy hiếp anh ta! Mặc Lâm quay đầu đi: “Không xem.”

“Xem đi, xem đi, đáng yêu cực kỳ luôn!” Lâm Nhược mở bức ảnh ra giơ lên trước mặt Mặc Ngốc, đắc ý quơ qua quơ lại.

“Lâm Nhược.” Đây là lần đầu tiên Mặc Lâm mở miệng gọi tên Lâm Nhược, anh ta nhìn chằm chằm vào mặt Lâm Nhược, nói: “Đừng có tùy hứng nữa.”

Ôi trời ạ! Tùy hứng cái gì chứ, rõ ràng là cô đang nghiêm túc uy hiếp mà!

Lâm Nhược trừng mắt.

“Cô làm việc đi, lát nữa tôi quay lại.” Nói xong, Mặc Lâm bước đi thẳng.

Lâm Nhược đứng ngó người tại chỗ. Vệ sỹ của cô sau khi chê chủ nhân, lại còn ngang nhiên trốn việc kìa!!!

20) { content.eq(midLength).after("Loading..."]]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Chương 72.2

Khi Lâm Nhựt quay về địa điểm quay, các nhân viên cũng đã quay trở lại.

“Tiểu Nhựt, nghe nhân viên nói em đi tản bộ, tôi đang định đi tìm em đây.” Du Sướng tươi cười đi tới.

Nụ cười tươi rói lập tức nở trên mặt Lâm Nhựt: “Du tổng, đã lâu không gặp! Càng ngày nhìn anh càng trẻ ra nhỉ, thoát nhìn không giống người năm mươi tuổi tí nào!”

Rất nhiều cô gái vừa rồi còn len lén nhìn Du Sướng, lập tức nhìn sang chỗ khác. 50 tuổi á? Cũn về rồi có khi làm bố họ được ấy chứ, hơn nữa, liệu chuyện ‘sinh hoạt’ có đảm bảo được không?

Nụ cười trên mặt Du Sướng cứng lại khoảng một giây: “Tiểu Nhựt, nói một người hơn hai mươi tuổi thành năm mươi tuổi không hay lắm đâu.”

Lâm Nhựt ra vẻ vô cùng kinh ngạc: “Ô? Du tổng chỉ mới hơn hai mươi thôi sao? Nếu vậy thì xem ra anh lão hóa cũng hơi nhanh nhỉ!”

Giờ thì dù là ai cũng đều nhận ra Lâm Nhựt không thích Du Sướng.

Du Sướng cười thoải mái, giấu đi vẻ u ám trong mắt: “Tiểu Nhựt, em vẫn luôn đáng yêu thế này nhỉ.”

“Thế à?” Lâm Nhựt cong môi cười, “Du tổng cũng rất đáng yêu, riêng diện mạo thôi cũng đã rất giống một câu truyện cười rồi.”

Sao cô nàng này lại nhanh mồm nhanh miệng thế cơ chứ!

Lâm Nhựt đi lướt qua bên cạnh Du Sướng: “Đạo diễn Hà, quay lại lần nữa đi. Có cần cháu làm lại không ạ?”

“Không cần, hôm nay để Hứa Tiêu tìm cảm giác trước đã.”

Không chỉ Hà Long, những nhân viên khác cũng đều đã chuẩn bị sẵn tư tưởng sẽ phải tăng ca ngày hôm nay rồi.

Sắc mặt Hứa Tiêu vẫn rất khó coi. Lâm Nhựt bước tới trả lại mp3 cho cậu ấy: “Đây là MV của cậu, ca khúc của cậu, địa bàn của cậu. Đeo nó vào, vừa hát vừa đi sang bên kia thử xem.”

Hứa Tiêu nhìn Lâm Nhựt đầy nghi hoặc. Lâm Nhựt mỉm cười chìa mp3 ra.

Cậu ta không hiểu ý Lâm Nhựt, ngập ngừng nhận lấy mp3, đeo tai nghe vào, ca khúc của cậu ta đã bắt đầu phát.

Lâm Nhựt cười khẽ, đi sang đầu bên kia của bối cảnh: “Bước đi.”

Hứa Tiêu nghi hoặc, vừa khe khẽ ngân nga vừa bước đi, tâm trạng dần lắng xuống.

Máy quay vào vị trí. Lần này Hà Long không hô Action nữa, chỉ phẩy tay ra hiệu cho các nhân viên chuẩn bị. Thấy vẻ mặt lạnh băng của Hứa Tiêu tan đi, sắc mặt dần trở nên nhu hòa, ông lập tức phẩy tay để mọi người bắt đầu.

Hứa Tiêu đắm chìm trong thế giới của bài hát, nhìn Lâm Nhựt mỉm cười đứng ở phía đối diện, cậu ta chợt có cảm giác như mình đang nhìn thấy cô gái giống như tinh linh trong bài hát của mình, bất tri bất giác nhắc chân muốn lại gần nàng, nhưng dường như cậu ta lại hơi hoang mang, hơi do dự, chỉ sợ hành động của mình quá đường đột sẽ làm nàng sợ hãi vậy.

Cậu ta bước chậm hơn, ánh mắt đầy vẻ dịu dàng ấm áp, khóe môi cũng chợt cong lên mỉm cười.

“Cut! Cực kỳ tốt!”

Biểu hiện lần này của Hứa Tiêu nằm ngoài sự dự đoán của mọi người, thậm chí còn có thể nói là mở rộng tầm mắt.

Hà Long cũng không ngờ chỉ cho đeo mp3 thôi mà diễn xuất của Hứa Tiêu đã tự nhiên như thế, trong lòng ông ta không khỏi vừa buồn cười lại vừa mừng.

Tuy tính cách cậu nhóc hay hơi kém, nhưng cũng có thể coi là một nhân tài.

“Hứa Tiêu, biểu hiện vừa rồi của cậu thực sự quá tuyệt vời!” Người đại diện cầm nước khoáng bước tới, không giấu được vẻ kích động!

Hứa Tiêu hơi ngỡ ngàng, rồi lại như hiểu ra gì đó. Cậu ta chợt ngừng đầu nhìn về phía Lâm Nhựt. Lâm Nhựt cũng mỉm cười giờ ngón tay cái lên với cậu ta.

Hứa Tiêu quay phắt đầu đi, hai vành tai hơi nóng lên, giọng gào nói: “Cảm ơn.” Rồi đưa chai nước khoáng mới cho Lâm Nhựt.

“Tôi chỉ muốn xong việc sớm thôi, về muộn tiệm bánh bao sẽ đóng cửa mất.” Lâm Nhựt nhận lấy chai nước, cười nói.

Hứa Tiêu lại quay lại lườm Lâm Nhựt một cái, rồi đi thẳng, không nói thêm câu gì.

Lâm Nhựt lắc đầu, tính cách của trẻ con bây giờ đều kỳ quái như vậy sao?

“Tiểu Nhựt, hình như em không thích tôi lắm thì phải.” Du Sướng lại sán tới y như thuốc cao da chó.

Lâm Nhựt nhếch môi cười: “Có lẽ Du tổng hiểu lầm rồi, tôi không phải là không thích anh bình thường đâu!”

Lâm Nhựt quay người đi về phía Hà Long, Du Sướng đưa tay ra, giữ lấy cổ tay Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt lật tay, nhưng phát hiện không thể nào giật tay ra được.

“Tiểu Nhựt, có lẽ em hơi hiểu lầm tôi chuyện gì đó. Nhưng không sao, chúng ta có rất nhiều thời gian để từ từ tìm hiểu nhau, em sẽ nhận ra, con người của tôi cũng rất khá.” Du Sướng siết chặt cổ tay Lâm Nhựt, nói: “Tôi chuẩn bị theo đuổi em!”

Lâm Nhựt quay đầu lại, mỉm cười với Du Sướng, một cảm giác xinh đẹp như đóa hoa xuân lập tức nở rộ khắp nơi.

Khoảnh khắc đó, Du Sướng chợt thần thờ, còn chai nước khoáng trong tay Lâm Nhựt thì đã vọt ra khỏi tay cô.

“Bốp!” Bình nước khoáng còn đầy nguyên vẹn thẳng vào mặt Du Sướng, không chỉ tưới ướt đầm mặt hắn ta, còn khiến cằm hắn sưng đỏ lên.

“Ồi ngại quá, Du tổng, tôi trượt tay.” Lâm Nhựt cười tùm tùm rút tay lại, nhắc chân đi thẳng về phía Hà Long.

Thấy Lâm Nhựt đi tới, Hà Long nhìn Du Sướng đang lấy khăn thư ký đưa cho lau mặt, nhỏ giọng hỏi: “Nhóc tiểu Nhựt, cháu với người kia có ân oán gì à? Có cần đuổi hắn đi không?”

Làm tổng giám đốc SC, Du Sướng cực kỳ kín tiếng, trước giờ chưa từng lộ diện với giới truyền thông và thông tin đại chúng, chẳng trách Hà Long không biết hắn.

“Không cần đâu ạ, đuổi đi thì còn gì thú vị nữa.” Lâm Nhựt nhìn Du Sướng một cái, hơi nuối tiếc vì lúc này không có hai chai nước trong tay. Nếu có thể tổng thẳng một chai vào hạ bộ của Du Sướng thì thật hoàn mỹ...

Nếu Lâm Nhựt đã nói không cần, Hà Long cũng không tiện nói thêm gì nữa, liền đổi chủ đề: “Cháu và Hứa Tiêu phối hợp một lần đi, để dung hòa cảm giác hai bên.”

Hai người còn đang trò chuyện thì Du Sướng đã cùng thư ký rời khỏi đó.

“Chuyện nhỏ ạ.” Lâm Nhựt gật đầu nói thẳng vào chủ đề: “Điều kiện ngoại hình của Hứa Tiêu rất tốt, chỉ thiếu kinh nghiệm diễn xuất thôi, luyện tập thêm vài lần chắc chắn sẽ có thu hoạch bất ngờ.”

Hà Long cũng đồng ý với cô: “Sao cháu lại phát hiện ra lúc cậu ta hát sẽ hoàn toàn khác? Xem video buổi tuyển chọn người mới của cậu ta rồi à?”

“Không ạ.” Lâm Nhựt thật thà lắc đầu, “Thực ra cháu không mấy quan tâm đến các tiết mục tuyển nghệ sỹ trẻ, hẳn là đạo diễn Hà cũng biết một số chuyện trong đó, chẳng có ý nghĩa gì cả.”

Hà Long đương nhiên hiểu rõ một số thao tác mờ ám sau lưng tiết mục, cũng gật đầu đồng quan điểm: “Môi trường này bị phá hoại hết rồi. Nhớ lại giới giải trí mấy năm trước, mọi người đều thật sự cố gắng, hoàn toàn không giống mấy lớp trẻ chỉ chăm chăm đầu cơ trục lợi bây giờ. Nhắc mới nhớ, nhóc tiểu Nhựt, chú nhận ra cách diễn xuất của cháu cực kỳ giống với Tạ Thiên năm xưa. Có phải cháu cố tình học theo cách diễn xuất của Tạ Thiên không?”

Đâu cần phải cố tình học hỏi chứ? Cô chính là Tạ Thiên mà!

Lâm Nhựt mỉm cười: “Chị Tạ Thiên là thần tượng của cháu ạ.”

Chẳng trách cách diễn của Lâm Nhựt lại giống Tạ Thiên như vậy.

Hà Long thờ dài cảm thán: “Tạ Thiên là một diễn viên rất xuất sắc, trong giới điện ảnh hồi đó hầu như không có một nữ diễn viên nào có thể sánh ngang

với cô ấy! Chỉ cần cô ấy muốn, cô ấy có thể khiến một tay mơ chưa từng diễn xuất bao giờ thể hiện ra nhân vật chuẩn xác nhất chỉ bằng chính bản năng của họ. Đương nhiên, nếu cô ấy mà không thích ai, bộc lộ hết toàn bộ khả năng của mình, thì diễn viên diễn đối với cô ấy cũng hoàn toàn không thể chịu nổi, cả quá trình đều bị cô ấy lấn lướt triệt để.”

“Ài, chú thật sự muốn xem hai người các cháu diễn đôi, chắc chắn sẽ rất đã!!!”

Những đạo diễn thế hệ của Hà Long đều cực kỳ tán thưởng Tạ Thiên, thời kỳ đó, ở trong lòng mọi người, cô ấy là một đỉnh cao mà không ai có thể vượt qua được, là nữ thần duy nhất trong tim khán giả!

Thời điểm đó, có lẽ cũng chỉ có nam diễn viên An Tiệp là có thể sánh vai với cô ấy. Chỉ tiếc hiện giờ Tạ Thiên đã qua đời, An Tiệp cũng đã rời khỏi giới giải trí. Thật đáng tiếc!

Lâm Nhượng khẽ cười không đáp lời Hà Long.

Nhóm nhân viên nghỉ ngơi một lát rồi lại quay lại làm việc.

Lần này Lâm Nhượng và Hứa Tiêu cùng phối hợp với nhau. Có kinh nghiệm vừa rồi, Hứa Tiêu cũng nắm bắt được một chút cảm giác diễn xuất, sau khi tập đi tập lại 3 lần, thì cảm giác càng ngày càng tốt hơn.

Lâm Nhượng cũng cố tình dẫn dắt Hứa Tiêu, hãm tiết tấu lại cho cậu ta có thể từ từ thích ứng được.

Đến 5h chiều, hai người phối hợp với nhau cũng đã khá nhuần nhuyễn rồi. Các nhân viên xung quanh đều thở phào nhẹ nhõm. Xem ra hôm nay họ không cần phải tăng ca nữa. Hà Long cũng nở nụ cười.

“Được rồi! Hôm nay tới đây thôi, mọi người vất vả quá.” Hà Long cười đi về phía Lâm Nhượng và Hứa Tiêu.

“Hứa Tiêu, khả năng lĩnh hội của cậu rất tốt. Tối nay về nghiên cứu thêm một chút, ngày mai nhất định sẽ khá hơn rất nhiều.” Hà Long cười vỗ vỗ vai Hứa Tiêu.

“Cảm ơn đạo diễn Hà.” Được khen ngợi như vậy, Hứa Tiêu có vẻ hơi xấu hổ, gượng gạo đáp.

“Đạo diễn Hà cứ yên tâm, hôm nay về tôi nhất định sẽ ra sức đốc thúc Hứa Tiêu, bắt cậu ấy phải nghiên ngẫm cho kỹ càng.” Mặt người đại diện cười tươi như hoa.

Thực ra, cách diễn vừa rồi của Hứa Tiêu làm cho anh ta cảm thấy Hứa Tiêu thực sự có tiềm năng để phát triển sang mảng điện ảnh và truyền hình, chưa biết chừng sau này còn có thể trở thành siêu sao ba hạng mục ấy chứ.

Nghĩ đến phần trăm và hoa hồng cao ngất sau này có thể nhận được, người đại diện sắp cười đến không nhìn thấy tổ quốc đâu nữa rồi.

“Ừm. Hôm nay kết thúc ở đây, ngày mai tiếp tục, đừng đến muộn nữa đấy.”

“Chắc chắn rồi chắc chắn rồi! Đạo diễn Hà vất vả, tiểu Nhượng, mọi người vất vả quá!” Người đại diện khách sáo một chút rồi đưa Hứa Tiêu đi trước.

“Tiểu Nhượng, cháu về bằng cách nào? Đi cùng chú không?” Hà Long hỏi.

“Đạo diễn Hà, chú cứ về trước đi ạ. Cháu còn phải chờ Mặc Lâm.” Sau khi rời khỏi đây, Mặc Ngốc đi một lúc lâu rồi mà vẫn chưa thấy quay về.

“Vậy chú đi trước, cháu về nghỉ ngơi sớm một chút, khối lượng công việc ngày mai khá lớn đấy.” Hà Long vẫy tay, “Mai gặp nhé.”

“Đạo diễn Hà, ngày mai gặp ạ.”

Chờ Hà Long đi khuất, nụ cười trên mặt Lâm Nhượng mới hạ xuống. Mặc Ngốc đi mấy tiếng đồng hồ mà giờ còn chưa về, rốt cuộc cậu ta đi đâu?!

Lâm Nhượng ngồi trong chòi che nắng, các nhóm nhân viên cũng đã thu dọn hết các thiết bị quay chụp, phủ bạt che bảo hộ bối cảnh, mặt trời cũng đã lặn dần xuống phía Tây.

“Chị Lâm Nhượng, tào em đã hứa tặng chị đây này.” Tiểu Từ cầm một túi to chạy tới.

Lâm Nhượng cười nhận lấy túi: “Cảm ơn em.”

Tiểu Từ nhìn ngó một chút rồi hỏi: “Chị Lâm Nhượng, em trai chị đâu? Vẫn chưa quay lại ạ? Liệu anh ấy có tự về trước rồi không?”

Lâm Nhượng vừa nghĩ xem có nên gọi điện thoại cho Mặc Ngốc không, vừa đáp: “Không, cậu ấy đánh rơi đồ, sẽ về ngay thôi. Nếu các em thu dọn xong rồi thì cứ về trước đi, không cần bận tâm đến chị.”

“Vâng... vậy em về đây.” Thật ra Tiểu Từ rất muốn cùng ở lại chờ Mặc Lâm quay về, “Chị Lâm Nhượng, mai gặp lại ạ. Chào chị.”

“Mai gặp lại!”

Tiểu Từ về rồi, Lâm Nhựt mới nghiêng rằng. Mặc tiểu ngọc, cậu về đây tôi cắt com cho coi!

Đến tận khi trời sắp tối mịt, cuối cùng Mặc Lâm cũng quay về, toàn thân dính đầy cỏ cây.

Lâm Nhựt nhìn Mặc ngọc từ đầu đến chân, sau đó hơi nhón chân nhặt một cây cỏ dính trên đầu anh ta xuống, cười nói: “Cậu muốn quay trở về thời tiền sử sống đấy à?”

Mặc Lâm không đáp, rút từ trong túi ra một gói lá to, mở lá ra, bên trong là những quả lê đường màu đen vẫn còn vương nước bên trên.

“Cậu mất mấy tiếng để đi hái chỗ này hả?” Đi đến đó rồi quay về cũng đâu mất đến một tiếng đồng hồ chứ?

Mặc Lâm không nói gì, nhìn sang chỗ khác, một lúc lâu sau mới nói: “Cô chưa được ăn.”

Vì Lâm Nhựt chưa được ăn lê đường, nên anh ta quay lại hái sao?

“Mặc tiểu ngọc, cậu...”

Chắc chủ nhân rất vui đúng không? Khóe môi Mặc Lâm cũng khẽ nhếch lên một chút.

“Chẳng lẽ cậu đi lạc đấy à?”

Khóe môi hơi nhếch lên của Mặc Lâm lập tức xiu xuống, mím lại thành đường thẳng.

Rất không muốn đề ý đến cô ấy nữa!!!

Lâm Nhựt cười nhón quả lê đường trong tay Mặc Lâm thả vào miệng, vừa thơm vừa giòn, vẫn ngon y như ngày xưa: “Mặc tiểu ngọc, sao cậu biết tôi thích ăn cái này?”

Lâm Nhựt vừa nói vừa lấy hết lê đường về phía mình.

Mèo nhỏ tham lam!!! Hừ hừ!!!

Mặc Lâm lờm Lâm Nhựt một cái, ánh mắt cực kỳ đặc ý.

Lâm Nhựt vừa ăn lê đường, vừa có cảm giác vui mừng như thể rốt cuộc đứa con trai cũng biết thương mẹ vậy.

“Đi thôi, về muộn thêm chút nữa thì tiệm bánh bao đóng cửa mất.” Lâm Nhựt vẫy tay với các nhân viên khác, “Mọi người vất vả quá, mai gặp lại nhé.”

“Cô Lâm Nhựt, ngày mai gặp lại.”

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Chương 72.3

Lâm Nhựt và Mặc tiểu ngọc đi đến bãi đỗ xe, lại thấy có một chiếc xe khác dừng ở bên cạnh.

Du Sướng mở cửa xe bước xuống: “Tiểu Nhựt, liệu tôi có thể có vinh hạnh mời em đi ăn tối được không?”

Lâm Nhựt nhét hết lê đường trong tay vào miệng, ăn xong mới chậm rãi nói: “Du tổng, muốn mời tôi làm đại diện hình ảnh cho sản phẩm của công ty anh cũng được thôi. Nhưng trước hết tôi phải hiểu rõ về sản phẩm của các anh đã. Đối với những thứ không đủ độ tin cậy, tôi sẽ không dễ dàng bán rẻ gương mặt của mình đâu.”

“Tiểu Nhựt nghĩ tôi làm thế này là vì muốn mời em làm đại diện thôi sao?” Du Sướng cười, “Tất nhiên, đó cũng là một lý do. Nhưng lý do quan trọng hơn, đó là vì tôi muốn theo đuổi em.”

“Du tổng, anh khiến tôi càng không muốn làm đại diện cho công ty của anh hơn.” Lâm Nhựt nhún vai nói, “Tôi đã nhìn thấy nhiều cô gái làm tiểu tam, nhưng đúng là rất hiếm khi nhìn thấy đàn ông cũng thích làm tiểu tam.”

“Tôi biết em là bạn gái An Tiệp, nhưng chỉ cần hai người chưa kết hôn, thì mọi người đều có quyền cạnh tranh công bằng, không phải sao?”

Lâm Nhược gật đầu: “Nếu Du tổng thành tâm muốn mời tôi ăn cơm như vậy, thì ở phố Hồ Thụ ở phía Tây thành phố có một nhà hàng khá ngon, chúng ta hẹn gặp ở đó nhé.”

“Tiểu Nhược sẽ đến chứ?”

“Chắc chắn.” Lâm Nhược mỉm cười, “Du tổng, không gặp không về.” Nói xong, Lâm Nhược mở cửa lên xe.

Mặc Lâm ngồi bên ghế phụ lái, nói: “Có cần tôi đánh hấn giúp cô không?”

“Chắc chắn rồi.” Lâm Nhược nghiêng răng cười lạnh, “Người ta tự dâng lên cửa đòi ăn đòn mà mình không đánh thì có lỗi với hấn quá! Đi thôi, đi thay đồ.”

Lâm Nhược lái xe quay lại thành phố, đi qua chợ đồ cũ, cô đeo khẩu trang bước xuống khu chợ đông đúc mua hai chiếc áo khoác có mũ, nhân tiện mua thêm một chiếc bao bố vừa to vừa sờn sùi.

Mặc Lâm im lặng đi theo sau nhìn Lâm Nhược mua đồ.

Ui chà, mua cả Lang Nha bông cơ à, nhìn có vẻ lợi hại nhỉ! Mặc Lâm thầm cảm thán trong lòng.

Lâm Nhược vuốt ve cả một bao to đồ gì đó rồi mới cùng Mặc Lâm lái xe đến phố Hồ Thụ ở phía Tây thành phố. Cô dừng xe ở một con phố cạnh đó, rồi kéo Mặc Lâm rón rén đi sang nhà hàng bên phố Hồ Thụ.

Con phố này rất nhỏ, vị trí lại hẻo lánh, đến gần 9h tối hầu như rất hiếm thấy có người đi qua con đường này, hơn nữa, có một khoảng đất đang xây dựng, sửa chữa một tòa nhà mấy năm trời chưa xong, giờ đã bị nhà hàng kia quây lại tận dụng làm bãi đỗ xe riêng.

Lâm Nhược và Mặc Lâm lặng lẽ treo tường vào trong bãi đỗ xe, quả nhiên nhìn thấy chiếc GLS của Du Sướng đã đậu sẵn ở đó.

“Chúng ta chờ ở đây đi.”

Mặc Lâm không hỏi gì cả, ngồi xồm xuống cạnh Lâm Nhược.

Nhà hàng này 10h sẽ đóng cửa, 9h30 bắt đầu không nhận đặt món nữa, Du Sướng cùng lăm sẽ đợi đến 9h30, nếu Lâm Nhược không tới, hấn sẽ về thôi.

Quả nhiên, đến hơn 9h, Du Sướng đi cùng một tay vệ sỹ vào trong bãi đỗ xe.

“Thân thủ của Du Sướng tốt hơn tôi, cậu xử lý hấn, tôi xử lý tay vệ sỹ kia.” Lâm Nhược nhỏ giọng nói.

Mặc Lâm lắc đầu: “Không cần.”

Lâm Nhược chớp chớp mắt hai cái, chỉ thấy Mặc Lâm lặng lẽ lên ra ngoài, nhoáng một cái, vệ sỹ đi theo Du Sướng đã ngã “phịch” xuống đất.

Thân thủ của Mặc tiểu ngốc nhanh thật! Lâm Nhược thầm khen ngợi!

Du Sướng phát hiện ra có gì đó không ổn, muốn bỏ chạy nhưng Mặc Lâm đã túm lấy lưng áo hấn, kéo thẳng người hấn lại.

Du Sướng cũng có chút vô vè, lúc bị Mặc Lâm túm lấy, hấn lập tức tung chân đá.

Mặc Lâm nhấc tay đỡ đòn, sau đó thu tay thụi mạnh một cú vào bụng Du Sướng.

Du Sướng kêu lên đau đớn, chân lão đảo, khom người lùi liên tục về phía sau.

Hấn tự biết mình không phải đối thủ của anh ta, nên quay người chạy về phía xe của mình.

Lâm Nhược nhảy vọt lên, cây lang nha bông chuẩn bị sẵn trong tay đập thẳng vào ngang đùi Du Sướng.

Du Sướng né người theo phản xạ, còn chưa kịp bình tĩnh lại thì trước mắt đã tối thui.

Lâm Nhược chụp bao tải lên đầu Du Sướng, sau đó lao tới đâm đá như mưa xuống người hấn. Cây gậy Lang nha bông trong tay cũng không hề nhàn hạ, đập liên tục vào đùi Du Sướng!

Muốn đập hấn từ lâu lắm rồi mà!!!

Mặc Lâm cảm thấy Lâm Nhược đánh dã man quá, anh ta nghỉ một chút, rồi bình tĩnh đi tới, đập hai đập vào bụng Du Sướng.

Du Sướng bị trùm bao lên đầu đánh, hoàn toàn không có cơ hội đáp trả, không bao lâu đã bị đánh đến bất tỉnh nhân sự.

“Ngất rồi!” Mặc Lâm thu chân lại, nói.

Lâm Nhựt lại đập thêm hai cú nữa mới cảm thấy hả dạ: “Cởi ra đi.”

Mặc Lâm chớp chớp mắt không hiểu được ý của Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt liền ném gậy xuống tự ra tay. Cô cởi sạch cả bộ vest của Du Sướng ra, do dự một lúc lâu, cuối cùng vẫn không thể xuống tay cởi nốt cả quần sịp của hắn ra được.

Biết làm sao đây, cô sợ bản mặt mà!!!

“Này ngốc, cậu cởi cả của tên vệ sỹ kia ra đi!”

Sở thích sau khi hành hung người khác của chủ nhân thật kỳ quái! Sao còn thích lột hết đồ người ta thế?!

Tuy Mặc Lâm nghi hoặc nhưng vẫn cởi sạch tên vệ sỹ đang nằm ngất bên cạnh ra, cầm quần áo quay lại đưa cho Lâm Nhựt.

“Ha ha, chụp hai tấm đi. Mặc tiểu ngực, chính cho hai tên này đáng gì kỳ quặc chút.”

Mặc Lâm không hiểu cái gì gọi là ‘đáng kỳ quặc’, nhưng anh ta vẫn rất ấn tượng với dáng chó con đi tiểu, cảm thấy tư thế đó rất kỳ lạ, nên mới bắt chước theo, tạo dáng cho Du Sướng một cái như thế.

Lâm Nhựt chụp ảnh xong liền cất điện thoại đi. “Mặc tiểu ngực, ôm quần áo về, chúng ta lướt thôi!”

Hai người lại trèo tường ra ngoài lần nữa. Lâm Nhựt lái xe, tìm con đường vắng vẻ đốt hết quần áo của Du Sướng và tay vệ sỹ kia. Còn điện thoại, ví tiền, chìa khóa trong quần áo, cô cố gắng hiến toàn bộ cho hồ nước nhân tạo trong công viên. Trước khi lấy sim điện thoại ra rồi ném điện thoại xuống, Lâm Nhựt còn sao lưu lại toàn bộ danh bạ và nhật ký cuộc gọi trong điện thoại của Du Sướng.

Đến đêm, Lâm Nhựt gửi toàn bộ danh bạ và nhật ký điện thoại cho cụ Tạ và An Tiệp.

Ông cụ Tạ không yên tâm lắm, vội gọi điện thoại tới hỏi: “Nhựt nhi, sao con có được thông tin trong điện thoại của Du Sướng?”

“Tối nay con dạy dỗ hắn một bài học nho nhỏ thôi mà.” Lâm Nhựt lập tức đổi chủ đề, “Ông ngoại, sao muộn thế này rồi ông còn chưa ngủ?”

“Ông chuẩn bị ngủ đây.” Ông cụ Tạ thờ dãi, “Sau này con đừng làm vậy nữa, Du Sướng kia không phải người dễ đối phó đâu, biết chưa hả?”

“Con biết rồi.” Lâm Nhựt thấy có thông báo cuộc gọi đến, liền nói: “Ông ngoại, con có điện thoại, ông ngủ sớm một chút nhé.”

“Con cũng ngủ sớm đi, đừng cứ thức đêm suốt thế, không tốt cho sức khỏe. Ngủ ngon nhé.”

“Ông ngủ ngon ạ.” Lâm Nhựt nói rồi nhận cuộc gọi khác.

Giọng nói của An Tiệp vang lên ở đầu dây bên kia: “Em chạm trán Du Sướng từ bao giờ thế?”

“Ngay hôm qua.” Lâm Nhựt vừa tắt máy vì tính vừa đáp: “Công ty SC mời em làm đại diện hình ảnh, lúc tới đó bàn bạc hợp đồng mới biết Du Sướng là tổng giám đốc của SC. Cái tên đó cực kỳ gọi đòn, không đánh hắn thì không thoải mái được.”

“Thế nên em ra tay đánh người ta rồi hả?” An Tiệp khẽ bật cười ở đầu dây bên kia.

“Ha ha, chờ chút, em gửi cho anh bức ảnh này.” Lâm Nhựt cũng không cúp điện thoại, mà gửi thẳng một tin nhắn hình ảnh sang cho An Tiệp.

“Anh nhìn thấy chưa? Anh nghĩ nếu cậu Ba của Du gia bị phát tán kiểu ảnh thế này, liệu có phản kích không?”

“Lâm Tiểu Nhựt!!!” Giọng nói đặc ý của Lâm Nhựt bị An Tiệp ngắt đứt, “Em nhìn cơ thể trần truồng của người đàn ông khác!”

“An thiên vương, chúng ta phải chú ý trọng điểm của câu chuyện chứ!” Lâm Nhựt tròn mắt, còi giầy leo lên giường.

“Đối với anh mà nói, điều này cũng rất quan trọng.” An Tiệp nghiêm túc đáp.

Tuyệt đối không thể cứng đầu cãi cộ với người đàn ông hay ghen và có ham muốn độc chiếm quá mạnh mẽ được.

“Vâng, lần sau em sẽ không làm thế nữa.” Lâm Nhựt lại chuyển chủ đề, “Anh chưa chuẩn bị đi ngủ à?”

“Vẫn còn một vài tài liệu nữa, anh xem xong rồi ngủ. Ngày mai em thế nào? Có sắp xếp công việc gì không?”

“Quay một cái MV, quay xong thì cũng đến lúc phải vào phim trường rồi.” Lâm Nhựt lấy lịch làm việc ở đầu giường lật xem, nhìn con số được khoanh tròn bằng mực đỏ, hỏi: “Gần đây chắc là anh không đi công tác đâu đúng không?”

Khóe môi An Tiệp khẽ nhếch lên: “Ừ.”

“Ừm, vậy được rồi. Em ngủ trước đây, anh cũng ngủ sớm một chút nhé.”

“Ừ. Hôn một cái đi.”

Lâm Nhựt cười, chụt chụt qua điện thoại: “Ngủ ngon.”

Lâm Nhựt nằm trên giường ngắm nghĩ, còn hơn 20 ngày nữa là sinh nhật của ai đó, nên tặng quà gì đây nhỉ?

...

Ngày hôm sau, không có tin tức nóng hổi gì được tung lên, thậm chí cũng không có tạp chí nhỏ nào nhắc đến chuyện có người đàn ông khóa thân ở bãi đỗ xe lộ thiên cả. Mà dù có, chắc cũng đã sớm bị Du gia dùng thủ đoạn đè ép xuống rồi. Lâm Nhựt cảm thấy hơi tiếc nuối một chút.

Đêm qua về, chắc chắn Hứa Tiêu đã tập đi tập lại rất nhiều lần, nên hôm nay diễn xuất của cậu ta tiến bộ hơn hôm qua rất nhiều.

Hà Long thấy Hứa Tiêu cũng là một thanh niên biết phấn đấu, nên cảm tình với cậu ta cũng tăng hẳn lên.

Quay liên tục vài ngày, tiếng quát tháo của đạo diễn cũng giảm hẳn đi.

Sau mấy ngày, mọi người đã quen thuộc hơn, Hứa Tiêu không còn lạnh lùng như ngày đầu mới gặp nữa, thi thoảng còn có thể bắt chuyện đôi câu.

“Mấy hôm nay cảm ơn chị nhiều.” Hôm nay là ngày cuối cùng quay MV, tuy chỉ mới có vài ngày, nhưng Hứa Tiêu học được rất nhiều điều từ Lâm Nhựt. Cậu cảm ơn này, cậu ta nói hoàn toàn thật lòng.

Lâm Nhựt đưa nước cho Hứa Tiêu, cười nói: “Là do khả năng lĩnh hội của cậu tốt thôi.”

“Chị Lâm Nhựt.” Hứa Tiêu chần chừ một lúc lâu, trong mắt thoáng có vẻ mất tự nhiên, hỏi, “Chị với Miểu Âm là bạn bè à?”

“Cái gì mà Miểu Âm, không biết lớn nhỏ gì cả, gọi chị Miểu Âm.” Miểu Âm cũng được coi là một cây đại thụ của làng âm nhạc, Hứa Tiêu là ca sỹ, sủng bái Miểu Âm thì cũng không có gì lạ.

“Vậy... Chị có thể giúp em... giới thiệu em với chị ấy được không?” Bất giác ánh mắt của Lâm Nhựt, Hứa Tiêu cuống quýt giải thích: “Không phải là em muốn bám víu dựa hơi đâu... Em muốn quen biết thực sự... là... là bạn bè cơ à.”

“Cậu mà biết bám víu dựa hơi mới là lạ ấy.” Một cậu nhóc ngốc nghếch giao tiếp kém luôn dùng vẻ lạnh lùng ngụy trang, nghĩ thôi cũng phát lo cho tương lai của cậu ta.

Lâm Nhựt lườm cậu ta một cái: “Miểu Âm đang ở nước ngoài quay MV chưa về, cũng vừa khéo, hai hôm nay tôi chưa gọi điện thoại cho cậu ấy.”

Lâm Nhựt rút điện thoại ra gọi video cho Miểu Âm, chuông vừa vang lên hai tiếng, bên kia đã nhắc máy ngay.

“Cậu không bận chứ?”

“Không, mình đang nghỉ ngơi.” Trên cổ Miểu Âm còn đang khoác một chiếc khăn ướt.

“Có một cậu nhóc fan của cậu nhờ mình giới thiệu cậu ta với cậu đấy, cậu nhóc này khá lắm, cậu nhìn này.”

Lâm Nhựt chuyển màn hình về phía Hứa Tiêu. Toàn thân Hứa Tiêu lập tức cứng đờ, tay chân cũng không biết để đâu, cứng nhắc nói: “Chào chị.”

Miểu Âm thân nhiên gật đầu: “Chào cậu.”

Hứa Tiêu không biết nói gì, Miểu Âm cũng không muốn nói gì, hai bên im lặng vài giây, rốt cuộc Lâm Nhựt cầm điện thoại liền bật cười ồm ồm: “Ha ha ha, hai người nói chuyện thú vị chết đi được. Khi nào về hẹn nhau ăn bữa cơm nhé?”

“Cũng được, cậu cứ sắp xếp đi. Mình làm việc đã.”

“Ừm, bye bye!”

“Làm sao bây giờ? Có phải vừa rồi biểu hiện của tôi trước mặt Miểu Âm rất tệ không?”

“Vô lễ, gọi chị Miểu Âm!” Lâm Nhựt trừng mắt lườm Hứa Tiêu một cái, điện thoại trong tay lại rung lên.

Tự dưng anh Hai gọi cho cô làm gì?

“Tôi nghe điện thoại đã.” Lâm Nhựt cầm điện thoại đi ra khỏi chòi che nắng, “Alo, anh Hai?”

“Bé út, có chuyện rồi.”

20) { content.eq(midLength).after("Loading...")]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 73: An gia muốn cắt đứt quan hệ với An Tiệp.

Giọng nói của Lâm Nhiên đầy vẻ nghiêm trọng vang lên ở đầu dây bên kia.

Có chuyện? Lâm Nhựt nhướn mày, chẳng lẽ tối qua Du Sướng đã phát hiện ra là họ làm?

Không thể nào, Lâm Nhựt lập tức phủ định suy đoán này. Lúc ấy trời tối đen như mực, ở bãi đỗ xe chỉ có một ngọn đèn duy nhất ở ngay cửa vào, ánh sáng rất mờ, cô và Mặc Lâm đều mặc áo trùm đầu, hơn nữa còn đội mũ đeo khẩu trang, Du Sướng không thể nhận ra họ được.

Vậy rốt cuộc là có chuyện gì?

Lâm Nhựt khẽ nhíu mày, hỏi: “Anh hai, chuyện gì vậy ạ?”

“An gia lấy lý do làm bại hoại nề nếp gia phong để trục xuất An Tiệp ra khỏi dòng họ, đoạn tuyệt quan hệ với cậu ta.”

An gia muốn từ An Tiệp? Suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu Lâm Nhựt là: nhầm nhối! Suy nghĩ thứ hai là, An gia xảy ra chuyện gì đó rồi!

“Anh hai, sao anh biết chuyện này?”

Lâm Nhiên ho khẽ một tiếng, nói: “À... Ba cảm thấy thời buổi bây giờ đều thịnh hành chuyện tìm hiểu yêu đương tự do, chuyện mai mối hôn ước do cha mẹ định sẵn cũng hơi si nhục sự tân tiến sáng suốt của ba, nên mới muốn sang bàn bạc với An gia chuyện giải trừ hôn ước.”

“Anh hai, anh kích động ba đúng không?”

“Chuyện này sao có thể nói là kích động được, anh Hai chỉ phát biểu về quan điểm của mình một chút thôi mà, hoàn toàn chỉ mang tính chất cung cấp thông tin để bat ham khảo thôi!” Ở đầu dây bên kia, Lâm Nhiên trầm mặc ý. Tên nhóc An Tiệp, muốn cưới bảo bối của Lâm gia bọn họ à, phải xem cậu có qua ải được không đã!

Dù sao giữa cô và An Tiệp, có hôn ước đó hay không cũng chẳng sao cả, Lâm Nhựt không mấy bận tâm đến vấn đề này: “An gia sẽ không thể nào chủ động nói ra chuyện này với ba, làm sao ba biết được ạ?”

“Ai bảo là không chủ động?” Lâm Nhiên hừ một tiếng, nói: “Chính tay thân tín của ông cụ An tiết lộ tin đó cho ba đấy.”

“Vậy ba có tìm hiểu xem rốt cuộc nguyên nhân gì khiến An gia muốn đoạn tuyệt quan hệ với An Tiệp không ạ?” Trong lòng Lâm Nhựt cũng cảm thấy hơi sốt ruột, các nhân viên bên kia đã chuẩn bị xong, cô sắp phải làm việc rồi.

Lâm Nhựt hít sâu một hơi, nói: “Thôi thôi, qua điện thoại cũng không nói rõ được. Anh hai, em đang quay ngoại cảnh ở thung lũng, anh tới đón em cùng về nhà nhé!”

Rốt cuộc bé út cũng muốn về nhà, đây chắc chắn là chuyện cực kỳ tốt!!! Lâm Nhiên đồng ý ngay: “Được, anh lái xe tới đón em ngay.”

“Vâng, em chờ anh!” Lâm Nhựt cúp điện thoại, trên mặt không có cảm xúc gì. Mặc Lâm đứng bên cạnh còn nghiêm túc suy nghĩ xem có nên hỏi cô ấy bị làm sao không.

Lâm Nhựt định gọi điện thoại cho An Tiệp, bấm số rồi mới nhớ An Tiệp nói chiều nay phải họp trực tuyến, đành phải ngắt máy!

“Quay lại làm việc đã.” Giờ sốt ruột cũng không có ích gì, phải biết rõ nguyên nhân trước đã.

Lâm Nhựt hiểu rõ nếu An gia đột nhiên muốn đoạn tuyệt quan hệ với An Tiệp, rất có thể An gia đã xảy ra chuyện gì đó, hoặc sắp gặp phải chuyện gì đó.

Cảnh quay cuối cùng trong MV là vai nữ chính của Lâm Nhựt ngã xuống vực, mỉm cười rồi biến mất hẳn.

Vực sâu là đài cao 7m hôm qua các nhân viên bối cảnh dựng lên, Lâm Nhựt sẽ phải đeo đai an toàn ngã từ trên đó xuống.

“Tiểu Nhựt, ổn chưa?” Hà Long nhìn Lâm Nhựt đứng trên đài cao qua màn hình giám sát, cầm loa to giọng hỏi.

Cảm xúc của Lâm Nhựt hiện giờ dường như không ổn lắm, bình thường dù không cười thì khóe môi cũng hơi nhếch lên toát ra vẻ uể oải, nhưng giờ lại mím chặt lại.

Các nhân viên khác cũng thoáng nghi hoặc, cảm xúc của chị Lâm Nhựt như vậy liệu có thể lột tả được vai nữ chính luôn mím cười, ung dung biến mất vì tình yêu sao?

Lâm Nhựt điều chỉnh lại cảm xúc, mím cười ra hiệu ok với Hà Long.

“Mọi người chú ý, action!”

Clapperboard đập xuống, cảm xúc trên mặt Lâm Nhựt lập tức thay đổi.

Tay trái cô cầm bên váy trái dài rộng, tay phải cầm bó hoa, chậm rãi đi đến mép vực. Trên môi cô vẫn khẽ mím cười, nét mặt rất bình thản, thậm chí còn tràn ngập ánh sáng hạnh phúc, như cô dâu đang hạnh phúc bước vào lễ đường hôn nhân vậy.

Nhìn Lâm Nhựt trên màn hình giám sát, Hà Long hài lòng gật gù, đây mới đúng là diễn viên chuyên nghiệp, không mang cuộc sống riêng tư vào công việc.

Nữ chính bước tới mép vực, cô thả váy xuống, chậm rãi mở rộng hai cánh tay, hơi ngẩng đầu nhìn lên không trung, nụ cười nhẹ vẫn đọng trên khóe môi, nhưng hai giọt nước mắt lại lặng lẽ chảy xuống, lóe sáng trên không trung như những viên kim cương.

“Em bằng lòng!” Nữ chính khẽ nói lên ba chữ, rồi quay lưng về phía vực thẳm, buông người xuống.

Cô giống như một đóa hoa nở rộ trên đám mây trắng, vô cùng xinh đẹp, nhưng lại dễ dàng tan biến! Đây chính là câu trả lời của nữ chính dành cho lời cầu hôn của nam chính.

Thật ra, kịch bản của MV là nói về câu chuyện của một cô gái xinh đẹp mắc bệnh nan y gặp gỡ và yêu nam chính, cuối cùng vì căn bệnh quái ác mà vĩnh viễn chia xa.

Cốt truyện cực kỳ cũ kỹ, nhưng lại ghi điểm ở chỗ chủ đề về tình yêu của những người trẻ tuổi luôn luôn được đón nhận nhiệt tình, mà quan trọng nhất là còn có một kết cuộc vô cùng duy mỹ.

Sau khi nữ chính qua đời, cả đời nam chính không lập gia đình, sống một mình đến già, nhưng bất kể anh ấy làm việc gì, thì cũng luôn luôn chuẩn bị phần của hai người!

“Tốt!”

Công việc quay MV đến đây coi như đã hoàn thành, toàn bộ phần còn lại để cho khâu hậu kỳ xử lý. Các nhân viên lập tức bước tới cởi đai an toàn ra cho Lâm Nhựt.

“Cô Lâm Nhựt, vừa rồi cô diễn tuyệt quá!”

“Đúng thế! Chúng tôi xem trực tiếp ở hiện trường mà cảm động suýt khóc!”

Chính xác là đẹp đến phát khóc thì có ấy!

Tiểu Từ lườm mấy nhân viên kia một cái, đưa chai nước đã mở nắp sẵn trong tay mình qua: “Chị Lâm Nhựt, chị uống ngụm nước đi ạ.”

“Cảm ơn em, tiểu Từ.” Lâm Nhựt nhận chai nước uống luôn một hơi. Không biết có phải vừa rồi vì rơi từ trên cao xuống hay không mà cô cứ có cảm giác ngứa ngáy trong cổ họng, uống một ngụm nước vào, thậm chí còn muốn nôn ra.

“Chị Lâm Nhựt, chị sao thế? Sắc mặt chị có vẻ không được ổn lắm.”

“Chắc là do đêm qua chị không đắp chăn nên sáng dậy bị cảm lạnh, không sao đâu.” Lâm Nhựt cười, quay lại khẽ gật đầu với mấy nhân viên vừa gỡ đai an toàn ra giúp cô, “Mọi người vất vả quá.”

Làm gì có đại minh tinh nào lại lịch sự với họ như Lâm Nhựt đâu, trong lòng mấy nhân viên kia cảm thấy vô cùng thoải mái, toét miệng cười rồi thu dọn đồ đạc đi.

“Đã quay xong rồi, nếu chị không khỏe thì về nghỉ ngơi sớm một chút đi ạ.” Tiểu Từ hơi lo lắng vì thoát nhìn sắc mặt Lâm Nhựt thực sự có vẻ không được tốt.

“Ừ.” Lâm Nhựt khẽ gật đầu, “Lát nữa chị có việc phải về trước, khi nào có dịp mọi người cùng ăn bữa cơm nhé.”

“Vâng ạ.” Tiểu Từ cũng chạy đi giúp cô.

Lâm Nhựt tẩy trang xong, vừa thay quần áo thì điện thoại vang lên, trên màn hình hiển thị hai chữ “Anh Hai”.

“Alo, anh Hai.”

“Anh đến Tam Lý Cầu rồi, em đang ở đâu?”

“Anh dừng xe ở ngay ngoài đầu đường quốc lộ là được, em ra ngay ạ.”

“Ừ.”

Cúp điện thoại xong, Lâm Nhựt đi tìm gặp Hà Long: “Đạo diễn Hà, hôm nay cháu có chút việc, phải về trước ạ.”

“Ở đây cũng xong rồi, cháu có việc thì cứ về đi, hôm nào ông già này sẽ mời cháu uống trà.”

Lâm Nhựt cười: “Làm sao có thể để đạo diễn Hà mời được ạ, hôm khác để cháu mời chú ạ. Vậy cháu đi trước đây, chú vất vả quá.”

Cô quay sang gật đầu cười với các nhân viên bên cạnh: “Mọi người cũng vất vả quá!”

“Chị/ Cô Lâm Nhựt cũng vất vả quá!”

“Chị Lâm Nhựt.” Hứa Tiêu đi tới gọi.

Lâm Nhựt vỗ vai cậu ta, nói: “Tôi rất hy vọng sẽ có thể hợp tác với cậu ở phim điện ảnh hay truyền hình. Lúc nào Miếu Âm về, tôi sẽ hẹn cậu cùng ăn cơm nhé.”

“Vâng, hứa rồi đấy.” Với tính cách lạnh lùng vốn có của Hứa Tiêu, cậu ta cũng chẳng thể nào nói ra được câu nào nhiệt tình hơn.

“Vất vả quá, tôi có việc về trước. Tạm biệt.” Lâm Nhựt cũng chào đại diện Từ ở bên cạnh rồi rời đi cùng Mặc Ngốc.

Lâm Nhiên dừng xe ở ven đường, dứt một tay vào túi quần, đứng dựa vào cửa xe, cầm điện thoại nghịch. Vừa nhìn thấy Lâm Nhựt đi từ con đường nhỏ trong thung lũng ra, anh lập tức tươi cười: “Bé út.”

“Anh hai, đi thôi.” Lâm Nhựt mở cửa lên xe, Mặc tiểu ngốc cũng rất tự nhiên muốn lên theo. Lâm Nhiên lập tức đưa tay ngăn Mặc tiểu ngốc lại. Tên nhóc An Tiệp kia vừa rời khỏi bé út, sao lại đã có một tên khác nhảy ở đâu ra thế này.

Nhìn thấy ánh mắt khùng bỏ của Lâm Nhiên chăm chăm nhìn Mặc tiểu ngốc, Lâm Nhựt biết ngay anh hai nhà mình đang nghĩ gì.

“Anh Hai, đó là vệ sỹ của em.”

“Vệ sỹ à?” Lâm Nhiên không thể tin nổi, nhìn thế nào cũng chỉ giống một tên tiểu bạch kiểm da trắng thịt mềm thôi mà, “Nhìn không ra ấy.”

Mặt Mặc Lâm không chút cảm xúc nhìn Lâm Nhiên hai giây, sau đó nhìn về phía Lâm Nhựt, nghiêm túc hỏi: “Có được đánh anh ta không?”

Khóe môi Lâm Nhựt run lên: “Đừng quậy, đó là anh hai của tôi. Anh hai, mau lên đây lái xe đi.”

“Thôi được.” Lâm Nhiên nhún vai chui vào trong xe, “Nể tình bé út, nên tôi đại nhân đại lượng tha thứ cho sự vô lễ của cậu vừa rồi. Nếu không... đánh bẹp cậu chỉ là chuyện trong tích tắc thôi nhá.”

Mặc Lâm cũng lên xe ngồi cạnh Lâm Nhựt, đóng cửa xe lẳng lặng nhìn Lâm Nhiên khoảng một phút, chờ xe bắt đầu chạy đi rồi, cậu ta mới quay sang nói với Lâm Nhựt: “Anh ta thật đáng ghét, không được đánh anh ta thật à?”

Ánh mắt Mặc tiểu ngốc cực kỳ nghiêm túc, hơn nữa, mặt còn có vẻ bối rối. Là một vệ sỹ đạt yêu cầu, thì anh ta phải tuân thủ mệnh lệnh của chủ nhân. Nhưng anh ta thực sự rất muốn đánh cái tên đang lái xe kia, khó quyết định quá!

Có nên lên mạng xin trợ giúp không nhỉ? Thế thì lại phải ngồi chờ trên mạng, không kịp.

“Hừ!” Lâm Nhiên đột ngột đảo lái, quẹt xe vào ven đường, vừa nhìn gương chiếu hậu vừa vỗ tay lái cười lạnh: “Muốn rèn luyện chứ gì? Lại đây!”

Mặc Lâm đang định cử động thì Lâm Nhựt không nhịn được nữa: “Đủ rồi! Em đang bức bối lắm! Hai người trật tự hết đi! Nếu không đừng trách em ném hai người ra khỏi cửa sổ.”

Chủ nhân lại bốc đồng nữa!

Mặc Lâm thờ dài cất hai cục đá giấu sẵn trong lòng bàn tay đi. Cửa sổ nhỏ như thế làm sao ném người qua được, chủ nhân ngốc thật.

Bé út nổi giận rồi!!! Lâm Nhiên vội vàng trung ra nụ cười thật tươi, nhẹ giọng dỗ dành: “Bé út đừng giận, anh chỉ đùa với cậu ta thôi mà.”

Mặc Lâm lại nghiêm mặt nhìn Lâm Nhiên: “Tôi không nói đùa.”

“Mặc tiểu ngọc, cậu đừng rỗi đây! Còn nói nữa sau này tôi sẽ không cho cậu bánh bao ăn đâu.”

Dùng bánh bao để uy hiếp anh ta!

Mặc Lâm quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, không thèm nói nữa!

Lâm Nhượng ấn nút mở cửa kính xe, lại thấy không mở ra được: “Anh Hai, anh mở cửa kính ra một chút đi.” Cô vẫn cảm thấy lồng ngực rất khó chịu.

“Bé út, vừa rồi anh thấy sắc mặt em không được tốt lắm, em không khỏe à?” Lâm Nhiên vừa bấm cửa kính xe xuống, vừa quan tâm hỏi.

“Không sao ạ, chắc tại đêm qua không đắp chăn nên em bị lạnh bụng.” Lâm Nhượng đáp, “Anh Hai, giờ ba mẹ đều ở nhà à?”

“Vừa rồi anh gọi cho ba mẹ rồi, cả hai người đều ở nhà.” Lâm Nhiên nói rồi cười, “Vừa nghe tin em muốn về nhà, họ mừng muốn chết. Mẹ còn muốn tự tay xuống bếp làm món em thích nữa đây.”

Trong lòng Lâm Nhượng vừa có chút chua xót, lại vừa vui mừng. Sau khi gặp mặt, họ sẽ là ba mẹ của cô. Cô vừa căng thẳng, lại vừa mong chờ.

“Anh hai, anh dừng xe chút đi, em đi mua ít quà cho ba mẹ nữa.”

“Đối với ba mẹ mà nói, thì em chính là món quà quý giá nhất rồi, tất cả những thứ khác đều kém em cả.” Lâm Nhiên nói, “Cứ về thẳng nhà đi.”

Lâm Nhượng khẽ cười, cũng không cố nài nỉ nữa.

Trên đường về nhà, họ gặp đúng giờ tan tầm, tắc đường mất hơn một tiếng đồng hồ, khi đến Lâm gia thì ngoài đường cũng đã lên đèn.

Lâm Nhượng mở cửa bước xuống xe, thấy ngay ba Lâm và mẹ Lâm đang đứng chờ ngoài cửa chính, không biết đã chờ bao lâu.

“Anh đi đậu xe đã.” Lâm Nhiên nói rồi lái xe đi.

Lâm Nhượng chợt cảm thấy sống mũi cay xè, người trước kia từng là cô út, giờ lại là mẹ của mình, thứ tình cảm rối rắm này, nếu không tự trải qua thì hoàn toàn không thể hiểu nổi.

“Nhượng nhi, con về rồi! Mau lại đây để mẹ ngắm xem nào.” Mẹ Lâm bước nhanh về phía trước.

Lâm Nhượng nhận ra bà bước đi không được thoải mái lắm, chắc hẳn do đứng quá lâu, nên gót chân và đầu gối đều tê rần hết cả.

Lâm Nhượng lập tức bước nhanh hơn, đón lấy bà: “Mẹ... mẹ.”

“Ôi.” Mẹ Lâm ngẩng ngửa Lâm Nhượng từ trên xuống dưới, hai mắt ửng đỏ, “Ôi, tâm can bảo bối của mẹ, sao con gầy đi nhiều thế này.”

Mẹ Lâm xót ruột ôm chặt Lâm Nhượng vào lòng. Hai mắt Lâm Nhượng cũng đỏ lên: “Mẹ, con xin lỗi, con làm mẹ lo lắng.”

“Về là tốt rồi.” Ba Lâm cũng đi tới, “Đừng đứng ngoài này nữa, vào nhà đi đã.”

Ba Lâm là quân nhân, luôn rất nghiêm khắc, nhưng chỉ riêng với cô con gái bảo bối này là ông chiều chuộng hết mực.

“Ba, con về rồi.” Lâm Nhượng đưa tay ra kéo ba Lâm.

Ba Lâm cười mở rộng hai tay của mình, ôm cả bà xã và con gái cùng vào lòng: “Về nhà là tốt rồi, về nhà là tốt rồi.” Ông không nói gì nhiều, chỉ nói về nhà là tốt rồi. Dù bên ngoài có bão tố mưa giông đến đâu, gia đình vĩnh viễn là bến cảng ảm áp yên bình nhất.

Ba người ôm nhau một lúc mới buông ra.

“Nhượng nhi, mẹ làm thịt lợn quay tương mà con thích nhất đấy, đi nào, chúng ta về nhà thôi.” Mẹ Lâm vui vẻ kéo tay Lâm Nhượng.

“Xem em cao hứng chưa kia.” Ba Lâm cũng chiều vồ nhẹ đầu mẹ Lâm, nhìn Mặc Lâm hỏi: “Nhượng nhi, vị này là...?”

Ba Lâm nhìn đáng vẻ, khí chất của Mặc Lâm hoàn toàn không giống người tầm thường.

“Ba, đây là Mặc Lâm, là bạn kiêm vệ sỹ của con ạ.”

“Vậy à.” Ba Lâm cười đưa tay về phía Mặc Lâm, “Đã làm phiền cậu phải chăm sóc Nhượng nhi nhà chúng tôi rồi.”

Mặc Lâm đưa tay ra bắt tay ba Lâm, nghĩ một chút nhưng thật sự không biết nên trả lời ba Lâm thế nào, một lúc sau mới nói: “Phải chiều chuộng cô ấy ạ.”

“Phụt.” Lâm Nhựt bật cười, “Mặc tiểu ngốc, cái gì mà ‘phải chiều chuộng cô ấy’ hả? Rõ ràng luôn là tôi chiều chuộng cậu đấy chứ?”

Chủ nhân luôn lấy đồ ăn ra để uy hiếp anh ta mà còn dám nói chiều chuộng anh ta à!

Mặc Lâm không thèm để ý tới Lâm Nhựt, chỉ nghiêm túc nói với ba Lâm: “Chú thấy chưa. Còn hơi bốc đồng nữa.”

“Ha ha ha!” Cả ba Lâm và mẹ Lâm đều bật cười to không kìm được.

Mẹ Lâm nháy mắt với Lâm Nhựt, nhỏ giọng nói: “Người bạn này của con ngốc quá.”

Lâm Nhựt cũng cười nhỏ giọng đáp lại: “Vậy nên con mới gọi cậu ta là Mặc tiểu ngốc mà!”

“Tên hợp với người.”

Hai mẹ con nhỏ giọng nói với nhau, ba Lâm lẳng lặng nhéo vào eo mẹ Lâm một cái. Ngay trước mặt người ta mà cứ nói ngốc ngốc cái gì thế!

Mẹ Lâm khẽ chun mũi lại, lườm ba Lâm một cái. Ba Lâm lập tức rút tay lại, cười ha ha: “Thôi vào nhà cả đi nào!”

Lâm gia là một căn biệt thự nhỏ ở bên sườn núi, không rộng lắm, nhưng trang trí vô cùng ấm áp.

“Rửa tay rồi ăn cơm trước đã.” Mẹ Lâm nói rồi đi giúp bà vú già giúp việc duy nhất trong nhà dọn đồ ăn lên.

“Vâng ạ.” Lâm Nhựt đưa Mặc tiểu ngốc đi rửa tay, vừa rửa vừa nói: “Chắc mẹ tôi không chuẩn bị bánh bao, lát nữa cậu phải ăn mấy món khác một chút, không được để đói, biết chưa?”

Lại không có bánh bao để ăn à? Lòng mày Mặc Lâm chợt nhúu lại. Anh ta chẳng muốn tới phòng ăn chút nào cả.

“Tôi ra ngoài chờ cô.”

“Không được không có bánh bao là bỏ bữa như thế.” Đối diện với ánh mắt của Mặc Lâm, Lâm Nhựt đành thỏa hiệp, “Thôi được rồi. Để tôi dặn bà vú hấp riêng cho cậu hai cái bánh bao đậu đỏ, nhưng cậu phải ăn cơm trước đã.”

“Được.” Mặc Lâm bỏ sung thêm, “Hấp bốn cái.”

“Biết rồi.” Lâm Nhựt lườm anh ta, “Đi thôi!”

Khi hai người vào phòng ăn, Lâm Nhiên cũng đã vào nhà, anh đang giúp mẹ Lâm bê đồ ăn ra, nhân tiện rửa tay ngay trong phòng bếp.

Cả một bàn đầy đồ ăn ngon, nhìn cũng có thể thấy rõ mọi thứ đều được chuẩn bị rất cẩn thận.

“Nhựt nhi, con ăn thử miếng thịt lợn quay tương này đi, xem có phải hương vị lúc trước con vẫn thích ăn không?”

Miếng thịt lợn quay non mềm, vì có ướp son tra, nên còn có chút vị chua chua, cực kỳ ngon miệng.

“Ừm, ngon quá. Ba mẹ, anh hai, mọi người cũng ăn đi ạ, thật sự rất ngon ạ.” Lâm Nhựt gấp cho mỗi người một miếng thịt quay, thấy Mặc tiểu ngốc nhúu mày, cô lại gấp cho anh ta một miếng cá.

Không muốn ăn mỡ, Mặc tiểu ngốc nhúu mày gấp ra.

Lâm Nhựt vốn định chờ cơm nước xong xuôi rồi hỏi, nhưng trong lòng lại rất muốn biết tình hình của An gia, nên lập tức đặt đĩa xuống.

“Nhựt nhi, sao thế?”

“Ba, ba có biết vì sao An gia đột nhiên muốn đoạn tuyệt quan hệ với An Tiệp không ạ?”

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Chương 74.1: Có hoạn nạn mới biết chân tình.

Tay ba Lâm hơi khựng lại, thờ dãi đặt đĩa xuống nói: “Hình như có người gửi tài liệu gì đó lên trên, rất có thể ông cụ An sẽ bị đưa đi điều tra! Còn cụ thể

là chuyện gì thì ông cụ An cũng không nói, có điều, nhìn vẻ mặt ông cụ An thì số tài liệu kia tám chín phần là thật.”

Quả nhiên An gia có chuyện!

“Người ta có nói khi nào sẽ đưa cụ An đi không ạ?” Lâm Nhựt nghĩ rồi hỏi.

“Có lẽ có người cố tình để lộ tin cho ông cụ An để ông tính toán sớm. Còn về phía bên trên kia thì tạm thời chưa thấy nói gì.” Ba Lâm thở dài, “Ông cụ An là lão tướng còn sống sót bước ra từ cõi chết, không ngờ đến khi về già rồi còn có thể bị thẩm tra, thật đúng là...” Ba Lâm cảm thán.

Lâm Nhựt nhủ mầy, nếu bên trên còn chưa nói gì, chứng tỏ trong thời gian ngắn hẳn sẽ không động đến An gia. Có lẽ họ đang cân nhắc lợi và hại nếu lật đổ An gia, cũng có thể là đang đan lưới rộng hơn nữa để tung một cú bắt gọn cả An gia!

“Ba, vậy lúc ba nói chuyện từ hôn, ông nói thế nào ạ?”

“Ông cụ đồng ý.” Nói xong, ba Lâm đứng dậy rời khỏi phòng ăn đi lên phòng ngủ trên tầng hai, một lát sau lại quay trở về, trên tay cầm theo một thứ gì đó.

“Chiếc đồng hồ quả quít này là tín vật đính hôn mà năm xưa ông nội con và ông cụ An đưa cho nhau. Ông nội con vì đỡ hộ phát súng cho ông cụ An nên mới qua đời, trong lòng ông cụ An rất áy náy, cũng nhớ mãi chuyện cũ, nên mới quyết định hôn ước giữa An gia và Lâm gia. Bây giờ có thể An gia sẽ gặp nạn, ông cụ cũng không muốn liên lụy Lâm gia.” Vừa nói, ba Lâm vừa đưa đồng hồ quả quít cho Lâm Nhựt, “Khi biết chuyện, ba vốn định tạm thời cứ để chuyện hôn ước lại đã, nhưng ông cụ cố tình muốn hủy bỏ. Haizzz”

Lâm Nhựt trầm mặc cầm chiếc đồng hồ quả quít, ông cụ An là người lẫn lộn trong giới chính trị cả đời, nếu lúc trước ông nói sau khi An gia và Lâm gia kết thân, sẽ không có ai dám hành động thiếu suy nghĩ với hai nhà bọn họ, thì tất nhiên ông đã chắc chắn mười phần về chuyện đó. Nhưng hiện giờ ông lại đột ngột thay đổi, rốt cuộc số tài liệu kia có thể ảnh hưởng đến An gia như thế nào?!

Cô phải tới An gia một chuyến! Dù là vì An Tiệp, cô cũng phải đi!

“Ba, mẹ, anh Hai, bây giờ em phải tới An gia một chuyến.” Lâm Nhựt đứng dậy nói.

Lâm Nhựt vừa đứng lên, Mặc Lâm cũng lập tức đứng lên theo. Tốt quá, không phải ăn mấy thứ đáng ghét này nữa rồi, đi mau thôi!!!

“Nhựt nhi.” mẹ Lâm thận trọng hỏi, “Con nghiêm túc với An Tiệp à?”

Chưa có lúc nào Lâm Nhựt khẳng định hơn lúc này, cô thực sự yêu An Tiệp, dù rằng anh rất có thể trở thành phạm nhân, thì cô cũng không thể nào bỏ rơi anh, rời xa anh!

“Mẹ, tình cảm của con dành cho An Tiệp, cũng giống như tình cảm của mẹ dành cho ba vậy!”

Mẹ Lâm gật đầu mỉm cười: “Mẹ hiểu rồi. Con đi đi, dù có chuyện gì, thì ba mẹ cũng luôn là hậu thuẫn của con.”

Lâm Nhựt bước tới ôm mẹ Lâm: “Mẹ, con cảm ơn mẹ!” rồi lại ôm ba Lâm, “Ba, con cảm ơn ba.”

Lâm Nhiên cũng đứng dậy: “Để con lái xe đưa bé út tới An gia.”

“Ừ.” Ba Lâm gật đầu, “Có chuyện gì gấp thì gọi điện báo cho ba. Tuy hiện giờ Lâm gia chúng ta không xuất hiện nhiều, nhưng bình thường cũng không ai dám chọc vào!”

“Con biết rồi ạ.” Lâm Nhựt mỉm cười rồi rời khỏi Lâm gia cùng Lâm Nhiên và Mặc Lâm.

Khi vừa đến cửa Cẩm Giang Hoa Uyển, xe của họ bị chặn lại: “Xin hỏi các vị tìm ai?”

Lâm Nhựt ấn cửa kính xe xuống: “Tôi là Lâm Nhựt, tôi tìm bà An.”

“Xin chờ một chút.” Cảnh vệ quay lại phòng trực ban, bấm điện thoại, “Alo, xin chào, đây là phòng trực ban, có một cô gái tên Lâm Nhựt tìm bà An, xin hỏi bà An có biết cô ấy không ạ?”

“Vâng vâng, được rồi ạ.” Cảnh vệ cúp máy rồi đi ra, nói: “Bà An nói không quen cô Lâm Nhựt, mời các vị quay về đi.”

Mẹ An từ chối gặp cô sao?!

Cảnh vệ ở cửa tiểu khu đều được trang bị súng đạn đầy đủ, họ không thể xông vào được. Lâm Nhiên đành phải quay xe ra ngoài đường quốc lộ trong ánh mắt cảnh giác của cảnh vệ.

Lâm Nhựt rút điện thoại ra gọi cho bà An, nhưng chỉ vừa được hai tiếng chuông, đầu dây bên kia đã dập máy, gọi lại cũng vẫn bị dập máy. Cô nhủ mầy lại gọi cho An Tiệp, tiếng chuông đổ dài chưa từng có, một lúc sau mới có người nhận.

“An Tiệp.”

“Em ở ngoài cửa tiểu khu à?” Giọng An Tiệp vang lên ở đầu dây bên kia, vẫn bình tĩnh như xưa.

“Vâng.”

“Chờ anh.” An Tiệp cúp máy rồi đi ra cửa.

Mất bà An đỏ hồng, mọi người trong An gia đều ngồi đầy trong phòng khách, không ai nói được lời nào.

Ông cụ An nói: “Tiểu Tiệp, sau khi ra ngoài rồi, đừng quay về nữa. Ngày mai ông sẽ xóa tên cháu khỏi hộ khẩu An gia.”

Nước mắt bà An rơi xuống: “Ba, thật sự chỉ có cách này thôi sao?”

Bà An ôm vai vợ mình, lặng lẽ an ủi và ủng hộ.

“Đây là cách tốt nhất.” Ông cụ nói, “Bây giờ còn có thể giữ cho tiểu Tiệp theo nghiệp chính trị đã là tốt lắm rồi. An Bân và An Hàn cũng nhanh chóng rút chân ra thôi. Ông sẽ sắp xếp cho hai đứa nhập ngũ.”

“Ông nội, cháu tự có tính toán riêng, không định nhập ngũ ạ.” An Hàn nói.

An Bân liếc nhìn An Hàn một cái, rồi nói: “Cháu nhập ngũ.”

“Được rồi. Anh cả, anh Hai, anh Ba, anh Tư vào phòng làm việc của ba. Những người khác đi nghỉ ngơi đi.”

An Tiệp đứng ở cửa chột ngắc đầu nhìn về phía ông cụ An, nét mặt bình thản không có chút bối rối nào: “Ông ngoại, rốt cuộc tài liệu đó là gì? Không thể cho chúng cháu biết được sao?”

“Có một số việc các cháu không thể biết được.” Ông cụ An phẩy tay, nói: “Đi đi, sau này làm việc phải cẩn thận, khép mình một chút, đừng để người ta nắm được nhược điểm.”

“Ông nội, số tài liệu đó nhằm thẳng vào An gia sao ạ?” An Hàn cũng hỏi.

“Không phải An gia thì cũng là An gia, các cháu đừng hỏi nữa! Phải làm gì thì làm đi.” Nói xong, ông cụ An quay người đi.

“Tiểu Tiệp, cháu đi đi!” Bà cụ An vỗ nhẹ vào lưng bà An, “Sau này An gia có thể tiếp tục đứng vững trên chính đàn hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào cháu.”

“Bà ngoại, cháu hiểu ạ. Mẹ, chỉ là gạch tên trên giấy tờ, không phải cắt đứt quan hệ thực sự, mẹ đừng buồn mà.” An Tiệp bước tới ôm bà An, nói: “Con ra gặp tiểu Nhược trước đã. Muộn thế này còn tới đây, chắc cô ấy cũng rất lo lắng.”

“Con đi đi.” Bà An lau nước mắt, thở dài, “Hai đứa vốn có hôn ước với nhau, giờ lại hủy bỏ rồi. Con trai, con phải bắt người về cho bằng được nhé.”

“Mẹ cứ yên tâm.” An Tiệp khẽ gạt đầu với những người khác rồi rời khỏi An gia.

Lâm Nhược đứng chờ bên ngoài đường cái, thấy An Tiệp vẫn bước ung dung như bình thường, trong lòng cô chợt thấy yên tâm hơn rất nhiều. Chỉ cần bản thân không gục ngã, những chuyện khác đều có thể bắt đầu lại từ đầu!

Ra khỏi tiểu khu, An Tiệp chỉ thoáng nhìn đã thấy ngay Lâm Nhược đang đứng trên đường cái ở phía Bắc cửa tiểu khu, không khỏi sải bước nhanh hơn.

“Anh đứng yên đó!” Lâm Nhược chợt lên tiếng, “Để em đi tới!”

Những lần trước luôn là An Tiệp đuổi theo cô, lại gần cô, lần này, hãy để cô trở thành điểm tựa của anh trong lúc anh khó khăn nhất.

An Tiệp dừng bước. Lâm Nhược chậm rãi bước về phía trước, càng bước càng nhanh, cuối cùng biến thành chạy như bay, lao vào lòng An Tiệp.

An Tiệp mở rộng hai cánh tay khóa chặt Lâm Nhược vào lòng mình.

Lâm Nhược cũng đưa tay ôm anh, giữa hai người lúc này, chỉ có cái ôm lặng lẽ ấy, nhưng lại hơn hàng ngàn vạn lời nói!

Lâm Nhiên đứng cách đó không xa nhìn lại mà hậm hực trong lòng, bé út bảo bối của họ trưởng thành rồi lại bị một gã đàn ông như thế bắt đi mất, nghĩ thôi cũng thấy không cam lòng chút nào!

“Hừ hừ.” Lâm Nhiên hừ một tiếng rồi bước tới, “Đang ngoài đường đấy, để ý hình tượng một chút.”

Vừa rồi Lâm Nhược cũng do không dẫn lòng nổi, hiện giờ thì yên tâm hơn nhiều rồi, liền ló ra khỏi ngực An Tiệp, lườm anh Hai nhà mình một cái: “Anh Hai, đừng có nhìn chuyện riêng tư của người ta chứ!”

Lâm Nhiên lại nhắm mắt như thật: “Thế nên anh mới nhắm mắt mà.”

Lâm Nhược tức đến bật cười.

“Anh Hai.” An Tiệp gật đầu chào.

“Này! Từ từ đã!” Lâm Nhiên dựng ngón tay lên, “Còn chưa xem tuổi xem tác đầu, đừng có gọi anh Hai sớm thế chứ?”

Y như giọng của anh cả Lâm! Quả nhiên, về vấn đề chiều chuộng em gái, thì anh em Lâm gia hoàn toàn giống hệt nhau.

“Dù sao sớm muộn gì cũng phải gọi như vậy, gọi anh là anh Hai sớm một chút, chẳng phải là chỉ có lợi mà không mất mát gì sao?” An Tiệp bình tĩnh nói.

Sao lại không mất gì? Mất cả bé út bảo bối rồi còn gì, mất quá nhiều ấy chứ!!!

Lâm Nhiên hừ lạnh: “An Tiệp, cậu đừng có đắc ý quá. Nếu không qua được cửa của ba anh em chúng tôi, dù bé út thích cậu, chúng tôi cũng không đồng ý.”

Ngay cả đe dọa cũng giống nhau như đúc! An Tiệp gật đầu: “Vâng, có thử thách gì em cũng chấp nhận hết ạ.”

“Hai người đủ rồi đấy.” Lâm Nhược ngắt lời hai người, nói chen vào: “An Tiệp, An gia thế nào rồi?”

“Tạm thời không sao, ông ngoại chỉ đang tính toán trước thôi.” An Tiệp nói đơn giản để tránh đi, “Đi thôi, anh đưa em về.”

“Vậy chuyện của anh thì sao? Thật sự phải cắt đứt quan hệ sao?” Lâm Nhược tiếp tục hỏi. Cô biết An Tiệp không muốn làm cô lo lắng, nhưng chuyện như thế này, càng không rõ ràng sẽ chỉ càng khiến trong lòng thấy bất an hơn.

“Ừ.” An Tiệp cầm tay Lâm Nhược vừa đi về phía trước vừa nói, “Ngày mai ông ngoại sẽ đi gạch tên anh ra khỏi hộ khẩu.”

Lâm Nhược không hỏi thêm gì nữa. An gia gặp chuyện chẳng lành, ông ngoại làm như vậy nhất định là vì muốn bảo vệ An Tiệp. Tuy mọi người đều biết rằng chỉ cắt đứt quan hệ trên giấy tờ, nhưng vẫn không thể không buồn.

Lâm Nhược nắm chặt tay An Tiệp, đan mười ngón tay vào nhau, lảng sang chuyện khác: “Bao giờ anh quay về thành phố S?”

“Anh bay chuyến 12h đêm.”

Lâm Nhược hiểu rõ, càng vào thời điểm nhạy cảm này, thì An Tiệp càng không thể xảy ra sai sót gì. Rất có thể sau này, anh sẽ là người duy nhất của An gia còn có thể tồn tại trên chính đàn.

Các bác của An Tiệp đều đã là lão làng của giới chính trị, dù muốn bứt ra cũng không thể. Còn hai người anh của An Tiệp cũng đang theo chính trị, chắc hẳn ông cụ An cũng sẽ có tính toán khác cho họ!

“Anh Hai, ngày mai anh còn phải đi làm, anh cứ về trước đi ạ.” Lâm Nhược quay đầu nói với Lâm Nhiên, “Ngày mai em cũng phải đến phim trường rồi, 3, 4 tháng tới có lẽ cũng sẽ không ở thành phố B, đành phiền anh chăm sóc ba mẹ giúp em.”

Tuy Lâm Nhiên rất thích thú với việc làm bóng đèn của bé út nhà mình, nhưng nếu bé út đã nói như vậy, anh ta cũng ngại mặt dày mày dạn tiếp tục phá hoại bầu không khí của hai người họ.

“Thôi được.” Lâm Nhiên nói, “Em đi xe của anh đi, anh bắt taxi về.”

“Không cần đâu ạ, bọn em đi dạo thế này một chút là được rồi.” An Tiệp nói.

Rảo bước dưới ánh trăng à, tình thơ ý họa gớm nhỉ! Thằng nhóc thối, đắc ý đến chết cậu luôn đi!!!

“Bé út, anh về báo với ba mẹ trước một tiếng, để họ đỡ lo lắng lại không ngủ được.”

“Vâng.” Lâm Nhược gật đầu, “Anh Hai, anh lái xe cẩn thận.”

Lâm Nhiên vẫy vẫy tay rồi đi về phía xe ô tô.

Mặc Lâm đứng yên bên cạnh xe, không nói năng câu gì, im lặng y như khúc gỗ.

“Mặc Lâm, dù gì cũng ta cũng có quan hệ ngồi cùng xe, ăn cùng bàn với nhau, cậu giám sát tên nhóc kia giúp tôi nhé. Nếu cậu ta dám động tay động chân với bé út, cậu đánh cậu ta luôn đi. Tiền thuốc men tôi sẽ trả!”

Mặc Lâm quay sang nhìn Lâm Nhiên: “Quan hệ ngồi cùng xe ăn cùng bàn?”

“Có phải chúng ta đã ngồi chung trên một chiếc xe, có phải ngồi ăn cùng bàn không?” Lâm Nhiên lý luận: “Chẳng lẽ cậu chưa từng nghe câu, ngồi xe người ta thì chân mềm, ăn cơm của người ta thì miệng nhũn hả?” (Bạn ấy nói lái đi câu “bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm” ý nói đã nhận của người ta thứ gì đó, thì cũng phải đáp lại, cư xử tử tế lại với người ta – st. baidu)

Mặc Lâm thật thà lắc đầu: “Chưa từng nghe.”

“Sao cậu ngốc thế nhỉ! Dù sao cậu cũng cứ giám sát tên nhóc kia hộ tôi, chướng mắt thì cứ đập luôn!” Lâm Nhiên trừng mắt, “Không phải ngay từ đầu cậu đã muốn đánh tôi sao, cứ như vậy mà đối xử với cậu ta!”

“Anh thuộc dạng chướng mắt, còn anh ta thuộc dạng thuận mắt.” Mặc Lâm nghiêm túc so sánh. Lâm Nhiên nói anh ta ngốc, An Tiệp thì không. Lâm Nhiên hừ lạnh với anh ta, An Tiệp thì không. Lâm Nhiên nói muốn đánh anh ta, An Tiệp cũng không. Cho nên, dù nhìn thế nào thì cũng thấy Lâm Nhiên chướng mắt hơn.

“Đại ca, cậu thắng rồi!” Lâm Nhiên giơ ngón tay cái với Mặc Lâm, “Vậy bây giờ cậu có thể hứa với tôi sẽ giúp tôi bảo vệ bé út thật tốt không?”

Mặc Lâm lườm Lâm Nhiên đầy vẻ chán ghét: “Tôi là vệ sỹ của Lâm Nhược.” Bảo vệ cô ấy không phải là lẽ dĩ nhiên sao, cần anh phải cố tình dận dò chắc.

Lâm Nhiên có cảm giác ngày hôm nay chắc chắn mình ra đường mà quên xem lịch: “Dù sao cậu cứ bảo vệ bé út thật tốt là được rồi.” Lâm Nhiên mở cửa xe, đóng sầm một cái rồi phóng thẳng đi mất.

Anh Hai bị kích thích gì mà đóng cửa xe mạnh thế? Lâm Nhược kéo tay An Tiệp đi tới trước mặt Mặc Lâm, hỏi: “Cậu làm gì anh Hai vậy?”

“Anh ta hỏi tôi mấy câu, tôi chỉ trả lời thật thôi.” Mặc Lâm cũng cảm thấy kỳ lạ, sao tự dưng Lâm Nhiên lại tức giận?

“Anh ấy hỏi gì cậu?”

“Hỏi tôi vì sao muốn đánh anh ta, mà lại không muốn đánh anh ấy.” Nói xong Mặc Lâm chỉ chỉ An Tiệp.

Khóe môi Lâm Nhược run lên hai cái: “Vậy cậu trả lời thế nào?”

“Anh ta thì chướng mắt, còn anh ấy thì thuận mắt.” Nói xong, Mặc Lâm lại chỉ chỉ An Tiệp.

“Phi!” Chẳng trách anh Hai tức giận như vậy, Mặc tiểu ngốc quả là có bản lĩnh chọc tức chết người ta! Quan trọng nhất là, cậu ấy còn hoàn toàn không hề hay biết.

Lâm Nhược cười giới thiệu: “Đây là An Tiệp, chồng chưa cưới của tôi. Đây là Mặc Lâm, bạn bè kiêm vệ sỹ.” Giới thiệu xong, Lâm Nhược lại nhỏ giọng nói với An Tiệp, “Vệ sỹ dùng bánh bao đậu đỏ thuê được đấy.”

An Tiệp cười đưa tay về phía Mặc Lâm: “Ở thành phố S có một tiệm bánh bao làm bánh bao đậu đỏ rất ngon, để cảm ơn cậu đã bảo vệ tiểu Nhược, tôi sẽ phải người đưa một ít tới đây.”

Quả nhiên, thuận mắt hơn Lâm Nhiên nhiều!!!

Hai mắt Mặc Lâm sáng rực lên, đưa tay ra bắt tay An Tiệp.

“Vừa nghe thấy bánh bao là hai mắt tỏa sáng liền.” Lâm Nhược buồn cười, “Chúng ta đi thôi. Từ đây ra đường chính để bắt xe cũng vừa vặn đến giờ rồi.”

Ba người cùng đi, Mặc Lâm yên lặng đi phía sau, Lâm Nhược và An Tiệp nắm tay nhau đi phía trước. Quảng đường cứ tưởng rất xa, đi chẳng bao lâu đã đến nơi.

Lâm Nhược nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã 10h30 rồi.

“Anh bắt xe ra sân bay đi.” Lâm Nhược dừng một chút, nói tiếp: “Muốn em tiễn anh không?”

An Tiệp cởi áo vest ra khoác lên người Lâm Nhược, cười nói: “Không cần đâu, em về nhà nghỉ sớm một chút. Mai vào phim trường xong là em lại bận rộn rồi.”

“Ừm, vậy anh đi đường cẩn thận.”

Có xe taxi trống đi qua, An Tiệp đưa tay ra cản lại: “Vậy anh đi trước, về đến nhà gửi tin nhắn cho anh nhé.”

“Ừm, bye bye.”

An Tiệp lên xe rồi đi. Anh biết, vào lúc như thế này, dù nói thế nào Lâm Nhược cũng sẽ không chịu ngồi xe về trước. Cả đời này anh chỉ yêu duy nhất một người con gái đó, cũng là sự lựa chọn chính xác nhất.

An Tiệp lấy điện thoại ra, ấn bật màn hình. Ảnh nền điện thoại là bức ảnh chụp Lâm Nhược ngủ gật trên ghế, khóe môi anh khẽ cong lên.

Di động rung, trên màn hình hiển thị tên của Tiểu Át.

Nụ cười của An Tiệp lập tức tắt lịm, nhắc máy nghe: “Alo, Tiểu Át?”

“An ca, anh về chưa? Có thể đảm oắt con kia bắt đầu hành động.” Giọng nói hơi sốt ruột của Tiểu Át vang lên ở đầu dây bên kia.

Trong mắt An Tiệp hiện lên vẻ lạnh lẽo: “Bảo cho Đại Hắc, bắt gọn!”

Người tài xế thoáng liếc An Tiệp qua gương chiếu hậu một cái rồi lập tức quay đi chăm chú lái xe, thờ cũng không dám thờ mặt.

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 101: Chương 74.2

Hiện giờ Lâm Nhựt đã không còn ở lại căn phòng trước kia nữa, mà chuyển đến căn nhà đang để trống ở khu Triều Dương của Lâu Kiều.

Căn nhà hai tầng tuy nói là để không đã lâu, nhưng trang trí rất đẹp, hơn nữa, cũng có người giúp việc đến quét dọn vệ sinh định kỳ. Tạ Lâm cho người dọn thẳng đồ của Lâm Nhựt đến đây cũng không vấn đề gì. Có điều, vì Tạ Lâm là người đại diện riêng của Lâm Nhựt, hơn nữa lúc trước Tạ Lâm luôn sống cùng ba mẹ, nên nhiều lúc cũng không tiện lắm. Thế nên, dưới sự đề nghị của Lâm Nhựt, Tạ Lâm liền chuyển tới đây ở cùng cô. Một, là để tiện cho công việc, hai là vì Lâm Nhựt nói tránh để người ta đàm tiếu chuyện cô và Mặc tiểu ngọc cô nam quả nữ ở chung một nhà.

Đương nhiên, đây cũng chỉ là lý do Lâm Nhựt tùy tiện lấy ra để lừa Tạ Lâm đến ở cùng mà thôi.

Lâu Kiều thì khỏi nói, trong lòng tất nhiên cũng vô cùng biết ơn Lâm Nhựt.

Tạ Lâm và Lâm Nhựt ở chung với nhau, vậy thì anh ta càng có cơ để quang minh chính đại đến chơi nhà rồi!

Khi Lâm Nhựt và Mặc tiểu ngọc về đến nhà, Tạ Lâm đang nằm sấp trong phòng khách, vừa tập yoga vừa đắp mặt nạ.

Tạ Lâm kéo mặt nạ tơ tằm ra, nói: “Em bảo tối nay không về cơ mà? Chị không để phần cơm cho hai người đâu.”

“Em có chút việc đột xuất nên phải về.” Lâm Nhựt đi chân đất vào phòng khách, uể oải thả người xuống salon, “A Lâm, tối nay em mới ăn được có mấy miếng, giờ đói quá.”

Mặc Lâm vẫn xách dép lê của Lâm Nhựt từ cửa vào trong cho cô như mọi khi, đặt xuống bên cạnh chân cô, rồi mới ngồi nghiêm chỉnh xuống salon. Nghe Lâm Nhựt nói vậy, anh ta cũng lẳng lặng nhìn về phía Tạ Lâm.

Mặc tiểu ngọc không nói gì cả, nhưng chỉ qua ánh mắt của anh ta, Tạ Lâm lập tức hiểu ngay, anh ta cũng bị đói.

“Hai đứa bé đáng thương này, sao đi ra ngoài về mà cơm cũng không được ăn no thế?! Chờ chút.”

Ba người sống cùng nhà, chỉ có mình Tạ Lâm biết nấu cơm.

Tạ Lâm lấy cà chua, trứng gà, mì ở trong tủ lạnh, lấy thêm bánh bao đậu đỏ trong túi đông lạnh, rồi vào bếp làm đồ ăn khuya cho hai ‘đứa bé đáng thương’.

Lâm Nhựt ngồi trên salon, nhìn lên trần nhà một lúc lâu, chợt quay sang hỏi: “Mặc tiểu ngọc, cậu là sát thủ, trừ việc giới ám sát ra, có giới trộm đồ nữa không?”

“Tôi không trộm đồ.” Mặc Lâm nghiêm túc đáp.

“Tôi có bảo cậu đi trộm đồ thật đâu, chỉ hỏi xem cậu giỏi hay không thôi mà.” Lâm Nhựt tức tối lườm Mặc tiểu ngọc một cái.

“Không biết.” Mặc tiểu ngọc hơi bực bội quay đầu đi chỗ khác không nói nữa. Từ trước đến giờ anh ta chưa từng trộm đồ bao giờ, kể cả bánh bao đậu đỏ cũng không. Làm sao biết được giỏi hay không.

Lâm Nhựt thở dài, cố nén ý định trong đầu mình xuống.

Tạ Lâm cầm dao làm bếp lột đầu từ trong bếp ra, nói: “Lâm Tiểu Nhựt, em đừng có dạy hư trẻ con!”

“Vâng vâng vâng.” Lâm Nhựt đầu hàng, “A Lâm, chị nhanh lên đi, em sắp chết đói rồi đây này.”

“Em là ma đói đầu thai đây à, chờ chút, xong ngay đây.”

Tạ Lâm hấp bánh bao trước, sau đó mới đun nước nấu mì cho Lâm Nhựt.

Mì trứng cà chua, rất dễ làm, bày ra bát còn đủ cả sắc hương vị, là một món ăn nhanh mà những người lười biếng rất muốn học.

Tạ Lâm thả cà chua vào nước sôi nấu cho ra vị chua trước, sau đó mới nêm nếm gia vị, cuối cùng đặt hai quả trứng ốp la qua dầu lên trên mì, vừa đẹp vừa ngon.

“Ăn đi.”

Lâm Nhựt lột quần tạp chí xuống mặt bàn xong, Tạ Lâm mới đặt bát mì xuống.

“A Lâm, chị siêu quá đi.” Lâm Nhựt sung sướng mút một sợi mì dài, hương vị vừa miệng còn mang theo chút vị chua chua của cà chua, ăn ngon cực kỳ.

“Chỉ giới nịnh bợ, thấy ăn là mờ mắt hết, em còn không có chí khí bằng Mặc Lâm. Tốt xấu gì người ta cũng chỉ chung tình với bánh bao đậu đỏ thôi.” Tạ Lâm cười nắc nẻ một câu rồi quay lại bếp canh nồi bánh bao hấp.

Lâm Nhựt cười toét miệng gấp trứng ốp la lên cắn một miếng, sung sướng nhai nhai được hai miếng, lại chợt cảm thấy buồn nôn, vội vàng lao vọt vào trong phòng vệ sinh: “Oe!”

Tạ Lâm bê xúng bánh bao đậu đi ra, nghe tiếng cô liền vội đặt xúng xuống bàn, chạy vào trong toilet: “Sao thế?”

“Chắc sáng em bị lạnh bụng, cả ngày hôm nay cứ cảm thấy không được... Oe!” Lâm Nhựt ngồi xổm bên cạnh bồn cầu nôn ọe liên tục, nhìn thì ghê gớm như vậy nhưng thực ra chỉ toàn nôn khan chứ không nôn ra được gì cả.

“Vây lát nữa uống chút thuốc cầm trước khi đi ngủ đi! Mai phải tới phim trường rồi, cả ¾ bộ phim đều có em, nếu bị cảm thì vất vả lắm.”

“Em không thấy bị sốt, chỉ thấy ngầy ngấy ở ngực, ngủ một giấc toát mồ hôi chắc sẽ ổn thôi, không cần uống thuốc đâu ạ.” Lâm Nhựt cảm thấy đỡ khó chịu rồi mới đứng dậy cầm cốc nước súc miệng.

“Sắc mặt em không tốt lắm.” Tạ Lâm vẫn rất lo lắng, “Hay là chúng ta đi bệnh viện khám xem?”

“Ha ha, A Lâm” Lâm Nhựt đặt cốc xuống cười với Tạ Lâm, “Chỉ nghĩ em là mấy cô tiểu thư khuê các liễu yếu đào tơ đấy à? Không sao đâu.”

“Em còn nói nữa à, nếu là cổ đại, thì em đúng là đại tiểu thư phủ tướng quân, chính xác là tiểu thư khuê các còn gì!” Ngay cả hiện đại, thì thân phận đó của Lâm Nhựt rõ ràng cũng là cô chủ gia đình danh giá đấy chứ!

Tạ Lâm tức giận lườm Lâm Nhựt một cái, rõ ràng là thân phận không tầm thường, vậy mà hồi học đại học còn ăn tranh một bát mì với cô, đúng là... mặt dày vô địch!

Nhìn Lâm Nhựt bước từ trong toilet ra, đôi mắt đen láy trong trẻo của Mặc Lâm cũng thoáng có vẻ lo lắng.

“Không đói nữa à?” Lâm Nhựt cười, cầm bánh bao nhét vào tay Mặc Lâm, “Ăn đi.”

Mặc Lâm cầm bánh bao nhìn một lúc lâu, cuối cùng mới nói: “Cũng có thể trộm được.”

Sát thủ giỏi nhất là ẩn nấp, lặng lẽ tra xét khắp mọi nơi không một tiếng động. Đối với họ mà nói, có muốn trộm đồ hay không, cũng chỉ là việc có tiện tay hay không mà thôi, hoàn toàn không cần phải bàn đến chuyện giỏi hay không giỏi.

Giỏi trộm đồ thì là ăn trộm rồi, có phải sát thủ đâu!

“Phi.” Lâm Nhựt bật cười, “Cảm ơn, nhưng thật tình là tôi chỉ thuận miệng hỏi vậy thôi. Cậu ăn đi.”

Lâm Nhựt cầm đĩa lên, nhìn quả trứng trong bát lại có cảm giác buồn nôn. Cô vội đặt đĩa xuống, đưa tay lấy một chiếc bánh bao của Mặc Ngốc: “Cho tôi một cái.”

Thấy Lâm Nhựt cứ ăn là nôn khan, Tạ Lâm cũng không để cô ăn nữa, bê bát mì vào trong bếp đồ đi.

“Xin lỗi A Lâm, khi nào bụng em đỡ khó chịu hơn, chắc chắn em sẽ ăn hai bát thật to.”

“Lâm Tiểu Nhựt, em có thể có chút tự giác của ngôi sao thần tượng được không hả? Dù em có muốn ăn hai bát ô tô to vào buổi tối thì chị cũng không cho em ăn.” Nói xong, Tạ Lâm nhìn người Lâm Nhựt một chút rồi thở dài chán nản, “Thôi thôi, chị bị ám đầu hay sao mà lại đi nói chuyện giảm béo với một kẻ mà ăn mãi cũng không sợ béo lên chứ.”

Tạ Lâm lườm một cái rồi tiếp tục tập yoga.

Đến buổi tối ngủ có thể thoát mồ hôi, Lâm Nhược còn cố tình đắp hai chăn, quấn người kín mít. Sáng hôm sau ngủ dậy, lại cảm thấy toàn thân không được khôe lấm.

Lâm Nhược uể oải vào toilet tắm rửa xong mới thấy thoải mái hơn được một chút.

Tạ Lâm mở cửa thấy Lâm Nhược tự giác dậy sớm như vậy cũng rất ngạc nhiên: “Chà, hôm nay mặt trời mọc phía Tây hay sao ấy nhỉ? Ngoan ngoan dậy sớm thế.”

Lâm Nhược treo khăn mặt lên, cười nói: “A Lâm, đạo diễn Lâu nhập thân chị à?”

“Nhập cái em gái cô, sáng sớm ngày ra đường có nhắc đến cái người làm hồng tâm trạng người khác như thế chứ.” Tạ Lâm quay người ra ngoài, “Em dậy rồi thì ra ăn sáng đi, chị nấu cháo đây.”

“Mặc tiểu ngực đâu ạ? Dậy chưa chị?” Lâm Nhược ra khỏi phòng, xuống nhà theo.

“Đã tập xong một bộ quyền rồi.” Tạ Lâm rẽ vào bếp.

Mặc tiểu ngực vẫn đang đánh quyền ngoài ban công, Lâm Nhược lắc lắc cánh tay hai cái rồi lẳng lẳng áp sát không một tiếng động.

Lâm Nhược lật tay chém dao ra, Mặc Lâm nghiêng người tránh, hai tay đan lại không chế con dao của Lâm Nhược.

“Đừng quậy.” Vừa rồi Mặc Lâm suýt nữa bẽ gặp một cái theo phản xạ khi vừa không chế được con dao của Lâm Nhược. Nếu thế, thì chắc chắn hiện giờ cổ tay Lâm Nhược bị gãy xương rồi.

Mặc Lâm buông Lâm Nhược ra rồi quay người về phòng ngủ thay quần áo, hiện giờ anh ta vẫn đang mặc bộ đồ ngủ có in hình cún con.

Lâm Nhược bấu môi đi vào bếp: “Đạo này Mặc tiểu ngực càng ngày càng chẳng thú vị gì cả.”

“Em cứ suốt ngày bắt nạt người ta như trẻ con, ai thêm chơi với em nữa?” Tạ Lâm còn không thèm ngước mắt lên, “Bê đĩa đồ chua kia lên bàn đi, chuẩn bị ăn sáng.”

“Vâng.” Lâm Nhược bê đĩa thức ăn ra phòng ăn, ngồi chờ ăn cơm.

Sau khi ăn sáng xong, Tạ Lâm giúp Lâm Nhược thu dọn mấy đồ dùng cá nhân và ít quần áo thường dùng. Địa điểm quay phim lần này là ở thành phố H. Thu dọn xong xuôi, cả ba người kéo vali rời khỏi nhà.

Khi đến địa điểm tập hợp, rất nhiều các đồng nghiệp cần phải tới phim trường sớm đều đã đến. Xe của Trần An đến gần như cùng lúc với xe của mấy người Lâm Nhược.

“Những người cần có mặt trong giai đoạn đầu đều đủ cả rồi chứ? Vậy xuất phát đi.”

Vì thành phố H nằm ngay cạnh thành phố B, nên cũng chỉ đi mất tầm 4,5 tiếng ô tô là đến. Theo ý của Trần An, mọi người đều tập trung cùng ngồi ô tô sang đó, khi ngồi trên xe, các diễn viên cũng có thể qua mấy tiếng này để làm quen với nhau, bồi dưỡng cảm xúc, rất có ích cho việc hợp tác tác diễn xuất.

Lâm Nhược hiện giờ đương nhiên sẽ không bị sắp xếp chen chúc trên một chiếc xe với các diễn viên khác, cuối cùng, một mình cô ngồi cùng xe với Trần An, biên kịch, người chế tác, trừ Lâm Nhiên đầu óc có vấn đề cứ kiên quyết đòi đi theo ra, còn có cả một nhà đầu tư khác nữa. Tạ Lâm và Mặc tiểu ngực thì ngồi sang một xe khác.

Trên xe, ánh mắt nhà sản xuất vẫn thường liếc về phía Lâm Nhược, ngay cả Trần An cũng không nhìn nổi.

“Tiểu Nhược, chú thấy sắc mặt cháu có vẻ không tốt lắm, cháu bị ốm à?”

Lâm Nhược dựa vào cửa kính xe, ngực hơi buồn nôn khiến cô cũng cảm thấy rất kỳ quái. Gần đây hình như cô không chịu được không gian hẹp, cứ ngồi một lúc đã cảm thấy toàn thân nóng bừng lên, trán còn có cảm giác như toát mồ hôi lạnh nữa.

“Trần lão, cháu không sao ạ, có lẽ là hơi say xe. Cháu mở hé cửa kính một chút được không?”

“Tất nhiên.” Trần An đứng dậy, tìm khắp tủ rượu nhỏ trong xe nhưng trừ rượu ra, chỉ có mỗi hộp sữa tươi mà cháu gái ông đặt vào trong đó. Trần An xé một hộp đưa cho Lâm Nhược, “Uống chút gì đó chắc sẽ dễ chịu hơn đây.”

“Cảm ơn Trần lão.” Lâm Nhược nhận hộp sữa nhưng chỉ mỉm cười không mở ra.

Trần An lại rót rượu vang cho những người khác.

“Cô Lâm Nhược, cụng ly.” Nhà đầu tư cổ tình giờ ly rượu lên với Lâm Nhược. Trần An khẽ nhủ mảy, nhưng Lâm Nhược đã mỉm cười: “Trần tổng, không ngại tôi dùng thứ này thay thế chứ?”

Nói xong Lâm Nhượng mở nắp, giờ hộp sữa lên chạm nhẹ vào chiếc ly chân dài của nhà đầu tư.

Trên mặt Trần An cũng nở nụ cười: “Trần tổng, ông có cảm thấy tiểu Nhượng rất tuyệt không?”

“Đúng là rất tuyệt.” Nhà đầu tư gật đầu cười.

“Đương nhiên rồi!” Trần An nói rồi vỗ nhẹ vào vai Lâm Nhượng, “Nếu không thì làm sao tôi có thể coi con bé như con gái cưng của mình được.”

Sắc mặt nhà đầu tư thoáng biến đổi.

Lâm Nhượng quay sang cười với Trần An đầy cảm kích, rồi thoáng liếc qua cái bụng bự của nhà đầu tư một cái sau đó thân nhiên nhìn sang chỗ khác.

Nhà đầu tư này muốn chơi quy tắc ngầm với cô sao? Cũng không tự nhìn lại xem mình ra cái dạng gì, có bản lĩnh đó hay không! Lâm Nhượng không mấy bận tâm đến nhà đầu tư kia, nhưng thực sự cảm kích ý tốt của Trần An.

Trên thực tế, có một vài đoàn phim, vì muốn có được nhiều tài chính hơn, cũng không phải không có chuyện đạo diễn đưa nữ diễn viên lên giường nhà đầu tư, thậm chí có một vài đạo diễn còn tự chơi quy tắc ngầm với nữ diễn viên.

Lâm Nhượng đã sớm nhìn quen mấy chuyện ghê tởm đó, cũng không còn sợ hãi đến mất hồn mất vía như mấy cô gái trẻ.

Nhà đầu tư đập phải cái đinh mềm, nên trên đường đi cũng không chủ động tiếp cận Lâm Nhượng nữa.

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')}>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 102: Chương 74.3

Hơn 4 tiếng sau, đoàn xe của đoàn phim rút cuộc cũng đến thành phố H.

Thành phố H có tiếng là kinh đô điện ảnh của Phương Đông, vì có rất nhiều bộ phim quay ở đây đều giành được những thành tích rất cao. Thế nên thành phố H còn có tình trạng một khu phim trường điện ảnh được sử dụng như khu Hoàn Kiếm vậy.

Đám người Lâm Nhượng đi thẳng đến khu phim trường, ở nơi quay phim cũng đã có sẵn nhân viên đến phối hợp thuê địa điểm ổn thỏa, mà các khu bên cạnh phim trường cũng rất đầy đủ, một con phố chuyên về ẩm thực, có rất nhiều nhà hàng ăn uống, và một con phố chỉ chuyên kinh doanh khách sạn.

Giờ đã là buổi trưa, mấy người Lâm Nhượng đến khách sạn làm thủ tục trước, ăn cơm trưa xong thì buổi chiều cũng chỉ tập luyện một chút, ngày hôm sau mới chính thức làm việc.

Lâm Nhượng vẫn cảm thấy cơ thể không thoải mái lắm, chủ yếu là buồn nôn. Lúc trưa ăn cơm suýt nữa lại nôn ra tiếp.

Tạ Lâm hơi lo lắng, kiên quyết muốn đi mua thuốc cho Lâm Nhượng, dặn cô ở trong phòng nằm ngủ trước một lúc.

Vì là người đại diện riêng của Lâm Nhượng, hơn nữa cũng rất dễ nhìn nên không ít người để ý đến Tạ Lâm. Lâm Nhượng lo cô ấy ra ngoài một mình không an toàn liền dặn cô đưa Mặc tiểu ngọc đi cùng, nhân tiện mua chút bánh bao đậu đỏ cho Mặc tiểu ngọc luôn.

Ngồi xe mấy tiếng đồng hồ, Lâm Nhượng nằm trên giường một lát cũng mơ mơ màng màng ngủ quên mất.

“Lạch cạch.” Nhà đầu tư cầm chìa khóa vạn năng mở cửa phòng Lâm Nhượng, nhìn trong hành lang không có ai, lão liền lách người vào, nhẹ nhàng đóng cửa lại, bấm khóa.

Nhìn dáng người duyên dáng yêu kiều nằm nghiêng trên giường ngủ say, yết hầu nhà đầu tư dao động mạnh một cái.

“Hừ! Lão Trần thật không biết điều, ông đây chỉ muốn ngủ với một á diễn viên thôi mà, còn dám cảnh cáo ông!” Vừa nói, nhà đầu tư vừa đi về phía giường ngủ.

“Chắc chắn, đúng là một đại mỹ nhân.” Nhà đầu tư bắt đầu cởi áo vest, kéo kéo cà vạt trên cổ. “Nghe nói cô là người phụ nữ là An thiên vương An Tiệp, liệu ‘làm’ cô có sướng hơn bình thường không nhỉ! Hà hà.” Nhà đầu tư lắc lắc hai cái đã tuột cả quần áo, để lộ ra một đôi chân rắn chắc đầy lông.

“Lại còn giả vờ không hiểu ẩn ý của ông đây, hừ hừ, chỉ là một á đào kếp nhỏ bé, ông đây muốn ngủ với cô đã là cho cô thể diện rồi.”

Nhà đầu tư từ lăm bầm rồi nở nụ cười bí ồ lao về phía Lâm Nhượng đang nằm ngủ trên giường: “Tiểu mỹ nhân, ông tới đây!”

Hai mắt Lâm Nhựt mở choàng ra, hoàn toàn tỉnh táo, không hề có chút đáng vẻ của người vừa ngủ dậy. Cô cũng không tránh mà giơ chân đạp mạnh vào cái bụng bia của nhà đầu tư khiến lão bay ra ngoài.

“Ui!” Nhà đầu tư kêu một tiếng thảm thiết, bị đạp bay ra đụng ngã cả cây mắc treo quần áo ở bên cạnh giường.

“Cô!” Nhà đầu tư hiển nhiên không ngờ được Lâm Nhựt nhìn có vẻ mảnh mai yếu ớt như vậy lại biết võ, lúc này hơi trợn trừng mắt kinh ngạc.

“Trần tổng, tự ông dăng lên tận cửa, thì đừng trách tôi không khách sáo!” Lâm Nhựt nhặt cả vạt mà nhà đầu tư vút ở đầu giường lên, kéo kéo, trên mặt vẫn khề mỉm cười.

“Cô... cô định làm gì?” Lúc này nhà đầu tư mới cảm thấy hơi sợ hãi, xoay người muốn đứng dậy, nhưng kết quả là cơ thể nhiều mỡ quá, lại đang sợ hãi nên hai chân mềm nhũn, đi được hai bước lại ngã sòng xoài xuống.

Nhìn hộp Viagra rơi trên mặt đất, trong mắt Lâm Nhựt thoáng hiện lên vẻ ghê tởm. Cô bước lên mấy bước, trói cả hai tay hai chân nhà đầu tư vào với nhau rồi buộc lại chẳng khác nào nông dân ở quê buộc lợn đi giết.

“Ôi ôi tay tôi sắp gãy... sắp gãy rồi!” Nhà đầu tư đau kêu ầm ĩ, “Bà cô ơi, tôi sai rồi, cô đại nhân đại lượng tha cho tôi đi.”

Vì cơ thể quá nhiều mỡ lại bị cuộn tròn lại đè nén lên ngực, nên lão có cảm giác như một tảng đá lớn đè xuống vậy. Nhà đầu tư há hốc miệng, thở hồng hộc! “Bà... bà cô, cô tha cho tôi đi!”

“Tha cho ông à?” Lâm Nhựt trầm giọng cười, cầm chiếc ly chân dài trên bàn trà, vặn rắc một cái, chỉ để lại một miếng thủy tinh sắc nhọn.

Lâm Nhựt cầm mảnh thủy tinh, chậm rãi ngồi xổm xuống nhìn nhà đầu tư, hỏi: “Nếu tôi chỉ là một nữ diễn viên bình thường, không có khả năng đạp ông một cú kia, thì xin hỏi, liệu ông có bỏ qua cho tôi không? Trần tổng?!”

Đáp án, rõ ràng là không thể nào!

Lâm Nhựt vừa nói, vừa di chuyển miếng thủy tinh từ mặt nhà đầu tư xuống cổ họng rồi xuống đến vị trí quan trọng nào đó.

“Trần tổng, ông nghĩ nếu tôi cầm miếng này xuống đây, có phải là sẽ cứu được rất nhiều những cô gái vô tội không...?”

“Đừng... đừng!” Nhà đầu tư sợ hãi trắng bệch mặt mũi, “Lâm Nhựt! Bà cô Lâm Nhựt, tôi biết sai rồi mà, van xin cô tha cho tôi đi!”

“Tha cho ông à?” Lâm Nhựt nhướn mày, nhà đầu tư vội ra sức gật đầu, có điều cổ lão nhiều mỡ quá, dòn ép lại khiến lão khó thở nên ho một tràng dài.

“Thôi được.” Lâm Nhựt gật đầu, “Muốn tôi tha cho ông cũng được thôi.”

“Vâng vâng.” Nhà đầu tư mừng rỡ, khề thở phào nhẹ nhõm, “Chỉ cần cô bằng lòng tha cho tôi, điều kiện gì tôi cũng có thể đáp ứng cô hết.”

To mồm hứa hẹn điều kiện như vậy, nhưng chỉ cần lão thoát được, thì sẽ chẳng còn nợ nần gì hết. Không chỉ có vậy, làm nhà đầu tư, lão còn có thể cương quyết yêu cầu Trần lão đòi vai, để xem lúc đó Lâm Nhựt có khóc lóc chạy tới cầu xin lão không!

“Nói đi, ai sai ông tới?” Nhìn lão già này hoàn toàn không giống phú hào thực sự. Hơn nữa, Lâm Nhựt công bố thân phận của Lâm Nhựt rộng rãi như vậy, hơn nữa còn dùng ba tỷ đầu tư vào phim điện ảnh, trở thành nhà đầu tư lớn nhất của phim. Các báo giải trí đưa tin, thậm chí báo kinh tế cũng đưa tin về chuyện đó, vậy mà lão già này còn dám ra tay với cô. Điều đó chỉ có thể chứng minh hai việc!

Hoặc lão này là Thái tử giả khoác long bào, hoàn toàn không để ý đến tin tức, hoặc lão già này biết rõ mọi chuyện nhưng vẫn to gan làm loạn. Nhưng tục ngữ đã có câu, dân không thể đấu với quan! Một người làm ăn như lão, dù có cho mười lá gan cũng sẽ không dám đối đầu với Lâm gia của thủ đô.

Như vậy, có thể thấy rõ được, đằng sau lưng lão còn có người khác!

“Ai? Làm gì có ai!” Lão đảo mắt nhìn sang chỗ khác, giả vờ ngơ ngẩn đánh lạc hướng.

“Không nói phải không?” Lâm Nhựt cười, đứng dậy đi tới bên bàn nước cầm giỏ trái cây về phía này, sau đó ném lia lịa cam, táo, lê từ trong giỏ ra ném thẳng về phía hạ bộ của nhà đầu tư.

“Au! Đập... nát đấy! Đừng... đừng tay, tôi nói... A! Tôi nói mà! A!”

Đàn ông đau trứng còn đau hơn phụ nữ đau đẻ gấp vài lần! Lão đau đốn lộn lộn khắp nhà, đồng thịt mỡ trên mặt bắt đầu túa mồ hôi lạnh. Đau trứng không phải là bệnh, nhưng mỗi lần đau là muốn lấy mạng luôn!!!

“Nếu biết điều sớm một chút có phải đỡ khổ không?!” Lâm Nhựt cười lạnh, nói: “Nói đi. Ai sai ông tới?”

“Là... là ông chủ của tôi.”

Quả nhiên tay này là Thái tử giả khoác long bào.

“Ông chủ ông là ai?”

“Cô biết công ty SC chứ, thật ra công ty của tôi đã bị SC thu mua lâu rồi.” Nhà đầu tư hít thở mấy hơi rồi nói tiếp: “Lần này cũng chính ông chủ sai tôi tới đầu tư vào.”

“Du Sướng?”

“Quả nhiên cô có quen ông chủ chúng tôi.” Nhà đầu tư vì muốn lấy lòng Lâm Nhựt để thoát thân, cố tình khoe khoang, “Cô Lâm Nhựt, có phải cô có ân oán gì với ông chủ của chúng tôi không?”

“Hắn sai ông đến cưỡng hiếp tôi?”

Giờ thì dù không phải cũng thành phải! Nhà đầu tư lập tức gật đầu.

Lâm Nhựt khẽ nhủ mảy, rút điện thoại ra chụp hai bức ảnh của lão rồi mới cời cà vạt trói tay chân lão ra: “Được rồi! Cút đi! Chờ chút, chuyện hôm nay tuyệt đối không được nói cho ông chủ của ông nghe một chữ. Nếu không, tôi giết ông!”

Sát ý thoáng hiện lên trong mắt Lâm Nhựt khiến nhà đầu tư run rẩy: “Vâng vâng vâng! Một chữ cũng không nói! Một chữ cũng không nói!” Lão sợ đến sắp đái ra quần, vội vàng túm quần áo phủ vội lên người rồi sấp sấp ngựa ngựa tông cửa phòng chạy ra.

Hiện giờ, Lâm Nhựt dám khẳng định chắc chắn Du Sướng đã điều tra về cô! Có điều, Lâm Nhựt trước kia diễn xuất không tốt, hơn nữa cũng không hào hứng gì với việc đóng phim, vì sao Du Sướng dám khẳng định cô sẽ đi thử vai ở ? Hay là, chuyện Du Sướng đầu tư vào thật sự chỉ là trùng hợp?

Nhớ đến ánh mắt lúc nào cũng đầy vẻ mưu mô kia của Du Sướng, Lâm Nhựt cảm thấy mọi chuyện không hề đơn giản như vậy. Dường như có chuyện gì đó đang lảng lảng tới gần cô!

Tạ Lâm xách một túi to quay về, trong đó không có thuốc cảm mà đều là bánh bao đậu đỏ của Mặc tiểu ốc.

“Mặc Lâm, cậu về phòng đi, tôi có chuyện hơi tế nhị cần nói với tiểu Nhựt.” Nói xong, Tạ Lâm đưa túi to đầy bánh bao cho anh ta.

“Ừ.” Dường như trừ khả năng có thể khiến người ta ghen chết ra, thì bình thường Mặc Lâm cũng rất dễ nói chuyện.

Mặc Lâm quay về phòng rồi, Tạ Lâm đứng ngoài cửa phòng Lâm Nhựt do dự một lúc lâu mới gõ cửa: “Tiểu Nhựt, em đang ngủ à?”

“Không ạ, chị vào đi.”

Nghe tiếng Lâm Nhựt đáp lời, Tạ Lâm mới vận tay nắm cửa bước vào.

Cảm xúc trên mặt Lâm Nhựt đã giấu đi hết, cười nói: “Sao không đi dạo lâu một chút? Em nghe nói đồ ăn vặt bên ngoài phim trường rất ngon đấy.”

“Bây giờ chị làm gì có tâm trạng mà đi mua đồ ăn vặt chứ!”

“Sao thế?”

Tạ Lâm cắn răng nói: “Tiểu Nhựt, lúc em và An thiên vương... gì đó đó ấy... có mang bao chứ?” Hỏi xong Tạ Lâm cũng cảm thấy hai vành tai nóng bừng lên.

“Vâng, đều mang cả mà!” Lâm Nhựt lại gật đầu rất thân thiện.

“Thật sao?” Tạ Lâm thờ phào một cái, “Vừa rồi chị đi ra hiệu thuốc mua thuốc cảm cho em, nói qua về triệu chứng gần đây của em, bác sĩ nói có thể em không phải bị cảm, mà nghe giống có thai hơn, làm chị sợ hết hồn.”

“Chờ chút, có thai à?” Lâm Nhựt chớp chớp mắt hai cái, “A Lâm, chị có nhớ lần trước em đến tháng là ngày nào không?”

“Mùng mấy ấy.” Nói xong, Tạ Lâm tròn trừng mắt, “Chẳng lẽ bây giờ em vẫn chưa tới sao?”

“Chúc mừng câu trả lời của chị!” Cứ bận rộn làm việc, Lâm Nhựt còn quên cả chuyện mãi mà chưa đến tháng.

“Lâm Tiểu Nhựt, vào lúc như thế này, em có thể đừng bình tĩnh như thế được không?!” Tạ Lâm không nói gì, lấy que thử trong túi nilon ra, “Đi thử xem nào.”

Lâm Nhựt nhận lấy nhìn một chút, lại chột nói: “Nhắc mới nhớ, hình như có một lần không mang...”

“Được rồi được rồi, đại tiểu thư ơi! Cô đừng có thảo luận sinh hoạt hài hòa của hai người với tôi được không?!” Tạ Lâm đẩy Lâm Nhựt vào toilet, “Mau đi thử đi!”

Tiếp sau đây còn rất nhiều công việc, ngoài đóng phim ra, Lâm Nhựt vẫn còn phải quay tiết mục và chụp ảnh bìa tạp chí, thậm chí còn có hai phần quảng cáo nữa, nếu thực sự có bầu thì chắc chắn sẽ không thể bận bịu như vậy được!

Tạ Lâm cảm thấy đầu mình đau nhức! Làm người đại diện riêng của Lâm Nhựt hình như còn dễ xảy ra chuyện hơn cả việc làm người đại diện cho cả một nhóm nghệ sỹ ấy!

Lâm Nhựt làm hết các bước theo hướng dẫn xong mới ngồi trên bồn cầu chờ kết quả...

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chương 75.1: Lâm Nhựt lên đài!

Lâm Nhựt ngồi trên bồn cầu chờ kết quả xét nghiệm, que thử trong tay dần dần hiện lên hai vạch hồng.

Quả nhiên trúng thưởng! Móa, làm gì có cái gì gọi là kỳ an toàn chứ?!!! Lâm Nhựt tròn trĩnh mắt không biết phải nói gì.

“Tiểu Nhựt, xong chưa? Kết quả thế nào?” Tạ Lâm đứng ngoài gõ cửa phòng toilet.

Lâm Nhựt mở cửa bước ra: “Trúng thưởng rồi!”

Tạ Lâm cúi xuống nhìn, quả nhiên là hai vạch hồng, cô ấy có thai thật.

Nếu đã có thai, vậy thì việc có muốn có đứa trẻ này hay không lại thành vấn đề cần phải cân nhắc. Lâm Nhựt là người của công chúng, chưa kết hôn đã có thai chắc chắn sẽ ảnh hưởng không tốt đến hình tượng! Nếu muốn giữ đứa bé, thì Lâm Nhựt và An Tiệp phải nhanh chóng kết hôn!

Lâm Nhựt đi ra ngồi xuống ghế salon, sắc mặt rất bình tĩnh.

Tạ Lâm hỏi: “Tiểu Nhựt, em có muốn có đứa bé này không?”

Nói thật, hiện giờ tình hình của An gia rất rối ren, rất có thể sẽ nổi phong ba. Tình cảnh của An Tiệp cũng có thể rơi vào tình trạng khó khăn, hai người lại chưa kết hôn, ít nhiều gì đứa bé này cũng đến không đúng thời điểm cho lắm.

“A Lâm, cảm giác này kỳ diệu lắm” Lâm Nhựt sờ sờ lên cái bụng phẳng lì, “Không ngờ trong này lại có một sinh mệnh lớn dần lên từng ngày!”

“Lâm Tiểu Nhựt, em có thể vô tư hơn được nữa không?” Tạ Lâm không biết làm sao, “Rốt cuộc em định thế nào?”

“Đương nhiên là phải sinh chứ ạ.” Lâm Nhựt không hề bối rối một chút nào, “Đã có thai thì phải sinh chứ, dù sao, đâu phải em không có khả năng nuôi đứa bé.”

“Được.” Tạ Lâm gật đầu, “Ba tháng đầu thai kỳ phải cực kỳ chú ý, từ hôm nay trở đi, chuyện ăn uống của em toàn bộ do chị lo liệu. Không được uống rượu, cũng không được uống nước có ga. Chị cũng phải nói chuyện với đạo diễn Trần một chút, phải tìm cascadeur đóng thế cho em nữa.”

Nói là làm, Tạ Lâm bắt đầu lấy giấy bút ra lên kế hoạch sắp xếp công tác tiếp theo.

“À, phải rồi.” Tạ Lâm chợt ngừng lên, “Trước khi em và An Tiệp đăng ký kết hôn, chuyện này vẫn phải giữ bí mật.”

Đương nhiên Lâm Nhựt hiểu rõ điều này: “Ngày mai Đại Bình đến đây đúng không? Chị cũng đừng nói cho cậu ấy biết nhé. Việc em có thai, tạm thời chỉ có hai chúng ta biết là đủ rồi.”

“Em không định nói với An Tiệp à?”

“Nói thì chắc chắn phải nói, nhưng em cần tìm một cơ hội tốt đã.” Lâm Nhựt cười bí hiểm

Tạ Lâm lờm lờ một cái: “Chẳng muốn đề ý đến hai người nữa!!! Chị đi bàn bạc với đạo diễn đã, chị sẽ nói là em không khỏe, xem có thể tìm cascadeur đóng thế em được không, để ông ấy chuẩn bị trước.”

Tạ Lâm cảm kế hoạch công việc của Lâm Nhựt đi tìm đạo diễn Trần, còn Lâm Nhựt uể oải nằm trên ghế salon. Đứa bé này tới quá bất ngờ, nhưng cô không hề bài xích một chút nào hết.

Hôm sau, Đại Bình ngồi xe ô tô đến thành phố H, được sắp xếp ở cùng đám nhân viên đoàn phim.

Trần An rất tín Phật, nên trước khi bấm máy quay ông đều làm lễ bái Phật, đốt pháo. Buổi sáng mọi người ồn ào bận bịu, nên mọi người trong điện ảnh thành đều biết đoàn phim của Trần An tới quay, không ít diễn viên và đạo diễn đều đến chúc mừng.

“Trần lão, chúc mừng!”

“Ha ha ha, nếu Trần lão mà xuống núi, thì xem ra năm nay chúng tôi lại không có duyên với giải thưởng rồi!”

“Các vị khiêm tốn quá!” Trần lão bắt tay chuyện trò với mấy người đạo diễn quen thuộc.

Là diễn viên chính của , đương nhiên Lâm Nhượng cũng đi theo bên cạnh Trần lão.

“Nhóc tiểu Nhượng, vị này là đạo diễn Từ, vị này là đạo diễn Trịnh, vị này là đạo diễn Toàn, chưa biết chừng sau này mọi người sẽ có cơ hội hợp tác, làm quen trước một chút đi.” Trần An giới thiệu lần lượt từng người với Lâm Nhượng.

“Tiểu Nhượng, chúng tôi đều đã xem diễn xuất của cô, rất tuyệt vời.” Đạo diễn Từ đưa danh thiếp đầu tiên, “Sau này có cơ hội nhất định phải hợp tác nhé! Nhất định phải hợp tác nhé!”

“Đúng vậy.” Đạo diễn Trịnh và đạo diễn Toàn cũng chìa danh thiếp của mình ra.

Lâm Nhượng mỉm cười nhận lấy, nói: “Tôi cũng rất hy vọng có thể được hợp tác với các vị đạo diễn!”

Đạo diễn Từ cười: “Nhắc mới nhớ, Trần lão, anh vừa đến điện ảnh thành nên chắc không biết, có người đang mở lời đài trong điện ảnh thành đấy!”

Nói tới đây, không chỉ đạo diễn Từ mà hai vị đạo diễn khác cũng tỏ vẻ không vui.

Trần An thoáng ngạc nhiên: “Điện ảnh thành là nơi để quay phim, ai rồi việc mà mở lời đài làm gì?”

“Chắc Trần lão cũng biết đạo diễn Pierre của nước M chứ?” Đạo diễn Từ giải thích, “Chính ông ta mang theo hai diễn viên mà ông ta ưng ý nhất đến mở lời đài ở điện ảnh thành, còn ngầm chế giễu giới showbiz của chúng ta hoàn toàn không có một diễn viên nào thực sự giỏi cả. Giọng điệu, thái độ vô cùng kiêu ngạo, chúng tôi sắp tức chết rồi đây!”

“Có chuyện như vậy mà sao không thấy ai đưa tin nhỉ?” Đạo diễn và diễn viên nước ngoài khiêu chiến với showbiz trong nước, đây chắc chắn là chuyện lớn đối với giới showbiz, nhưng lại không có một cơ quan truyền thông nào đưa tin thì thật sự rất kỳ lạ.

“Làm sao dám đưa tin!” Đạo diễn Trịnh thở dài, “Đạo diễn Pierre là đạo diễn lớn của Hollywood, ông ta mở lời đài, đương nhiên sẽ có người muốn thể hiện một chút, hy vọng có thể thu hút sự chú ý của ông ta, giành được cơ hội phát triển tốt. Chỉ tiếc là tất cả đều bị đánh bật về còn thua cực kỳ mất mặt. Đưa tin như vậy, thì dù là đám phóng viên giải trí muốn tăng số lượng tiêu thụ thì cũng phải có chung tự tôn dân tộc, đồng lòng đối ngoại chứ.”

“Đã nghiêm trọng như thế rồi cơ à?” Trần An nhún mày, là một thành viên của sự nghiệp sáng tác nghệ thuật, đương nhiên ông cũng không thích nền điện ảnh của quốc gia mình bị người nước ngoài hạ thấp.

“Tôi đã gọi điện thoại cho lão Ngự rồi, chiều nay ông ấy sẽ tới đây!” Đạo diễn Từ nói: “Ông ấy là lão tướng, hy vọng có thể lấy lại danh dự cho nền điện ảnh trong nước của chúng ta.”

“Tôi cũng gọi điện cho Vũ Tinh rồi, cô ấy nhận lời chiều nay sẽ đến.” Đạo diễn Toàn cũng nói.

Trần An gật đầu: “Được, vậy chờ xong công việc bên này tôi sẽ đi qua xem.”

“Thế thì tốt rồi. Trần lão, chúng tôi đi trước.”

Mấy người kia đi rồi, Trần An mới thở dài, nói: “Mấy người đi tham gia lời đài đó liệu được mấy người thật lòng muốn làm rạng danh cho điện ảnh nước nhà? Lại bao nhiêu người muốn mượn cơ hội để nổi tiếng chứ? Ài...”

Lâm Nhượng cười an ủi: “Nếu có thể làm rạng danh cho điện ảnh nước nhà, có được cơ hội phát triển tốt hơn, đẩy nền điện ảnh nước nhà ra thế giới, thì cũng không có gì không tốt.”

“Chi e là thứ họ nghĩ đến chỉ có cơ hội phát triển của bản thân họ mà thôi.” Trần An lắc đầu, “Ài! Nhóc tiểu Nhượng, chiều nay cháu đi cùng chú nhé?”

Vào những lúc thế này, cô có thể nói không sao? Đương nhiên là không thể.

Lâm Nhượng gật đầu: “Dù sao chiều nay cháu cũng không có việc gì, đi cũng được ạ, có thể được mở mang thêm mà.”

“Chị Lâm Nhượng, chuyện gì mà mở mang thêm thế ạ? Đưa em đi cùng được không?” Alina cười đi tới, cúi người chào Trần An, “Đạo diễn Trần.”

Lâm Nhượng liếc nhìn Alina một cái, mỉm cười: “Được. Tạ Tịch, chiều nay em cũng đi cùng chị đi.”

“Vâng, chị Lâm Nhượng.” Tạ Tịch vội ngoan ngoãn gật đầu.

Trong mắt Alina thoáng có vẻ bất mãn, không ngờ Lâm Nhựt lại đánh đồng cô ta với một con nhóc lính mới chưa biết chuyện gì kia, rõ ràng là coi thường cô ta!!!

Trần An biết Alina và Lâm Nhựt cùng công ty, cũng biết là giám đốc công ty cố tình đánh tiếng để Lâm Nhựt chú ý giúp đỡ cô ta ở đoàn phim nhiều hơn nên cũng không nói gì.

Buổi chiều sau khi nghỉ trưa, Trần An đưa Tạ Tịch và Alina đi đến một nhà kho mà Pierre đang thuê tạm. Nơi này thường dùng để quay các cảnh giao dịch hoặc quyết đấu của xã hội đen.

Lâm Nhựt có việc đột xuất nên muộn một chút mới tới được.

Khi ba người Trần An tới, bên ngoài kho hàng đã có rất nhiều phóng viên, vừa nhìn thấy Trần An xuất hiện, họ lập tức lao tới: “Đạo diễn Trần, quan điểm của ông như thế nào về việc đạo diễn Pierre mở lời đòi khiêu chiến với đạo diễn và diễn viên trong nước lần này?”

Trần An không đáp mà hỏi lại: “Vậy chư vị thấy thế nào?”

Các phóng viên đều thờ dãi: “Không thể thua được!”

Đúng thế! Không thể thua! Nếu thua, điện ảnh nước nhà sẽ vĩnh viễn bị điện ảnh nước ngoài đè bẹp.

“Nhìn kia! Ngự thiên vương và cô Vũ Tinh đến!”

“Có khi lần này có hy vọng rồi, mọi người chuẩn bị sẵn sàng nhé.” Hiếm khi đám phóng viên đoàn kết đến như thế, chỉ cần diễn viên mà Pierre đưa đến có sơ suất nhỏ nào thì họ sẽ lập tức đưa tin ra ngoài ngay.

“Ngự thiên vương, cô Vũ Tinh có lên!”

“Mọi người yên tâm!” Quan Vũ Tinh mỉm cười, “Nhất định chúng tôi sẽ cố gắng hết sức!”

Ngự thiên vương đã hơn 50 tuổi, ông ta chỉ khẽ gật đầu với mọi người, nhìn thấy Trần An, ông ta hơi ngạc nhiên, “Đạo diễn Trần, anh cũng tới à?”

Trần An cười với ông ta: “Vừa khéo tôi đang bấm máy ở đây, nghe nói có chuyện này nên tới xem thế nào.”

“Đạo diễn Trần.” Quan Vũ Tinh cũng cười chào Trần An, cứ như chuyện khó chịu của buổi thử vai lần trước chưa từng tồn tại vậy.

“Vũ Tinh cũng đến à.” Trần An cười đáp: “Hiện giờ kinh nghiệm diễn xuất của các cô cũng phong phú hơn lớp trẻ, coi như tăng lớp đi trước rồi, phải thể hiện thật tốt nhé.”

“Đạo diễn Trần yên tâm, tôi và thầy Ngự sẽ dốc toàn lực để ứng phó!” Quan Vũ Tinh cam đoan.

“Vào thôi.” Trần An đưa tay ra mời, không muốn nói thêm gì nữa. Không phải ông không nhìn thấy dã tâm không thể giấu diếm được trong mắt Quan Vũ Tinh. Lại là một kẻ đến chỉ vì cơ hội phát triển tốt đẹp hơn.

“Mời Trần lão đi trước.”

Trần An cũng không khách sáo với họ, cùng Tạ Tịch và Alina bước vào trong kho hàng trước. Quan Vũ Tinh cố tình nhìn Tạ Tịch một cái rồi khẽ nhún mày. Alina cười hơi gượng gạo rồi khẽ gật đầu với Ngự thiên vương: “Chào thầy Ngự ạ!”

Ngự thiên vương mỉm cười gật đầu đáp lại. Cả đám người cùng với nhóm phóng viên cũng lần lượt đi vào trong kho hàng.

Đạo diễn Pierre ngồi rất thoải mái trên một chiếc ghế salon đặt bên trong, nhìn thấy đám Trần An đi tới, ông ta khẽ lắc đầu rồi dùng thứ tiếng Trung không sôi lắm nói: “Mấy người này, kém lắm.”

Giọng điệu quá vô lễ, vẻ mặt quá ngông cuồng, suýt nữa làm Trần An tức không thờ được.

Nhóm đạo diễn Từ đã đến đây từ trước, liền bước tới nói: “Trần lão, anh thấy không, đúng là muốn không tức cũng không được!”

Sắc mặt Trần An cũng sa sầm xuống, rõ ràng tay Pierre này muốn si nhục công khai nền điện ảnh Trung Quốc mà.

“Ông Pierre, chẳng lẽ trước khi đến Trung Quốc, ông chưa học câu danh ngôn này sao?” Trần An nói, “Núi cao còn có núi cao hơn.”

“Trần An.” Pierre mỉm cười.

Trần An đã từng giành được giải thưởng Oscar dành cho đạo diễn xuất sắc nhất, Pierre nhận ra ông cũng không có gì lạ.

Pierre đứng dậy chìa hộp thuốc lá ngoại ra mời: “Đã lâu không gặp.”

Trần An đưa tay từ chối thuốc là mà Pierre mời, nói: “Đám cỏ lố sĩ như tôi vẫn thích đồ nội hơn.”

Câu này quá dài, hiển nhiên là Pierre nghe không rõ, liền quay lại chờ phiên dịch dịch chi tiết cho ông ta nghe. Pierre cũng không giận mà còn cười: “Trần An, ông cũng không tệ lắm, nhưng họ thì không được.”

Trần An là đạo diễn nổi tiếng có kinh nghiệm và bản lĩnh cao, Pierre khen ông ấy cũng là chuyện đương nhiên, nhưng khen người ta thì cứ khen, thế quái nào lại cứ phải chê bai những người khác chứ?!

Mặt nhóm đạo diễn Từ đen hết cả lại.

Pierre lại quay đầu nói nhỏ với phiên dịch, phiên dịch liền áp úng nói với mấy người Trần An: “Ông Pierre nói nếu mọi người đã đến để khiêu chiến lời đài thì cứ lên sân đấu đi, đấu sớm kết thúc sớm, đỡ mất thời gian của ông ấy.”

“Vô liêm sĩ!” Đạo diễn Từ khề chửi thảm.

“Lão Ngự, Vũ Tinh, hai người cũng thấy rồi đấy, thể hiện cho thật tốt nhé.”

Ngự thiên vương và Quan Vũ Tinh khề gật đầu rồi bước lên sân đấu.

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Chương 75.2

Xung quanh bốn phía của sân đấu treo bốn chiếc màn hình 3D, hai cái màu đỏ hai cái màu xanh. Màu đỏ dành cho nữ, màu xanh dành cho nam. Lúc này, cả bốn màn hình đều tối đen không hiển thị gì cả.

Đạo diễn Pierre đưa đến hai diễn viên, một nam một nữ, đều là người tóc vàng mắt xanh, thoát nhìn cũng đúng là trai xinh gái đẹp.

Hai người cùng nhảy lên, từ mặt đất mà vọt thẳng lên sân đấu cao hơn một mét khiến Quan Vũ Tinh bất giác lùi lại phía sau hai bước theo bản năng. Ngự thiên vương vẫn bình tĩnh như cũ, không giật mình sợ hãi vì hai người kia.

“Are you ready?”

“Ok!” Hai người diễn viên nước ngoài chấp hai tay sau lưng, gật đầu.

“Ok!” Pierre cũng gật đầu, lại quay lại nói nhỏ với phiên dịch.

Phiên dịch nghe xong liền dịch lại chi tiết cho mọi người nghe: “Ông Pierre nói, có thể đạo diễn Trần An chưa hiểu quy tắc lời đài nên sẽ giải thích kỹ hơn. Quy tắc rất đơn giản, diễn viên thi đấu căn cứ vào đoạn phim ngắn được chiếu ở màn hình phía trên để đoán tính cách nhân vật sau đó đáp nạn và lật tả lại một cách hoàn mỹ. Người đoán chính xác sẽ chiến thắng. Nếu hai bên đều đoán được tính cách nhân vật trong đoạn phim thì sẽ xét xem diễn xuất của ai khiến khán giả xúc động hơn.”

“Không thành vấn đề.” Trần An gật đầu.

“Vây bắt đầu đi!” Pierre thông thả quay về ghế salon ngồi xuống, để tránh bề mặt, lần này ông ta cũng không mời Trần An ngồi cùng nữa.

Bốn chiếc màn hình treo trên không trung quanh sân đấu sáng lên, trên màn hình là hai đoạn phim nước ngoài, dù là mấy người bọn họ ăn ngủ với điện ảnh, nhưng cũng đều chưa từng xem hai bộ phim này.

Bốn chiếc màn hình, hai cái màu đỏ chiếu riêng về nữ chính, còn hai cái màu xanh chiếu riêng về nam chính. Từ nhạc phim có thể thấy là cả hai đoạn phim đều từ một bộ phim trích ra.

Đám đạo diễn Từ căng thẳng nhìn lên màn hình, Ngự thiên vương và Quan Vũ Tinh đều là diễn viên khá xuất sắc trong nước, nếu hai người họ mà thất bại thì chẳng lẽ phải đi mời An thiên vương đã rời khỏi showbiz hay là mời thầy cúng ra nghĩa địa gọi hồn ảnh hậu Tạ Thiển về mới đối phó được sao?!

Trên màn hình màu đỏ, nữ chính đứng trên một đỉnh núi cao, mắt nhìn xa xăm.

Trên màn hình màu xanh, nam chính đang vùng kiếm oai hùng giết địch! Đây là một bộ phim thần thoại cổ điển thời Tàng cổ.

Thông tin đưa ra quá ít, hơn nữa, chỉ dựa vào một đoạn hình ảnh cực kỳ ngắn đó thì không thể nào phân tích toàn diện đặc điểm tính cách và thân phận

của nhân vật nam nữ chính được.

Đạo diễn Từ lặng lẽ ghé sát vào tai Trần An, nhỏ giọng hỏi: “Trần lão, anh có nhìn ra cái gì không?”

“Đây là một bộ phim chiến tranh.” Trần An cũng nhíu mày, “Thân phận của nam chính có thể là một chiến thần, điều này khá dễ đoán, nhưng thân phận của nữ chính thì hơi mơ hồ, vừa giống một nữ thần, lại vừa giống một người bình thường. Ngay cả bản thân tôi cũng không đoán chuẩn được.”

Qua quan sát tạo hình nhân vật thì đúng là vai nam chính đang chiến đấu với địch kia rất có thể là chiến thần, nhưng thân phận nữ chính lại quá khó đoán, tất cả bọn họ đều không hiểu rõ được.

Quan Vũ Tinh hơi ngẩng đầu nhìn màn hình màu đỏ, cô ta đang dựa vào sắc mặt và trang phục để phán đoán thân phận nữ chính. Là nữ thần, hay là người bình thường?!

“Kết thúc!” Pierre giơ tay lên, bốn màn hình 3D đều tắt lịm.

Pierre lại quay sang nói nhỏ với phiên dịch, phiên dịch nói: “Ông Pierre nói là vừa rồi quên không nói với chư vị rằng người tham gia thi đấu chỉ có năm phút để tư duy về nhân vật.”

Đạo diễn Từ bất mãn: “Hôm qua rõ ràng là 10 phút cơ mà?”

“Phải tiến bộ chứ!” Pierre thần nhiên đáp rồi cúi đầu châm thuốc, không thèm nói nữa.

Ông ta cố tình châm chọc nền điện ảnh của họ vẫn luôn dậm chân tại chỗ không chịu tiến bộ sao?

Sắc mặt đạo diễn Từ đen như đất nồi. Vậy những đạo diễn có tên tuổi trong nước như bọn họ đây thì là cái gì? Rác rưởi chắc?!

Sắc mặt Trần An cũng không tốt, rõ ràng Pierre đến đây không phải để mở lời dài so tài mà là đến đánh thẳng vào thể diện của giới điện ảnh trong nước, hơn nữa, còn đánh một cách vô cùng ngông cuồng và kiêu ngạo!

Trần An siết chặt điện thoại trong túi quần, đang cân nhắc xem có nên gọi điện thoại cho An thiên vương quay về giúp đỡ không.

Lúc này, trên sân đấu, đôi diễn viên nước ngoài đã bắt đầu tạo dáng.

Nam chính đứng là chiến thần, nhưng nữ chính lại là nữ thần bị rơi vào vòng luân hồi ác ma, tạo hình như thế thực sự khiến mọi người mờ mịt, mà cũng khó có thể tin được.

Nhân vật mà Ngự thiên vương đáp nện không khác với người nam diễn viên nước ngoài kia lắm. Ngự thiên vương cũng không hổ danh là diễn viên có tên tuổi lâu đời trong nền điện ảnh nước nhà, không hề bị lép vế trước khí thế của đối phương, cũng tạo ra một nhân vật rực rỡ không thua họ.

Phía bên kia, người nữ diễn viên nước ngoài lột tả đúng nhân vật nữ thần bị rơi vào vòng luân hồi ác ma. Cách diễn xuất này cũng hơi giống nhái lại hình tượng thiên sứ trong hệ liệt Lucifer.

Quan Vũ Tinh còn chưa kịp phản ứng, không nghĩ ra được đặc điểm nhân vật nữ chính, lại bị khí thế của nữ diễn viên nước ngoài kia đè bẹp.

Đám phóng viên đang giơ cao máy ảnh đều lẳng lặng hạ xuống. Bọn họ cũng cảm thấy thông tin về nữ chính quá ít, thời gian quan sát cũng quá ngắn, Quan Vũ Tinh nhất thời không nắm bắt được cũng là chuyện dễ hiểu, chẳng phải ngay cả Trần lão cũng không hiểu được nữ chính là nhân vật thế nào sao?!

Tuy hiểu là vậy, cũng thông cảm, nhưng trong lòng họ khó tránh khỏi cảm giác thất vọng. Nếu... nếu như là Tạ Thiên trước kia, liệu cô ấy có thể làm được không?!

Thời gian biểu diễn kết thúc, Quan Vũ Tinh vẫn không thể tin được mình lại thua dễ dàng như thế.

Màn hình 3D trên không trung lại một lần nữa sáng lên, chiếu cùng hình ảnh ban này.

“Mời các vị hãy giải thích vì sao mình lột tả ra nhân vật như vậy.”

Nam diễn viên nước ngoài kia giải thích trước, anh ta dùng ngoại ngữ nên phiên dịch cũng phải dịch lại sang tiếng Trung: “Ông Edgar nói là ông ấy dựa vào ký hiệu trên chuỗi kiếm và áo choàng để phân tích ra tính cách cùng với thân phận của nhân vật.”

Ngự thiên vương gật đầu: “Tôi cũng dựa vào hai điểm này. Ký hiệu trên chuỗi kiếm là huy hiệu chỉ có chiến đoàn vinh quang trong truyền thuyết mới có, mà các chiến sĩ trong chiến đoàn vinh quang đều là cấp chiến thần.”

Ngự thiên vương giải thích đơn giản, nét mặt rất bình tĩnh. Nhóm phóng viên xung quanh nghe vậy đều vỗ tay, không hổ danh là diễn viên có tên tuổi lâu đời, quả nhiên lợi hại hơn hẳn.

So với sự bình tĩnh của Ngự thiên vương, thì Quan Vũ Tinh có vẻ xấu hổ hơn rất nhiều.

Nữ diễn viên nước ngoài kia cũng giải thích lý do vì sao mình xây dựng hình tượng nữ chính như vậy.

Phiên dịch dịch cho mọi người nghe, thì ra nữ diễn viên Lilith kia căn cứ vào hoa tai và chiếc nhẫn trên ngón út của nữ chính để phán đoán. Trên hoa tai của nữ chính có một hình khắc thánh mẫu Maria nhỏ, còn qua hình ảnh hiển thị trên màn hình thì chỉ có thể nhìn thấy một phần mặt nhẫn đeo trên ngón út có một nửa đầu ác ma.

Đeo trang sức có khắc thánh mẫu Maria đều là dấu hiệu của các nữ thần, tỏ rõ sự trung thành với vị thần trong lòng họ. Còn chiếc nhẫn ác ma kia lại nói lên rằng, cùng với việc tin tưởng nữ thần, thì họ cũng vì dục vọng nào đó mà rơi vào giới ma đạo.

Quan Vũ Tinh há hốc miệng, căn bản không thể phản bác được. Trong lòng cô ta cũng vô cùng chán nản, cứ tưởng có thể nhân dịp này để thu hút sự chú ý của đạo diễn Pierre, có lẽ có cơ hội phát triển ở Hollywood, như vậy sự nghiệp của cô ta cũng có thể hướng ra thế giới. Kết quả, thật không ngờ, đã không có cơ hội, lại còn mất thể diện hơn!

Trong lòng Quan Vũ Tinh vô cùng giận dữ nhưng ngoài mặt vẫn tươi cười: “Xin thụ giáo!”

Cái gì mà thụ giáo, rõ ràng là bị si nhục! Cả đám phóng viên thầm kêu lên trong lòng.

Lúc này phiên dịch lại đứng dậy: “Ông Pierre nói, tránh đề các vị cảm thấy bất công, thì các vị cũng có thể đưa ra một bộ phim, có điều, ông ấy rất tự tin với diễn viên của mình!”

Mẹ kiếp, quá kiêu ngạo!

Đạo diễn Trịnh đưa điện thoại cho nhân viên bên cạnh: “Phát đoạn phim ngắn này lên đi.”

Nói xong, đạo diễn Trịnh lại quay sang cao giọng nói: “Để tránh cho đạo diễn Pierre cảm thấy chúng tôi gian dối, thì đoạn phim ngắn lần này đăng cũng là đoạn phim tôi mới quay, vừa biên tập xong còn chưa đưa ra thẩm định, đương nhiên cũng chưa từng được chiếu ở đâu.”

Pierre cười không bận tâm: “Phim cũ cũng không sao!”

Đù!!! Có được đánh gãy răng lão ta không? Có ảnh hưởng gì đến mối quan hệ hữu nghị quốc tế không?!!!

Khi Lâm Nhục và Lâu Kiều, Mặc tiểu ngọc, Tạ Lâm cùng Đại Bình tới, trong kho hàng im lặng đến mức có thể nghe cả tiếng kim rơi.

“Sao thế này?” Lâu Kiều nhíu mày, “Ồ đây đang thi đấu hay đang làm lễ truy điệu thế?”

Miệng lưỡi Lâu Kiều không phải độc địa bình thường, nhưng lần này anh ta lại nói gần chính xác.

Dù phát phim trong nước, nhưng Edgar và Lilith vẫn có thể nhanh chóng nắm bắt được tính cách nhân vật rồi lột tả ra nhân vật hoàn mỹ như trước. Còn Ngự thiên vương luôn quen với những vai diễn cứng cỏi kiên cường gặp phải dạng vai trẻ trung đầy sức sống thế này, cũng có cảm giác bó chân bó tay.

Quan Vũ Tinh dù sao cũng đã lớn tuổi, diễn vai học sinh trung học đầu đón hạnh phúc vì tình yêu cũng hơi bị gượng ép quá... Cứ tưởng rằng chiếu phim trong nước lên chắc chắn họ sẽ thắng được để gỡ hòa bàn vừa rồi, không ngờ lại càng thua khó coi hơn.

Một tay phóng viên bên cạnh nói với vẻ mắt mát: “Không phải lễ truy điệu thì cũng thành lễ truy điệu rồi. Từ nay về sau, e rằng diễn viên trong nước cũng không thể mở đến chuyện ưỡn ngực tự hào trên đấu trường quốc tế nữa! Cái gì mà gala thảm đỏ chứ, e rằng đến đó xong rồi cũng chẳng mỉm cười mà ra về được!”

“Nghiêm trọng thế sao?” Tạ Lâm nhíu mày.

Một phóng viên khác nhỏ giọng nói: “Còn không nữa à. Đến cả Ngự thiên vương và cô Vũ Tinh còn bị đánh bại, An thiên vương rời khỏi showbiz rồi, còn hy vọng gì được nữa?!”

Pierre cao giọng khen ngợi Edgar và Lilith xong mới cười to: “Trần An, ông thấy chưa?!” Thử tiếng Trung ngọng nghịu vang lên lại khiến những người đang đứng đây cầm nín không đáp được câu nào. “Tôi đã bảo mà, điện ảnh của các ông, tệ lắm! Tệ lắm! Ha ha ha!” Pierre cười to đầy đắc ý, Edgar và Lilith cũng cười theo.

Tiếng cười đó như một bàn tay to vô hình tát mạnh vào nền điện ảnh trong nước. Sắc mặt của Ngự thiên vương và Quan Vũ Tinh rất khó coi, nhất là Ngự thiên vương. Ông ta đã xin nghỉ hưu từ 2 năm trước không còn tham gia đóng phim nữa, giờ nhận được điện thoại chạy tới nhưng lại bị hạ nhục thế này khiến mặt ông ta giận đến xanh mét lại.

Trần An cũng lạnh mặt, Edgar và Lilith có thiên phú rất cao, hoàn toàn nằm ngoài sự dự đoán của ông. Trong những diễn viên mà ông biết, người có thiên phú về diễn xuất như vậy trừ An Tiệp và Tạ Thiên ra, cũng chỉ còn... .

Trần An chợt ngẩng đầu nhìn quanh, trong ánh mắt của ông vừa có vẻ chắc chắn lại vừa mong chờ khiến những người khác cũng bất giác ngẩng lên theo, kỳ quái nhìn xung quanh.

Đạo diễn Trần đang tìm gì vậy?

Ánh mắt Trần An vội vàng tìm kiếm khắp nơi, xuyên qua đám người, rốt cuộc cũng nhìn thấy Lâm Nhựt, trên mặt ông chợt nở nụ cười yên tâm.

Mọi người cũng nhìn theo ánh mắt Trần An, nhìn thấy Lâm Nhựt đang đứng bên kia.

Lâm Nhựt đúng là nhân tài mới xuất hiện, tiếng tăm rất lớn, nhưng dù sao cũng chưa có tác phẩm nào được ra mắt, những đoạn clip thử vai hay fan đăng lên thì quá ngắn, trừ những người chuyên nghiệp ra thì người bình thường cũng chỉ cảm thấy Lâm Nhựt diễn rất hay thôi, còn không thể hiểu rõ được cô ấy lợi hại như thế nào.

Ngược lại, họ chỉ có ấn tượng sâu hơn về cô vì Lâm Nhựt là người bạn gái mà An Tiệp công khai thừa nhận và là An tẩu trong miệng các fan An thần mà thôi. Trần An kỳ vọng vào một Lâm Nhựt như vậy, thật sự không có vấn đề gì chứ? Phải biết rằng ngay cả người đã giành được giải nam diễn viên xuất sắc nhất và nữ diễn viên xuất sắc nhất như Ngự thiên vương và cô Vũ Tinh cũng đã bị đánh bại rồi còn gì.

Lâm Nhựt cũng biết Pierre, nhận được ánh mắt của Trần An, cô khẽ mỉm cười, vừa bước vào vừa nói: “Ông Pierre, thiên triều cổ xưa của chúng tôi có câu nói như thế này.”

“Đây là địa bàn của tôi, nhập gia phải tùy tục, có là rồng là hổ cũng phải ngoan ngoãn mà nằm xuống!”

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chương 76.1: Dương oai cho đất nước!

Mọi người tách sang hai bên để lối đi ở giữa. Lâm Nhựt chậm rãi bước tới, giống như bước trên ánh trăng sáng mà đi vậy! Nét mặt cô điềm tĩnh, lông mày nhướng lên, ánh mắt ngạo nghễ, mỗi bước đi đều như bước trên nhịp thở của mọi người.

Đám phóng viên đứng đây đều ngăn người siết chặt nắm tay, khó có thể ức chế được cảm xúc đang dâng trào trong lồng ngực. Có thứ gì đó đang diễn biến cuồng bạo, như muốn xé toang lồng ngực mà ra.

Tạ Lâm bình tĩnh đẩy kính mắt: “Lâm Tiểu Nhựt, giỏi lắm”

Mặc tiểu ngọc cầm túi bánh bao gật gù đầu đồng ý.

Lâu Kiều liếc nhìn Tạ Lâm và Mặc tiểu ngọc một cái, anh ta luôn cảm thấy hai người này quá khoan dung với Lâm Nhựt, tuy rằng chính anh ta cũng cảm thấy mấy lời Lâm Nhựt vừa nói thực sự quá đã.

Pierre đương nhiên không biết Lâm Nhựt, đôi mắt màu lam đậm hơi nheo lại: “Cô là ai?”

“Hả? Ông nói gì? Tôi nghe không rõ!” Lâm Nhựt cười tít mắt, cố tình to giọng nói: “Ông học tiếng Trung không giỏi à? Cũng không sao, ông có thể nói tiếng Anh cũng được! Mà nếu tiếng Anh của ông không giỏi lắm, thì có thể nói tiếng Pháp, tiếng Ả Rập, tiếng Tây Ban Nha, tiếng Hàn, tiếng Nhật, chúng tôi cũng không có vấn đề gì!”

Trà đôn quá đẹp!

Trên mặt đám phóng viên đều nở nụ cười! Học tiếng Trung còn chưa tốt lại dám đến nhạo báng văn hóa Trung Quốc. Ông coi nền văn hóa 5000 năm của Thiên triều chúng tôi là trò đùa sao?!

“Tiếng Trung của tôi rất giỏi!” Pierre cố gắng nói chậm lại. Tiếng Trung của ông ta quả thực không tệ, có thể nghe hiểu phần lớn mọi người nói chuyện với nhau, chính ông ta cũng có thể tham gia đối thoại một chút.

Trước kia mọi người đều khen tiếng Trung của ông ta giỏi, không ngờ cô gái phương Đông xinh đẹp này vừa gặp mặt đã nói nghe không hiểu ông ta nói gì, khiến người quá đáng!

“Thật sao?” Lâm Nhựt nhướng mày, “Vậy ông có thể hiểu câu này không? Mùa đông nên mặc bao nhiêu thì mặc bằng đó, mùa hè nên mặc bao nhiêu thì mặc bằng đó!”

“Mùa đông mặc bao nhiêu mặc bao nhiêu? Mùa hè mặc bao nhiêu mặc bao nhiêu?” Pierre từ từ lặp lại một lần, “Không phải là ý giống nhau sao?”

(Để mọi người dễ hiểu hơn nên tôi dịch nghĩa luôn chứ không để tiếng Hán rồi mất công giải thích. Mọi người có thể hiểu là câu của Lâm Nhựt là theo nghĩa chuẩn của TQ, còn câu Pierre nhắc lại là nghe qua tai ông ấy, ông ấy không hiểu thì nó thành như thế nhé. Bên dưới cũng sẽ như vậy — Mẹ Cherry)

“Đương nhiên là không giống nhau.” Lâm Nhựt mỉm cười, “Chẳng lẽ mùa đông và mùa hè ông đều mặc giống nhau sao?”

Mùa đông với mùa hè đương nhiên phải mặc khác chứ. Pierre cũng nhún mày nhưng vẫn không thể nào hiểu được rốt cuộc ý nghĩa của câu đó là gì.

“Câu vừa rồi cũng hơi khó, tôi nói câu đơn giản hơn vậy.” Nói xong, Lâm Nhựt lại so sánh với mọi người phía sau, “Người xưa có câu, người không thể nhìn tướng mạo, nước biển không thể đo lường.”

Pierre gật đầu, câu này ông ta có nghe qua rồi.

Lâm Nhựt lại quay sang so sánh với mấy người bên Pierre, nói tiếp: “Nhưng lại có câu rằng, người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân! Ông Pierre, ông có hiểu được không?”

Nếu tách ra thì Pierre miễn cưỡng cũng có thể hiểu sơ sơ ý nghĩa của nó, nhưng nếu đặt hai câu cạnh nhau, thì ông ta lại hoàn toàn rối loạn. Chẳng phải hai câu mâu thuẫn với nhau sao?”

“Ha ha, ha ha ha ha!” Những người xung quanh đều không kìm được cười ầm lên.

Ông đạo diễn ngoại quốc kia vẫn còn đang rối rắm không biết rốt cuộc cô ấy có ý gì, hoàn toàn không biết rằng Lâm Nhựt so sánh những người bên họ là người có nội hàm ‘không thể chỉ nhìn bề ngoài, nước biển không thể đo lường’, với bọn họ là dạng chỉ dựa vào vẻ bề ngoài, ‘người đẹp vì lụa, lúa tốt vì phân’.

Bởi thế mới nói, tiếng quốc ngữ vô cùng uyên thâm, mấy người nước ngoài các người chẳng qua chỉ nhìn thấy một góc núi băng mà thôi! Ngay cả phiên dịch bên cạnh cũng không kìm được, khẽ nhếch khóe môi.

Lần này đến lượt Pierre, Edgar và Lilith lạnh mặt.

Pierre nói: “Today we compete movies!” (Hôm nay chúng ta đấu về phim ảnh.)

“Ok!” Lâm Nhựt mỉm cười, nói: “Can you tell me what is movie?” (Vậy ông có thể nói cho tôi biết phim ảnh là gì không?) Tiếng Anh của Lâm Nhựt vô cùng trôi chảy, hơn nữa, cách phát âm tiếng Anh của cô còn mang theo ngữ điệu của quý tộc Anh, rất dễ nghe.

“I think, movie is our soul!” (Tôi cho rằng phim ảnh là linh hồn của chúng tôi!) Pierre đáp.

“Xạo ke!” Lâm Nhựt bĩu môi.

Pierre không hiểu: “Cháo, kê?”

“Phụt!” Xung quanh lại vang lên những tiếng phì cười không kìm nén được.

“Ok! You said movie is your soul, so can you open your soul to watch?” (Ông nói phim ảnh là linh hồn của các ông, vậy ông có thể mở linh hồn của mình ra cho mọi người xem không?) Khóe môi Lâm Nhựt hơi cong lên, “Ông không ngại cho mọi người xem, nhưng chúng tôi lại ngại ô nhiễm mắt.”

“What did she say?” (Câu sau cô ấy nói gì vậy?) Pierre quay đầu sang hỏi phiên dịch.

Phiên dịch đang định dịch lại nguyên bản cho Pierre nghe, chợt cảm giác sau gáy lạnh buốt. Anh ta lén liếc mắt nhìn Lâm Nhựt đang tươi cười kia, lại thấy trong mắt cô nhưng tỏa ra những thanh đao lạnh băng như muốn cắt đứt cổ anh ta vậy.

Phiên dịch đành nói với Pierre: “She said that your opinion is very good, very good!” (Cô ấy nói là quan điểm của ông thật sự rất tuyệt, rất tuyệt!)

Rốt cuộc Pierre cũng nở nụ cười, giơ ngón tay cái với Lâm Nhựt: “Cô cũng rất tuyệt!”

Đây được coi là câu khen thưởng cao nhất của Pierre từ hôm qua tới giờ! Có điều, sau khi ông ta bị Lâm Nhựt mắng xong lại còn khen ngợi hành vi của Lâm Nhựt, khiến những người đang đứng đây cũng thảm vui sướng trong lòng.

Pierre cũng không hiểu mọi người đang cười cái gì, lại nói tiếp: “I can’t open my soul, but I will use all of my enthusiasm and energy to do the best movie!” (Tôi không thể mở linh hồn của mình ra, nhưng tôi sẽ dùng toàn bộ nhiệt tình và năng lượng của mình để làm ra một bộ phim tuyệt vời nhất!)

“No, nothing is the best in this world!” (Không, trên đời này không có gì là tốt nhất cả!) Lâm Nhựt cười, bước lên đài thi đấu, “If you don’t believe, let’s see!” (Nếu ông không tin, thì cứ thử chờ xem!)

“Được!” Pierre cũng ghé vào tai phiên dịch nói một hồi.

Phiên dịch quay sang nói cho mọi người nghe: “Ông Pierre nói, để công bằng, hai bên đều tự lựa chọn một số bộ phim, sau đó gộp lại, chọn ra bộ phim cuối cùng để thi đấu!”

Mọi người đều gật đầu, làm thế này quả thật cũng công bằng hơn một chút. Vừa rồi bọn họ thầm nghi ngờ liệu có phải Edgar và Lilith đã quá quen thuộc với bộ phim mà Pierre đưa ra hay không, nếu bây giờ mỗi bên đưa ra một nửa thì cơ hội cũng lớn hơn một chút.

Trần An nhìn về phía Lâm Nhục, thật ra ông không quá đồng ý với việc đôi bên cùng chọn phim. Lâm như vậy căn bản không thể xóa bỏ đi sự nhục nhã mà họ phải chịu trước đó, hơn nữa, nếu như bên Pierre thua, cũng có thể tìm được lý do để bào biện cho mình, dù thế nào nền điện ảnh nước nhà cũng ở thế hạ phong.

Lâm Nhục hiểu rõ điều đó, đứng trên đài thi đấu cười nói: “Không cần phải phiền như vậy, cứ thoải mái đi!”

An tẩu khí phách thật!

Tuy không biết kết quả thi đấu cuối cùng sẽ thế nào, nhưng đã bắt đầu có phóng viên nâng máy lên chụp Lâm Nhục trên đài thi đấu.

Pierre nhỏ giọng dặn dò Edgar và Lilith mấy câu sau đó mới để họ quay lại đài thi đấu lần nữa.

Lâm Nhục mỉm cười khẽ gật đầu với Ngự thiên vương ở dưới đài. Kịp trước khi cô vừa bước chân vào nghề thì Ngự thiên vương đã rất nổi tiếng trong giới điện ảnh rồi. Đối với ông ta, Lâm Nhục cũng vô cùng tôn trọng.

Nhìn Lâm Nhục trên đài, Quan Vũ Tinh hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, vì sao lần nào cũng là Lâm Nhục giễu võ giương oai?! Hơn nữa, dường như chỉ cần có Lâm Nhục xuất hiện, thì cô ta đều trở nên cực kỳ xui xẻo vậy!

Lần thử vai hôm đó, rồi cả hôm nay nữa!

Edgar và Lilith bước lên đài, ngạo mạn nhìn Lâm Nhục, thậm chí còn không thèm chào hỏi câu nào.

Lâm Nhục nhún vai không bận tâm.

Edgar hỏi: “Bao giờ thì bắt đầu?” Tiếng Trung của anh ta thật ra còn tốt hơn Pierre một chút.

“Tôi không có vấn đề gì, lúc nào cũng được!” Lâm Nhục rất thoải mái, nếu nói rằng cô đến đây là để lên đài thi đấu, chỉ bằng nói cô đến đây tắm nắng bằng ánh đèn thì đúng hơn! Quan trọng nhất là, trong ánh mắt của cô cũng hoàn toàn không hề có vẻ khinh miệt hay kiêu ngạo nào!

Cô cứ tự tin đứng ở đó, như muốn nói cho họ biết, muốn ra thế nào cũng được!!! Sự mạnh mẽ hoàn toàn tự nhiên mà có.

Các phóng viên bên dưới đều hướng máy ảnh về phía Lâm Nhục chụp lia lịa. An tẩu, tiếp tục mạnh mẽ, ngông cuồng như thế nhé!!!

Edgar khẽ nhủ mày, trực giác nói cho anh ta rằng, cô gái Phương Đông có vẻ rất uể oải này chắc chắn không đơn giản!

Lilith đứng bên cạnh hơi bất mãn vì Edgar cứ nhìn chăm chăm Lâm Nhục, cô ta khẽ gật đầu với nhân viên bên dưới đài một cái, ra hiệu cho họ có thể bắt đoạn phim được rồi.

Màn hình 3D treo trên không trung sáng lên. Vì phía Trung Quốc chỉ có một nữ diễn viên là Lâm Nhục đứng trên đài, nên nhân viên chỉ bật hai màn hình màu đỏ.

“Phiền anh bật cả lên giúp.” Lâm Nhục nói với nhân viên phụ trách phát phim.

“Hả? À, vâng.” Nhân viên lập tức làm theo.

Edgar và Lilith đều sửng sốt, những người bên dưới đài thi đấu cũng ngẩn người.

Chẳng lẽ Lâm Nhục định khiêu chiến cả hai vai cùng một lúc sao? Trong thời gian ngắn ngủi đó, thực sự có thể lý giải và diễn dịch chính xác được sao? Hơn nữa, một trong hai vai đó còn là vai nam!!!

Chỉ có sắc mặt Trần An là tương đối bình tĩnh, ông tin rằng nếu Lâm Nhục có thể diễn được Cảnh Vũ của Tận Thế, thì chắc chắn cũng có thể lột tả và khống chế tốt các vai nam khác. Dù cô bị giới hạn ở ngoại hình nhưng diễn xuất của cô tuyệt đối không có vấn đề gì!

Lâu Kiều cũng khẽ nhủ mày một cái, nói: “Có phải Lâm Nhục đùa hơi quá không?”

“Anh im đi!” Tạ Lâm lườm anh ta một cái, “Tuy nhìn tiểu Nhục có vẻ uể oải không đáng tin, nhưng anh đã bao giờ thấy cô ấy làm việc gì mà không nắm chắc chưa?”

“Thôi được!” Lâu Kiều nhượng nhịn, ai bảo anh ta lại phát hiện ra mình thích Tạ Lâm chứ. Bây giờ bảo anh ta nói nặng lời một chút với Tạ Lâm, anh ta còn không nổi, thì làm sao độc mồm độc miệng như trước kia được nữa, “Quả thực, diễn xuất của Lâm Nhục rất đáng tin nhiệm!”

“Chuyện đó còn cần phải nói à!” Tạ Lâm kiêu ngạo hất cằm lên.

Lâu Kiều lại cảm thấy chua chua trong lòng. Đến bao giờ Tạ Lâm mới có thể có vẻ mặt đó khi nhắc đến anh ta chứ? Anh ta cũng phát ghen lên rồi đây!

Mặc Lâm cầm túi bánh bao to trong tay, cúi xuống nhìn bánh bao, rồi lại nhìn Lâm Nhục trên đài. Chủ nhân đừng có chơi nữa, chúng ta về ăn bánh bao đi! Đói quá!

Nhìn về mặt thật thà của Mặc Lâm lúc này đầy vẻ rối rắm, Đại Bình đứng bên cạnh cũng nhỏ giọng hỏi đầy thân thiện: “Sao thế?”

“Đói.” Mặc Lâm chăm chú suy nghĩ, rồi ngẩng đầu nhìn Đại Bình, kiến nghị: “Tôi bắt Lâm Nhược đi được không?”

Không phải Mặc tiểu ngọc là vệ sỹ do cô Lâm Nhược mời về hay sao? Đại Bình chợt nhìn Mặc Lâm đầy vẻ phòng bị: “Anh bắt Lâm Nhược đi làm gì?”

“Ăn bánh bao.” Mặc tiểu ngọc giờ túi bánh bao trong tay lên, nghiêm túc nói. Từ sáng đến giờ anh ta còn chưa kịp ăn gì, thật sự rất đói!!!

Đại Bình bó tay: “Hiện giờ Lâm Nhược đang làm việc, nếu anh bắt cô ấy đi chỉ vì để ăn bánh bao, chắc chắn cô ấy sẽ tức giận!”

Ăn bánh bao là chuyện lớn mà! Mặc tiểu ngọc hơi mất hứng nhìn về phía Lâm Nhược, chủ nhân lúc nào cũng tùy hứng như thế, anh ta có nên nghiêm túc suy nghĩ đến việc đình công không?!

20) { content.eq(midLength).after("Loading...")]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 106: Chương 76.2

Lần này, trên màn hình 3D phát hai bức tranh. Bức thứ nhất, nữ chính mặc áo dài màu trắng, tay ôm tài liệu, đang đi trên đường.

Ở hành lang bối cảnh đều là màu trắng, chỉ có cửa thoát hiểm màu xanh lục và mấy bồn hoa xanh lục là vật trang trí duy nhất!

Bức thứ hai, nam chính để trần nửa thân trên đứng trong một căn phòng trống trải, ở cạnh tường dường như còn có thể nhìn thấy nửa mấy cây côn sắt.

Nét mặt của nam chính rất dữ tợn, trên mặt được hóa trang nổi gân xanh như có thể bùng nổ bất cứ lúc nào vậy.

Anh ta mở rộng hai tay, hơi ngẩng đầu lên, dường như đang phát ra những tiếng kêu đau đớn, hoặc cũng có thể là đang gào lên giận dữ!

Mọi người dưới đài nhìn hai bức ảnh này đều không hiểu gì cả.

Không phải là họ không thể lý giải được hai bức ảnh kia. Bọn họ có thể nhận ra vai nữ chính chắc hẳn là bác sĩ, nhưng rốt cuộc là bác sĩ làm việc ở bệnh viện, hay là nhân viên nghiên cứu khoa học, thì họ không dám khẳng định.

Hình tượng của nam chính cũng vậy, anh ta ngửa đầu lên trời thế kia, rốt cuộc là vì tức giận, hay vì chịu sự kích thích nào đó?!

Đoán được một chút cơ bản, nhưng lại không thể nào hiểu rõ được. Điều này còn khiến người ta nóng ruột hơn cả việc không đoán được chút gì cả.

Bạn cho rằng suy đoán như vậy là chính xác, nhưng người ta lại cảm thấy như thế kia mới đúng! Cực kỳ rối rắm!

Dường như Edgar và Lilith cũng khẽ nhíu mày.

Thấy phản ứng của hai người họ, quan điểm của Lâm Nhược về Pierre cũng cải thiện một chút. Điều này ít nhất cũng có thể chứng minh, quả thật Pierre không hề cho Edgar và Lilith xem trước bộ phim vô cùng cổ này, hoặc nên nói thật ra cũng không hề nổi tiếng hoặc thậm chí còn chưa qua thẩm duyệt, chưa được công chiếu bao giờ.

Ngoài việc khiêu chiến với điện ảnh Trung Quốc ra, Pierre cũng đang rèn luyện hai ái tướng của mình!

Mỗi một thiên tài dường như đều có rất nhiều sở thích kỳ quái mà người bình thường không thể nào hiểu được!

“Ok! Bắt đầu đi!” Năm phút trôi qua, hết thời gian phát tin tức.

Bây giờ, họ phải dựa vào trí nhớ trong đầu mình, nhanh chóng suy nghĩ xem nên lột tả vai nam nữ chính trong bộ phim này như thế nào!

Edgar biểu diễn trước!

Anh ta ôm đầu mình, hơi khom nửa người trên, hai tròng mắt đột ngột mở to ra, sắc mặt vô cùng khổ sở. Mọi người đều thoáng kinh ngạc vì diễn xuất rất chân thật này của anh ta.

Edgar rút tay lại: “Tôi xong rồi.”

“Tôi.” Lilith không quá thông thạo tiếng Trung, từ ‘tôi’ của cô ta nghe giống như đang nói là ‘côi’ vậy. Có điều, chuyện này cũng không ảnh hưởng đến

diễn xuất của cô ta.

Cô ta hơi nhấc tay phải lên, để cách mắt khoảng 10cm, sau đó lắc lắc cổ tay hai cái như đang cảm ống nghiệm trong tay, chăm chú quan sát phản ứng của chất lỏng bên trong vậy. Quan sát một lúc lâu, cô ta khẽ nhếch môi cười.

Lilith khôi phục lại vẻ mặt ban đầu, biểu thị màn biểu diễn của mình đã kết thúc.

Mọi người đứng bên dưới không thể không cảm thán, Edgar và Lilith thực sự rất có thiên phú về diễn xuất! Không cần biết họ có thực sự đoán được thân phận của nam nữ chính trong phim hay không, nhưng ít nhất diễn xuất của họ rất tự nhiên, chân thật, hoàn toàn làm rung động lòng người.

Các phóng viên giờ cao máy định chụp ảnh đều từ từ hạ xuống. Edgar và Lilith biểu diễn hay như vậy rồi, cô Lâm Nhượng làm sao thắng được họ đây?

Mấy người đạo diễn Từ cũng đều lộ vẻ lo âu: “Trần lão, chuyện này...”

“Chưa đến phút cuối, thì tuyệt đối đừng tự phán đoán kết quả!” Trần An bình tĩnh nhìn lên đài thi đấu không chớp mắt! Ông thực sự rất tin tưởng ở Lâm Nhượng!

Đám đạo diễn Từ cắn răng, cũng quay đầu chăm chú nhìn lên đài thi đấu.

“Đến tôi!” Lâm Nhượng khẽ cười với Edgar và Lilith, quay người về phía sau, đi thẳng đến bên mép đài thi đấu mới dừng lại.

Mọi người đều nín thở chờ đợi màn biểu diễn của Lâm Nhượng.

Cô ấy sẽ thắng chứ? Hay lại vẫn thua như những người khác?!

Ánh mắt Lâm Nhượng đột ngột hướng về phía sau đám đông bên dưới, nói: “Mặc tiểu ốc, ăn bánh bao nguội đau bụng đấy, lát nữa về hấp nóng mới được ăn!”

Mặc Lâm đang cầm bánh bao chuẩn bị cho vào miệng lập tức trở thành tiêu điểm chú ý của mọi người.

Mặc Lâm không thèm bận tâm đến ánh mắt của mọi người, anh ta chỉ nhìn Lâm Nhượng một cái, rồi lại mở túi ra thả chiếc bánh bao vào lại trong túi.

Đại Bình thấy anh ta đối như vậy còn cầm bánh bao mà không được ăn đúng là chẳng khác nào tra tấn, liền tốt bụng nói: “Đề tôi cầm cho.”

Mặc Lâm lập tức nhìn Đại Bình đầy vẻ đề phòng, còn dịch sang bên cạnh hai bước. Có một vị chủ nhân muốn cướp túi bánh đã đủ lắm rồi!!!

Khóe môi Đại Bình khẽ run lên một chút, chợt cảm thấy Tiểu Át dễ bảo có vẻ đáng yêu hơn một chút.

Tạ Lâm thấy vậy khẽ bật cười an ủi Đại Bình: “Biết làm sao được, Mặc Lâm bảo vệ bánh bao như bảo vệ con ấy, cậu ấy vẫn thế mà. Cậu quen dần đi.”

Thấy Mặc Lâm thả chiếc bánh bao nguội lại vào túi, Lâm Nhượng mới thu mắt lại, nói: “Tôi bắt đầu đây.”

Còn chưa dứt lời, nét mặt của cô đã thay đổi hẳn.

Lâm Nhượng hơi thu cầm lại, ngẩng cổ lên, cánh tay cũng gấp lại như đang ôm món đồ gì đó. Cô đứng thẳng lưng, hơi kiễng đôi chân đang đi giày bệt lên, bắt đầu bước đi! Cô bước dậm chân tại chỗ nhưng nếu lúc này mà là xem qua máy quay chỉ có phần thân trên chứ không có phần chân, thì ai cũng sẽ cho rằng cô đang bình thản bước đi không nhanh không chậm.

Mọi người chợt tròn trĩnh hai mắt, không ngờ Lâm Nhượng lại tái hiện lại hình ảnh nữ chính xuất hiện vừa rồi.

Có điều, hình ảnh tư liệu chỉ dừng lại ở trên đường, tiếp theo Lâm Nhượng phải làm thế nào? Hay màn biểu diễn của cô chỉ dừng lại ở đây?

Nhưng không, màn biểu diễn của cô vẫn chưa kết thúc!

Lâm Nhượng dừng bước, đưa tay về phía trước, làm động tác gõ cửa vô hình trên không trung, sau đó mở cửa bước vào phòng rất tự nhiên. Dường như cô nhìn thấy có ai đó trong phòng, vừa đặt tài liệu báo cáo xuống vừa mỉm cười với người kia.

Mọi người tưởng cô ấy đã diễn xong, nhưng kết quả lại thấy cô đi về phía bên kia của căn phòng vô hình. Cô hơi giơ ngón tay lên trên không trung rồi lướt nhẹ qua, khóe môi cong cong, trong mắt rực sáng vẻ kiêu ngạo và tự hào.

Cuối cùng, cô cầm lên một thứ gì đó, giờ cao lên qua đầu, dường như đang chiếu lên bóng đèn bên trên. Chăm chú nhìn một lúc lâu, ban đầu khóe môi của cô chỉ hơi nhếch lên, sau đó biến thành nụ cười thật tươi!

Nụ cười của cô hàm chứa sự tự hào vô hạn, cùng với sự kích động và vui sướng khó có thể kìm nén được khi chạm tay tới thành công.

Pierre cũng đứng bật từ ghế salon dậy, điều thuốc lá trong tay không biết đã cháy đến đâu rồi từ lúc nào, đốt cháy vào tay ông ta, ông ta mới nhận ra.

“Ông Pierre.” Phiên dịch vội vàng đưa một chiếc khăn tay ẩm lên.

Pierre vẫn nhìn lên đài thi đấu không chớp mắt: “Tôi không sao!”

Thấy ông ta như vậy, phiên dịch đành cắt khăn tay đi.

Trong mắt Trần An cũng như lấp lánh sáng! Lúc này, ông thực sự rất muốn cười thật to! Lâm Nhược quả nhiên không làm ông thất vọng, cũng không làm điện ảnh nước nhà thất vọng!

Lilith không hiểu sai, cô ta nhìn ra được nữ chính là một nhân viên nghiên cứu, cho nên mới biểu diễn như vậy, cũng loại luôn nữ chính khỏi hàng ngũ bác sĩ công tác trong bệnh viện.

Một người nghiên cứu khoa học hẳn là sẽ tỏ vẻ vui sướng khi nhìn thấy thành quả nghiên cứu của mình. Lilith diễn xuất cũng rất tốt, nhưng chỉ thua duy nhất ở một điểm, là cô ta còn quá trẻ, vì thế, cô ta cũng không nhận ra tâm trạng của nữ chính qua bức ảnh đơn giản đó, bởi vậy cũng không có những phán đoán tiếp theo.

Mà Lâm Nhược, thì nhìn ra được những điểm này.

Thế nên, nhân vật mà cô đáp nặn lên là một nữ nghiên cứu viên đi lấy kết quả thử nghiệm về, mà kết quả đó cực kỳ thành công. Nữ nghiên cứu viên mang tâm trạng vui sướng và kích động quay trở lại phòng nghiên cứu.

Khi đi đường, cô ấy còn có thể giữ vững bước chân thông thả, chứng tỏ bình thường chắc chắn cô ấy là một người rất kiêu ngạo nhưng lại dè dặt, thậm chí ở một số mặt nào đó cô còn cảm thấy mình giỏi hơn hẳn người khác. Mà khi bước đi, cô lại hơi nhấc chân cao một chút theo bản năng, chứng tỏ cô ấy vẫn còn giữ một chút tính cách trẻ con, cũng không quá kiêu ngạo dè dặt như cô ấy nghĩ.

Mang tâm trạng kích động như vậy quay lại phòng nghiên cứu, nữ chính khẽ cười với đồng nghiệp, sau đó không kìm nén được sự kích động trong lòng, quan sát lại kỹ càng thành phẩm nghiên cứu của mình lần nữa, sau đó cất tiếng cười to đầy kiêu ngạo trong im lặng!

Lilith cũng chấn động vì màn biểu diễn của Lâm Nhược, ngẩn người một lúc lâu.

Lúc này, Lâm Nhược chạy tới bên kia đài thi đấu, mọi người cho rằng cô vẫn tiếp tục diễn vai nữ chính.

Lâm Nhược dừng bước ở bên cạnh đài đưa lưng về phía mọi người, rồi đột ngột quay người lại.

Bước chân của cô chợt trở nên vội vã, không ngừng đi qua đi lại. Nét mặt đầy vẻ lo lắng, ánh mắt luôn liếc về hai phía theo bản năng, dường như đang tính toán gì đó.

Đột nhiên, cô dừng bước. Con ngươi trợn trừng lên vài phần, sau đó hơi nhúu lại.

Dường như có người đến, ánh mắt của cô trở nên đề phòng, bước chân hơi trượt đi một chút, toàn thân căng lên như bước vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Dường như có người đang khêu nhử cô, ánh mắt của cô từ vẻ đề phòng chợt trở nên mơ hồ trong khoảnh khắc, sau đó lại biến thành cảnh giác.

Cô dịch chân lùi về phía sau, đột nhiên, cơ thể của cô gấp lại, mở rộng hai tay đưa lên qua đầu, như bắt chợt bị người ta ấn vào tường, đồng thời hai chân cũng bị đá văng ra ghim chặt lên tường.

Cô gãy dựa rất mạnh, nhưng hoàn toàn không tránh ra được, trong miệng phát ra những tiếng gầm khế.

Đột nhiên, cô không cử động nữa.

Tìm mọi người đều thót lên cổ, hai mắt bất giác mở to ra mong chờ màn biểu diễn tiếp theo của cô.

Lâm Nhược quay người, trên mặt đã khôi phục lại nụ cười lười biếng thường ngày. Cô cười với mọi người nói: “Tiếp theo là màn gào thét và gãy dựa trong đau khổ. Mọi người cứ tham khảo từ anh ta là được.”

Vậy là cô không diễn nữa sao?!

Đánh thức toàn bộ sự tò mò của họ rồi bỏ diễn một cách vô trách nhiệm như thế à?!!!

Muốn lật bàn quá đi mất!!! Xem không đã!!! Tiếp tục đi được không?!!!

Lâm Nhược còn lâu mới bận tâm đến tiếng lòng đang gào thét của mọi người. Hiện giờ cô là phụ nữ có thai, diễn ra mấy cảm xúc kinh khủng như vậy lỡ ảnh hưởng đến baby, sau này trưởng thành baby cũng như thế thì biết làm sao?!

Lâm Nhược khẽ gật đầu với Edgar và Lilith rồi thông thả bước xuống đài.

Trần An và đám đạo diễn Từ đã bước lại gần. Trần An giờ ngón tay cái với Lâm Nhược, nói rất thật lòng: “Nhóc tiểu Nhược, tuyệt lắm!”

“Trần lão, cháu về trước đây ạ.” Lâm Nhựt không bận tâm đến thắng thua, mỉm cười nói.

Vì Mặc tiểu ngọc đến tận bây giờ vẫn chưa được ăn bánh bao, nên đã bắt đầu bắn ánh mắt như dao về phía cô rồi.

“Cháu về đi.” Trần An cũng cười, trận đấu này có công bố kết quả hay không, và kết quả như thế nào cũng đã không còn quan trọng nữa!

Diễn xuất của Lâm Nhựt đã kích động được Pierre, khiến Lilith và Edgar kinh sợ, thế là đủ rồi!

“Xin... xin chờ một chút!” Pierre đẩy đám người đang chắn đường ra, nhanh chân bước tới!

20) { content.eq(midLength).after('Loading...')]>

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 107: Chương 76.3

“Xin cô chờ một chút!” Mặt Pierre nghiêm lại chặn đường Lâm Nhựt.

Trần An nhú mày, bước lên một bước chắn trước Lâm Nhựt, bảo vệ cô ở đằng sau: “Lâm Nhựt không được khỏe, hôm nay thế này thôi! Nếu ông còn muốn so đấu tiếp thì để đến mai!”

Phiên dịch dịch chỉ tiết lại lời của Trần An cho Pierre nghe.

“No no no!” Pierre vội lắc đầu, trong lòng cuống lên cũng hoảng hốt túm lấy vai Lâm Nhựt!

Lâu Kiều bước hai bước lên huých vai một cái đẩy Pierre đang vô cùng kích động ra.

Anh ta nhìn chăm chăm Pierre, nói: “Pierre, bao nhiêu lâu rồi mà ông vẫn không học được cách nói chuyện tử tế à? Đừng có động chân động tay.”

Mấy người Tạ Lâm và Đại Bình cũng đi tới che Lâm Nhựt ra sau lưng.

Mặc tiểu ngọc đứng bên cạnh Pierre, dùng mắt hỏi Lâm Nhựt, đánh được không?!

Lâm Nhựt khẽ lắc đầu.

Không cho ăn bánh bao, cũng không có đánh người xả giận! Mặc tiểu ngọc mất hứng quay đầu đi.

Khỏe môi Lâm Nhựt run lên, vừa rồi nếu cô không nhìn nhầm, thì hình như Mặc tiểu ngọc bấu môi đứng không? Xem ra cậu ta thực sự rất bức bối nhì!

Edgar và Lilith thấy tình hình hỗn loạn như vậy cũng lập tức lao từ trên đài thi đấu xuống đứng bên cạnh Pierre.

Vừa nhìn thấy Lâu Kiều, ánh mắt Pierre liền sáng lên, không túm Lâm Nhựt nữa mà túm lấy Lâu Kiều: “Kiều, Kiều, Kiều.” Vừa nói ông ta vừa chỉ tay về phía Lâm Nhựt.

Tạ Lâm nhú mày, cũng lôi tay của Pierre từ trên người Lâu Kiều xuống: “Cái ông này, không nói chuyện cho đàng hoàng được à, sao cứ phải động tay động chân thế hả?!”

Ôi cha! Tạ Lâm đang tức giận vì anh ta sao?! Lâu Kiều sung sướng khẽ nhếch môi lên, nhìn Pierre cũng thuận mắt hơn rất nhiều.

“Không! Không phải! Ôi trời ơi!” Hiện giờ Pierre mới cảm thấy tiếng Trung của mình nát chết đi được, sao đến đúng lúc quan trọng lại không nói được đàng hoàng chứ.

“Kiều! Giúp tôi! Giúp tôi một chút!”

Hiện giờ tâm trạng của Lâu Kiều khá vui vẻ, khẽ hừ hai tiếng rồi nói với Tạ Lâm: “Em đừng giận, ông ta như con gấu núi ấy, càng kích động càng làm mấy chuyện ngu ngốc, thật ra cũng không có lực sát thương gì đâu.”

Tạ Lâm lờm Lâu Kiều: “Anh thân với ông ta lắm sao?” Lâu Kiều là đạo diễn lớn, biết Pierre cũng không có gì là lạ, nhưng Pierre cũng biết anh ta, thậm chí còn có vẻ như rất thân thiết thì khiến người ta hơi khó hiểu, dù sao tuổi tác của họ cũng cách nhau quá xa.

Lâu Kiều giải thích: “Tôi quen ông ta khi đi du học ở nước ngoài, vì có sở thích và đam mê giống nhau nên dần dần thân thiết hơn. Ông ta là người rất tích cực, với ông ta thì điện ảnh là quan trọng nhất, rảnh rỗi lại nổi điên lên thêm bị ngược đãi ấy mà. Edgar và Lilith giỏi như vậy nhưng cũng đều là diễn viên

mới do ông ta nổi điên thêm bị ngược đãi mà khai quật được đây.”

Nghe Lâu Kiều giải thích xong, ánh mắt mọi người nhìn Pierre cũng trở nên là lạ.

Ông ta không phải là nổi điên thêm bị ngược đãi, mà là nổi điên lên thêm ăn đòn.

“Sao thế?” Pierre cũng nhìn mọi người nghi hoặc, sau đó nhỏ giọng nói một tràng tiếng Anh với Lâu Kiều, vừa nói còn vừa nhìn Lâm Nhựt.

Lâu Kiều nghe xong khẽ nhủ mày, hơi khó chịu nói: “Nói đơn giản là Pierre cũng rất kích động với diễn xuất của Lâm Nhựt, muốn ký hợp đồng với Lâm Nhựt!”

Phiên dịch lập tức nói lại cho Pierre nghe, Pierre cũng gật đầu ngay: “Đúng thế đúng thế! Tôi muốn ký hợp đồng với cô ấy.”

Quan Vũ Tinh đứng bên cạnh nghe vậy lại càng ghen tị với Lâm Nhựt hơn.

Alina cũng thầm cảm ơn ép mình nở nụ cười: “Chị Lâm Nhựt, chúc mừng chị!” Ký hợp đồng với Pierre chứng tỏ là sự nghiệp diễn xuất của Lâm Nhựt có thể vươn ra tầm quốc tế. Hơn nữa, với địa vị của Pierre ở Hollywood, e rằng nếu Lâm Nhựt tham gia đóng phim cũng có thể giành được vai nữ số hai một cách thuận lợi. Đây là mơ ước của biết bao nhiêu ngôi sao nữ trong nước chứ!!!

Mọi người đều nhìn về phía Lâm Nhựt, đây đúng là một cơ hội phát triển rất tốt.

Trong lòng Trần An vẫn luôn cho rằng Lâm Nhựt là một diễn viên rất giỏi, đương nhiên phải giành được vị trí lớn hơn nữa.

Những diễn viên lúc trước đến tham gia thi đấu, thực ra đến thi chỉ là giả thôi, muốn thu hút sự chú ý của Pierre để bước chân ra đấu trường quốc tế mới là thật, nhưng kết quả đều xôi hỏng bống không.

Lâm Nhựt chỉ tới xem cùng người khác lại được mời lên thi đấu trong sự hy vọng của mọi người, còn nghiêm túc thi đấu thì lại nhận được sự chú ý của Pierre.

Đúng là tạo hóa trêu chọc lòng người!

Đối diện với những ánh mắt hoặc hâm mộ, hoặc ghen tị, hoặc chân thành chúc mừng ở xung quanh, Lâm Nhựt chỉ bình tĩnh lắc đầu nói: “Ngại quá, tạm thời tôi chưa có ý định ký hợp đồng với những công ty khác.”

Không ký?! Lâm Nhựt lại từ chối lời mời của đạo diễn Pierre sao?!!!

Mọi người đều ngẩn ngơ, đến lúc kịp phản ứng, đám phóng viên mới điên cuồng bấm máy chụp ảnh.

Lâm Nhựt đánh bại lời khiêu chiến của đạo diễn Pierre dành cho điện ảnh nước nhà, sau khi chiến thắng lại thân nhiên từ chối lời mời ký hợp đồng của Pierre, ngày mai mà đăng tin này, chắc chắn sẽ đứng đầu trang nhất!

“Không ký với công ty?” Pierre ngạc nhiên một chút, sau đó lại nói: “Không ký với công ty cũng được! Ký theo phim! Ký theo phim thì được chứ?”

“Trần lão, của chúng ta còn đang chuẩn bị bấm máy thôi mà cứ bị đào tường công khai thế này sao. Là tổng đạo diễn, chú thật sự không muốn nói gì ạ?” Lâm Nhựt hất hết trách nhiệm sang cho Trần An ở bên cạnh.

Trần An cười lườm Lâm Nhựt một cái, Lâm Nhựt chun chun mũi, thầm làm động tác ‘nhờ cả vào chú’ rồi chỉ chỉ ra bên ngoài.

Trần An phẩy tay với cô, ý bảo cô cứ đi đi, đi về đi!

“Ông Pierre, bộ phim của chúng tôi sẽ quay trong khoảng 3 tháng. Nếu ông đồng ý chờ 3 tháng, thì chắc hẳn nhóc tiểu Nhựt sẽ có thời gian để bàn bạc về chuyện ký hợp đồng đóng phim với ông.”

“Ba tháng?” Pierre nhủ mày nghĩ một chút, nói: “Được! Ba tháng! Tôi sẵn sàng chờ ba tháng. Cô Lâm Nhựt, cô...”

Nói xong, Pierre ngẩng đầu lên tìm kiếm Lâm Nhựt vừa bị Lâu Kiều, Trần An, Tạ Lâm chắn sau lưng, kết quả là... làm gì còn người nữa mà tìm

“Cô Lâm Nhựt đâu?” Pierre đảo mắt khắp nơi tìm kiếm, Edgar và Lilith cũng lắc đầu.

Vừa rồi họ chỉ tập trung ở đây, hoàn toàn không để ý Lâm Nhựt biến mất từ lúc nào.

Đừng nói đến những người ngoại quốc không phân biệt được khuôn mặt Châu Á như bọn họ, mà ngay cả các phóng viên truyền thông đang giờ máy lên chụp ảnh cũng còn không để ý Lâm Nhựt rời khỏi đây từ lúc nào.

Đi cùng Mặc tiểu ngọc và Đại Bình lặng lẽ ra khỏi nhà kho, Lâm Nhựt mới hít một hơi thật sâu. Trong đó đông người quá khiến cô cảm thấy trong ngực rất khó chịu.

Mặc Lâm cầm túi bánh bao hỏi: “Về chưa?”

“Đói lắm rồi đúng không? Túi bánh bao này cứ cất đi để dành ăn đêm, tôi đưa cậu đi ăn bánh bao nóng!”

Ánh mắt Mặc Lâm lập tức sáng rực lên.

Đại Bình xuất thân từ bộ đội đặc chủng, trước kia đi làm nhiệm vụ thường tiếp xúc với giới xã hội đen, cũng vô tình nghe tới danh tiếng của Mặc Lâm.

Người ta đều kháo nhau thân thủ của Mặc Lâm lợi hại thế nào, khi giết người gần như xuất quỷ nhập thần thế nào, hơn nữa, tính cách kỳ quái lại hay thay đổi, thích hành động một mình, hơn nữa, rất thần bí, khó xác định được hành tung.

Dù lời đồn có thế nào, thì cậu ta cũng hoàn toàn không thể liên tưởng được tới người thanh niên đẹp trai xuất trần vừa nghe đến bánh bao nóng là mắt sáng rực như đèn đang đứng trước mặt đây.

Quả nhiên, không thể tin lời đồn được!

Trong điện ảnh thành, đi đâu cũng nhìn thấy các ngôi sao đang quay phim, lại càng không sợ bị gặp phải fan cuồng chặn đường. Cũng có lẽ là vì mọi người trong khu này thường xuyên nhìn thấy ngôi sao nên cũng không thấy gì lạ cả.

Lâm Nhược đưa Mặc Lâm và Đại Bình đến một tiệm mì. Tiệm này ở ngay cạnh cửa chính của điện ảnh thành, bán tất cả các loại thức ăn làm từ bột mì, từ bánh bao, mìn thầu, bánh cuộn thịt hoặc chay, cho tới mì, mì căn, bánh que, há cảo... Nói chung là tất cả những loại bánh, mì có thể nhìn thấy trên đường thì tiệm này đều có đủ. Trong tiệm vô cùng đông khách. Lâm Nhược và Mặc tiểu ngọc, Đại Bình nối đuôi nhau đi trên chiếc cầu thang khá hẹp để lên tầng hai.

Các bàn cạnh cửa sổ đều đã có khách ngồi kín, chỉ còn lại một chiếc bàn bên cạnh giếng trời.

Giếng trời này là do ông chủ cố tình thiết kế để có thể kéo trực tiếp đồ ăn từ dưới bếp lên trên tầng hai cho khách.

Thường thì khách khứa đến ăn không thích ngồi bàn này vì thỉnh thoảng lại nghe thấy tiếng chuông gọi đồ ăn hoặc nhân viên đi qua đi lại bê đồ ăn, ngồi sẽ rất mất tự nhiên.

Lâm Nhược không quan tâm, Đại Bình không để ý, Mặc tiểu ngọc thì trừ bánh bao ra cũng chỉ chăm chú vào bánh bao, những thứ khác chẳng có ý nghĩa gì với anh ta hết.

Phục vụ bàn vừa thấy họ liền sáng mắt, ôi trai xinh gái đẹp, vào câu rồi! À, một người có vẻ hơi kém hơn một chút.

Phục vụ cầm menu đứng bên cạnh bàn nhỏ giọng hỏi Mặc Lâm: “Xin hỏi mọi người muốn dùng món gì?”

“Bánh bao đậu đỏ.”

“Còn gì nữa không ạ?”

“Bánh bao đậu đỏ.” Mặc Lâm trả lời cực kỳ nghiêm túc.

Phục vụ vẫn cố gắng mỉm cười: “Ý tôi là ngoài bánh bao đậu ra thì anh còn muốn ăn thêm gì nữa không ạ?”

Mặc Lâm nhú mày, cảm thấy nhân viên phục vụ này thật phiền phức: “Muốn ăn bánh bao đậu!!!”

Phục vụ bàn vội quay đầu sang chỗ khác, túm chặt mũi lại! Ôi trời đất quỷ thần ơi, gặp lại mỹ nam ngọc ngà đáng yêu chỉ ăn bánh bao đậu đỏ kìa, đáng yêu đến mức chảy máu mũi rồi! Đậu xanh rau má!

Phục vụ bàn cố gắng kìm chế tâm trạng kích động của mình, hỏi: “Vậy anh muốn bao nhiêu cái ạ?”

Mặc Lâm nhìn Lâm Nhược một cái rồi nghiêm túc trả lời y như học sinh tiểu học trả lời thầy giáo vậy: “Rất nhiều!”

Phụt! Phục vụ bàn cảm thấy mình sắp phát khóc vì sự đáng yêu này rồi! Phải làm sao đây, sắp không kìm chế được nữa, muốn... xách cổ về nhà quá đi!

Ngốc nghếch đáng yêu này, đi theo chị phục vụ về nhà nhé! Chị cho cung ăn thật nhiều thật nhiều bánh bao đậu!

Khóe môi Lâm Nhược run lên, hắng giọng một cái nói: “Phiền cô cho chúng tôi hai xừng bánh bao đậu, một bát mì thì bò và một bát mì căn, đều có ớt. Đại Bình, cậu ăn gì?”

Phục vụ bàn ghi lại hết rồi ngược mắt nhìn Đại Bình một cái, sắc mặt từ một kẻ sắp thần kinh vì sự đáng yêu lập tức biến thành lạnh lùng, thô lỗ: “Có cả há cảo, bánh kẹp thịt, muốn ăn gì?”

Lâm Nhược che mặt, cô thực sự tuyệt vọng với cái thế giới yêu bằng khuôn mặt này rồi!!!

“Hai cái bánh kẹp thịt.” Mặt Đại Bình không chút cảm xúc, đáp.

“Vâng.” Phục vụ bàn vừa ghi lại vừa nói: “Mọi người chú ý nghe chuông nhé, đầu bếp sẽ đọc số, nếu của mọi người thì nhớ tự kéo lên.”

Nói xong, phục vụ bàn lại nhìn chăm chăm Mặc tiểu ngọc một lúc nữa mới không cam lòng quay người đi xuống dưới nhà.

Không biết có phải cô phục vụ kia chạy cửa sau hay không mà món bánh bao đậu của bàn họ lên cực kỳ nhanh, còn không phải nghe chuông reo mà do cô phục vụ đó tự bê lên.

Lâm Nhựt day day mi tâm, cô phục vụ này, cô phục vụ chu đáo nhiệt tình như vậy, là do ông chủ của cô đào tạo à?!

“Anh đẹp trai này, bánh bao đậu của quán này là ngon nhất cả thành phố H đấy, chắc chắn anh không thể tìm được tiệm thứ hai đâu, sau này anh thường xuyên ghé quán nhé.” Phục vụ bàn đặt bánh xuống xong còn lưu luyến nói thêm hai câu rồi mới chịu đi.

Đại Bình nhứ mày hít mũi một cái: “Mùi gì thế nhỉ?”

Lâm Nhựt nhướn mày, không phải mùi bánh bao đậu à?

Mặc Lâm túm lấy túi bánh bao, cũng nhứ mày lại, mũi hít hít một chút, rồi quay đầu nhìn về phía giếng trời!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Chương 77.1: Hở hơi ga

Mùi này là mùi gì? Ba người Lâm Nhựt chưa ai từng biết nấu cơm nên không rõ lắm, bàn bên cạnh lại có người biết.

“Sao lại có mùi ga nhỉ?” Cô gái trẻ bàn bên cạnh hít hít một cái, nói.

“Chẳng lẽ bị hở hơi ga à?”

“Sao thế được! Cậu đừng dọa tớ! Hở hơi ga là dễ nổ nhà lắm đấy!”

“Hình như mùi ga bốc từ dưới giếng trời lên, nhắc ông chủ một câu đi.” Bạn cô gái trẻ đi tới, cúi đầu gọi vọng xuống giếng trời: “Ông...”

Giếng trời kéo thức ăn lên nối thẳng đến phòng bếp, mà phòng bếp là một không gian riêng biệt dùng kính vây bốn phía, trừ ô cửa truyền thức ăn ra thì tương đương với một căn phòng kín mít. Nếu đúng là bị hở hơi ga, tiếng hô to sẽ chỉ khiến căn phòng nổ mạnh hơn!

“Đừng hét!” Lâm Nhựt vươn người qua bịt miệng bạn cô gái kia, “Khi bị hở hơi ga tuyệt đối không được hét to, nếu không sẽ xảy ra nổ ga, hiểu không?”

Bạn của cô gái trẻ gạt đầu ra về đã hiểu.

Lâm Nhựt buông cô ấy ra, nói với Mặc tiểu ngọc và Đại Bình: “Có lẽ ông chủ dùng bếp ga xong quên khóa lại, tôi xuống báo với ông ấy một câu.”

“Tôi đi chung với chị.” Đại Bình đứng dậy.

Mặc tiểu ngọc nhét hết xúng bánh bao nóng hổi vào cái túi to của mình, cũng đứng lên đi theo.

Ba người xuống cầu thang quay lại tầng một, nhưng bên dưới không hề có mùi gì gay mũi như bên trên.

Nữ phục vụ bàn chờ dưới tầng một để bê đồ ăn lên nhìn thấy nhóm Lâm Nhựt đi xuống liền nhiệt tình bước tới đón, hỏi: “Sao mọi người vừa đến đã đi? Anh đẹp trai, anh ăn hết bánh bao của mình rồi à?”

Mặc tiểu ngọc cảm thấy ánh mắt của nữ phục vụ này nhìn mình rất kỳ quái, y như con sói đói nhìn thấy con thỏ vậy, còn sáng lên nữa chứ.

Lâm Nhựt nói: “Cô phục vụ, phòng bếp các cô dùng bếp ga xong quên khóa hay sao ấy, trên tầng hai nồng nặc mùi ga.”

“Vậy à?” Nữ phục vụ ngạc nhiên đi về phía phòng bếp tường kính, mở cửa hông ra, hơi ga nồng nặc xộc thẳng vào mũi khiến cô ta lùi vội ra ngoài.

Người phục vụ bịt miệng lại rồi bước vào trong, huých huých người đàn ông đang cán bột làm há cảo: “Ông chủ, sao trong phòng bếp đầy hơi ga thế này, ông không nghĩ thấy à?”

Ông chủ quay đầu sang, trên mặt đeo một chiếc khẩu trang rất dày. Vì bị cảm, muốn giữ vệ sinh nên ông ta đeo khẩu trang.

Người phục vụ á khẩu, sao cô ta lại quên mất ông chủ đang bị cảm chứ!

“Ông chủ, có phải ông dùng bếp ga mà quên khóa van không?” Người phục vụ vừa nói vừa đi sang kiểm tra máy bình ga đặt ở trên mặt sàn bên cạnh, “Thấy rồi, ơ?”

Đại Bình cũng vào theo: “Sao thế?”

“Sao đường ống bình ga lại bị thủng nhỉ? Tôi nhớ lúc sáng đi kiểm tra, rõ ràng vẫn còn lành mà?” Người phục vụ nhú mồm, lập tức khóa van bình ga kia lại.

Người bán hàng rút đoạn đường ống thủng ra, sau đó mở cánh cửa thông ra ngoài cửa hàng để thông khí.

Đại Bình cúi xuống nhặt đoạn đường ống lên nhìn, lông mày chột nhú lại. Đường ống dẫn này không phải bị mòn thủng mà là bị người ta dùng thứ gì đó sắc như dao hay dao nhíp để cắt thủng.

Nếu đóng kín hai cánh cửa phòng bếp, thì trừ khoảnh giếng trời truyền thức ăn lên tầng hai ra, chẳng khác nào một không gian kín. Hơn nữa, chỉ cần truyền thức ăn lên tầng hai cũng sẽ rung chiếc chuông trên sợi dây, đến lúc đó chắc chắn sẽ khiến hơi ga phát nổ.

Nhìn ông chủ tiệm đeo khẩu trang hoàn toàn không biết gì, Đại Bình càng nhú mồm sâu hơn.

Hơi ga không hờ sớm không hờ muộn, lại cố tình xảy ra lúc họ đến đây ăn cơm, là trùng hợp, hay cố tình nhằm vào họ?

Đại Bình cầm đoạn đường ống ra đưa cho Lâm Nhựt: “Có người cố tình dùng vật nhọn cắt đường ống.”

Lâm Nhựt nhìn đoạn đường ống mỉm cười rồi nói với ông chủ: “Ông chủ, gần đây ông có xích mích với ai không?”

Ông chủ nghiêm túc suy nghĩ, hình như trừ cãi nhau với vợ ra, ông ta cũng không xích mích với ai cả.

Người phục vụ cũng đi tới, nói: “Ông chủ của chúng tôi rất tốt tính, quan hệ với mọi người xung quanh cũng đều rất tốt, từ trước tới giờ chưa xích mích cãi cọ gì với ai.”

“Vậy có phải vì cửa hàng đông khách quá nên bị ghen tị không?” Lâm Nhựt đưa đoạn ống kia cho ông chủ, “Cái này là do có người cố tình cắt thủng, tình huống vừa rồi, nếu truyền thức ăn lên tầng hai, hoặc ông chủ lại bật bếp bên này lần nữa, thì đều gây ra nổ ga cả.”

Ông chủ và phục vụ đều tròn mắt nhìn. Người phục vụ xòe tay áo tức giận nói: “Ai mà thất đức đi làm cái chuyện điên rồ thế này chứ? Không sợ vào tù bóc lịch à?”

“Nếu xảy ra cháy nổ, thì cả ông chủ trong bếp và nhân viên nhà hàng cùng với khách khứa đều có thể mất mạng. Chuyện này không phải chuyện nhỏ.” Lâm Nhựt dừng một chút, nói tiếp: “Thế nên, mọi người mau báo cảnh sát đi.”

“Vâng, ông chủ, chuyện này phải báo cảnh sát.” Nữ phục vụ nói: “May mà lần này phát hiện sớm, không xảy ra chuyện gì, nhưng chưa biết chừng sẽ còn có lần sau nữa! Kẻ địch ở trong bóng tối, chúng ta ở ngoài sáng, thực sự khó mà phòng bị được.”

Khóe môi Đại Bình hơi run lên, cô gái này xem phim kiếm hiệp nhiều quá à?!

Ông chủ đã hơn 50 tuổi, nhìn cũng biết là người thật thà chất phác: “Vậy chúng ta báo cảnh sát đi!”

Nữ phục vụ lập tức lấy điện thoại di động của mình ra, bấm 110: “Alo, chào anh, chúng tôi muốn báo án. Địa chỉ là tiệm mì số 89 phố Hoa Bài, khu điện ảnh thành.”

Chờ nữ phục vụ ngắt điện thoại, Lâm Nhựt mới cười nói: “Xem ra hôm nay không có cơ hội để nếm thử tài nghệ của ông chủ rồi, lần sau tôi sẽ quay lại. Vừa rồi đồ chúng tôi đặt hết bao nhiêu tiền?”

“Không cần trả tiền, không cần trả tiền.” Ông chủ vội xua tay cười hiền, “Nếu không nhờ các cô phát hiện ra bị hở hơi ga, thì không biết còn xảy ra chuyện gì nữa. Cảm ơn các cô.”

“Vâng cũng được.” Lâm Nhựt cười gật đầu, cất tiền đi nói: “Chúng tôi về trước, tạm biệt!”

Tạm biệt ông chủ và nữ phục vụ, rời khỏi tiệm mì rồi, Lâm Nhựt mới nói: “Đại Bình, cậu đi theo dõi cẩn thận xem kết quả điều tra thế nào.”

“Vâng.” Đại Bình quay lại đi về phía tiệm mì, nấp ở chỗ tối quan sát.

Lâm Nhựt và Mặc Lâm quay về khách sạn, dọc đường đi, Lâm Nhựt càng nghĩ càng cảm thấy rất có thể vụ hở hơi ga này là nhắm về phía cô, vì thời gian xảy ra quá trùng hợp. Hơn nữa, lúc ấy trên tầng hai cũng chỉ có bọn họ gọi đồ ăn.

Nếu đúng như vậy, chứng tỏ luôn luôn có người thầm giám sát cô.

“Mặc tiểu ngọc, giao cho cậu một nhiệm vụ.”

“Nói đi.” Mặc Lâm gật đầu.

“Mấy ngày này, cậu chú ý quan sát xung quanh tôi một chút, xem có phải có người thăm giám sát tôi hay không.”

“Chuyện này quá đơn giản.” Mặc Lâm nói, “Cô trốn đi.” Nếu không thấy Lâm Nhựt đâu, kẻ theo dõi chắc chắn sẽ cuống cuồng lên để lộ tung tích.

“Sáng mai bắt đầu quay phim rồi, làm sao trốn được.” Lâm Nhựt lắc đầu, “Bình thường cậu cứ chú ý xung quanh hơn một chút là được. Còn nữa, chuyện này cậu đừng nói cho A Lâm và Lâu Kiều.” Lâm Nhựt không muốn để Tạ Lâm đã bận rộn vì cô rồi còn phải lo lắng đề phòng khắp nơi nữa.

Mặc Lâm trầm mặc lườm Lâm Nhựt một cái, nói: “Nói với Tạ Lâm làm gì? Liên quan gì đến cô ấy?”

Cách suy tư của người ngọc quả nhiên khác hẳn người bình thường, rất trực tiếp nhưng lại chính xác.

Khi Lâm Nhựt và Mặc Lâm quay về đến khách sạn, Lâu Kiều và Tạ Lâm cũng đã quay lại, phía sau còn có thêm đồng chí Pierre nữa.

Vừa nhìn thấy Lâm Nhựt, mắt Pierre sáng rực lên lao thẳng tới.

Mặc Lâm không thèm chớp mắt lấy một cái, giờ chân đạp thẳng Pierre đang nhào tới ra bên ngoài.

“Đã khuyên ông ấy từ lâu rồi, có gì từ từ nói chuyện, cứ động tay động chân thế nào cũng ăn đập mà.” Lâu Kiều vòng tay trước ngực châm chọc.

Lâm Nhựt nhin cười bước tới đỡ Pierre dậy: “Ông Pierre, còn chuyện gì nữa sao?”

“Ký hợp đồng! Tôi bằng lòng chờ cô quay xong!” Để bày tỏ thành ý và sự quyết tâm của mình, Pierre còn nghiêm túc gật đầu, “Bất cứ lúc nào cũng được!”

“Thôi được!” Giữ lại cho mình thêm một chút cơ hội cũng không có gì không tốt. Lâm Nhựt gật đầu, “Chờ tôi có thời gian rảnh, chúng ta có thể nói chuyện sau.”

“Ok! Quyết định thế nhé!” Pierre sợ Lâm Nhựt đổi ý, vừa nói vừa đưa tay ra, “Người Trung Quốc các cô hay thích nói câu, đập tay thay lời thề!”

Nếu có thể làm được thì đương nhiên sẽ làm, nếu không làm được, có thề cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Lâm Nhựt thâm phi nhỏ trong lòng, ngoài mặt vẫn cười tươi rất chân thành: “Được! Đập tay thay lời thề!”

Có được lời hứa của Lâm Nhựt rồi Pierre mới hài lòng quay về.

“Cứ cảm giác thần kinh của ông Pierre này cũng không bình thường thì phải.” Tạ Lâm đẩy gọng kính, nói: “Không phải mọi người đi lâu rồi à? Sao giờ mới về đến khách sạn?” Hỏi xong, Tạ Lâm lại chột cảnh giác: “Lâm Tiểu Nhựt, có phải em lại đi ăn mấy thứ linh tinh không hả?”

“Đâu mà.” Lâm Nhựt lập tức giơ hai tay lên cam đoan, “Mặc tiểu ngọc chưa ăn cơm, em dẫn cậu ấy đi mua bánh bao. Đó, cậu ấy còn đang cầm trong tay kia.”

“Thật sao?” Tạ Lâm không tin, với diễn xuất của Lâm Nhựt, thì dù nói dối cũng khó mà nhận ra được.

“Thật mà. Nếu em ăn đồ linh tinh thì làm sao về nhanh thế này được.” Lâm Nhựt chỉ Mặc Lâm ở bên cạnh, “Không tin chị hỏi Mặc tiểu ngọc đi, xem có phải bọn em đi mua bánh bao rồi quay về ngay không. Cậu ấy không biết nói dối mà.”

“Mặc Lâm, tiểu Nhựt nói thật không? Cô ấy thực sự không ăn linh tinh chứ?”

Mặc Lâm gật đầu không chút do dự: “Không có.” Gọi mà chưa ăn, cũng chơi như không ăn rồi. Anh ta có nói dối đâu.

“Được rồi, tạm thời tin em.” Tạ Lâm nhìn trái nhìn phải, hỏi: “Đại Bình đâu?”

“Em nhờ cậu ấy đi lo chút việc.” Lâm Nhựt xem đồng hồ trên tay Tạ Lâm, hỏi: “A Lâm, ngày 20 có thể sắp xếp cho em chút thời gian rảnh không?”

“Sinh nhật của An thiên vương, chị biết thừa em sẽ xin nghỉ ngày đó nên đã sớm để trống lịch làm việc ra cho em rồi.”

“A Lâm nữ vương anh minh thần võ thiên thu vạn đại!”

“Lâm tiểu Nhựt, cô nghĩ chị cô đây là pê đê chắc! Muốn ăn đòn à!”

Chương 109: Chương 77.2

Ngày hôm sau, bắt đầu khởi quay, nhưng Đại Bình vẫn chưa thấy quay về.

Vì phải hai hôm nữa Miếu Âm mới có thể quay về đoàn phim, nên những cảnh quay có mặt cô ấy đều phải để lại quay sau.

Lâm Nhược sắm vai quân thiếu Cảnh Vũ, cảnh đầu tiên là cảnh đánh nhau với bạn học ở trong trường, sau đó bị huấn luyện viên phạt cấm túc, khi tỉnh lại thì ngày tận thế cũng tới.

Đối với Lâm Nhược mà nói thì phân đoạn như thế này không hề khó khăn gì cả, hoàn thành một cách dễ dàng, phối hợp với các diễn viên khác quay hai đúp là xong.

Cảnh thứ hai là đoạn Cảnh Vũ chạy đến nơi nhập ngũ, gặp Mễ Kỳ là vai nữ phụ do Alina thủ vai đang bị zombie vây lấy.

Tuy rằng bản thân rất lưu manh nhưng Cảnh Vũ vẫn là một vị quân thiếu cực kỳ có lòng chính nghĩa. Anh ta lao tới đánh bại zombie, cứu Mễ Kỳ. Mễ Kỳ là một cô gái yếu đuối rất xinh đẹp, không hề có năng lực tự bảo vệ mình, vào thời buổi tận thế zombie hoành hành này, thì căn bản không sống được quá một tiếng. Cuối cùng, Cảnh Vũ đành đưa cô ta cùng đi tìm nơi loài người còn sống sót đang tụ tập.

Cảnh quay này thật ra cũng không khó, Alina chỉ cần thể hiện được sự sợ hãi khi một cô gái yếu đuối gặp phải chuyện kinh khủng cần có là được. Có điều, điểm khó là ở chỗ, thực ra Mễ Kỳ lại ẩn chứa một nhân vật phản diện.

Khi lột tả nhân vật này, Alina vừa phải thể hiện ra sự sợ hãi, vừa phải thể hiện sự tính toán âm mưu trong mắt mình. Đối với một ca sỹ mà nói, thì điều này khá khó khăn.

“Cut! Sự sợ hãi của Mễ Kỳ là vì nhìn thấy một zombie hoàn toàn khác con người, chứ không phải là nhìn thấy con gián chạy trong nhà! Alina, cô đừng diễn sự sợ hãi sâu lắng thành sự sợ hãi nông cạn!” Trần An cầm loa nói.

Mặc dù khi thử vai Trần An khá quái gở, nhưng đối với diễn xuất của diễn viên, ông đều khá ôn hòa, không nói nặng lời như Lâu Kiều.

“Xin lỗi đạo diễn Trần.” Alina cúi đầu xin lỗi, đây đã là lần thứ ba rồi.

Trần An nói tiếp: “Còn nữa, nếu cô không lột tả được tâm trạng vừa sợ hãi lại vừa mưu mô, thì có thể diễn đơn giản một chút, là thăm đưa mắt nhìn trộm Cảnh Vũ, chủ động trốn sau lưng cậu ta, hiểu chưa?”

“Vâng, tôi hiểu rồi.”

“Ok, làm lại lần nữa! Mọi người chú ý!” Trần An nhìn vào màn hình giám sát, “Action!”

Cơ thể gầy gò của Mễ Kỳ rúc vào trong góc tường, hai tay ôm lấy vai, khóc tím tím: “Các người... các người đừng tới đây! Đừng tới đây!”

“Cut!” Trần An lắc đầu, “Cảm xúc vẫn chưa đúng!”

Lâu Kiều ngồi bên cạnh cũng rời mắt khỏi màn hình giám sát: “Là gần bị zombie xé xác ăn thịt, chứ đâu phải gặp lưu manh, gần bị cưỡng hiếp. Rốt cuộc cô đang nghĩ cái quái gì thế?”

Những người khác cũng không biết phải nói gì, diễn xuất của Aline thực sự quá gà mờ, không biết lúc trước vượt qua được buổi thử vai có phải là do số đỏ đột biến hay không.

“Thôi thôi, mọi người nghỉ ngơi một chút. Alina, cô lại đây tôi nói chuyện với cô.” Trần An thở dài, đặt loa xuống vẫy Alina. Lúc trước ông chỉ nghĩ đây là một vai qua đường rất nhỏ chỉ xuất hiện một vài phân cảnh, cũng không đáng gì, coi như cho công ty Tân Thiên một ân tình. Hơn nữa, lúc thử vai Alina diễn cũng còn tạm được, không ngờ đến lúc chính thức quay phim lại diễn vụng về như vậy. Cũng có thể do Alina là ca sỹ, cảm giác sân khấu rất mạnh, nên luôn tìm kiếm ông kính theo bản năng để lộ mặt ra khiến Trần An ngồi theo dõi màn hình giám sát cũng không biết nói gì.

“Chị Lâm Nhược.” Alina nhìn Lâm Nhược với ánh mắt cầu cứu.

Lâm Nhược khẽ cười: “Cứ qua đi, Trần lão chỉ muốn chỉ bảo cho cô một chút thôi mà.”

Alina cắn môi, trong lòng thầm oán hận Lâm Nhược không thèm quan tâm che chở cho mình, nhưng ngoài mặt vẫn giấu rất tốt, nhấc chân đi về phía kia.

Tạ Lâm đưa nước cho Lâm Nhược, nhìn bóng Alina nói: “Có khi cô ta đang thầm oán em trong lòng ấy.”

“Nếu cô ta áp dụng kỹ thuật diễn ngoài đời vào trong công việc, thì đã không phiền phức như vậy.” Lâm Nhựt bĩu môi không bận tâm, nói: “Diễn cùng mấy người như vậy là mệt nhất đấy, không biết phối hợp, hoàn toàn tự dựa vào tiết tấu của chính mình. Em còn không thể diễn thoải mái được, nếu không, họ sẽ không theo kịp.” Lâm Nhựt uống một ngụm nước, lại nói tiếp: “Diễn với An Tiệp vẫn là thoải mái nhất, hoàn toàn không cần phải lo lắng dè chừng đối phương, muốn diễn thế nào thì diễn, siêu dă luôn!”

Lâm Nhựt đi đóng phim là vì một chữ ‘thoải mái’, vì muốn trải nghiệm những cuộc sống khác nhau. Nhưng hôm nay cứ như dần dần bị biến thành bảo mẫu, trong lúc diễn xuất còn phải chú ý giúp đỡ diễn viên mới khiến cô hơi khó chịu.

“Cô cũng bớt bớt đi.” Tạ Lâm lườm Lâm Nhựt một cái, “Nếu cô mà phát tác toàn bộ khả năng của mình, diễn xuất thoải mái, thì mấy diễn viên mới kia chẳng phải sẽ hết hồn hết vía hay sao. Mang tiếng là được cô dìu dắt diễn xuất, cuối cùng lại chẳng học được gì cả, thì còn nói gì đến tiền bộ nữa.”

“Thế nên em mới nói là diễn khó chịu quá mà!” Lâm Nhựt ngả người đeo bám vào người Tạ Lâm, “A Lâm, hôm qua ăn tối xong chị với Lâu Kiều đi đâu vậy ta?”

“Ai biết Lâu Kiều tự dưng nổi điên lên cái gì. Nửa đêm nửa hôm nói có việc, kết quả là đưa chị lên tầng thượng khách sạn. Lúc đó chị mặc mỗi cái áo phông mỏng, suýt nữa bị lạnh...” Đang nói dở, đột nhiên Tạ Lâm im bặt, mắt đảo tới đảo lui.

Lâm Nhựt cười gian: “Thành thật khai báo đi, có phải là Lâu Kiều khoác áo cho chị này nọ không hả?”

“Anh ta mặc có mỗi một chiếc áo trong, có hơn gì chị đâu chứ.”

“Thế nên, hai người mới ôm nhau cho ấm chứ gì.” Lâm Nhựt cười như con cáo nhỏ.

“Lâm tiểu Nhựt, cô có thôi đi không, muốn ăn đòn à?!” Tạ Lâm nói, làm ra vẻ cầu nhẹ vào eo Lâm Nhựt một cái.

“Đừng tưởng em không nhận ra thái độ của chị với Lâu Kiều rất khác biệt nhá.” Lâm Nhựt đắc ý hừ khê, “Em nhìn thấu ý đồ xấu của anh ta với chị từ lâu rồi. Hay là chị thử cân nhắc xem?”

Tạ Lâm ngẩn người, cô vẫn luôn chỉ chú tâm đến sự nghiệp, tự dưng lại nói đến chuyện yêu đương, có bạn trai này nọ khiến cô hoàn toàn chưa kịp chuẩn bị tâm lý gì cả.

Tạ Lâm lườm Lâm Nhựt một cái, trầm giọng nói: “Trong giới này em cũng đâu lạ gì nữa. Không phải mỗi người đàn ông đều có thể chung tình, giữ mình trong sạch được như An Tiệp.”

“Chị từng nghe đến scandal của Lâu Kiều chưa?”

Tạ Lâm lắc đầu, hình như không có! Nhưng hậu trường của Lâu Kiều rất vững chắc, chưa biết chừng là giới truyền thông không dám đưa tin ấy chứ.

“Vậy chị có tận mắt nhìn thấy Lâu Kiều có hành động mờ ám nào với một ngôi sao nữ hay nhân viên trong giới không?”

Gần đây Lâu Kiều đều lượn lờ trước mặt cô, làm gì có thời gian mà chơi trò mờ ám với ngôi sao nữ hay nhân viên nào.

Tạ Lâm im lặng.

Lâm Nhựt cười, quay sang vẩy vẩy Lâu Kiều vẫn luôn liếc về phía này.

Lâu Kiều giả vờ vô tình đi tới, lẳng lặng nhìn Tạ Lâm mấy cái. Đêm qua ôm có một chút đã bị tát cho một cái, không biết bây giờ Tạ Lâm đã nguôi giận chưa.

“Đạo diễn Lâu, A Lâm nói muốn uống trà sữa trân châu.”

“Đề anh đi mua.” Lâu Kiều vội vàng chạy như điên đi.

“Này.” Tạ Lâm trừng mắt nhìn Lâm Nhựt, “Ai thèm uống cái thứ trà sữa chỉ có nữ sinh mới uống chứ!”

“Ồ? Vậy sao?” Lâm Nhựt nhướn mày, “Vậy là ai rõ ràng không thích ăn món Quảng Đông, còn cố tình lén lút gói mang về?”

Mặt Tạ Lâm nóng bừng lên!

Lâm Nhựt cười, mở rộng hai tay choàng qua vai Tạ Lâm: “A Lâm, có thể gặp được một người mình thích mà người ấy cũng thích mình thực sự không dễ dàng gì. Thế nên, nếu có cơ hội nắm được hạnh phúc thì nhất định phải thật hạnh phúc, còn những chuyện khác thì chờ đến lúc nó thực sự xảy ra rồi nói sau đi.”

Ba mẹ Tạ Lâm ly hôn, mẹ cô ấy đưa cô ấy cùng đến thành phố B tái giá. Có lẽ cũng vì nguyên nhân từ gia đình mình, khiến Tạ Lâm hoàn toàn không có cảm giác an toàn trong chuyện tình cảm.

Hiện giờ, việc Lâm Nhựt có thể làm, cũng chỉ là giúp chị em tốt của mình bước một bước đầu tiên này thôi. Còn chuyện đường tình cảm tương lai phải đi như thế nào, thì phải chờ xem chính bản thân Tạ Lâm.

Nghe cô nói vậy, Tạ Lâm cười rồi ghé mắt nhìn Lâm Nhựt nói: “Sao tự dưng cô lại biến thành chị Thanh Tâm đi gỡ rối tơ long thế này? Chẳng giống phong cách của cô một chút nào cả.”

“Biết làm sao được, em phải xây dựng hình tượng vĩ đại tốt đẹp của mình trong lòng bảo bối của em từ sớm chứ!” Lâm Nhựt vỗ nhẹ vào bụng dưới phẳng lì, cười ha hả.

Tạ Lâm không khỏi lo lắng, Lâm Nhựt và An Thiên Vương đều đen tối xấu xa như vậy, liệu đẻ ra bảo bối có đen tối hơn nữa không? Đáng lo quá!

Lúc này Lâm Nhựt mới bổ sung thêm một câu: “Theo em được biết thì hôm nay Lâu Kiều ra quay phim không mang theo ví đâu.”

“Lâm tiểu Nhựt!” Tạ Lâm trừng mắt, “Chờ chị quay về chị xử cô!!!”

Lâm Nhựt cười tit mắt vẩy vẩy tay với Tạ Lâm, ở bên kia, Trần An cũng đã nói chuyện xong với Alina.

“Được rồi, mọi người chuẩn bị, tiếp tục quay!” Trần An cầm loa đồng hồ to, mọi người đang nghỉ ngơi cũng đều quay lại vị trí công tác của mình, chuẩn bị để quay tiếp.

Có Trần An chỉ bảo tỉ mỉ, cuối cùng diễn xuất của Alina cũng không tệ lắm như lúc nãy nữa. Trần An quan sát một chút rồi cũng miễn cưỡng cho qua màn này.

Cảnh thứ hai là Cảnh Vũ của Lâm Nhựt xuất hiện nghĩ cách cứu giúp. Bên phía Lâm Nhựt hoàn toàn không có vấn đề gì, hơn nữa, cô còn cố tình xây dựng bầu không khí để dẫn dắt cảm xúc của Alina.

Alina cũng dựa theo lời Trần An, lén liếc trộm Lâm Nhựt, sau đó thu mình nấp sau lưng Lâm Nhựt, như vậy, trên màn ảnh chỉ có thể nhìn thấy một góc vai của cô ta.

Không biết đầu óc của Alina động kinh kiểu gì, được một nửa đường tự dưng lại đột ngột thò đầu ra dò xét nhìn khắp nơi. Động tác này vốn cũng không sao cả, diễn tốt còn có thể lộ tả rõ hơn đặc điểm phản diện của vai diễn này. Nhưng vấn đề ở chỗ, biểu cảm trên mặt cô ta quá ngu ngốc, tự dưng y như một du khách vào khu điện ảnh thành lại đột ngột lọt vào ống kính vậy, sắc mặt đỏ ra như người qua đường khiến Trần An nhìn màn hình giám sát mà không còn gì để nói.

“Cut!” Lâm Nhựt đang diễn tốt như thế, tự dưng bị hô cắt, Trần An cũng rất khó chịu, “Alina, cô thò đầu ra làm gì? Đứng yên sau lưng Cảnh Vũ đi, đừng có lộn xộn.”

“Xin lỗi đạo diễn Trần, xin lỗi! Tại tôi thấy hình như có gì đó đập vào đầu nên không kiềm được mới ló đầu ra nhìn thử.”

Ai đánh vào đầu cô ta á? Chẳng lẽ khi Lâm Nhựt đấu võ với mấy diễn viên phụ vô tình đập phải cô ta sao?

“Thôi được rồi! Làm lại lần nữa! Các vị trí chú ý, action!”

Lần quay lại này, Alina không thò đầu ra nữa, nhưng cô ta vẫn lách người né tránh sau lưng Lâm Nhựt, lại còn không đứng vững ngã quỵ xuống, chỉ thiếu mỗi nước kéo Lâm Nhựt ngã theo nữa thôi!

“Xin lỗi, xin lỗi!” Alina vừa nói xin lỗi vừa lồm cồm bò dậy.

Các diễn viên đóng vai zombie đều ngán ngẩm, họ đâu vô một lăm chấy, cứ như vậy đến tận bây giờ, họ cũng tức lăm chấy!!!

Lâm Nhựt quay đầu lại lãnh đạm nhìn Alina một cái! Những người khác có thể không biết, chứ bản thân cô hiểu rất rõ.

Vừa rồi, Alina cố tình xoạc chân ra muốn ngã cô ngã, may mà cô phát hiện ra sau đó lệch chân đi nên mới tránh được thôi.

“Xin lỗi chị Lâm Nhựt, lần sau nhất định em sẽ đứng vững hơn ạ.” Alina ra vẻ đáng thương vừa cúi đầu vừa gập người xin lỗi Lâm Nhựt, trong mắt những người khác, thì giống như là Lâm Nhựt làm đàn chị nhưng lại bắt nạt cô ta vậy.

Lâm Nhựt mỉm cười: “Không sao, lần sau chú ý một chút. Dù cô có nền tảng vũ đạo, nhưng ngã như thế cũng đau lắm.”

Vẻ đáng thương trên mặt Alina thoáng cứng lại, rồi mới gật đầu đáp: “Em sẽ chú ý ạ.”

“Trần lão, làm lại lần nữa đi ạ!” Lâm Nhựt cao giọng nói với Trần An ở bên kia.

“Ok! Các vị trí chú ý, 3, 2, bắt đầu!”

Lần này quay lại, đoạn trước vẫn thuận lợi, nhưng đến khi vai Cảnh Vũ của Lâm Nhựt chiến đấu với zombie, Alina đột nhiên ôm eo hét ầm lên một tiếng.

“Sao thế?” Mọi người nghe tiếng kêu đều dừng lại.

Alina ôm eo, mặt nhăn nhó đau đớn: “Gậy gỗ của chị Lâm Nhược vừa đập vào eo em.”

Những người kia nghe vậy đều nhú mảy, trợ lý của Alina lập tức hoảng hốt lao tới: “Bị thương ở đâu? Có cần đi bệnh viện khám không?”

“Đừng lo, không sao.” Alina cắn răng cố thẳng người lên, “Tại em không tránh thôi.”

Cái gì gọi là không tránh? Cô ta đang ngầm ám chỉ rằng Lâm Nhược cố ý đánh cô ta à?!

“Ngại quá, có lẽ là do nhất thời không chú ý.” Lâm Nhược cười đầy vẻ ngại ngùng, nói: “Vậy cô hơi lùi lại phía sau một chút, động tác của chúng tôi cũng sẽ làm chậm hơn, có điều đến lúc xử lý hậu kỳ lại phiền mọi người vất vả hơn rồi.”

“Chị Lâm Nhược cứ yên tâm, đây là công việc của chúng tôi mà.” Mọi người đều biết Lâm Nhược là em út bảo bối của Lâm Nhiên, nhà đầu tư lớn nhất của , bất cứ ai cũng đều phải hòa nhã với cô thôi.

“Trần lão, ngại quá, làm lại lần nữa đi ạ.”

“Mọi người chú ý hơn chút đi. Chuẩn bị!” Trần An nhìn màn hình giám sát, đập kịch bản xuống, “Bắt đầu!”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Chương 77.3

Lần quay này, Alina biết Lâm Nhược đã phát hiện ra tiểu xảo của cô ta, nên cẩn thận hơn rất nhiều. Đến lúc Lâm Nhược và các diễn viên phối hợp bắt đầu động thủ, cô ta cũng cẩn thận lùi lại phía sau một chút.

Trong mắt Lâm Nhược thoáng hiện lên vẻ chăm chọc, khi phối hợp với diễn viên phụ, khuỷu tay cô giật thật nhanh về phía sau một cái, sau đó nhanh chóng thu hồi. Trong mắt mọi người ở đây, thì Lâm Nhược vẫn đang thực hiện động tác chậm lại để diễn cảnh đánh nhau với zombie.

“Ui da!” Khuỷu tay giật lại khiến cây gậy gỗ cũng thúc mạnh về phía sau, hơn nữa, vị trí còn rất tệ nhị.

Alina ôm ngực gập người xuống, đau chấy cả nước mắt.

“Lại làm sao?!” Lần này, ngay cả Trần An cũng không chịu được nữa.

Luôn luôn là một mình Alina phạm lỗi liên tục, khiến mọi người cũng không thể không nghĩ rốt cuộc Alina diễn xuất quá ngu ngốc lại không quen chịu khổ, hay là cố tình gây rối đây!

Các nhân viên trong đoàn ôm máy móc chạy qua chạy lại cũng mệt mỏi thở không ra hơi, trên mặt cũng thoáng có vẻ bất mãn.

“Đau quá!” Alina gục xuống một lúc lâu, đến khi cảm giác đau đớn trên ngực bớt một chút, cô ta mới đứng thẳng dậy, mắt vẫn đỏ hồng, ngân ngấn nước, “Lại đánh phải em rồi.”

Đúng đấy! Lại đánh cô đấy! Vì sao chị luôn đánh trúng cô hả!!!

Mọi người đều thầm phi nhổ trong lòng.

Trợ lý bước tới muốn kiểm tra xem Alina bị thương ở đâu, nhưng Alina làm sao có thể phớt lờ ra giữa bàn dân thiên hạ thế này được, chỉ đành phải âm ức lắt đầu.

Trợ lý không vui nói: “Chị Lâm Nhược, lúc chị thu tay lại có thể chú ý hơn một chút không? Alina đau đến tái trắng mặt rồi này.”

Lâm Nhược có vẻ khó xử nói: “Động tác chậm như vậy mà cũng va vào người được, có phải hôm nay em Alina hơi xui xẻo không?”

Lâm Nhược vừa nói như thế, sắc mặt của mọi người cũng trở nên kỳ quái hơn. Lẽ nào thực sự là Alina đang cố tình gây sự sao? Lúc có cảm gậy, động tác hơi mạnh một chút có thể vô tình làm cô ta bị thương thì còn có thể hiểu được, nhưng vừa rồi Lâm Nhược dùng tay, hơn nữa động tác còn rất chậm rãi, sao cũng đánh trúng cô ta được?”

Không thể hiểu nổi!

Trợ lý đuối lý không dám nói thêm gì nữa! Dù sao hiện giờ địa vị của Lâm Nhược ở trong công ty cũng rất cao. Dù Alina có chút quan hệ gì gì đó với

tổng giám đốc Tân Thiên, thì đó cũng là chuyện không thể công khai được, hoàn toàn không dám cố tình gây chuyện với Lâm Nhựt, chưa kể đến sau lưng Lâm Nhựt còn có Lâm gia và An gia nữa.

Trần An nhìn lại đoạn phim vừa quay, đứng lên phẩy tay một cái: “Tạm nghỉ 10 phút rồi quay tiếp!”

“Nhóc tiểu Nhựt, có muốn uống nước không?!” Trần An giờ chai nước khoáng trong tay lên với Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt biết động tác vừa rồi có thể giấu được ánh mắt mọi người, nhưng chắc chắn không lọt được khỏi mắt Trần An ngồi ở vị trí giám sát.

Cô bước tới, Trần An đưa nước cho cô, nhỏ giọng hỏi: “Sao lại đánh cô ta?”

Trần An hỏi như vậy là vì tin rằng Lâm Nhựt không phải dạng người vô duyên vô cớ lại đi gây sự với người khác.

Lâm Nhựt ngồi xuống ghế gấp, uống một hơi dài rồi mới nói: “Cô ta định ngáng chân làm cháu ngã, làm sao không dẫn mặt cô ta được ạ.”

Lâm Nhựt thân nhiên như vậy, nhưng Trần An lại bật cười: “Cô gái đó khá thủ đoạn, đầu óc cũng thông minh, chỉ tiếc là không dùng vào công việc. Nói vậy, lúc ở công ty cháu đắc tội cô ta à?!”

“Ai mà biết được ạ.” Lâm Nhựt nhún vai, “Đến mặt còn chưa nhìn thấy quá hai lần. Thật ra Vương tổng cũng đã cố tình dặn cháu chú ý chăm sóc cô ta một chút trong quá trình quay phim. Có điều, nhìn cô ta bây giờ, thì cũng chẳng cần cháu phải chú ý.”

“Ha ha ha, cô nhóc này đúng là ghét ác như thù.” Trần An nói, “Cô ta chỉ có ba cảnh, cũng không lộ mặt quá nhiều trong phim. Có điều, diễn xuất của cô ta thực sự phải cải thiện nhiều, nếu vẫn không tập trung vào công việc nữa thì bảo biên kịch bỏ bớt một cảnh đi.”

Lâm Nhựt ngẩng đầu cười: “Trần lão, đây là lần đầu tiên cháu nghe thấy chú nói bỏ cảnh đấy.”

“Đây gọi là ‘tắt cả vì việc chung’.” Trần An lườm Lâm Nhựt một cái, “Lão già này khó lắm mới gặp được một kịch bản vừa ý, không thể để một con nhóc đã không ra trò trống gì lại chỉ biết dùng tiểu xảo phá hỏng hết tất cả được.”

“Ôi, nếu mà thế, thì cô ta sẽ càng ám ức với cháu hơn thôi.” Lâm Nhựt giả vờ thở dài than thở, “Buồn quá đi.”

“Cháu vừa phải thôi!” Trần An cũng ngồi xuống ghế gấp bên cạnh, “Cháu là dạng người sẽ buồn bã vì mấy chuyện này sao?! Đừng có chọc cười lão già này.”

Lâm Nhựt cầm nín, chẳng lẽ ấn tượng về cô trong mắt mọi người là ruột để ngoài da, không bận tâm đến bất cứ điều gì à?

“Cả chuyện ông Pierre mời cháu nữa, chú nghĩ cháu cũng nên suy nghĩ kỹ càng một chút xem.” Trần An cười gượng, “Tuy không muốn thừa nhận nhưng nền điện ảnh của họ thực sự phát triển tốt hơn trong nước rất nhiều.”

“Để xem đã ạ.” Lâm Nhựt mỉm cười, nói: “Hiện giờ cháu còn chưa có dự định phát triển ra nước ngoài.”

“Chú cũng chỉ thuận miệng nói vậy thôi, chuẩn bị chút rồi quay lại công việc đi! Để tiểu Lý trang điểm lại cho cháu một chút.”

Lần quay tiếp theo, sau khi bị Lâm Nhựt chinh đốn, Alina nghiêm túc hơn rất nhiều, ngoan ngoãn làm tốt bổn phận của mình. Lâm Nhựt cũng không cố tình làm khó cô ta nữa, cuối cùng cũng khiến cho ngày làm việc hôm nay thuận lợi hơn hẳn.

Hiện giờ Alina chỉ còn lại một cảnh quay, chính là cảnh khi cô ta móc nối với vai phản diện, bị vai chính phát hiện và giết chết.

Vì Sunshine Girls sắp có một chuyến lưu diễn lưu động khắp cả nước nên cảnh quay cuối cùng đành để lại chờ đến khi Alina quay lại đoàn phim thì sẽ quay.

Mấy cảnh quay đầu còn dễ dàng, nhưng những cảnh sau sẽ vất vả hơn một chút vì có khá nhiều cảnh phải quay đêm.

Gần đây phản ứng thai nghén của Lâm Nhựt bắt đầu nặng nề hơn một chút, đôi khi còn nghiêm trọng đến mức hoàn toàn không ăn được gì, dù ăn vào cũng sẽ nôn hết ra.

Tạ Lâm vô cùng lo lắng, liền tự sắm một chiếc lò vi sóng đặt trong phòng khách sạn để nấu cháo thịt nạc, canh xương các kiểu cho Lâm Nhựt đổi vị.

Trong đoàn phim cũng có người phát hiện ra phản ứng khác thường của Lâm Nhựt, có điều mọi người đều thông minh không nói toạc ra, chỉ cố gắng chú ý chăm sóc Lâm Nhựt hơn trong quá trình quay phim thôi.

Thời gian cứ từng ngày từng ngày trôi qua, đêm nay quay xong, Lâm Nhựt đang ngồi trong phòng hóa trang để tiểu Lý tẩy trang cho mình thì Tạ Lâm cầm một chiếc hộp được gói ghém xinh xắn đi tới.

“Giờ đã là 10h35, chị đặt vé máy bay cho em lúc 11h45, bay đến thành phố S vừa vặn là 2h sáng.” Tạ Lâm đặt chiếc hộp lên bàn trang điểm, “Đây là chút quà nhỏ tụi chị chuẩn bị cho An Thiên Vương, em cầm theo luôn đi.”

“Tiếc quá.” Tiểu Lý vừa tẩy trang cho Lâm Nhựt vừa chép miệng, nói: “Lẽ ra chị Lâm Nhựt đi gặp An thần phải trang điểm cực kỳ xinh đẹp mới

đúng, kết quả là còn phải để mặt mộc nữa chứ.” Chủ yếu là việc này khiến cho kỹ thuật trang điểm của cô ấy hoàn toàn không có đất dụng võ!!! Cô ấy thực sự rất muốn trang điểm cho chị Lâm Nhựt thành mỹ nhân đẹp nghiêng nước nghiêng thành, mê hoặc An thần choáng váng đầu óc! Nghĩ đã cảm thấy vô cũng sung sướng rồi.

“Bình thường trang điểm còn chưa chán à?!” Tạ Lâm cười lờm tiểu Lý một cái.

Tiểu Lý đảo mắt vòng quanh, chợt cười nói: “Chị A Lâm, hay là em cũng hóa trang cho chị một cái nhé! Bình thường hình như chị cũng chỉ thoa chút kem BB thôi thì phải, uống phí cả khuôn mặt xinh đẹp của chị ấy!” Vuột mắt đôi chị Lâm Nhựt và An thần, thì làm cho chị A Lâm trở nên xinh đẹp khiến đạo diễn Lâu mờ mắt cũng không tệ!

“Thôi đi! Đừng tưởng tôi không biết cô đang nghĩ gì.” Tạ Lâm kiên quyết không bị lừa, “Mau làm xong cho Tiểu Nhựt đi, sửa soạn xong chị còn lái xe đưa cô ấy ra sân bay nữa, không có muộn mất.”

“Chuyện đáng buồn nhất trên thế gian này là gì?” Tiểu Lâm giả vờ giả vệt than thở, “Đó là anh hùng không có đất dụng võ ấy mà!”

Lâm Nhựt và Tạ Lâm đều bật cười.

Thay phục trang, tẩy trang xong cũng đã 10h50. May mà từ điện ảnh thành ra sân bay nhiều nhất cũng chỉ khoảng 30p, nếu không, chắc chắn Lâm Nhựt sẽ không kịp giờ bay.

Vì công việc quay phim rất khó có thể canh chuẩn giờ giấc, nếu quay một cảnh hỏng, phải quay lại nhiều lần thì thời gian vốn đã tính toán chuẩn xác cũng sẽ bị kéo dài.

Lâu Kiều gõ cửa bước vào: “Sắp muộn rồi, vẫn chưa xong à?!”

“Xong rồi ạ. Đi thôi.” Lâm Nhựt buộc gọn tóc lại, cầm túi xách và áo khoác trên ghế, nói.

“Chị Lâm Nhựt, nhớ giúp bọn em chúc mừng sinh nhật An thần nhé!”

Tiểu Lý ôm má, tình cảm của chị Lâm Nhựt và An thần đẹp quá đi mất.

“Mọi người vất vả quá, ngày kia gặp lại nhé.” Lâm Nhựt vẫy tay chào mọi người rồi cùng Tạ Lâm và Lâu Kiều rời khỏi điện ảnh thành.

Mặc Lâm đứng trong bóng đêm nhìn theo bóng Lâm Nhựt, nói với Đại Bình ở bên cạnh: “Thực sự không nói cho Lâm Nhựt à?”

“An ca dặn tôi không được nói gì cả.” Đại Bình siết chặt nắm đấm, chợt quay người đấm mạnh vào tường, “Đám khốn kiếp đó! Chỉ muốn bắt sống từng đứa lại rồi đập chết chúng!”

Mặc Lâm nhìn Đại Bình một lúc lâu, nói: “Tôi sẽ bảo vệ Lâm Nhựt thật tốt.”

“Ừm, nhờ cả vào cậu!”

Mặc Lâm nói: “Anh không cần phải nhờ tôi! Cô ấy là chủ của tôi!”

Đại Bình cười: “Nhớ kỹ những lời cậu nói hôm nay. Lâm Nhựt là chủ của cậu, vĩnh viễn đừng phản bội cô ấy!”

Mặc Lâm hơi sững người một chút, sau đó lẩn vào trong bóng đêm không nói một lời.

Đại Bình siết chặt nắm đấm, mọi chuyện quả nhiên không chỉ là trùng hợp. Nếu kẻ địch đã làm đến nước này, bọn họ cũng không thể tiếp tục ngồi chờ chết nữa!

Chờ, là chờ chết! Còn phản kích, thì vẫn có thể có cơ hội sống sót!!!

Cuối cùng Lâu Kiều và Tạ Lâm cũng có thể đưa Lâm Nhựt đến sân bay vào lúc 11h20.

Đã nửa đêm, người ở sân bay cũng ít hơn ban ngày rất nhiều. Lâm Nhựt đội mũ đeo khẩu trang căn bản không khiến cho bất cứ ai chú ý đến.

Tạ Lâm và Lâu Kiều đưa thẳng Lâm Nhựt tới cửa kiểm tra an ninh: “Đi đường cẩn thận, đến thành phố S thì gọi điện cho chị!”

“Hay là em gọi điện cho anh ấy đi! Tự dưng đánh úp bất ngờ làm gì chứ? Nửa đêm nửa hôm mà con gái một thân một mình ở sân bay, nguy hiểm lắm!” Tạ Lâm như hóa thân thành bà mẹ già, trái lo phải nghĩ, thực sự chỉ muốn theo Lâm Nhựt lên máy bay đi cùng luôn mới yên tâm được.

Thực ra, lúc trước Lâm Nhựt đi một mình cô cũng rất yên tâm, nhưng từ khi biết Lâm Nhựt mang thai, cô lại cảm thấy Lâm Nhựt làm việc này quá nguy hiểm, làm việc kia cũng không ổn, sắp sửa thành bệnh nhân tâm thần mắc chứng ảo tưởng nguy hại rồi.

“Lâu Kiều, anh mau kéo A Lâm ra đi! Em qua cửa kiểm tra an ninh đã, ngày kia gặp lại!” Lâm Nhựt phẩy tay xách túi đi qua cửa kiểm tra.

“Sao em cứ thấy lo lo thế nào ấy.” Tạ Lâm nhìn Lâu Kiều đầy vẻ tủi thân.

Lâu Kiều buồn cười nói: “Về thôi, ngày kia cô ấy sẽ quay lại mà.”

Từ thành phố H bay đến thành phố S chỉ mất hơn hai tiếng. Lâm Nhượng ngồi trên máy bay, lần đầu tiên có tâm trạng vội vã, mong chờ.

Khi An Tiệp biết cô mang thai sẽ phản ứng thế nào nhỉ? Lâm Nhượng ôm quyển tạp chí trong tay, khoe môi hơi nhếch lên.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chương 78.1: An Tiệp có bồ?!

Đây là lần đầu tiên Lâm Nhượng nhận ra rằng, thì ra mình cũng có thể vì một ai đó mà bỏ qua sự tự do.

Một người đàn ông ưu tú trên mọi phương diện sẵn sàng bỏ qua sự cao quý của mình để bao dung, nhân nhượng, chiều chuộng, dịu dàng với cô, có muốn không động lòng cũng khó.

Tiếp viên hàng không nhẹ nhàng đẩy xe đi tới, mỉm cười lịch thiệp nhỏ giọng hỏi: “Chị Lâm Nhượng, chị có muốn uống gì không ạ?”

Lâm Nhượng mỉm cười: “Có nước chanh không?”

“Có ạ.”

“Cho tôi một cốc nước chanh, cảm ơn.”

Tiếp viên hàng không đặt nhẹ cốc nước chanh lên chiếc bàn nhỏ trước mặt Lâm Nhượng, nói: “Chị Lâm Nhượng định đi chúc mừng sinh nhật An thần ạ?”

Lâm Nhượng đang định cầm cốc nước chanh bỗng hơi khựng lại, ngẩng đầu nhìn cô tiếp viên.

Cô tiếp viên có vẻ hơi ngượng ngùng, khẽ cười nói: “Xin lỗi, em không nên hỏi nhiều.”

“Không sao.” Lâm Nhượng lắc đầu, “Em là fan của An Tiệp?”

“Vâng.” Cô tiếp viên gật đầu, “Ngày mai là sinh nhật An thần, bọn em lên chuẩn bị từ lâu rồi. Vừa rồi em thấy chị cười hạnh phúc như vậy, nên mới không kìm được hỏi thành lời. Em xin lỗi.”

“Các em chuẩn bị lâu như thế, định chúc mừng sinh nhật An Tiệp như thế nào?” Thì ra, ngay cả một người xa lạ cũng chỉ liếc mắt một cái là nhận ra nét hạnh phúc trên mặt cô sao?!

Khoe môi Lâm Nhượng vẫn giữ nguyên nụ cười mỉm, giọng nói ảm áp lại mang theo chút du dương nhẹ nhàng.

“Ha ha, bí mật ạ. Đến lúc đó chúng em sẽ tổ chức trên trang web của An thần, chị Lâm Nhượng nhớ lên xem nhé.” Cô tiếp viên cười thần bí, “Còn hai tiếng nữa máy bay mới có thể hạ cánh xuống thành phố S, chị Lâm Nhượng ngủ trước một lúc đi. Khi nào tới nơi em sẽ đánh thức chị.”

“Cảm ơn, ngày mai nhất định chị sẽ xem.”

Ôi ôi! An thần xinh đẹp quá, hòa nhã quá!!! Nếu không phải vì đạo đức nghề nghiệp, thì cô đã không kìm được mà lao tới xin chụp ảnh ký tên rồi!

Cô tiếp viên cố nén cảm xúc kích động trong lòng: “Vâng em đi làm việc đã.”

Lâm Nhượng mỉm cười gật đầu. Chờ cô tiếp viên đi rồi, cô mới quay sang nhìn ra ngoài cửa sổ máy bay.

Trong lòng cô hiện giờ cũng tràn ngập sự mong chờ và vui sướng, dù quay phim cả một ngày dài mệt chết đi được, nhưng đầu óc vẫn tỉnh táo hưng phấn như thường, cao hứng đến mức không hề buồn ngủ chút nào.

Cô thực sự rất chờ đợi phản ứng của An Tiệp sau khi biết cô mang thai.

Lâm Nhượng thầm tưởng tượng ra sắc mặt của An Tiệp trong đầu. Chắc chắn sẽ hơi sững sờ một chút, khi hồi thần lại, nhất định sẽ ôm cô thật chặt. Sẽ y như cô lúc mới biết mình mang thai vậy, đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là vui mừng!

Khi Tạ Lâm hỏi cô có muốn giữ đứa bé này không, Lâm Nhược không hề do dự chút nào. Đây là con của cô và An Tiệp, dù nó tới không đúng lúc, nhưng cô cũng không nỡ bỏ rơi nó. Chắc chắn An Tiệp cũng sẽ giống như cô.

Cô tiếp viên vừa phục vụ những người khác, vừa lén lút liếc nhìn Lâm Nhược. Toàn thân chị Lâm Nhược đều tràn ngập ánh sang hạnh phúc, tình cảm của chị ấy và An thần tốt quá! Hạnh phúc thật đấy! Hâm mộ quá!!! Khiến đám FA như các cô ấy chỉ muốn chết vì ghen tị thôi!!!

2h sáng, máy bay hạ cánh an toàn xuống sân bay quốc tế Hải Phỏ của thành phố S.

Rạng sáng, ở sân bay rất vắng người, Lâm Nhược vẫn đội mũ đeo khẩu trang lên taxi ở cửa ra sân bay.

“Bác tài, cho tôi về tiểu khu Tân Giang Uyển, đường Hoàng Hải.”

Tài xế không nói tiếng nào, khởi động xe rồi đánh xe ra khỏi bãi đỗ, đi vào nội thành.

Thỉnh thoảng mới có xe qua lại ở hai bên đường, ánh đèn đường màu vàng lẳng lẳng chiếu xuống, Lâm Nhược quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ xe, một đôi tình nhân nắm tay nhau đi ăn đêm, một trước một sau chậm rãi bước tới.

Cô gái bước rất chậm, chàng trai kia không kéo cô ấy đi nhanh được, đành quay lại đẩy cô gái đi về phía trước.

Lâm Nhược nhìn một lúc rồi khẽ mỉm cười.

Tài xế nhìn Lâm Nhược qua gương chiếu hậu, hỏi: “Nghe khẩu âm của cô không giống người địa phương, cô đến thăm người nhà à?”

Thăm người nhà?

“Vâng.” Lâm Nhược gật đầu, “Chồng tôi công tác ở đây, hôm nay sinh nhật anh ấy nên tôi đến chúc mừng anh ấy.”

“Tình cảm của hai người tốt quá.” Tài xế cười nói, “Thanh niên bây giờ chỉ chú ý đến công danh sự nghiệp, bận bịu đến mức quên hết cả. Đừng nói là sinh nhật người yêu, đến sinh nhật của mình còn chẳng nhớ được ấy chứ. Ha ha, có điều, bà nhà tôi lúc nào cũng nhớ rõ sinh nhật tôi. Mỗi lần sinh nhật tôi, bà ấy đều xin cơ quan nghỉ trước một hôm, sau đó tự xuống bếp làm cho tôi cả bàn đồ ăn ngon. Tuyệt lắm.”

Bác tài, bác đang khoe hạnh phúc đấy à!

Lâm Nhược mỉm cười: “Hai người kết hôn bao lâu mà vẫn lẳng mạn thế?”

Bác tài cầm vô lăng một tay, tay kia thì vung lên giờ ba ngón, vui vẻ nói: “Chúng tôi kết hôn 30 năm rồi. Thật ra chuyện đó có gì lẳng mạn đâu, vợ chồng già rồi, chẳng qua là đặt đối phương ở vị trí quan trọng nhất trong tim thôi mà.”

Chẳng qua là đặt đối phương ở vị trí quan trọng nhất trong tim thôi! Tình yêu, thực ra cũng chỉ đơn giản như vậy.

Xe taxi dừng lại ở cửa tiểu khu Tân Giang Uyển, Lâm Nhược trả tiền xuống xe: “Bác tài, cảm ơn bác.”

“Không có gì, chúc hai vợ chồng hạnh phúc nhé.” Bác tài cười vẫy tay rồi lái xe đi.

Lâm Nhược rút thẻ khóa cửa mà An Tiệp gửi cho cô từ trước ra, quét thẻ vào tiểu khu.

Bảo vệ tiểu khu ngược mắt lên, uể oải nhìn cô một cái, thấy tay cô cầm thẻ khóa lại quay đầu đi.

Càng đến gần An Tiệp, tâm trạng của Lâm Nhược càng không kìm nén được sự vui vẻ.

Sắp được nhìn thấy anh ấy rồi!

Lâm Nhược quét thẻ vào toàn số 8 của An Tiệp, bước vào thang máy, bấm số 13. Cùng số tầng với căn nhà trọ trước kia của cô.

Khi không ở gần nhau, chỉ thấy nhớ nhung thôi, nhưng bây giờ sắp gặp mặt, nỗi nhớ nhung chợt ùn ùn kéo đến như từng lớp sóng cuộn trào lên, bao phủ cô trong chớp mắt, vội vã đến mức khiến cô hoảng hốt.

Muốn gặp anh! Muốn nhìn thấy anh ấy ngay lập tức!

“Keng!” Thang máy dừng lại ở tầng 13.

Lâm Nhược bước ra khỏi thang máy, tìm số nhà An Tiệp.

Anh ấy ở ngay đằng sau cánh cửa, lúc này có lẽ đã ngủ rồi! Cô sẽ khiến anh vô cùng ngạc nhiên!

Lâm Nhược lấy chiếc chìa khóa mà An Tiệp gửi cùng thẻ khóa cửa ra, hít sâu một hơi, nhẹ nhàng xoay khóa mở cửa phòng.

Trong phòng khách vẫn bật ngọn đèn vàng ấm áp, hắt nhẹ vào bên cạnh chiếc tủ giày màu đen.

Nụ cười trên khóe môi Lâm Nhược thoáng sững lại trong giây lát.

Bên cạnh tủ giày có hai đôi giày, một đôi giày da nam, và một đôi giày cao gót màu vang đỏ.

Đôi giày cao gót vẫn còn mới, là của An Tiệp chuẩn bị cho cô à?!

Lâm Nhược siết chìa khóa trong tay, chậm rãi bước vào phòng khách.

Căn hộ có hai tầng, Lâm Nhược nhìn lướt một vòng phòng khách ở tầng một, sau đó nhấc chân đi lên tầng hai.

Phòng ngủ chính nằm chệch bên cửa cầu thang, cửa phòng không đóng, tiếng phụ nữ rên rỉ khe khẽ và tiếng thở mạnh mẽ của đàn ông vang ra từng chút từng chút một.

Nắm tay Lâm Nhược siết chặt lại, buông lỏng ra, lại siết chặt, rồi buông ra.

Cô sắp sửa... bắt gian tại trận sao?!

Đôi môi mím lại thành một đường thẳng của Lâm Nhược một lần nữa chậm rãi héch lên. Cô đưa tay đẩy cánh cửa phòng ngủ, mọi thứ bên trong không còn gì ngăn cản nữa, giúp cô nhìn không sót một chút gì.

Trên chiếc giường to sẫm màu, người đàn ông còi trần đang nằm trên một người phụ nữ, điên cuồng quăn láy nhau.

Lâm Nhược nhìn, lại thẳm nghĩ, hai người này làm tình cũng bảo thủ gớm nhỉ! Không có ai mà cũng đắp kín chăn à.

Bước chân của Lâm Nhược rất nhẹ, cũng không khiến hai người kia giật mình, làm gián đoạn vận động đưa đẩy của họ.

Lâm Nhược cổ nuốt xuống cảm giác tanh ngọt của máu ở đầu lưỡi, cong ngón tay gõ nhẹ vào cửa phòng.

Trừ tiếng rên rỉ và thở dốc trong lúc hưng đồng hoang vắng, tiếng gõ cửa dù nhẹ cũng bị không gian yên tĩnh phóng đại lên vô hạn.

Ở trong bầu không khí yên lặng này, Lâm Nhược chợt nghe như tiếng tím mình đập ‘thình thịch’ thật mạnh vào lồng ngực.

Đôi nam nữ trên giường thoáng giật mình, người đàn ông ngạc nhiên quay đầu lại nhìn về phía Lâm Nhược bất ngờ xuất hiện.

Cô gái dưới thân người đàn ông kêu lên sợ hãi, túm chăn che kín người mình lại, sợ hãi nhìn Lâm Nhược, rồi lại nhìn người đàn ông với vẻ đáng thương.

Lâm Nhược thông thả bước vào phòng, ngồi xuống chiếc ghế đặt gần cửa sổ.

Cô cong môi cười, bắt chéo hai chân, dựa lưng vào ghế vung vẩy mũi chân nói: “Hai vị cứ tiếp tục đi, không cần để ý đến tôi.”

“An ca.” Cô gái xinh đẹp đứng đưa hai cánh tay trắng nõn làm ra vẻ đáng thương kéo kéo nhẹ tay An Tiệp.

“Không sao.” An Tiệp an ủi cô gái kia một chút rồi nhìn về phía Lâm Nhược, “Sao em lại đến đây?”

“Hôm nay là sinh nhật anh còn gì. Đến chúc mừng sinh nhật anh mà.” Lâm Nhược cầm chiếc túi dưới đất lên lấy quà của Tạ Lâm và Lâu Kiều cùng chuẩn bị ra, vớt cho An Tiệp ở trên giường, “Đây là quà A Lâm và Lâu Kiều chuẩn bị cho anh. Em không biết nên tặng anh cái gì, nên không chuẩn bị. Biết tính anh nhỏ nhen rồi, lần sau em sẽ nhớ tặng bù cho anh, cứ yên tâm.” Trên mặt Lâm Nhược vẫn giữ nguyên nụ cười uể oải bình thản như thường.

“Ừm.” An Tiệp gật đầu, “Cảm ơn họ giúp anh.”

“Mọi người đều là bạn cả, cảm ơn cảm huê gì chứ, khách sáo quá.” Lâm Nhược cầm túi đứng dậy, “Em ngồi máy bay cũng hơi đói, anh xuống làm cho em cái gì ăn đi. Đồ ăn khách sạn không ngon bằng anh làm.”

Lâm Nhược mỉm cười gật đầu với cô gái đang kinh hãi kia, tao nhã tự nhiên bước ra khỏi phòng, còn tâm lý đóng chặt cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Chương 78.2

Mùi máu tươi trong miệng kích thích khiến Lâm Nhượng lập tức muốn chạy ào vào phòng vệ sinh để nôn ra hết. Cô vốn cho rằng mình có thể bình tĩnh thoải mái nhìn An Tiệp trần truồng xuống giường mặc quần áo vào, nhưng kết quả là cô vẫn tự đánh giá mình quá cao.

Quay lại phòng khách ở tầng một, Lâm Nhượng bước thẳng vào phòng ăn ngồi.

Chỉ một lát sau, An Tiệp từ trên tầng hai xuống, nhìn Lâm Nhượng muốn nói lại thôi.

Lâm Nhượng mỉm cười: “An Thiên Vương, chúng ta đều là người trưởng thành cả, em hiểu mà. Anh làm cho em cái gì ăn đi, em sắp chết đói rồi.”

An Tiệp trầm mặc đi vào trong bếp, nguyên liệu nấu ăn ở tủ lạnh trong bếp không nhiều lắm. Anh cầm cà chua và trứng gà ra, nấu một bát mì trứng cà chua ngon lành.

“Chà! Tay nghề vẫn không lùi bước nhì.” Lâm Nhượng cầm đũa, “Anh có muốn ăn không?”

“Không, em ăn đi.” An Tiệp ngồi xuống ghế cạnh Lâm Nhượng.

“Vậy anh đừng có vừa xem vừa chảy nước miếng nhé.” Lâm Nhượng cười gắp miếng trứng gà trên cùng lên cắn một miếng.

Trứng ốp la rất vừa vặn, mùi vị rất ngon, hình thù cũng rất đẹp.

Lâm Nhượng ăn trứng, muốn nuốt gọn cả trứng gà và mùi máu tanh trong miệng cùng với cảm giác buồn nôn đang dâng lên xuống.

Dù trứng có ngon đến mấy thì cô vẫn buồn nôn như cũ. Phụ nữ mang thai thật đáng thương!

Cử chỉ của Lâm Nhượng rất nhã nhặn, thong thả ăn hết bát mì trứng gà cà chua, cả nước dùng cũng uống sạch.

“No quá.” Cô rút giấy ăn lau miệng rồi thỏa mãn xoa xoa bụng.

“An Thiên Vương, sinh nhật vui vẻ.” Lâm Nhượng mỉm cười vô cùng thân thiện, dứt lời liền cầm túi trên bàn, “Anh đang có khách, em quay về khách sạn trước. Lần sau gặp!”

An Tiệp đưa tay ra nắm cổ tay Lâm Nhượng, anh nhìn cô, nhưng vẫn không nói được lời nào.

Lâm Nhượng nhìn chằm chằm lên ánh đèn mờ trên tường, một lúc lâu mới quay lại, cười nói: “An Thiên Vương, không phải em không muốn ngủ lại phòng khách nhà anh, nhưng thật sự là sáng sớm em sẽ bay về thành phố H, ở nhà anh rồi bắt xe đi sân bay sẽ không kịp giờ.”

An Tiệp vẫn nắm chặt cổ tay Lâm Nhượng không chịu buông ra, lẳng lặng nhìn cô.

“An ca.” Cô gái trên tầng đứng ở cửa phòng ăn, nhỏ giọng gọi An Tiệp một tiếng.

Lâm Nhượng cảm giác lực nắm trên cổ tay càng lúc càng nhẹ, cuối cùng, An Tiệp cũng buông tay cô ra.

Cô túm chặt túi đi đến cửa nhà hàng, cười với cô gái kia, nói: “Tiếng kêu của cô ở trên giường nghe cũng mất hồn lắm, tôi nghe mà thấy xương cũng tê dại luôn. Có điều, hơi giọng gạo, lần sau nhớ trầm giọng xuống thấp một chút sẽ hoàn hảo hơn.”

Dứt lời, Lâm Nhượng cười bước ra khỏi nhà hàng, đi qua phòng khách trong nét mặt sững sờ của cô gái kia. Đứng trước cánh cửa đen khép kín, Lâm Nhượng lấy chiếc chìa khóa cửa nhà An Tiệp ra, nhẹ nhàng đặt trên tủ giày rồi mở cửa bước ra ngoài.

Vừa ra khỏi cửa nhà An Tiệp, mọi sự nguy trang, diễn xuất tuyệt hảo của cô đều vỡ tan hết. Cô không kịp chờ thang máy, khom người chạy ra cửa thoát hiểm, đi thang bộ xuống một tầng, không nhận được cảm giác buồn nôn dâng lên ở cổ, liền chống tường nôn hết bát mì vừa ăn ra.

Nhìn đồng hồ điện thoại mình vừa tạo ra, Lâm Nhượng thầm nghĩ, sáng sớm mai chắc cô lao công sẽ ân cần hỏi thăm đến cả 18 đời tổ tông nhà cô mất.

Cầu thang có đèn cảm ứng, Lâm Nhượng đứng cho người cảm giác trong ngực một chút rồi rút chai nước suối trong túi ra súc miệng, sau đó mới bấm nút gọi thang máy ở tầng 12.

Trong lòng cô tràn ngập sự mong chờ, tình cảm khó có thể ức chế được, cùng với người đàn ông mà cô luôn nhớ nhung kia, hôm nay... đều mất cả rồi.

Lâm Nhượng dựa vào thang máy, cúi thấp đầu, nước mắt từng giọt từng giọt lăn xuống.

Cô tiếp viên nói: “Chị Lâm Nhượng, trên mặt chị tràn ngập vẻ hạnh phúc.”

Tài xế taxi nói: “Tình cảm của hai người tốt thật đấy.”

Đúng vậy! Tình cảm tốt quá!!!

Nước mắt rơi trên chiếc áo lông màu lam nhạt, thoáng chốc ngấm sâu xuống.

Có đau lòng không? Đau chứ! Nhưng sự kiêu ngạo của cô không cho phép cô to tiếng chửi bới.

“Keng!” Thang máy xuống đến tầng một.

Lâm Nhược đội mũ, cúi đầu đi ra khỏi tiểu khu Tân Giang Uyển.

An Tiệp vẫn đứng giữa phòng ăn như cũ, từ sau khi Lâm Nhược đi, anh không hề cử động một chút nào cả.

“Cậu Chín!” Cô gái kia hơi lo lắng bước tới hai bước.

“Cút!” An Tiệp ngẩng đầu, mắt đỏ sẫm.

Cô gái sợ đến run người, cố can đảm nói: “Chúng ta làm thế này là vì nghĩ cho sự an toàn của chị Lâm Nhược, sau này nếu chị ấy biết sự thật chắc chắn sẽ tha thứ cho anh! Anh đừng quá đau lòng!”

Tha thứ như thế nào? Ngay cả chính anh còn không thể nào tha thứ được cho mình! Dù tất cả chỉ là diễn kịch, nhưng khi anh nhìn thấy nụ cười tươi như không có chuyện gì xảy ra trên mặt Lâm Nhược, anh cũng đã đau lòng đến mức không kìm được dục vọng chỉ muốn ôm cô vào lòng thật chặt rồi!

“AAAAAAA!” An Tiệp nhắc chân đá bay chiếc ghế! Toàn thân anh đều run lên!

Đây là lần đầu tiên cô gái kia nhìn thấy An Tiệp vẫn luôn bình tĩnh tảo lộ ra vẻ mặt thống khổ như vậy khiến cô ta nhất thời không biết phải làm sao.

Lâm Nhược bắt xe tìm một khách sạn để ngủ lại. Vé máy bay quay về thành phố H đã được Tạ Lâm đặt trước hết, Lâm Nhược cũng không định sửa lại.

Lâm Nhược nằm trên chiếc giường rộng trong khách sạn, tay khẽ vuốt ve cái bụng vẫn phẳng như xưa. Người đàn ông mà cô yêu đã từ bỏ tình cảm của họ, đứa bé này có còn muốn giữ lại nữa không?

“Bé con, sau này liệu con có bận tâm chuyện mình không có ba không?” Lâm Nhược nhỏ giọng nói: “Hay là bây giờ chúng ta thương lượng một chút nhé. Nếu sau này con không ngại chuyện mình không có ba, cũng không hỏi bất cứ chuyện gì về ba con, thì mẹ sẽ giữ con lại, được không?”

“Bé con, ba con không cần chúng ta nữa rồi.” Giọng Lâm Nhược càng lúc càng nhỏ, nước mắt chảy từ khóe mắt xuống tóc mai, “Sao tự dưng mẹ lại thấy mệt mỏi thế này...”

Lâm Nhược cũng không biết mình ngủ từ lúc nào. Ngày hôm sau tỉnh lại, hiển nhiên mắt cô vừa đỏ vừa sưng mọng lên. Cô thờ dãi nằm uể oải trên giường không muốn cử động. Nhớ đến lời tiếp viên trên máy bay đã nói, cô tìm điện thoại vào trang chính thức của An Tiệp, đập vào mắt là một mảng trắng như tuyết và xanh nhạt.

Màu trắng của hoa hồng cùng màu lục nhạt của viên lụa xung quanh trang trí khắp trang cá nhân, chính giữa là bức ảnh của cô và An Tiệp, bên dưới có hàng chữ to: An thần và An tẩu, tân hôn vui vẻ!

Lâm Nhược ấn vào bài viết, cô gái đăng bài giải thích, đây là hôn lễ mà nhóm fan bọn họ tổ chức riêng cho An thần và An tẩu, để làm quà tặng sinh nhật An thần 29 tuổi. Mong rằng An thần và An tẩu sẽ hạnh phúc mỹ mãn đến răng long đầu bạc!

Bên dưới khu bình luận đều là những lời chúc phúc.

Lâm Nhược nhìn màn hình điện thoại, chữ viết càng lúc càng nhòe. Cô ném điện thoại đi, rốt cuộc cũng không kìm được nữa, òa khóc thật to.

“An Tiệp! Tên khốn nhà anh!!! Đã không thể chung thủy tới cuối cùng, thì còn trêu chọc đến em làm gì?! Khốn kiếp!”

Lâm Nhược khóc đến khàn cả giọng, dù là kiếp trước hay từ khi sống lại đến giờ, cô đều chưa từng gào khóc to như ngày hôm nay.

Ôm nỗi niềm chờ mong, vui sướng mà đến đây, lại mang theo sự đau lòng, thống khổ để quay về! Từ thiên đường rơi xuống địa ngục trong chớp mắt!

Lâm Nhược còn không biết mình đã khóc bao lâu, hai mắt sưng và sắp không mở ra nổi.

Nhìn mình trong gương, cô khẽ cười tự giễu. Cứ tự cho rằng mình rất phóng khoáng, không ngờ cũng có lúc không thể chịu nổi thế này.

Lâm Nhược gọi điện thoại cho phục vụ phòng mang bữa trưa nhân tiện mang giúp hai túi nước đá lên trên phòng. Dù cô không muốn ăn, nhưng đứa bé vẫn cần dinh dưỡng.

Cô ngồi ăn cơm trưa xong rồi chườm mắt đến khi đỡ đỡ mới thu dọn lại một chút rồi trả phòng khách sạn.

Lâm Nhược đi dạo phố mua chút quà cho đám Tạ Lâm, không được mang nhiều đồ lên máy bay, nên cô cũng chỉ chọn một ít những món đồ điều khắc nhỏ nhắn xinh xắn thôi.

Mua đồ xong, Lâm Nhựt lại tiếp tục bắt xe ra sân bay.

Vé máy bay là hơn 11h giờ đêm, Tạ Lâm cố tình đặt vào lúc này cũng là vì muốn để cô và An Tiệp có thể có nhiều thêm chút thời gian ở bên nhau.

Lâm Nhựt ngồi luôn trong phòng chờ máy bay từ chiều đến tận tối. Lúc lên máy bay, cô chợt dừng lại, quay đầu nhìn lại phía sau.

Từ biệt tại đây, kể từ nay về sau, An Thiên Vương chỉ là An Thiên Vương mà thôi!

Bay hơn hai tiếng, lúc đến Lâm Nhựt không ngủ là vì hưng phấn và chờ mong; quay về cũng không ngủ, là vì thể xác và tinh thần đều mệt mỏi đến một mức nhất định khiến cô không buồn ngủ nữa.

1h sáng về đến thành phố H, nhóm Tạ Lâm đã chờ sẵn ngoài cửa ra.

“Tiểu Nhựt, ở đây.” Tạ Lâm vừa vẫy tay vừa đi về phía Lâm Nhựt, đưa tay ra đón lấy chiếc túi của cô, hỏi: “Hai người gặp nhau không uống rượu đây chứ? Có dùng đồ có chất kích thích không? Có...”

“Không có, không có gì cả.” Lâm Nhựt cao hơn Tạ Lâm một chút, cười ôm vai cô ấy, nói: “Chỉ nghĩ em không biết chừng mực thế à, làm sao dám phát sóng trực tiếp ‘phim hành động’ cho baby xem chứ.”

“Lâm tiểu Nhựt, đang ở chỗ công cộng, cô chú ý hình tượng của mình đi, lưu manh.” Tạ Lâm cười lườm Lâm Nhựt một cái, “Vội vàng chạy tới đó xong lại vội vàng quay về thế này, có mệt không?”

Lâm Nhựt thành thật gật đầu: “Mệt. Nên là A Lâm nữ vương, bây giờ chị đừng hỏi gì nữa, đưa em về ngủ trước đã, chị nhìn viên mắt em đen ngòm rồi đây này.”

Tạ Lâm nhìn đúng là viên mắt cô đen thật, đành nói: “Được rồi, về ngủ trước đã. Đạo diễn Trần lo em mệt quá, cơ thể không chịu nổi nên đẩy phân cảnh của em xuống buổi chiều rồi.”

“Ồi cha!” Lâm Nhựt tròn trĩnh hai mắt, “Em chỉ mua quà cho mọi người, quên mua cho Trần lão mắt rồi.”

Lâu Kiều thân nhiên nói: “Không sao, tặng Trần lão phần của anh cũng được. Anh chung quà với A Lâm cũng được mà.”

“Anh chung quà với A Lâm á? Ồ!” Lâm Nhựt gật đầu cười xấu xa, vỗ nhẹ vào vai Lâu Kiều, nói: “Anh được đấy! Nếu vậy cũng phải mời em ăn cơm chứ!”

Tạ Lâm tròn mắt: “Hai người đủ chưa hả, đi thôi!”

Mặc Lâm đứng bên cạnh xe, Lâm Nhựt cười bước tới đưa quà đã chuẩn bị sẵn cho cậu ta: “Mặc tiểu ngọc, tặng cậu món quà nhỏ tôi đặt riêng cho cậu này.”

Mặc Lâm nhận lấy chiếc hộp được gói ghém xinh xắn kia xong, mọi người mới lên xe.

Lâu Kiều lái xe, Tạ Lâm ngồi ở ghế phụ lái, Lâm Nhựt và Mặc Lâm ngồi ở hàng sau.

Lâm Nhựt hỏi: “Mặc tiểu ngọc, cậu không mở quà ra xem à?”

Một chiếc hộp nhỏ dán kín như thế, cũng có để được túi bánh bao đâu, có gì hay mà xem.

Chủ nhân chẳng hiểu sở thích của anh ta gì cả. Ôi! Mặc Lâm thở dài chán nản, nhìn chiếc hộp một vòng cũng không biết mở ra kiểu gì: “Không mở được.”

“Ngốc, không mở được thì xé rách giấy gói ra chứ sao!” Lâm Nhựt lấy chiếc hộp sang, xé giấy gói để lộ ra chiếc hộp nhỏ hình chữ nhật màu đen bên trong: “Tự mở ra xem đi.”

Lâu Kiều và Tạ Lâm cũng rất tò mò, món quà mà Lâm Nhựt đặt riêng cho Mặc tiểu ngọc là gì? Chẳng lẽ là một chiếc bánh bao đậu bằng vàng?!

Ài! Quá tầm thường!

Mặt Mặc Lâm không chút cảm xúc mở chiếc hộp, lấy món quà bên trong ra.

Một bức tượng Mặc tiểu ngọc thu nhỏ đang nâng hai tay cầm bánh bao ăn, hơn nữa trên đầu còn đội một chiếc bánh bao tròn xoe, thoạt nhìn vô cùng ngây thơ đáng yêu.

“Phụt.” Lâu Kiều bật cười trước, “Lâm Nhựt, em đúng thật là, còn tặng cả món quà thế này nữa!”

Lâm Nhựt đắc ý hừ khê: “Của hai người cũng là đặt riêng đấy.”

Tạ Lâm không kìm được sự tò mò, mở ra chiếc hộp của cô và Lâu Kiều, mở xong mới nhớ, đã nói trước là sẽ để món quà của Lâu Kiều cho đạo diễn Trần rồi mà.

“Làm sao bây giờ?” Tạ Lâm nhăn nhó.

“Không sao, bức tượng đó đặt làm theo dáng dấp của Lâu Kiều, vốn cũng không tặng cho Trần lão được. Chị xem đi.” Lâm Nhựt cười nói.

Không còn gánh nặng trong lòng, Tạ Lâm mở hai chiếc hộp ra, xem của Lâu Kiều trước. Hình người điêu khắc nhỏ giống y như đúc, mà tuyệt nhất chính là sau lưng của hình người đó còn gắn thêm cả đuôi và vẩy lưng của bạo long, cực kỳ phù hợp với đánh giá của mọi người về Lâu Kiều.

Lâu bạo long!

Món quà của Tạ Lâm bình thường hơn một chút.

Một hình người nhỏ đeo kính mắt, tay giờ một cây roi, rất phù hợp với hình tượng nữ vương của A Lâm.

“Tiểu Nhựt, cảm ơn em.” Chỉ nhìn qua cũng biết mấy món quà này là do Lâm Nhựt rất mất công sức đi chuẩn bị.

Tạ Lâm cất lại quà vào trong hộp: “Mua quà cho Trần lão luôn ở thành phố H đi vậy.”

“Vâng.” Lâm Nhựt gật đầu, “Trần lão thích uống trà, tặng chú ấy một túi trà ngon là được rồi.”

“Đề chị đi mua.”

Lâm Nhựt trầm mặc hẳn xuống, Tạ Lâm lo cô mệt mỏi muốn nghỉ ngơi cũng không nói gì thêm.

Mặc Lâm chạm nhẹ vào ngón tay của Lâm Nhựt một cái.

Cô quay sang nhìn anh ta, thấy anh ta lấy từ trong túi áo khoác ra một túi giấy nhỏ, đưa sang.

Lâm Nhựt đón lấy, gói giấy nhỏ vẫn còn đang có hơi ấm, bên trong là một chiếc bánh bao đậu. Cô ngược mắt nhìn về phía Mặc tiểu ngọc.

Mấy người Tạ Lâm đều không phát hiện ra gì cả, lẽ nào Mặc tiểu ngọc lại nhận ra được điều gì sao?

Mặc Lâm nhìn Lâm Nhựt hỏi: “Không muốn ăn à?”

Lâm Nhựt không nói, chỉ nhìn anh ta. Mặc tiểu ngọc đưa tay cầm lại gói bánh bao, ôm trong tay, cắn ba miếng hết chiếc bánh.

“Không phải cậu để dành cho tôi sao?” Lâm Nhựt chớp mắt.

“Tự dung hối hận!” Mặc Lâm nói rất hiển nhiên.

Quả nhiên, muốn Mặc tiểu ngọc cam tâm tình nguyện nhường bánh bao thực sự rất khó khăn.

Quay về khách sạn, Lâm Nhựt tắm rửa xong liền đi ngủ luôn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Chương 78.3

Mấy ngày sau đó, mọi hành động của cô vẫn y như bình thường không thay đổi chút nào, có điều cô tích cực qua lại với Pierre hơn chút thôi.

Tiểu Lý vừa tẩy trang cho Lâm Nhựt, vừa hỏi: “Chị Lâm Nhựt, dạo này An Thiên Vương bận bịu lắm ă? Sao không thấy đến thăm phim trường nhỉ.” Cô ấy phải gánh vác nhiệm vụ kham khổ mà các chị em giao phó, là nhất định phải chụp được một bức ảnh chung của An Thiên Vương và chị Lâm Nhựt. Kết quả là quay phim hơn một tháng gần hai tháng rồi, cũng không thấy An Thiên Vương xuất hiện lần nào.

“Bí mật không thể nói được.” Lâm Nhựt cười ngẩng đầu lên, số điện thoại của An Tiệp vẫn yên lặng nằm trong điện thoại di động của cô. Có điều, từ sau ngày 20 tháng 10, đã không còn gọi lần nào nữa.

“Mà nhắc mới nhớ, em không ngờ An Thiên Vương lại là cậu Chín của An gia ở thủ đô. Lúc biết tin tức siêu giật gân này, bọn em suýt thì cắn đứt cả lưỡi

ấy.” Tiểu Lý ôm hai tay lên mặt, “Đúng là công tử nhà giàu chân chính, thảo nào mà trên người An Thiên Vương luôn mang theo khí chất cao quý tự nhiên, đúng là ngấm từ trong xương ra nhĩ! Người khác muốn học cũng chẳng học được.”

Lâm Nhựt cười lườm tiểu Lý một cái: “Nói nhiều như vậy, có ý đồ gì hả?”

“Ha ha... chị Lâm Nhựt anh minh!” Tiểu Lý vòng hai tay trước ngực, nghiêm túc nói: “Là một fan trung thành của Lạc thần và An thần, tâm nguyện lớn nhất bây giờ của em là được nhìn thấy chị Lâm Nhựt khoác váy cưới hạnh phúc gả cho An Thiên Vương.” Như vậy bé con có thể xuất hiện danh chính ngôn thuận rồi. Tiểu Lý chớp chớp mắt ngấm nghĩa bụng dưới hoàn toàn không thể nhìn ra đang mang thai của Lâm Nhựt.

“Dù có như vậy.” Lâm Nhựt chậm rãi nói: “Thì tạm thời chị cũng không thể hoàn thành tâm nguyện này của em được rồi.”

“Chị Lâm Nhựt, đừng bắt nạt em như thế chứ.” Tiểu Lý dậm chân.

Tạ Lâm và Miêu Âm cùng đẩy cửa phòng hóa trang bước vào.

“Tiểu Nhựt, em nhìn này.” Tạ Lâm đưa ipad cho Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt đón lấy, đọc dòng tit to trên trang nhất, lông mày hơi nhíu lại.

“Lâm Nhựt mang thai, hôn kỳ của An tâu và An thần sắp tới.”

Tạ Lâm sa sầm mặt nói: “Bên dưới còn một tin nữa.”

Lâm Nhựt kéo xuống, một tấm ảnh choán gọn cả màn hình ipad, dòng tit màu đỏ vô cùng bắt mắt!

“Tin giật gân! An Thiên Vương có hành vi thân mật với một cô gái thần bí!”

Trong bức ảnh, cô gái xinh đẹp khoác tay An Tiệp, An Tiệp đang cúi người mở cửa xe cho cô, trên mặt cũng mang theo nụ cười dịu dàng.

Lâm Nhựt nhìn bức ảnh, sắc mặt bình tĩnh trượt trượt màn hình. Vì lý do thân phận của An Tiệp, mà phóng viên đăng bức ảnh kia không dám viết quá nhiều lời bình về nó.

Cô nhìn thấy phía dưới còn có rất nhiều những tit bài như vậy.

“An tâu mang thai, nghi vấn An thần có tình mới!”

“Tin đồn, thật ra An Tiệp và Lâm Nhựt đã sớm chia tay từ lâu.”

Lâm Nhựt xem một chút rồi đặt ipad lên bàn trang điểm.

Sắc mặt của Tạ Lâm và Miêu Âm đều rất khó coi, Tiểu Lý lung túng đứng bên cạnh, tay chân không biết để vào đâu.

Vừa rồi chẳng lẽ cô vô tình nói mấy lời kia làm tổn thương chị Lâm Nhựt sao?!

Tạ Lâm hỏi: “Em bình tĩnh thế này, có phải đã biết trước rồi không?”

Lâm Nhựt nhếch môi cười: “Sớm hơn mấy phóng viên này một chút.”

Miêu Âm bước tới quay người Lâm Nhựt sang, nói: “Tôi tìm người giết anh ta!”

Tạ Lâm và Tiểu Lý đều ngó người: “Chị Miêu Âm, chị đùa đấy à?”

Miêu Âm không trả lời, Lâm Nhựt lại xoa xoa mặt cô, nói: “Sa sư đệ, cậu còn không rõ tôi là người thế nào sao? Cầm lên được thì đặt xuống được! Cậu không cần phải làm gì hết.”

Chỉ có Lâm Nhựt mới biết Miêu Âm không hề nói đùa! Cô ấy thực sự có thể tìm người giết chết An Tiệp.

“Được.” Miêu Âm gật đầu.

“Mọi chuyện đều qua rồi, mọi người đừng có làm cái vẻ mặt cứ như chính mình bị bỏ rơi vậy được không?!” Lâm Nhựt đứng dậy vỗ vai ba người, “Nếu mọi người cứ thế này, thì em không có cách nào nói chuyện với mọi người đâu.”

Nhìn Lâm Nhựt như vậy, vành mắt Tiểu Lý đỏ ửng, cô bước tới ôm Lâm Nhựt òa khóc: “Chị Lâm Nhựt, em xin lỗi chuyện vừa rồi. Sau này em quyết định sẽ chỉ thích Lạc thần thôi, không thích An thần nữa.”

“Chị vốn không buồn bã gì cả, nên em cũng không cần phải xin lỗi.” Lâm Nhựt lau sạch nước mắt cho tiểu Lý, “Được rồi! Hiếm khi có một ngày kết thúc công việc sớm, bốn đứa chúng mình đi ăn cơm uống rượu, hát Karaoke, được không?! Em mời!”

Tạ Lâm lạnh lùng nói: “Em chỉ được nhìn bọn chị uống thôi.”

“A Lâm nữ vương, đừng nhỏ nhen thế chứ! Một ly cũng không được à?!” Lâm Nhựt đeo bám lấy Tạ Lâm làm nũng.

“Đừng nói một ly, một giọt cũng không được. Không cần bàn cãi nữa.” Tạ Lâm ngạo mạn hất cằm lên, kiên quyết không thỏa hiệp.

“Hừ! Nhỏ nhen!” Lâm Nhựt bĩu môi nói: “Vậy em uống nước trái cây là được chứ gì?”

“Phải là nước trái cây vừa mới ép xong!”

Lâm Nhựt nháy mắt với Miêu Âm và Tiểu Lý, nhỏ giọng nói: “Sau này hai người mà mang thai, thì tuyệt đối đừng nói cho A Lâm biết, quá mất tự do.”

“Lâm tiểu Nhựt!”

“Được rồi được rồi! Em đầu hàng!” Lâm Nhựt mỉm cười, “A Lâm, chị gọi Lâu Kiều đi.”

“Đám chị em chúng mình đi chơi, gọi anh ta làm cái gì. Đi nào!”

Bốn cô gái bỏ rơi hết mọi người, đi ăn lẩu uyên ương trước.

Lâm Nhựt đam mê ăn cay chỉ có thể cắn răng ngồi ăn cái trắng, nước lẩu không cay, nước mắt lưng tròng nhìn mấy người Miêu Âm, Tạ Lâm, tiểu Lý sung sướng ăn lẩu cay, còn thi nhau hít hà khen ăn cay ngon.

“Em muốn tuyệt giao với ba người.” Trước khi mang thai, Lâm Nhựt đã rất thích ăn đồ cay Tứ Xuyên, sau khi mang thai lại càng thích ăn đồ cay hơn, vậy mà Tạ Lâm vẫn kiên quyết cấm đoán, thi thoảng lăm mồm cho cô ăn một chút, đau lòng chết đi được.

“A Lâm, bỏ thí cho em chút đi.” Lâm Nhựt rung rung nước mắt, đáng thương nhìn về phía Tạ Lâm.

Trong giới hạn dưỡng thai cho Lâm Nhựt, thì ngay cả Miêu Âm luôn bên cạnh cô cũng tuyệt đối ủng hộ Tạ Lâm.

“Diễn xuất của em có giỏi đến mấy thì cũng không có tác dụng gì với chị đâu.” Tạ Lâm gấp một quả trứng chim cút bên phần nước lẩu không cay cho Lâm Nhựt, “Ăn cái này đi, nhiều chất dinh dưỡng.”

“Sa sư đệ, Âm Âm...” Lâm Nhựt đôi trợn mắt tấn công.

Miêu Âm do dự nhìn Tạ Lâm: “Hay là cho cô ấy một miếng đi?!”

“Không được!” Tạ Lâm nói chắc như đinh đóng cột: “Chị chiều cô ấy quá đấy, có một miếng sẽ có miếng thứ hai. Kiên quyết không thể mềm lòng được.”

Tạ Lâm nói rồi tháo tạp dề trên người xuống: “Chị đi toilet một chút.”

Chờ Tạ Lâm vừa ra khỏi phòng, Tiểu Lý và Miêu Âm lập tức gấp hết đồ ăn trong khay lẩu cay ra đĩa, đẩy sang trước mặt Lâm Nhựt.

“Chị Lâm Nhựt, mau ăn đi, em ra ngoài canh cửa cho.” Tiểu Lý chạy như điên ra cửa, để cho an toàn, còn lặng lẽ mở cửa nhìn ra ngoài.

Tạ Lâm đứng dựa lưng ngoài cửa quay đầu sang, lườm cô ấy một cái rồi lại quay đầu tiếp tục nhắn tin.

Tiểu Lý lè lưỡi, rứt đầu vào, đóng cửa lại.

Lâm Nhựt sung sướng ăn miếng khoai tây vừa cay vừa giòn, liếc tiểu Lý hỏi: “A Lâm hay mạnh miệng nhưng mềm lòng, chắc giờ đang đứng ngay ngoài cửa chứ gì?”

Tiểu Lý cười ha ha, đúng là chị Lâm Nhựt hiểu chị A Lâm thật.

Khoe môi Miêu Âm cũng khẽ nhếch lên: “Cô ấy chăm sóc cậu như chị gái ấy.”

Trong mắt Lâm Nhựt cũng đầy vẻ ảm áp: “Tôi biết mà.” Lâm Nhựt ăn hai miếng khoai tây cho đỡ thèm rồi không ăn nữa.

“Xong rồi chúng mình đi ktv nào? Nghe nói Ôn Sa cũng hay phét. Vừa khai trương chưa được bao lâu, phục vụ tốt, hiệu quả cách âm cũng tốt.”

“Miêu Âm gật đầu, đối với cô thì đi đâu cũng thế cả.”

Một lát sau Tạ Lâm mới đẩy cửa vào, nhìn đĩa thức ăn trước mặt Lâm Nhựt một chút rồi mới cười hài lòng: “Coi như em biết tự giác. Chúng ta đi Ôn Sa đi, chị đặt phòng xong rồi.”

“Quả nhiên chị Lâm Nhựt và A Lâm có thần giao cách cảm!” Tiểu Lý ôm má hâm mộ, cô cũng rất muốn có một người bạn thân hiểu nhau như thế.

Bốn người bắt xe đi tới Ôn Sa, ktv vừa khai trương. Ngoài cửa đặt hai pho tượng võ sĩ La Mã, bước qua cửa xoay là chính sảnh được trang hoàng vô cùng lộng lẫy. Giàn đèn chùm pha lê treo giữa đại sảnh hoàn toàn dùng bóng đèn màu vàng, ánh đèn vàng tỏa ra khiến cả gian phòng đều như được phủ một lớp vàng óng ánh vậy.

Bốn người đi thang máy lên khu khách VIP trên tầng 5 dưới sự hướng dẫn của nhân viên phục vụ. Bên ngoài thang máy chuyên dụng 5 tầng có nữ nhân viên xinh đẹp chờ sẵn để dẫn đường cho khách.

“Xin hỏi, các vị đi bốn người à?” Nữ phục vụ vừa dẫn đường vừa mỉm cười hỏi: “Các chị đã đặt trước chưa ạ?”

“Chúng tôi đi bốn người, một tiếng trước tôi đã gọi đặt phòng nhỏ rồi.”

“Vâng, mời chị theo em ra quầy dịch vụ để kiểm tra thông tin được không ạ?”

Tạ Lâm đi theo nữ phục vụ ra quầy xác nhận lại thông tin đặt phòng, nhóm Lâm Nhựt đứng một chỗ chờ. Có mấy nhân viên khác len lén liếc trộm Lâm Nhựt và Miêu Âm rồi hưng phấn xáp lại nhỏ giọng xì xào.

“Đúng là Lạc thần và Queen đấy.”

Trong giới ca sỹ, không ai có thể so được với địa vị của Miêu Âm, hơn nữa, bình thường khi phỏng vấn cô cũng đều không hề tươi cười, nên các fan hâm mộ đều nhiệt tình gọi cô là Queen!

“Chú ý một chút, bình thường ông chủ cũng toàn mời các minh tinh đến chơi suốt, các cô xem chưa đủ à?! Làm việc chăm chỉ đi!” Một nữ phục vụ nhìn có vẻ như là trưởng nhóm ở đây nhỏ giọng nạt mấy người kia.

Mấy nữ phục vụ khác bĩu môi, khe khẽ nói: “Họ cũng có phải là Lạc thần và Queen đâu.”

Trưởng nhóm quay đầu tròn trừng mắt, mấy nữ phục vụ kia lập tức đứng nghiêm, mắt nhìn thẳng về phía trước.

Tạ Lâm xác nhận thông tin, sau đó lại để cô gái vừa dẫn đường ở cửa thang máy đưa họ đến phòng thuê.

Nữ phục vụ kia sửa soạn xong mọi thứ, còn cố tình liếc nhìn bụng dưới của Lâm Nhựt, thoáng nghi ngờ nhàu mày, bụng dưới của Lạc thần phẳng lì như thế, có giống đang mang thai đâu?! Mấy tên khốn kia, lại tung tin vịt!!!

“Rượu và đồ ăn vặt sẽ được đưa lên ngay, các chị có thể bắt bài hát luôn được rồi. Chúc mọi người chơi vui vẻ.” Nữ phục vụ lùi ra ngoài, đóng cửa lại.

Tạ Lâm nhìn cánh cửa, nói: “Hy vọng cô ta là người nhiều chuyện.”

Lâm Nhựt cười: “Vừa rồi chị không thấy à? Cô ấy có lên dùng điện thoại chụp ảnh rồi.”

“Hả? Không thể để cô ta phát tán được!” Tiểu Lý giận dữ đứng dậy, “Đề em đi bắt cô ấy xóa ảnh.”

“Không cần, chúng ta cứ vui chơi đi.” Lâm Nhựt kéo tiểu Lý, rồi nhìn Tạ Lâm cười hiểu ý, “Chọn bài hát đi.”

Tạ Lâm cười, cúi người chọn bài. Không sợ cô ta chụp ảnh, chỉ sợ cô ta không truyền khắp cả internet thôi.

“Tiểu Lý tử, thích bài gì thì cũng tự chọn đi.” Lâm Nhựt đứng dậy, “Em đi vệ sinh một chút.”

“A! Em muốn chọn bài hát của chị Miêu Âm, chị Miêu Âm, được không ạ?”

“Chị sao cũng được.” Miêu Âm gật đầu.

Lâm Nhựt ra khỏi phòng, nhìn nhân viên ở cách đó không xa hỏi: “Xin hỏi toilet ở đâu?”

“Chị đi thẳng đường này, sau đó rẽ trái là thấy ạ.” Nhân viên phục vụ vừa nói vừa đưa tay chỉ đường.

“Cảm ơn!”

Khu toilet trong KTV đều là nam nữ cạnh nhau, nam bên trái, nữ bên phải.

Lâm Nhựt vừa ra khỏi toilet nữ, đứng rửa tay ở lavabo bên ngoài, đột nhiên có một người ở phía sau lao ra ôm chặt lấy cô.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 114: Chương 79.1: Vì yêu mà dũng cảm, vì yêu mà kiên cường.

Lâm Nhượng còn chưa hoàn hồn, người vừa ôm lấy cô đã mạnh mẽ dùng sức kéo cô vào trong toilet bên cạnh, đóng cửa ‘rầm’ một tiếng.

“Ai thần kinh vậy! Đóng cửa mạnh như thế, hét cả hồn!”

“Tâm thần!” Hai người phụ nữ mắng xong đi ra rửa tay rồi rời khỏi khu vực toilet.

Lâm Nhượng im lặng nhìn người đàn ông tiều tụy trước mặt. Chỉ chưa đầy hai tháng ngắn ngủi, mà anh đã gầy đi nhiều thế này. Đường viền khuôn mặt như bị gọt mất một lớp dày vậy, chẳng lẽ anh không chịu ăn cơm đủ bữa sao?

“Em mang thai thật sao?” An Tiệp siết chặt hai vai Lâm Nhượng, đôi mắt đen láy đã từng như cả vũ trụ mệnh mông thần bí, hôm nay giăng kín tơ máu, trong mắt đều tràn ngập sự mong chờ và căng thẳng: “Tiểu Nhượng, em mang thai thật sao?”

“Ừ.” Lâm Nhượng gạt đầu mỉm cười, “Mang thai An đại bảo rồi.”

Hai tròng mắt An Tiệp chợt phóng đại lên, anh buông vai Lâm Nhượng ra, hai tay hơi siết thành nắm đấm, luống cuống căng thẳng đi qua đi lại trong gian phòng nhỏ hẹp. Có con, họ thực sự có con rồi.

Có con rồi, như vậy thì anh càng phải đẩy nhanh tiến độ của tất cả mọi việc lên, mới có thể bảo đảm được sự an toàn cho tính mạng của mẹ con họ.

“Tiểu Nhượng!” An Tiệp lại siết chặt hai vai Lâm Nhượng một lần nữa, hai cánh tay của anh dường như còn hơi run lên, “Tiểu Nhượng, anh...”

Lâm Nhượng che miệng An Tiệp: “An Tiệp, anh ngốc thật đấy! Muốn diễn kịch thì anh cũng nên tìm một người đồng nghiệp chứ! Ít ra diễn xuất cũng phải tầm ngang em mới được, nếu không, em về nhà nghỉ lại, thấy sơ hở khắp nơi, thì chẳng phải uống phí hết cả sự khổ tâm tính toán của anh sao?”

“Em biết rồi à?!” An Tiệp không thể nói rõ được trong lòng mình lúc này cảm thấy buồn rầu nhiều hơn hay may mắn nhiều hơn. Anh chỉ biết rằng mình thực sự thở phào một hơi dài, trái tim vẫn treo cao của anh cuối cùng cũng về lại vị trí cũ.

“Giận dữ một hồi, ngồi nghĩ lại, thì mọi chuyện đều rõ cả.” Lâm Nhượng hạ nắp bồn cầu, quay người ngồi xuống, nói: “Lúc đó giận quá không nghĩ được gì. Nhưng đến khi về nằm trên giường nhớ lại, thì mới thấy tư thế trên giường của hai người lúc đó không phải là tư thế tiểu xảo mà chúng ta hay dùng để quay phim sao. Hơn nữa, lúc cô gái kia kéo chăn lên che người, em còn thoáng nhìn thấy chiếc áo quây ở bên dưới.

Lâm Nhượng bắt chéo hai chân, nói tiếp: “Ga giường không có chút nếp nhăn nào, chăn còn như thể vừa kéo ra để đắp lên lưng anh thôi, không phải giấu đầu hở đuôi thì là gì?” Lâm Nhượng nhớ đến lúc cô và An Tiệp làm chuyện ấy, có lần nào mà không phải thay hết cả ga giường với vỏ chăn đâu. Lúc đó cô bị chọc tức nên dù thấy ga giường phẳng phiu không nhăn nhúm cũng không thấy lạ, không suy nghĩ gì nhiều.

Lâm Nhượng giơ ngón trỏ lên: “Quan trọng nhất là, trong phòng hoàn toàn không có chút mùi hormone nào. Giờ nghĩ lại mới thấy, lông mày của cô gái kia còn khá giống anh, chắc là chị em họ gì đó bên đẳng nội của anh đúng không?! Còn một vấn đề nữa, là Đại Bình biến mất vô duyên vô cớ.”

Nghe Lâm Nhượng nói ra từng điểm từng điểm phát hiện và tổng kết của mình, An Tiệp chợt cảm thấy mình thực sự là người đàn ông may mắn nhất trên thế giới này.

Có thể gặp được Tạ Thiên trước kia, mới có được một An Thiên Vương biết vì yêu mà kiên trì, mà quý trọng.

Có thể gặp được Lâm Nhượng hôm nay, mới có thể có một An Tiệp vì yêu mà càng trở nên dũng cảm, càng trở nên mạnh mẽ hơn!

Thời khắc này, An Tiệp vô cùng muốn nói cho mọi người biết, vợ của anh tên là Lâm Nhượng! Không ai có thể so sánh được!

An Tiệp khom người ôm chặt Lâm Nhượng vào lòng!

Dù ngày đó diễn kịch chỉ vì muốn bảo vệ cô an toàn hơn, nhưng khi nhìn thấy cô xuất hiện ngoài cửa, trong mắt lóe lên sự đau đớn, bản thân An Tiệp cũng đau lòng đến mức chỉ muốn giết chết chính mình.

Nhìn cô ung dung bình tĩnh mỉm cười ngồi xuống ghế trong phòng, dùng diễn xuất hoàn mỹ để giấu đi toàn bộ sự thống khổ, bàn tay giấu trong chăn của An Tiệp đã siết chặt thành nắm đấm, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, tứa máu đầm đìa.

Lâm Nhượng mỉm cười ra khỏi phòng, An Tiệp xuống giường mặc áo lại, lặng lẽ bước tới cửa. Anh có thể nghe được tiếng thở hổn hển của Lâm Nhượng dựa vào ván cửa, anh biết, cô đang tự trấn an chính mình.

Khoảnh khắc đó, anh thậm chí muốn đập tan cả lý trí, vứt bỏ tất cả để lao ra ôm chặt cô lại, quan tâm làm chó gì chuyện ám sát này nọ, quãng mẹ nó cả âm mưu quỷ kế đi, anh chỉ muốn ôm chặt lấy người phụ nữ anh đã yêu cả hai kiếp mà thôi.

Nhưng anh không thể! Anh đã từng trải qua rất nhiều lần sợ hãi tình mộng lúc nửa đêm, đưa tay ra lại không thể bắt được Tạ Thiên, cái cảm giác tuyệt vọng ấy giống như cả trái tim đều bị đảo lộn tuếch, trống vắng như lao thẳng từ trên dốc xuống đáy vực thăm vầy.

So với sinh ly tử biệt, anh tình nguyện chọn cách bảo vệ cô từ xa!

Không phải An Tiệp không nghĩ tới chuyện Lâm Nhược là người yêu tự do, tính tình phóng khoáng. Cô thích thì yêu, nếu không yêu nữa, thì thực sự vĩnh viễn cũng sẽ không yêu nữa.

Gần hai tháng qua, năm mươi bảy ngày, hơn một nghìn ba trăm sáu mươi tám giờ, tám vạn hai nghìn lẻ tám mươi phút, bốn trăm chín mươi hai vạn bốn nghìn tám trăm giây, không một giây nào trong lòng anh không bị dày vò.

Mỗi ngày chỉ có thể ép mình bình tĩnh lạnh lùng, không ngừng giải quyết công việc, giải quyết chuyện mà An gia gặp phải, dùng công việc để làm tê dại thần kinh của mình, mỗi ngày chỉ ngủ khoảng ba bốn tiếng đồng hồ. Nhưng dù vậy, khi nằm trên giường nhắm mắt lại, trong đầu anh đều tràn ngập hình ảnh Lâm Nhược, từng ngày từng ngày, đôi khi anh thậm chí còn tưởng rằng mình sắp không thể kiên trì nổi nữa.

Anh cố gắng thuyết phục chính mình, chỉ có như vậy mới có thể bảo vệ Lâm Nhược an toàn hơn! Dù rằng có lẽ Lâm Nhược vĩnh viễn cũng sẽ chỉ coi anh là người bạn bình thường, thậm chí là người qua đường.

An Tiệp đau đớn đến ho ra máu! Cuối cùng chỉ có thể nhờ vào thuốc ngủ mới có thể ngủ được khoảng ba tiếng. Tất cả sự quyết đoán tuyệt tình của anh, vào khoảnh khắc nhìn thấy báo đưa tin nghi vấn Lâm Nhược có thai, rốt cuộc cũng bị đập tan hoàn toàn!

Lý trí của anh đã không còn khống chế được bước chân anh, muốn gặp cô, muốn ôm cô, muốn hôn cô!

Khi đầu óc anh còn chưa kịp phản ứng, thì anh đã ôm lấy Lâm Nhược, kéo cô vào trong gian phòng này rồi.

Lâm Nhược cảm nhận được sự ướt át thấm vào cổ mình, tiếng An Tiệp nhẹ nhàng than thở bên tai: “Bà xã, cảm ơn em.”

Khi tất cả tình cảm dồn nén lại, đã không còn là anh yêu em nữa, mà là cảm ơn em! Cảm ơn em vì đã thông minh như vậy, cảm ơn em vì đã dũng cảm như vậy, cảm ơn em vì đã kiên cường như vậy, cảm ơn em, vì đã yêu anh!

Mùi Lâm Nhược cũng cay xè, rốt cuộc những ngày qua trong lòng người đàn ông này đã bị dày vò như thế nào. Rốt cuộc anh làm thế nào mà chịu đựng sự thống khổ đó, còn phải cố gắng giải quyết tất cả mọi khó khăn chỉ vì muốn bảo vệ cô an toàn, bảo vệ mọi người thân của anh an toàn?!

Anh nghĩ cho mọi người, muốn bảo vệ mọi người, nhưng lại đón hết mọi mũi dao về phía mình, mỗi một bước đi đều chảy máu đầm đìa, nhưng lại không hé lấy một lời!

Anh mạnh mẽ như vậy, nhưng đằng sau lớp vỏ mạnh mẽ đó, chỉ mình cô mới có thể nhìn thấy được sự đau đớn yếu đuối, căng thẳng và luống cuống của anh. Không phải người không có kỹ gì mới mạnh mẽ, mà người có sự ràng buộc, dù sợ hãi cũng sẽ dũng cảm bước tới. Đó mới thực sự là mạnh mẽ.

Phụ nữ vì làm mẹ mà mạnh mẽ, còn đàn ông vì làm cha mà kiên cường!

Lâm Nhược vòng tay ôm vai An Tiệp, dần siết chặt hai cánh tay của mình, ôm chặt lấy anh: “Không chỉ mình anh muốn bảo vệ mọi người. Mọi người cũng muốn bảo vệ anh!”

Nghe tiếng khóc òa nức của người đàn ông vang lên bên tai, nước mắt của Lâm Nhược cũng dần trào ra.

Thân phận của họ đã định trước rằng cuộc đời họ không thể nào bằng phẳng được! Nếu đã vậy, thì họ chỉ có thể trở nên dũng cảm hơn, kiên cường hơn, lật đổ hết các thế lực để mở ra một thế giới mới thuộc về họ!

Vì yêu mà dũng cảm, vì yêu mà kiên cường!

Hai người ôm nhau một lúc lâu mới buông ra, An Tiệp đỏ bừng hai mắt nhìn Lâm Nhược: “Tiểu Nhược, xin lỗi em, anh thực sự không nghĩ ra cách nào tốt hơn để bảo vệ em! Dù là đáng kịch thì ngày hôm đó anh cũng đã làm tổn thương em, em dùng gia pháp đi!”

“Phụt, anh mà không nhắc thì em cũng quên là chúng ta vẫn còn gia pháp đấy.” Lâm Nhược lau nước mắt trên mặt, bĩu môi với An Tiệp: “Quay người lại, nhắc mông lên!”

An Tiệp nghe theo, Lâm Nhược giơ tay vỗ mạnh hai cái xuống mông An Tiệp không chút nương tay.

“Ngươi giận chưa?” An Tiệp quay lại ngồi xổm xuống, cầm tay Lâm Nhược xoa xoa cho cô. Lực đánh đều phản ứng qua lại, đánh mạnh như thế thì tay đau lắm...

“Em vốn đâu có giận.” Lâm Nhược bĩu môi, nói: “Chỉ hơi khó chịu thôi. Anh dựa vào cái gì mà đòi gánh chịu tất cả mọi khó khăn nguy hiểm lên vai mình, dựa vào cái gì mà tự quyết định rằng em sẽ không thể bảo vệ tốt chính em. Anh coi thường em quá đấy.”

“Anh biết tiểu Nhược của anh rất lợi hại, nhưng chẳng phải là anh quan tâm quá nên mới bị loạn sao! Bọn họ ẩn trong bóng tối, em lại ở ngoài sáng, thế nào cũng sẽ có lúc khó phòng bị được.” An Tiệp siết chặt tay Lâm Nhược, “Dù chỉ là một phần vạn, thì anh thực sự cũng không thể nào chịu đựng được.”

“Thế nên, không phải em cũng tương kế tựu kế đấy à.” Lâm Nhược mỉm cười, “Em sẽ điều tra ra kẻ nào đã làm lộ tin em mang thai ra ngoài, ngày mai sẽ có giấy chứng nhận và xét nghiệm của bệnh viện, chứng minh em hoàn toàn không mang thai. Anh cứ yên tâm làm việc của mình, chuyện bên này em sẽ xử lý tốt.”

Khỏe môi An Tiệp cũng khẽ cong lên: “Tiểu Nhược, chúng ta đi đăng ký đi. Em giỏi thế này, không biết sẽ còn thu hút sự chú ý của bao gã đàn ông khác. Anh thấy không an toàn.”

“Phì, An Tiệp, anh đủ rồi đấy! Anh còn chưa biết em là người thế nào à.” Lâm Nhược lườm An Tiệp, nói: “Hộ khẩu ở nhà em cơ, hay là em nhờ anh Hai gửi cho anh nhé.”

“Ừ, ngày mai nhờ anh Hai gửi chuyển phát nhanh cho anh đi.” An Tiệp nói: “Chúng ta đăng ký ở ngay thành phố H.”

“Chuyện này làm bí mật thôi, không biết có ai quen biết cục dân chính ở đây không. Nhờ người đó cầm riêng dấu ra đóng giúp chúng ta thì mới không bị phát hiện.”

“Nhà Lâu Kiều chuyên huấn luyện vệ sĩ riêng cho các gia tộc lớn, quen biết rất rộng rãi, chắc sẽ có cách.” An Tiệp nghĩ chút rồi nói: “Anh tự tìm người cầm dấu ra cũng được.”

“Không được, đám khốn kiếp đó rất giảo hoạt, lỡ bị phát hiện thì những khổ sở anh phải chịu thời gian vừa rồi đổ ra sông ra biển hết à. Nếu bên phía Lâu Kiều không được thì để em nghĩ cách, dù thế nào anh cũng không thể ra mặt được.” Lâm Nhược nói rồi đưa tay xoa lên gò má gầy gò của An Tiệp, “Món nợ này, em muốn đòi lại hết không thiếu một phần nào từ bọn chúng.”

“Được.” An Tiệp cọ cọ mặt vào lòng bàn tay Lâm Nhược, nhỏ giọng nói: “Anh nhớ em, nhớ sắp phát điên lên rồi.”

“Ngốc.” Lâm Nhược cúi đầu ngậm môi An Tiệp, đầu lưỡi mềm mại đảo nhẹ quá rồi trượt vào miệng An Tiệp.

An Tiệp lập tức vòng tay ôm Lâm Nhược, đặt cô lên vách gian phòng, biến bị động thành chủ động, làm nụ hôn xa cách lâu ngày này càng trở nên sâu sắc hơn.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Chương 79.2

Hai người ở trong gian phòng nhỏ hôn đến bùng lửa, cơ thể khô nóng khó kìm nén, nhưng hiện giờ An đại bảo mới đang trong ba tháng đầu nguy hiểm, căn bản không thể làm chuyện vợ chồng được.

An Tiệp và Lâm Nhược kề trán vào nhau, thở hổn hển. Nhìn dáng vẻ khó kìm nén của An Tiệp, Lâm Nhược cười phì ra một tiếng.

An Tiệp lườm cô: “Còn cười nữa.” Nói rồi nhẹ nhàng dùng nơi nào đó cạ vào chân Lâm Nhược, đáng thương nói: “Làm sao bây giờ?”

“Nhờ bàn tay phải vận năng của anh đi.” Lâm Nhược cười không dừng được, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy An Tiệp ảm ức như thế này, kỷ niệm quá đáng giá.

“Có vợ rồi còn phải nhờ tay phải à, đau lòng quá.” An Tiệp nói, cúi đầu hôn một cái lên đôi môi đỏ thắm của Lâm Nhược, “Cho em nợ, sau này anh đòi lại cả vốn lẫn lãi.”

Đã lâu rồi hai người không làm chuyện đó, nếu nói Lâm Nhược không muốn thì là nói dối. Nhưng cô không có kinh nghiệm về chuyện mang thai, cũng chưa hỏi bác sĩ xem có thể làm hay không. Để bảo vệ cho An đại bảo khỏe mạnh, chỉ có thể nhịn thôi.

“Lâm tiểu Nhược, em rơi xuống bồn cầu rồi à?” Tạ Lâm thấy Lâm Nhược đi toilet lâu mãi không thấy về, dặn tiểu Lý ở lại trông phòng rồi cùng Miêu Âm đi ra toilet tìm Lâm Nhược.

“Vâng, A Lâm nữ vương mau tới cứu em.” Lâm Nhược đứng trong phòng mỉm cười đáp.

“Còn không mau ra đây đi. Đi bao nhiêu lâu rồi, cô bị trĩ chắc.” Quả nhiên, tiếp xúc với Lâu Kiều lâu ngày, ngay cả Tạ Lâm cũng bị lây kỹ năng độc mồm độc miệng của Lâu Kiều rồi.

“Ra đi.” Lâm Nhược liếc nhìn vị trí nào đó của An Tiệp, cười vô cùng xấu xa.

An Tiệp nhìn cô, không biết làm sao đành phải cởi áo khoác ra, vắt lên tay che trước bụng, vừa vận che luôn đi vị trí mà trừ Lâm Nhược ra thì không ai được phép nhìn thấy đó.

Lâm Nhựt khẽ lắc đầu về tiếc nuối: “An Tiệp, anh mà không quá thông minh thì đáng yêu hơn nhiều.” Cô nói rồi mở cửa gian phòng ra. Tạ Lâm và Miêu Âm đang chờ sẵn bên ngoài.

“An Tiệp, anh giỏi thật, anh còn dám xuất hiện à!” Tạ Lâm tức giận nhìn quanh, nhưng trong toilet quá gọn gàng không có bất cứ đạo cụ gì có thể dùng làm hung khí được.

Miêu Âm lẳng lặng cời giày cao gót ra đưa cho Tạ Lâm: “Dùng cái này cũng được.”

Tạ Lâm nhìn gót giày nhọn hoắt, gật đầu hài lòng: “Cái này được này, rất hợp ý em! An Tiệp, anh giỏi lắm, hôm nay để xem bà đây có đánh cho anh liệt nửa người luôn không!”

“Ha ha! A Lâm, chị bình tĩnh một chút.” Lâm Nhựt ngăn Tạ Lâm lại, cười to nói: “Đều là hiểu lầm mà, em biết từ đầu rồi.”

“Cái gì?” Tạ Lâm ngẩn người, “Cái gì gọi là em biết từ đầu rồi?”

Lâm Nhựt giải thích hết suy nghĩ và quyết định của An Tiệp cho Tạ Lâm và Miêu Âm nghe. Nghe xong, Tạ Lâm thả giày cao gót xuống, nhìn An Tiệp đầy vẻ chán ghét: “An Thiên Vương, anh thông minh như thế mà sao lại nghĩ ra một biện pháp ngu ngốc như vậy hả?”

Tạ Lâm không hiểu nhưng Miêu Âm thì hiểu rất rõ. Trong lễ tang của Tạ Thiên, cô đã biết An Tiệp vẫn luôn yêu Tạ Thiên. Khi cô nghe nói An Tiệp có bạn gái tên Lâm Nhựt, cô cũng từng mừng thay cho anh vì đã bước ra được khỏi sự đau thương vô vọng. Nhưng không ngờ, Lâm Nhựt lại là Tạ Thiên sống lại, đi dạo một vòng lớn, rồi cuộc hai người họ vẫn ở bên nhau.

Thế nên, Miêu Âm càng có thể hiểu rõ An Tiệp không muốn Lâm Nhựt lại lần nữa gặp phải sự lo lắng và sợ hãi bị nguy hiểm đến tính mạng.

Miêu Âm đưa tay ra trước mặt An Tiệp, nói: “Cảm ơn.” Cảm ơn anh đã yêu bé Thiên, cảm ơn anh đã liều lĩnh chỉ vì muốn bảo vệ bé Thiên.

“Bảo vệ con tim của mình, là bản năng của mỗi người.” An Tiệp thản nhiên cười, bắt tay Miêu Âm.

Tạ Lâm run rẩy nổi hết da gà, tuy câu nói này quá buồn nôn, nhưng thực sự nghe cũng rất êm tai.

“Có cần gì cứ gọi điện cho tôi.” Miêu Âm nói, “Chuyện anh không rảnh để làm, tôi có thể làm thay anh.”

“Nếu cần tôi sẽ không khách sáo.”

Tạ Lâm chớp chớp mắt, sao đột nhiên cô lại có cảm giác như hai người họ đang bàn bạc chuyện giết người cướp của thế nhỉ? Ảo giác, chắc chắn là ảo giác!

“Được rồi, đi thôi. Đây là toilet nữ.” Lâm Nhựt nói, liếc An Tiệp bên cạnh: “Đêm hôm An Thiên Vương xông vào toilet, không biết tin tức này mà tung ra thì có đủ để dập tắt tin tức kia không nhỉ.”

Tạ Lâm lườm Lâm Nhựt: “Không phải anh Hai em đã thu mua tạp chí Tân Dư rồi sao, để họ bao tiêu đề độc quyền đi, còn kiếm được thêm một khoản đấy. Tục ngữ có câu, phù sa không chảy ruộng ngoài mà.”

“Đề nghị này rất hay.” Lâm Nhựt cười tí mắt gật đầu. An Tiệp đành an phận xoa nhẹ tay cô.

“Ra ngoài trước đi đã.” Miêu Âm nói.

“Tạm thời tôi không tiện xuất hiện bên cạnh tiểu Nhựt, xin nhờ mọi người chăm sóc tiểu Nhựt nhiều hơn.” An Tiệp nói.

“Chuyện này hoàn toàn không cần anh phải nhờ.” Tạ Lâm kéo Lâm Nhựt qua, “Đi thôi.”

“Cảm ơn.” An Tiệp gật đầu với hai người, đưa một chiếc hộp cho Lâm Nhựt, “Anh mua từ rất lâu rồi.” Từ mấy năm trước...

Lâm Nhựt mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn bạch kim tinh xảo. Trong lòng nhẫn khắc bốn chữ “yêu thương trọn đời”, sau đó còn có hai chữ lồng XQ viết tắt hai chữ cái đầu của phiên âm tên Tạ Thiên.

An Tiệp lôi sợi dây chuyền đeo trong cổ ra, bên trên cũng đeo một chiếc nhẫn giống y như đúc.

Lâm Nhựt cười: “Mấy thứ kia nhanh nhất cũng phải chiều nay mới tới nơi được. Ngày kia chúng ta gặp lại.”

“Ừ.” An Tiệp gật đầu.

“Anh đứng đây chờ em một chút.” Lâm Nhựt nhanh chân quay lại phòng.

“Chị Lâm Nhựt, chị về rồi! O? Chị Miêu Âm với chị A Lâm đâu ạ?”

“A Lâm đến tháng, chị đưa đồ ra cho chị ấy. Em trông chừng phòng, đừng để nhân viên phục vụ nghĩ chúng ta đều đi hết.”

Lâm Nhựt cầm túi rồi khỏi phòng, quay lại toilet, lấy trong túi ra một chiếc điện thoại di động mới đưa cho An Tiệp: “Đây là điện thoại và sim mới, hoàn toàn không bị theo dõi, anh cầm cho tiện liên lạc.”

Tạ Lâm đứng bên cạnh trợn trừng mắt, bảo sao ngày hôm đó tự dưng Lâm Nhựt lại nhờ cô mua hộ hai chiếc điện thoại và thẻ sim mới không biết để làm gì, hóa ra là chuẩn bị cho An Tiệp.

“Vợ chu đáo quá.” An Tiệp cúi xuống hôn vào má Lâm Nhựt một cái, nhỏ giọng nói.

Lâm Nhựt đắc ý hất cằm lên: “Chứ còn gì nữa! Sau này em sẽ còn cho anh nhìn thấy nhiều mặt lợi hại hơn của em. Mau đi đi.”

An Tiệp luyến tiếc nắm chặt tay Lâm Nhựt một lúc nữa rồi mới đi.

Lâm Nhựt tháo sợi dây chuyền trên cổ xuống, luôn nhẫn vào dây rồi đeo lên lại, hôn một cái sau đó nhét vào trong cổ áo.

Ba người vừa về phòng, tiểu Lý lập tức cầm micro lao tới, mở to hai mắt tò mò hỏi: “Chị A Lâm, không phải kỳ của chị vừa qua được mấy hôm à? Sao lại tới nữa rồi? Như vậy là không bình thường đâu, hay là lúc nào chị tranh thủ thời gian đi bệnh viện khám xem.”

“Lâm tiểu Nhựt!” Tạ Lâm quay người, hai tay túm chính xác vào cổ Lâm Nhựt, “Chị giết cô!”

Lại dám nói cô đến tháng! Cái cơ rách nát gì thế?!

“Âm Âm, cứu mạng!” Lâm Nhựt cầu cứu Miêu Âm.

Miêu Âm khẽ cười nói: “Đáng xử lý.”

Ngay cả Sa sư đệ cũng không giúp cô, hôm nay thù mới hận cũ cộng lại, chắc chắn sẽ bị A Lâm nữ vương xử lý thâm luân!

Bốn cô gái chơi đùa trong KTV đến hơn 12h mới rời khỏi tiệm, Mặc Lâm ngồi thẳng người trên ghế salon, ngẩng đầu trầm mặc nhìn Lâm Nhựt quậy tung KTV lên rồi cuộc cũng đã quay về.

Chủ nhân toàn quên khẩu phần ăn của anh ta thôi, muốn đình công quá đi mất!

Vừa nhìn thấy Mặc tiểu ngọc, Lâm Nhựt lập tức cũng nhớ ra ngay, thảo nào cô cứ cảm thấy quên mất chuyện gì đó chưa làm, nhưng nghĩ mãi mà không ra. Cô giờ tay đầu hàng: “Tôi sẽ gọi cho đầu bếp khách sạn lập tức làm cho cậu một xúng bánh bao đậu.”

Nói xong Lâm Nhựt cầm ngay điện thoại ở đầu giường bấm số lẻ tân: “Alo, phiền cậu chuẩn bị giúp tôi một xúng bánh bao đậu nhé. Vâng, làm phiền mọi người. Cảm ơn. Nửa tiếng nữa giao cho tôi nhé.”

Mặc Lâm day day mi tâm, đây là động tác mà anh ta mới học được gần đây.

Lâm Nhựt đi tới ngồi, toét miệng cười lấy lòng: “Mặc tiểu ngọc, tôi biết tôi sai rồi mà, đừng giận nữa nhé? Cùng lắm thì lát nữa tôi không tranh bánh bao với cậu là được chứ gì.”

Mặc Lâm trừng mắt, còn dám tranh à? Muốn đánh chủ nhân quá, làm sao bây giờ?

“Mặc tiểu ngọc, có phải cậu biết Đại Bình đã rời đi không?” Lâm Nhựt chống cằm, uể oải hỏi.

Mặc Lâm liếc nhìn Lâm Nhựt, gật đầu: “Lúc đi anh ta có chào tạm biệt tôi.”

“Hai người các cậu đã xây dựng được tình hữu nghị thắm thiết thế từ bao giờ vậy?” Không ngờ đã thân đến mức chào từ biệt Mặc tiểu ngọc mà lại không thèm nói với cô lời nào rồi.

Mặc Lâm nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: “Không biết. Chắc anh ta thích bị đánh.” Anh ta và Đại Bình đã so tài với nhau vài lần, sau đó thì có chuyện gì Đại Bình cũng nói với anh ta. Ngược lại Mặc Lâm thì chẳng có gì khác cả, mấy lời đó từ trước tới giờ đều chưa từng lọt vào tai anh ta.

Khóc môi Lâm Nhựt run lên: “Hai người đã từng đấu với nhau rồi à?”

“Ừ.” Mặc Lâm thật thà đáp, “Vô công của anh ta cũng khá.”

Mặc Lâm nghĩ rồi bổ sung thêm: “Khá hơn chị.”

Mặc tiểu ngọc, chuyện này thực sự không cần phải so sánh rõ ràng như thế, có liên quan gì đâu chứ. Lâm Nhựt lườm một cái, hỏi: “Vậy cậu biết nguyên nhân Đại Bình rời đi không?”

“Không biết.” Mặc Lâm quay đầu đi chỗ khác.

“Về mặt này của cậu rõ ràng là biết mà.” Lâm Nhựt muốn phát điên. Đôi khi, Mặc tiểu ngọc thực sự có bản lĩnh chọc tức chết người!

“Đã hứa là không được nói rồi.” Mặc Lâm đứng dậy đi sang một bên, nhìn Lâm Nhựt với vẻ khinh khỉnh nói: “Dù chị có làm nũng thì tôi cũng không nuông chiều chị đâu.”

Nói lung tung! Ai bảo cô định làm nũng chứ? Không! Phải nói là, cô làm nũng bao giờ chứ?!!!

“Mặc tiểu ngọc, người nói dối cả đời cũng không có bánh bao đậu ăn đâu.” Lâm Nhựt tung chiêu sát thủ.

“Có nói dối đâu.” Mặc tiểu ngọc quay đầu đi, nói: “Lúc đó anh ta có nói, mà tôi đang đói, không nghe thấy.” Đang đói, trong đầu chỉ toàn nghĩ xem bao giờ mới được ăn bánh bao đậu thôi.

Lâm Nhựt bó tay: “Mặc tiểu ngọc, nếu để Đại Bình biết, chắc chắn anh ta sẽ tức chết vì cậu thôi.” Đại Bình nói cho Mặc tiểu ngọc nghe nguyên nhân ra đi, có lẽ cũng là vì không thể nào làm trái lệnh của An Tiệp, nhưng lại cũng không muốn khiến cô hiểu lầm An Tiệp, nên mới mượn Mặc tiểu ngọc truyền lời. Kết quả là người này căn bản đâu có nghe lọt tai chuyện của anh ta. Lâm Nhựt nghĩ thôi cũng tưởng tượng được ra vẻ mặt nôn ra máu nội thương trầm trọng của Đại Bình nếu sau này biết được chân tướng rồi.

“Lần sau sẽ chăm chú lắng nghe.” Mặc Lâm gật đầu.

Lần sau cái rắm ấy, chắc chắn Đại Bình sẽ không cho Mặc tiểu ngọc cơ hội thứ hai nữa! Lâm Nhựt có thể dùng nhân phẩm của mình mà đảm bảo điều này!

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Chương 79.3

Ngày hôm sau, tờ giải trí Đông Đô đăng tin đầu tiên.

“Lạc thần mang thai chỉ là tin đồn!”

Trên bài đăng, đầu tiên là tấm ảnh chụp Lâm Nhựt đeo dây an toàn để quay phim, sau đó là bức Lâm Nhựt lộ mặt trong KTV, bụng dưới phẳng lì.

Bên dưới bức ảnh, phóng viên vàng của giải trí Đông Đô tự mình chấp bút, lời lẽ chính trực nghiêm túc trình bày tất cả.

Ngay sau đó, tạp chí giải trí Tân Dư cũng đưa tin, hơn nữa trên bài còn đính kèm cả tờ xét nghiệm của bệnh viện.

Bệnh viện đã kiểm tra và chứng minh, tin Lạc thần Lâm Nhựt mang thai chỉ là do có kẻ xấu cố tình bịa đặt tung ra, hoàn toàn là tin đồn nhảm.

Có hai tờ tạp chí này đăng tin mờ mịt rồi, các tạp chí khác cũng đua nhau đăng ảnh Lâm Nhựt đeo dây an toàn quay phim, đấu võ.

Bất cứ một bức ảnh nào cũng đều chứng minh, đây tuyệt đối không phải là việc mà một người phụ nữ mang thai có thể làm.

Có phóng viên vẫn chưa từ bỏ ý định, còn cố tình đến đoàn phim phỏng vấn Lâm Nhựt. Nhưng họ còn chưa có cơ hội chặn Lâm Nhựt lại, mà chỉ vô tình gặp được đúng người đại diện Tạ Lâm đang chạy ra ngoài mua thuốc cảm cho Lâm Nhựt mà thôi.

“Xin hỏi cô Tạ Lâm, tin Lạc thần mang thai có thật không?”

Tạ Lâm giờ túi thuốc cảm vừa mua trong tay lên, nói: “Chẳng lẽ cái này còn chưa đủ nói rõ tất cả sao?” Để không ảnh hưởng đến sức khỏe của thai nhi, thì phụ nữ mang thai dù có bị cảm cũng sẽ không uống thuốc cảm.

Tạ Lâm giải thích tiếp: “Tiểu Nhựt bị đau dạ dày, lại thêm cảm nữa nên hơi khó chịu. Có thể vì thế mà khiến một số người hiểu lầm, truyền ra tin tức không có thật, làm phiền các bạn phóng viên mất công tới đây một chuyến. Có điều, cũng phải cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tiểu Nhựt.”

Giói showbiz là nơi không bao giờ thiếu tin tức, chuyện Lâm Nhựt mang thai đã được chứng thực là tin đồn nhảm, không quá hai ngày đã bị mọi người quên sạch sẽ, mà đúng lúc này, nhóm Sunshine Girls đang lên như diều gặp gió lại có tin đồn chuẩn bị tan rã.

Nguyên nhân là do Alina, trưởng nhóm Sunshine Girls, có gian tình với Vương Vĩ, tổng giám đốc Tân Thiên, lại bị vợ của Vương Vĩ tổng giám đốc Tân Thiên bắt gian tại trận.

Bài báo còn đăng kèm bức ảnh chụp trần truồng của Alina và tổng giám đốc Tân Thiên, mặc dù những vị trí quan trọng đều đã bị làm mờ đi hết.

Ngay sau đó, những đoạn video nóng bỏng bị tung lên mạng, điện thoại của Alina bị hacker xâm nhập, tất cả những bức ảnh thân mật trần truồng của Alina và những người đàn ông khác, thậm chí là những đoạn clip nóng đều bị công khai, lan truyền nhanh như chớp trên internet.

Vợ của tổng giám đốc Vương Vĩ tự quyết định thẳng tay xóa bỏ hợp đồng với Alina, mở một buổi họp báo tuyên bố từ nay về sau sẽ xóa sổ con hồ ly tinh Alina này.

Trong , Alina vốn đã bị cắt bớt chỉ còn hai cảnh, nhưng scandal ồn ào như thế này, Trần An liền cắt luôn hết toàn bộ phân cảnh của Alina đi cho đơn giản, đỡ phiền phức.

Tiểu Thiên hậu tương lai của giới ca sỹ cứ như vậy mà bị xóa bỏ với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, danh tiếng cũng rơi thẳng xuống đáy vực thẳm. Mà những điều này đối với một người khôi xướng như Lâm Nhượng, thì hoàn toàn không có chút giá trị chú ý nào hết.

“Cut! Tốt! Cảnh này kết thúc!” Trần An tươi cười phát tay, “Hôm nay quay rất thuận lợi, thoải mái thời gian, mọi người nghỉ ngơi nửa tiếng đi.”

Các nhân viên trong đoàn đều hoan hô rồi túm năm tụm ba nghỉ ngơi trò chuyện phiếm.

Trần An bước tới vỗ nhẹ vai Tạ Tịch, nói: “Tạ Tịch, hôm nay cô thể hiện rất tốt! Cứ tiếp tục cố gắng như vậy, thì một ngày nào đó cũng sẽ có thể được giống như chị họ cô rồi.”

Hai mắt Tạ Tịch sáng rực lên, không dám tin hỏi: “Thật ạ? Cháu thực sự có thể giống chị họ sao ạ?”

Lúc hỏi câu này, ánh mắt Tạ Tịch bắt gặp nhìn về phía Lâm Nhượng.

Lâm Nhượng cười với cô ấy, xoa xoa đầu cô ấy, nói: “Diễn xuất hiện giờ của em cũng đã rất khá rồi, nếu lúc quay phim em có thể thả lỏng mình hơn một chút, triệt để bỏ qua hết mọi chuyện xung quanh, đắm mình sâu hơn vào vai diễn thì sẽ càng tốt hơn nhiều.”

“Vâng, cảm ơn chị Lâm Nhượng, em sẽ cố gắng ạ.” Tạ Tịch trịnh trọng gật đầu. Trong hai tháng quay phim này, Lâm Nhượng không ngừng dạy dỗ cho cô rất nhiều thứ. Trừ quay phim ra, còn cả việc đối nhân xử thế, cô học được rất nhiều từ Lâm Nhượng, có thể nói là cực kỳ có ích.

“Đi uống nước đi.” Hiện giờ Tạ Tịch mới chỉ là một diễn viên mới, học viên trường điện ảnh đến đây để thử sức, còn chưa ký hợp đồng với công ty nào, đương nhiên cũng không có trợ lý giúp đỡ cô giải quyết mọi chuyện.

Tạ Tịch đi rồi, Trần An mới nói: “Cô nhóc đó quả thật rất khá, có điều vẫn hơi trẻ, lúc quay phim vẫn bị thiếu bầu không khí xung quanh.”

“Trần lão, đây là lần đầu tiên Tạ Tịch đóng phim mà.” Mắt Lâm Nhượng đầy ý cười, “Cháu tin rằng không quá hai năm nữa, chắc chắn cô ấy sẽ khiến chú nhìn bằng con mắt khác.”

“Ha ha ha. Ông già này cũng rất mong được nhìn thấy một Tạ Thiên thứ hai.” Trần An cười nói, “Cháu có vẻ hơi thiên vị cô bé này đấy nhé.”

Đối với mọi người, Lâm Nhượng đều cư xử rất lễ độ, khéo léo, thậm chí còn làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết, nhưng với một người từng trải như Trần An làm sao có thể không nhận ra, đó chẳng qua chỉ là thủ đoạn xã giao của Lâm Nhượng mà thôi.

Chỉ duy nhất đối với Tạ Tịch, là Lâm Nhượng thực sự dùng trái tim để hướng dẫn, quan tâm. Dù đôi khi, có nhiều lần Tạ Tịch không hiểu được, không diễn giải được ý đồ của cảnh quay, nhưng cũng chưa bao giờ thấy cô không tìm được giận dữ, mà vẫn tỉ mỉ hướng dẫn Tạ Tịch từng bước từng bước một, cho đến khi Tạ Tịch hiểu được toàn bộ mới thôi.

“Ồ? Cháu chưa nói với chú ạ?” Lâm Nhượng làm ra vẻ vô tội, “Tạ Tịch là em gái cháu mà! Chị gái thiên vị em gái một chút, không phải là rất bình thường sao ạ?”

“Cháu là chị gái của Tạ Tịch?” Ngay cả Trần An cũng không kịp hiểu gì.

“Trần lão, chú quên cháu là con gái của ai rồi à.” Lâm Nhượng cười nói, “Nói chính xác ra thì Tạ Tịch là em họ cháu. Mẹ cháu là con gái của Tạ gia.”

Con gái út Tạ gia bỏ qua sự phản đối của ba, bị trục xuất khỏi gia tộc cũng muốn gả cho con trai Lâm gia! Chuyện này cũng không phải là bí mật gì trong giới thượng lưu của thủ đô. Có điều, dù là Tạ gia hay Lâm gia thì thân phận của hai nhà đều rất đặc biệt, bình thường không có ai dám ba hoa buôn chuyện luyên thuyên thôi.

Trần An hiểu ngay: “Chẳng trách! Chú đã thấy lạ rồi, rõ ràng Tạ Tịch là một cô nhóc rất hướng nội, không hiểu sao lại cứ thân thiết với cháu, thì ra là người nhà. Mà nhắc mới nhớ, nếu Tạ Tịch là em gái cháu, trừ dạy con bé diễn xuất ra, sao cháu không quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của con bé một chút. Một cô học trò trường điện ảnh đi quay phim, bên cạnh cũng không có ai lo lắng chăm sóc cho, vất vả lắm.”

“Ngọc không mài thì không sáng được. Tạ Tịch có năng khiếu trời cho, nhưng tính cách hướng nội, nhát gan, thiếu sự rèn giũa. Chờ đến lúc mà em ấy có thể tự mình xử lý tốt những mối quan hệ xung quanh mình, thì cháu quan tâm đến em ấy cũng không muộn.”

Trần An cũng cười, Lâm Nhượng làm như vậy thực sự rất tốt, trừ việc rèn luyện cho lá gan của Tạ Tịch ra, cũng có thể rèn cho cô ấy tính cách độc lập không bị phụ thuộc vào ai.

“Nhiều nhất là mười ngày nữa sẽ đóng máy phim, kết thúc xong cháu có dự định gì không?” Trần An hỏi như vậy, cũng là vì ông thực sự rất quan tâm, cũng yêu thích cô tiểu bối Lâm Nhượng này.

“Chắc cháu sẽ đi nước ngoài nghỉ ngơi một chút.” Lâm Nhựt nói. “Cháu và đạo diễn Pierre đã bàn bạc về một bộ phim khoa học viễn tưởng, hiện giờ quyết định là vai nữ số hai, có điều vẫn chưa ký hợp đồng.”

Trần An cũng hiểu chuyện Lâm Nhựt mang thai là thật, nhưng đối với người ngoài, cô vẫn phủ nhận tin tức này, nên đương nhiên sinh đứa bé ở nước ngoài vẫn tốt hơn. Hơn nữa, kế hoạch quay phim khoa học viễn tưởng cần có thời gian chuẩn bị rất dài, khi đó, chắc chắn bé con của Lâm Nhựt cũng đã ra đời bình an rồi.

“Đến lúc đó có cần gì thì gọi điện cho chú, tuy ông già này chẳng có bản lĩnh gì nhiều, nhưng cũng có chút quan hệ dùng được.”

“Trần lão, chú nói câu này nhiều lần rồi ạ.” Lâm Nhựt cười ôm tay Trần An, “Nếu có cần gì, chắc chắn cháu sẽ không khách sáo với chú. Đến lúc đó chú đừng nghĩ đến chuyện làm mặt lạnh với cháu, không là cháu sẽ ném gạch vỡ kính cửa sổ nhà chú rồi leo vào tìm chú đấy.”

“Chú ở tầng 18, cháu chắc là mình muốn đập cửa sổ leo lên chứ?” Trần An cười lườm Lâm Nhựt một cái.

Lâm Nhựt liú lười: “Không thể nào! Không phải những đạo diễn lớn đều ở biệt thự sao?! Sao chú lại ngoại lệ được chứ?!”

“Người cũng chỉ lớn từng này thôi, sống không tốn nhiều diện tích, chết lại cũng không tốn nhiều đất, mua nhà to làm gì.” Trần An hừ khế hai tiếng khinh thường, “Tiền kiếm được từ quay phim chú đều đưa cho vợ chú đi làm từ thiện rồi. Nói ra cũng không sợ cô nhóc nhà cháu chê cười, nhưng tiền gửi ngân hàng của ông già này còn chưa được bảy chữ số đâu.”

Một đạo diễn nổi tiếng quay phim cả một đời, không biết kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng kết quả là tiền gửi ngân hàng còn chưa được bảy chữ số. Quan trọng nhất là, chưa từng có một bài báo nào đưa tin về việc Trần An đi làm từ thiện.

Không cần mượn những việc đó để đánh bóng tên tuổi, chỉ chân chân thực thực chia sẻ tình yêu thương của mình mà thôi.

Lâm Nhựt cảm động: “Trần lão, sau này tính thêm cả phần cháu nữa đi. Không nói đâu xa, catse của chú cũng không cần trả cháu đâu.”

“Ha ha ha, thế nên chú mới nói cô nhóc nhà cháu rất hợp ý chú mà.” Trần An cười, vui vẻ vỗ nhẹ vào tay Lâm Nhựt, “Đến lúc đó chú đều đưa hết cho bà già nhà chú để bà ấy đi làm mà.”

Nghỉ ngơi nửa tiếng xong, đoàn phim tiếp tục làm việc.

Hôm nay có một cảnh quay đêm, đến khi quay xong hết cũng đã hơn 10h. Cả đoàn ồn ào đòi đi ăn đồ nướng, còn bắt Trần An phải mời.

Hiện giờ cơ thể Lâm Nhựt cũng không thể so với những người khác, mỗi ngày phải đảm bảo ngủ ít nhất là 6 tiếng trở lên.

Trần An biết tình trạng cơ thể của cô nên chào một tiếng rồi đưa mọi người đi, ngay cả Lâu Kiều và Miểu Âm cũng không trốn được.

Tạ Lâm lấy lý do phải ở lại chăm sóc Lâm Nhựt nên trốn thoát thành công.

Mặc tiểu ngọc là vệ sỹ riêng của Lâm Nhựt, đương nhiên cũng không cần đi theo. Hơn nữa, một mâm cơm không có bánh bao đậu, thì dù là thịt rồng Mặc tiểu ngọc cũng chẳng hề có chút hứng thú nào hết.

Mọi người đi rồi, Tạ Lâm mới nói: “Chị đã làm việc với phía bệnh viện rồi, họ đồng ý chăm sóc giúp chúng ta vài ngày. Tiểu Nhựt, nếu Alina không xuất hiện thì sao?” Nếu vậy mọi công tác chuẩn bị của họ đều uổng phí hết.

“Chị yên tâm” Lâm Nhựt cười chắc chắn, “Dưới một loạt sự đả kích như vậy, cô ta sẽ thiếu kiên nhẫn thôi. Hơn nữa, em còn làm như vô tình để lại một chút đầu mối nghi ngờ cho cô ta có thể suy đoán ra, chắc chắn cô ta sẽ giận dữ mờ mắt tự tìm tới tận cửa.”

“Cô ta sẽ không quá cực đoan chứ?” Tạ Lâm vẫn hơi lo lắng.

“Cô ta cực đoan thì càng tốt, tiện thể đưa cô ta vào cục cảnh sát luôn.” Lâm Nhựt cười lạnh một tiếng, khoác thêm áo khoác, nói: “Mặc tiểu ngọc, cậu nấp vào chỗ kín theo chúng tôi là được. Alina biết cậu là vệ sỹ của tôi, thấy có mặt cậu e rằng sẽ không dám lộ diện đâu. Đi thôi.”

“Đợi đã.” Tạ Lâm tìm một vòng quanh phòng hóa trang, cuối cùng tìm được một chai phun sương đã hết, bỏ vào trong túi.

Lâm Nhựt buồn cười nói: “Nếu chị dùng cái này đánh cô ta, thì chị bằng ném thẳng túi vào mặt cô ta rồi đâm thả phanh còn đã giận hơn.”

“Không phải như em nghĩ đâu.” Tạ Lâm cúi đầu tìm tiếp, “Chị muốn nhét nhiều đồ vào túi một chút, như vậy đập người ta càng đau hơn! Người đã nhỏ rồi, thì phải thủ đoạn một chút! Chị cam đoan không đập chết cô ta đâu.”

Lâm Nhựt á khẩu! Thì ra ai cũng có thể xuống tay phũ phàng hơn cô cả!

Mặc tiểu ngọc nấp vào chỗ tối đi theo Lâm Nhựt và Tạ Lâm ra khỏi thành điện ảnh, đi bộ về phía khách sạn!

Tạ Lâm cũng không bình tĩnh được như Lâm Nhựt, luôn len lén liếc bốn phía xung quanh theo bản năng.

“Tiểu Nhựt, liệu có khi nào tối nay cô ta cũng không xuất hiện không?” Mấy hôm nay không thấy Alina xuất hiện, lẽ nào cô ta sợ hãi không dám lộ ra

trước mặt Lâm Nhựt nữa?” Nếu vậy thì việc bọn họ đón người đàn bà kia ra khỏi bệnh viện cũng vô ích rồi.

“A Lâm, niệm theo em đi. Kê thủ quy y tô tát đế, đầu diện đỉnh lễ thất câu chi, ngã kim xưng tán đại chuẩn đề, duy nguyện từ bi thù gia hộ, nam vô tạp sĩ nam, tam miếu tam bồ đà, câu chi nam, đất chất tha, úm chiết lệ chủ lệ, chuẩn đề sa bà ha.”

“Đọc linh tinh cái gì thế?” Tạ Lâm thu mắt lại, nhìn về phía Lâm Nhựt, nhú mày hỏi.

“Thanh tâm chú ý.” Lâm Nhựt cười nói: “A Lâm, lúc nào phải tới, chắc chắn cô ta sẽ tới, chị căng thẳng như vậy sẽ khiến bản thân chị mệt chết đi mất.”

“Ai biết được cô ta sẽ gây ra trò gì!” Tạ Lâm tức giận, “Lúc chụp ảnh phục trang đã dám tìm người đến hắt acid em, lúc quay phim cũng cố tình giờ trò này nọ phá rối, còn dám tung tin em mang thai ra. Quát cô ta 30 roi chị cũng không hết giận!”

“30 roi không hết giận, thì quát 50 roi!” Nhìn bốn gã đàn ông lực lưỡng bước ra khỏi bóng tối của ánh đèn bị lùm cây che khuất ở phía trước, Lâm Nhựt lạnh lùng nhếch môi.

“Tiểu Nhựt!” Tạ Lâm lập tức che bước mặt Lâm Nhựt, siết chặt chiếc túi trong tay. Nếu mấy gã kia dám bước tới, cô sẽ đập chết mấy tên khốn đó.

Lâm Nhựt nhìn bóng người vẫn nấp sau thân cây, nói: “Đến cũng đã đến rồi, không ra mặt mà không thấy ầm ức à?”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 79.3

Ngày hôm sau, tờ giải trí Đông Đô đăng tin đầu tiên.

“Lạc thần mang thai chỉ là tin đồn!”

Trên bài đăng, đầu tiên là tấm ảnh chụp Lâm Nhựt đeo dây an toàn để quay phim, sau đó là bức Lâm Nhựt lộ mặt trong KTV, bụng dưới phẳng lì.

Bên dưới bức ảnh, phóng viên vàng của giải trí Đông Đô tự mình chấp bút, lời lẽ chính trực nghiêm túc trình bày tất cả.

Ngay sau đó, tạp chí giải trí Tân Dư cũng đưa tin, hơn nữa trên bài còn đính kèm cả tờ xét nghiệm của bệnh viện.

Bệnh viện đã kiểm tra và chứng minh, tin Lạc thần Lâm Nhựt mang thai chỉ là do có kẻ xấu cố tình bịa đặt tung ra, hoàn toàn là tin đồn nhảm.

Có hai tờ tạp chí này đăng tin mở màn rồi, các tạp chí khác cũng đua nhau đăng ảnh Lâm Nhựt đeo dây an toàn quay phim, đấu võ.

Bất cứ một bức ảnh nào cũng đều chứng minh, đây tuyệt đối không phải là việc mà một người phụ nữ mang thai có thể làm.

Có phóng viên vẫn chưa từ bỏ ý định, còn cố tình đến đoàn phim phỏng vấn Lâm Nhựt. Nhưng họ còn chưa có cơ hội chặn Lâm Nhựt lại, mà chỉ vô tình gặp được đúng người đại diện Tạ Lâm đang chạy ra ngoài mua thuốc cảm cho Lâm Nhựt mà thôi.

“Xin hỏi cô Tạ Lâm, tin Lạc thần mang thai có thật không?”

Tạ Lâm giờ túi thuốc cảm vừa mua trong tay lên, nói: “Chẳng lẽ cái này còn chưa đủ nói rõ tất cả sao?” Để không ảnh hưởng đến sức khỏe của thai nhi, thì phụ nữ mang thai dù có bị cảm cũng sẽ không uống thuốc cảm.

Tạ Lâm giải thích tiếp: “Tiểu Nhựt bị đau dạ dày, lại thêm cảm nữa nên hơi khó chịu. Có thể vì thế mà khiến một số người hiểu lầm, truyền ra tin tức không có thật, làm phiền các bạn phóng viên mất công tới đây một chuyến. Có điều, cũng phải cảm ơn mọi người đã quan tâm đến tiểu Nhựt.”

Giới showbiz là nơi không bao giờ thiếu tin tức, chuyện Lâm Nhựt mang thai đã được chứng thực là tin đồn nhảm, không quá hai ngày đã bị mọi người quên sạch sẽ, mà đúng lúc này, nhóm Sunshine Girls đang lên như điều gặp gió lại có tin đồn chuẩn bị tan rã.

Nguyên nhân là do Alina, trưởng nhóm Sunshine Girls, có gian tình với Vương Vĩ, tổng giám đốc Tân Thiên, lại bị vợ của Vương Vĩ tổng giám đốc Tân Thiên bắt gian tại trận.

Bài báo còn đăng kèm bức ảnh chụp trần truồng của Alina và tổng giám đốc Tân Thiên, mặc dù những vị trí quan trọng đều đã bị làm mờ đi hết.

Ngay sau đó, những đoạn video nóng bỏng bị tung lên mạng, điện thoại của Alina bị hacker xâm nhập, tất cả những bức ảnh thân mật trần truồng của Alina và những người đàn ông khác, thậm chí là những đoạn clip nóng đều bị công khai, lan truyền nhanh như chớp trên internet.

Vợ của tổng giám đốc Vương Vĩ tự quyết định thẳng tay xóa bỏ hợp đồng với Alina, mở một buổi họp báo tuyên bố từ nay về sau sẽ xóa sổ con hồ ly tinh Alina này.

Trong , Alina vốn đã bị cắt bớt chỉ còn hai cảnh, nhưng scandal ồn ào như thế này, Trần An liền cắt luôn hết toàn bộ phân cảnh của Alina đi cho đơn giản, đỡ phiền phức.

Tiểu Thiên hậu tương lai của giới ca sỹ cứ như vậy mà bị xóa bỏ với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, danh tiếng cũng rơi thẳng xuống đáy vực thẳm. Mà những điều này đối với một người khôi xướng như Lâm Nhưộc, thì hoàn toàn không có chút giá trị chú ý nào hết.

“Cut! Tốt! Cảnh này kết thúc!” Trần An tươi cười phát tay, “Hôm nay quay rất thuận lợi, thoải mái thời gian, mọi người nghỉ ngơi nửa tiếng đi.”

Các nhân viên trong đoàn đều hoan hô rồi túm năm tụm ba nghỉ ngơi trò chuyện phiếm.

Trần An bước tới vỗ nhẹ vai Tạ Tịch, nói: “Tạ Tịch, hôm nay cô thể hiện rất tốt! Cứ tiếp tục cố gắng như vậy, thì một ngày nào đó cũng sẽ có thể được giống như chị họ cô rồi.”

Hai mắt Tạ Tịch sáng rực lên, không dám tin hỏi: “Thật ạ? Cháu thực sự có thể giống chị họ sao ạ?”

Lúc hỏi câu này, ánh mắt Tạ Tịch bắt gặp nhìn về phía Lâm Nhưộc.

Lâm Nhưộc cười với cô ấy, xoa xoa đầu cô ấy, nói: “Diễn xuất hiện giờ của em cũng đã rất khá rồi, nếu lúc quay phim em có thể thả lỏng mình hơn một chút, triệt để bỏ qua hết mọi chuyện xung quanh, đắm mình sâu hơn vào vai diễn thì sẽ càng tốt hơn nhiều.”

“Vâng, cảm ơn chị Lâm Nhưộc, em sẽ cố gắng ạ.” Tạ Tịch trịnh trọng gật đầu. Trong hai tháng quay phim này, Lâm Nhưộc không ngừng dạy dỗ cho cô rất nhiều thứ. Trừ quay phim ra, còn cả việc đối nhân xử thế, cô học được rất nhiều từ Lâm Nhưộc, có thể nói là cực kỳ có ích.

“Đi uống nước đi.” Hiện giờ Tạ Tịch mới chỉ là một diễn viên mới, học viên trường điện ảnh đến đây để thử sức, còn chưa ký hợp đồng với công ty nào, đương nhiên cũng không có trợ lý giúp đỡ cô giải quyết mọi chuyện.

Tạ Tịch đi rồi, Trần An mới nói: “Cô nhóc đó quả thật rất khá, có điều vẫn hơi trẻ, lúc quay phim vẫn bị thiếu bầu không khí xung quanh.”

“Trần lão, đây là lần đầu tiên Tạ Tịch đóng phim mà.” Mắt Lâm Nhưộc đầy ý cười, “Cháu tin rằng không quá hai năm nữa, chắc chắn cô ấy sẽ khiến chú nhìn bằng con mắt khác.”

“Ha ha ha. Ông già này cũng rất mong được nhìn thấy một Tạ Thiên thứ hai.” Trần An cười nói, “Cháu có vẻ hơi thiên vị cô bé này đấy nhé.”

Đối với mọi người, Lâm Nhưộc đều cư xử rất lễ độ, khéo léo, thậm chí còn làm cho người ta cảm thấy rất thân thiết, nhưng với một người từng trải như Trần An làm sao có thể không nhận ra, đó chẳng qua chỉ là thủ đoạn xã giao của Lâm Nhưộc mà thôi.

Chỉ duy nhất đối với Tạ Tịch, là Lâm Nhưộc thực sự dùng trái tim để hướng dẫn, quan tâm. Dù đôi khi, có nhiều lần Tạ Tịch không hiểu được, không diễn giải được ý đồ của cảnh quay, nhưng cũng chưa bao giờ thấy cô không tìm được giận dữ, mà vẫn tỉ mỉ hướng dẫn Tạ Tịch từng bước từng bước một, cho đến khi Tạ Tịch hiểu được toàn bộ mới thôi.

“Ồ? Cháu chưa nói với chú ạ?” Lâm Nhưộc làm ra vẻ vô tội, “Tạ Tịch là em gái cháu mà! Chị gái thiên vị em gái một chút, không phải là rất bình thường sao ạ?”

“Cháu là chị gái của Tạ Tịch?” Ngay cả Trần An cũng không kịp hiểu gì.

“Trần lão, chú quên cháu là con gái của ai rồi à.” Lâm Nhưộc cười nói, “Nói chính xác ra thì Tạ Tịch là em họ cháu. Mẹ cháu là con gái của Tạ gia.”

Con gái út Tạ gia bỏ qua sự phản đối của ba, bị trục xuất khỏi gia tộc cũng muốn gả cho con trai Lâm gia! Chuyện này cũng không phải là bí mật gì trong giới thượng lưu của thủ đô. Có điều, dù là Tạ gia hay Lâm gia thì thân phận của hai nhà đều rất đặc biệt, bình thường không có ai dám ba hoa buồn chuyện luyên thuyên thôi.

Trần An hiểu ngay: “Chẳng trách! Chú đã thấy lạ rồi, rõ ràng Tạ Tịch là một cô nhóc rất hướng nội, không hiểu sao lại cứ thân thiết với cháu, thì ra là người nhà. Mà nhắc mới nhớ, nếu Tạ Tịch là em gái cháu, trừ dạy con bé diễn xuất ra, sao cháu không quan tâm đến sinh hoạt cá nhân của con bé một chút. Một cô học trò trường điện ảnh đi quay phim, bên cạnh cũng không có ai lo lắng chăm sóc cho, vất vả lắm.”

“Ngọc không mài thì không sáng được. Tạ Tịch có năng khiếu trời cho, nhưng tính cách hướng nội, nhát gan, thiếu sự rèn giũa. Chờ đến lúc mà em ấy có thể tự mình xử lý tốt những mối quan hệ xung quanh mình, thì cháu quan tâm đến em ấy cũng không muộn.”

Trần An cũng cười, Lâm Nhưộc làm như vậy thực sự rất tốt, trừ việc rèn luyện cho lá gan của Tạ Tịch ra, cũng có thể rèn cho cô ấy tính cách độc lập không bị phụ thuộc vào ai.

“Nhiều nhất là mười ngày nữa sẽ đóng máy phim, kết thúc xong cháu có dự định gì không?” Trần An hỏi như vậy, cũng là vì ông thực sự rất quan tâm, cũng yêu thích cô tiểu bối Lâm Nhưộc này.

“Chắc cháu sẽ đi nước ngoài nghỉ ngơi một chút.” Lâm Nhưộc nói. “Cháu và đạo diễn Pierre đã bàn bạc về một bộ phim khoa học viễn tưởng, hiện giờ

quyết định là vai nữ số hai, có điều vẫn chưa ký hợp đồng.”

Trần An cũng hiểu chuyện Lâm Nhựt mang thai là thật, nhưng đối với người ngoài, cô vẫn phải nhận tin tức này, nên đương nhiên sinh đứa bé ở nước ngoài vẫn tốt hơn. Hơn nữa, kế hoạch quay phim khoa học viễn tưởng cần có thời gian chuẩn bị rất dài, khi đó, chắc chắn bé con của Lâm Nhựt cũng đã ra đời bình an rồi.

“Đến lúc đó có cần gì thì gọi điện cho chú, tuy ông già này chẳng có bản lĩnh gì nhiều, nhưng cũng có chút quan hệ dùng được.”

“Trần lão, chú nói câu này nhiều lắm rồi ạ.” Lâm Nhựt cười ôm tay Trần An, “Nếu có cần gì, chắc chắn cháu sẽ không khách sáo với chú. Đến lúc đó chú đừng nghĩ đến chuyện làm mặt lạnh với cháu, không là cháu sẽ ném gạch vỡ kính cửa sổ nhà chú rồi leo vào tìm chú đấy.”

“Chú ở tầng 18, cháu chắc là mình muốn đập cửa sổ leo lên chứ?” Trần An cười lườm Lâm Nhựt một cái.

Lâm Nhựt liu lắt: “Không thể nào! Không phải những đạo diễn lớn đều ở biệt thự sao?! Sao chú lại ngoại lệ được chứ?!”

“Người cũng chỉ lớn từng này thôi, sống không tốn nhiều diện tích, chết lại cũng không tốn nhiều đất, mua nhà to làm gì.” Trần An hừ khê hai tiếng khinh thường, “Tiền kiếm được từ quay phim chú đều đưa cho vợ chú đi làm từ thiện rồi. Nói ra cũng không sợ cô nhóc nhà cháu chê cười, nhưng tiền gửi ngân hàng của ông già này còn chưa được bảy chữ số đâu.”

Một đạo diễn nổi tiếng quay phim cả một đời, không biết kiếm được bao nhiêu tiền, nhưng kết quả là tiền gửi ngân hàng còn chưa được bảy chữ số. Quan trọng nhất là, chưa từng có một bài báo nào đưa tin về việc Trần An đi làm từ thiện.

Không cần mượn những việc đó để đánh bóng tên tuổi, chỉ chân chân thực thực chia sẻ tình yêu thương của mình mà thôi.

Lâm Nhựt cảm động: “Trần lão, sau này tính thêm cả phần cháu nữa đi. Không nói đâu xa, catse của chú cũng không cần trả cháu đâu.”

“Ha ha ha, thế nên chú mới nói cô nhóc nhà cháu rất hợp ý chú mà.” Trần An cười, vui vẻ vỗ nhẹ vào tay Lâm Nhựt, “Đến lúc đó chú đều đưa hết cho bà già nhà chú để bà ấy đi làm mà.”

Nghỉ ngơi nửa tiếng xong, đoàn phim tiếp tục làm việc.

Hôm nay có một cảnh quay đêm, đến khi quay xong hết cũng đã hơn 10h. Cả đoàn ồn ào đòi đi ăn đồ nướng, còn bắt Trần An phải mời.

Hiện giờ cơ thể Lâm Nhựt cũng không thể so với những người khác, mỗi ngày phải đảm bảo ngủ ít nhất là 6 tiếng trở lên.

Trần An biết tình trạng cơ thể của cô nên chào một tiếng rồi đưa mọi người đi, ngay cả Lâu Kiều và Miêu Âm cũng không trốn được.

Tạ Lâm lấy lý do phải ở lại chăm sóc Lâm Nhựt nên trốn thoát thành công.

Mặc tiểu ngọc là vệ sỹ riêng của Lâm Nhựt, đương nhiên cũng không cần đi theo. Hơn nữa, một mâm cơm không có bánh bao đậu, thì dù là thịt rồng Mặc tiểu ngọc cũng chẳng hề có chút hứng thú nào hết.

Mọi người đi rồi, Tạ Lâm mới nói: “Chị đã làm việc với phía bệnh viện rồi, họ đồng ý chăm sóc giúp chúng ta vài ngày. Tiểu Nhựt, nếu Alina không xuất hiện thì sao?” Nếu vậy mọi công tác chuẩn bị của họ đều uổng phí hết.

“Chị yên tâm” Lâm Nhựt cười chắc chắn, “Dưới một loạt sự đả kích như vậy, cô ta sẽ thiếu kiên nhẫn thôi. Hơn nữa, em còn làm như vô tình để lại một chút đầu mối nghi ngờ cho cô ta có thể suy đoán ra, chắc chắn cô ta sẽ giận dữ mờ mắt tự tìm tới tận cửa.”

“Cô ta sẽ không quá cực đoan chứ?” Tạ Lâm vẫn hơi lo lắng.

“Cô ta cực đoan thì càng tốt, tiện thể đưa cô ta vào cục cảnh sát luôn.” Lâm Nhựt cười lạnh một tiếng, khoác thêm áo khoác, nói: “Mặc tiểu ngọc, cậu nấp vào chỗ kín theo chúng tôi là được. Alina biết cậu là vệ sỹ của tôi, thấy có mặt cậu e rằng sẽ không dám lộ diện đâu. Đi thôi.”

“Đợi đã.” Tạ Lâm tìm một vòng quanh phòng hóa trang, cuối cùng tìm được một chai phun sương đã hết, bỏ vào trong túi.

Lâm Nhựt buồn cười nói: “Nếu chị dùng cái này đánh cô ta, thì chị bằng ném thẳng túi vào mặt cô ta rồi đâm thả phanh còn đã giận hơn.”

“Không phải như em nghĩ đâu.” Tạ Lâm cúi đầu tìm tiếp, “Chị muốn nhét nhiều đồ vào túi một chút, như vậy đập người ta càng đau hơn! Người đã nhỏ rồi, thì phải thủ đoạn một chút! Chị cam đoan không đập chết cô ta đâu.”

Lâm Nhựt á khẩu! Thì ra ai cũng có thể xuống tay phũ phàng hơn cô cả!

Mặc tiểu ngọc nấp vào chỗ tối đi theo Lâm Nhựt và Tạ Lâm ra khỏi thành điện ảnh, đi bộ về phía khách sạn!

Tạ Lâm cũng không bình tĩnh được như Lâm Nhựt, luôn len lén liếc bốn phía xung quanh theo bản năng.

“Tiểu Nhựt, liệu có khi nào tới nay cô ta cũng không xuất hiện không?” Mấy hôm nay không thấy Alina xuất hiện, lẽ nào cô ta sợ hãi không dám lộ ra trước mặt Lâm Nhựt nữa?” Nếu vậy thì việc bọn họ đón người đàn bà kia ra khỏi bệnh viện cũng vô ích rồi.

“A Lâm, niệm theo em đi. Kê thủ quy y tô tất đế, đầu diện đỉnh lễ thất câu chi, ngã kim xưng tán đại chuẩn đề, duy nguyện từ bi thù gia hộ, nam vô tạp sĩ nam, tam miếu tam bồ đà, câu chi nam, đất chất tha, úm chiết lệ chủ lệ, chuẩn đề sa bà ha.”

“Đọc linh tinh cái gì thế?” Tạ Lâm thu mắt lại, nhìn về phía Lâm Nhựt, nhún mày hỏi.

“Thanh tâm chú ý.” Lâm Nhựt cười nói: “A Lâm, lúc nào phải tới, chắc chắn cô ta sẽ tới, chị căng thẳng như vậy sẽ khiến bản thân chị mệt chết đi mất.”

“Ai biết được cô ta sẽ gây ra trò gì!” Tạ Lâm tức giận, “Lúc chụp ảnh phục trang đã dám tìm người đến hắt acid em, lúc quay phim cũng cố tình giờ trò này nọ phá rối, còn dám tung tin em mang thai ra. Quát cô ta 30 roi chị cũng không hết giận!”

“30 roi không hết giận, thì quát 50 roi!” Nhìn bốn gã đàn ông lực lưỡng bước ra khỏi bóng tối của ánh đèn bị lùm cây che khuất ở phía trước, Lâm Nhựt lạnh lùng nhếch môi.

“Tiểu Nhựt!” Tạ Lâm lập tức che bước mặt Lâm Nhựt, siết chặt chiếc túi trong tay. Nếu mấy gã kia dám bước tới, cô sẽ đập chết mấy tên khốn đó.

Lâm Nhựt nhìn bóng người vấp ngã sau thân cây, nói: “Đến cũng đã đến rồi, không ra mặt mà không thấy ầm ức à?”

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 118: Chương 80: Xử lý Alina!

Dưới bóng cây, Alina đội mũ đeo khẩu trang bước ra.

“Lâm Nhựt, tao không ngờ mày lại độc ác như vậy!” Ánh mắt Alina tràn ngập sự thù hận và căm tức đến cùng cực.

“À, tiếc quá nhỉ.” Lâm Nhựt nhún vai vô tội, “Có điều, thật đáng tiếc, trên thế gian này thứ duy nhất không mua được chính là thuốc hồi hận!”

“Hừ, mày nghĩ rằng khiến tao sống khổ sở thì tao sẽ để cho mày sống yên lành sao?” Nói rồi Alina lấy máy ảnh trong túi ra, ánh mắt tàn độc, “Không biết nếu ngày mai trên các trang bìa báo đều đăng ảnh, clip Lạc thần bị lưu manh cưỡng hiếp tập thể, thì liệu có làm cả giới showbiz nổ tung không nhỉ?”

“Alina, cô còn trẻ mà sao bắn thiu thế!” Tạ Lâm nhún mày, sắc mặt lạnh lùng chưa từng có. Cô thực sự không thể tưởng tượng được, một cô gái trẻ chưa quá 20 tuổi, sao lại luôn tính toán mấy chuyện nham hiểm bỉ ổi như thế chứ? Rốt cuộc cô ta được giáo dục như thế nào?!

“Bắn thiu à?! Thế này mà gọi là bắn thiu à?! Ha ha ha!” Alina che miệng ngửa đầu cười to. Trên con đường hoang vắng nửa đêm không một bóng người này, tiếng cười của cô ta vang đi rất xa.

“Đối với chúng mày, chuyện này được gọi là bắn thiu sao? Vậy nếu nhìn mẹ ruột của mình bị cưỡng hiếp tập thể, có lẽ chúng mày sẽ nôn ngay tại chỗ ấy nhỉ?” Alina ngừng cười, nói: “Hiếp xong còn phải liếm, có phải càng bắn thiu hơn không? Từ bé đã bị đủ loại đàn ông nhắm nháp, chúng mày thử nói xem, có phải là bắn thiu đến muốn chết luôn không? Vậy nếu ngay cả bố ruột còn không buông tha cho mày thì sao?! Ha ha ha, lũ tiểu thư vừa ra đời đã được nâng niu chiều chuộng trong lòng bàn tay như chúng mày làm sao hiểu được. Một đứa con gái không có gì cả, nó chỉ muốn được sống một cách đàng hoàng nhất, nó muốn sống như một con người thì cần phải nỗ lực đến mức nào! Còn mày...” Alina chỉ tay về phía Lâm Nhựt, “Mày, thậm chí còn không thèm chớp mắt đã hủy hoại toàn bộ sự nỗ lực của tao trong những năm qua! Chẳng lẽ mày cho rằng tao không nên trả thù mày sao? Còn mày nữa, Tạ Lâm, có phải ở công ty, hai đứa chúng mày đều rất coi thường tao không? Có phải đều cảm thấy tao là một con đĩ sống dựa vào việc bán rẻ thân thể không?”

Tạ Lâm thực sự không nghe nổi nữa, lạnh lùng nói: “Alina, suy nghĩ của cô vụn vụn thế, bị thần kinh à?! Dù là ai, chỉ cần là cuộc sống thì cũng đều có những hoàn cảnh phiền phức khác nhau. Cô có cách sống của cô, là sự lựa chọn của cô! Tuy quan điểm của chúng ta không giống nhau, nhưng chúng tôi chưa bao giờ coi thường cô cả! Vì chính bản thân cô tự chế giễu và khinh bỉ mình, nên nhìn bất cứ ai cũng cảm thấy họ đang giễu cợt khinh bỉ cô thôi!”

Sự hèn mọn của Alina ngấm vào tận xương cốt, nên khi nhìn thấy Lâm Nhựt cao cao tại thượng, ung dung nhả nhả, cô ta mới cảm thấy dù chỉ một nụ cười của cô cũng đều là đang giễu cợt cô ta. Trong lòng có bóng ma, nhìn đâu cũng thấy ma! Cuộc đời của Alina rất đáng thương, thậm chí là vô cùng đáng buồn, nhưng chính cô ta tự chìm đắm trong đó rồi ôm u uất trong lòng, mới trở thành đáng trách!

“Chẳng lẽ chúng mày không có à?! Chúng mày dám nói chúng mày không coi thường tao sao?” Alina cười khẩy.

Tạ Lâm còn muốn mắng tiếp, Lâm Nhựt vỗ vai cô, nói với Alina: “Cô tự đánh giá mình cao quá. Sao tôi phải để ý đến một người qua đường như cô chứ? Nếu đã không để mắt, thì cô tốt hay xấu có liên quan gì đến tôi?” Câu nói của Lâm Nhựt như một cái bạt tai tát mạnh vào mặt Alina.

Alina ngớ người, sau đó cười âm thầm không kim chế được: “Ha ha ha, mày coi thường tao, không sao cả, Lâm Nhựt à, đêm nay mày sẽ giống tao

thôi!”

“Giống cô à?” Lâm Nhựt nhướn mắt nhìn Alina, “Chưa nói đến chuyện bốn người kia căn bản không làm gì được tôi. Mà dù họ có làm gì được tôi như cô mong muốn, thì tôi vĩnh viễn cũng sẽ không giống cô! Cô nên nhớ cho kỹ rằng, từ lúc sinh ra, tôi đã cao quý hơn cô! Không phải ở địa vị, mà ở nội tâm! Thế nên, chúng ta vĩnh viễn không giống nhau được!”

“À!” Cả đời Alina đều để tâm đến ánh mắt của người khác về mình, nên cô ta ra sức nâng cao địa vị bản thân. Khi cô ta cảm thấy mình đã hơn người khác, thì đột nhiên Lâm Nhựt lại xuất hiện trước mặt cô ta, dùng phong thái tao nhã không gì sánh được. Dù Lâm Nhựt có làm gì hay không, thì chỉ riêng khí chất của Lâm Nhựt cũng đã kích thích sợi dây thần kinh mẫn cảm nhất của Alina rồi.

Cho nên, cô tag hen tị với Lâm Nhựt, oán hận Lâm Nhựt, trong lòng luôn không thể kìm chế được điên cuồng tìm cách hủy diệt Lâm Nhựt.

Có lẽ cô ta vốn đã điên rồi!

Alina gào ầm lên: “Lâm Nhựt! Mày im đi! Mày im đi! Bốn người chúng mày còn ngậy ra đó làm gì, lôi nó đi cho tao! Lôi đi!”

Tạ Lâm che trước mặt Lâm Nhựt, lông mày nhíu chặt lại, “Cô ta điên rồi à?”

“Không điên thì cũng sắp.” Lâm Nhựt cười lạnh. Đúng như Tạ Lâm nói, họ chưa từng coi thường Alina, một người xa lạ, muốn sống thế nào là quyền tự do của họ, nhưng cô ta tuyệt đối không nên năm lần bảy lượt gây sự như thế.

Bốn gã côn đồ nhận tiền để làm việc xấu, hơn nữa, quả thật dung mạo của Lâm Nhựt cũng vô cùng hấp dẫn họ! Từ trước đến giờ họ chưa từng nhìn thấy cô gái nào xinh đẹp như vậy.

“Người đẹp, bọn anh chỉ nhận tiền của người ta để làm việc thôi! Nếu em không phản kháng mà phối hợp với bọn anh, bọn anh cam đoan không làm em bị thương!” Một gã côn đồ nói.

“Cái gì mà không làm nó bị thương?! Tao dùng tiền thuê chúng mày là để chúng mày hành hạ nó thậm thương hết mức có thể!” Alina bất mãn ném chiếc túi trong tay mình về phía gã côn đồ vừa lên tiếng.

“Câm mẹ mày mồm vào!” Gã côn đồ tức tối đập lên chiếc túi, “Mẹ nhà mày, mày nghĩ mày là ai? Dám to tiếng với bố mày à! Cái thứ thối nát bị bố đập từ bé đến giờ, còn tưởng làm ngôi sao thì ngon à?! Cút sang một bên!”

“Mày!!!” Alina giận run người! Vì sao ngay cả lúc thế này, mà đến đám côn đồ cũng vẫn khách khí lịch sự với Lâm Nhựt? Vì sao? Là vì thân thể của Lâm Nhựt sạch sẽ hơn cô ta sao?

Lâm Nhựt lắc đầu, Alina thực sự rất đáng buồn, xử lý cô ta cũng chẳng khiến Lâm Nhựt cảm thấy có chút thành tựu nào cả.

“Qua hẻm bên kia.” Lâm Nhựt hất cằm ra hiệu về hướng hẻm nhỏ tối đen cách đó không xa.

“Vào hẻm làm gì?” Alina đề phòng theo bản năng.

“Không phải cô muốn để họ xử lý tôi à? Giữa đường thế này, dù là nửa đêm cũng chưa chắc sẽ không có người qua lại!” Lâm Nhựt nói rồi đi trước về phía con hẻm bên kia.

Tạ Lâm bám sát theo Lâm Nhựt, cánh tay luôn giang rộng ra che chở cho cô.

“Ha ha, cô em cũng biết điều đấy.” Bốn gã côn đồ đều cười bi ối, đi theo cô vào con hẻm kia.

Alina thoáng do dự, không biết vì sao, trong lòng cô ta luôn cảm thấy sợ hãi Lâm Nhựt! Bước chân thoáng chần chừ không dám bước vào con hẻm kia.

“Ồi! Mẹ kiếp, đúng là quá sung sướng!” Trong chốc lát, tiếng nói thô bỉ của gã côn đồ liên vang lên từ con hẻm kia.

Hai mắt Alina rực sáng, bọn họ thành công rồi à!! Không do dự nữa, Alina cầm máy ảnh đi nhanh vào con hẻm, nhất định phải quay được cảnh ô uế của Lâm Nhựt để tung lên mạng! Để cho đám fan cuồng của Lâm Nhựt kia nhìn xem, nữ thần của chúng nó phóng dăng như thế nào dưới thân đàn ông!

Alina hưng phấn đến mức bàn tay cầm máy ảnh còn run lên.

Lâm Nhựt từ trong bóng tối lách ra đập một cú ngang eo Alina khiến cô ta ngã sấp xuống đất!

“Cạch!” Chiếc máy ảnh trong tay rơi xuống, Alina trợn trừng mắt quay lại nhìn về phía sau lưng.

Lâm Nhựt đang đứng từ trên cao nhìn xuống cô ta, làm gì có cảnh bị đám côn đồ hãm hiếp?!

Alina biết mình bị lừa, lại quay đầu nhìn, lúc này cả bốn gã côn đồ đều bị bẻ quặt như bánh quẩy dưới đất, toàn thân trần truồng bị người ta dùng quần áo trói chặt vào một chỗ.

“Lâm Nhựt!” Alina sợ hãi, bật người ngồi dậy lùi vội về phía sau, muốn cách Lâm Nhựt xa xa một chút.

Lâm Nhựt chậm rãi bước tới, lại nhấc chân lên đá mạnh một cú vào ngực Alina: “Cú đá này, tao đá thay cho Âm Âm nhà tao! Người phụ nữ đến hắt acid kia cũng là do mày tìm tới phải không!”

“Không! Không phải tao!” Alina lập tức lắc đầu phủ nhận.

“Có phải hay không, thì mày đến cục cảnh sát mà đối chứng với bà ta! Chắc chắn bà ta sẽ rất vui khi gặp mày ở đó nhỉ, Tiểu Hoa!”

Giọng nói của Lâm Nhựt lạnh lùng khiến toàn thân Alina run lên.

Lâm Nhựt đập tiếp một cú vào bụng Alina không chút nương tay: “Cú này, là tao đập thay cho người đàn bà kia! Bà ta chắc hẳn là mẹ mày phải không? Mày lại dám lợi dụng bà ta bị thần kinh để nhờ bà ta làm việc phạm pháp giúp mày! Đáng đánh!”

Nhìn Lâm Nhựt thế này, Alina vô cùng sợ hãi, hai tay cào xuống đất, ra sức bò tránh ra! Lâm Nhựt là quỷ dữ, phải tránh xa ra, tránh xa ra!

“Bốp!” Lâm Nhựt đập vào đùi Alina, “Cú này mới là tao tặng cho mày! Ngu ngốc, u ất, nhát gan, người như mày, thật ra căn bản không đáng để tao tốn một chút tâm tư nào mà đối phó!”

Lâm Nhựt thu chân lại nói với Tạ Lâm bên cạnh: “A Lâm, báo cảnh sát đi!”

“Đợi chút!” Tạ Lâm bước mấy bước đến bên Alina, tung chân đá một cú, “Chẳng có lý do gì cả, chỉ với tâm tư ác độc của mày cũng đủ khiến bà muốn đánh cho mày rụng hết răng rồi!”

Đá hả giận rồi Tạ Lâm mới móc điện thoại ra gọi cảnh sát: “Alo, đồng chí cảnh sát, tôi là Tạ Lâm lần trước đã gọi báo án đấy! Vâng, chúng tôi bắt được thủ phạm cầm đầu rồi, ở số 73 đường Hoàng Hoài, các anh đến bắt người về cục đối chứng đi.”

“Không! Chúng mày không thể đưa tao vào tù được! Tao không muốn ngồi tù! Không muốn!” Nếu vào tù, thì cuộc đời này của cô ta sẽ hủy hoại hoàn toàn! Alina hoảng hốt, “Lâm Nhựt! Chị Lâm Nhựt, em van chị, chị đừng đưa em vào tù! Em không muốn ngồi tù! Chị đánh em đi! Chị cần chị có thể hết giận, đánh em thế nào cũng được! Chỉ xin chị đừng đưa em vào tù! Em van chị!”

“Alina! Tao không phải mẹ mày, không thể tha thứ mọi lỗi lầm của mày vô điều kiện được!” Mặt Lâm Nhựt không chút cảm xúc, “Mày định làm tổn thương người mà tao quan tâm, làm tổn thương tao! Khi mày làm những điều này, thì mày cũng nên nghĩ đến chuyện sẽ phải gánh chịu hậu quả gì rồi!”

Nhìn nét mặt vô tình của Lâm Nhựt, Alina lập tức mất hết sức lực, thất thần, tuyệt vọng ngồi sụp xuống đất. Rốt cuộc cô ta đã chọn vào một kẻ tàn độc đến mức nào đây?

Cảnh sát tới rất nhanh, về vô tình trên mặt Lâm Nhựt đã giấu đi hết.

Tạ Lâm nói: “Đồng chí cảnh sát, cô ta không chỉ là người sai khiến người kia đi hắt acid, hôm nay còn thuê bốn gã côn đồ này định hãm hiếp chúng tôi. Hy vọng các anh có thể xử lý nghiêm vụ việc này.”

Cảnh sát nhìn Lâm Nhựt và Tạ Lâm không sảy sất gì, lại nhìn sang bốn gã côn đồ trần truồng bị trói vắn như bánh quẩy trên mặt đất cùng với Alina ngồi sụp xuống dưới đất như mất hồn. Nhìn thế nào cũng như là bốn gã kia và Alina bị hãm hại ấy chứ.

“Tình hình này...” Đồng chí cảnh sát cũng không biết phải tưởng tượng thế nào.

“Đồng chí cảnh sát, anh cũng đừng thấy lạ.” Lâm Nhựt nói: “Vị vừa rồi vừa vắn có một vị thầy giáo dạy võ đi ngang qua cứu chúng tôi, nên chúng tôi mới may mắn tránh thoát được tai nạn này.”

Thế nên, thật ra nửa đêm vẫn còn có người diễn cảnh đại hiệp đi ngang qua cứu mỹ nhân mà không để lại danh tính à?!

“Chuyện này... có vẻ hơi vô hiệp quá nhỉ?” Lý do này thực sự khiến cho họ khó mà ăn nói với mọi người trong Cục Cảnh sát!

Mặc Lâm bước từ trong bóng tối đi ra, nói: “Tôi thích làm chuyện tốt không để lại danh tính!”

Ha! Không ngờ đại hiệp lại nấp trong bóng tối không đi ra thật!

“Thật chính trực!” Đồng chí cảnh sát vui vẻ gật đầu, “Thời buổi này chúng ta cần những người chính trực như thế này đây.” Vừa nói đồng chí cảnh sát vừa vỗ vai Mặc Lâm, nhưng bị Mặc Lâm dõn chân tránh ra.

Quả là đại hiệp, thân thủ nhanh nhẹn thật.

“Tôi không thích người khác chạm vào tôi!”

Đồng chí cảnh sát lại gật đầu thông cảm, đại hiệp mà, đều có một chút khác biệt với người bình thường. Dễ hiểu thôi!

“Được rồi.” Đồng chí cảnh sát cảm thán một tiếng, “Chúng tôi đưa năm người này đi trước, các cô cử một người theo chúng tôi về cục cảnh sát lấy lời

khai nhé.”

“Đồng chí cảnh sát, tôi đi theo các anh.” Tạ Lâm đứng ra. Trong bụng Lâm Nhược có cục cựa, không nên thức khuya! Mặc tiểu ngục thì quá ngây ngô, để cậu ta đi lấy lời khai rồi lại nói điều gì không nên nói thì hỏng cả.

“Muộn thế này rồi, để Mặc Lâm đi cùng chị đi.”

Tạ Lâm đang định từ chối, Lâm Nhược lại ngắt lời cô: “Cho em yên tâm!”

“Thôi được.” Tạ Lâm gật đầu, “Đồng chí cảnh sát, chúng ta đi thôi!”

Tạ Lâm và Mặc tiểu ngục cùng đi theo cảnh sát về trình báo, Lâm Nhược quay về khách sạn một mình.

Tắm rửa xong xuôi, cô nằm trên giường lấy chiếc điện thoại di động mới ra, bấm gửi tin nhắn cho số điện thoại duy nhất trong danh bạ: “Có ai ở đó không?”

Điện thoại rung, An Tiệp đặt tài liệu trong tay xuống, lấy chiếc điện thoại chuyên dụng đặc biệt trong túi ra, khước mũi hơi nhếch lên, ngón tay thon dài gõ nhanh trên màn hình điện thoại: “Anh đang đọc tài liệu. Đêm nay quay xong sớm thế à?”

Nhận được tin nhắn trả lời, Lâm Nhược chui vào trong chăn, bấm lại: “Vâng, đêm nay chỉ quay có một cảnh thôi, Trần lão đưa mọi người ra ngoài ăn đồ nướng rồi. Tự dưng thấy mình đáng thương quá đi mất, chẳng được ăn gì cả! Chờ đến khi bạn An đại bảo ra đòi, nhất định em phải ăn no nê thỏa thích, để bù đắp lại!”

Đọc tin nhắn, An Tiệp bật cười thành tiếng, nhanh chóng trả lời: “Ừ, đến lúc đó anh sẽ đi ăn cùng em, muốn ăn bao nhiêu cũng được.”

Lâm Nhược mỉm cười: “Ngày nào anh cũng bận đến khuya thế này, nhớ ăn đêm đấy. Lần trước thấy anh gầy đến trơ hết cả xương ra rồi.”

“Xót anh à?”

“Chứ còn gì nữa! Xót đến vỡ nát cả tim đây này, muốn ghép cũng không ghép lại được ấy. Đăng ký kết hôn đâu? Sao không cho em xem một chút?”

“Ồ chỗ anh, anh chụp ảnh gửi cho em xem.”

Điện thoại di động báo tin nhắn hình ảnh, Lâm Nhược mở ra, có hai bức, một cái là mặt trong một cái là mặt ngoài của giấy đăng ký kết hôn.

Bức ảnh thẻ của Lâm Nhược và An Tiệp đặt cùng một chỗ, bên dưới là dấu của phòng dân chính.

Lâm Nhược thờ dãi, không ngờ cô và An Tiệp lại thực sự đăng ký kết hôn kiểu này, cứ cảm thấy không chân thực lắm.

Tin nhắn của An Tiệp lại tới: “Sau này chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới bù nhé!”

Lâm Nhược ngáp một cái rồi trả lời: “Không cần đâu, cũng chỉ là hình thức thôi mà. Em mệt rồi, đi ngủ đây, anh cũng ngủ sớm đi nhé. Ngủ ngon.”

“Ừ, em ngủ sớm đi, anh xem xong chút tài liệu này, làm đồ ăn đêm rồi ngủ thôi. Vợ yêu ngủ ngon, anh nhớ em!”

Lâm Nhược xem xong tin nhắn mới cất điện thoại, yên tâm đi ngủ.

Ngày hôm sau, tạp chí giải trí Đông Đô đưa tin Alina bị bắt vì tội cố ý gây thương tích cho người khác. Cùng lúc đó, các thành viên của Sunshine Girls cũng tung ra tin tức khi Alina còn làm đội trưởng đã luôn bất mãn với họ thế nào, thậm chí còn từng động thủ đánh người nữa.

Bức tường Alina nhất thời không thể chịu nổi sức đẩy của mọi người, ngay cả những fan trung thành nhất cũng đều biến mất.

Đây chính là thực tế cuộc sống, đã gây ra chuyện ác, thì một ngày nào đó xui xẻo cũng sẽ đánh mất luôn cả cơ hội để vùng lên, vì không có ai sẵn lòng tha thứ cho cô ta, cho cô ta cơ hội nữa!

Lâm Nhược cũng không quan tâm đến tin tức về Alina, thực ra cô đã sớm nhìn thấu hết những chìm nổi gian truân trong giới giải trí, nên đối với những chuyện này, cô cũng thấy nhẹ nhàng hơn.

Tạ Lâm đọc tin tức xong còn không khỏi thờ dãi, tuy Alina rất đáng trách, nhưng chuyện này cũng khiến cô nhìn thấy rõ hơn cách sinh tồn thực sự trong giới showbiz, thờ dãi vì lòng người quá lạnh lùng, lãnh đạm.

Tiến trình quay đã gần đến hồi kết, phần lớn nội dung phim đã xong, giờ chỉ quay bổ sung một số cảnh mà Trần An cảm thấy vẫn còn chưa ưng ý, có thể biểu hiện được tốt hơn nữa thôi.

Cùng lúc đó, cuối cùng cũng thông qua khâu xét duyệt, thỏa thuận xong với đài Ninh Mông, quyết định phát mỗi ngày một tập vào giờ vàng của đài Ninh Mông.

Khi các fan chờ đợi lâu ngày nghe thấy mỗi ngày chỉ phát một tập, họ lập tức nổi sóng!

“Mỗi ngày một tập, muốn chúng tôi chờ dài cổ từng ngày từng ngày à?”

“Không chấp nhận nổi! Có thể phát thêm một tập nữa được không? Một tập không được, thì nửa tập cũng được!”

“Ha ha ha, lâu trên, cái đó không gọi là nửa tập, mà gọi là tóm tắt tập sau!”

“Bạn với chả bè, không thể chơi nổi nữa! Tuyệt giao đi!”

“Sau này rút cuộc mỗi buổi tối cũng có chuyện để làm rồi, mong một tháng tới nhanh một chút!”

“Quảng cáo bao nhiêu lâu rồi giờ mới chiếu, tóc sắp bạc hết cả rồi! Xem trailer n lần, cuối cùng cũng chiếu!”

Trên mạng vang lên những tiếng hô hào dành cho , dù còn chưa chính thức phát sóng, nhưng hầu như đã có thể dự kiến được tỷ suất người xem chắc chắn sẽ không thấp.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Chương 81: Hôn lễ ấm áp. (Tiểu kết)

Lúc nghỉ giữa giờ quay phim, Trần An cười nói: “Ha ha ha, lần này nhóc tiểu Nhựt nổi tiếng khắp trời Nam đất Bắc rồi! Cố lên, giành luôn giải nữ diễn viên phim truyền hình xuất sắc đi!”

“Có giành được giải thưởng hay không thật ra cũng không quan trọng ạ!” Ngay khi mọi người cho rằng Lâm Nhựt sẽ nói một lô những câu khách sáo khiêm tốn như khuôn mẫu, thì Lâm Nhựt lại nói: “Thực lực vốn đã được khẳng định rồi mà ạ!”

“Ha ha ha, cái con bé này, lúc thì rất khiêm tốn, lúc thì kiêu ngạo không chịu được!” Trần An nói.

Mọi người sinh hoạt với nhau gần ba tháng nay, cũng đều quen thuộc với Lâm Nhựt, nói chuyện thoải mái hơn rất nhiều. Quan trọng nhất là, chỉ cần Lâm Nhựt muốn quan hệ tốt với ai, thì cô sẽ có khả năng khiến người đó thấy tiếp xúc với cô thư thái như gió xuân vậy, cảm giác cô là một người rất hiền hòa, thân thiện, dễ sống.

“Đúng thế mà.” Một diễn viên khác cũng nói: “Sau này có đi đâu, ai mà hỏi em đã từng diễn chung với ai, em chỉ cần nói tên chị Lâm Nhựt ra là giá trị con người nâng lên hẳn hai cấp rồi.”

Lâm Nhựt cười đánh nhẹ vào người vừa lên tiếng một cái: “Tên nhóc này, ngọt mồm ngọt miệng gồm nhĩ, vừa lén lút đi ăn vụng mật hả?”

“Ha ha ha.” Mọi người đều cười ồm lên. Họ thích Lâm Nhựt thân thiện, dân dã không kiêu cách như thế, tiếp xúc với cô vô cùng thoải mái.

“A Tịch, bình thường chị Lâm Nhựt dốc sức dạy dỗ em như vậy, sao không nói câu nào hả?” Một ngày nay, Tạ Tịch cũng đã thân quen hơn với mọi người, tính cách dần phóng khoáng hơn, không còn quá rụt rè như trước nữa. Huống chi Tạ Tịch vốn khá xinh đẹp, mà thường thì các cô gái vừa xinh đẹp lại vừa tốt tính luôn rất được mọi người hoan nghênh.

Tạ Tịch mỉm cười nói: “Chị Lâm Nhựt vốn giỏi như thế mà!” Đây cũng là một câu hoàn toàn chân thành.

“Thấy chưa!” Trần An cười, “Giờ đến cả cô nhóc Tạ Tịch này cũng thành khéo mồm khéo miệng thế rồi.”

Mọi người nói chuyện vui vẻ một hồi lại tiếp tục quay phim. Các cảnh cần Lâm Nhựt quay lại rất ít, chủ yếu là cần cô xuất hiện để phối hợp với các diễn viên khác thôi.

Bụng mang thai gần bốn tháng đã không còn phù hợp để mặc những bộ quần áo bó sát người nữa. Nhưng may mà Lâm Nhựt thủ vai quân thiếu, để tạo hình có vẻ khôi ngô hơn một chút, trên người cô cũng phải quấn thêm khá nhiều thứ, mặc phục trang đàn ông vào hoàn toàn không nhận ra được.

“Lâm Tiểu Nhựt, biết hôm nay là ngày gì không?” Quay phim xong, Tạ Lâm vừa đưa nước cho Lâm Nhựt, vừa hỏi.

Lâm Nhựt thay phục trang, mặc áo len và áo khoác vào, nhìn Tạ Lâm khó hiểu: “Ngày gì ạ? Ngày chị và Lâu Kiều chính thức động phòng hoa chúc à?”

“Cột nhà, cột ngay!!!” Tạ Lâm giờ tay đánh nhẹ vào gáy Lâm Nhựt, hỏi: “Em biết hôm nay ngày bao nhiêu không?”

Lâm Nhựt lấy điện thoại di động ra xem: “25 tháng 12, lễ Giáng sinh ạ.”

Tạ Lâm bó tay: “Là sinh nhật của em còn gì!!! Chị thấy nhiều người bận rộn đến quên cả sinh nhật của mình rồi, nhưng đã biết hôm nay ngày bao nhiêu mà vẫn không nhớ ra là sinh nhật mình, thì chị mới nhìn thấy lần đầu tiên thôi đấy!”

Hình như trên thẻ căn cước, sinh nhật của Lâm Nhược đúng là vào ngày 25 tháng 12, có điều, Lâm Nhược vốn đâu có để ý đến mấy ngày này.

Lâm Nhược sờ sờ mũi, cười gượng: “A Lâm, chị hãy tha thứ cho trí nhớ của một người sắp làm mẹ đi! Tục ngữ có câu, sinh một đứa trẻ ngốc mất ba năm rồi mà.”

“Chị thấy em hoàn toàn không để tâm vào chuyện này thì có. Đi thôi.” Tạ Lâm cũng cảm áo khoác của mình, “Chị đặt nhà hàng rồi, mọi người tính tổ chức sinh nhật cho em, nhân tiện chúc mừng đông máy luôn.”

“Bảo sao hôm nay nhìn mọi người trong đoàn cứ thần thần bí bí, thì thoáng lại quay ra cười với em, em còn tưởng mọi người bị động kinh cơ.”

“Chị thấy em muốn ăn đòn thì có!” Tạ Lâm cười mắng một câu rồi cùng Lâm Nhược đi ra ngoài.

“Nhóc Tiểu Lý đâu rồi? Hôm nay lại dám lười biếng à?” Lâm Nhược vừa đi ra ngoài vừa bĩu môi nói: “Dù hôm nay không cần phải hóa trang để quay cận mặt em, con bé cũng không được lười biếng chứ! Còn Mặc tiểu ngốc nữa, đi đâu rồi ạ?”

“Đêm nay mọi người đều chuẩn bị đồ trang điểm cho em tổ chức sinh nhật, Tiểu Lý cùng mấy thợ trang điểm khác đã ra nhà hàng giúp việc rồi. Muốn nói lười á, thì có ai lười hơn em được hả!” Tạ Lâm đưa tay ra đỡ Lâm Nhược, “Cẩn thận bậc thang, tuyệt rồi nên đường trơn lắm.”

“Thế còn Mặc tiểu ngốc đâu ạ? Đi giúp tiểu Lý rồi à?” Lâm Nhược xuống cầu thang, hít một hơi thật sâu. Không khí lạnh tràn vào phổi khiến cô có cảm giác như cả hai lá phổi đều đông cứng lại vậy.

Đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông ở thành phố H, ừ ừ kéo đến khiến cả thành điện ảnh đều phủ một màu trắng xóa, những tán cây to cũng bị trận tuyết lớn đó ập xuống, phủ lên một lớp tuyết trắng rất dày; trên đường còn có những công nhân môi trường đô thị mặc áo bông dày, đội mũ len đang quét dọn tuyết trên đường.

Ngoài trời vẫn còn những bông tuyết nhỏ bay bay. Tạ Lâm bật ô che cho Lâm Nhược, sau đó lấy gang tay lông từ trong túi ra đưa cho cô, “Mau đeo gang tay vào, để bị lạnh là hại người lắm.”

Thấy trên tay Tạ Lâm còn cầm một đôi nữa, Lâm Nhược mới nhận lấy đôi gang tay kia đeo vào, đúng là ấm hơn rất nhiều.

Lâm Nhược đưa tay ra cầm ô để Tạ Lâm đi gang tay vào: “A Lâm, nếu em sinh con gái thì gọi là An Tuyết, sinh con trai đặt tên là An Bạch, chị thấy thế nào?”

Tạ Lâm đeo gang tay xong, lườm Lâm Nhược một cái: “Chẳng ra làm sao cả! Lâm Tiểu Nhược, cô đặt tên nó sâu sắc văn vẻ một chút được không? Nếu sau này bảo bảo mà biết được sinh mệnh của nó chỉ do em bất cẩn mà tạo thành, đến đặt tên cũng chỉ vì nhìn thấy tuyết đầy đất mà chọn ra, thì chắc chắn nó sẽ hoài nghi không biết mình có phải là hàng khuyến mại hay không đấy.”

“Hay gọi là An Tuyết Bạch nhé?” Lâm Nhược hăng hái nói.

“Tự dung chị cảm thấy cái tên An Đại Bảo dễ nghe thật! Đi thôi!” Tạ Lâm kéo Lâm Nhược đi về phía trước, trong lòng thầm nhắc mình, khi nào gặp An Tiệp, nhất định phải nói cho anh ta biết, tuyệt đối không được để Lâm Nhược đặt tên cho An Đại Bảo.

Cái gì mà thấy tuyết thì gọi tuyết, thấy trắng thì đặt là Bạch, nếu thấy cỏ hay thấy cứt thì làm thế nào? Tạ Lâm thực sự không dám tưởng tượng nữa, lảng lảng mặc niệm cho An Đại Bảo, bảo bảo à, gặp phải người mẹ không đáng tin cậy như thế, thật khổ cho con quá.

Khách sạn ở cách đó không xa nên Lâm Nhược và Tạ Lâm đi bộ luôn tới đó. Nhân viên đã chờ sẵn ở cửa xoay ngoài khách sạn, vừa nhìn thấy Lâm Nhược và Tạ Lâm, anh ta đưa thẳng hai người lên tầng hai.

“Mời hai chị vào trong.”

Nhìn thấy trên cửa có treo bảng “Không phận sự miễn vào”, Tạ Lâm mỉm cười đẩy cửa bước vào trong. Đột nhiên, bên trên cánh cửa rơi xuống một cái đầu rối quỳ đang trợn mắt nhe nanh vừa vận đối diện với mặt Tạ Lâm.

Cả đám người nhón nhào cười đùa trong phòng đều dừng lại, họ cứ tưởng người mở cửa sẽ là chị Lâm Nhược chứ, sao lại là A Lâm nữ vương? Trời ơi! Thảm rồi! Thảm rồi!!!

Tạ Lâm đưa tay gạt cái đầu rối kia ra, mỉm cười thật tươi nói với mọi người trong phòng: “Ý tưởng của ai đây? Tự giác đi, để chị đây còn biểu dương chứ?”

Nếu lúc này ai dám bước ra, thì chờ đón người đó chỉ có một chữ, chết! Còn muốn nói một cách hoa mỹ hơn thì chắc chắn là: “Chết rất khó coi!”

Mọi người đồng loạt chỉ tay vào một người đàn ông đeo mặt nạ đang nằm soài ra bàn: “Là anh ta!”

Móc nhà nó!!!

Lâu Kiều đeo mặt nạ lập tức đứng bật dậy, giơ hai tay lên nói với Tạ Lâm: “Khẩn cầu đại nhân cho tại hạ cơ hội bày tỏ nỗi oan ức.”

Tạ Lâm vừa đi về phía anh ta vừa xắn tay áo: “Đừng có nói bản đại nhân không cho người cơ hội! Nói!”

Lâu Kiều đầu hàng: “Anh... anh chỉ là đồng lõa thôi, đại nhân có thể nương tay không?”

“Ha ha ha ha!” Mọi người đều không kìm được, bật cười to.

Đạo diễn Lâu độc mồm độc miệng, Lâu bạo long mà cũng có ngày này! Chà chà, đúng là bị A Lâm nữ vương ăn sạch rồi còn gì!

Mọi người giơ ngón tay cái lên với A Lâm nữ vương, like 320 lần!

Tạ Lâm cũng buồn cười, trong lòng lại ngọt như mật. Chỉ khi một người đàn ông thực sự yêu một người phụ nữ, anh ta mới có thể bỏ qua sự kiêu ngạo của mình trước mặt cô như thế.

Người đàn ông sợ vợ chẳng có gì đáng chê, vì điều đó chứng tỏ anh ta yêu vợ mình. Vì yêu cô ấy, sợ mất đi cô ấy, nên mới nhân nhượng, chiều chuộng cô ấy, mới có thể hoàn toàn bỏ qua ánh mắt, miệng lưỡi của thế gian.

Tạ Lâm ném cái đầu rối quỷ trong tay vào lòng Lâu Kiều, nói: “Mọi người còn đứng đây mà xem kịch à? Chuẩn bị xong hết chưa?”

“Bọn em đi chuẩn bị ngay!” Cả đám đông tản ra như ong vỡ tổ.

Lâu Kiều giật nhẹ tay áo Tạ Lâm, nhỏ giọng hỏi: “Có sợ không?”

Tạ Lâm cười lờm anh ta: “Mấy trò trẻ con bọn em chơi phát chán đi ở trong trường rồi, có mười con này cũng không dọa được em!”

“Bọn họ muốn dọa Lâm Nhược mà.” Lâu Kiều tháo mặt nạ xuống, cũng bật cười.

“Vậy thì càng đáng bị trừng phạt. Dọa Lâm Nhược cũng không sao, nhưng làm bảo bảo sợ thì làm thế nào bây giờ?!” Tạ Lâm trừng mắt.

Lâm Nhược đi tới, nghe vậy khẽ giật giật khóe môi: “A Lâm, trong lòng chị, em bị thất sủng rồi sao?!”

Tạ Lâm ghé mắt nhìn Lâm Nhược, lạnh lùng nói: “Xin hỏi hành động nào của tôi khiến cô cảm thấy cô được sủng ái hả? Nói đi cho tôi sửa!”

“Đúng là thất sủng rồi.” Lâm Nhược làm ra vẻ đáng thương, “Đạo diễn Lâu...”

Lâu Kiều cũng ghé mắt nhìn Lâm Nhược, hừ khẽ hai tiếng: “A Lâm nói thế nào thì là thế đó.”

“Đạo diễn Lâu, khí tiết của anh vút đi đâu rồi hả?”

Tạ Lâm trừng mắt lờm hai người: “Đừng có đứng cả đây nữa! Lâu Kiều chuyển lăng hoa giúp em đi. Lâm Tiểu Nhược... đứng tránh qua một bên cho mọi người làm việc.”

Lâm Nhược choáng!

Lâu Kiều lại kéo tay áo Tạ Lâm: “Anh nhờ vệ sỹ hỗ trợ được không?”

“Anh cùng làm với họ. Tiểu Nhược, em vào phòng trong đi. Tiểu Lý đang chờ em bên đó.”

“Tuân lệnh!” Lâm Nhược đi được hai bước lại quay lại, “Mặc tiểu ngọc đâu? Sao vẫn không thấy cậu ta?”

Lâu Kiều nói: “Cậu ta vừa lấy tiền ở chỗ anh để đi một mình mua quà sinh nhật cho em.”

“Đi bao lâu rồi ạ?” Lâm Nhược chợt có dự cảm xấu.

Lâu Kiều nhìn đồng hồ nói: “Không lâu lắm, khoảng ba tiếng thì phải.”

Quả nhiên! Lâm Nhược day day mi tâm: “Em đã nói cho mọi người biết Mặc tiểu ngọc cực kỳ mù đường chưa nhỉ? Thành tích đáng nể nhất là cậu ấy từng mất năm tiếng đồng hồ để đi quãng đường lẽ ra chỉ mất khoảng năm phút.”

Tạ Lâm và Lâu Kiều đều giật giật khóe môi: “Ồ thành diện ảnh gần 3 tháng rồi, chắc không đến nỗi thế đâu nhỉ?”

“Sự thực chứng minh rằng, đi ba tiếng còn chưa về, thì rất có thể đã đi lạc mất rồi.” Lâm Nhược thờ dãi, “Thôi, em rảnh rồi nhất, để em đi tìm cậu ấy.”

Tạ Lâm nhìn mọi người đang bận rộn sắp xếp phòng khách, không có ai rảnh rỗi, mới hỏi: “Em đi một mình được không?”

“A Lâm, em chỉ mang thai thôi mà, đâu phải nhọc não hay tàn phế.” Lâm Nhược cười nói: “Mọi người cứ làm đi, em sẽ nhanh chóng tìm được Mặc tiểu ngọc rồi đưa cậu ấy về thôi.”

“Vay em đi nhanh một chút.” Tạ Lâm nói, “Em còn phải trang điểm nữa đây.”

“Em biết rồi.” Lâm Nhược lại đeo găng tay, mặc lại chiếc áo khoác vừa cởi, đi ra khỏi khách sạn.

Mặc tiểu ngọc đi mua quà cho cô à? Cậu ấy biết mua cái gì nhỉ?

Lâm Nhược lấy di động ra gọi điện thoại cho Mặc tiểu ngọc, tiếng chuông vang lên một lúc lâu mới có người nghe.

Lâm Nhược thở ra một làn khói trắng, nhìn những ánh đèn hồng hồng tím tím lóe lên giữa một mảng tuyết trắng, hỏi: “Mặc tiểu ngọc, cậu đang đứng ở đâu đây?”

Mặc Lâm nhìn xung quanh, thật thà nói: “Không biết.”

Đúng là lạc đường thật! Cái tên siêu mù đường này!

“Cậu nhìn xung quanh xem có tòa nhà nào có biển hiệu gì không? Tôi đi tìm cậu!”

Tòa nhà có biển hiệu à? Mặc Lâm nhìn quanh bốn phía, hai bên đường trái phải đều giống nhau, không có đặc điểm gì đặc biệt. Anh ta cầm điện thoại cúi đầu nhìn về phía một con Husky bị xích ở cửa tiệm, nói: “Có một con chó to!” Đây là điểm khác biệt duy nhất ở cả con đường này.

“Còn gì nữa không?” Lâm Nhược bắt đầu đi về phía trước.

“Bị xích ở cửa.”

Lâm Nhược đứng lại, xung quanh đây đều là khu kinh doanh buôn bán, không thể nào xích chó to ngoài cửa, sẽ khiến khách hàng sợ hãi không dám vào.

“Mặc tiểu ngọc, chẳng lẽ cậu đi vào tiểu khu nào đó à? Cậu nhìn biển hiệu cửa hàng xem tên gì, số bao nhiêu?”

“Tôi vừa nói cho chị rồi đấy thôi.”

Cậu ta chê cô hỏi đi hỏi lại nhiều quá à?! Lâm Nhược khóc không ra nước mắt.

Mặc Lâm đi gần lại một chút, nhìn biển hiệu trên cánh cửa xanh lam: “Số 43 đường Vĩnh Lãng.”

Lâm Nhược chỉ muốn ném điện thoại: “Mặc tiểu ngọc, đường Vĩnh Lãng ở ngay bên cạnh đây, thế quái nào mà cậu lại không về được hả? Đứng yên đó chờ tôi.”

Lâm Nhược cúp điện thoại, đi qua một con phố nhỏ, đường Vĩnh Lãng ở ngay đối diện.

Mặc tiểu ngọc đứng dưới ánh đèn đường trên khu dành cho người đi bộ, đối mặt với con Husky mặt lúc nào cũng ngốc nghếch siêu hạng kia. Trong ánh đèn vàng ấm áp, từng bông tuyết trắng bay bay, từ từ rơi xuống phủ một lớp lên vai và đầu Mặc tiểu ngọc.

Lâm Nhược buồn cười không kìm được, bước tới giờ ô lên che cho Mặc tiểu ngọc, hỏi: “Cậu đứng đây bao lâu rồi? Định trộm con Husky này về làm quà sinh nhật cho tôi à?”

Mặc Lâm quay sang lườm Lâm Nhược, giọng nói thoáng có vẻ chê trách: “Đừng tùy tiện, đây là cửa người ta.”

Lâm Nhược dờ khóc dờ cười, cô tùy tiện lúc nào chứ?

Lâm Nhược chuyển chủ đề: “Cậu định đi đâu đây?”

“Đến tiệm bánh bao lần trước bị hờ hơi ga ấy.”

Lâm Nhược lại muốn quỳ lạy anh ta tiếp. Tiệm mì đó ở ngay con phố cách đây không xa, ngược hướng với đường Vĩnh Lãng. Mù đường siêu hạng thật đúng là vô đối!!!

Lâm Nhược rất muốn hỏi, Mặc tiểu ngọc à, cậu chỉ ăn bánh bao đậu, lại siêu mù đường như vậy, rốt cuộc cậu làm thế nào mà lớn lên an toàn được vậy? Com gạo đi đổ đi đâu hết rồi?!

“Đi lối này.” Lâm Nhược vừa dẫn đường vừa nói: “Cậu đi mua quà sinh nhật cho tôi cơ mà? Sao lại đi tìm tiệm bánh bao trước? Mặc tiểu ngọc, trong lòng cậu, tôi còn không quan trọng bằng bánh bao sao?”

“Đừng ăn vậy!” Mặc Lâm đón lấy chiếc ô từ tay Lâm Nhược, “Tôi không thích bánh bao nhân thịt người.”

☹️!Rốt cuộc đây là kiểu đối thoại gì vậy?

Lâm Nhựt chỉ tay về phía tiệm mỹ đã bắt đầu đóng cửa: “Đó, đến rồi.”

“Ừ.” Mặc Lâm trả ô lại cho Lâm Nhựt, “Chị về đi.”

Cái này gọi là qua sông đoạn cầu phải không?

“Cậu có chắc là lát nữa xong việc cậu có thể về được khách sạn không?”

“Chị còn cứ nghịch ngợm thế này, tôi sẽ tức giận đấy!” Mặc Lâm đi thẳng vào tiệm bánh bao, không thèm quay đầu lại. Anh ta là người lớn rồi, đâu phải trẻ con. Chỉ là... hơi mù đường chút thôi mà, ở đây chỉ cần đi đến ngã rẽ là thấy ngay khách sạn, làm sao anh ta đi nhầm được chứ.

Lâm Nhựt muốn gục ngay tại vỉa hè đi bộ, rõ ràng Mặc tiểu ngọc mới là kẻ tùy hứng đấy chứ! Cô nhìn quanh một vòng, thấy cô phục vụ đặc biệt nhiệt tình lần trước liền vẫy tay gọi cô ta, nói: “Phiền cô lát nữa chỉ đường giúp người bạn kia của tôi được không? Cậu ấy bị quáng gà, buổi tối nhìn không rõ lắm, chúng tôi ở ngay khách sạn Đế Hào đằng kia.”

Một anh chàng đẹp trai nhường ấy lại bị bệnh quáng gà sao? Lòng thương người của cô phục vụ lập tức dâng trào: “Được, để lát tôi dẫn anh ấy đến cửa khách sạn. Chị cứ yên tâm.”

Mặc Lâm nghe thấy Lâm Nhựt nói vậy, lảng lảng đi từ trong tiệm ra đứng nhìn cô chằm chằm. Lâm Nhựt lập tức gờ tay đầu hàng: “Tôi đi ngay đây. Cậu mau lên rồi về nhé, còn ăn tối nữa.”

Lâm Nhựt nháy mắt với người phục vụ một cái, cuối cùng đành phải quay về trong ánh mắt khinh bỉ của Mặc tiểu ngọc.

Cô có cảm giác như mình thực sự đã coi Mặc tiểu ngọc như đứa con cả của mình vậy, hơn nữa, cô còn trở thành bà mẹ kế đáng ghét nữa.

Khi Lâm Nhựt quay về khách sạn Đế Hào một mình, Tạ Lâm đang chờ ở cửa. Thấy cô về liền bước tới đón: “Mặc Lâm đâu?”

“Đúng là lạc đường thật, giờ cậu ấy đang mua bánh bao ở tiệm mì Toàn Hữu.”

Tạ Lâm run run khoe môi: “Cậu ta bảo đi chuẩn bị quà sinh nhật cho em cơ mà.”

“Em cũng rất muốn biết, thế quái nào mà giờ trong mắt Mặc tiểu ngọc, em còn không quan trọng bằng bánh bao đậu nữa.” Lâm Nhựt ôm mặt giả vờ khóc tím tím.

Tạ Lâm phẩy tay: “Thôi được rồi, tạm thời cứ kệ cậu ta! Em đi theo chị!”

Tạ Lâm kéo Lâm Nhựt vào khách sạn, lên tầng hai cũng không đi qua cửa chính vừa rồi mà đi lối cửa sau vòng qua hành lang.

“A Lâm, mọi người định tạo bất ngờ gì cho em đấy à?”

“Là khiếp sợ ấy!”

Lâm Nhựt và Tạ Lâm đi tới cửa sau, nhóm tiểu Lý đã chờ sẵn bên ngoài.

“Chị Lâm Nhựt, mau lên mau lên, sắp muộn giờ rồi!”

“Rốt cuộc mọi người định làm gì?”

Tạ Lâm lờm Lâm Nhựt, đẩy thẳng cô vào: “Em chần chừ chừ làm cái gì, lát nữa thế nào chẳng biết! Mau lên chút đi bà cô ơi, thời gian không chờ em đâu.”

Tiểu Lý đẩy cửa phòng, vô cùng khí thế: “Các chị em, chị Lâm Nhựt đến rồi. Tiến hành!!!”

Lâm Nhựt bị đẩy mạnh vào tông, Tạ Lâm cũng vào theo cô. Vừa nhìn tư thế của nhóm tiểu Lý, khoe môi run lên: “Các em định tắm rửa sạch sẽ cho chị rồi lôi ra làm thật đấy à?”

Tiểu Lý bấm xoẹt xoẹt dây kéo trên tay, cười gian xảo: “Chị A Lâm, bịt mắt!”

“Tuân lệnh!” Tạ Lâm gờ tay lên định lấy vải bịt mắt Lâm Nhựt lại.

“Được rồi được rồi, đừng làm nữa, để em tự nhắm mắt lại là được, muốn chém muốn giết gì tùy mọi người.”

Lâm Nhựt đi tới ngồi xuống bên cạnh bàn trang điểm, nhắm mắt lại để mặc đám tiểu Lý tha hồ nhào nặn.

Khoảng nửa tiếng sau, cuối cùng mặt và tóc cũng đã làm xong.

Tiểu Lý dặn dò: “Chị Lâm Nhựt, tuyệt đối không được mở mắt đâu đấy. Nếu không thì uống phí hết tâm sức của bọn em mất.”

“Biết rồi.” Lâm Nhược bĩu môi, mở rộng hai tay ra, quần áo trên người bị người khác lột xuống, thay bộ khác cho cô.

Chất vải cọ cọ vào người, cảm giác giống lụa, mềm mềm trơn trơn, nhưng lại quấn thêm một vòng thắt lưng, chẳng lẽ mặc kimono cho cô à?

Giọng Tạ Lâm vang lên bên cạnh: “Hoàn thành rồi, cũng không còn nhiều thời gian lắm, đưa cô ấy đi đi! Lâm Tiểu Nhược, phía trước đều là đường bằng phẳng, không có bất cứ thứ gì cản trở, không được mờ mắt.”

Dặn Lâm Nhược xong, Tạ Lâm mới gọi điện thoại: “Lâu Kiều, bên các anh chuẩn bị xong chưa?”

“Tất cả đã chuẩn bị xong.”

“Ok, bắt đầu thôi!”

Tạ Lâm cúp điện thoại, bước tới đỡ tay Lâm Nhược, nói: “Tiểu Nhược, đi thôi.”

Sao đột nhiên giọng của A Lâm nữ vương lại trở nên dịu dàng thế?

Lâm Nhược nhắm mắt bước từng bước theo Tạ Lâm. Tuy mắt vẫn nhắm, nhưng bước ra khỏi hành lang, vào trong gian phòng tràn ngập ánh sáng, mắt cô vẫn có thể cảm nhận được.

Trong đại sảnh hoàn toàn yên lặng không một tiếng người, chỉ có tiếng nhạc cổ điển du dương vang lên.

“Tiểu Nhược, em đứng yên đây nhé, đừng mở mắt.” Nói xong, Tạ Lâm rời khỏi đó, khẽ gật đầu với mọi người xung quanh.

Lâm Nhược nhũn mày hỏi: “A Lâm, chỉ là một bữa tiệc sinh nhật thôi mà, mọi người định bày trò gì thế?”

Tạ Lâm lại gật đầu với An Tiệp đứng ở đầu bên kia thảm đỏ, rồi mới phát tay một cái, ra hiệu cho DJ bật nhạc to hơn một chút.

Miêu Âm mặc một bộ lễ phục màu đen bước lên sân khấu dựng giữa sảnh, hít một hơi thật sâu, mới chậm rãi lên tiếng, nói: “Bé Nhược, còn nhớ lúc chúng ta mới gặp nhau không? Nếu không có cậu, có lẽ cũng không có Miêu Âm.”

Năm đó, Miêu Âm còn bé đã trải qua ác mộng tanh máu thảm thiết nhất thế gian, cô tận mắt chứng kiến ba mẹ bị ám sát chết, sau đó không thể nào ngủ được nữa. Chỉ cần vừa nhắm mắt, trong giấc mơ của cô lại nhuộm đậm máu tươi cùng với dáng vẻ vô cùng thê thảm của ba mẹ cô khi qua đời.

Thần kinh của Miêu Âm bé không chịu được, muốn dùng cái chết để kết thúc sự khổ sở này. Nhưng chính Tạ Thiên, người đã ném quả táo từ trên cây xuống đánh rơi con dao trên tay cô, rồi cười hi hi nhảy phắt từ thân cây cao hơn hai mét xuống ấy, đã cứu sống cô.

Nụ cười tươi của Tạ Thiên dường như vĩnh viễn ngập tràn mà lực, xuyên thủng qua từng lớp từng lớp âm u, chiếu sâu vào tận đáy lòng Miêu Âm. Cô đưa Miêu Âm đi chơi cùng, đưa Miêu Âm đi gây chuyện, đưa Miêu Âm xuống sông bắt cá, lên cây trộm trứng chim.

Lúc đó, Tạ Thiên nói cô ấy muốn làm một diễn viên, muốn trải qua những cuộc sống khác nhau. Chính một Tạ Thiên tự do tự tại như vậy, đã đưa Miêu Âm bé nhỏ bước ra khỏi địa ngục đen tối.

Hai người là thanh mai trúc mã, chưa từng giận nhau vì bất cứ chuyện gì! Tạ Thiên nhỏ đánh nhau vì Miêu Âm nhỏ, Tạ Thiên lớn cũng vẫn đánh nhau vì Miêu Âm lớn!

Năm năm trước, khi bất ngờ nghe tin Tạ Thiên qua đời, Miêu Âm lúc đó đang quay MV, thất thần suốt nửa ngã từ trên núi xuống.

Miêu Âm gạt hết công việc lại, vội vàng trở về, nhưng chỉ nhìn thấy thi thể lạnh băng của Tạ Thiên. Cô không khóc, không chảy một giọt nước mắt nào. Người ta nói, khi đau đớn đến tận cùng, con người ta thực sự không thể khóc nổi!

Miêu Âm canh linh cửu Tạ Thiên không cho bất cứ ai tới gần, đủ ba ngày mới ngắt xiú vì không ăn không uống một chút nào.

Sau khi tỉnh lại, Miêu Âm vẫn không khóc không quấy như cũ. Cô lặng lẽ sắp xếp tang lễ của Tạ Thiên, cũng không lâu sau đó, cô từ bỏ luôn địa vị đang vô cùng nóng bỏng của mình trong giới ca sỹ, bắt đầu tiến thân vào giới diễn viên khiến mọi người phải mở rộng tầm mắt.

Mọi người đều không hiểu, chỉ có Miêu Âm biết, cô chỉ muốn thay bé Thiên của cô nhìn khắp những chìm nổi thăng trầm của giới diễn viên này, thay bé Thiên của cô trải qua những cuộc đời mà cô ấy chưa kịp làm mà thôi.

Miêu Âm đã từng nghĩ, khi cô làm xong tất cả, có lẽ cô cũng đã già rồi, cũng sẽ chết thôi!

Thế nhưng, cô ấy lại quay về! Không ngờ bé Thiên của cô lại sống lại một cách kỳ diệu như vậy! Thế giới u ám băng giá của Miêu Âm, rốt cuộc cũng được ánh sáng mặt trời ấm áp bao phủ một lần nữa.

“Dường như chỉ trong một hơi thở thôi, nhưng giờ nhìn lại mới biết thời gian đã qua lâu như thế rồi.” Miêu Âm đưa tay gạt nước mắt trên mặt, khước môi từ từ cong lên, “Bé Nhược, có thể gặp được cậu, là chuyện may mắn nhất trong cuộc đời này của mình.”

“Hôm nay, mình muốn cất tiếng hát vì cậu.” Miêu Âm cầm micro, hít sâu một hơi rồi mới bắt đầu hát: “Gió thổi mưa thành những đóa hoa, thời gian

không đuổi kịp bạch mã, những ước mơ cậu từng ôm trong lòng thời niên thiếu, cậu có còn nhớ rõ không?”

“Âm Âm, sau này trưởng thành, mình sẽ trở thành một diễn viên giỏi nhất, mình muốn thành diễn viên, còn cậu?” Tạ Thiên nhỏ cảm một con bọ cánh cứng vừa bắt được trên cây xuống, cười títt mắt nói.

Từ trước tới giờ, Miêu Âm nhỏ chưa từng mơ ước điều gì, cô chỉ theo đuổi theo bản năng của mình: “Thiên Thiên, mình đi cùng cậu được không?”

“Được! Mình sẽ bao bọc cậu!” Một Tạ Thiên nhỏ như vậy còn tỏa hơn cả ánh mặt trời.

Lâm Nhượng từ từ mở mắt.

Miêu Âm vẫn nhìn cô, mắt ngập nước: “Mây bay bay trời chuyển hạ, thời gian làm cạn khô những giọt nước mắt, tôi, cậu và cô ấy, trên con đường này có ai lạc đường không?”

Tạ Thiên qua đời, thế giới của Miêu Âm lại một lần nữa rơi vào bóng tối lạnh như băng! Cô không tìm thấy đường ra, bị nhốt chặt trong đó!

Nhìn Miêu Âm như vậy, Lâm Nhượng đau lòng không chịu nổi. Cái chết của cô, rốt cuộc đã khiến Miêu Âm đau lòng khổ sở đến mức nào?! Cho đến bây giờ cô cũng không dám nghĩ đến!

“Chúng ta đã nói sẽ không chia xa, mãi mãi ở bên nhau, dù phải đối chọi với thời gian, dù cho từ bỏ cả thế giới!” Giọng hát của Miêu Âm nghẹn nghẹn, khàn khàn.

Hai vành mắt Lâm Nhượng cũng đỏ hồng!

Đám Tiểu Lý đứng sau hai người lặng lẽ lau nước mắt. Họ không hiểu lắm ý mà bài hát của chị Miêu Âm muốn nhấn nhủ, nhưng chỉ nghe thôi cũng đã cảm thấy rất đau lòng.

“Gió thổi bay những bông tuyết, phủ trắng cả mái tóc chúng ta, trước đây đã hứa sẽ cùng nhau đi khắp thiên hạ, cậu có còn nhớ chăng?” Nước mắt Miêu Âm vẫn rơi xuống, không ngờ lại có ngày thần thoại của giới ca sỹ cũng hát không thành lời vì nghẹn ngào, “... Cậu đã từng hứa sẽ không chia xa, sẽ luôn bên nhau, tôi chỉ muốn hỏi cậu rằng, liệu đó có phải... đó có phải chỉ là lời hứa của trẻ thơ?”

“Đừng hát nữa!” Lâm Nhượng bước nhanh lên sân khấu, kéo micro trong tay Miêu Âm.

Miêu Âm nhìn Lâm Nhượng, nước mắt không thể ngừng được! Tạ Thiên không còn nữa, nên cô vẫn chôn sâu tất cả những âm ức, đón đau, khổ sở vào tận sâu trong đáy lòng. Hôm nay, Tạ Thiên đã quay lại, cô rất muốn hỏi bé Thiên của cô rằng, “Cậu đã hứa với tôi sẽ vĩnh viễn ở bên tôi, vì sao cuối cùng lại dùng cái chết để bỏ mình lại?!”

Lâm Nhượng đưa tay ôm chặt Miêu Âm vào lòng: “Xin lỗi, xin lỗi vì đã bỏ cậu một mình! Xin lỗi vì tôi đã về muộn! Xin lỗi vì tôi không bảo vệ tốt chính mình! Xin lỗi vì đã làm cậu khổ sở như vậy!”

Miêu Âm cũng vòng tay qua eo Lâm Nhượng, Queen, siêu sao ba hạng mục điện ảnh, truyền hình, ca hát, nữ hoàng lạnh lùng cao quý, đột nhiên òa khóc thật to, giống như một đứa trẻ đi lạc bao lâu cuối cùng mới tìm được đường về nhà vậy.

Sau khi trút hết toàn bộ áp lực, thống khổ đè nén trong lòng suốt mấy năm nay, tâm trạng của Miêu Âm mới ổn định lại một chút.

Khóc mãi cô mang theo nụ cười, đưa tay lau nước mắt cho Lâm Nhượng, dùng âm lượng chỉ hai người có thể nghe được: “Bé Thiên, mình có năm mơ cũng không thể nghĩ được vẫn còn có một ngày, mình có cơ hội đưa lên xe hoa. Cảm ơn cậu đã cho mình cơ hội này.”

Miêu Âm khom người đặt xuống trán Lâm Nhượng một nụ hôn chúc phúc quý giá nhất: “Đi nào, mình đưa cậu đi.”

Âm nhạc lại một lần nữa vang lên, Miêu Âm và Lâm Nhượng nắm tay nhau đi về phía đầu bên kia thảm đỏ. Tiểu Lý đứng phía sau, nước mắt nước mũi tèm lem, khóc không thành lời: “Chị... chị Lâm Nhượng... và... và... chị... chị Miêu Âm... làm... làm... tôi xúc động quá.”

Tạ Lâm cười lau nước mắt, Lâu Kiều ôm lấy vai cô: “Đừng buồn.”

Tạ Lâm lắc đầu: “Không, em không buồn, em vui lắm! Lâu Kiều, anh không biết đâu, em chỉ muốn để cho mọi người trên thế giới đều yêu quý Lâm Tiểu Nhượng, vì cô ấy xứng đáng được như thế.”

“Ừ.” Lâu Kiều gật đầu, “Em cũng xứng đáng được như thế.”

Ở đầu bên kia thảm đỏ, An Tiệp mặc bộ đồ tuxedo, đeo mặt nạ màu bạc, không cần nói lời nào cũng đã toát lên vẻ hào hoa phong nhã!

Miêu Âm đặt tay Lâm Nhượng vào tay An Tiệp, sắc mặt đã bình tĩnh trở lại: “An Tiệp, hôm nay tôi giao người bạn quý giá nhất của mình cho anh, nếu anh dám làm cô ấy đau khổ, tôi sẽ giết chết anh!”

“Vĩnh viễn không có chuyện đó.” An Tiệp đón lấy tay Lâm Nhượng, nắm chặt trong lòng bàn tay mình, trịnh trọng hứa với Miêu Âm, “Tôi sống, cô ấy sống! Tôi chết, cô ấy cũng vẫn sống!!!” Anh sẽ dùng tính mạng để bảo vệ vợ mình.

“Được, nhớ kỹ những lời anh nói hôm nay.” Miêu Âm khẽ gật đầu đứng sang bên cạnh.

Trần An cầm lời thề kết hôn trong tay nhìn một lúc lâu sau đó ném sang một bên, cái gì mà dù giàu sang hay nghèo khó cũng không chia xa, vớ va vớ vẩn!!!

“An Tiệp.” Trần An nói, “Dù là bất cứ hoàn cảnh nào, chỉ cần cậu đặt nhóc tiểu Nhược ở vị trí quan trọng nhất là được rồi.” Vừa nói, Trần An vừa chỉ vào vị trí trái tim mình. Chỉ cần có thể đặt một người ở vị trí quan trọng nhất, tự nhiên sẽ yêu cô ấy, trân trọng cô ấy, chiều chuộng cô ấy!

An Tiệp quay đầu nhìn Lâm Nhược, hai người nhìn nhau cười.

“Được rồi được rồi, đừng có âu âu yếm yếm trước mặt lão già này nữa.” Trần An lại hỏi Lâm Nhược, “Nhóc tiểu Nhược, cháu có bằng lòng từ bỏ tự do để tin tưởng An Tiệp không?”

Lâm Nhược nhìn vào mắt An Tiệp, khước môi lại lần nữa cong lên, nếu không muốn tin tưởng An Tiệp, thì e rằng từ hai tháng trước, tình yêu của họ đã đi đến điểm kết thúc rồi, thế nên, đáp án đương nhiên là: “Cháu bằng lòng.”

An Tiệp nắm chặt tay Lâm Nhược, trong mắt tràn ngập nụ cười: “Cháu cũng bằng lòng.”

Hết chương 81.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tái Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Chương 82.1: “Dã chiến” trong đêm tuyết.

Họ yêu nhau, họ tin nhau, họ sẵn sàng cùng nhau gánh vác mọi chuyện!

“Hôn đi! Hôn đi! Hôn đi!” Cũng không biết do ai khởi xướng, mọi người đều bắt đầu vô tay hô to.

An Tiệp và Lâm Nhược chăm chú nhìn đối phương.

Cửa đại sảnh bị ai đó ở bên ngoài mở ra, Mặc Lâm ôm một chiếc hộp xuất hiện ngoài cửa.

Khước môi Tạ Lâm hơi giật giật, Mặc tiểu ngọc về đúng lúc thật.

Mặc Lâm nhìn mọi người trong phòng, cứ cảm thấy bữa tiệc sinh nhật này có gì đó không giống bình thường.

“Mặc tiểu ngọc!” Tạ Lâm khẽ gọi Mặc tiểu ngọc.

Mặc Lâm ôm chiếc hộp trong tay đi tới: “Gi thế?”

“Giờ vẫn chưa đến lúc tặng quà, cậu chờ một chút đã nhé.”

Mặc Lâm gật đầu, chờ lát nữa rồi tặng vậy.

“Mặc Lâm.” Lâu Kiều nói chen vào, “Bầu không khí vừa rồi bị cậu làm gián đoạn mất rồi, giờ phải làm nóng lại lần nữa, nhờ cả vào cậu đấy.”

Tiểu Lý đứng bên cạnh khẽ cười: “Anh Mặc, anh hô ‘Hôn nhau đi’ đi!”

Hô ‘hôn nhau đi’ làm cái gì?! Thấy mọi người đều đang nhìn mình, Mặc Lâm miễn cưỡng gật đầu, sau đó mặt không có chút cảm xúc nào, hô: “Hôn nhau đi.”

Hô gì mà vô cảm thế kia, thành tâm một chút không được sao?!

“Anh Mặc, phải thể hiện hưng phấn hơn, kích động hơn một chút.” Tiểu Lý sốt ruột, lúc nào anh Mặc cũng đáng yêu một cách vô tư mọi lúc mọi nơi thế này có ổn không?!!!

Mặc Lâm khẽ nhũm mày, dùng một tay nâng hộp quà, vẫy vẫy cánh tay kia, mặt vẫn không có cảm xúc nói: “Ê! Hôn nhau đi!”

Còn miễn cưỡng hơn!!! Khóe môi mọi người đều giật điên cuồng.

Lâm Nhược không kìm được, bật cười rồi nhón chân lên hôn vào môi An Tiệp một cái.

“Oa! Thêm cái nữa! Thêm cái nữa đi!” Mọi người điên cuồng vỗ tay hò hét.

Lâm Nhược quay đầu lườm mọi người một cái, cười mắg: “Mọi người có thôi đi không hả?”

“Hiếm khi mọi người vui vẻ như thế.” An Tiệp đưa tay ôm Lâm Nhược vào lòng, “Thỏa mãn mong muốn của mọi người chút đi.”

Lâm Nhược cười phì một tiếng, lườm An Tiệp: “Đừng có kiêu có để che đậy ham muốn của chính mình.”

An Tiệp mỉm cười: “Thực ra, anh còn muốn tuyên bố cho cả thế giới biết rằng, em đã là vợ anh.” Còn chưa dứt lời, An Tiệp đã siết chặt eo Lâm Nhược, cúi đầu hôn cô.

Tim Lâm Nhược vô cùng ảm áp, khẽ cắn nhẹ vào môi An Tiệp, tách người ra, nói: “Đừng có dụ dỗ em.”

An Tiệp cười khẽ, tâm trạng cực kỳ tốt.

“Được rồi.” Tạ Lâm đứng ra nói: “Mọi người tặng quà đi!”

Những người khác lần lượt đưa quà sinh nhật ra, bữa tiệc sinh nhật giờ mới thực sự bắt đầu.

Tạ Lâm cũng đưa ra món quà mình đã chuẩn bị, một quyển album ảnh kỷ niệm, bắt đầu từ khi cô và Lâm Nhược mới quen nhau đến bây giờ, những bức ảnh chụp chung của hai người theo từng giai đoạn.

“Tiểu Nhược, sinh nhật vui vẻ. Còn nữa, tân hôn hạnh phúc.”

Lâm Nhược nhận lấy quyển album, ôm Tạ Lâm nói: “Cảm ơn chị, A Lâm.”

Lâu Kiều cũng bước qua tặng quà, anh ta là một con người cực kỳ phàm tục, nghĩ mãi không biết nên tặng gì cho Lâm Nhược, liền đưa luôn phong bao lì xì cho tiện.

Tạ Lâm không còn gì để nói: “Lâu Kiều, anh còn có thể tầm thường hơn được nữa không?”

“Cái này thực tế mà, Lâm Nhược thích cái gì thì mua cái đó còn gì nữa.” Lâu Kiều ra vẻ tủi thân.

Lâm Nhược cười nhận lấy phong bao lì xì, Mặc Lâm cũng đi tới đưa hộp quà trong tay mình ra: “Quà này.”

Lâm Nhược rất tò mò không biết Mặc Lâm chuẩn bị cho cô món quà gì: “Tôi có thể mở ra luôn được không?”

“Ừ.” Mặc Lâm gật đầu đồng ý.

Lâm Nhược xé giấy gói quà, mở nắp hộp ra, mùi hương bánh bao đậu xộc thẳng vào mũi.

Quả nhiên, Mặc tiểu ngọc vĩnh viễn không từ bỏ được bánh bao đậu! Mấy người tò mò xung quanh cũng thăm giạt khóe môi. Lâm Nhược ngẩng đầu nhìn Mặc Lâm: “Cậu tự làm à?” Nhìn hình dáng sáu chiếc bánh bao đậu này rõ là được làm rất vụng về, dù có lẽ người làm ra chúng rất cố gắng để làm tốt nhất có thể, nhưng vẫn nhận ra được chúng rất khác biệt. Dễ thấy nhất chính là những nếp gấp bột ở bên trên, vẫn có cái bị xếp ngược.

Mặc Lâm bình thần gật đầu: “Ừ.”

Tạ Lâm kinh ngạc: “Chẳng phải cậu còn không cả biết bật bếp sao?”

“Giờ thì biết rồi.” Khóe môi Mặc Lâm khẽ nhếch lên mỉm cười, ông chủ tiệm mì rất nhiệt tình, liên tục đứng bên cạnh chỉ dạy cho anh ta.

Lâm Nhược cầm một chiếc bánh bao đậu nóng hổi lên, định cắn một miếng, lại phát hiện ra ở mặt dưới của bánh in một chữ “Vui”. Cô nhường mày, cầm lần lượt cả sáu cái bánh bao đậu lên nhìn, mặt dưới cả sáu cái đều có in chữ cả, kết hợp lại là thành câu: “Lâm Nhược, sinh nhật vui vẻ!”

“Mặc tiểu ngọc.” Lâm Nhược rất cảm động. Mặc Lâm còn không cả biết bật bếp ga, che chở bánh bao đậu còn ghé gớm hơn cả che chở cho con, vậy mà cậu ta lại tự mình học làm bánh bao đậu vì muốn làm quà sinh nhật tặng cô.

Đột nhiên Lâm Nhược có cảm giác, cuối cùng cũng không uống công cô yêu thương cậu ‘con trai cả’ này.

Tạ Lâm cũng bật cười, Mặc tiểu ngọc có thể tặng bánh bao đậu cho Lâm Nhược, có lẽ cũng đã nói lên rằng, trong lòng cậu ấy, Lâm Nhược đã quan trọng hơn bánh bao đậu rồi.

Mặc Lâm nháu mày hỏi: “Chị không thích à?”

“Không phải.” Lâm Nhựt lắc đầu, rốt cuộc mẹ kế cũng được coi như mẹ đẻ, cái cảm giác ấm áp lại xót xa này người khác làm sao mà hiểu được.

Cô cầm một chiếc bánh bao đậu đưa cho anh ta: “Cậu cũng ăn một cái đi.”

Mặc Lâm nhận lấy, trong lòng hơi khó hiểu, sao Lâm Nhựt lại chia quà ra?!

Lâm Nhựt cầm những chiếc bánh bao đậu khác đưa cho Miêu Âm, Tạ Lâm, Lâu Kiều và An Tiệp ở bên cạnh: “Niềm vui này, em muốn chia sẻ với những người thân yêu của em.” Lâm Nhựt cười nói: “Cảm ơn mọi người đã chuẩn bị cho chúng em hôn lễ và bữa tiệc sinh nhật này. Rất vui, rất bất ngờ.”

“Con bé ngốc, lại còn khách sáo với bọn chị nữa cơ đấy.” Tạ Lâm khê cốc vào đầu Lâm Nhựt một cái, “Đã 11 giờ rồi, em mau ăn bánh bao đi rồi lập tức quay về khách sạn nghỉ ngơi, không cho thức đêm”

“Mọi người vẫn còn đang ở đây mà...”

Lâm Nhựt còn chưa nói xong đã bị Tạ Lâm ngắt lời: “Không phải chuyện của cô! Bọn chị sẽ trò chuyện với nhau, còn em, đi về nghỉ ngơi ngay!”

Vâng vâng!!! Từ sau khi cô có thai, A Lâm như biến thành bạo quân vậy, nói một là một, hai là hai.

“Tôi đưa Tiểu Nhựt về khách sạn!” An Tiệp ăn chiếc bánh bao trong tay xong rồi nói.

“Cũng được.” Tạ Lâm nghĩ một chút rồi đồng ý, “Cẩn thận một chút, đừng để phóng viên chụp được.”

An Tiệp vội vàng về đây một chuyến cũng không dễ dàng gì, làm sao có thể không để cho hai người họ chút không gian riêng được chứ.

Đêm tuyết rơi, trên đường phố vô cùng tĩnh lặng, dù là lễ Giáng sinh nhưng cũng rất ít người đi lại trên đường.

Lâm Nhựt và An Tiệp cầm ô, tay trong tay đi bộ trên phố nhưng cũng không khiến những người khác chú ý.

“Em lạnh không?” An Tiệp mở khuy áo choàng dài ra, kéo Lâm Nhựt vào lòng.

“Em sắp bị A Lâm quán thành quả bóng rồi, làm sao lạnh được nữa.” Tuy nói vậy nhưng Lâm Nhựt cũng không tách ra, cứ dựa vào lòng An Tiệp, chậm rãi bước đi.

“Bà xã.”

“Dạ?” Lâm Nhựt ngẩng đầu nhìn An Tiệp.

An Tiệp hôn nhẹ vào trán cô: “Không có gì, chỉ muốn gọi em thế thôi.”

Anh ôm chặt vai Lâm Nhựt: “Cuối cùng em cũng trở thành bà xã của anh rồi!” Ước mơ của rất nhiều năm trước, ngày hôm nay rốt cuộc cũng thành sự thật, tuyệt vời đến mức khiến An Tiệp có chút không dám tin.

“Ngốc.” Lâm Nhựt nhón chân hôn lên đôi môi ấm áp của An Tiệp.

An Tiệp mở áo khoác bao trọn cô vào trong, ôm lấy eo Lâm Nhựt, thâm tình đáp lại cô.

Đầu lưỡi vẫn còn vương vị ngọt dịu nhẹ của bánh bao đậu, lan ra từng chút từng chút một trong miệng. Lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau, An Tiệp đẩy lưỡi Lâm Nhựt lại, sau đó tự mình xâm lấn vào trong miệng Lâm Nhựt, chiếm đoạt không gian.

Nụ hôn của anh khiến Lâm Nhựt mềm nhũn người, hai tay bám cả lên cổ An Tiệp, dựa cả người vào lòng anh.

“Bà xã.” An Tiệp khê hôn vào khóe môi cô, hơi thở hơi trầm xuống, “Anh yêu em”

Đã rất lâu rồi hai người không làm chuyện đó, lần trước còn suýt nữa ‘lau súng cướp cò’ trong toilet nữ. Lâm Nhựt có cảm giác cả cơ thể và linh hồn của mình đều khao khát An Tiệp xâm nhập vào, “An Tiệp, em đã từng nói chưa nhỉ, em cũng yêu anh.”

An Tiệp không kim lòng được, nhìn quanh bốn phía rồi ôm Lâm Nhựt vào cái ngách giữa hai tòa nhà cao tầng.

Cái ngách này không lớn, có khi rộng chưa tới một mét, hai người trốn vào trong đó, phạm vi có thể hoạt động rất nhỏ, cơ thể cũng dính sát vào nhau. Đoạn ngách này khá dài, An Tiệp ôm Lâm Nhựt vào tận giữa ngách mới dừng lại.

Trong ngách không có khe hở nào để ánh đèn có thể len lỏi vào, xung quanh tối đen như mực, từng bông tuyết từ trên không trung rơi xuống tóc và vai của hai người. Dù đang đứng ngay sát gần nhau, nhưng họ cũng không thể nhìn thấy rõ ngũ quan của đối phương, chỉ nhìn loáng thoáng thấy đường nét mờ mờ hồ hồ.

Hai tay An Tiệp ôm vòng qua lưng Lâm Nhựt, tách cô ra khỏi mặt tường ma sát, tránh cho cô bị khó chịu: “Bà xã.”

Lâm Nhựt nhỏ giọng đáp lại một câu, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang đứng trong bóng đêm căn bản không thể nhìn rõ ấy, chủ động vòng tay ôm cổ anh rồi hôn lên môi anh.

Cơ thể An Tiệp nóng rực lên, con thú dữ tên là dục vọng ở lồng ngực như muốn phá tan hết mọi rào cản để lao ra ngoài. Anh cúi xuống hôn lên môi Lâm Nhựt như muốn khám cô vào trong xương tủy của mình, muốn xâm chiếm cả linh hồn cô vậy.

An Tiệp dần buông đôi môi đã bị hôn đến sưng đỏ của Lâm Nhựt ra, nhẹ nhàng hôn vào gò má tinh xảo, vành tai xinh xắn của cô.

Sợ bị người đi qua đường vô tình nghe thấy âm thanh, Lâm Nhựt chỉ có thể cắn môi nén tiếng kêu như muốn bật ra cổ họng.

Kiểu làm chuyện đó trong đêm khuya giữa cái ngách dài ngoài đường thế này, tuy rằng xung quanh đều tối đen, trên con đường phủ đầy tuyết rơi hầu như cũng không có ai qua lại, nhưng vẫn vô cùng kích thích, vô cùng điên cuồng.

Càng ở nơi dễ bị phát hiện như thế này, thần kinh và giác quan của con người ta cũng càng trở nên cảnh giác và nhạy cảm hơn, huống chi lại là hai con người đã khao khát nhau biết bao lâu như vậy.

“Áo mưa trong túi quần.” An Tiệp vừa hôn gáy Lâm Nhựt vừa khẽ thờ dõc nói.

Lâm Nhựt thò tay vào túi quần móc ‘áo mưa’ ra, kiễng chân cẩn nhẹ vào xương quai xanh của An Tiệp một cái rồi mới xé vỏ ‘áo mưa’.

Cái ngách chật chội khiến cơ thể hai người dán sát vào nhau, nơi nào có phản ứng gì đều không thể giấu được đối phương.

Vào khoảnh khắc linh hồn giao hòa, cả hai người đều hơi ngửa cằm lên, thờ dài một tiếng vô cùng thỏa mãn. Những bông tuyết bay bay rơi xuống gò má hai người, lập tức bị hơi nóng làm tan chảy.

Sau 12h đêm, tuyết càng ngày càng nhiều, trên đường phố đã không còn nhìn thấy bóng người nào nữa.

An Tiệp cởi áo khoác của mình ra bao lấy cơ thể của Lâm Nhựt, trên mặt, trong mắt đều tràn ngập nụ cười.

“Còn cười nữa. Về khách sạn thôi.” Lâm Nhựt lườm anh một cái. Tên gốc này, giờ hai chân cô đều run lẩy bẩy, mềm nhũn ra rồi.

“Bà xã, cầm ô đi.” An Tiệp mở ô ra che cho Lâm Nhựt.

Lâm Nhựt nghi hoặc nhìn anh một cái rồi đón lấy ô. An Tiệp đột nhiên khom người, bế ngang Lâm Nhựt lên.

“Này!” Lâm Nhựt giật mình hoảng hốt.

Anh mỉm cười hỏi: “Sợ bị người ta nhìn thấy à?”

“Em sợ cái rắm ấy.” Lâm Nhựt lườm anh, cô thật sự không sợ bị người ta nhìn thấy, chỉ là vì vừa rồi An Tiệp không nói trước tiếng nào, đột ngột bế cô lên nên cô mới giật mình thôi.

“Chồng bế vợ là chuyện đương nhiên.” An Tiệp bế Lâm Nhựt đi thẳng đến cửa khách sạn mới đặt cô xuống, “Em về phòng trước đi, một lát anh lên sau.”

Trong khách sạn dù sao cũng nhiều người, phức tạp. Lâm Nhựt gật đầu rồi về phòng trước.

Bạn đang đọc truyện *Lạc Thần Tài Sinh* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.